

TRUYENFULLUN

Mục lục

- Chương 1: Hòn Xuyên (Thượng)
- Chương 2: Hòn Xuyên (Trung)
- Chương 3: Hòn Xuyên (Hạ)
- Chương 4: Vè Nhà (Thượng)
- Chương 5: Vè Nhà (Trung)
- Chương 6: Vè Nhà (Hạ)
- Chương 7: Sang Tay (Thượng)
- Chương 8: Sang Tay (Trung)
- Chương 9: Sang Tay (Hạ)
- Chương 10: Vượt Ngục (Thượng)
- Chương 11: Vượt Ngục (Trung)
- Chương 12: Vượt Ngục (Hạ)
- Chương 13: Bố Mẹ (Thượng)
- Chương 14: Bố Mẹ (Trung)
- Chương 15: Bố Mẹ (Hạ)
- Chương 16: Quán Bar (Thượng)
- Chương 17: Quán Bar (Trung)
- Chương 18: Quán Bar (Hạ)
- Chương 19: Chuyển Nhà (Thượng)
- Chương 20: Chuyển Nhà (Trung)
- Chương 21: Chuyển Nhà (Hạ)
- Chương 22: Đi Học (Thượng)
- Chương 23: Đi Học (Trung)
- Chương 24: Đi Học (Hạ)
- Chương 25: Trắc Nghiệm (Thượng)
- Chương 26: Trắc Nghiệm (Trung)
- Chương 27: Trắc Nghiệm (Hạ)
- Chương 28: Tin Dữ (Thượng)
- Chương 29: Tin Dữ (Trung)
- Chương 30: Tin Dữ (Hạ)
- Chương 31: Thăm Dò (Thượng)
- Chương 32: Thăm Dò (Trung)
- Chương 33: Thăm Dò (Hạ)
- Chương 34: Tuyên Truyền (Thượng)
- Chương 35: Tuyên Truyền (Trung)
- Chương 36: Tuyên Truyền (Hạ)
- Chương 37: Thủ Vai (Thượng)
- Chương 38: Thủ Vai (Trung)
- Chương 39: Thủ Vai (Hạ)
- Chương 40: Bắt Cóc (Thượng)
- Chương 41: Bắt Cóc (Trung)
- Chương 42: Bắt Cóc (Hạ)
- Chương 43: Thú Nhận (Thượng)

Chương 44: Thú Nhận (Thượng)
Chương 45: Thú Nhận (Hạ).
Chương 46: Lấy Lòng (Thượng).
Chương 47: Lấy Lòng (Trung).
Chương 48: Lấy Lòng (Hạ).
Chương 49: Ngả Bài (Thượng).
Chương 50: Ngả Bài (Trung).
Chương 51: Ngả Bài (Hạ).
Chương 52: Tiến Tối (Thượng).
Chương 53: Tiến Tối (Trung).
Chương 54: Tiến Tối (Hạ).
Chương 55: Đại Sư (Thượng).
Chương 56: Đại Sư (Trung).
Chương 57: Đại Sư (Hạ).
Chương 58: Liên Lụy (Thượng).
Chương 59: Liên Lụy (Trung).
Chương 60: Liên Lụy (Hạ).
Chương 61: Hi ềm Phạm (Thượng).
Chương 62: Hi ềm Phạm (Trung).
Chương 63: Hi ềm Phạm (Hạ).
Chương 64: Lê Vật (Thượng).
Chương 65: Lê Vật (Trung).
Chương 66: Lê Vật (Hạ).
Chương 67: Uy Hiếp (Thượng).
Chương 68: Uy Hiếp (Trung).
Chương 69: Uy Hiếp (Hạ).
Chương 70: Trở Về (Thượng).
Chương 71: Trở Về (Trung).
Chương 72: Trở Về (Hạ).
Chương 73: Phản Đồ (Thượng).
Chương 74: Phản Đồ (Trung).
Chương 75: Phản Đồ (Hạ).
Chương 76: Án Tình (Thượng).
Chương 77: Án Tình (Trung).
Chương 78: Án Tình (Hạ).
Chương 79: Tiếp Tục (Thượng).
Chương 80: Tiếp Tục (Trung).
Chương 81: Tiếp Tục (Hạ).
Chương 82: Tin Đồn (Thượng).
Chương 83: Tin Đồn (Trung).
Chương 84: Tin Đồn (Hạ).
Chương 85: Phó Uớc (Thượng).
Chương 86: Phó Uớc (Trung).
Chương 87: Phó Uớc (Hạ).
Chương 88: Tâm Sự (Thượng).
Chương 89: Tâm Sự (Trung).
Chương 90: Tâm Sự (Hạ).
Chương 91: Ông Chủ (Thượng).

Chương 92: Ông Chủ (Trung)
Chương 93: Ông Chủ (Hạ)
Chương 94: Bai Lộ (Thượng)
Chương 95: Bai Lộ (Trung)
Chương 96: Bai Lộ (Hạ)
Chương 97: Đàm Phán (Thượng)
Chương 98: Đàm Phán (Trung)
Chương 99: Đàm Phán (Hạ)
Chương 100: Đối Sách (Thượng)
Chương 101: Đối Sách (Trung)
Chương 102: Đối Sách (Hạ)
Chương 103: Hòa Hảo (Thượng)
Chương 104: Hòa Hảo (Trung)
Chương 105: Hòa Hảo (Hạ)
Chương 106: Giả Thiết (Thượng)
Chương 107: Giả Thiết (Trung)
Chương 108: Giả Thiết (Hạ)
Chương 109: Ly Hôn (Thượng)
Chương 110: Ly Hôn (Trung)
Chương 111: Ly Hôn (Hạ)
Chương 112: Đi ầu Đinh (Thượng)
Chương 113: Đi ầu Đinh (Trung)
Chương 114: Đi ầu Đinh (Hạ)
Chương 115: Chủ Trì (Thượng)
Chương 116: Chủ Trì (Trung)
Chương 117: Chủ Trì (Hạ)
Chương 118: Vũ Kịch (Thượng)
Chương 119: Vũ Kịch (Trung)
Chương 120: Vũ Kịch (Hạ)
Chương 121: Thọ Yến (Thượng)
Chương 122: Thọ Yến (Trung)
Chương 123: Thọ Yến (Hạ)
Chương 124: Mật TíCh (Thượng)
Chương 125: Mật TíCh (Trung)
Chương 126: Mật TíCh (Hạ)
Chương 127: HọP Mưu (Thượng)
Chương 128: HọP Mưu (Trung)
Chương 129: HọP Mưu (Hạ)
Chương 130: BâM MáY (Thượng)
Chương 131: BâM MáY (Trung)
Chương 132: BâM MáY (Hạ)
Chương 133: Bổ TúC (Thượng)
Chương 134: Bổ TúC (Trung)
Chương 135: Bổ TúC (Hạ)
Chương 136: Bắt Cá Hai Tay.(Thượng)
Chương 137: Bắt Cá Hai Tay.(Trung)
Chương 138: Bắt Cá Hai Tay.(Hạ)
Chương 139: Thật Giả(Thượng)

Chương 140: Thật Giả(Trung)
Chương 141: Thật Giả(Hạ)
Chương 142: Ra Tay(Thượng)
Chương 143: Ra Tay(Trung)
Chương 144: Ra Tay(Hạ)
Chương 145: Phản Kích(Thượng)
Chương 146: Phản Kích(Trung)
Chương 147: Phản Kích(Hạ)
Chương 148: Xuất Động(Thượng)
Chương 149: Xuất Động(Trung)
Chương 150: Xuất Động(Hạ)
Chương 151: Đột Phá(Thượng)
Chương 152: Đột Phá(Trung)
Chương 153: Đột Phá(Hạ)
Chương 154: Tin Vui(Thượng)
Chương 155: Tin Vui(Trung)
Chương 156: Tin Vui(Hạ)
Chương 157: Trận Lớn(Thượng)
Chương 158: Trận Lớn(Trung)
Chương 159: Trận Lớn(Hạ)
Chương 160: Con Tin(Thượng)
Chương 161: Con Tin(Trung)
Chương 162: Con Tin(Hạ)
Chương 163: Hạnh Phúc(Thượng)
Chương 164: Hạnh Phúc(Trung)
Chương 165: Hạnh Phúc(Hạ)
Chương 166: Phiên Ngoại

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 1: Hồn Xuyên (Thượng)

Dịch: Phong Bụi

(Hồn xuyên: Hồn nhập vào, tráo đổi linh hồn.)

Kỳ quái, kỳ quái, quá kỳ quái!

“Tôi tên là gì?”

“La Lâm Lâm.”

“Tôi tên là gì?”

“La Lâm Lâm.”

“Tôi tên là gì?”

“Coi như cô hỏi đến lần thứ một nghìn, cô vẫn tên là La Lâm Lâm thôi.”

“... Nếu như tôi hỏi đến lần thứ một nghìn linh một thì sao?” Thẩm Thận Nguyên gặng chǎn, đây vẻ đáng thương nhìn vị y tá có vẻ ngoài rất nghiêm khắc, vẻ mặt rất nghiêm túc này.

“Cô sẽ được gửi đến khoa thần kinh để kiểm tra.”

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Nếu như tôi cảm thấy thần kinh của mình rất bình thường, thân thể không có vấn đề gì thì sao?”

“Bệnh viện đã giúp cô làm kiểm tra toàn diện, xác định thân thể cô không hề có vấn đề gì.

Đúng vậy, bệnh viện đúng là đã kiểm tra toàn diện cơ thể này, cậu còn tham dự toàn bộ quá trình, nhưng kiểm tra có kỹ càng đến đâu, thân thể này cũng không phải là của cậu a! Giới tính, tuổi tác, tướng mạo đều kém xa!

Cậu tên Thẩm Thận Nguyên, Thẩm Thận Nguyên, khẳng định đến không thể khẳng định hơn ră!

Cậu trầm đinh chặt thiêt nói: “Tôi cảm thấy thân thể này không phải là của tôi.”

“Tốt hơn là cô nên đến khoa thần kinh.”

“.....” Thẩm Thận Nguyên khuất phục ră, “Tôi chỉ đùa thôi.”

Y tá trầm mặc một lát, mới nói: “Cô mới sáu tuổi, tính hài hước có thể từ từ rèn luyện.”

“Cám ơn cô đã khích lệ, tôi có thể gọi điện không?”

Y tá nói: “Bố mẹ của cô đang đến đây ră.”

Thẩm Thận Nguyên ngây người: “Bố mẹ ư?”

Y tá nói: “Phụ thân của cô là ông La Khải Trạch, mẫu thân của cô là bà Sử Mạn Kỳ, ông nội của cô là...”

“La Định Âu.” Thẩm Thận Nguyên chấn kinh nói tiếp, “Người giàu có nhất thành phố này.”

“Đúng vậy.”

“Vậy sao tôi lại vào bệnh viện?”

Y tá đáp: “Nửa tháng trước cô bị ngất ở nhà trẻ, sau khi được đưa đến bệnh viện vẫn hôn mê bất tỉnh.”

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Chỉ thế thôi?”

“Chỉ thế thôi.”

“Nguyên nhân là?”

“Vẫn chưa biết.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Cô thực sự là y tá ở bệnh viện này hả?” Nhìn vẻ mặt lạnh lùng và thái độ thản nhiên của cô ta, thật sự giống như một kẻ bắt cóc tống tiề đang canh giữ con tin. Ngay ở điểm hỏi gì đáp nấy này, có lẽ giống kẻ bắt cóc là phong cách cá nhân.

“Không phải.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Không phải nói trúng rã đáy chứ?

Y tá nói: “Tôi là y tá riêng của cô.” Cô ta rút một bộ bài Poker từ trong túi áo ra, lấy tấm J Q K và thằng hề ra, chia phán còn lại thành hai phán. “Chúng ta chơi tính hai mươi bốn nhé.”

Thẩm Thận Nguyên thật thà hỏi: “Đó là cái gì?”

“Mỗi người rút ra hai lá bài, sau khi cộng trừ nhân chia bốn lá thì được hai mươi bốn.” Y tá ngừng một lát, nói, “Trò chơi toán học cô thích nhất.”

Thẩm Thận Nguyên bị động cảm lấy bài, do dự một lát, hỏi: “Chúng ta có thể chơi biến chất một chút được không?”

“Đánh tú lợn?”

“Tiến lên.”

“... Được.”

Lúc La Khải Trạch và Sứ Mạn Kỳ vào cửa liền thấy đứa con gái nhỏ vốn lạnh lùng, ít giao thiệp vừa dùng sức thổi bay tờ giấy dán trên trán, vừa mạnh tay đập bài, “Bảy bảy, tám tám, chín chín! Ha ha ha, không ngờ phải không!”

Y tá bình thản thả xuống đòn cuối cùng trong tay, quay người cắt giấy.

“Thật kỳ quái!” Thẩm Thận Nguyên ôm mặt, “Sao tôi có thể thua suốt như thế được?”

Y tá nói: “Cô mới sáu tuổi, kỹ thuật đánh bài có thể từ từ rèn luyện.”

Thẩm Thận Nguyên gục mặt xuống, hỏi: “Năm nay cô bao nhiêu tuổi?”

“Gấp bốn lần tuổi cô.”

“...” Còn nhỏ hơn mình một tuổi! Thẩm Thận Nguyên chịu phải đả kích nghiêm trọng.

“Khụ khụ.” La Khải Trạch bị bỏ qua một bên quá lâu, không chịu nổi nữa ho ra tiếng.

Thẩm Thận Nguyên thổi thổi tờ giấy đang chấn tần nhìn, hiếu kỳ hỏi: “Các người tìm ai?”

La Khải Trạch, Sử Mạn Kỳ: “...”

Y tá trấn định thu bài lại, “La tiên sinh, La thái thái.”

Sử Mạn Kỳ sắc mặt phức tạp nhìn cô một cái, “Thân thể Lâm Lâm thế nào r迦?” Câu hỏi này La Khải Trạch đã hỏi một lần trên điện thoại, có điều, để thể hiện sự quan tâm của mình đối với con gái, cô cố ý hỏi lại một lần trước mặt con gái.

Y tá đáp: “Bác sĩ đã kiểm tra toàn diện, đều rất bình thường.”

Sử Mạn Kỳ bỏ túi xách xuống, đi đến bên giường, xoa xoa trán Thẩm Thận Nguyên, lo lắng hỏi: “Sao lại bất ngờ nhất đi thê?”

Nửa tháng trước, tình thắn của cậu là Thẩm Thận Nguyên, thân thể cũng là Thẩm Thận Nguyên, vẫn đ`ecủa La Lâm Lâm không thuộc sự quản lý của cậu, cậu làm sao mà biết được. Thẩm Thận Nguyên nặn ra một biểu

cảm gượng gạo cười không ra cười, khóc không ra khóc, “Xin lỗi, lần sau nhất định sẽ tiến bộ hơn.”

Sử Mạn Kỳ: “...”

La Khải Trạch đi đến bên kia giường ngã xuống, “Bố và mẹ ngày hôm kia đi họp ở thành phố khác, xin lỗi con đã vội muộn.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Không sao, kiếm tiền là hàng đầu mà.”

“...” Vẽ mặt La Khải Trạch chợt ủ rũ, vươn tay xoa xoa đầu cậu.

Biểu hiện của mình chắc chắn rất tệ hại!

Thẩm Thận Nguyên nhìn mái tóc dài đến eo của mình, khóc không ra nước mắt.

La Khải Trạch hỏi y tá, “Bao giờ thì có thể xuất viện được?”

Y tá đáp: “Bệnh viện kiến nghị là nên để quan sát thêm hai ngày, nhưng nếu như La tiên sinh, La thái thái gấp, ngay lập tức có thể làm thủ tục xuất viện.

La Khải Trạch nhìn Thẩm Thận Nguyên, dịu dàng hỏi: “Lâm Lâm thấy thế nào?”

“Để quan sát thêm hai ngày đi, cho bảo đảm.” Thẩm Thận Nguyên vẫn chưa chuẩn bị tốt tâm lý hòa nhập vào cuộc sống của La Lâm Lâm. Hiện giờ đi ầu hấn cẩn nhất là không gian độc lập và thời gian đủ để làm rõ ràng rõ cuộc đã xảy ra chuyện gì!

La Khải Trạch không phản đối, “Vậy ở lại viện thêm hai ngày nữa nhé, ngày kia bố đến đón con.”

Sử Mạn Kỳ nắm lấy tay của Thẩm Thận Nguyên nói: “Mẹ và bố sẽ cùng đến.”

Thẩm Thận Nguyên mỉm cười, một nụ cười chuyên nghiệp của ngôi sao.

Sử Mạn Kỳ đàm vẻ ngạc nhiên nhìn về phía La Khải Trạch, muốn nói lại thôi.

La Khải Trạch hoàn nhiên không cảm thấy, dặn dò y tá một lúc lâu.

Thẩm Thận Nguyên thấy Sử Mạn Kỳ thỉnh thoảng lại nhìn mình, cuối cùng chịu không nổi, mở miệng nói: “Tôi có thể đưa ra một yêu cầu không?”

Trong mắt Sử Mạn Kỳ lóe lên một tia kinh ngạc, sau đó vui vẻ cười nói: “Tất nhiên là có thể, tiểu Lâm Lâm là cục cưng tâm can của mẹ, điều kiện gì mẹ cũng có thể đáp ứng.”

“Tôi muốn có một chiếc laptop và một máy điện thoại.”

La Khải Trạch nhạy bén quay đầu lại, “Lâm Lâm muốn gọi điện cho ai?”

Thẩm Thận Nguyên trả lời ấp úng: “Bạn bè.”

La Khải Trạch nói: “Ồ, là Kieu Anh Lang phải không?”

...

Không, là Kieu Dinh Hang.

Trước ánh sáng tỏ của La Khải Trạch, Thẩm Thận Nguyên cực kỳ không có cốt khí, gật đầu.

La Khải Trạch lấy điện thoại ra, bấm gọi một số điện thoại, nói với đối phương vài câu, rồi đưa cho cậu.

Thẩm Thận Nguyên râu rí nhận lấy điện thoại, liền nghe thấy đầu dây bên kia vang lên tiếng một đứa bé trai, “La Lam Lam phải không?”

“... Đúng r`ă.”

“Cậu không sao chứ?”

“Không sao.”

“Bao giờ cậu đi học lại?”

“Không biết.”

“Ồ...”

“...”

Rõ ràng chủ đề nói chuyện chung giữa hai bạn nhỏ không có gì đáng kể, một khi những từ ngữ hay dùng đã hết, cuộc đối thoại liền rơi vào im lặng.

Thẩm Thận Nguyên dù sao cũng là người lớn, đành phải gợi chuyện,
“Đạo này cậu thế nào?”

“Rất tốt.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Thời tiết lạnh r`ă, mặc nhì`ều quần áo vào
nhé.”

“Um.”

“Cẩn thận kẻo cảm lạnh.”

“Biết r`ă.”

“Chăm chỉ học hành, tranh thủ thi vào trường đại học tốt.” Nghe thấy
tiếng nói m`ềm mại ở đ`ầu kia điện thoại truyề`n tới, giọng điệu của Thẩm
Thận Nguyên dịu dàng đi, vô thức luyên thuyên hơi nhì`ều. Sau đó, liền bị
người ta ghét.

“La Lâm Lâm, cậu giống mẹ quá...”

“Gọi một tiếng mẹ xem nào.”

Cụp. Gác máy r ầm.

Thẩm Thận Nguyên bất nạt trẻ con thành công, cực kỳ có cảm giác thành tựu gác điện thoại, vừa ngẩng đầu lên thấy La Khải Trạch và Sử Mạn Kỳ dùng ánh mắt hết sức phức tạp nhìn mình.

“Cảm ơn... bối.” Thẩm Thận Nguyên lưu luyến không muốn rời, đưa trả điện thoại lại cho La Khải Trạch.

La Khải Trạch không tỏ vẻ gì, tiếp lấy điện thoại, nói: “Ngày mai bối sẽ đến thăm con.”

“Mẹ cũng sẽ đến.” Sử Mạn Kỳ tiến lại gần, hôn lên mặt cậu.

Thẩm Thận Nguyên đỏ mặt. Là một bà nhỏ nhà giàu, dung mạo, thân hình, khí chất của Sử Mạn Kỳ đều là số một.

La Khải Trạch và Sử Mạn Kỳ trước khi đi còn đứng ở ngoài cửa thì thầm to nhỏ với y tá thật lâu. Thẩm Thận Nguyên đoán, nhất định là vì mình đã làm quá nhiều hành động bất bình thường, khiến cho họ nghi ngờ. Thân là một diễn viên, cậu ngay vai diễn một đứa bé gái như thế này lại không thể diễn tốt, thật sự không còn mặt mũi nào mà nhìn phụ lão Giang Đông nữa! Cậu bất ngờ nhớ đến cuộc phỏng vấn trước đây của một phóng viên, hỏi cậu loại vai diễn nào khó diễn nhất. Mình đã trả lời như thế nào nhỉ? Hình như là...

Bé gái?

...

Kỳ thực, phóng viên hỏi câu hỏi đó là thầm tiên cải trang phải không? Muốn làm khó mình nên mới cố ý hỏi câu hỏi như vậy đúng không? Nếu không làm sao giải thích sự việc không thể tin nổi trước mắt đây? Tại sao cậu đến quán bar uống rượu, vừa tỉnh lại đã thành cháu gái của người giàu nhất thành phố?

Thật không khoa học chút nào!

Y tá đi vào, nhìn Thẩm Thận Nguyên dáng vẻ đơn độc, lấy điện thoại từ trong túi áo ra, hỏi: “Có muốn không?”

“Muốn!” Thẩm Thận Nguyên mắt sáng lên, cuống cuồng lao tới giành lấy điện thoại, sau đó hí hùng định bấm số...

Y tá thấy cậu bất động thật lâu, nghi hoặc hỏi: “Sao không nhấn số?”

Thẩm Thận Nguyên mặt đầy vẻ đau khổ, hỏi: “Cô đoán xem, ngôi sao có thể nào đăng ký số điện thoại của mình trên 114 không?”

Y tá đáp: “Nếu như ngôi sao mà cô nói là ông Kentucky hoặc chú McDonald... thì có thể.”

“...”

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 2: Hòn Xuyên (Trung)

Dịch: Phong Bụi

Xuất viện, xuất viện, phải xuất viện!

Số điện thoại của Kí ầu Dĩ Hàng, Cao C`àn, Tiểu Chu, Mã Thụy..., điện thoại công ty, điện thoại gia đình, địa chỉ gia đình...

Địa chỉ gia đình?!

Thẩm Thận Nguyên bất ngờ ngã bật dậy.

Y tá hỏi: “Sáu phút trước cô đã ăn bánh mì, bốn phút trước uống nước, hai phút trước đã đi vệ sinh... bây giờ nhiệm vụ duy nhất còn lại là đi ngủ?”

“Không cần phải nói như thế tôi chỉ biết có bốn kỹ năng ăn uống, đi vệ sinh và đi ngủ như vậy.”

Y tá lẩy ra bộ bài Poker, “Chơi tiến lên?”

“...” Thẩm Thận Nguyên nhớ lại lịch sử đen tối bị dán thành cây liễu lúc chí ầu, lặng lẽ kéo chăn lên, nằm xuống ngủ.

Tốt hơn hết là đợi đến sau khi xuất viện nghỉ cách tìm sư huynh bọn họ vậy. Dù sao công ty, nhà đ`ầu ở đó, không chạy đi đâu được.

Không biết bọn họ sau khi biết mình đã mất tích, có lo lắng hay không?

.....

Thẩm Thận Nguyên sau đó mới phát hiện ra một vấn đề vô cùng nghiêm trọng. Linh hồn của cậu ở trong thân thể của La Lâm Lâm, vậy thì linh hồn của La Lâm Lâm đâu? Thân thể của cậu đâu? Chẳng lẽ linh hồn của La Lâm Lâm ở trong thân thể của cậu?

Cậu nhắc chăn ngã dậy, nhảy từ trên giường xuống, ngó vào gầm giường tìm gì ấy.

Y tá hỏi: “Cô muốn đi đâu?”

“Về nhà.” Thẩm Thận Nguyên thuận miệng đáp.

“Đợi một chút.” Y tá lấy điện thoại ra, ra ngoài gọi điện thoại. Đến lúc cô ta đi vào, Thẩm Thận Nguyên đã xỏ giày xong, định chạy mất.

“Bên ngoài lạnh.”

Y tá lấy một bộ váy lolita màu hồng phấn và một đôi tất ren hồng trắng đan xen, một đôi giày da màu trắng, một chiếc mũ nón hồng phấn từ trong tủ quần áo ra, đặt trước mặt cậu, “Thay quần áo đã.”

Thẩm Thận Nguyên bình tĩnh hỏi lại: “Tôi có thể lựa chọn trang phục chạy không?”

Y tá đáp: “Trong phòng thì có thể, bên ngoài thì...”

Thẩm Thận Nguyên vừa nhìn vẻ mặt đã biết cô ta muốn nói gì, không còn cách nào, ngắt lời nói: “Tôi biết rõ, khoa thi kinh.”

Y tá hỏi: “Cô có thành kiến với họ sao?”

“Không, tôi chỉ sợ họ có thành kiến với tôi. Ở đây có bộ đồ nào bình thường chút không?” Thẩm Thận Nguyên chạy đến trước tủ quần áo xem. Toàn một màu hồng đã hoàn toàn lật đổ thẩm mỹ quan của cậu. Cậu quay đầu lại, nghiêm túc nhìn ga trải giường, “Mặc áo thay tu chัc không tính là trang phục chạy nhỉ?”

“Không tính.”

“Có thể không?” Thẩm Thận Nguyên may rủi hỏi.

“Không thể.” Y tá đáp: “Trù phi thống nhất tạo hình.”

“Thống nhất tạo hình?”

“Trọc đ`ài.”

“.....”

Y tá dắt theo một cô công chúa màu hồng đi thang máy.

Trong thang máy có một đám mỹ nhân, nhìn thấy Thẩm Thận Nguyên hai mắt lấp lánh sáng lên, lũ lượt thể hiện sự yêu thích với cậu, sờ sờ tóc cậu, xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu, miệng không ngừng khen đáng yêu.

Thẩm Thận Nguyên biểu hiện cực kỳ phối hợp, “Quá khen r`ă. Các chị đ`ài rất dễ thương.”

Thang máy đến tầng 7, mỹ nhân đ`ài đi cả, một nhóm các ông bác trung niên đi vào.

Mấy ông bác nhìn thấy Thẩm Thận Nguyên hai mắt cũng sáng lên, đang định đưa tay ra, Thẩm Thận Nguyên cực kỳ hùng dũng hét to một tiếng, “Dừng tay!”

Mấy ông bác ngượng ngùng dừng tay.

Thẩm Thận Nguyên nghiêm khắc nhìn trừng trừng bọn họ, “Tôi biết các bác muốn nói tôi dễ thương, đúng vậy, tôi thừa nhận, cảm ơn!”

Thang máy đi xuống tầng một trong im lặng.

Thẩm Thận Nguyên đi theo y tá ra ngoài thang máy, sau khi đi cách một đoạn, rất nghiêm túc hỏi: “Nếu như vừa r`ă bọn họ thực sự đụng vào tôi, có có cho bọn họ mỗi người một cú đá không?”

Y tá hỏi: “Cô nghĩ tôi là ai?”

“Y tá vỗ công cao cường, thâm tàng bất lộ!”

“.....”

“Y tá yêu công việc giúp đỡ những người yếu đuối!”

“.....”

“Y tá.”

Y tá mặt không chút biếu cảm, nói: “Đúng vậy, tôi là y tá, không phải vệ sĩ.”

Thẩm Thận Nguyên lẩm bẩm nói: “Cô có từng nghĩ là, tôi mỏng manh thế này, chẳng may bị sờ hỏng mất thì biết làm sao?”

“Tạm thời tôi sẽ không thể thất nghiệp.”

“.....”

Đi đến cửa bệnh viện, một chiếc Mercedes-Benz màu đen đã dừng ở trước cửa.

Thẩm Thận Nguyên và y tá lên xe, nhìn chiếc xe dần dần đi xa khỏi bệnh viện. Cậu quay đầu nhìn tòa nhà cao to đang càng lúc càng xa, nghi hoặc hỏi: “Đây là bệnh viện gì?”

Y tá đáp: “Bệnh viện Đệ Nhất.”

“Bệnh viện Đệ Nhất?” Thẩm Thận Nguyên kinh ngạc hỏi, “Xây lại từ lúc nào vậy?”

Y tá đáp: “Tám năm trước.”

“Sao lại có thể...” Thẩm Thận Nguyên trợn tròn mắt, đang định phản bác, khóe mắt quét qua những kiến trúc xa lạ hai bên đường, trong đài bất ngờ nảy ra một ý nghĩ, “Đây là thành phố nào?”

“Thành D.”

Thẩm Thận Nguyên há hốc mồm, “Tại sao tôi lại ở thành D? Tôi không phải là cháu gái của người giàu nhất thành A sao?”

Y tá khó hiểu nhìn cậu một cái, “Cô là cháu gái của đại gia thành A La Định Âu, cũng không phải là công trình kiến trúc tiêu biểu của thành A.”

Thẩm Thận Nguyên trầm mặc.

Đã không phải ở thành A, thì kế hoạch đến Y Mã Đặc cũng phải tạm thời dập chún tại chỗ thôi, dù sao một đứa bé gái sáu tuổi cũng rất khó để chạy từ một thành phố này sang thành phố khác, cho dù IQ và EQ của nó có cao đến đâu đi chăng nữa.

Cậu một tay túm mũ xuống, nắm trong tay giày vò nó đến biến dạng. Nếu đã như vậy, chỉ còn một cách duy nhất đây là liên lạc trên mạng thôi.

“Nhà tôi chắc là phải có máy tính nhỉ?” Cậu ôm ấp một tia hy vọng cuối cùng.

Y tá đáp: “Là một người lần đầu đi đến nhà cô, cô cảm thấy tôi nên trả lời câu hỏi này như thế nào?”

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Nếu như không có, cô sẽ tặng tôi một cái chử?”

Y tá đáp: “Tôi biết nên trả lời ra sao rồi.”

Thẩm Thận Nguyên vừa kinh ngạc vừa vui mừng hỏi: “Cô sẽ tặng tôi thật sao?”

Y tá nghiêm túc nhìn cậu: “Nhà cô nhất định có máy tính!”

“.....”

Xe chậm chạp đi vào khu biệt thự.

Tài xế dừng xe trước cửa biệt thự dựa vào hồ Nhân Công. Thẩm Thận Nguyên vừa xuống xe đã thấy một bà lão chống gậy đi tới. “Cục cưng, không sao cả rồi chứ?” Bà lão hiền từ xoa xoa đầu cậu.

.....

Có lẽ cạo trọc đầu cũng không phải là một ý kiến tồi. Ít nhất khi người ta xoa đầu cậu cũng sẽ không làm tóc rối tung.

Thẩm Thận Nguyên vừa suy nghĩ lung tung, vừa đi theo bà lão vào biệt thự. Mùa hè phấn, lam phấn, lục phấn lọt vào mắt cứ y như một vương quốc cổ tích trong mơ, Thẩm Thận Nguyên thật khó có thể tưởng tượng La Khải Trạch và Sử Mạn Kỳ có cảm nghĩ gì khi sống trong môi trường như thế này.

Bà lão nói: “Cục cưng, nước nóng đã hòa xong rồi, đầu thơm cũng đã thêm đủ rồi, trước khi đi ngủ nhớ uống xong sữa rồi mới đánh răng nhé.”

“Cảm ơn.” Thẩm Thận Nguyên lần đầu tiên được người ta chăm sóc chu đáo đến vậy, không khỏi thụ sủng nhược kinh.

Bà lão kinh ngạc nhìn cậu, “Cục cưng, con sao thế?”

Y tá đứng sau lưng cậu, tiếp lời: “La tiên sinh và La thái thái hôm nay đã đến bệnh viện.”

“Vậy à.” Bà lão khoác lên vẻ lãnh đạm của phụ nữ nhà họ La.

Thẩm Thận Nguyên cảm thấy cứ thế này thì không ổn. Chẳng may bọn họ nhìn ra sơ hở nào đó, thật sự sẽ tống mình vào bệnh viện tâm thần mất, vậy thì cậu không chỉ không còn mặt mũi nào mà nhìn bản thân, càng không dám đối mặt với La Lâm Lâm.

Nhưng mà...

Có ai đó có thể đưa cho cậu kịch bản, nói cho cậu biết vai diễn La Lâm Lâm rốt cục là nên diễn thế nào không?

Thẩm Thận Nguyên phiền não đi vào phòng, bùi rầu tắm rửa, thương tâm uống sữa, suy sụp đánh răng, cuối cùng, không khá hơn được chút nào, tuyệt vọng đi ngủ.

.....

Ngủ một mạch đến lúc trời sáng rõ.

Thẩm Thận Nguyên ngủ dậy, thay áo ngủ, mặc bộ đồ thể dục màu lam nhạt, xuống lầu ăn sáng.

Trong nhà ăn, y tá đã thay một bộ đồ bình thường mặc trong nhà, ngay đó, bà lão bưng đồ ăn từ trong bếp ra, “Cục cưng thật sự không có gì khác thường chứ?”

“Rất nghe lời, rất đáng yêu.”

Thẩm Thận Nguyên có chút cảm động, không ngờ y tá ngoài mặt lạnh như băng lại nói giúp cậu mấy lời tốt đẹp.

Bà lão chau mày nói: “Cục cưng không hay quan tâm đến người khác.”

Thẩm Thận Nguyên biết diễn xuất của mình chỗ nào không ổn rã: Từ đầu đến cuối đâu có vấn đề.

Y tá mặt không đổi sắc sửa lại: “Vừa rồi là lời khen với vai trò người được thuê dành cho người thuê mà thôi.”

Bà lão hỏi: “La tiên sinh và La thái thái không nói gì chứ?”

Y tá đáp: “Họ nói ngày mai sẽ đón La tiểu thư xuất viện.”

Bà lão đáp: “À, không cần để ý đến bọn họ.”

“... Tiền lương của tôi là do họ trả.”

Bà lão không để tâm, nói: “Bạn họ có bao nhiêu tiền chứ, còn không phải là mấy đồng tiêu vặt lão tiên sinh cho hay sao.”

Thẩm Thận Nguyên lại hiểu thêm một chuyện. Bà lão này là người của vị lão tiên sinh kia, không hợp lắc với vợ chồng La thị. Lão tiên sinh chắc là La Định Âu. Như vậy, La Lâm Lâm xem ra rất được La Định Âu coi trọng.

Y tá nói: “Nếu như La lão tiên sinh cũng cho tôi mấy đồng tiêu vặt, tôi có thể không để ý đến họ.”

Bà lão nói: “Được thôi. Cô cùng chúng tôi về thành A nhé.”

Về thành A?

Thẩm Thận Nguyên kích động, hận không thể chạy ra lắc lắc tay bà ta, hỏi khi nào đi về. Cậu không chờ đợi nổi, hy vọng câu chuyện sẽ tiếp tục, thế nhưng...

Y tá đáp: “Không đi. Tôi đi gọi cô ấy xuống ăn sáng.”

“Cục cưng không dậy sớm đến thế đâu.”

Bà lão vừa nói xong, y tá liền phát hiện ra Thẩm Thận Nguyên đang đứng ở góc tường, “Bà ấy nói cô không dậy sớm đến thế, cho nên bữa sáng không có phàn của cô...”

Thật muốn nhéo cô ta một cái.

Ánh mắt của bà lão và Thẩm Thận Nguyên biểu đạt trạng thái cảm xúc giống hệt nhau.

Thẩm Thận Nguyên lặng lẽ ngẩng xuống ghế, nhìn bà lão đặt đĩa ăn giống hệt ở trước mặt, cúi mặt nói: “Có phải mọi người muốn về thành A không?”

Bà lão kinh ngạc hỏi: “Cục cưng nghe thấy rồi? Con không muốn đi thì chúng ta sẽ không đi nữa.”

Tôi muốn đi... muốn đi chết đi được!

Nội tâm Thẩm Thận Nguyên lặng lẽ kêu gào, miệng khe khẽ thốt lên:
“Tôi muốn đi.”

Bà lão vui mừng nói: “Tốt lắm, nghỉ hè rầm đi.”

.....

Nghỉ hè?

Thẩm Thận Nguyên sững sốt không nói nên lời.

Bà lão nói: “Cục cưng sau khi ăn sáng xong có thể chơi hai mươi bốn
một chút, đến giờ liền đưa con đi học.”

.....

Đi học?

Thẩm Thận Nguyên lại tiếp tục sững sốt không nói nên lời.

Bà lão nói: “Cục cưng không phải thích đi học nhất sao?”

.....

Diễn viên thay đổi chút xíu sở thích của vai diễn, chắc là không phải tội
lỗi gì nặng nề đâu nhỉ? Dù sao hai mươi bốn cũng chuyển thành tiến lên
rầm...

Thẩm Thận Nguyên chậm rì rì nói: “Hôm nay có thể không đi học
không?”

Bà lão hỏi: “Tại sao? Hôm nay có tiết âm nhạc con thích nhất mà?”

Tiết âm nhạc?

Thẩm Thận Nguyên vừa nghe thấy hai chữ âm nhạc, bên tai dường như
vang lên tiếng cười chê giễu lạnh lùng của La Thiếu Thần. Thật không

muốn nhớ lại nữa! Thẩm Thận Nguyên đàm cắm xuống bàn, “Tôi đau đài, không muốn đi.”

Thẩm Thận Nguyên từng được đề cử là nam diễn viên chính xuất sắc nhất của giải Kim Hoa, bằng diễn xuất đã qua khổ luyện của mình, rốt cục giả vờ đau đài thành công, tránh phải đi nhà trẻ được một ngày! Nhưng đồng tiền có hai mặt, sự việc cũng có lợi có hại, cậu cho dù tránh được phải lên lớp, nhưng lại bị tước đoạt mất tự do hoạt động của bản thân, chỉ có thể nằm trên giường lăn qua lộn lại.

Y tá hỏi: “Đau đài mà lăn lộn như thế này sao?”

Thẩm Thận Nguyên đáp: “Tôi muốn chơi máy tính.”

“Tôi nhìn thấy rõ, trong thư phòng của cô có.”

Thẩm Thận Nguyên lập tức nhảy xuống giường, đi giày vào chạy ra ngoài, Chạy được một lúc, cậu lại chạy vòng lại, “Cô nằm trên giường đóng giả tôi.”

Y tá nói: “Cô cảm thấy tôi nên dùng phần thân trên đóng giả cô có vẻ giống, hay là thân dưới?”

Thẩm Thận Nguyên không chút do dự đáp: “Phần thân dưới! Bởi vì không nói được.”

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 3: Hồn Xuyên (Hạ)

Dịch: Phong Bụi

Liên lạc, liên lạc, khó liên lạc.

Cửa thư phòng đế mở, bà lão đang quét dọn ở bên trong, thấy Thẩm Thận Nguyên chạy đến, vội vàng bỏ máy hút bụi xuống, căng thẳng hỏi: “Cục cưng, chỗ nào khó chịu thế?”

Thẩm Thận Nguyên chân cứng đơ trong không trung, thật lâu sau mới chầm chậm đặt xuống, ngượng ngùng đáp: “Tôi ngủ đau hết cả lưng, muốn nghịch máy tính cho thoải mái một chút.” Nói xong, cậu mới thấy cái lý do này thật quá gượng gạo, nếu như bản thân mình nghe thấy lý do này, nhất định sẽ chỉ thẳng vào mũi đối phương mà nói, chạy ba ngàn mét mà nói thoải mái một chút!

“Để bà mở giúp con.” May sao bà lão không phải là do Thẩm Thận Nguyên nhập vào.

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Sự việc phát triển dễ dàng như vậy, lại khiến cho cậu cảm thấy không chân thực. Không phải là tối qua ngủ vẫn chưa tỉnh đầy chứ?

“Cục cưng, con chơi đi, chốc nữa bà sẽ làm trân châu hoa quả con thích ăn nhất cho.” Sau khi mở máy tính lên, bà lão thu máy hút bụi, đi ra ngoài.

Thẩm Thận Nguyên rất muốn nói cảm ơn, nhưng vì để gianh hơn với vai diễn, cậu nhịn xuống.

Trên màn hình máy tính là một giao diện rất bình thường, nhưng các phím mềm giải trí dày đặc khiến hai mắt Thẩm Thận Nguyên sáng lên, xem

ra cô bạn nhỏ La Lâm Lâm này cũng là một người rất thích chơi game. Cậu chăm chú tìm kiếm một vòng, không tìm thấy biểu tượng của Hi nháo giang hồ, cũng không nghĩ nhanh, mở trình duyệt web định download, nhưng giao diện sau khi mở trình duyệt ra khiến cậu ngẩn người:

Trang web bạn chỉ định không thể truy cập!

Lỗi: Liên kết thất bại.

.....

Thẩm Thận Nguyên cúi đầu tìm dây mạng.

Không có.

Cậu không từ bỏ, tiếp tục mở các trò chơi trên desktop, lại... toàn là... game offline!

Cô bạn nhỏ La Lâm Lâm ơi, thế giới của cô quá nhỏ bé rã!

Thẩm Thận Nguyên bị phẫn gãm chuột.

“Đến giờ uống thuốc rã.” Bóng dáng cô y tá xuất hiện ở cửa ra vào.

Thẩm Thận Nguyên đầy vẻ đáng thương nhìn cô ta, “Cô cho tôi đến khoa thần kinh đi, tôi cảm thấy tôi sắp cần phải đi lâm rã.”

Y tá vào phòng, đóng cửa lại, “Nói đi, có thể tôi sẽ giúp được.”

“Sao cô lại muốn giúp tôi?” Thẩm Thận Nguyên hờnghi nhìn cô. Không nghĩ không cảnh giác, nghĩ kỹ một chút thì thấy, cô y tá này bình thường đến bất bình thường. Một người bình thường khi nhìn thấy một đứa bé sáu tuổi tinh lái tính cách thay đổi hoàn toàn, chắc chắn sẽ nghi ngờ hoặc cẩn thận phải không? Cô ta không những không như thế, mà còn bình tĩnh giúp mình giấu giếm... Cô ta có khi đúng là phường bắt cóc tổng tiễn, đài tiên tranh thủ sự tin tưởng rã sau đó mới hạ thủ, giống như

Y tá nói: “Cô nhanh hã phục thì tôi có thể nhanh được vênhà.”

“Cô không sợ thất nghiệp sao?”

“Tôi thu phí theo sản phẩm.”

“Thu phí theo sản phẩm?”

“Ừm, không kể thời gian ngắn dài, cô bình phục thì tôi nhận tiền.” Lời đó có nghĩa là, cô càng nhanh hồi phục, tôi càng nhanh nhận được tiền.

“... Cô thích dùng từ sản phẩm để hình dung người ta à? Cô đi trên đường, nhìn thấy đâu là một sản phẩm, hai sản phẩm sao?”

Y tá nói: “Phải rồi, cô là một người.”

Thẩm Thận Nguyên nghe hụt, “Cô không phải là y tá của bệnh viện thú y đây chứ?”

Y tá đáp: “Thú cưng chỉ dùng để hình dung thôi.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Vậy nên trước khi cô ta nhận ra mình là người thì mình vẫn cứ không khác gì bưu kiện trong bưu điện phải không?

Y tá nói: “Cô muốn tôi giúp gì?”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Cô có thể tìm giúp tôi một đoạn dây mạng, cắm vào máy tính giúp tôi lên mạng không?”

Y tá nói: “Cô khẳng định một đoạn dây mạng là có thể lên mạng?”

“... Đừng có soi mói.”

Y tá nói: “Cô có thể đến quán internet.”

“Dì y tá ơi, năm nay con sáu tuổi.” Thẩm Thận Nguyên hai tay chống cằm, mặt đầy vẻ ngây thơ vô số tội.

Y tá nói: “Cô có thể lén đến quán internet.”

“.....” Sao cậu có thể hy vọng cô y tá này là người đứng đắn được chứ nhỉ. Thẩm Thận Nguyên thở dài một cái, vươn tay về phía cô ta, “Thuốc đâu?”

Y tá đưa thuốc và cốc nước cho cậu, “Cô muốn liên lạc với ai?”

Thẩm Thận Nguyên ai oán nói: “Muốn cũng vô dụng, không nhớ một số điện thoại nào, ngoại trừ số điện thoại của t...” Ý?

Y tá nhìn bàn tay kích động, run lẩy bẩy của cậu, bình tĩnh nói: “Nước sấp đổ ra rã.”

Thẩm Thận Nguyên dứt khoát ném thuốc vào mồm, dùng nước bọt nuốt xuống, sau đó xoay móng chạy xuống dưới lầu.

Y tá nói: “Cẩn thận kẻo ngã.”

Thẩm Thận Nguyên mở cửa ra, vừa ngã lăn ra đó nhưng đã dậy thật nhanh, đắc ý làm biểu tượng chữ V hướng về phía cô, sau đó tiếp tục chạy xuống lầu.

Y tá đứng tại chỗ thầm nghĩ: có nên nhắc cô nhóc là quẩn con bị lộ ra rã không nhỉ?

Thẩm Thận Nguyên đứng trước máy điện thoại, chắp hai tay vào, sau khi thành khẩn cầu khấn các vị lão đại đông tay nam bắc, trên trời dưới đất mới thở ra một cái, cầm lấy ống nghe, bấm số...

“Số điện thoại bạn gọi hiện đang tắt máy, xin hãy gọi lại sau...”

Bộp.

Thẩm Thận Nguyên bi phẫn dập máy.

Bà lão đi từ trong bếp ra, thấy vẻ mặt cậu đầy đau thương, căng thẳng hỏi: “Cục cưng, sao thế?”

Thẩm Thận Nguyên trề mõi ra, hỏi: “Nếu như tôi bôi son môi và đánh mắt, có giống người hai mươi sáu tuổi không?”

Bà lão: “....”

“Lén đi vào quán internet có bị người ta phát hiện không?”

“Sao cục cưng lại muốn đến quán internet?”

“Tôi muốn lên mạng.”

Bà lão làm việc hết sức nhanh chóng.

Thẩm Thận Nguyên ngủ trưa dậy thì mạng cũng đã được lắp xong. Bên cạnh máy tính còn có thêm hai chậu xương rồng mới mua.

Bà lão đứng bên cạnh chiếc máy tính, nét mặt hiền từ nhìn cậu, “Cục cưng còn muốn gì nữa, cứ thẳng thắn nói với vú Triệu nhé.”

Thẩm Thận Nguyên cuối cùng cũng biết, bà lão lúc nào cũng răm rắp nghe lời cậu đây là vú Triệu. Cậu cảm động gật đầu, nhưng vẫn không dám bộc lộ quá nhiều cảm xúc.

Cho dù chỉ có thể, nhưng vú Triệu cũng cảm thấy rất hài lòng rã. Bà lặng lẽ ra ngoài gọi điện thoại.

Đầu điện thoại bên kia nghe được tin tức này cũng cảm thấy được an ủi rất nhiều, “Không nhất định phải được nghỉ hè mới đến, chỉ cần Lâm Lâm muốn, xin nghỉ rã đến cũng được.”

Vú Triệu đáp: “Có cơ hội tôi sẽ hỏi xem xem.”

“Hai đứa nó thế nào rã?” Khẩu khí truyề đến từ điện thoại lập tức thay đổi.

Vú Triệu đáp: “Cũng đến bệnh viện rã.”

Đầu dây bên kia trầm mặc thật lâu, mới nói: “Có thời gian rảnh thì bảo bọn họ dắt Lâm Lâm đi chơi.”

“Nhưng mà...”

“Dù sao bọn họ cũng là bố mẹ của Lâm Lâm.”

“Vâng, lão tiên sinh.”

Thẩm Thận Nguyên hoàn toàn không hay biết gì về cuộc đối thoại giữa vú Triệu và lão tiên sinh. Cậu đang toàn tâm toàn ý vào việc truy cập vào thế giới mạng rộng lớn, vừa tải “Hi nháo giang hồ” về, vừa tìm kiếm những tin tức về Thẩm Thận Nguyên.

Kết quả tìm kiếm khiến cậu hết sức ngạc nhiên, chỉ có những tin tức trước khi xảy ra chuyện!

Sao lại có thể như thế?

Nếu như cậu xảy ra chuyện rã thì nhất định trên mạng đã có tin tức.

Nếu như cậu không có chuyện gì, rõ ràng là linh hồn của La Lâm Lâm đã nhập vào thân thể của cậu... Đúng rã, nếu tình hình là như vậy, Cao Cấp nhất định có thể nhìn ra vấn đề, nói không chừng chính vì như vậy nên mới không để cậu tiếp tục hoạt động, trên mạng tất nhiên sẽ không có tin tức gì mới. Nếu thế thật thì có thể giải thích rõ ràng rã.

Cậu nghĩ một lúc, lại nhập vào cái tên Y Mã Đặc, chỉ có địa chỉ công ty, giới thiệu nghệ sĩ và địa chỉ email. Nhìn ảnh giới thiệu của mình, Thẩm Thận Nguyên hoài niệm biết bao. Trước khi chụp ảnh sao không hề nhận ra bản thân mình đẹp trai đến thế cơ chứ?

Download mới được 10%. Thẩm Thận Nguyên buồn chán mở diễn đàn Biển rộng trời cao ra, xem xem động thái gần đây của giới showbiz.

Thread nằm trên cùng của khu vực showbiz vẫn là thread chúc phúc cho Bát quái tiểu tử như trước. Thread này dài hơn ba nghìn trang, là thread hot

nhất diễn đàn, là báu vật của diễn đàn. Người quản lý nói, từ lúc thread này được lập ra, sever của Biển rộng trời cao luôn rất ổn định, không còn hiện tượng bị giật. Do vậy các hội viên khác thường xuyên mượn đất cày phúc, nghe nói ngoại trừ Bát quái tiểu tử, những người khác cũng rất linh nghiệm.

Thẩm Thận Nguyên đăng nhập bằng ID Đại Hồ thường dùng của mình, trả lời thread: “Mượn đất cày phúc, cày mong cho thân thể và linh hồn của tôi mau chóng hợp làm một!”

Cậu gửi trả lời xong, liền chạy đi xem mấy tin “tám” mới nhất.

Gì mà thành viên của nhóm “Thiếu niên bốn mùa” Tiểu Thiên hẹn gấp bí mật với Lam Vũ Tình ở quán bar, gì mà thành viên của “Hula Hoop” bất hòa, đang đứng trước nguy cơ giải tán, điều rất thú vị, thế nhưng đọc đến tin tức ở dưới cậu không thể nào cười nổi nữa.

Chết tiệt! Đại Kiều sắp đi Hollywood diễn vai một cao thủ ẩn cư ngây thơ trong sáng.

Chủ thread rất cao tay, vừa mở đầu đã trích dẫn một tin tức của làng giải trí để chứng minh cho người thông tin của mình: Kiều Dĩ Hàng vội sang Mỹ thử ống kính, có tiềm năng tiến quân vào Hollywood. Trong nội dung còn có một tin tức khiến cho người ta khóc không ra nước mắt: Người đại diện của vương bài cũng cùng đi.(Hai vợ chồng nhà này đi hưởng tuân trăng mật. ^__^)

Chỉ trong một thread mà hai đường dây nóng để cầu cứu đều bị cắt đứt.

Cậu chạy về thread cày phúc, chuẩn bị cày thêm vài câu nữa, liền thấy đăng sau bài trả lời của mình có rất nhiều bình luận.

Bình luận 1: Yêu một người không phải mình muốn yêu, muốn yêu là có thể yêu. Chúc chủ thread mau chóng có thể bên cạnh người mình yêu.

Bình luận 2: Mẹ nó! Lại là một đứa rỗi hơi đứng núi này trông núi nọ!

Bình luận 3: Yêu thì yêu, không yêu thì không yêu, chủ thread làm sao cứ phải miễn cưỡng bản thân?

Bình luận 4: Lời chân thành của một người qua đường, miễn cưỡng không thể hạnh phúc.

.....

Bình luận 12: Chủ thread chỉ bày tỏ, các bác nghĩ như quái rää!

Nhanh chóng tắt trang web đi, Thẩm Thận Nguyên quyết định đi ngủ một lát.

Hiện thực quá đáng buồn!

Buổi tối ăn xong cơm, Thẩm Thận Nguyên vui mừng phát hiện ra game đã tải xong.

Cậu lập tức vào game, nhập ID, sau đó chọn nhân vật: Đại Dương.

Dù sao sư huynh cũng đã đi Mỹ, vậy thì buổi tối tỷ phu nhất định sẽ rất cô đơn, không chừng sẽ nói chuyện trên game. Thẩm Thận Nguyên ôm ấp hy vọng tốt đẹp mở Danh sách Hảo hữu ra, sau đó phát hiện... hiện thực thật quá đáng buồn.

Tiểu Châu, Chiến Hồn Vô Cực, Thủy Tiên Hòa Thượng... một hàng biểu tượng tối om.

Thẩm Thận Nguyên ngẫm nghĩ, thoát ID Đại Dương, chọn đăng nhập Đại Hồ.

Sau khi rời khỏi đội ngũ nhân yêu, cậu rất ít khi đăng nhập ID này, chẳng qua cậu nhớ ra Đại Hồ có cho Suất Suất Suất vào danh sách bạn tốt, mà Suất Suất Suất trong hiện thực hình như có liên lạc với tỷ phu bọn họ.

Đây đã là hy vọng cuối cùng rää, nếu như lại tàn lụi nữa, cậu chỉ có thể xem xét mua một thùng rượu Nhị Oa Đài vè, xem xem có thể chuốc cho mình quay vènhư cũ được không.

Thật cẩn thận mở danh sách bạn tốt ra...

Thẩm Thận Nguyên đập bàn.

Y tá đang tranh thủ đánh một giấc trong thư phòng giật mình ngã dậy,
“Chuyện gì thế?”

“Mua giúp tôi một thùng Nhị Oa Đài!”

Y tá đáp: “Cô định dùng tiền mặt hay dùng thẻ để thanh toán?”

Thẩm Thận Nguyên: “...”

Y tá hỏi: “Séc?”

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Vừa rồi cô làm gì thế?”

“Nằm mơ.”

“Xin cứ tiếp tục đi.”

“Vừa rồi mơ thấy cô rã, tôi muốn đổi cái khác.”

“... Nếu như Chu công đang ý, tôi không có ý kiến gì.”

Thẩm Thận Nguyên lẩn lượt gửi tin nhắn cho Tiểu Châu, Chiết Hãn
Vô Cực, Suất Suất Suất và Thủ Tiêm Hòa Thượng, bảo bọn họ sau khi lên
mạng rã hãy liên lạc với mình ngay. Đúng lúc cậu vừa chuẩn bị ngắt mạng
tắt máy, một biểu tượng như ánh bình minh sáng lên.

[Mật]

Đại Hãi Cự Linh Thân? (⊙o⊙)

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 4: Về Nhà (Thượng)

Dịch: Phong Bụi

Thất vọng, tuyệt vọng, lại hy vọng.

Con người ở trong một môi trường hoàn toàn xa lạ, cực kỳ không có cảm giác an toàn, bất ngờ gặp một người quen, cho dù người đó không thân thiết lắm, thậm chí có chút đối địch, tâm tình cũng sẽ không kiềm nỗi mà bị kích động.

Tâm trạng Thẩm Thận Nguyên lúc này chính là như vậy. Cho dù sau khi Cự Linh Thần biết cậu là nhân yêu, không còn chủ động liên lạc nữa, nhưng anh ta không liên lạc với mình, mình vẫn có thể liên lạc với anh ta mà.

Thẩm Thận Nguyên ngã trước màn hình, vươn cổ trông ngóng.

Đầu kia thật lâu không trả lời lại.

[Mật]

Đại Hồi Cự Linh Thần???

Đại Hồi Cự Linh (^o^)/~ Thần!

Đại Hồi Tôi là Đại Hồnè, cái người nhân yêu đó.

Đại Hồi Anh từng cầu hôn tôi đó, có nhớ không?

Đại Hồi Tuy không thành công. o(⌒_⌒)o

Đại Hồi

Đại Hùng Cự Cự thân yêu ơi, có lẽ tin nhắn mật tôi gửi cho anh bị công ty game không biết xấu hổ chặn mất tiêu rồi, để thể hiện tâm tình cực kỳ cực kỳ muốn gặp anh của tôi, tôi quyết định... gọi anh trên loa.

Cự Linh Thần: Có chuyện gì?

.....

Thẩm Thận Nguyên buông bức.

Hắn ta quả nhiên đang tránh mình.

[Mật]

Đại Hùng Tôi muốn hỏi, gần đây anh có thấy Tiểu Châu, Chiến Hùng Võ Cực, Suất Suất Suất và Thủ Tiêu Hòa Thượng không?

Cự Linh Thần: Có thấy Thủ Tiêu Hòa Thượng.

Đại Hùng Có cách nào liên lạc với anh ta không?

Cự Linh Thần: Cậu muốn làm gì?

Đại Hùng Liên lạc.

Cự Linh Thần lại im lặng.

Thẩm Thận Nguyên lần đầu không làm, lần hai nhất quyết làm, dứt khoát lên loa goi.

[Loa]Đại Hùng Cự Cự thân yêu... Cự Linh Thần! Anh đang ở đâu thế?
Em lại không nhìn thấy anh rồi!

[Mật]

Cự Linh Thần: -_-||Tôi đây.

Đại Hùng (⊙o⊙)Anh suy nghĩ thế nào rồi?

Cự Linh Thàn: Tôi hỏi hòa thượng một lát r ā nói với cậu sau.

Đại H ā Đ ēphòng có chuyện gì xảy ra, anh trước tiên có thể để số điện thoại của anh lại không?

Cự Linh Thàn: Vì sao?

Đại H ā /(T o T)/~~ Tôi sợ quay đi một cái, ngay cả anh cũng không tìm thấy mất.

Cự Linh Thàn: Tôi sẽ bảo tên đó nhanh chóng lên mạng.

Cự Linh Thàn: Đi ăn cơm đây, byebye.

Đại H ā ...

Đại H ā Chúc ăn ngon miệng. (^_ ^)/~~ Byebye!

Nhìn thấy biểu tượng của Cự Linh Thàn tối đi, Thẩm Thận Nguyên mới phát hiện ra một vấn đề, cuộc nói chuyện này... nói mà cũng như không.

“Đến giờ uống thuốc r ā.” Y tá đưa thuốc và cốc nước cho cậu.

Thẩm Thận Nguyên nhận lấy thuốc, bu ān bức nói: “Tôi bị cả thế giới vứt bỏ r ā.”

Y tá nhìn chăm chăm vào đống thuốc trên tay cậu, hỏi: “Vậy nên, cô đang phản bội lại quyết định của toàn thế giới sao?”

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Phải r ā, tôi vẫn chưa hỏi cô thuốc tôi uống là thuốc gì.”

“Thuốc bổ.”

“Quá giả dối r ā.”

“... Kẹo.”

“Tôi không phải trẻ con.”

“Can-xi.”

“Chắc chắn là tôi vẫn chưa đến độ tuổi loãng xương.”

“Vitamin C.”

“... Không bằng cô trực tiếp đưa cho tôi một quả cà rốt.”

“Cô cảm thấy đây là thuốc gì?”

“Độc dược mãn tính.”

“Được rồi.”

Thẩm Thận Nguyên cho đống thuốc vào mâm, uống một ngụm nước, nói: “Tôi biết ngay cô là người như thế mà.”

Y tá: “...”

Sáng sớm ngày hôm sau, ánh bình minh từ ban công rọi qua tấm rèm màu hồng phấn che hờ bên khung cửa sổ, chiếu đến cô công chúa còn đang nằm trên giường. Thẩm Thận Nguyên mở tròn mắt, đìu giòi lên hai tay, nghiêm túc nghĩ xem hôm nay nên dùng lý do gì để tránh học.

Hôm qua là đau đìu, hay là hôm nay là đau bụng?

Y tá gõ cửa đi vào.

Thẩm Thận Nguyên lập tức cuộn tròn lại thành một đống, ôm lấy bụng.

“Đi học hay là nằm ườn trên giường?” Y tá hỏi.

“... Nằm ướn.”

Y tá mang theo câu trả lời đi ra ngoài.

Thẩm Thận Nguyên: “...” Có phải thành công hơi quá dễ dàng r *æ*
không? Diễn xuất tinh thâm, biểu cảm tinh tế của cậu còn chưa lên sàn mà.

Cửa bị gõ hai cái, y tá lại quay lại.

Thẩm Thận Nguyên lại tiếp tục ôm bụng.

Y tá hỏi: “Có xuống ăn sáng không?”

“Ăn cái gì?”

“Sandwich nướng với phô mai và chân giò xông khói, sữa, cháo trứng
muối, bánh bao sữa hột gà...”

“Ăn!” Thẩm Thận Nguyên bật ng *æ* dậy.

Y tá bây giờ mới để ý hỏi: “Cô vừa r *æ* mới ôm bụng, có phải bị đau
bụng hay không?”

Thẩm Thận Nguyên đáp: “Không, đây là tư thế ngủ cố định của tôi.”

“Lúc cô vừa ngủ không phải tư thế đấy.”

“Lúc vừa ngủ là động tác khởi đầu, bây giờ là thu công... chỉ c *æ*n ngủ
đủ giấc, một đêm tôi có thể luyện hết cả bộ chiêu thức này đó.”

Y tá đáp: “Sau này cô lớn lên, đi lấy chồng, ngủ chung với người ta thì
làm thế nào?”

.....

Ai c *æ*n lớn lên?!

Không đúng, là ai c *æ*n phải lấy chồng?!

Thẩm Thận Nguyên nhìn cô y tá hôm nay nói đặc biệt nghiêm, cố nặn ra
một nụ cười: “Không sao cả, tôi sẽ dạy cho anh ta, mọi người cùng luyện,
chỉ c *æ*n cùng một phương hướng, sẽ không công kích lẫn nhau.”

Y tá nói: “Chúc cô sớm ngày gặp được người cùng chí hướng như vậy với mình.”

“Dì y tá ơi, cô không thấy nói chuyện lấy ch àng với một cô bạn nhỏ sáu tuổi là quá sớm sao?” Thẩm Thận Nguyên cuối cùng cũng không nhịn nổi nữa.

Y tá ngây ra một lúc, sau đó mới thấp đ àu cười cười: “Có lẽ là do cô biểu hiện quá không giống một đứa bé sáu tuổi.”

Thẩm Thận Nguyên bị sét đánh trúng!

Nguyên nhân cậu bị đả kích không phải vì cô ta bảo mình không giống một đứa bé sáu tuổi, điều này là tất nhiên, không có gì đáng để kiêu ngạo, điều thực sự gây chấn động là, y tá cô ta cười r ã.

Ngay cả y tá cũng có thể cười, vậy thì việc quay trở v êthân thể của mình còn xa nữa sao? Cậu lại tin tưởng vào kỳ tích r ã.

Lúc xuống lầu ăn sáng, trong lòng Thẩm Thận Nguyên vẫn có một chút b ân ch àn, sợ vú Triệu nhắc đến việc đi nhà trẻ. May là vú Triệu yêu thương La Lâm Lâm đến tận xương tủy, không hề nhắc đến một chút gì, còn hỏi sức khỏe của cậu thế nào r ã.

Thẩm Thận Nguyên cúi thấp đ àu, nhỏ giọng đáp: “Không có chuyện gì.”

“Vậy thì tốt.” vú Triệu vui mừng nói, “Dì y tá ăn sáng xong phải đi r ã, cục cưng có muốn đi tiễn dì không?”

Thẩm Thận Nguyên ngạc nhiên, ngẩng đ àu nhìn y tá.

Y tá hỏi: “Cô có biết lái xe không?”

Thẩm Thận Nguyên đáp: “Có... xe trong game.”

“Không cần tiễn đâu.”

Cô thật là thực dụng. Thẩm Thận Nguyên trừng mắt nhìn cô ta.

Y tá bình thản uống nước chanh.

Ăn xong bữa, vú Triệu đưa Thẩm Thận Nguyên ra cửa tiễn y tá.

Trong lòng Thẩm Thận Nguyên mạnh mẽ dâng lên một cảm giác lưu luyến. Lúc La Lâm Lâm version Thẩm Thận Nguyên mở mắt, người nhìn thấy đầu tiên... hình như là vị bác sĩ đeo kính, không quan trọng, quan trọng là người sau đó ở suốt bên cạnh chăm sóc cậu là y tá này. Sự bình tĩnh và lạnh lùng của cô ta đã ở bên cậu trong khoảng thời gian bàng hoàng nhất, kinh hoàng nhất. Nay giờ, cô ta phải đi rã...

Thẩm Thận Nguyên nắm lấy tay y tá, lưu luyến không dời, hỏi: “Không thể không đi sao?”

Y tá đáp: “Cho kịp thời gian.”

“Trong nhà có chuyện sao?”

“Lại vừa nhận một đơn hàng mới.”

“.....” Khóe miệng Thẩm Thận Nguyên khẽ co rút, “Cô bận thật.”

Y tá đáp: “Đa phàn là khách hàng cũ.”

“.....” Khách hàng cũ của y tá là... Thẩm Thận Nguyên ho khan một tiếng, nói: “Tạm biệt.”

Y tá bất ngờ ngã xuống, xoa xoa đầu cậu.

Trong trí nhớ của Thẩm Thận Nguyên, đây vẫn là lần đầu tiên cô ta xoa đầu cậu với vẻ mặt dịu dàng đến như vậy, cảm thấy cực kỳ lạ.

“Làm người cho tốt.” Y tá nói, “Hy vọng sau này không có cơ hội gặp lại.”

Thẩm Thận Nguyên: “...” Những lời như vậy nên nói với người vừa mới ra tù mới đúng chứ!

Cậu phát hiện những cảm xúc lưu luyến trong lòng cậu chỉ bằng mấy lời nói của y tá, liền đóng băng cả rã.

Tiễn y tá đi, Thẩm Thận Nguyên thu hồi tâm tình quay lại thư phòng, lên mạng, định tiếp tục ôm cây đợi thỏ, chờ bọn Thủ Tiêu Hòa Thượng, nhưng mà... lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Cậu đăng nhập tài khoản game, phát hiện tài khoản bị – khóa – rã!

Sao lại có thể như vậy!

Cậu vội vàng chạy xuống lầu gọi điện tố cáo với dịch vụ tư vấn khách hàng.

Dịch vụ tư vấn khách hàng giải thích: “Có người tố cáo tài khoản này bị hack.”

Thẩm Thận Nguyên phẫn nộ nói: “Sao lại có thể như vậy! Đây rõ ràng là tài khoản của tôi.”

Đầu kia im lặng một lúc, hỏi: “Em gái đã trưởng thành chưa?”

“... là của anh trai tôi.”

“Gửi một bản photo chứng minh thư của anh trai em đến, có thể mở khóa.”

“... Cám ơn.”

Thẩm Thận Nguyên cúp máy, cảm thấy cuộc đời toàn một màu đen.

Vú Triệu nhìn thấy cậu u sầu ngã trên sô pha, vội vàng mang nước hoa quả chạy đến, “Cục cưng, con sao thế?”

Thẩm Thận Nguyên ai oán ngẩng đầu lên.

Vú Triệu trong lòng đau thắt lại, “Có phải bị ai bắt nạt không?” Bà nhớ vừa rãnh như cậu có gọi điện cho ai đó. “Có phải gọi điện cho bố mẹ không?”

Thẩm Thận Nguyên không biết phải giải thích như thế nào, đành tiếp tục cúi đầu.

Vú Triệu cho rằng mình đoán đúng rãnh, “Ai~, bố của con công việc bận rộn, hôm qua bà gọi điện cho bố con rãnh, bố con nói hai hôm nữa sẽ đến thăm con. Mẹ của con... để bà gọi điện thoại gọi mẹ con đến.”

“Không cần đâu.” Thẩm Thận Nguyên vội vàng ngăn cản. Mẹ con liền tâm, lỡ như bị phát hiện thì biết làm sao? Có đi đâu, tại sao La Lâm Lâm lại không ở cùng với vợ chồng La thị vậy nhỉ?

Vú Triệu cho rằng cậu tức giận, lại càng thương hơn, ôm lấy cậu vào lòng, an ủi thật nhẹ, “Lâm Lâm có muốn về chỗ ông nội một chút không?”

Thẩm Thận Nguyên vô thức định lắc đầu, chợt nghĩ lại, nhà ông nội không phải là nhà La Định Âu sao? Nhà La Định Âu không phải là ở thành A sao? Chẳng may không đúng, cậu vẫn cẩn thận hỏi lại một câu: “Đến thành A ư?”

Vú Triệu cười nói: “Tất nhiên là thành A rãnh, con vẫn còn nhớ cơ đấy.”

Phải nói thế nào nhỉ... Thượng đế đóng một cánh cửa của bạn thì sẽ mở cho bạn một cửa sổ. Cũng tức là, sơn cùng thủy tận ngữ không còn đường, không ngờ trong đám rừng cây rậm rạp lại còn một xóm nhỏ! Cuộc sống quả thật tràn đầy hy vọng và kinh hỉ!

Thẩm Thận Nguyên cố đè ép tâm tình kích động lại, nắm lấy tay Vú Triệu, gật gật đầu, “Tôi muốn đi.”

Vú Triệu cực kỳ vui mừng, “Tốt quá rãnh, cục cưng. Bà sẽ nói với lão tiên sinh ngay.”

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 5: Võnhà (Trung)

Dịch: Phong Bụi

Người lạ, người lạ, người quen đâu?

Không thể không một lần nữa tán thán khả năng làm việc nhanh chóng của vú Triệu, chỉ vài cuộc điện thoại đã có thể sắp xếp mọi việc trong nhà đâu ra đấy, ngay cả việc nghỉ học cũng đã xin phép xong, không cần Thẩm Thận Nguyên phải lo lắng, tất nhiên, với độ tuổi bây giờ của cậu, chuyện có thể lo lắng còn quá ít.

Vú Triệu nhìn cậu ngây ngẩn ngơ trên sô pha, vội vàng mang cậu lên lầu ngủ.

Tuy rằng nhu cầu ngủ của trẻ con nhỏ hơn người lớn, nhưng cũng không đến mức mười mấy tiếng một ngày. Thẩm Thận Nguyên hết sạch hứng thú rẽ vào thư phòng, mở máy tính ra, thử đăng nhập tài khoản, tài khoản đương nhiên vẫn bị khóa, trong lòng thầm thoa mạ Cự Linh Thành một tràng, bắt đầu chơi game off.

Trong game không ít kỷ lục, chắc chắn là do La Lâm Lâm tạo nên. Vốn có suy nghĩ không muốn thua đứa trẻ con sáu tuổi, Thẩm Thận Nguyên thách đấu với tất cả những kỷ lục đó.

Thời gian qua đi nhanh chóng, ăn xong bữa trưa chưa được bao lâu lại ăn bữa tối.

Thẩm Thận Nguyên nhung nhớ mấy kỷ lục còn chưa phá được, vừa định lên lầu, liền nghe thấy chuông cửa vang lên.

Vú Triệu mở cửa ra, liền nhìn thấy hai thiếu phụ dắt một đôi kim đằng ngọc nữ đi đến.

Nói là kim đằng ngọc nữ là bởi vì hai đứa trẻ này có diện mạo hết sức xinh đẹp, mắt to tròn, mũi cao, khuôn mặt tròn trắng bóc, ăn mặt giống như hoàng tử, công chúa bé nhỏ bước ra từ trong chuyện cổ tích.

Thẩm Thận Nguyên nhìn bọn chúng lón ton đi đến trước mặt mình, chớp chớp mắt.

Đứa bé gái hỏi: “La Lâm Lâm, sao bạn không đi nhà trẻ thê?”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Có việc.”

“Có việc gì?”

“Việc riêng.”

“Việc riêng gì?”

Thẩm Thận Nguyên bị hỏi có chút đau đầu, biến bị động thành chủ động, hỏi: “Các cậu đến tìm tớ co việc gì không?”

Đứa bé gái nắm lấy tay đứa bé trai, … nói: “Hôm nay chúng tớ kết hôn rã.”

“...” Thẩm Thận Nguyên rất muối hỏi, Cục dân số nào tiên tiến như vậy, làm đăng ký kết hôn cho trẻ em sáu tuổi, nhưng ngẫm lại thấy mấy người bạn nhỏ này chắc sẽ không thích thú với tính hài hước của mình lắm, đành để câu nói này tự sinh tự diệt, “Chúc mừng các cậu.”

Đứa bé gái chau mày, “Bạn không giành sao?”

.....

Vừa kết hôn đã thành kẻ thù rã sao? Còn khuyến khích kẻ thứ ba chủ động giành chú rể của mình?

Chẳng lẽ là vì đói ăn và đố chơi đã dẫn đến huyết án?

Thế giới của người trẻ tuổi thật không thể hiểu nổi a.

Thẩm Thận Nguyên kéo lấy tay của hai đứa đặt lên nhau, thành khẩn nói: “Không, hai người rất xứng đôi! Giống hệt như Ngưu Lang Chức Nữ, đại diện cho sự kết hợp vĩ đại giữa người dân lao động của thiên giới và phàm trần!”

Đứa bé gái hỏi: “Cậu đang nói gì thê?”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Nói đơn giản là, chúc hai người bạc đầu giai lão, sớm sinh quý tử!”

Đứa bé gái không hiểu gì nữa. Cuộc chiến chờ đợi đã không nổ ra, khiến cho những chiêu thức và chiến thuật nó chuẩn bị trước đó đều tan thành mây khói, hơn nữa cũng không biết nên nói gì tiếp.

Đứa bé trai từ nãy đến giờ vẫn im lặng cuối cùng cũng mở miệng, “Lâm Lâm, cậu đi nhà trẻ đi, tờ và cậu kết hôn.”

Nó vừa mở miệng, Thẩm Thận Nguyên liền nhận ra giọng nói của nó, thực sự rất đặc biệt: Kì ầu Anh Lãng. Chẳng qua, trước mặt vợ mới cưới của mình thảo luận vấn đề tái hôn cũng được sao?

Thẩm Thận Nguyên cười khan nói: “Sao có thể được? Thiệt cho cậu quá.”

Đứa bé trai nói: “Cho cậu mặc váy đỏ thật đẹp.”

Thẩm Thận Nguyên: “...”

“Đội vương miện.”

“...”

“Còn có khăn phủ đầu.”

“...” Thẩm Thận Nguyên quay về phía vú Triệu đang tám chuyện với hai thiếu phụ, gọi to, “Chúng ta đi thành A có về nữa không?”

Vú Triệu cho rằng cậu lưu luyến bạn bè, vội vàng nói: “Trở về chừ, tất nhiên là sẽ trở về rã. Cục cưng muốn bao giờ về thì về”

Không, cậu không hề muốn trở về một chút nào. Thế giới tình cảm của La Lâm Lâm quá phức tạp, cậu hoàn toàn không thể hiểu nổi, cũng không thể thừa nhận được a!

Thẩm Thận Nguyên rất bối rối.

Sau khi tiễn mấy người bạn nhỏ về, Thẩm Thận Nguyên uống hết sữa rã lên lâu ngủ, thuận tiện suy nghĩ phương án tác chiến.

Về thành A chỉ là bước thứ nhất của kế hoạch, làm thế nào để có thể liên lạc với Cao Càn và Kiều Dĩ Hàng mới là bước quan trọng nhất quyết định sự thành công của kế hoạch này. Đáng tiếc tin tức cậu nắm được trong tay quá thực quá ít ỏi.

Thân thể của mình đang ở nơi nào rã?

Không biết.

Trương Trị và Tiểu Chu có cùng đi Mỹ hay không?

Không biết.

Nếu như tất cả bọn họ đều không có ở đây, cậu phải làm thế nào?

.....

Thẩm Thận Nguyên dút đài vào gối.

Từ thành D đến thành A, ngã xe mất khoảng bốn năm tiếng đồng hồ. Vú Triệu cố ý chọn khởi hành vào giờ ngủ trưa, như thế Thẩm Thận Nguyên có thể vừa lên xe là ngủ luôn, ngủ liền hai tiếng mới dậy, sau đó ăn vặt một chút, nghe nhạc một chút, rất nhanh liền tới nơi.

Xe đi qua một nửa thành phố, lái vào một tòa biệt thự nguy nga tráng lệ.

Thẩm Thận Nguyên ngẩng đầu nhìn kiến trúc màu trắng đó, trong lòng chợt nảy sinh kính sợ. La Định Âu không hổ là người giàu nhất thành A, ánh sáng của thành A nha, ngay cả Nhà Trắng của Mỹ cũng dám chuyển một nửa đến đây. Không biết nửa kia của Nhà Trắng có bị gió lùa không nhỉ?

Vú Triệu dắt cậu đi vào.

Trong nhà chắc cũng đã nhận được tin cậu đến từ lâu, cửa vừa mở ra, liền có mấy khuôn mặt lớn vỗn trước mặt.

“Tiểu Lâm Lâm, mấy tháng không gặp rã nha, càng lúc càng xinh xắn cơ.” Một người phụ nữ khom lưng xuống, xoa xoa mặt cậu, nụ cười vừa thân thiện vừa nhiệt tình.

Thẩm Thận Nguyên im lặng nhìn cô ta.

Người phụ nữ không khôn khéo, kéo tay cậu dẫn vào.

Những người còn lại đều lèo đẽo theo sát cô ta.

Thẩm Thận Nguyên vô thức quay lại tìm kiếm bóng dáng vú Triệu. Sau khi y tá đi mất, vú Triệu đã trở thành người cậu tin tưởng nhất hiện nay rã.

“Cha! Lâm Lâm đến rã.” Người phụ nữ kêu to với một ông lão đang đi từ trên cầu thang xuống.

Ông lão đi được vài bước, chạy bước nhỏ tới, vươn tay ôm lấy cậu.

Thẩm Thận Nguyên cảm thấy rất không được tự nhiên, đôi mắt cứ tròn xoe nhìn ra chỗ khác.

“Lâm Lâm vẫn sợ ông nội sao?” La Định Âu hỏi cậu.

Thẩm Thận Nguyên cúi đầu không nói. Vào lúc này, cậu không thể không cảm kích việc thiết lập tính cách nhân vật La Lâm Lâm là không thích nói chuyện.

La Định Âu thở dài một cái, ngã xuống, bế cậu trên đùi, “Lâm Lâm đừng sợ, ông nội thương Lâm Lâm nhất mà. Lâm Lâm muốn cái gì thì cứ nói với ông nội, ông nội nhất định sẽ làm cho con.”

Tôi muốn đến Y Mã Đặc!

Thẩm Thận Nguyên hai mắt sáng long lanh nhìn ông ta.

La Định Âu nhìn thấy thế mừng lắm, “Lâm Lâm có thứ đồ mình thích rã nha.”

Thẩm Thận Nguyên giọng non nót, nói: “Con muốn ra ngoài.”

“Được. Không thành vấn đề” La Định Âu thả cậu xuống, nói với vú Triệu, “Dẫn bé ra vườn đi dạo một chút nhé.”

“.....” Việc lý giải vấn đề ra ngoài của bọn họ có phải tồn tại một sự cách biệt quá xa không? Cậu muốn ra ngoài là muốn đi thăm quan Công ty Y Mã Đặc, chứ không phải là ra ngoài để bị dắt đi chơi đâu nha!

Kháng nghị của cậu rõ ràng không thể truyền tới được trái tim của vú Triệu, vú Triệu vui vẻ dắt tay cậu đi ra ngoài.

Thẩm Thận Nguyên an ủi bản thân, ngày tháng còn lâu còn dài, trước tiên quan sát địa hình cũng tốt, nói không chừng một ngày nào đó phải dùng đến.

Vú Triệu dắt cậu đến vườn cỏ đi một lát, bỏ tay ra, nói: “Đi chơi đi.”

.....

Một người ở trên thảm cỏ, một quả bóng cũng không có, chơi kiểu gì? Chơi cái gì hả?

Thẩm Thận Nguyên bu rần bức ngã xuống thảm cỏ bứt cỏ.

Vú Triệu nhìn thấy cũng không ngăn lại, chỉ nhắc nhở cậu cẩn thận một chút, kéo làm mình bị thương.

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Nhà họ La có phải là do Lâm Lâm làm chủ không? Tại sao chỉ cắn nhìn thấy Lâm Lâm liền súng nịch đủ kiểu, đến mức vô pháp vô thiên.

Cậu chơi một lúc, cảm thấy mệt rã.

Vú Triệu dẫn cậu về nghỉ ngơi.

Lúc cậu quay về trong phòng khách không một bóng người. Cậu nghĩ hoặc nhìn vú Triệu.

Vú Triệu lúc này mới hiểu được ý của cậu, giải thích nói: “Ông nội và cô phải đi làm ăn, bận lắm đó, Lâm Lâm trước tiên cứ ngủ một lát, sau khi tỉnh rã, bọn họ sẽ trở về thôi.”

Thẩm Thận Nguyên giờ mới biết, người phụ nữ vừa rã là cô của mình.

Giả phả nhà họ La cậu có nhớ một chút ít. La Định Âu tổng cộng có hai trai hai gái, đều là trợ thủ đắc lực của ông ta. Từng có tạp chí phân tích tình hình phân chia tài sản của ông ta, nhớ được là lúc đó người nhận được phần nhì đều nhất hình như không phải là con trai, mà là một cô con gái. Không biết có phải là người này hay không.

Vú Triệu đưa Thẩm Thận Nguyên vào phòng, quả nhiên toàn một màu hồng phấn ngọt cả mắt, trên giường còn đặt đủ loại búp bê.

Vú Triệu nói: “Các bạn búp bê vẫn còn đây, cục cứng buỗi tối ngủ cùng các bạn sẽ không phải sợ gì cả.”

Thẩm Thận Nguyên nhìn cái giường không còn chỗ dung thân, bu rần bức nghĩ: Chắc đây không gọi là ngủ cùng nữa mà là không được ngủ nữa

mất. Không biết trước kia La Lâm Lâm ngủ thế nào được nhỉ, chẳng lẽ cứ trực tiếp nằm đè lên?

Vú Triệu nói: “Lâm Lâm nghỉ ngơi một chút đi, chốc nữa bà sẽ đưa con đi ăn cơm.”

Thẩm Thận Nguyên cúi đầu không nói, đợi cho vú Triệu đi rồi, mới với tay kéo tất cả búp bê xuống giường, sau đó mới nằm lên.

Trên xe ngủ quá nhanh, đến lúc này lại chẳng thấy buồn ngủ chút nào.

Cậu nhìn lên đèn tròn đếm cùu, đếm tới tám mươi tám, nghe thấy ngoài cửa sổ pim pim hai cái. Cậu bật dậy, để chân tròn chạy đến ban công, chỉ thấy trên đường, hai chiếc xe hơi, một chiếc đi vào một chiếc đi ra, chạm mặt nhau.

Đường rất rộng rãi, nhưng bọn họ cứ nhất quyết không ai nhường ai.

Trên chiếc xe đi ra rất nhanh có người đi xuống, chính là người phụ nữ hôm nay gặp. Cô ta đi đến trước cửa sổ xe của đối phương, đập đập cửa sổ, cửa xe hạ xuống, xuất hiện một người cô gái tướng mạo có vài nét tương tự cô.

Hai người bắt đầu nói chuyện, nhìn vẻ mặt của hai bên có vẻ cuộc nói chuyện không thuận lợi lắm.

Một lúc sau, cô gái kia nhượng bộ, lái xe lùi nửa mét, ngoặt sang một bên đường.

Người phụ nữ mới quay trở lại xe, tiếp tục lái xe đi.

Thẩm Thận Nguyên cảm thấy không có sức lực, đang định quay trở lại phòng, liền nhìn thấy lại có thêm một chiếc xe nữa đi vào. Biển số và kiểu dáng xe có chút quen mắt.

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 6: VỀ NHÀ (HẠ)

Dịch: Phong Bụi

La Thiếu, La Thiếu, La Thiếu Thần.

Xe chạy thoảng qua một cái lì ên đi vào gara.

Thẩm Thận Nguyên nằm sấp trên ban công nghĩ ngợi, thế nào cũng không nhớ ra được chủ nhân chiếc xe là ai, vừa đúng lúc vú Triệu gọi cậu xuống ăn cơm, cậu quyết định dùng chính mắt mình để tìm ra câu trả lời...

Á, đây không phải là sự thật!

Thẩm Thận Nguyên ngây người nhìn dáng người đang nói chuyện cùng với La Định Âu trong phòng khách. Tuy rằng giữa bọn họ vẫn cách một khoảng, nhưng rada dò ma của mình hiển thị, người này chắc chắn là người chế tác đĩa nhạc đầu tiên của mình, đồng thời cũng là người có công nhất trong việc khiến cho mình toàn tâm toàn ý đóng phim, được mình phong cho làm ma vương số hai: La Thiếu Thần, không sai.

Tại sao La Thiếu Thần lại ở nhà họ La?

... Bởi vì anh ta họ La sao?

Thẩm Thận Nguyên cảm thấy có một tin buồn dưa náo đó rất quan trọng mà cậu đã bỏ qua.

La Thiếu Thần, La Định Âu... La, La... La Thiếu Thần là thân thích của La Định Âu sao?

.....

Là cháu ruột a!

Tại sao bây giờ cậu mới nhớ ra cơ chứ!

Vú Triệu thấy cậu dừng bước, không đi tiếp, nghi hoặc khom lưng xuống, hỏi: “Cục cưng sao thê?”

Thẩm Thận Nguyên cúi đầu, chân nhởn nhơ tiếp tục bước từng bước, từng bước xuống cầu thang, trong đầu lại quay cuồng với một ý nghĩ rất to gan: Có lẽ có thể bước lên chiếc cầu La Thiếu Thành này để lên bờ. Xin trời hãy phù hộ cho anh ta cũng đặt La Lâm Lâm lên đầu!

La Định Âu nghe thấy động tĩnh quay đầu lại, vỗ tay với Thẩm Thận Nguyên, nói: “Lâm Lâm, con nhìn xem ai đến này?”

Thẩm Thận Nguyên nhanh chóng bước vào trạng thái diễn xuất, mờ tròn mắt, mặt đầy vẻ ngỡ ngàng.

“Là Tiểu Tiêu thúc thúc của con đây, con còn nhớ không?” La Định Âu đợi cậu đến gần, vươn tay ôm lấy, mỉm cười chỉ về phía La Thiếu Thành.

Trước cái nhìn chăm chú của La Thiếu Thành, Thẩm Thận Nguyên không tỏ chút biểu cảm nào, nhưng da gà toàn thân đã dựng hết lên, như thể một con gà chơi sắp bước vào trận. Cuốn băng ghi âm tiếng nói lạnh lùng của La Thiếu Thành vẫn còn khắc sâu vào đáy lòng cậu, không đến bốn năm năm không xóa mờ được. Cho dù anh ta là người quen đầu tiên và duy nhất gặp được từ sau khi cậu “tỉnh lại” đến giờ, cũng không thể giảm bớt ấn tượng xấu của anh ta đối với mình được tí ti nào: Quá lạnh khốc, quá vô tình!

La Thiếu Thành nhìn từ đầu đến chân đánh giá cậu một lượt, có lẽ là sợ làm cậu sợ, ánh mắt có thể coi là dịu dàng, “Lâm Lâm lớn hơn rã.”

Một người hai mươi lăm tuổi trở thành một đứa bé sáu tuổi mà gọi là lớn hơn rã ư? Một phép toán đơn giản so sánh hai mươi lăm với sáu mà cũng không biết.

Thẩm Thận Nguyên thầm sỉ vả trong bụng xong, thầm tán thưởng câu sỉ vả của mình: Thật là cô đơn.

La Định Âu tiếp lời La Thiếu Thần, cười nói: “Còn không phải sao? Trước kia nhỏ đúng bằng cái củ cải, bây giờ lớn thành củ khoai rã.”

Thẩm Thận Nguyên thầm cảm thán. Quả nhiên không ai là hoàn hảo cả. Trình độ học vấn của đại gia có thiên phú tuyệt đỉnh về thương nghiệp La Định Âu cũng chỉ là củ cải và củ khoai mà thôi.

“Cha! Thức ăn đã lên hết rã.” Một cô gái ăn mặc hợp mốt bưng hai đĩa thức ăn từ trong phòng bếp đi ra, mái tóc đen dài đến eo, lượn sóng, thả trên lưng, tôn nên thân hình mỹ miều. Chiếc váy dài dệt hoa tuyệt nho nhỏ khiến cho cô ta có vẻ rất dịu dàng, động lòng người.

Dựa vào tuổi tác của cô ta, Thẩm Thận Nguyên đoán câu nói đó là nói với La Định Âu. Không phải cậu không coi trọng La Thiếu Thần, mà là anh ta có vừa ra đời đã có tài năng thiên phú phi phàm, nỗ lực không ngừng, cũng không thể nào có một người con gái lớn đến thế này được.

Vì vậy, cô gái này chắc chắn là con gái nhỏ của La Định Âu: La Học Giai.

Đối diện với nụ cười lấy lòng của con gái, biểu cảm của La Định Âu hết sức lạnh lùng, vừa gọi La Thiếu Thần vào bàn ăn, vừa dắt Thẩm Thận Nguyên đi đến bàn ăn.

Thẩm Thận Nguyên được sắp xếp ngã bên cạnh La Thiếu Thần, nghiêng nghiêng về đối diện là La Học Giai. La Học Giai chỉ để tâm đến La Định Âu, mắt xoay chuyển liên tục, như thể đang tìm kiếm chủ đề để nói.

La Định Âu bảo vú Triệu bưng đĩa tôm chao hành đặt trước mặt Thẩm Thận Nguyên, “Món Lâm Lâm thích ăn nhất đấy, mau bóc cho bé ăn.”

Vú Triệu đeo găng tay, ngã bên cạnh bóc tôm.

Trong đĩa Thẩm Thận Nguyên đột nhiên lóe lên một ý nghĩ, thăm dò, chọc chọc eo của La Thiếu Thàn.

La Thiếu Thàn quay đĩa nhìn cậu.

Thẩm Thận Nguyên lấy đũa chỉ về món cua trước mặt La Học Giai, mặt đầy vẻ chờ đợi nhìn La Thiếu Thàn.

La Thiếu Thàn chưa kịp phản ứng lại, La Học Giai đã nhận việc vệ phẳng mình, “Để cô bóc cho.”

Thẩm Thận Nguyên lại tiếp tục nỗ lực tìm kiếm món ăn khác phải động tay vào: Hành nấu tỏi.

Nhưng mắt cậu vừa liếc qua một cái, vú Triệu đã nhanh nhảu gấp lại còn dùng đũa gõ nó ra đặt vào đĩa của cậu.

“.....”

Tôm hùm...

Sò...

Gà luộc chặt miếng...

Rau xanh...

.....

Mết quá đi mết.

Thẩm Thận Nguyên phát hiện tốc độ của mình bắt đĩa không bì kịp được sự phối hợp của vú Triệu và La Học Giai, cuối cùng đành chịu thua trận. Cậu cầm đũa lên, đang định cho vào mồm, khóc miệng đột ngột cứng lại.

Tại sao một nửa bàn ăn đĩa đặt hết trước mặt cậu thế này?

La Định Âu còn rất vui vẻ, “Lâm Lâm cứ ăn uống thoải mái, không đủ ông nội lại bảo bọn họ làm tiếp.”

..... Có thể đóng gói làm đồ ăn đêm không?

Thẩm Thận Nguyên bị làm khó, gặm gặm đũa, sau đó mới trộm liếc qua La Thiếu Thàn.

La Thiếu Thàn liếc cậu một cái, Thẩm Thận Nguyên vội vàng cúi đầu.

Một đôi đũa bất ngờ vươn sang, gấp mất một đùi gà từ trong bát của cậu. La Thiếu Thàn gấp đùi gà đưa cho La Định Âu, “Của Lâm Lâm hiếu kính ông nội.”

La Định Âu cảm động, gật gật đầu với Thẩm Thận Nguyên: “Lâm Lâm hiếu kính ông nội sao? Lâm Lâm ngoan quá.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Trong hai người bọn họ, nhất định có một người IQ thấp. Nếu không phải La Định Âu, nếu không phải La Định Âu cảm thấy cậu là người đó, thì cậu sẽ không thể nào thừa nhận cậu cảm thấy mình là người đó.

Ăn một lúc, Thẩm Thận Nguyên phát hiện đôi đũa đó vẫn cứ đưa qua đưa lại trước mặt mình, hơn nữa rất có quy luật, các loại thịt đều “hiếu kính” hết cho La Định Âu rồi, đồi biến thì La Thiếu Thàn tự tiêu thụ, còn lại dành cho cậu chỉ có... rau!

Đúng lúc La Thiếu Thàn lại gấp một con tôm đã được lột sạch vỏ lên, Thẩm Thận Nguyên nhanh nhanh tay lấy đũa giữ lại, sau đó khép cằm lại, nhìn lên, ánh mắt nhìn La Thiếu Thàn từ dưới lên trên.

Ánh mắt La Thiếu Thàn chợt lóe, gấp lấy con tôm từ dưới đũa cậu lên, bón đến bên miệng cậu.(Ô ô, tình tứ quá hen! =))~)

Thẩm Thận Nguyên vô thức há miệng, tôm liền bị nhét vào.

.....

La Thiếu Thàn lại có thể bón tôm cho cậu?

Mà cậu lại có thể nuốt xuống!

Thẩm Thận Nguyên sững sوت nhìn lại bát.

....

Í, vừa rã còn thấy ba con tôm, sao giờ đâu mất rã?

Cậu quay đầu nhìn La Thiếu Thàn.

La Thiếu Thàn đang nhai hết sức ưu nhã.

“.....” Thẩm Thận Nguyên cực kỳ nghiêm túc suy nghĩ xem có nên nhích danh hiệu ma vương thứ hai của La Thiếu Thàn lên một chút hay không, dù sao Cao Cẩn có khắc nghiệt cũng chưa từng khắc nghiệt đùa bé sáu tuổi như mình.

Sau khi ăn cơm xong thì ăn điểm tâm.

Thẩm Thận Nguyên muốn một phán bánh pudding dâu, La Thiếu Thàn và La Học Giai đều uống cà phê, La Định Âu pha một ấm trà.

La Học Giai quan sát lời nói và thái độ suốt cả buổi, cuối cùng cũng mở miệng hỏi: “Cha, dự án khai thác Tinh La Thành, cha đã quyết định chưa?”

La Định Âu nói: “Chị của con làm giám đốc điều hành, nó quyết định.”

La Học Giai vội vàng nói, “Nhưng ý tưởng của dự án là do con đưa ra mà.”

“Công ty là một tay ta dựng lên.” La Định Âu thong thả uống một ngụm trà, “Nhưng rã sẽ có một ngày hoàn toàn giao lại cho các con, đấy gọi là kế thừa và phát huy công việc của người đi trước. Một việc do ai làm không quan trọng, điều quan trọng là, ai làm việc đó tốt nhất.”

“Cha cảm thấy chị làm việc đó tốt hơn con sao?”

La Định Âu không trả lời thắn, “Gần đây không phải con đang còn bận yêu đương sao? Bao giờ thì đưa nó về đây thê?”

Sắc mặt La Học Giai khẽ biến, quanh co nói: “Đâu có ạ, con toàn bận việc công ty mà.”

“Vậy thì tốt. Lão Tù nói con trai ông ấy học xong tiến sĩ vừa về nước rã, muốn đi thăm quan mấy nơi, con tranh thủ mấy ngày, đi cùng nó.”

La Học Giai cúi đầu, không phản đối câu nào.

“Ta và lão Tù là bạn cũ lâu năm, năm đó vốn đầu tư của ta chu chuyển không thuận lợi, đều nhờ cả vào sự giúp đỡ của lão Tù, nếu không ta và con hôm nay không có cơ hội được ngã ở đây đâu.” La Định Âu nói hết sức sâu xa.

La Học Giai hít một hơi, nói: “Con biết rã, cha. Con sẽ đi.”

Lúc nào nét mặt La Định Âu mới dịu lại, quay về phía La Thiếu Thân, “Nghe nói gần đây văn phòng của con không thuận lợi lắm? Nếu như met rã, thì đến giúp chú nhé.”

La Thiếu Thân thản nhiên nói: “Tienen của con đủ dùng cho nửa đời còn lại chú ạ.”

La Định Âu nói: “Nếu như con giúp chú, tiền đủ dùng cho hai đời kiêm được chỉ trong nháy mắt.”

La Thiếu Thân đáp: “Con vẫn chưa biết số tài khoản của đời sau, tạm thời không cần đến.”

La Định Âu nói: “Con có thể chuyển lại cho con trai con.”

La Thiếu Thân đáp: “Có rã nói sau cũng được.”

La Định Âu hỏi: “Con định bao giờ có?”

La Thiếu Thân hỏi: “Lão Tù có hai con trai ạ?”

La Định Âu đáp: “... Ta có thể kiếm con gái cho con.”

“Không cần, đây trên đường mà.”

“Đây trên đường nhưng ta chưa thấy con đưa ai về cả.”

“Con mờ là văn phòng âm nhạc, không phải văn phòng buôn người.”

La Định Âu đã hơi đau đài, “Đừng nói linh tinh nữa. Nói nghiêm túc đi, con định về giúp ta hay định tìm bạn gái?”

La Thiếu Thân vỗ Thẩm Thận Nguyên đang ngủ gà ngủ gật, “Bé có bạn trai chưa?”

Thẩm Thận Nguyên mơ màng hỏi: “Ai cơ?”

“Ta tự tiến cử.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” trong lúc cậu không biết gì, người Trái Đất đã bị người ngoài hành tinh tẩy não rã sao?

La Thiếu Thân nói với La Định Âu: “Con có bạn gái rã.”

La Định Âu nói: “Nó còn chưa đến tuổi pháp luật quy định.”

“Con đợi là được.”

“.....” La Định Âu phát hiện mấu chốt thật sự của vấn đề, “Nó là cháu ta!”

La Thiếu Thân sờ sờ cằm, nói: “Thấy chưa, con có bạn gái, chú cũng không nhất định sẽ đồng ý.”

La Định Âu nhìn La Học Giai, phát hiện con gái của mình quả thật rất đáng yêu.

La Học Giai bị lạnh nhạt thụ sủng nhược kinh.(Được bắt ngờ yêu quý mà sợ, không an tâm.)

Để không hành hạ thế hệ tiếp theo, La Định Âu lôi La Thiếu Thàn vào thư phòng, tự mình giáo dục lại.

Thẩm Thận Nguyên bò sấp trên sàn ngoài thư phòng nghe lén.

Vú Triệu sợ cậu mệt, mang đến cho cậu một cái ghế đầu, còn cầm quạt quạt cho cậu.

Thẩm Thận Nguyên nghe một lúc, chán nản cúi đầu.

Vú Triệu đau lòng, hỏi: “Cục cưng, sao thê?”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Không nghe được.”

Vú Triệu giơ tay gõ cửa, sau đó ở trước mặt La Định Âu và La Thiếu Thàn nửa khép nửa mở cửa, “Cục cưng nói bé không nghe được.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....”

La Định Âu, La Thiếu Thàn: “.....”

Ghế đầu nhỏ chuyển thành sô pha, Thẩm Thận Nguyên gác hai chân lên, định nghiêm túc nghe chuyện riêng.

La Định Âu nói: “Có thời gian rảnh đến ngồi chơi nhé.”

La Thiếu Thàn đáp: “Vâng.”

“Không còn sớm nữa, vội sớm một chút đi.”

“Vâng. Chúc chú ngủ ngon.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Đây không phải là kịch bản mà cậu tưởng tượng ra nha! Tranh cãi kịch liệt đâu? Cuộc điện thoại dang dở đâu? Những tin đồn xưa cũ đâu? Chuyện bí mật không thể để ai biết của hào môn thế gia đâu?đâu? ... đâu đâu?

Cho đến tận lúc La Thiếu Thàn xuống lầu đi mất, Thẩm Thận Nguyên vẫn chưa hề thèm.

La Định Âu cầm một con búp bê trêu cậu, “Lâm Lâm, thích búp bê không?”

“Ông nội thích được thì con thích.”

“... Ông nội rất thích nha, tặng cho Lâm Lâm có được không?” La Định Âu ấn búp bê vào người cậu.

Thẩm Thận Nguyên kiên định đẩy ra, “Ông nội thích thì cho ông nội đây.”

La Định Âu: “.....”

“Ông nội, con có thể chơi cùng Tiểu Tiểu thúc thúc không?”

“Có thể chứ.” La Định Âu nói, “Đợi lần sau chứ...”

“Con đi tìm chú.” Thẩm Thận Nguyên nhấc chân chạy mất.

“.....” La Định Âu nhìn nhìn búp bê, lại nhìn nhìn Vú Triệu, trong lòng bất chợt nảy sinh một sự lo lắng vô cùng lớn, “Không phải là Lâm Lâm cho những lời nói đùa của La Thiếu Thàn là thật đấy chứ?”

Vú Triệu lắc đầu đáp: “Cục cưng không đòi nào để mắt đến đàn ông lớn tuổi đâu.”

La Định Âu: “...”

Thẩm Thận Nguyên chạy ra khỏi cửa lớn, liền nhìn thấy xe của La Thiếu Thàn đang chậm chạp đi ra khỏi gara, lái về phía cổng.

“La Thiếu!” Cậu dùng hết sức hé lén một câu, bắt đầu nhấc chân đuổi theo.

Mặc dù xe không nhanh lắm, nhưng đôi chân nhỏ bé của cậu lại càng chậm hơn.

Thẩm Thận Nguyên từ trước đến nay chưa từng nghĩ bản thân lại nhỏ bé đến thế, nhỏ bé đến mức không lọt được vào kính chiếu hậu của xe.

“Chú...” Chân cậu vấp một cái, cả người ngã nhào xuống hôn đất, đau đến mức mặt mũi nhăn hết vào. Cũng may, cũng may La Lâm Lâm mới sáu tuổi, nếu không ngã một cái đau điếng như vậy, nhất định sẽ khiến cô bé ngã thành màn hình phẳng luôn. Trong lúc thân thể phải chịu nỗi đau vô hạn, trong đài của Thẩm Thận Nguyên lại lởn vởn một suy nghĩ kỳ quặc, chẳng liên quan gì như vậy.

Một đôi giày xuất hiện trước mặt cậu, cậu được dùi đứng lên.

La Thiếu Thần nhìn cậu, trong mắt mang theo một tia hiếu kỳ, “Chuyện gì thê?”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Con muốn đi với chú.”

Trong lòng La Thiếu Thần cũng nảy lên một sự hoài nghi giống hệt La Định Âu, có điều anh ta rất bình tĩnh, “Tại sao?”

“.....” Chết toi! Chạy vội quá quên mất tiêu tìm cớ cho hợp lý mất rã. Thẩm Thận Nguyên nuốt nước bọt, nhỏ giọng nói: “Chú đoán thử xem.”

“Chú đưa con về” Anh ta vươn tay ra bế cậu lên.

Thẩm Thận Nguyên nhìn tai anh ta, do dự không biết có nên nói ra thân phận thật sự của mình hay không. La Thiếu Thần xuất thân bất phàm, nồng lực hơn người, tâm lý cực tốt, lại có quan hệ chú cháu với La Lâm Lâm, nói không chừng chắc sẽ giúp cậu trở về thân thể của mình. Nhưng cậu lại nghĩ đến một loại khả năng khác, La Lâm Lâm là cháu gái của anh ta, hiện giờ sống chết không rõ, tung tích không rõ ràng, chẳng may có bất trắc gì, mình có thể nào bị xem như yêu ma quỷ quái mà bị diệt trừ hay không?

Cậu nhớ lại biểu cảm lạnh lùng của La Thiếu cách tẩm kín thủy tinh lúc mình ghi âm ca khúc, chọt rùng mình, không nói được một lời nào.

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 7: Sang Tay (Thượng)

Dịch: Phong Bụi

Có chuyện, có chuyện, bị chuyển nhượng.

La Thiếu Thần bế cậu lên lầu, “Con ở phòng nào?”

“... Quên rã.” Thẩm Thận Nguyên thấy La Thiếu Thần hờnghi nhìn mình, lập tức ủy khuất trề môi. Cậu thực sự quên mất rã! Lắm cửa như vậy, mới đến có một lần ai mà nhớ được?

Vừa hay vú Triệu từ thư phòng đi ra, vội vàng giơ tay định đón lấy Thẩm Thận Nguyên, “Cục cưng, có phải buồn ngủ rã không?”

Thẩm Thận Nguyên sống chêt nấm chặt lấy cúc áo của La Thiếu Thần.

Vú Triệu nghi hoặc nhìn La Thiếu Thần.

La Thiếu Thần gửi trả người lại cho vú Triệu, sau đó cúi đầu nhìn xuống cánh tay mуп míp vẫn cố sống cố chêt nấm chặt lấy cúc áo, không chịu thả ra.

Không buông, nhất định không buông! Thẩm Thận Nguyên dốc hết sức lực non nớt của mình.

La Thiếu Thần nghiêng người, trước tiên rút một cánh tay ra khỏi ống tay áo, lại rút cánh tay còn lại ra khỏi ống tay áo kia, sau đó lấy cái kẹp danh thiếp trong túi áo ra, đặt áo khoác lên vai Thẩm Thận Nguyên và vú Triệu, tiêu sai xoay người.

“.....” Thẩm Thận Nguyên nắm lấy cái cúc áo, ngây người nhìn anh ta biến mất khỏi tầm mắt, trong đầu chỉ có một ý nghĩ, anh ta đi mất rã, cứ như vậy mà đi mất rã, hơn nữa thậm chí cho dù phải cởi áo cũng phải đi...

Cởi sạch rã hăng chạy a!

Thẩm Thận Nguyên định vứt áo xuống, liền nghe thấy vú Triệu cảm khái nói: “Tiên sinh Tiểu Tiểu La thật tuyệt vời, con thích cúc áo, cậu ấy liền đưa cả chiếc áo cho con nè.”

“.....” Tiểu Tiểu La? Cái biệt hiệu này là ai đặt vậy? Anh ta có chỗ nào giống cậu thủ đá bóng chứ? Chẳng có chút khoa học nào cả.

Vú Triệu hỏi: “Cục cưng rất thích Tiểu Tiểu thúc phải không?”

“.....” Tiểu Tiểu thúc? Thẩm Thận Nguyên da gà da vịt nổi đầy người, cảm thấy Tiểu Tiểu La tiên sinh còn tốt chán.

La Học Giai từ lâu ba đi xuống, nhìn thấy bọn họ định chào hỏi một chút, liền nghe thấy giọng nói âm trầm của La Định Âu từ trong thư phòng truyền ra. “Đã muộn như thế này, còn định đi đâu?”

La Học Giai nói: “Gặp khách hàng a.”

La Định Âu mở cửa đi ra, hơi nghiêng người, nói: “Cấp dưới con không có ai sao? Muộn thế này rã, con gái còn độc thân không nên ra ngoài, tìm người khác đi hộ đi.”

La Học Giai ủy khuất chu môi, “Nếu như là chị, cha sẽ chẳng nói như thế.”

“Nó kết hôn rã.”

“Lưu manh trộm cắp chẳng ai xem giấy chứng nhận kết hôn!” La Học Giai bùng nổ rã.

La Định Âu nói: “Rất khó nói, dạo này lừa tiễn lừa sắc lừa tình quá nhỉ ươi, con hãy còn trẻ.”

“Người kết hôn rã cũng có thể bị lừa tiễn lừa tình như thế mà thôi!”

La Định Âu đi êm nhiên nói: “Ta chưa từng bị lừa.”

“.....” La Học Giai cắn môi nói, “Con cũng chưa từng.”

“Chúng ta nói chuyện đi.” La Định Âu quay người, đi vào thư phòng.

Thẩm Thận Nguyên hưng phấn. Lần này nhất định sẽ hét vào mặt, cậu cá nhất định sẽ! Cậu giãy khỏi người vú Triệu đi xuống, chưa đi vào cửa, đã nghe thấy La Định Âu nói: “Lâm Lâm đến lúc đi ngủ rã.”

.....

Tôi không đi đó.

Tôi muốn hóng chuyện.

Tôi muốn ngồi ở ghế khách quý xem kịch hay.

Ánh mắt của Thẩm Thận Nguyên bíp bíp nhắn tin với vú Triệu.

Vú Triệu vui mừng hồn lên cái mặt bầu bĩnh của cậu, sau đó bế cậu lên tay, “Cục cưng ngoan, uống sữa xong rã ngủ sớm nhé.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Sóng điện não của cậu sao lại có thể kém hơn tín hiệu liên lạc được cơ chứ!

Trước kia cho chó ăn thường dùng chuông rung, thời gian dài, cứ mỗi lần rung chuông, chó liền biết đã đến giờ ăn, sẽ tự động chạy đến. Trước khi ngủ uống một cốc sữa, thời gian dài, buổi tối cứ mỗi lần uống sữa là lại muốn ngủ.

Thẩm Thận Nguyên nằm trên giường, mơ mơ hồ hognghĩ, trước kia vú Triệu nhất định đã từng là một tay nuôi chó lão luyện.

Ngủ sớm, dậy sớm, mười tiếng vừa đủ.

Thẩm Thận Nguyên rửa mặt xong, định ra vườn đi dạo buổi sáng. Từ sau khi bị thu nhỏ, thói quen sinh hoạt của cậu dần càng lúc càng gần với La Lâm Lâm, cậu cực kỳ lo lắng, vã lâú vã dài, Thẩm Thận Nguyên sẽ bị La Lâm Lâm hóa, để tăng cảm giác tồn tại của mình, cậu quyết định duy trì một phãnh thói quen sống của Thẩm Thận Nguyên, ví dụ như, tập thể dục buổi sáng.

Cậu xuống lầu, đang định ra ngoài, liền nhìn thấy vú Triệu và La Định Âu mặt đầy vẻ mệt mỏi đi từ ngoài vào.

“Cục cưng, con dậy rã à?” vú Triệu khom lưng xoa xoa mặt cậu, “Vú sẽ làm bữa sáng cho con ngay.”

Ánh mắt Thẩm Thận Nguyên hõnghỉ quét qua quét lại giữa La Định Âu và vú Triệu.

Vẻ mệt mỏi của La Định Âu trong chốc lát liền biến mất, sinh ra cảm giác ra khỏi cửa gấp phải paparazzi dòm ngó. Ông ta nhìn khuôn mặt búng ra sữa của Thẩm Thận Nguyên, cười khổ lắc đầu, cảm thấy mình bị lật qua lật lại đến nỗi có chút nghi thãnh nghi quỷ, “Lâm Lâm theo vú nuôi vào phòng khách nhé, ông nội lên phòng nghỉ ngơi một lát.”

Thẩm Thận Nguyên nhường mấy bước, sau khi đưa mắt tiễn ông ta lên lầu, mới kéo tay vú Triệu hỏi: “Ông nội không ngoan, đi chơi rã.”

Vú Triệu nói: “Không phải ông nội đi chơi đâu, mà là đi giải quyết công chuyện.”

Nhà họ La có chuyện sao?

Thẩm Thận Nguyên trong lòng kinh ngạc. Với địa vị hiện giờ của La Định Âu, có thể bắt ông ta nửa đêm canh ba tự thân xuất mã đi giải quyết chắc chắn phải là chuyện lớn. Rốt cuộc là có chuyện gì vậy nhỉ?

Câu hỏi này đến lúc ăn bữa sáng cậu vẫn còn nghĩ ngợi.

Vú Triệu giàn lầy cốc sūa đặc trước khi cậu uống, “Cục cưng sao thê?”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Ông nội không vui.”

Vú Triệu mắt chọt đỏ lên, rưng rưng, vươn tay ôm lấy cậu, ôm vào lòng, vỗ khe khẽ: “Cục cưng ngoan quá.”

.....

Hiện giờ không phải là lúc diễn vở gia đình ấm áp, xin hãy tiết lộ thông tin mau!

Thẩm Thận Nguyên nhìn lên, đôi mắt tròn xoe chuyển động không ngừng, thế nhưng nhìn qua nhìn lại cũng vẫn chỉ thấy cái cầm của vú Triệu.

Vú Triệu ôm một lúc mới thả cậu ra, đợi cậu ăn xong bữa, đến tận lúc đưa cậu vào một gian phòng chất đống đồ chơi.

.....

Cậu không phải là sáu tuổi thật đâu nha!

Thẩm Thận Nguyên trượt từ cầu trượt xuống, quay người lại bò lên, tiếp tục trượt xuống(=)~ Bạn thật biết hy sinh vì nghệ thuật!)

Nếu như nói thân thể thu nhỏ lại có cái lợi, thì một trong số đó nhất định là... cầu trượt trở nên dài ra.

Ngoài cửa sổ truyềnn đến tiếng xe hơi và tiếng đóng cổng.

Thẩm Thận Nguyên lập tức chạy đến ban công, trèo lên lan can nhìn xuống.

Trên xe có hai người đi xuống, một nam một nữ, mặt nghiêm nghị, đi vào nhà. Đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là, xe họ ngã là xe cảnh sát.

Lòng hiếu kỳ của Thẩm Thận Nguyên bị dấy lên đến cực điểm. Cậu lén lút mở cửa phòng ra, dán người vào bờ tường, nhón gót, đi ra ngoài, vừa đi đến đầu cầu thang, liền nghe thấy La Định Âu nói: “Việc này có liên quan gì đến Học Giai? Tôi hôm qua nó ở nhà suốt, một bước cũng không ra ngoài!”

“Chúng tôi nghe nói La tiểu thư và Mục tiên sinh là bạn bè, cho nên chính thức đến hỏi một chút.”

“Nhà chúng tôi và nhà họ Mục có quan hệ làm ăn với nhau, quen biết cũng không phải chuyện lạ. Các anh định hỏi hết lượt tất cả bạn bè có quan hệ làm ăn lâu năm với nhà họ Mục sao?”

“Chỉ cần có ích cho việc điều tra án, chúng tôi ngại làm như vậy.”

Khẩu khí của La Định Âu hơi mèn xuống, “Gọi Học Giai xuống đây.”

Thẩm Thận Nguyên lập tức chạy về phòng, qua một lúc, liền nhìn thấy La Học Giai đi xuống cùng vú Triệu. Cậu lại bò ra đầu cầu thang, tiếp tục nghe lỏm.

Lần này bọn họ đứng hơi xa một chút, cậu nghe không được rõ ràng lắm, chỉ thấy được vẻ mặt của La Học Giai đột nhiên trở nên rất khó coi, tinh thần có chút hoảng hốt, rất nhanh lìa La Định Âu phải tiếp lời, nói đỡ giúp cô. Hai cảnh sát có vẻ bất mãn, nhưng cũng không thể làm gì được.

Không lâu sau, La Định Âu liền bảo vú Triệu tiễn chân họ đi.

Thẩm Thận Nguyên còn đang đoán già đoán non xem chuyện gì đã xảy ra, vừa ngược lên đã chạm phải ánh mắt của La Định Âu. Trong lòng cậu sợ hãi, thầm nói: La Định Âu có thể dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng, đứng vững vàng trên thương trường, nhãn quang và khả năng quan sát không cần phải nói cũng biết, nếu như mình lộ ra quá nhiều sơ hở, nhất định sẽ bị ông ta nhìn ra.

Cậu nhìn La Định Âu bước từng bước lại gần, tim bỗng chốc như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Lâm Lâm có phải rất thích Tiểu Tiểu thúc thúc không?” La Định Âu bất chợt hỏi một câu cực kỳ khó hiểu.

Thẩm Thận Nguyên không hiểu ông ta có ý gì, chỉ biết giả ngu hỏi: “Thích ông nội.”

Vẻ mặt La Định Âu rốt cục cũng khẽ mỉm cười, ôm lấy cậu trong lòng, nói: “Ông nội cũng thích Lâm Lâm. Có điều Tiểu Tiểu thúc thúc ở một mình, rất vất vả rất cô đơn, cho nên, ông nội muốn Lâm Lâm đến ở cùng với chú, có được không?”

Được chứ! Được đến không thể được hơn được nữa! Ha ha ha ha...
Trời trao cho ta cơ hội cực tốt rã!

Thẩm Thận Nguyên vươn tay ôm ngược lại La Định Âu, diễn tiếp một sự đồng ý trong thầm lặng, không nói mà có thể thể hiện tất cả.

“Lâm Lâm nêu như ở đó không quen, ông liền cho vú Triệu đón con về, lúc nào cũng được.” La Định Âu có chút không nỡ, bổ sung thêm một câu.

Một ngọn núi dựa dãm to thật là to!

Thẩm Thận Nguyên nhớ lại những hành động tàn ác năm đó của La Thiếu Thành, trong lòng bỗng chốc có một khoái cảm thoát khỏi áp lực đã đè nặng bấy lâu!

Phong cách làm việc như sét đánh không kịp bưng tai của vú Triệu Thẩm Thận Nguyên đã được nhìn qua rất nhiều lần rồi, lần này cũng không ngoại lệ. La Định Âu nói thế này thề nẹ một lượt, vú Triệu lập tức chỉ bằng một cuộc điện thoại đóng đinh La Thiếu Thành, sau đó lên lầu giúp cậu thu xếp quần áo.

Đợi đến lúc La Thiếu Thành chạy xe đến, Thẩm Thận Nguyên cả người và hành lý đã ở vào trạng thái đóng gói sẵn sàng chờ người đến vác đi.

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 8: Sang Tay (Trung)

Dịch: Phong Bụi

Không tốt, không được, không thể được.

La Thiếu Thần lên lầu thì thầm với La Định Âu một lúc, lại xuống lầu to nhỏ với vú Triệu một lượt, cuối cùng mới đến đón cậu.

Thẩm Thận Nguyên đẩy hai cái rương hành lý màu hồng phấn to đùng của mình cho La Thiếu Thần.

La Thiếu Thần mỗi tay xách một cái, trên vai còn khoác tấm áo khoác vú Triệu trả lại cho anh ta.

Rất tốt, đã bắt đầu từ công việc làm khổ sai rồi. Thẩm Thận Nguyên cực kỳ hài lòng với tình hình hiện tại.

Lên xe, Thẩm Thận Nguyên đỡ người ra, không động đậy, chờ La Thiếu Thần thắt dây an toàn hộ mình, mới hài lòng rung rung đùi.(Sặc, quá mất hình tượng =))~

“Con gái không được rung đùi.” La Thiếu Thần liếc mắt một cái.

Sự đắc ý của Thẩm Thận Nguyên bị dập tắt, ngoan ngoãn ngồi ngay ngắn.

La Thiếu Thần đưa áo khoác cho cậu, “Đắp lên mặt.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Đây là đại ngộ đặc biệt dành cho phạm nhân khi bị bắt phải không? Cậu có cái diễm phúc đó sao?(Ôi, lộn ngửa =))~

La Thiếu Thàn thấy cậu đơ ra không cử động, chủ động đắp áo khoác lên đầu cậu, còn hỏi một câu, “Có thở được không?”

.....

Quân áo mình mua có bị thủng hay không còn phải nhờ cậu xác minh hộ sao?

Thẩm Thận Nguyên thô lỗ đáp, “Không.”

La Thiếu Thàn nhích nhích cái áo một chút, sau đó cuộn ống tay áo lên, để mũi của Thẩm Thận Nguyên vừa đúng với ống tay áo, “Thở được chưa?”

“.....” Thẩm Thận Nguyên vẫn giả vờ ngây thơ, hỏi: “Đây là trò chơi gì vậy?”

La Thiếu Thàn đáp: “Chơi trốn tìm.”

Thẩm Thận Nguyên cười rộ lên, “Tiểu Tiểu thúc thúc lợi hại thật đó! Thêm một cái áo là không nhìn thấy con nữa rแล.”

La Thiếu Thàn tâm hồn bay tận đâu đâu, không tập trung “Uhm” một tiếng.

Xe chậm chậm chạy đi.

Thẩm Thận Nguyên nhích nhích ống tay áo lên trên một chút, đôi mắt lão liên nhìn ra bên ngoài.

Vừa ra khỏi cửa, đèn flash chớp nháy không ngừng, vô số cái đầu xuất hiện ở hai bên ngoài cửa kính ô tô.

Tình cảnh này Thẩm Thận Nguyên đã nhìn thấy quá nhiều lần rồi, vì vậy cậu không hề hoảng hốt, hơn nữa lại còn rất nghe lời, cúi đầu vào bên trong áo, đến tận lúc xe gia tốc.

La Thiếu Thàn kéo áo từ trên mặt cậu xuống.

Thẩm Thận Nguyên đày vẻ phiền muộn.

La Thiếu Thành ở trong một tòa chung cư cao cấp, bảo vệ ở dưới canh phòng rất nghiêm ngặt, tuy rằng cũng có ký giả theo dõi, nhưng xe của anh ta vừa đến gần, bảo vệ đã chủ động cản đám ký giả lại. Anh cho xe vào gara, mang Thẩm Thận Nguyên lên lầu.

Thẩm Thận Nguyên vẫn tiếp tục phiền muộn, đến tận lúc vào phòng, vẫn cứ nhăn mặt.

La Thiếu Thành đưa cậu vào phòng ngủ chính, “Mấy hôm tới đây con sẽ ngủ ở phòng này.”

Thẩm Thận Nguyên lắc lắc đầu.

“Sao thế?”

“Quá đáng sợ a.”

La Thiếu Thành không hiểu. Trong phòng của anh cũng không có trang trí mấy thứ như đài lâu xương chéo này nọ.

Thẩm Thận Nguyên nói: “Không có màu hồng.”

La Thiếu Thành bỏ hết đồ vật ở hai bên tủ đầu giường xuống, đặt hai cái rương màu hồng của cậu lên, “Có rã đây.”

“.....” Thẩm Thận Nguyên chỉ bức tranh trên tường.

Đó là một bức tranh trừu tượng, màu sắc thâm trầm lại u ám, quả thực khiến người ta cảm thấy không thoải mái.

La Thiếu Thành dỗ tranh xuống, đặt ở bên ngoài phòng.

Nếu như cậu nói cậu sợ La Thiếu Thành, không biết La Thiếu Thành có chủ động đánh chết mình không nhỉ, sau đó thi thể tự động đi ra. Thẩm Thận Nguyên nhìn theo bóng lưng đang sắp xếp đồ đặc của La Thiếu

Thần, thầm mơ mộng, nhưng rốt cuộc vẫn không có dũng khí nghiệm chứng.

Đến giờ cơm trưa, Thẩm Thận Nguyên cực kỳ kinh ngạc nhìn La Thiếu Thần tự mình đeo tạp dề, cầm chảo bận rộn ở trong nhà bếp.

Mặc dù La Thiếu Thần bên ngoài lạnh lùng vô tình, nội tâm cũng lạnh lùng vô tình, nhưng đến tuổi này rã, vào bếp nấu vài món cũng coi là phù hợp với quy luật phát triển khoa học. Thẩm Thận Nguyên cảm thấy bản thân vốn không nên có bất cứ thành kiến gì, thế nhưng động tĩnh trong nhà bếp thật giống như một ca khúc cuộc chiến xoong chảo bát nĩa, không chỉ rất có tiết tấu, lại có cả cao thấp trầm bổng, mà La Thiếu Thần chính là một nhà chỉ huy chỉ quan tâm đến cao trào của bản thân mà mặc kệ đố ăn sống chết ra sao... Cậu thật sự rất lo lắng, rằng chốc nữa đố ăn được bưng lên sẽ bối mắt nhìn nhau với cậu, nhìn nhau mà không nói được lời nào.
(Thê thảm _ _!!)

La Thiếu Thần vật lộn bao lâu, Thẩm Thận Nguyên liền nằm sấp trên sô pha nhìn bấy lâu. Đến tận sau khi thùng rác vang lên hai tiếng thup thup, cái mùi kỳ lạ bị máy hút khói lôi kéo mang xua tan, cậu mới nhìn thấy La Thiếu Thần mặt không chút biểu cảm đi ra, duỗi ống tay áo xuống, cầm lấy áo khoác nói: “Chúng ta ra ngoài ăn.”

Thẩm Thận Nguyên mở to đôi mắt hiếu kỳ ngây thơ, hỏi: “Tiểu Tiểu thúc thúc làm gì trong nhà bếp thế ạ?”

“Dọn dẹp.” Có lẽ đối với La Thiếu Thần, lừa gạt trẻ con không được coi là lừa gạt, mà chỉ là thao tác có quy luật, không hề có một chút biểu hiện chột dạ đơ mặt tíu tai nào.

Thẩm Thận Nguyên nhìn nhà bếp hỗn loạn một đống, chợt như ngộ ra, gật đầu nói: “Nhà bếp đúng là không giống như lúc đàu nữa ha.”

La Thiếu Thần lấy từ trong phòng ngủ ra một cái áo khoác tay bồng màu hồng và một khẩu trang y tế, “Đi thôi.”

Thẩm Thận Nguyên chau mày nói: “Giống như bị tống đi cách ly í.”

La Thiếu Thàn nhướn mày, “Cái gì?”

Nhãn thàn Thẩm Thận Nguyên trong nháy mắt thuần khiết vô tội, hoàn mỹ không dấu vết, “Con muốn ăn tôm hùm.”

“Không tốt.”

.....

Không tốt?

Anh ta lại có thể nói một câu không dễ dàng như thế với một đứa cháu gái sáu tuổi của mình!

Thẩm Thận Nguyên bị shock đến choáng váng cả người. La Thiếu Thàn nhất định là một người ủng hộ tích cực bình đẳng nam nữ, hơn nữa còn chí công vô tư, họ hàng cũng không nể nang, nam nữ lão ấu thân sơ đều thực hiện đối đãi không phân biệt... Tổng kết một câu: Không có nhân tính nha!

Có lẽ là bởi vì ánh mắt của cậu quá mức phức tạp, quá mức kinh hoàng, khiến cho La Thiếu Thàn đang thay giày cảm giác thấy có hơi chút khó ở, mới cực kỳ hiếm có giải thích với đứa bé gái sáu tuổi: “Gần đây không có nhà hàng tôm hùm.”

“.....” Nói sớm có phải tốt hơn không? Thẩm Thận Nguyên cúi đầu tìm giày.

Bình an vô sự đi xuống lầu.

Thẩm Thận Nguyên đang định thông thả tham quan phong cảnh ở gần đây, đầu lại bị một tấm áo chụp lên, sau đó bị bế lên.

“.....” Rõ ràng là La Thiếu chưa từng nghĩ xem, cháu gái của anh ta có mắc chứng sợ nơi tối tăm chật hẹp hay không.

Thẩm Thận Nguyên nảy ra ý nghịch ngợm, lén nhếch một góc áo lên, sau đó chỉ về một hướng, khe khẽ nói: “Tiểu Tiểu thúc thúc, đằng kia có

người cứ nhìn chằm chằm chúng ta, có phải ông ta phát hiện ra chúng ta ră không?”

“Đừng nhìn, sẽ bị ăn mất đấy.”

“... Ông ta ăn thịt người được ư?” Xin lỗi nha, bảo vệ đại ca, hôm nay mới biết, ngoài trừ đứng gác, tuần tra, bảo vệ ra, ông anh còn có thêm cả kỹ năng ăn thịt người, kỹ thuật thật toàn diện ha.

“Được.”

“Ông ta ăn mất con thì phải làm sao?”

“Chuống chết hắn chứ sao nữa.”

“.....” Dùng cách này để giáo dục đứa cháu sáu tuổi của anh thật sự ổn sao? Thẩm Thận Nguyên rốt cục hiểu ra tại sao mình lại biến thành La Lâm Lâm, thì ra là để cứu giúp cô bé khỏi bàn tay độc ác của đại ma vương công kích không phân biệt La Thiếu Thàn! Trong chốc lát, trách nhiệm thật nặng nề, áp lực thật lớn. Dưới nanh vuốt của con sói mang số hiệu La Thiếu này bả thân có thể sống sót được hay không vẫn là một dấu hỏi rất lớn.

Cuối cùng cũng đến được phòng ăn, Thẩm Thận Nguyên cuối cùng cũng được thấy lại ánh sáng, mùi vị thức ăn bình thường trong tiệm khiến cho cậu cảm thấy như được sống lại.

La Thiếu Thàn gọi ba nă cháo to: đồi biển, gà đất và tôm hùm.

Thẩm Thận Nguyên vừa mò những miếng tôm hùm thịt nát xương tan trong biển cháo mènh mông, vừa rửa thầm trong bụng: La Thiếu không phải muốn làm chướng chết yêu quái ăn thịt người, mà là muốn chướng chết người cho yêu quái ăn thịt...

Trong lúc ăn cơm, La Thiếu Thàn nhận được một cuộc điện thoại.

Hệ thống hóng hót của Thẩm Thận Nguyên đồng loạt khởi động, hai tai dựng lên thật cao. Nếu như không phải hai người ngã đối diện nhau, cậu

đã hận không thể dán tai vào nghe, thế nhưng tin tức thu thập được lại chẳng có gì đáng nói, tổng hợp lại có thể phân làm ba loại:

Một chữ: Ủm, được.

Hai chữ: Biết rã.

Ba chữ: Không sao cả.

.....

Cái gì được? Biết cái gì? Cái gì không sao cả?

Anh biết nhưng tôi chưa biết nha.

Thẩm Thận Nguyên gặm gặm thìa, u oán nhìn La Thiếu Thàn cúp điện thoại.

“Tôm hùm ăn hết rã à?” La Thiếu Thàn cầm một cái bát không lèn, múc cho cậu một bát cháo nấu đờ biển, “Tiếp tục đi.”

“.....” Đang cho heo ăn phải không?

La Thiếu Thàn nói: “Ăn ít cháo đi, đừng kén ăn.”

“.....” Đúng là đang cho heo ăn.

Thẩm Thận Nguyên múc thìa cháo cho vào miệng, lấy lưỡi chậm rãi liếm.

“Còn muốn ăn gì nữa?” La Thiếu Thàn hỏi.

“.....” Đừng có cho heo ăn nữa!

Thẩm Thận Nguyên bỏ thìa xuống, quyết định chủ động xuất kích, chuyển chủ đề từ chữ “ăn” sang một chủ đề khác, “Tiểu Tiểu thúc thúc có phải quen biết rất nhiều ngôi sao không?”

La Thiếu Thàn mặt không đổi sắc đáp: “Không phải.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Ngôi sao bản tôn vẫn còn ngã ngay đây đây nha! Nói đổi mà không sợ cắn phải lưỡi! Khinh bỉ, khinh bỉ, khinh bỉ....

La Thiếu Thàn nói: “Không phải rất nhều, chỉ là một ít thôi.”

Thẩm Thận Nguyên đã hơi xuôi, nở một nụ cười ngây thơ vô số tội, hỏi: “Tiểu Tiểu thúc thíc quen biết ai thê?”

“Thẩm Thận Nguyên...”

Thẩm Thận Nguyên tim chợt thót một cái, hai má hơi hơi nóng lên. Cậu thế nào cũng không ngờ được người La Thiếu Thàn nhắc đến đầu tiên lại là mình, cần phải biết rằng ngôi sao, người nổi tiếng từng hợp tác với La Thiếu Thàn rất nhều, có đóng góp to lớn cho nền âm nhạc cũng nhều không kể xiết, dù thế nào thì mình đừng hòng xếp đầu tiên. Xem ra cậu đã trách nhầm La Thiếu rã, thì ra vị trí của mình trong lòng La Thiếu lại cao như vậy.

“Loại như thế.” La Thiếu Thàn chậm rì rì nói xong câu.

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Cái gì gọi là loại như Thẩm Thận Nguyên? Cậu sáng lập nên chủng loài mới của loài người sao?

La Thiếu Thàn bất ngờ vươn tay ra.

Thẩm Thận Nguyên vô thức tránh né... không tránh được, La Thiếu Thàn dùng khăn ăn lau lau vết cháo vương trên mép cậu.

“Cám ơn.” Thẩm Thận Nguyên mím môi, thân thể khẽ nghiêng về phía trước, ngẩng đầu lên, mặt đầy vẻ kỳ vọng nhìn anh ta, “Con rất thích Thẩm Thận Nguyên! Có thể mang con đến gặp anh ta được không?”

“Không được.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Tại sao các câu trả lời của La Thiếu bao giờ cũng thích “không” ở đâu! Dùng “được”(hảo)rất khó sao?

La Thiếu Thân thấy cậu nhăn nhó cả mặt, bổ sung nói: “Hình như cậu ta đạo này rất bận.”

Chữ “hảo” ở đâu câu cũng chưa chắc đã là tin tức tốt.(Từ “hình như” trong tiếng Trung có chữ hảo ở đâu ^_^ Khó mà dịch cho đúng được.)

Thẩm Thận Nguyên đầy bát cháo ra, nắm lấy cốc sinh tố ngô, hút một ngụm thật dài, cảm thấy như nô hỏa cuộn cuộn trong ngực được dập tắt đi khá nhanh, mới hỏi: “Tiểu Tiểu thúc thúc có quen Kí ệu Dĩ Hàng không?”

“Quen, cậu ta cũng không rảnh.”

“Phong Á Luân thì sao?” Suýt nữa thì quên mất đại sư huynh! Thẩm Thận Nguyên cảm thấy cuộc sống như đang nhem lên tia hy vọng mới.

“Không rảnh.”

“... Có ai Tiểu Tiểu thúc thúc quen mà gần đây rảnh rồi không?” Thẩm Thận Nguyên căm hận nhay căm cái ống hút.

La Thiếu Thân rất nghiêm túc suy nghĩ một lúc: “Lang Nam.”

Sói Đực?(Cũng đọc giống với Lang Nam)

Giới Showbiz từ lúc nào có một nhân vật cá tính như thế vậy?

Thân là tổ trưởng tổ hóng hớt của Showbiz, Thẩm Thận Nguyên, cảm thấy cực kỳ xấu hổ, bởi vì cậu lại chưa từng nghe qua cái tên này. “Anh ta là ai vậy ạ? Ngôi sao điện ảnh ạ?”

La Thiếu Thân đáp: “Trợ lý của chú.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....”

Ăn xong bữa trưa về, Thẩm Thận Nguyên theo La Thiếu Thàn về chung cư.

“Tiểu Tiểu thúc thúc không phải đi làm sao?” Cậu nấm lấy gấu áo của La Thiếu Thàn, không cho anh ta cởi giày.

La Thiếu Thàn đáp: “Không cần.”

“Vì sao?”

La Thiếu Thàn giúp cậu cởi giày, sau đó nhét cậu ngã vào sô pha, dùng áo đắp lên người cậu, nói: “Ngủ đi.”

“Bây giờ mới là ban ngày.” Thẩm Thận Nguyên giãy giụa từ trong áo chui ra.

“Ngủ trưa.”

“Con không buồn ngủ.”

La Thiếu Thàn vào bếp lấy một cốc sữa tươi ra.

Thẩm Thận Nguyên nhìn cái cốc, chu chu môi, nói: “Con thực sự không buồn ngủ.”

.....

Sự thật chứng minh, tuy rằng vú Triệu không ở bên cạnh, nhưng phản xạ “uống sữa liền buồn ngủ” đã được rèn luyện từ trước vẫn còn tồn tại.

Ngủ hai tiếng, thêm tối qua ngủ mười tiếng, cuộc sống của cậu đã có một nửa là nhắm mắt mà trải qua rá.

Thẩm Thận Nguyên đứng trên ghế đầu đánh răng xong, vừa định mở cửa phòng ngủ liền nghe thấy một giọng nói xa lạ: “Thật sự phải làm đĩa hát mới của Lục Vạn Bằng sao? Hai đĩa hát trước của cậu ta đều không tiêu thụ hết.”

^

“Um.”

Lục Vạn Bằng?

Thẩm Thận Nguyên nghe thấy cái tên này liền không bình tĩnh được nữa.

Lang Nam nhìn thấy một cô bé nhỏ nhắn xinh xắn mặc váy ngủ liền màu hàng phẩn từ phòng ngủ của thượng cấp của mình chạy ra cũng không thể bình tĩnh được, “La Thiếu... Đứa bé này là anh sinh hay anh nuôi vậy?”

Thẩm Thận Nguyên: “.....”

La Thiếu Thành đáp: “Là nhân bản vô tính của tôi đó.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....”

Lang Nam nói: “Nhưng mà anh và nó đâu có giống nhau?”

La Thiếu Thành đáp: “Phẫu thuật thẩm mỹ rồi.”

Lang Nam đối với thái độ giấu giếm của thượng cấp cũng không lấy làm ngạc nhiên, vẫy vẫy tay với Thẩm Thận Nguyên, nói: “Bé xinh, lại đây với anh nào.”

Thẩm Thận Nguyên ngẩng mặt lên, ngây thơ nhìn anh ta, nói: “Bác ơi, bác mang anh đến chửa? Ở đâu thê?”

Bác á?

Lang Nam trợn trừng mắt, quay đầu hỏi La Thiếu Thành, “Bây giờ tôi khẳng định nó là anh nhân bản vô tính mà ra.”

Thẩm Thận Nguyên trèo lên sô pha, nỗ lực nghẽn cổ nhòm tập tài liệu trong tay La Thiếu Thành.

Sự chú ý của Lang Nam quay lại với tập tài liệu, “La Thiếu, Lục Vạn Bằng đã trượt dốc r ồi, fan cõi định cũng không nhanh, đĩa nhạc của cậu ta làm không được đâu.”

La Thiếu Th ần đáp: “Đây là vấn đề mà Trương Phục Mẫn phải suy nghĩ.”

Lang Nam nói: “Trương Tri không phải đã mời anh quay về làm đĩa nhạc mới cho Đại Ki ều r ồi sao? Làm đĩa cho Đại Ki ều tốt biết bao nhiêu, tiền kiểm được cũng ổn định. Hiện giờ giới âm nhạc cũng không phát đạt lắm, ca sĩ có thể bán chạy đĩa càng lúc càng ít r ồi.”

Liên tiếp nghe thấy tên hai vị cứu tinh, tinh th ần của Thẩm Thận Nguyên lập tức cực kỳ tập trung, mắt tròn xoe nhìn La Thiếu Th ần.

La Thiếu Th ần lúc đó còn định nói gì, nhìn thấy bộ dạng tròn mắt há miệng của cậu lại ngừng lại, nói với Lang Nam: “Vào bếp rót một cốc nước hoa quả đi.”

“Không cần, tôi không uống đâu.” Lang Nam nói xong, phát hiện ánh mắt của La Thiếu Th ần rơi trên người của La Lâm Lâm, mới ngượng ngùng đứng dậy vào bếp.”

.....

Thời khắc quan trọng như thế này rót nước hoa quả cái gì chứ! Mau nói chuyện công việc đi!

Thẩm Thận Nguyên hận không thể bóp cổ La Thiếu Th ần bắt anh ta phải nói.

La Thiếu Th ần bất chợt cảm thấy cổ có chút mỏi, vươn tay nắn nắn, nói: “Phong Á Luân g ần như đã quy ẩn, Ki ều Dĩ Hàng là nghệ sĩ kéo người nhanh nhất Y Mã Đặc, mấy năm gần đây nhất định chú trọng nhanh vào điện ảnh, đĩa nhạc mới bao giờ làm vẫn chưa rõ.”

Lang Nam đi từ nhà bếp ra, “Vậy Thẩm Thận Nguyên thì sao? Đĩa nhạc l`ần trước của cậu ta kỳ thực bán cũng rất được mà.”

La Thiếu Th`ân nói: “Cậu ta bây giờ sao lại làm đĩa nhạc?”

“Chẳng lẽ lời đ`ân vẫn lưu truy`en trong ngành là thật sao?” Lang Nam kinh ngạc nhìn anh ta, thuận tay đưa cốc nước hoa quả cho Thẩm Thận Nguyên, cậu ta lại chăm chú nghe đến nỗi quên cả nhận lấy.

Cuối cùng vẫn là La Thiếu Th`ân nhận lấy cốc nước hoa quả, đặt lên bàn trà, “Không biết.”

“Sao chú lại không biết được cơ chứ?”

Lang Nam đang định mở miệng hỏi câu đó, lại bị cô bé lolita giàn m`ất, đành lúng túng ngậm miệng.

La Thiếu Th`ân h`ồ nghi đánh giá Thẩm Thận Nguyên. Tuy rằng số l`ân anh và La Lâm Lâm gặp nhau rất ít, nhưng những tin tức v`ề cô bé từ trước đến nay chưa từng gián đoạn. Vì lý do gia đình, La Lâm Lâm từ nhỏ đã lập dị, nhạy cảm, không thích g`ắn g`ui người khác, gặp người lạ sẽ sợ hãi, lúc nào cũng ở tình trạng tự khép mình. Nhìn thế nào thì miêu tả vẫn có cái khác biệt với sự thật trước mắt... nói là khác biệt, không bằng nói là miễn cưỡng. Đại đa số thời gian La Lâm Lâm vẫn khá g`ần với miêu tả, thế nhưng trong vài khoảnh khắc, cô bé biểu hiện rất sinh động, sôi nổi, rất giống như trong cơ thể có hai tính cách khác nhau.

.....

Nhân cách phân liệt?

“Tiểu Tiểu thúc thúc” Thẩm Thận Nguyên ngượng ngùng kéo tay áo anh ta.

La Thiếu Th`ân cúi đầu nhìn khuôn mặt tròn trĩnh đáng yêu h`àng h`àng, thu lại suy đoán vô căn cứ của mình, thản nhiên nói: “Cậu ta đi nghỉ phép r`ồi mà.”

“.....” Đây nhất định không phải đáp án chính xác, Thẩm Thận Nguyên chưa bao giờ lo lắng đến thế.

Thân thể của cậu rốt cuộc ra sao rã!

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 9: Sang Tay (Hạ)

Dịch: Phong Bụi

Fans, fans, fan cuồng nhiệt.

Thẩm Thận Nguyên dùng sức ném lăn ra sàn.

.....

Lang Nam nói: “Trên sàn lạnh, nếu như buông ngủ thì lên giường ngủ.”

La Thiếu Thàn nói: “Quần áo sẽ bẩn đấy.”

Thẩm Thận Nguyên bắt đầu lăn lộn, lăn từ đầu này đến đầu kia, vừa lăn lộn vừa lẩm bẩm: “Con muốn gặp Thẩm Thận Nguyên con muốn gặp Thẩm Thận Nguyên con muốn gặp Thẩm Thận Nguyên....”

Phòng khách của La Thiếu Thàn không nhỏ, La Lâm Lâm lại không cao, do vậy lăn rất tốn sức.

Lăn được ba vòng, Thẩm Thận Nguyên đã cảm thấy sống dở chết dở.

Lang Nam thấy La Thiếu Thàn từ đầu đến cuối không nói lời nào, nhín không được nói: “La Thiếu, anh không ngăn lại sao?”

“Quần áo đã bẩn rã mà.”

Lang Nam: “.....” Chẳng lẽ đây là vấn đề về quần áo sao?

La Thiếu Thàn nói: “Tiện thể lau qua sàn một chút cũng được.”

Lang Nam: “.....”

Thẩm Thận Nguyên rốt cuộc thở h^擗ng hộc ngừng lại. Quả nhiên không thể trông chờ trong tim La Thiếu Th^𡈌n tại một thiên sứ lương thiện, khu biệt thự của ác ma làm sao có thể có chỗ dung thân cho thiên sứ được cơ chứ?

Lang Nam đ^擗ng tình nhìn cậu, “Bé con thích Thẩm Thận Nguyên mà...”

Thẩm Thận Nguyên mắt chợt sáng lên, tròn xoe nhìn anh ta.

“Không bằng tặng cho bé con một đĩa CD có chữ ký của Thẩm Thận Nguyên.” Lang Nam đề nghị.

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Đây chính là cái gọi là hàng xuất khẩu mang v^ề tiêu thụ trong nước sao?

La Thiếu Th^𡈌n nói: “Không được.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Mặc dù cậu không h^ề thích đĩa CD có chữ ký của mình, nhưng bị từ chối thì càng khó chịu. La Thiếu quả nhiên là giáo chủ giáo phái chữ “Không”.

La Thiếu Th^𡈌n giải thích: “Sẽ ảnh hưởng đến khả năng thưởng thức âm nhạc của nó.”

Lang Nam nói: “Ô, bé con đã thích Thẩm Thận Nguyên r^ã mà.”

.....

Đây là khẩu khí gì vậy? Sao nghe giống như đã bị cậu làm sa đọa r^ã, bị ô nhiễm r^ã, bị đ[߻]ai độc r^ã ấy?

Thẩm Thận Nguyên nằm trên đất trùng mắt nhìn lỗ mũi của anh ta. Ánh mắt sắc nhọn khiến cho Lang Nam vô ý thức dựa vào g^ݔan La Thiếu Th^𡈌n, trong lòng âm thầm cảm thán, nhà họ La quả nhiên chẳng có ai bình thường cả.

La Thiếu Th^𡈌n nói: “Có thể sửa đổi.”

Lang Nam hỏi: “Sửa đổi như thế nào?”

La Thiếu Thàn nghĩ ngợi một lúc rồi nói: “Lúc uống thuốc, tiêm thuốc thì bật nhạc của Thẩm Thận Nguyên.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” La Thiếu Thàn giống hệt vú Triệu, rất có kinh nghiệm về việc nuôi chó.

Lang Nam nói: “Nếu như bé con thích uống thuốc, tiêm thuốc thì sao?”

La Thiếu Thàn thản nhiên nói: “Đừng áp đặt sở thích của cậu lên nó.”

Lang Nam: “.....”

Thẩm Thận Nguyên tỏ ra hết sức tán đồng. Nếu như không phải người có khuynh hướng thích tự ngược đãi bản thân thì ai lại chịu làm cấp dưới của La Thiếu chứ!

La Thiếu Thàn gập tài liệu lại, “Ngày mai tôi có việc, cậu chăm sóc nó nhé.”

Lang Nam đáp: “Được.”

La Thiếu Thàn nói: “Không được cho ra ngoài.”

Lang Nam dường như nghĩ đến điều gì đó, gật đầu.

Thẩm Thận Nguyên nhìn khuôn mặt ngờ nghênh của Lang Nam, trong đầu lóe lên không biết bao nhiêu ý nghĩ xấu xa. Nói không chừng, La Thiếu bình thường, nhưng không chắc lý của La Thiếu... không bình thường như Thất tinh liên châu có thể xuyên việt. (Thất tinh liên châu: hiện tượng bảy hành tinh nằm trên một đường thẳng. Cho dù câu này dịch như thế nhưng mình vẫn chưa hiểu ý của tác giả lắm.)

Cơm tối là do Lang Nam nấu, nếu như phải dùng một tính từ để hình dung bữa cơm này, Thẩm Thận Nguyên chỉ có thể nghĩ đến hai chữ: bình thường. Cơm có mùi vị của cơm, thức ăn có mùi vị của thức ăn, muối có vị

của muối, mặc dù chúng cùng lúc xuất hiện, nhưng mùi vị rất độc lập, rất cá biệt.

Thẩm Thận Nguyên ăn một bữa, liền khéo léo bày tỏ bữa sau muốn ăn cơm ở ngoài.

Lang Nam khuyên cậu: “Mua ngoài không đảm bảo vệ sinh.”

Thẩm Thận Nguyên lầm bẩm nói: “Không mua cơm ngoài không nhân đạo.”

“Sao cơ?” Lang Nam không nghe rõ.

La Thiếu Thân bất ngờ đứng dậy quay vào nhà bếp, sau một lúc, cầm theo một túi dưa muối đi ra.

Thẩm Thận Nguyên nước mắt lưng tròng.

Chú cháu phân chia đồ ăn.

Lang Nam tâm tình rất phức tạp, hỏi: “Thức ăn tôi nấu thực sự khó ăn đến thế sao?”

La Thiếu Thân đáp: “Không khó ăn.”

Sắc mặt Lang Nam khẽ dịu đi.

“Chỉ là không muốn ăn.”

“.....” Lang Nam hỏi, “La Thiếu, sao anh không tự mình nấu đi?”

Hỏi hay lắm!

Thẩm Thận Nguyên găm đũa cười thầm.

La Thiếu Thân đáp: “Tôi là ông chủ.”

Lang Nam tỏ vẻ khinh thường.

Thẩm Thận Nguyên ngẩng đ`ài.

La Thiếu Th`ân dường như nhìn thấy được cậu định nói gì, tiên hạ thủ vi cường, “Ta là chú.”

Thẩm Thận Nguyên tỏ vẻ khinh thường.

Ngày hôm sau, Thẩm Thận Nguyên dậy rất từ sớm.

La Thiếu Th`ân từ thư phòng đi ra, nhìn thấy cậu mặc một áo sơ mi ống tay gợn lá sen cùng một cái quần yếm, ngồi trên sô pha đợi.

“Đói r`õ à?” Anh dứt dứt mi tâm.(mi tâm: ph`ân giữa hai hàng lông mày.)

Thẩm Thận Nguyên đáp: “Dạ. Khi nào thì Sói Ðực mang đ`ồ ăn tới vậy?”

“Buổi chi`ều.”

Mặt Thẩm Thận Nguyên chảy xuống.

Chuông cửa vang lên.

La Thiếu Th`ân mở cửa, liền thấy Lang Nam xách hai túi đ`ồ ăn sáng bước vào cửa.

“.....” Cái tâm lý không lúc nào là không muốn trêu chọc con nít này là thế nào hả? Thẩm Thận Nguyên cắn răng hỏi: “Không phải chú bảo Sói Ðực buổi chi`ều mới tới sao?”

La Thiếu Th`ân dựa vào khung cửa nhìn Lang Nam vừa bước vào.

Lang Nam đáp: “Cô Cảnh bảo tôi mang đến.”

Thẩm Thận Nguyên hiếu kỳ hỏi: “Cô Cảnh nào thế a?”

Lang Nam nhìn về phía La Thiếu Thàn, chớp chớp mắt, cười hết sức
đen tối.

.....

Có gian tình!

Thẩm Thận Nguyên nắm lấy ống quần của La Thiếu Thàn, ngây
thơ trong sáng ngược đùi lên, “Cô Cảnh sẽ trở thành Tiểu Tiểu thẩm thẩm
ạ?”

La Thiếu Thàn đáp: “Không có đâu.”

Thẩm Thận Nguyên đã có thói quen nghe ngược lại lời của anh ta, “Vậy
Tiểu Tiểu thúc thúc định bao giờ kết hôn với cô ấy?”

La Thiếu Thàn một tay kẹp lấy cậu, đặt rìu vào bàn ăn, “Trẻ con quản
quá nhanh chyện sẽ mọc mũi heo đó.”

Lời nói dối kiểu này chỉ có heo mới bị dọa thôi. Thẩm Thận Nguyên
nói: “Con không sợ.”

La Thiếu Thàn nhéo mũi cậu, “Thật không sợ hả?”

“Chú đã nói với ông nội rìu mà, sẽ để con thành bạn gái chú. Con sẽ
không thể nào không lấy chồng được.” Thẩm Thận Nguyên cố ý nói to
trước mặt Lang Nam. Chính là để cấp dưới nhìn thấy được bộ mặt thật của
anh ta.....ngay cả cháu gái sáu tuổi của mình cũng xuống tay được, khiến
cho người ta phẫn nộ biết bao!

Lang Nam quả nhiên sững sốt nhìn La Thiếu Thàn.

La Thiếu Thàn chau mày, vừa định giải thích, liền nghe thấy Lang Nam
nói: “Tôi vẫn luôn cảm thấy đường tình duyên của La Thiếu nhất định
không tầm thường. Không ngờ lại không tầm thường đến mức này! Cao
Cần bọn họ đùi thua cả rìu.”

“.....” La Thiếu Thân nói, “Dù sao cậu cũng đã đến rã thì ở đây trông nó, chốc nữa tôi phải đi.”

Lang Nam không có ý kiến gì.

Thẩm Thận Nguyên tăng tốc độ giải quyết bữa sáng.

Không biết là do quá yên tâm về Thẩm Thận Nguyên hay là quá tin nhiệm Lang Nam, La Thiếu Thân trước khi ra khỏi cửa chỉ dặn dò đúng một câu: mệt rã thì cho nó uống sữa.

Thẩm Thận Nguyên tỉ mỉ nghĩ kĩ ngẫm câu nói này, có loại cảm giác “Nếu cậu ngại phiền phức thì liền cho nó một gậy đánh ngất đi là được.”

Lang Nam hiển nhiên không nghĩ nhì đâu như cậu. Lần đầu tiên trông trẻ con, còn là một đứa bé gái hết sức xinh đẹp khiến cho anh ta cảm thấy hết sức mới mẻ, ra sức muốn làm nó vui lòng. Xem phim, ăn vặt, chơi trò chơi... Có thể gọi là cung cúc tận tụy, đến chết mới thôi(là một câu thành ngữ xuất phát từ lời Gia Cát Lượng nói, thể hiện lòng trung của mình.)

Nhưng Thẩm Thận Nguyên vẫn cứ lắc đầu.

“Rốt cuộc bé muốn chơi gì?” Lang Nam hỏi.

Thẩm Thận Nguyên nằm lăn ra sàn, “Con muốn gặp Thẩm Thận Nguyên!”

Lang Nam không làm gì được, “Cậu ta muốn gặp cũng không gặp được đâu.”

“Tại sao?”

“Bởi vì,” Lang Nam muối nói lại thôi, “Cậu ta đi nghỉ phép rã.”

Thẩm Thận Nguyên ngã dậy, thâm trầm nhìn anh ta, nói: “Con biết chú đang nói dối.”

“Hả?”

“Chú con nói với con r`ă, chú đưa con đi đi.”

Lang Nam kinh ngạc nói: “Nhưng mà chú không biết cậu ta nằm ở bệnh viện nào mà.”

Bệnh viện?

Quả nhiên là ở bệnh viện!

Thẩm Thận Nguyên nhịn xuống nỗi bất an đang mạnh mẽ trào dâng trong lòng, kéo ống qu`ân của anh ta nũng nịu nói: “Chú đi hỏi đi, chú đi hỏi đi mà... nhất định sẽ hỏi ra mà! Con muốn gặp Thẩm Thận Nguyên... Con muốn gặp Thẩm Thận Nguyên...”

Lang Nam bị năn nỉ đến không còn cách nào khác, đành phải nói thật: “Tin tức về cậu ta bị phong tỏa r`ă, những điều này đều là người khác đoán mò mà thôi, không ai chứng thực được cả.”

“Tại sao lại bị phong tỏa?”

Lang Nam nói: “Chú cũng không biết nữa, có thể là đã đắc tội với ai đó r`ă chẳng?”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Chẳng lẽ hôm đó sau khi uống rượu say cậu đã đắc tội với ai r`ă? Không thể nào a, nếu như cậu đắc tội ai đó, Cao C`ần nhất định sẽ dùng hết sức để giải quyết ổn thỏa, sao có thể để cậu ở trong bệnh viện tự sinh tự diệt được?

Chẳng lẽ...

Cậu không thể sống được bao lâu nữa?

Hay là...

Nghề sĩ không duy trì được nữa r`ă?

Tim của Thẩm Thận Nguyên trong giây phút liền rơi thẳng xuống đáy vực.

Lang Nam thấy cậu đ`ầy vẻ phiền muộn, vội nói: “Hay là, chúng ta xem phim nhé? Thuê đĩa phim của Thẩm Thận Nguyên về xem? Cho dù không gặp được người thật, nhưng mà chú đảm bảo, cậu ta thuộc loại gặp mặt không bằng nghe danh.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....”

Lang Nam cho rằng mình nói quá mức thâm thúy cậu không hiểu được, lại giải thích thêm: “Chính là nhìn trên phim thì đẹp hơn ngoài đời đó mà.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Cậu rõ ràng là một người cực kỳ cực kỳ đẹp trai, hoàn hảo từ đầu đến chân! Trong phim đẹp trai, ngoài đời càng đẹp trai hơn! Đây hoàn toàn là công kích ác ý!

Lang Nam thấy sắc mặt của cậu dần dần đỏ lên, sợ hãi hỏi: “Sao thế?”

Thẩm Thận Nguyên đứng bật dậy, “Nào, nói cùng với con.”

“Nói cái gì?”

“Thẩm Thận Nguyên đẹp trai nhất thế giới!”

“.....”

“Con sẽ nói với chú con, nói là chú ăn hiếp con.”

Lang Nam khổ sở mở miệng: “Thẩm Thận Nguyên đẹp trai nhất thế giới.” Hu hu, fan cuồng nhiệt thật quá đáng sợ!

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 10: Vượt Ngục (Thượng)

Dịch: Phong Bụi

Ăn cơm, ăn cơm, đi đưa cơm.

“Dẫn con đi bệnh viện đi.” Thẩm Thận Nguyên tràn đầy kỳ vọng nhìn anh ta.

“Chú thật sự không biết Thẩm Thận Nguyên nằm ở bệnh viện nào mà.” Lang Nam rầu rĩ suýt muối khóc.

Thẩm Thận Nguyên không hiểu, “Ngay cả câu kiểu như Thẩm Thận Nguyên đẹp trai nhất thế giới chú cũng có thể nói ra được, còn có việc gì không thể vượt qua được chứ?”

“Nói Thẩm Thận Nguyên đẹp trai nhất thế giới là vì không để đắc tội La Thiếu, không đến bệnh viện cũng là để không đắc tội La Thiếu, về bản chất là giống nhau cả.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Kế hoạch tác chiến A, thất bại!

Thẩm Thận Nguyên bắt đầu giày vò Lang Nam.

“Lau nhà bếp....”

“Lau phòng khách....”

“Lau nhà bếp....”

“Lau phòng khách....”

Lang Nam chạy đi chạy lại hết mườì mẩy vòng, cuối cùng chịu không nổi nữa, dừng lại, hỏi: “Tại sao cứ phải lau đi lau lại vậy?”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Lúc chú lau nhà bếp, con không nhìn thấy chú. Để nhìn thấy được chú, mới bảo chú lau phòng khách. Thế nhưng lúc chú lau phòng khách thì lại không có ai lau nhà bếp, thế nên lại bảo chú lau nhà bếp tiếp.”

Lang Nam: “.....” Cái lý do này sao nghe không hợp lý chút nào vậy?

Thẩm Thận Nguyên đứng trên sô pha, tràn đ`ầy hy vọng nhìn anh ta, “Đọn rửa vệ sinh mệt quá r`ã, đi bệnh viện thôi chú.”

Lang Nam quay đ`ài đi, “Đến lúc lau nhà bếp r`ã.”

“.....” Kế hoạch tác chiến B, thất bại!

“Buổi trưa con muốn ăn cơm Pháp.”

“Để chú hỏi La Thiếu xem có thể chịu nổi nhiệt không.”

“Không c`ần đâu.” Thẩm Thận Nguyên quay v`ề phòng, từ trong cặp sách màu h`ồng lấy ra một cọc ti`en, đếm ra hai ngàn đ`ồng nhét vào túi áo, sau đó nói với Lang Nam, “Đi, con mời chú.”

Lang Nam kéo lê t`âm thân mỏi nhù vừa định đứng dậy, lại đột ngột ng`ã v`ề chõ cũ, “Không được, chúng ta không thể ra ngoài.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Vượt ngục còn có thể lưu hành, có gì mà không thể được?”(Có lẽ bạn ấy nói đến phim Prison Break)

Lang Nam đáp: “Hai cái có sự khác nhau.”

“Khác chõ nào?”

“Quản ngục trong Vượt ngục là Warden Pope, nhưng quản ngục của chúng ta là La Thiếu Th`ần.” Lang Nam sợ cậu nghe không hiểu, giải thích,

“Quản ngục là người giám sát phạm nhân, Warden Pope là một nhân vật trong bộ phim truyềnl hình Vượt ngục.”

Thẩm Thận Nguyên quen thói, nầm ra sàn, “Không ra ngoài ăn, con sẽ tuyệt thực kháng nghị.”

Lang Nam móc điện thoại ra.

Thẩm Thận Nguyên lăn đến chân tường, lấy trán đối chuẩn bờ tường, uy hiếp nói: “Gọi cho chú con, con sẽ chết cho chú xem.”

“...Con học ở đâu thê?” Lang Nam cảm thán hết lời. Một đứa bé gái sáu tuổi sao lại có thể có kinh nghiệm phong phú hơn cả một bà lão sáu mươi tuổi về phương diện một khóc hai nháo ba thắt cổ đến như thế cơ chứ? Anh không thể không nghĩ đến giáo dục từ phía gia đình, nghĩ như vậy, sự lanh đạm của La Thiếu già như có thể hiểu được rã.

Thẩm Thận Nguyên nói: “Trên ti vi.”

Lang Nam thâm trầm nói: “Chú của con nói đúng lắm.”

“Chú con à?”

“Tốt hơn hết là con nên thay đổi thề tượng mình thích đi thôi.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Có phải anh ta hiểu nhầm cái gì rã không?

Lang Nam bày ra một nu cười rất thân thiện đáng mến, “Không phải con thích ăn đõongoài sao? Buổi trưa chúng ta ăn KFC được không?”

“Không được.”

“Hay pizza?”

“Không được.”

“Trẻ con không phải thích ăn mấy thứ đấy nhất hay sao?”

Thẩm Thận Nguyên bật dậy, đi đến trước bàn trà, bình tĩnh nhìn anh ta, thong thả lấy từ trong túi áo ra sấp tiềng giấy, ném trên bàn, “Con muốn học Thẩm Thận Nguyên, làm một người biết thưởng thức. Con muốn ăn cơm Pháp!”

Lang Nam cầm điện thoại do dự thật lâu, cuối cùng bước một bước đàu tiên trên con đường lừa gạt trẻ thơ, “Nước Pháp hay xảy ra bão công, nhà hàng có thể không mở cửa.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Chú đang nói là, nhà hàng của Pháp bão công trên lãnh thổ của nước ta cho chính phủ Pháp xem sao?”

Lang Nam: “.....”

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Là phong trào yêu nước à?”

Lang Nam: “.....” La Lâm Lâm sao lại có thể chỉ có sáu tuổi chứ? Bản thân tại sao lại có thể bị một đứa trẻ sáu tuổi hỏi cho đến mức cứng họng!

Thẩm Thận Nguyên đút lại tiềng vào túi áo, kéo tay của anh ta lên, nói: “Không giằng co nữa, đi thôi.”

Điện thoại trong tay Lang Nam bất ngờ rung lên, “Có cuộc gọi!” anh ta như thế trút được gánh nặng tiếp điện thoại.

Thẩm Thận Nguyên đứng trước mặt anh ta, kéo căng cầm, mắt nhìn từ dưới nhìn lên, u oán giống hệt Sadako phiên bản trẻ con, dường như chỉ cần nghe thấy nửa câu cáo trạng thôi, sẽ trực tiếp xông lên bóp chết anh ta.

Lang Nam cầm điện thoại không được bao lâu, sắc mặt liềng trở nên kinh hoàng, “Không được mà, Sở ca, anh có thể tìm người khác được không... Không phải mà, tôi phải trông trẻ. Không phải, không phải con của tôi. Là cháu của La Thiếu... thật không phải mà! Tôi không thể ra ngoài... A lô, a lô!” Anh ta bực bội gác điện thoại, vừa ngẩng đàu đã thấy Thẩm Thận Nguyên vũ trang tận răng, đứng bên cửa ra vào.

“Nhanh lên,” Thẩm Thận Nguyên giơ tay ra định đẩy cửa.

“Đợi đã!” Lang Nam kéo cậu lại.

Thẩm Thận Nguyên cắn lưỡi nói: “Con sẽ cắn lưỡi tự vẫn, chú đừng ép con!”

“.....” Lang Nam thở dài nói, “Cho dù có muốn ra ngoài, cũng không thể đi như vậy.”

Thẩm Thận Nguyên nghi hoặc hỏi: “Vậy thế nào mới được?”

.....

Thẩm Thận Nguyên gian nan thò đầu ra khỏi tấm thảm, vừa thở được một hơi, đã bị Lang Nam nhét vào lại.

“Đừng cử động.” Lang Nam ra vẻ bí mật ôm lấy cậu, ra khỏi thang máy.

Thẩm Thận Nguyên cảm thấy ngứa mông, vừa định thò tay ra gãi, tay liền bị giữ chặt lấy.

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Kỳ thực, đây thật ra là một vụ bắt cóc có kế hoạch, có tính toán, có mục đích phải không?

Khó khăn lắm mới tới được nhà đẻ xe, Lang Nam vừa đẻ người nằm vào cốp xe, Thẩm Thận Nguyên liền từ trong tấm thảm nhảy ra, giơ tay ra bóp lấy cổ anh ta, “Ta không đói nào ngã chờ chết đâu nha!”

Lang Nam kéo tay cậu ra, “Đây là để đề phòng xảy ra chuyện gì thôi.” Trẻ con nhà giàu quả nhiên khác hẳn, giáo dục tốt thật, vô lý làm loạn, sử dụng thành ngữ hai cái đầu rất thông thạo.

Thẩm Thận Nguyên nhớ đến đám phóng viên tụ tập trước nhà họ La, tròng mắt xoay chuyển, hỏi: “À, chú là sợ phóng viên.”

“Bị La Thiếu biết được chú cho con ra ngoài, nhất là ăn ba mươi gãy. Nếu như bị phóng viên chộp được, chú nhất định sẽ phải đi đày ngàn dặm.”

“Yên tâm, con không sợ.”

“Chú sợ.”

Thẩm Thận Nguyên kéo cái mũ và kính râm của anh ta, nói: “Chú cải trang thành vầy, phóng viên nhất định không nhận ra đâu. Đến lúc đó, con sẽ co người lại ở ghế đằng sau, chú đập thảm lên người con, phóng viên nhất định không phát hiện ra.”

“Cốp xe càng an toàn hơn.”

“Chú có từng nghe về việc cốp xe phát hỏa chưa?”

“Hơ.”

“Hơn nữa cốp xe cũng không có dây an toàn.”

“Hơ.”

“Chẳng may...”

“Chú hiểu rồi.” Lang Nam ôm cậu từ cốp xe chuyển sang ghế sau, lấy thảm phủ lên thật kín kẽ, mới khởi động xe.

Xe vừa chạy ra khỏi cổng chung cư, đám phóng viên mai phục ở hai bên liền xông lên.

Lang Nam không thể không hâm tốc độ lại.

Cửa kính xe bị đập binh binh binh hết sức kịch liệt.

“La Lâm Lâm ở ghế sau!” Một phóng viên thét lên the thé.

Thế là tất cả ống kính đài đãi hết về phía tấm thảm lấp ló lên như một ụ đất nhỏ đó.

Lang Nam gắng hết sức đột phá vòng vây, tim vẫn còn đập đập đập, “Sao bọn họ lại có thể nhận ra cơ chứ?”

Thẩm Thận Nguyên hất tấm thảm ra, vươn vai một cái nói: “Chiếc xe này là của chú à?”

“....của công ty.” Lang Nam nói, “Cứ coi như bọn họ nhận ra xe đi, cũng không thể đoán ra người nằm phía sau là bé chứ.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Nếu như người bọc là chú con, thì là vận chuyển thi thể r ā.” Phân lượng của bọc túi không phù hợp, thì rõ ràng là đã qua xử lý phanh thây.

“....Gia đình không can thiệp vào nội dung phim con xem sao?”

Thẩm Thận Nguyên hai tay chống cầm, ngây thơ nhìn kính chiếu hậu, “Phim tr ān tr āng thì không được xem.”

Lang Nam hiếu kỳ hỏi: “Ai đang xem? ...La Thiếu?”

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Chú gấp qua r ā?”

Hai người liếc nhau thật nhanh qua kính chiếu hậu, cùng nhất trí: La Thiếu đang xem phim tr ān tr āng.(=) Thôi xong!

Nơi đến là một nhà hàng thức ăn nhanh kiểu Hoa.

Lang Nam dẫn Thẩm Thận Nguyên ng ā yên trong xe, mình thì vào nhà hàng thức ăn nhanh, sau đó xách hai túi đi ra.

Thẩm Thận Nguyên hiếu kỳ hỏi: “Chú đi đưa cơm sao?”

Trải qua đoạn thời gian ở bên nhau này, Lang Nam đã không còn coi cậu là một đứa bé bình thường nữa r ā, vô cùng tự nhiên nói ra: “Quán ăn của bạn chú, chú đi đưa hàng hộ.”

“A Nam, nhanh lên, ở đây vẫn còn nè.” Một thanh niên dáng người thấp lùn xách hai túi chạy từ trong cửa hàng ra, “Đưa hàng cẩn thận chút, kéo vương vãi hết.”

Thẩm Thận Nguyên từ cửa kính xe thò d`äu ra, “Đưa hàng như thế này, một tháng kiếm được bao nhiêu ti`ền?”

Người thanh niên thấp lùn châm chọc, nói: “Cậu ta còn định lấy ti`ền sao? Dễ dàng để cậu ta kiếm được một bà vợ với giá rẻ như thế còn bị cười cho đấy!”

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Hả? Chú là vợ của chú ấy à?”

“.....” Người thanh niên thấp lùn khinh bỉ liếc cậu bằng khóe mắt, quay người đi vào tiệm.

Lang Nam giải thích: “Chú ấy là anh họ của bạn gái chú.”

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Có tính vào trong của h`äi môn không?”

Lang Nam suýt chút nữa thì phút ra, “Tất nhiên là không tính.”

“Vậy thì làm sao chú phải giúp người ta làm việc không công?” Hơn nữa nghe khẩu khí trong điện thoại, thì không phải là lần đầu tiên.

“Chú ấy là anh họ của bạn gái chú mà.”

“Chẳng trách chú có thể làm việc dưới trướng của La... khụ, Tiểu Tiểu thúc thúc vui vẻ đến thế.” Tuyệt đối là loại thể chất thích bị ngược.

Lang Nam đem tất cả hộp cơm đặt vào cốp xe, sau đó đóng nắp cốp xe, ng`äi vào xe, “Trước hết chú phải đi đưa hàng, chốc nữa chúng ta đi ăn cơm Pháp nhé.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Không, con muốn ăn cơm.”

“Rất nhanh thôi.”

“Con muốn ăn cơm trước.”

“Đoàn làm phim ở ngay gần đây thôi.”

“Con không quan tâm, con muốn ăn trước...” Thẩm Thận Nguyên giật mình ngã dậy, “Chú phải đi đâu đưa cơm?”

“Đoàn làm phim.”

“Đoàn làm phim nào?”

“Hình như là đoàn làm phim của một bộ phim truyền hình, không có Thẩm Thận Nguyên.”

Trong đầu óc Thẩm Thận Nguyên lập tức thiết lập nên một mạng lưới các mối quan hệ giao tiếp phức tạp trong giới showbiz. Trong đó, Phong Á Luân, Cao Cẩn, Kiều Dĩ Hàng, Trương Triệu là điểm trung tâm. Mục tiêu hiện tại của cậu là thông qua phương thức tìm đường trong mê cung, kết nối được với điểm trung tâm đó.

“Được, chúng ta đi đưa cơm trước.”

“Tại sao lại...”

“Đi!”

“.....”

“Tình định đại huyền giới” chủ yếu kể về nam nhân vật chính, phẩm chất đáng kính, nhặt được của rơi trả lại người đánh mất, sau khi nhặt được chiếc nhẫn vàng, trả lại cho một người già, trong lúc vô ý đã rơi vào thế giới thần tiên, viết nên một câu chuyện tình cảm khiến người đời cảm động với một huyền thoại tiên tử, đồng thời cùng với huyền thoại tiên tử và bạn bè của cô đánh bại đại ma vương của thế giới thần tiên.

Nội dung kịch bản rất cổ điển, rất cầu huyết, lời thoại rất mẻ, rất vô lý, lại thêm nam chính do MC thân thiện La Bội Giác đảm nhận, nữ chính là người đạt vương miện trong cuộc thi tuyển chọn khuôn mặt mới Phạm Mỹ Ni, kết hợp được sự ủng hộ từ khán giả ở cả hai tầng lớp lứa tuổi, quan trọng chúng cơ bản không tệ. Do vậy giám chế hết sức tin tưởng, tỷ lệ lượt xem của bộ phim tuyệt đối không thể quá thấp.

Thế nhưng...

Cho dù ông ta có thể dự đoán được tỷ lệ lượt xem, cũng không thể thay đổi được vấn đề cực kỳ quan trọng...kinh phí không đủ!

Nhin Lang Nam xách hộp cơm đi tới, ông đã có một dự cảm, một trận cuồng phong sắp nổi dậy ngay trong phim trường!

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 11: Vượt Ngục (Trung)

Dịch: Phong Bụi

Ngôi sao nhỏ, ngôi sao nhỏ, hỏi phụ huynh.

Thẩm Thận Nguyên lấy danh nghĩa xách hộ hộp cơm, đi cùng Lang Nam vào trường quay.

Đạo diễn vừa hay nói cắt, thư ký trường quay và vài chân chạy việc cũng tự giác đến giúp chia cơm.

Thẩm Thận Nguyên vươn cổ tìm kiếm trong đám người xem có gương mặt quen thuộc nào không. Lúc vào làng giải trí cậu lấy thân phận là người mẫu, từ sau khi ký kết hợp đồng với Y Mã Đặc, trọng tâm công việc đều đặt lên điện ảnh, mặc dù từng đóng một bộ phim truyền hình thanh tượng, nhưng không quen biết nhiều người ở làng điện ảnh lắm. Nhìn qua nhìn lại, cũng chỉ có La Bội Giác là trông hơi quen mắt mà thôi.

Cậu nhớ ra La Bội Giác và Thi Đại Minh là bạn bè cũ, Thi Đại Minh và Tằng Bạch lại từng cùng chủ trì chương trình ti vi, Tằng Bạch từng ký hợp đồng với Y Mã Đặc, nhất định sẽ có số điện thoại của Cao Cản, thế nên...

Chẳng phải là quá lèng nhèng rã sao! Tự mình lén chạy đến Y Mã Đặc còn nhanh hơn!

Thẩm Thận Nguyên ôm đài.

“Sao hôm nay hộp cơm lại ít thế này?” Thư ký trường quay hỏi.

Lang Nam rất vô tội, “Sở ca đưa cho tôi đúng bằng tùng áy.”

“Cơm rau đàu có cả sao? Ít nhất cũng bớt mất một nửa rã.” Thư ký trường quay vừa nói vừa mở ra một hộp cơm trong số đó, sau đó sững sốt, “Đây là cái gì?”

Lang Nam nhìn một cái, nói: “Cơm.”

Thư ký trường quay nói: “Tôi biết đó là cơm, nhưng mà thức ăn đâu rã?” Ông ta tiếp tục mở ra mấy hộp cơm nữa, đàu là cơm trắng cǎ.

“Ha ha ha ha ha.....” Giám chế mang theo một trận cười lớn, không tự nhiên, long trọng xuất hiện. “Tuế nguyệt như ca, thời gian như thoi, lại đến lúc ăn cơm rã.”

.....

Gió lạnh hiu hiu thoổi.

Giám chế nói: “Mọi người có phải đã phát hiện ra hộp cơm chỉ có hộp và cơm thôi phải không? Ha ha ha, đó là vì..... ten ten ten tèn!” Ông ta lấy ra một túi to từ đằng sau ra, sau đó lần lượt lấy ra các thứ giống nhau, “Mù tac muối, đậu phụ lên men, mù tac muối, đậu phụ lên men, mù tac muối...”

Áp suất không khí trong trường quay càng lúc càng thấp.

Sau khi đã đem tất cả đỗ trong túi ra, giám chế còn cười hi hi bổ sung một câu, “Mọi người phải cẩn thận, bởi vì... ở trong này có một vài cái là cay đó! Không biết ai sẽ rút trúng, có phải rất kích thích không nào? Ha ha ha, a ha ha ha...” Tiếng cười tắt dần.

Diễn viên lâu năm giàu kinh nghiệm sâu xa nói: “Trần giám chế à...”

Giám chế đột nhiên khụy hai chân, quỳ xuống, ôm mặt khóc to, “Ngàn sai vạn sai đàu là lỗi của tôi a! Trách tôi không thể kéo thêm nhì đầu vốn đàu tư! Trách tôi vô dụng a...”

Diễn viên lâu năm: “.....” Tuy rằng không phải lần đàu tiên được thưởng thức diễn xuất của ông ta, nhưng mà lần nào nhìn thấy cũng phải

tán thán không ngót! Kỳ thực giám chẽ mới đúng là ông vua điện ảnh thực thụ, lúc nào chỗ nào cũng có thể toàn tâm nhập vai, góc nào cũng rất sôi nổi, nồng nhiệt!

Đạo diễn đợi giám chẽ khóc kha khá rồi mới nói: “Mấy thứ như cơm hộp tôi không tính toán chi li làm gì, tôi chỉ hỏi lúc nào thì thế giới thần tiên mới có thể có đạo cụ giống thật hơn một chút? Ngoại cảnh thực địa đã bàn bạc từ trước đâu?”

“Wah!” Giám chẽ quay ra tấm màn làm bối cảnh tràn trề, “Bức tranh này vẽ thật tuyệt vời thật lập thể quá đi! Màu sắc được vận dụng phải nói là quá mức xuất sắc, đến mức biến giả thành thật! Có nó rồi, cảnh thực có là gì đâu, ha ha ha ha ha..... Màn bối cảnh mới là lợi hại nhất nha, muốn có mây trắng liền vẽ một đám, muốn có mặt trời liền vẽ một cái, muốn có đêm đen liền vẽ mực lên. Lại không sợ gió thổi mưa rơi, tiết kiệm được bao nhiêu tiền... à không phải, là tiết kiệm được bao nhiêu thời gian.”

Đạo diễn: “.....”

Đạo diễn nói: “Ngoại cảnh tôi không hy vọng nữa, vậy còn ngôi sao nhỏ đã nói đâu? Thái tử rồng đã nói đâu?”

“Ngôi sao nhỏ.....” Giám chẽ vừa đảo mắt một cái, vừa hay đảo đến Thẩm Thận Nguyên đang lén lén lút lút nhích đến gần La Bội Giác, lập tức chạy đến ôm lại đây, “Đây còn không phải sao?”

Đạo diễn nói: “Nó là một đứa bé gái, tôi cần là một đứa bé trai.”

Giám chẽ nói: “Không phải chúng ta đang quay thế giới thần tiên sao? Tùy tiện làm ra một vài kỹ xảo là được rồi.”

“Đúng vậy, chúng ta là đang quay thế giới thần tiên, theo lý mà nói đúng là phải dùng kỹ xảo, có điều...” Đạo diễn nhìn chăm chăm ông ta, “Anh khẳng định có đủ tiền để làm kỹ xảo sao?”

Vừa nhắc đến tiền, giám chẽ liền ỉu xiu, “Anh cảm thấy, nếu như chúng ta mở đường tiên phong thay tất cả những cảnh đánh nhau bằng kéo búa

bao, có phải sẽ gây chấn động rất lớn không?”

Đạo diễn ném kịch bản.

Giám chế mỉm cười, “Có việc gì cứ từ từ bàn bạc là được mà. Tôi chỉ nói như thế thôi, không thích kéo búa bao thì có thể hai con ong nhỏ mà.”

(“Hai chú ong nhỏ” còn gọi là hoa quyền (划拳) là một trò chơi của người Trung Quốc khi uống rượu, hai người giơ nắm tay ra sau đó gọi (gần giống với chơi kéo, búa, bao của Việt Nam). Khẩu lệnh: Hai chú ong nhỏ a, bay tới bụi hoa a, hây! Đá, kéo, bao. Sau đó người thắng sẽ tát người thua 1 cái, trái 1 cái, phải 1 cái, đồng thời miệng hô «chát, chát» hai tiếng, người thua làm bộ dạng bị đánh, miệng kêu «a, a»; nếu hòa, phải làm bộ hôn nhau và phát ra tiếng tương tự. Động tác và thanh âm mà sai sẽ phải phạt uống rượu. Phù hợp chơi hai người, có ý vị đánh yêu mắng thương, chơi sẽ rất buồn cười.)

Diễn viên lâu năm lắc đài, lấy một lọ đậu phụ lên men và một hộp cơm đi mất.

Giám chế nhỏ giọng kêu: “Đậu phụ không đủ một người một lọ đâu, mọi người cố gắng chia sẻ cùng nhau nhé.”

“.....”

Thẩm Thận Nguyên giật lại tóc từ trong tay ông ta.

Giám chế lô ra nụ cười hiền hòa, “Cô bạn nhỏ, năm nay bao tuổi rồi? Có thích làm ngôi sao nhỏ không?”

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Trả bao nhiêu tí tiền?”

Giám chế nói: “Bác có thể bàn bạc với bố mẹ con.” Phụ huynh biết con cái mình có cơ hội làm ngôi sao, nói không chừng còn đồng ý miễn phí.

Lang Nam cuối cùng cũng từ chối kinh hoàn hồn lại, nắm lấy Thẩm Thận Nguyên kéo ra đằng sau, “Bé con không nhận diễn.”

Giám chế tươi cười, nói: “Anh là bố của bé sao?”

Lang Nam nói: “Năm nay tôi hai mươi ba tuổi!”

Giám chế nói: “Phát dục sớm nha.”

Lang Nam: “.....”

Giám chế nói: “Con gái anh xinh đẹp như vậy, không đi đóng phim thì quá lãng phí. Tôi bảo đảm, bộ phim này nhất định sẽ nổi tiếng, cô bé nhất định sẽ trở thành ngôi sao nhỏ người người nhà nhà đều biết đến! Đến lúc đó, chụp quảng cáo, đóng phim... tiền tài rót vào như nước nha.”

Lang Nam nói: “Bé con không thiếu tiền.”

“Muốn tôi đóng phim cũng được.” Thẩm Thận Nguyên chồ miệng vào, “Nhưng có một điều kiện.”

Giám chế nói: “Mời bé đi ăn kem.”

“Tôi muốn có số điện thoại của Kiều Dĩ Hàng!”

Giám chế: “.....”

Ông ta mặt đầy vẻ khao khát, “Bác cũng muốn có số điện thoại của anh ta nha. Nếu như có thể lôi kéo anh ta đầu tư vào bộ phim này thì tốt rã, cho dù không đầu tư, khách mời cũng được a, nói không chừng sẽ lừa được tiền đầu tư.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....”

Lang Nam hoài nghi hỏi: “Không phải con thích Thẩm Thận Nguyên sao? Sao lại cần số điện thoại của Kiều Dĩ Hàng?”

“Yêu nhau yêu cả lối vèmà.” Thẩm Thận Nguyên nói xong, hai mắt bắt chọt sáng lên, như hai cái đèn pha nhìn chăm chăm Lang Nam.

Lang Nam bị nhìn đến nỗi da đầu tê rần, “Sao thê?”

“Chú có số điện thoại của Kì ầu Dĩ Hàng không?” Lang Nam là theo La Thiếu nhảy việc từ EF ra, cũng coi như là đằng nghiệp của Kì ầu Dĩ Hàng, nói không chừng có số điện thoại của anh ta.

Quả nhiên, Lang Nam đáp: “Có.”

“Đưa ra đây!” Thẩm Thận Nguyên và giám chế hai miệng một lời.

Lang Nam: “.....”

Tiếng chuông điện thoại giục giã vang lên.

Lang Nam mắt rưng rưng lệ tiếp lấy điện thoại, “A lô, A, tôi đang ở đâu ấy à? Hơ, cái đó, tôi ở... ở trường quay.” Gác điện thoại xuống, lệ trong mắt của anh ta càng dày dặn.

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Sao thê?”

Lang Nam nói: “La Thiếu biết chú đưa con đến trường quay r ồi.”

Thẩm Thận Nguyên an ủi anh ta, “Yên tâm, giết người là phạm pháp, La Thiếu nhất định sẽ không biết làm phạm pháp mà vẫn làm đâu.”

Lang Nam nói: “Nhưng mà sa thải thì không phạm pháp!”

“Chú có thể trọng chức đi đưa cơm.”

“Việc đó không kiểm ra ti ền.”

Thẩm Thận Nguyên nhìn giám chế, “Bác xem, một đứa bé trai có ngoại hình người lớn, thế nào?”

Giám chế không có chút liêm sỉ nhún vai, “Với tôi không vấn đề gì. Có đi ầu, cũng không kiểm được ti ền đâu.”

Lang Nam: “.....”

Thẩm Thận Nguyên nghĩ ngợi một lúc, giật lấy điện thoại của Lang Nam, “Dù sao chú cũng không giữ được việc lâu nữa, thành toàn cho con thôi.”

Lang Nam ngạc nhiên còn chưa kịp thèm, Thẩm Thận Nguyên đã gọi được điện.

Điện thoại tu tu kêu lên hai tiếng mới được tiếp.

“A lô?”

Sao lại là tiếng con gái? Hơn nữa cũng không giống Tiểu Chu.

Thẩm Thận Nguyên cảm thấy kinh hoàng!

“A lô?!” Đôi phương đã có chút không kiên nhẫn.

Thẩm Thận Nguyên nhỏ giọng hỏi: “Xin hỏi Kì ầu Dĩ Hàng có đó không?”

“... Không có! Đi thăm thực với Phong Á Luân rầm!” Bối rối, nhanh chóng gác điện thoại.

Thẩm Thận Nguyên há hốc mồm, thật lâu vẫn chưa khỏi sững sốt. Đây không phải là sự thật, đây chắc chắn không phải sự thật, Cao Cán và tỷ phú nhất định không để tất cả những việc này xảy ra!

Lang Nam hỏi: “Sao rầm?”

Thẩm Thận Nguyên bất chợt nhớ ra một việc, hỏi anh ta, “Số điện thoại này lưu trước đây bao lâu rầm?”

“Chắc là hai năm trước, lúc chú còn ở EF.”

Thẩm Thận Nguyên bất chợt thở ra một hơi, nói: “Vậy thì đúng rầm, Đại Kì ầu đổi số điện thoại rầm.”

Lang Nam hờnghỉ, hỏi: “Sao con lại biết?”

“Hả? Ha ha... đúng r ầy, sao con lại biết cơ chứ?” Thẩm Thận Nguyên cười khan hai tiếng, nói: “Có lẽ là... Tiểu Tiểu thúc thúc nói cho con biết r ầy.”

“Sao chú ấy lại nói với con?”

“Đúng vậy, chú ấy thật không thể hiểu nỗi, nói chuyện này với con làm gì cơ chứ? Con lại đâu có muốn tìm Đại Ki ều, ha ha, một chút cũng không muốn.” Cậu muốn không phải là chỉ một chút, mà là hàng nghìn hàng vạn lần một chút!

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 12: Vượt Ngục (Hạ)

Dịch: Phong Bụi

Thù lao, thù lao, ăn mất rã.

Tuy rằng kinh phí của đoàn làm phim rất eo hẹp, nhưng biết bọn họ chưa ăn cơm, giám chế lập tức chia suất cơm của mình ra làm ba, nhiệt tình mời họ cùng ăn cơm.

Sau khi trải qua một loạt va chạm kịch liệt, Lang Nam bại trận chỉ biết nhận lấy phần “tặng kèm”, cùng Thẩm Thận Nguyên bưng lên đám cơm bọc bằng giấy ăn, ăn cùng với mù tạc muối và đậu hũ lên men.

Giám chế không ngừng mời chào: “Không phải khách sáo, ăn nhanh một chút.”

Lang Nam, Thẩm Thận Nguyên: “...”

“Chỗc nữa tôi và đạo diễn sẽ thương lượng, sẽ quay cảnh của hai người trước.”

Thẩm Thận Nguyên ngậm một miếng cơm trong cổ họng, một lúc sau mới nuốt xuống, “Cảnh của hai chúng tôi?”

Giám chế đem hai cái đũa dựng đứng trên đài, vui vẻ nói: “Bé quên là bé muốn làm ngôi sao nhỏ sao? Ngôi sao nhỏ, ngôi sao nhỏ...”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Đây không phải vấn đề quên hay nhớ, mà là vấn đề có chấp nhận hay không!

Lang Nam hỏi: “Tôi cũng phải diễn sao?”

Giám chẽ đ답: “Ngoại hình đặc biệt như anh, nhất định phải cho qu`ân chúng chiêm ngưỡng! Nếu không sẽ lăng phí biết bao ý tưởng sáng tạo th`ần kỳ của đấng tạo hóa.”(Bác này nói khay thâm thúy thế =))~

Lang Nam đang chìm đắm trong sự vui mừng sắp được bước lên màn bạc hoàn toàn không chú ý đến những lời này. Anh ta hí hửng hỏi: “Vậy tôi diễn vai gì?”

“Thế giới th`ần tiên...”

“Thế giới th`ần tiên...?” Lang Nam kỳ vọng chớp chớp mắt.

“Qu`ân chúng của thế giới th`ần tiên.”

“.....”

Giám chẽ thấy anh ta xị mặt ra, lập tức giải thích: “Không phải là qu`ân chúng bình thường nha.”

“Không bình thường đến mức độ nào?” Lang Nam liếc đôi mắt cá chết qua.

“Là qu`ân chúng của thế giới th`ần tiên.”

“.....” Lang Nam tiếp tục liếc đôi mắt cá chết.

Thẩm Thận Nguyên găm gắp đũa, nói: “Diễn qu`ân chúng cũng được, tôi không vấn đề gì.”

Giám chẽ lắc đầu, nói: “Bé không phải diễn qu`ân chúng, bé sẽ diễn con trai của Bách Hoa vương hậu của Thế giới th`ần tiên.”

Vừa nghe đã thấy ph`ân phải diễn rất nhanh.

Thẩm Thận Nguyên vội vàng hua tay nói: “Tôi không rảnh.”

“Không sao, chết nhanh thôi mà.”

“.....”

Giám chế nói: “Hơn nữa độ khó rất thấp, không phải thuộc lời thoại, chỉ cần tiếp chiến, đá chân, chịu ăn tát, giả chết là được rã.”

“.....” Thẩm Thận Nguyên nói, “Tôi có thể diễn được độ khó cao, thật đấy, học thuộc lời thoại cũng không thành vấn đề”

Giám chế nói: “Lúc đầu thì có thể, nhưng mà đạo diễn không chấp nhận kéo búa bao, cho nên...”

Thẩm Thận Nguyên nắm lấy ống tay áo của Lang Nam, “Vai diễn bắt bình thường như thế, chú nhất định sẽ không đồng ý đâu, phải không?”

Giám chế nói: “Không bắt bình thường đâu, hoàn toàn là người qua đường A, tuyệt đối không có cá tính, chỉ giống như biển quảng cáo thôi.”(=.= thế mà cũng nói.)

Vai diễn vũ nhục người ta như thế Lang Nam nhất định sẽ không đồng ý, Thẩm Thận Nguyên rất có lòng tin đối với anh ta!

“Được.” Lang Nam nói.

Thẩm Thận Nguyên: “.....”

Lang Nam nói: “Từ nhỏ đến lớn tôi luôn có một mong ước, đó là hy vọng có một ngày, mẹ tôi có thể nhìn thấy tôi trên ti vi. Bây giờ, khó khăn lắm mới có được cơ hội này, tôi nhất định sẽ không bỏ lỡ.”

Giám chế nói: “Đúng thế, đừng từ bỏ! Chúng tôi là đại chế tác! Nhất định sẽ nổi tiếng thôi!”

Thẩm Thận Nguyên kêu lên: “A!”

Lang Nam căng thẳng, hỏi: “Sao thế?”

Thẩm Thận Nguyên lạnh lùng phì một mẩu giò đó từ đầu lưỡi ra, “Không sao, ăn phải giấy ăn trong hộp cơm của đại chế tác thôi.”

Giám chế: “.....”

Thế sự quả thật không ai có thể ngờ.

Đoàn làm phim ăn cơm ăn cả một bụng phừng phừng đầy lửa, nhưng không vì thế mà tiêu cực đãi công, mà tập thể còn nảy sinh ý nghĩ phải nhanh chóng quay xong để thoát khỏi đoàn làm phim này, do vậy mà tiến độ nhảy vọt một cách cực kỳ vô lý.

Quản lý phục trang dùng hai miếng vải bối hợp thành một bộ “trang phục nhị đằng thế giới thần tiên”, đưa cho Thẩm Thận Nguyên.

Thẩm Thận Nguyên nhắc tẩm bối lên, nghi hoặc hỏi: “Đây không phải vẫn là hai miếng vải bối sao?”

Quản lý phục trang đáp: “Chúng được khâu lại với nhau rồi mà.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Tôi muốn bãi công.”

“Tiểu tổ tông à, bé có chỗ nào không hài lòng chứ?” Trường quay chỉ cần xuất hiện một từ ngữ mẫn cảm là giám chế liền xuất hiện ngay trong vào ba giây.

Thẩm Thận Nguyên đưa tẩm bối cho ông ta, “Nếu như ông chịu mặc bộ đầm này chạy đến trước cổng Cố Cung múa cột, tôi sẽ hài lòng.”

Mặc bộ y phục này thì không sao, múa cột cũng không thành vấn đề, nhưng mà, vé máy bay đến Cố Cung đúng là vấn đề rồi đó.” Giám chế thở một hơi dài, đưa y phục cho quản lý phục trang, “Nghĩ cách nữa đi.”

Quản ký phục trang nói: “Nếu như có thể thay đổi kịch bản, tôi sẽ có cách khác.”

“Biên kịch đâu rã?”

Biên kịch nhanh chóng xuất hiện ở đằng sau ông ta, “Bắt đầu từ lúc cây gậy ma pháp khiến cho bốn mùa của thế giới thần tiên thay đổi biến thành

gây yên hoa mười lăm đằng một bao, tôi đã quen rã. Muốn sửa như thế nào?”

Quản lý phục trang nói: “Tiểu vương tử vì rất yêu thế giới loài người, cho nên luôn luôn khoác trên mình một chiếc áo may ô cậu lấy trộm được từ thế giới loài người.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Tiểu vương tử không phải rất yêu thế giới loài người, mà có lẽ là rất thích tự ngược đãi bản thân!

Phụ trách làm tóc hỏi: “Tóc có cần cắt đi không?”

Thẩm Thận Nguyên nghĩ, cậu không để ý, nhưng mà sau khi La Lâm trở về có thể sẽ để ý.

Lang Nam cũng sống chết không đằng ý.

Cuối cùng phụ trách làm tóc để cho cậu thả tóc lên diễn, lý do là... như vậy khá nam tính.

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Đoàn làm phim này không chỉ đạo cụ được mua online trên Đào Bảo, mà phụ trách làm tóc cũng thế sao?(Đào Bảo 淘宝 mạng bán hàng online lớn nhất Trung Quốc, có lẽ ý bạn í là toàn đảo.)

Cho dù là như thế nào, cuối cùng cậu vẫn thả tóc, mặc áo may ô lên sàn.

Đây có lẽ là vai diễn túng thiếu nhất mà cậu từng đóng.

Đạo diễn chỉ dẫn họ diễn.

“Tiểu Lâm Lâm vì rất thích loài người, cho nên mới cố ý ném bóng vào lưng Bội Giác, sau đó Bội Giác quay người đuổi theo cô bé, hai người náo loạn một lúc, đại ma vương xuất hiện, Tiểu Lâm Lâm và đại ma vương đánh nhau kịch liệt, cuối cùng, Tiểu Lâm Lâm bị đại ma vương tát một cái lăn ra chết. Trước tiên chúng ta diễn cảnh ném bóng. Tiểu Lâm Lâm hiểu chưa?”

“.....” Cậu thu h ã lại lời vừa r ã. Đây không nh ng là vai diễn túng thiếu nhất cậu từng đóng, mà còn là vai diễn bi kịch đến không thể hiểu nổi cậu từng nhận. Gi ờn với quả bóng li ền bị đại ma vương một cái tát chết... Sao đại ma vương không đi tham dự cup liên hiệp các câu lạc bộ bóng đá siêu cấp Trung Quốc đi?

“Được r ã, mọi người ai nấy vào vị trí cả đi...”

Thẩm Thận Nguyên trong chốc lát nhập vào trạng thái diễn xuất, vô cùng tự giác đứng vào vị trí đạo diễn hy vọng, cầm lấy bóng, trên mặt hơi phớt phớt h ăng, có chút hưng phấn, có chút hiếu kỳ, lại có chút e thẹn nhìn bóng lưng của La Bội Giác.

“Bắt đ ầu.”

Cùng với tiếng “bắt đ ầu” của đạo diễn, Thẩm Thận Nguyên trước tiên đập đập bóng dưới đất, sau đó mới ném vào lưng La Bội Giác.

La Bội Giác bị bóng đập vào, lập tức xoay người.

Thẩm Thận Nguyên cười hi hi, quay đ ầu chạy hai bước, lại dừng lại nhìn anh ta.

La Bội Giác lúc này mới đuổi theo.

“Cut! Rất tốt!” Đạo diễn khen ngợi hết lời, nói với giám chế, “Món ti ền này tiết kiệm được rất nhiều đấy.”

Giám chế tự hào nói: “Vậy là nh nh quang của tôi độc đáo r ã!”

.....

Thẩm Thận Nguyên cảm thấy bản thân bị gắn lên một cái mác hàng giá rẻ hết sức nhục nhã.

Đạo diễn đang vui vẻ, yêu người yêu cả lõi v ề quyết định tăng thêm phần diễn của Lang Nam, “Đợi đến lúc ma vương xuất hiện, anh có một câu thoại.”

Lang Nam kích động, “Câu thoại gì thê?”

“Đại ma vương đến r ă!”

“Tôi biết là đại ma vương đến r ă, câu thoại là như thế nào cơ?”

“Chính là đại ma vương đến r ă.”

“Ồ, ô, được r ă.” Lang Nam đi đến một bên luyện tập.

Phạm Mỹ Ni kinh ngạc nói: “Câu nói đó mà cũng cần phải luyện tập sao?”

Cô ta rất nhanh đã hiểu, đúng là cần thiết.

Đại ma vương khoác một trang phục bằng lụa màu xanh lục quái dị nhảy từ trên ghế băng xuống, vẫn chưa đứng vững, liền nghe thấy Lang Nam xé họng hét lên:

“Đại mang mang đến r ă!”

“.....” Đại ma vương tự giác quay lại trên ghế băng.

Sau khi đạo diễn bỏ đi đoạn “đại mang mang của Lang Nam, mọi việc coi như đều thuận lợi.

Cái đá chân của Thẩm Thận Nguyên hoàn thành hết sức đẹp đẽ, ngay cả cảnh chiến đấu cũng được miễn, chỉ còn lại cảnh bị tát chết.

Đại ma vương vừa giơ tay lên định tát, liền cảm thấy một ánh nhìn lạnh đậm, hà khắc, sắc bén dị thường nhìn mình, dường như tùy lúc đài có thể bắn ra một mũi tên bằng băng xuyên qua lục phủ ngũ tạng của hắn. Hắn vô thức quay đài, liền nhìn thấy một nam nhân lạ mặt nghiêm nghị, âm trầm đứng ở bên trường quay. Âm lãnh nhìn bàn tay đang giơ lên của mình.

“Cut!” Đạo diễn bất mãn đứng dậy hỏi: “Chuyện gì thê?”

Không đợi đợi ma vương trả lời, Thẩm Thận Nguyên liền ngoan ngoãn đi về phía người nam nhân đó, nhỏ giọng nói: “Tiểu Tiểu thúc thúc.”

La Thiếu Thần nói: “Đúng thẳng.”

Thẩm Thận Nguyên lập tức ưỡn ngực.

La Thiếu Thần nói: “Số hai.”

Lang Nam mặt dày vẻ khổ sở xếp đằng sau Thẩm Thận Nguyên.

La Thiếu Thần nói: “Giải thích.”

Lang Nam đáp: “Đoàn làm phim thiếu người, ngoại hình của tôi và Lâm Lâm vừa vừa hợp, liền muốn... giúp đỡ.”

Giám chế vuơt mặt khẽ chen vào, “Đúng vậy a, đúng vậy a, Tiểu Lâm Lâm rất có thiên phú diễn xuất đó.”

La Thiếu Thần nói: “Đã bàn bạc về thù lao chưa?”

Lang Nam: “Hơ....”

Giám chế nói: “Thù lao họ đã ăn rã.”

La Thiếu Thần nheo mắt nhìn anh ta.

Lang Nam ngay cả “ho” cũng không dám nữa.

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 13: Bố Mẹ (Thượng)

Dịch: Phong Bụi

Ấn tượng, ấn tượng, có thay đổi.

La Thiếu Thàn hỏi Lang Nam: “Gần đây vào sòng bạc ngầm dưới lòng đất thua đến khuynh gia bại sản vay nợ lãi nặng cho nên không còn đường nào khác phải dụ bán trẻ con lấy tiền trả nợ?”

Lang Nam hoang mang: “Thành A có sòng bạc ngầm dưới lòng đất sao?”

“Vậy là ra ngoài bao gái bị người ta gửi cho một đống giấy nợ?”

“Ai~, làm gì may mắn đến thế chứ?”

“Cho nên,” La Thiếu Thàn ngừng một lát rồi nói: “Là một lớn một nhỏ bị người ta dụ bán mất?”

“Cái đó,” Giám chế thấy mình nêu ra mặt nói vài câu, “Xin hỏi, anh có phải là phụ huynh của ngôi sao nhỏ tương lai này không? Quả nhiên dáng vẻ phi phàm nha! Không biết anh có hứng thú làm ngôi sao không, chỗ chúng tôi còn rất nhiều vai có thể chọn...”

La Bội Giác rốt cuộc cũng không thể nhịn nổi dáng vẻ mất mặt của giám chế nhà mình, nhảy ra nói: “Vị này là La Thiếu.”

“Thì ra hai người là người cùng một nhà a!” Giám chế cười to nói: “Vậy thì càng tốt! Thủ lao của người thân giảm giá 50%.”

La Bội Giác: “.....” Thân kinh của anh vừa rã chắc chắn đã bị co rút rã, nếu không sao có thể nhảy ra được chứ? Đi theo giám chế lâu như vậy rã, nhìn thấy ông ta từ bần tiện càng bần tiện hơn, nên biết rõ rằng muôn kéo ông ta lên bờ, dùng cần trực là vô ích, phải cần đến bàn tay của thượng đế rã.

La Thiếu Thân không nhìn ông ta, tiếp tục chăm chăm nhìn Lang Nam.

Lang Nam chập hai đầu ngón tay, nói: “Tôi có một ước mơ, chính là hy vọng có một ngày, mẹ có thể nhìn thấy tôi trên ti vi...”

“Lệnh đường không phải đã qua đời từ hai năm trước rã sao?”

“Hu hu, đây là di nguyện.”

“Nguyễn vọng chưa thực hiện được của lệnh đường mới gọi là di nguyện, của cậu gọi là Khuê oán.”(Khuê oán: chỉ tâm tình cô đơn của thiếu nữ tuổi thanh xuân, hoặc thiếu phụ tương tư khi xa cách chặng.)

Lang Nam nghẹn họng, thận trọng liếc nhìn sang Thẩm Thận Nguyên, thấp giọng nói: “Điều quan trọng nhất là, Lâm Lâm rất thích mà.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Cậu rõ ràng là bị ép buộc mà!

La Thiếu Thân cúi đầu hỏi cậu: “Con thích đóng phim sao?”

Thẩm Thận Nguyên đáp: “Không có.”

“Action!” Lang Nam hét to.

Hai mắt Thẩm Thận Nguyên sáng lên, lập tức bước vào trạng thái diễn xuất. Mặc dù không có bất cứ hiệu ứng kỹ xảo nào, nhưng tất cả mọi người có mặt đều cảm nhận được năng lượng và ý chí chiến đấu trong chốc lát bộc phát ra từ người cậu.

La Thiếu Thân: “.....”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Đây là thói quen nghiệp mà!

Lang Nam nhân cơ hội bồi thêm, “Không phải anh đã bảo phải gắng hết sức làm cho Lâm Lâm vui vẻ sao? Đây là kết quả những nỗ lực của tôi mà.”

La Thiếu Thần quỳ xuống, nhìn Thẩm Thận Nguyên. “Con thực sự thích đóng phim sao?”

Cái này còn phải hỏi nữa sao?

Tất nhiên là...

“Thích.” Thẩm Thận Nguyên trầm định chặt thiết đáp. Cậu chuyển nhẹ từ người mẫu sang, nguyên nhân quan trọng chính là vì cậu yêu thích đóng phim. Hòa nhập bản thân vào cuộc sống của nhân vật trong phim, dùng cảm xúc của mình để thể hiện ra hỉ nộ ái ố của bọn họ đối với cậu mà nói chính là một việc hết sức hạnh phúc và tràn đầy thách thức.

Kỳ thực không cần cậu phải trả lời, La Thiếu Thần cũng đã nhận được đáp án từ trong ánh mắt của cậu.

Tuy rằng rất ngạc nhiên trước sở thích của cháu mình, nhưng La Thiếu Thần ở trong giới này đã lâu như vậy rồi, cũng đã gặp quá nhiều thiếu niên thiếu nữ ôm ấp mơ ước làm ngôi sao, nên không thấy bất ngờ. Anh gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, đột ngột đi đến góc trường phim gọi điện.

Giám chế nhỏ giọng nói: “Chú của bé trông rất dữ dằn nha.”

Thẩm Thận Nguyên lắc đầu nói: “Chú không hề dữ dằn chút nào đâu.”

Giám chế lẩm bẩm: “Với bé tất nhiên không dữ dằn rồi.”

“Chú chỉ là tâm ngoan thủ lạt, giết người không thấy máu mà thôi.”

“.....” Giám chế run rẩy hỏi, “Anh ta là xã hội đen sao?”

Thẩm Thận Nguyên đáp: “Xã hội đen không kiêng được người như chú ấy đâu.”

Giám chẽ: “.....”

Một lúc sau, La Thiếu Thàn quay lại, nói với giám chẽ: “Kịch bản đâu?”

Giám chẽ run lẩy bẩy đưa ra.

La Thiếu Thàn nhìn quyển kịch bản thụ thương, bị gập đến nhau nhĩ, dập xóa lung tung, mặt không chút biếu cảm hỏi: “Vai của Lâm Lâm là vai nào?”

Giám chẽ run lẩy bẩy chỉ vào ba dòng nho nhỏ mới thêm vào:

Tiểu vương tử ném bóng vào lưng nam chính.

Tiểu vương tử chơi đùa cùng nam chính (Tự do phát huy).

Tiểu vương tử bị đại ma vương tát chết (Tát vào má trái).

La Thiếu Thàn nói: “Sửa thành tiểu công chúa.”

Giám chẽ nói: “Đây là kịch bản bắt buộc. Vì trong xây dựng kịch bản, Hô điệp tiên tử là vị hôn thê của tiểu vương tử...”

La Thiếu Thàn nói: “Sửa h ô điệp tiên tử thành h ô điệp nam tiên.”

“..... Cô ấy là nữ chính mà.”

“Nữ chính sáu tuổi?” La Thiếu Thàn nhìn La Bội Giác, như thể đang nghi ngờ ngôi sao nổi tiếng nhất, duy nhất trong trường quay có phải là nam chính hay không.

La Bội Giác nóng bừng mặt, “Không, cô ấy mười tam tuổi.”

Biên kịch lẩm bẩm nói: “Vương tử lúc đầu xây dựng là mười hai tuổi.”

Giám chẽ một câu bịt hết m ãm bọn họ lại, “Là vợ nuôi từ bé.”

La Thiếu Thần quyết định không đào sâu tìm hiểu mấy vấn đề không đáng tìm hiểu này thêm nữa, quay trở lại vấn đề ban đầu: “Đổi vai diễn của nữ chính và nam chính cho nhau không phải là giải quyết được rã sao?”

“Đề nghị của anh cực kỳ đẹp đẽ, khiến người ta cảm động, nhưng mà... không kịp rã, phẫn trước đã quay xong hết rã.”

La Thiếu Thần kéo tay Thẩm Thận Nguyên lên, “Chú tìm giúp con một tổ làm phim khác đáng tin hơn.”

Giám chế gào khóc: “Phản của Tiểu Lâm Lâm quay sắp xong rã, chỉ còn lại một cảnh nữa thôi.”

La Thiếu Thần nói: “Vốn chẳng có cảnh nào cả.”

“Tiểu công chúa thì tiểu công chúa!” Giám chế hé: “Biên kịch....”

Biên kịch không còn cách nào khác đi đến, “Dù sao quan hệ giữa bọ họ vẫn chưa làm rõ. Hồi điệp tiên tử có thể làm bảo mẫu của tiểu vương tử.”

Mặt Phạm Mỹ Ni xanh lèt.

Sắc mặt của cô chạm tới nhiệm vụ vô hình của “La Bội Giác thân sĩ phong độ”(thân sĩ: người có quyền lực, có ảnh hưởng lớn), khiến cho La Bội Giác hiếm có lắm mới phát biểu ý kiến với kịch bản, “Tôi thấy làm tỷ tỷ cũng được.”

“Làm?”

Trên trường quay rất nhiều đôi mắt đổ dồn về đây.

La Bội Giác: “.....”

Nhiệm vụ vô hình thất bại!

Cuối cùng La Thiếu Thần không nỡ để La Lâm Lâm bị tát, tình tiết đó bị biên kịch sửa thành ma vương nhả khí độc, phun chết Tiểu công chúa.

Vì hiện trường không có khí màu, mà hậu kỳ cũng không có hiệu ứng kỹ xảo, vậy nên lung khí độc đó được miêu tả thành khí độc không màu không mùi, cụ thể ống kính như thế này:

Đại ma vương nhìn thấy tiểu công chúa cười quái dị, “Ngày chết của ngươi tới rồi, hãy xem khí độc vô sắc vô vị của ta đây! Phù!”

Tiểu công chúa kêu lên ngã xuống.

La Bội Giác ở bên cạnh kêu lên: “Quả nhiên vô sắc vô vị!”

Đi từ trường quay ra, Lang Nam được cho về La Thiếu Thàn mang Thẩm Thận Nguyên lên xe.

Bụng Thẩm Thận Nguyên rột rột kêu lên.

“Buổi trưa ăn gì rồi?”

Thẩm Thận Nguyên đáp: “Cơm.” Câu nói là cơm, chính là cơm đơn thuần.

La Thiếu Thàn hiển nhiên không hề nghĩ đến mức nông cạn như thế, “Bây giờ muốn ăn gì nào?”

Thẩm Thận Nguyên lấy ra một cọc tiềng trong túi áo, “Cơm Pháp!”(Pháp quốc đại xan, đại xan: bữa cơm, tiệc lớn)

Xe dừng ở một cửa tiệm bánh mì, La Thiếu Thàn mua cho cậu một bánh mì kiểu Pháp.

Thẩm Thận Nguyên ôm lấy bánh mì, phiền muộn nói: “Là đại xan mà.”

“Không đủ lớn sao?”

“.....Là xan.”

“Mời dùng bữa.”

“.....” Thẩm Thận Nguyên l`àn mò nhét cọc ti`en hai ngàn đ`ang vào lại túi áo, bực tức gặm cái bánh mì kiêu Pháp cứng như đá, phi`en muộn nghĩ: Dạo này muốn xài ti`en cũng khó như vậy sao?

La Thiếu Th`an ch`am chậm lái xe vào bãi gửi xe ng`am dưới một nhà hàng.

Thẩm Thận Nguyên không h`êxa lạ với nơi này, cậu đã từng tham dự rất nhiều bữa tiệc ở đây, lúc đó, sư huynh, Cao C`an, Tiểu Chu đ`au có mặt, mọi người cùng nói n`oi cười cười, vui vẻ biết bao.

“Ngây ngẩn gì thế? Xuống xe thôi.” La Thiếu Th`an đích thân giúp cậu mở cửa xe.

Thẩm Thận Nguyên nhìn La Thiếu Th`an cẩn thận từng li từng tí dù cậu xuống xe, cảm thấy khuôn mặt trước kia nhìn thế nào cũng cảm thấy lạnh lùng khắc nghiệt bất chợt trở nên dịu dàng đáng mến. Cho dù nói như thế nào, trong một thế giới mở mắt ra toàn thấy những người xa lạ, có thể gặp được một người quen kỳ thực đã là một việc cực kỳ may mắn. Cậu cuối cùng cũng hiểu rõ tại sao việc gặp được người quen trên đất khách lại được liệt vào một trong bốn việc đại hỷ.

Có lẽ cậu nên thận trọng khai thác những nguồn tài nguyên bên người, nói không chừng La Thiếu nể tình nghĩa cũ, sẽ giúp cậu một tay.

Cậu thăm dò, hỏi: “Chú cảm thấy con người Thẩm Thận Nguyên thế nào?”

La Thiếu Th`an hỏi: “V`em`at nào?”

“Án tượng của chú đối với anh ấy.”

“Rất có dũng khí.”

Bình luận này rất thẳng thắn nha. Thẩm Thận Nguyên đã tăng thêm chút tự tin, “Anh ấy rất dũng cảm sao?”

“Không có dùi kim cương, lại dám làm nghẽn, chẳng lẽ không được coi là dũng cảm?”(Một câu ngạn ngữ, sứ rất cứng, không dùng dùi kim cương không thể đục đẽo được, ý bảo không có căn bản, có tài năng mà lại dám làm việc đó để kiếm sống.)

“.....”

La Thiếu Thân cho rằng cậu nghe không hiểu, giải thích: “Cậu ta hát rất khó nghe.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Anh ta nhất định chưa tham dự nhạc hội do Tằng Bạch mở.(Nếu bạn nào còn nhớ, bạn Tằng Bạch này vợ hát chêng khen hay =))-)

“Con rất thích cậu ta sao?”

“Vâng! Anh ấy đẹp trai đẹp trai như vậy, tính tình cũng dễ chịu dễ chịu như thế.”

“Sao con biết tính tình cậu ta dễ chịu?”

“Hơ... là vì anh ấy rất đẹp trai!”

La Thiếu Thân: “.....”

Ngã thang máy đi thẳng lên trên, Thẩm Thận Nguyên mới nhớ ra câu hỏi cẩn hỏi, “Chúng ta đi đâu đây?”

“Bố mẹ con đến rã, muốn gặp con.”

Bố mẹ.....

Cậu chợt căng thẳng. Lần trước vợ chồng La Khải Trạch vì cậu bị bệnh mới hồi phục, tiếp xúc không nhiều, cho nên mới không nhìn ra chỗ dị thường, lần này không có y tá che giấu giúp cậu, chuyển thành La Thiếu Thân tâm tư cẩn mật, còn có thể may mắn che giấu được hay không?

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 14: Bố Mẹ (Trung)

Dịch: Phong Bụi

Điện thoại, điện thoại, được cầm rã.

La Thiếu Thân dắt cậu ra khỏi thang máy, đi dọc theo hành lang dài kiêu Âu đến tận cuối. Cuối hành lang, hai cánh cửa màu trắng ngà đóng chặt, khiến cho Thẩm Thận Nguyên không nhớ đến phòng thi vấn đáp. Cậu bất ngờ dừng bước, hít thở sâu.

La Thiếu Thân nhìn. “Sao thê?”

Thẩm Thận Nguyên thì thầm: “Chúc con may mắn đi.”

La Thiếu Thân hỏi: “Thế nào thì được coi là may mắn?”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Chủ nhân ra ngoài chưa quay lại.”

La Thiếu Thân xoa xoa đầu cậu, dường như không hiểu được đứa trẻ nhỏ tuổi như thế này học đâu ra những tư tưởng linh tinh như thế, “Không thể nào đâu, trước khi đến chú xác nhận rã.”

“Có thể xảy ra kỳ tích chứ.”

“.....”

“Con đang nói là việc gấp.”

“Ấn chuông cửa là biết liền.” La Thiếu Thân ấn chuông.

Thẩm Thận Nguyên còn chưa kịp cẩn thận, cửa đã mở ra rã.

Sử Mạn Kỳ mặc bộ bô quần áo trắng như tuyêt đứng sau cánh cửa, nhìn thấy Thẩm Thận Nguyên liền vươn tay ra ôm lấy, “Lâm Lâm.”

Thẩm Thận Nguyên ghé vào xương quai tráng như ngọc của cô hít thật sâu, sau đó lại giả vờ ngây ngẩn.

Động tác nhỏ đó không qua nỗi mắt La Thiếu Thần, có điều nhớ đến trước khi vào cửa Thẩm Thận Nguyên cũng đã hít thở sâu, anh ta cũng không để ý nữa, thuận tay đóng cửa, nói với La Khải Trạch đi từ trong phòng ngủ ra: “Bên đó thế nào rõ?”

La Khải Trạch nói: “Sắp xếp ổn thỏa cả rồi.”

Sử Mạn Kỳ biết họ sắp bắt đầu bàn công việc, kéo tay của Thẩm Thận Nguyên nói: “Mẹ đưa con vào phòng chơi nhé.”

.....

Cô nam quả nữ có trò gì chơi?

Thẩm Thận Nguyên hít vào mùi nước hoa tỏa ra từ mái tóc thả dài của Sử Mạn Kỳ, nửa tự nguyện nửa không đi vào phòng, cho đến tận lúc đóng cửa lại, mới giật mình nhận ra không ổn. Điều không ổn này tất nhiên không phải lo lắng về sự thanh bạch của Sử Mạn Kỳ, với tình trạng hiện nay của cậu cho dù có tà tâm cũng không làm gì được. Sự không ổn của cậu chính là lo Sử Mạn Kỳ sẽ nói chuyện với mình. La Lâm Lâm cho dù có cô độc hơn nữa cũng không thể đến nỗi cả mẹ đẻ cũng không nhận, phụ nữ vẫn luôn rất nhạy cảm, hơn nữa khả năng liên tưởng lại phong phú, chỉ cần một sơ hở nhỏ thôi tất cả sẽ bị bại lộ.

“Lâm Lâm.” Sử Mạn Kỳ ngồi trên giường, cầm bộ bài Poker vãy vãy về phía cậu.

“Ưc.” Thẩm Thận Nguyên nuốt nước bọt một cái, quay người chạy về phía cửa.

Sử Mạn Kỳ ngạc nhiên, đứng dậy bước dài chạy theo, trước khi cậu mở được cửa đã dùng sức bắt được cánh tay của cậu.

Thẩm Thận Nguyên cảm thấy cánh tay bị nắm có hơi đau, không khỏi khẽ kêu một tiếng.

Sử Mạn Kỳ như tỉnh mộng, thả tay cậu ra, quỳ xuống, nói: “Chúng ta chơi bài được không?”

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Tiến lên sao?”

“Được.”

“Mẹ thua thì phải dán giấy lên đầu.”

“.....Được.”

“Chơi nào.” Thẩm Thận Nguyên nhận lấy bộ bài từ trong tay Sử Mạn Kỳ nhảy lên giường.

Sử Mạn Kỳ đuổi theo giúp cậu cởi giày.

Thẩm Thận Nguyên lòng khẽ động, nghiêng đầu nhìn cô.

Sử Mạn Kỳ mỉm cười dịu dàng với cậu, “Nếu lạnh thì để mẹ mở đi ầu hòa.”

“Không cần, không lạnh.” Thẩm Thận Nguyên khoanh chân ngồi trên giường.

Sử Mạn Kỳ phát bài.

Sau một vòng, Sử Mạn Kỳ thua.

Thẩm Thận Nguyên hưng trí bùng bùng kiểm được giấy định dán lên đầu cô.

Sử Mạn Kỳ làm khó, nói: “Không có hòdán.”

“Có kim băng!” Thẩm Thận Nguyên hưng phấn cắn gói kim băng ra.

“.....” Sử Mạn Kỳ cố gắng giữ bình tĩnh, nói: “Kim băng không thể ghim trên da đâu người.”

“Đúng rã, là da thật a.” Thẩm Thận Nguyên nhìn cô chăm chăm.

Sử Mạn Kỳ bị cậu nhìn đến mức toát cả mồ hôi lạnh.

Thẩm Thận Nguyên cúi đầu ngẫm nghĩ, bất ngờ ngẩng đầu, nhổ một bãi nước bọt lên giấy, sau đó nghiêng người về phía trước, vỗ một cái dán lên cái trán bóng loáng của Sử Mạn Kỳ.

Sử Mạn Kỳ ngây người.

Thẩm Thận Nguyên chùi chùi miệng, xắn tay áo lên, nói: “Tiếp tục.”

Sử Mạn Kỳ: “.....”

Lần này đến lượt Thẩm Thận Nguyên thua.

Hai mắt Sử Mạn Kỳ liếc về phía đám giấy một cái, Thẩm Thận Nguyên như không có chuyện gì tiếp tục nháo bài.

“Không chịu phạt sao?” Cô dùng một giọng dỗ dành trẻ con, cười nói.

Thẩm Thận Nguyên nói: “Không phải phạt.”

“Tại sao?”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Trước khi chơi đã nói rõ rã, chỉ mẹ thua mới bị phạt.”

Sử Mạn Kỳ không biết nghĩ được cái gì, sắc mặt khẽ thay đổi, cắn bài một lúc lâu không động đậy, mắt chằm chằm nhìn Thẩm Thận Nguyên.

Thẩm Thận Nguyên thầm tự phản tỉnh có phải đã đùa quá trớn rã hay không. Nhưng là một đứa trẻ mới sáu tuổi, mức độ này vẫn có thể chấp

nhận được, bàn về mức độ vô lại, vẫn chưa bằng một nửa cậu đối phó với Lang Nam.

“Có phải con vẫn còn nhớ chuyện đó không?” Sử Mạn Kỳ chậm rãi hỏi.

Trong lòng Thẩm Thận Nguyên khẽ đùng một tiếng, thầm nói hổn rã.

Sử Mạn Kỳ gắng hết sức nói thật chậm, nỗ lực khiến cho mình trông thật thận thiện, thật rộng lượng, “Trong lòng con nghĩ gì, có thể nói cho mẹ biết được không?”

Thẩm Thận Nguyên cúi thấp đầu, hai bàn tay như vô thức nắm chặt bài.

“Mẹ là mẹ của con. Con là đứa con mẹ mang nặng đẻ đau, là một phần máu thịt của mẹ. Chúng ta là người thân nhất trong những người thân, chẳng lẽ con muốn chúng ta sau này cứ mãi như thế này sao?”

Thẩm Thận Nguyên lặng lẽ thu bài lại.

“Lâm Lâm.” Sử Mạn Kỳ vươn tay nắm chặt lấy vai của cậu, “Nói cho mẹ biết, có phải con vẫn trách mẹ không?”

Thẩm Thận Nguyên ngẩng đầu nhìn cô một cái thật nhanh, lại cúi đầu.

Sử Mạn Kỳ mò mòn miệng nói: “Chuyện này mẹ cũng đã bàn bạc với bố con, đầu sẽ không nhắc lại nữa, Lâm Lâm cũng quên đi có được không?”

“Con muốn ngủ rã.” Thẩm Thận Nguyên giăng ra khỏi tay cô, nhanh chóng trèo lên giường.

“Lâm Lâm!” Sử Mạn Kỳ không cam tâm hé lén một tiếng, lại nghe thấy cửa bị gõ hai cái không hề có chút thành ý, nhanh chóng mở ra.

La Khải Trạch sầm mặt đi vào, “Chuyện gì thế?”

Sử Mạn Kỳ vội vàng thu lại sự kích động lộ ra trên khuôn mặt, mỉm cười đứng dậy nói: “Lâm Lâm nói con buồn ngủ, muốn đi ngủ, em sợ con

bị cảm lạnh, muốn bảo con thay quần áo.”

“Ồ.” La Khải Trạch hờnghi liếc qua đám bài mà Thẩm Thận Nguyên phuỷ đi trong lúc vội vàng, “Con muốn ngủ thì để nó ngủ đi, anh ra ngoài ngã.”

Sử Mạn Kỳ cúi người nhặt bài.

La Khải Trạch không kiên nhẫn thúc giục: “Động tác mau lên một chút, đừng đánh thức con.”

Vẻ mặt Sử Mạn Kỳ khẽ nhăn lại, không nói lời nào thu bài lại, đi ra ngoài.

Sau khi xác nhận bọn họ đã đi khỏi và đóng cửa lại, Thẩm Thận Nguyên mới chậm rãi bò dậy, lén la lén lút đi đến đằng sau cánh cửa, dán tai lên cánh cửa nghe trộm.

Hiệu quả cách âm của cửa rõ ràng không như cậu dự liệu, rất không ra làm sao, nếu không La Khải Trạch đã không nghe được tiếng hét không được coi là quá to của Sử Mạn Kỳ.

Thẩm Thận Nguyên nghe thấy La Thiếu Thân hỏi: “Bé con ngủ rã à?”

La Khải Trạch đáp: “Ừ, trẻ con mà, chơi mệt là lăn ra ngủ.”

La Thiếu Thân nói: “Bé rất thông minh, đừng mãi coi nó là trẻ con.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Là ai vẫn coi cậu như trẻ con mà lừa gạt suốt?! Không, là coi như đứa trẻ bị thiểu năng mà lừa gạt?!

Sử Mạn Kỳ nói: “Chú và Lâm Lâm sống chung có vẻ rất hòa thuận nhỉ?”

La Thiếu Thân nói: “Vâng, bé rất ngoan.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Là rất dễ lừa gạt phải không?

La Khải Trạch thở dài nói: “Trước khi chuyện này kết thúc, vẫn phải nhớ chú chăm sóc nó vậy.”

Sử Mạn Kỳ tranh nói: “Không sao cả, em có thể chăm sóc con mà.”

La Khải Trạch nói: “Nhà xảy ra chuyện lớn như vậy, em còn thời gian đâu mà chăm sóc nó? Đến lúc đó lại vất cho vú Triệu.” Khẩu khí của ông ta mang theo sự nghiêm nghị nhàn nhạt, Sử Mạn Kỳ trong chốc lát không nói gì nữa.

La Thiếu Thân nói: “Mọi người trước tiên cứ giải quyết cho xong việc, nghĩ cách bảo lãnh Khải Tùng đã.”

Thẩm Thận Nguyên giật mình. Đối với cậu mà nói, cái tên La Khải Tùng tuyệt đối còn có tiếng vang hơn cả La Khải Trach: Playboy nổi tiếng của giới showbiz, bên người không bao giờ ngót những scandal với các mỹ nữ. Năm ngoái vừa ly hôn với người vợ thứ hai, nếu như không nhớ nhầm, tin tức cuối cùng liên quan đến La Khải Tùng trước khi bản thân xảy ra chuyện là hắn cũng với một người mẫu mới vào nghề đang hoan trong một khách sạn đêm.

Đã dùng đến từ “bảo lãnh”, tức rõ ràng hắn đã phạm tội rồi. Là chuyện gì mà lại có thể khiến cho trên dưới nhà họ La đều như lâm đại địch?

Thẩm Thận Nguyên nhớ lại trước khi mình chuyển đến nhà La Thiếu Thân đã có hai cảnh sát đến nhà họ La điều tra, hỏi về quan hệ giữa La Học Giai và Mục tiên sinh, không biết có liên quan đến chuyện này hay không.

La Khải Trạch cực kỳ phổi hợp nói tiếp câu chuyện, “Hiện nay chỉ sợ nhà họ Mục giờ thủ đoạn.”

La Thiếu Thân nói: “Giờ thủ đoạn có thể không phải nhà họ Mục.”

“Còn có ai dính líu vào chuyện này nữa?”

“Bạn bè ở cục cảnh sát nói, Mục Tất Thành dính líu vào một vụ án cực kỳ phức tạp, thương cấp rất quan tâm.”

“Vụ án kiểu gì?” La Khải Trạch hỏi ra miệng, phòng khách im lặng một lúc.

Thẩm Thận Nguyên chịu không nổi dán tai càng sát hơn.

“Vậy phải tính toán phương án khác thôi.” Không biết giữa đoạn thời gian trống đó xảy ra chuyện gì, ngữ khí của La Khải Trạch trở nên cực kỳ ngưng trọng. “Chuyện này trước tiên đừng để bối biết, tuổi tác bối cao ráo, không nên bận tâm về việc như thế này.”

“Vâng.”

“Học Dĩnh đã biết chưa?”

“Biết ráo.”

“Được, để anh bàn bạc với nó, trước tiên tốt nhất là để cho Học Giai ra nước ngoài.” La Khải Trạch hít một hơi thật sâu, sau đó phát ra âm thanh ngắt quãng.

Thẩm Thận Nguyên trong lòng hoảng sợ, vội vàng bò trở lại giường, vừa nằm xuống, cửa đã bị mở ra.

La Khải Trạch và Sử Mạn Kỳ cùng đi đến bên giường, nhìn cậu một lát.

Thẩm Thận Nguyên cảm thấy một đôi tay giúp cậu đắp chăn, lát sau cảm giác áp bức chầm chầm biến mất, cửa cạnh một cái đóng lại. Cậu vểnh tai lên nghe ngóng, bọn họ thấp giọng nói với La Thiếu Thành vài câu, liền truyề đến tiếng công tắc đóng cửa chính lại, ngay sau đó, cửa bị đẩy ra, La Thiếu Thành hé lén với cậu: “Dậy đi, về nhà thôi.”

“.....” Thẩm Thận Nguyên đã triệt để hiểu được cái cảm giác bối me ở bên thì như chảo như ngọc, bối me đi ráo thì như cỏ tranh.

La Thiếu Thành đi đến bên giường, vừa định giơ tay tắt vào mặt cậu, liền nhìn thấy đôi mắt nhắm chặt đó chợt mở ra, nhìn chăm chăm vào anh, đôi mắt hắc bạch phân minh có hơi chút ngái ngủ.

Thẩm Thận Nguyên nằm ườn trên giường, “Con muốn ngủ.”

“Vềnhà ngủ.” La Thiếu Thàn trực tiếp ôm lấy cậu.

Thẩm Thận Nguyên vô thức vươn tay ôm lấy cổ anh.

La Thiếu Thàn ôm cậu đi thẳng, đến tận cửa thang máy mới dừng lại.

“A!” Thẩm Thận Nguyên thấp giọng kêu lên một tiếng.

La Thiếu Thàn hỏi: “Hử?”

“Giày của con,” Thẩm Thận Nguyên đi tất, đứng trên sàn nhà lát đá hoa, “Vẫn ở trong nhà.”

La Thiếu Thàn quay trở lại phòng, phát hiện cửa đã tự động khóa rã, thả lại ở trong tay mấy người La Khải Trạch. Tuy rằng bọn họ đi chưa xa, nhưng mà vì một đôi giày mà gọi lại thì đúng là lấy dao mổ trâu giết gà.

Anh quay đầu lại, thấy Thẩm Thận Nguyên dáng vẻ đáng thương nhìn mình.

“Lại đây.” Anh giang hai tay về phía cậu.

Thẩm Thận Nguyên lon ton chạy hai bước, “Chú định đưa giày của chú cho con đi sao?”

La Thiếu Thàn nói: “Nếu như đường chúng ta đi là đường thủy, con lại có hai mái chèo thì chuyện đó có thể cân nhắc.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Chân con to hơn chú tưởng tượng đó.”

La Thiếu Thàn có chút ngạc nhiên cậu lại có thể nghe hiểu cách nói vòng vèo của mình, khom người bế cậu lên, nhéo nhéo cái chân nhỏ, “Chú xác định chân của con là đoothật, không phải là tưởng tượng ra, sau này con có thể dùng chúng để đi trên mặt đất nhé.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Chú có thể cởi giày ra, con đi cho chú xem.”

“Sau khi vðorn;nhðorn;a, con séc cô cơ hội.”

“Lúc đó thì con cô gi`y cô mòn h` r`.”

“Rất tốt.” La Thiếu Th`n đi vào thang máy, ấn nút đi xuống chỗ đè xe ở tầng h`n, “Vàn đèđã giải quyết thành công.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Nói lên thì nghe thì chính xác có vẻ đã giải quyết thành công, nhưng tại sao trong lòng lại có cảm giác.....bản thân bị lung lay r` thè?

Lên xe, cái bánh mì kiểu Pháp như một cái xác khô, chiếm mất chỗ ng` của cậu.

La Thiếu Th`n nhét cậu vào trong.

Thẩm Thận Nguyên hai tay ôm lấy cái bánh Pháp, dùng như cái gậy, chỉ vào La Thiếu Th`n đang lên xe ở đ`ầu kia, “Dẫn con đi ăn cơm Pháp!”

La Thiếu Th`n đẩy cái bánh mì ra, ng` vào, “Nếu như con có gi`y.”

“Chú nghĩ cái bánh mì này có thể làm nguyên liệu, gặm cái là ra đòi gi`y được sao?”

“Con cô thể thử xem.”

Thẩm Thận Nguyên nhìn nhìn chàn mòn, lại nhìn cái bánh Pháp, thở dài nói: “Chân cô của con quả thực to hơn tưởng tượng.”

Trước khi vðorn;nhðorn;a, La Thiếu Th`n đi qua một nhà hàng.

Thẩm Thận Nguyên đã không côn ôm ấp hy vọng gì với anh ta nữa, cho nèn khi anh ta xách hai túi mòy thực to quay lại, sự vui mừng trong lòng cậu cô thể so sánh với việc nhận đè được quà sinh nhật, “Là gì thè?”

“Đò ăn kièu Hoa.”

“Con muốn ăn cơm Pháp.” Kỳ thực Thẩm Thận Nguyên không hề cõi chấp rằng không ăn cơm Pháp không được, chỉ là nói đi nói lại nhiều lần như vậy rồi, thành thói quen, cứ thuận miệng nói vậy, nhưng hai tay lại không ngừng quấy đảo thức ăn.

La Thiếu Thành nói: “Con có thể lấy bánh mì kiểu Pháp làm món chính.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....”

Bánh mì kiểu Pháp lần này thực sự trúng đạn nằm dài, thước đo cẩm hận đã kéo lên đến đỉnh điểm.

Suốt đường ngửi phải mùi thức ăn ngon lành, khó khăn lắm mới vede đến nhà, Thẩm Thận Nguyên còn chưa kịp bỗng vào gặm một miếng vịt quay thơm lừng đã bị La Thiếu Thành bắt đi tắm.

“Con không biết tắm!” Thẩm Thận Nguyên nằm dài ra sàn, “Con muốn ăn vịt quay, muốn ăn vịt quay...”

“Ăn một miếng rồi đi tắm.” La Thiếu Thành lấy đũa gấp một miếng nhét vào miệng cậu.

Thẩm Thận Nguyên vui vẻ nhai.

Điện thoại của La Thiếu Thành bắt ngò reo, thuận tay thả đũa xuống, đi đến một bên tiếp điện thoại.

Thẩm Thận Nguyên cầm lấy đũa nhanh chóng ăn.

Đợi đến khi La Thiếu Thành quay trở lại, vịt quay chỉ chừa lại có một nửa.

Thẩm Thận Nguyên vô tội nhìn anh, “Vịt quay vốn là cả miếng... con từ nãy đến giờ vẫn chỉ ăn miếng đấy.”

La Thiếu Thành để điện thoại lên bàn, thuận tay đem tất cả các món khác ra, “Trước tiên ăn cơm vậy.”

Điện thoại...Điện thoại... Điện thoại....

Ánh mắt của Thẩm Thận Nguyên như ru ãi bâu trúng thối, thế nào cũng không chịu dời đi.

“Sao thê?” La Thiếu Thân hỏi.

“Con có thể... có thể mượn điện thoại của chú chơi game không? Ha ha? Không được thì thôi vậy.” Thẩm Thận Nguyên rất không có cốt khí đến mức phủ định trước khi anh trả lời.

“Có thê.”

“Dạ. Con biết là không... í?” Thẩm Thận Nguyên ngây ra nhìn anh, không dám tin tất cả lại dễ dàng như thế.

La Thiếu Thân lấy một chiếc điện thoại từ trong túi áo ra, sau đó nhét chiếc điện thoại trên bàn vào túi, “Chơi đi.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Cậu mở danh bạ của điện thoại ra..... Rất tốt, đây quả nhiên là một chiếc điện thoại rất phù hợp, cũng chỉ phù hợp chơi game.

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 15: Bố Mẹ (Hạ)

Dịch: Phong Bụi

A Bảo, A Bảo, cái gì Bảo?

Sau khi ăn cơm xong, dưới sự chỉ đạo của La Thiếu Thần, đi vòng quanh nhà mười mấy vòng, đi đến hoa cả mắt mới được thả cho đi tắm.

Đối với Thẩm Thận Nguyên mà nói, tắm rửa quả thực là một việc rất bối rối, tuy rằng cậu không biến thái đến mức cảm thấy hứng thú hoặc có liên tưởng không hay với một cơ thể của bé gái sáu tuổi, nhưng đây dù sao cũng là một đứa bé gái không có quan hệ máu mủ ruột già gì với mình, sẽ có một ngày cô bé trưởng thành.....hy vọng cô bé sẽ vĩnh viễn không biết được bí mật này.

Mặc dù cậu không hy vọng La Lâm Lâm sẽ trở thành fan của Thẩm Thận Nguyên, nhưng cũng không muốn cô bé trở thành anti-fan Thẩm Thận Nguyên. Nghĩ đến việc trên dưới nhà họ La đều nghe theo lời Lâm Lâm, cậu cảm thấy hậu quả của việc này hết sức đáng sợ.

Để cho chuyện bối rối này không trở nên quá mức bối rối, Thẩm Thận Nguyên đã học được cách không tập trung vào lúc tắm rửa, cố gắng hết sức không quan tâm đến việc tắm rửa thân thể, mà chỉ nghĩ cách làm sao hoãn binh cầu cứu...

Bỗm, bông tắm hình lợn con rơi tõm xuống bồn.

Thẩm Thận Nguyên phát hiện ra bản thân đã phạm một lỗi về phuơng hướng cực kỳ nghiêm trọng.

Cậu tìm Cao Cán Đại Kiều để làm gì?

Trở lại thân thể của mình.

Nhưng mà Cao C`ần và Đại Kì `au lại đ`èu không phải chuyên gia v`ề lĩnh vực này, đến lúc đó, họ vẫn phải tìm người giúp mình, mà trước đó còn phải thiết lập sự tín nhiệm của họ đối với mình nữa. Nếu đã như vậy, tại sao cậu không tìm người giúp mình trước? Hơn nữa đối với các chuyên gia trong lĩnh vực này, chuyện bản thân gấp phải không h`èkỲ lạ chút nào, có lẽ sẽ rất dễ dàng nhận lời.

Cậu lập tức nghĩ ngay đến A Bảo, cậu thanh niên đáng mến, vừa gặp đã cảm thấy như quen từ lâu ấy. Số điện thoại của cậu ta là... Thôi đi, đáp án có độ khó cao như thế cậu không hy vọng, chỉ c`ần nhớ ra cậu ta tên là gì là được r`õ.

Ờ, hình như tên là... cái gì đó Bảo.

La Thiếu Th`ần đứng trước giá đĩa chọn CD, khéo mắt liếc thấy người đáng lẽ ra giờ này uống sữa xong đã nằm ngủ trên giường đang chân tr`ần đứng trước cửa, “Vẫn chưa tìm thấy giày của con sao? Có c`ần chú gọi người ở khách sạn mang giày đến cho con không?” Anh đặt CD xuống, đi đến bế cậu lên, đặt trên ghế nằm của mình.

Thẩm Thận Nguyên khoanh chân ng`ã, kéo chân váy qua, bọc lấy chân mình, bắt đ`èu tìm đ`ètài để nói, “Chú thích nhạc gì?”

“Nhạc cổ điển.” Cho dù anh làm v`ề nhạc trẻ, nhưng những lúc nghỉ ngơi, anh lại thích nghe nhạc cổ điển để tâm tình được thoải mái.

“Của ai?”

“Bach, Schubert, ...” La Thiếu Th`ần ngừng một chút, phát hiện mình đang lấy thái độ bằng vai phai lúa nói chuyện với một đứa trẻ sáu tuổi.

“Câu trả lời chẳng sáng tạo tí nào.”

“Vậy câu trả lời thế nào mới là sáng tạo?”

“Nói một vài cái tên kỳ lạ ít gặp một chút.” Thẩm Thận Nguyên nói, “mà con chưa từng nghe ấy.”

La Thiếu Thàn nói: “Vậy nên chú mới là cha đõ đài của dòng nhạc trẻ, chứ không phải những dòng nhạc khác.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Mặc dù danh hiệu cha đõ đài của nhạc trẻ này là do người trong giới cùng giới truyền thông đặt cho, cũng đã được chứng minh bằng vô số giải thưởng và lượng tiêu thụ, nhưng anh ta lại dám tự gọi mình là cha đõ đài, cái da mặt này, chật chật.

“Sữa biến chất rã à?”

“Không, sao chú lại hỏi vậy?”

“Vậy thì là người uống biến chất rã. Nếu không lúc này con đã nằm trên giường ngủ.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Đấy là sữa chứ có phải thuốc mê đâu?”

La Thiếu Thàn khoanh tay trước ngực, nói: “Chú rất hiểu kỳ vền kinh giáo dục hiện giờ ở nhà trẻ. Nghe nói đến Bach, Schubert chú rất mừng, nhưng mà... thuốc mê?”

“Hơ... trong ti vi người ta đóng mà.”

“Thẩm Thận Nguyên?”

“Không phải.” Cậu không nêu mình là fan của Thẩm Thận Nguyên. Cứ như thế này, trước khi trở lại thành Thẩm Thận Nguyên, cậu sẽ khiến cho mình ô danh đến chết.

La Thiếu Thàn quỳ xuống, từ trong góc của giá đĩa lấy ra hai CD, bỏ một đĩa vào trước.

Giai điệu quen thuộc vang lên.

Quen thuộc là bởi vì có một khoảng thời gian nhà ăn của Y Mã Đặc luôn bật bài này. Thẩm Thận Nguyên hỏi: “『Thái cô』?” Ca khúc chính trong album thứ ba Kì ầu Dĩ Hàng và Trương Tri hợp tác, lượng tiêu thụ đáng kinh ngạc, được xem như là một trong những ca khúc kinh điển đánh dấu bước ngoặt của Kì ầu Dĩ Hàng.

La Thiếu Thàn gật đầu: “Hay không?”

“Hay.” Câu nói này tuyệt không phải vì Kì ầu Dĩ Hàng là sư huynh có quan hệ cực tốt với mình mà Thẩm Thận Nguyên đặc biệt khen ngợi như vậy, có thể trở thành ca khúc được phát ở nhà ăn một thời gian dài mà không khiến người ta cảm thấy chán ghét vốn đã là một việc vô cùng khó.

『Thái cô』 ca khúc này nếu nói là kinh diễm, không bằng nói dễ nghe, đặc biệt là phần cao trào, không kịch liệt, mà dùng giọng giả dàn dàn đệm âm điệu lên cao nhất, nghe lên hết sức thống khoái.

La Thiếu Thàn đổi một CD khác.

Thẩm Thận Nguyên càng quen thuộc hơn, bởi vì đây là ca khúc chính của album duy nhất 『Thận Dực Kỷ Nguyên』 cậu ra: 『Dực Mang』 (Có thể hiểu là đôi cánh trải rộng). Cho dù nhắm mắt lại, cậu cũng có thể thuận miệng ngâm nga ra lời ca của nó...

Ánh sét lóe lên tách ra tấm màn của đêm đen, trên bầu trời thành phố ánh lửa thắp thánh dày đặc, ông chủ tiệm bánh mì vẫn còn tức giận vì một món tiệc...

“Hay không?” La Thiếu Thàn đột nhiên xen vào.

Thẩm Thận Nguyên hắt thản, gật đầu nói: “Hay a.”

“Ai hát hay?”

“.....” Câu hỏi này thực sự quá tàn nhẫn rã! Trực tiếp là đang hỏi lương tâm hay tự trọng quan trọng hơn!

La Thiếu Thàn nói: “Nếu như không trả lời được, lên đại học đừng đăng ký khoa Âm nhạc.”

Thẩm Thận Nguyên chậm rì rì nói: “Vềgiai điệu...”

“Cái này thì đều rất tuyệt.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Tôi biết cả hai bài đều là do anh viết, tôi biết chứ!

La Thiếu Thàn hỏi: “Vậy ai hát hay?”

“Đều hay a.” Thẩm Thận Nguyên quyết định lương tâm cũng cần, mà tự trọng cũng cần.

La Thiếu Thàn nói: “Nếu như không có ai hát hay hơn.”

“.....” Thẩm Thận Nguyên hiểu rõ, đây chính là một cái bẫy liên hoàn. Nếu như cậu nói Thẩm Thận Nguyên hát hay hơn, La Thiếu Thàn sẽ đả kích cậu không có tế bào âm nhạc. Nếu như cậu nói Đại Kiều hát hay hơn, anh ta sẽ tiếp tục bôi nhọ Thẩm Thận Nguyên. Nếu như nói cả Đại Kiều và Thẩm Thận Nguyên đều hát hay, nhìn xem, cả Đại Kiều và Thẩm Thận Nguyên cùng rơi xuống nước.

Thật quá tiêu tốn tâm tư rõ!

Thẩm Thận Nguyên hoàn toàn bại trận.

Thẩm Thận Nguyên được La Thiếu Thàn đích thân bế về phòng, đặt nằm trên giường, sau khi nhìn cậu nhắm mắt lại mới đi khỏi.

Thẩm Thận Nguyên mơ mơ hờn nằm một lúc, đột nhiên nhớ ra một vấn đề quan trọng: Không phải cậu có việc cần tìm La Thiếu Thàn sao?

Tác dụng phụ của sửa bắt đầu tấn công rõ.

.....

Thôi được rã, ngày mai lại nói tiếp vậy.

Thế nhưng ngày hôm sau.....

“Tại sao lại là chú?”

Thẩm Thận Nguyên trừng mắt nhìn Lang Nam mặc tạp dềng rã trên sô pha xem ti vi.

Lang Nam đáp: “Chú đến đưa quà sáng.”

“Tiểu Tiểu thúc thúc đâu?”

“Đi làm rã.”

“Sao chú lại đeo tạp dề? Chẳng lẽ quà sáng là chú làm?” Trên mặt Thẩm Thận Nguyên lập tức nổi lên hai chữ tuyệt thực.

“Quà sáng là mua ở dưới lầu, đeo tạp dề là để chốc nứa tiện rửa bát.”

Thẩm Thận Nguyên vẫn còn nhớ chuyện tối qua muối nói mà chưa nói được với La Thiếu Thần, vội vàng ăn một chút, rã chạy thẳng lên thư phòng, một lúc sau, cậu lại chạy ra, nắm lấy Lang Nam vừa rửa xong bát đang định đi khỏi, “Chú có biết mật mã máy tính của Tiểu Tiểu thúc thúc là bao nhiêu không?”

Lang Nam giật nảy mình, nói: “Chú không phải gián điệp kinh tế đâu nha.”

“Con cũng không phải, con chỉ định chơi game thôi.”

Lang Nam nhớ ra một chuyện, “Có phải tối qua La Thiếu đưa cho con một cái điện thoại rã không?”

“Làm gì?”

“La Thiếu nói là đưa cho con rã.”

“... Cám ơn, nhưng con muốn chơi là game máy tính cơ. Cái kiểu online ấy.”

“Được rồi. Con chơi đi.”

“.....”

Lang Nam cuối cùng cũng nhớ ra vấn đề mấu chốt, “Gọi điện hỏi La Thiếu mật mã?”

Thẩm Thận Nguyên vốn tưởng rằng thuyết phục La Thiếu là một việc hết sức khó khăn, ai ngờ được La Thiếu lại dễ nói chuyện như vậy, nghĩ cũng không nghĩ liền đã nghe ý luôn, còn bảo cậu lấy bút ghi lại.

“Đã học qua chữ cái tiếng Anh chưa?”

“Học rồi à.”

“L.”

“L.”

“U.”

“U.”

“O.”

.....

Thẩm Thận Nguyên ghi xong cả mới nhìn lại, đây không phải là phiên âm Latinh của cái tên La Thiếu Thành sao?(Luo Shao Chen)

Nhiệm vụ của Lang Nam hoàn thành, nói rằng buổi trưa sẽ mang bữa trưa đến, bảo cậu ngoan ngoãn ở nhà, đừng chạy lung tung, còn luyên thuyên dặn dò hết một đống, bắt Thẩm Thận Nguyên đang nóng lòng muốn lên mạng nhắc đi nhắc lại trong đầu hết mấy lần liền.

Khó khăn lắm mới tống tiễn được anh ta đi, Thẩm Thận Nguyên lập tức mở máy tính lên mạng, trước tiên tìm kiếm hành tung gần đây nhất của bạn Cao Càn, Đại Kiều, không phải cậu tâm địa xấu xa, mà là thời thế biến đổi không lường, chẳng may Đại Kiều quay thử thất bại, nói không chừng sẽ sớm về nước.

Hu hu, sư huynh, huynh mau quay về đi mà!

Thế nhưng hiện thực và hy vọng luôn đi ngược lại với nhau. Trên mạng phát tán ảnh gần đây nhất của Đại Kiều, bối cảnh là những con đường Hollywood của nước Mỹ.

Thẩm Thận Nguyên nghiên cứu kỹ càng đường viền quanh người Đại Kiều cùng chiêu ánh sáng, màu sắc, xác định khả năng ghép hình không đến 1% mới chịu từ bỏ.

Tra xong Đại Kiều, cậu lại theo thói quen tra về bản thân, vẫn không có tin tức gì. Cậu mặc dù vẫn là nghệ sĩ đang nổi, nhưng ngoại trừ thông báo, tỷ lệ xảy ra scandal cực thấp, thời gian rảnh rỗi hiếm có để dùng để chơi game, vậy nên không giống các minh tinh khác mở blog để gần gũi, giao lưu với các fan, cũng không đích thân quản lý blog, cho dù có mất tích mấy tháng, cũng không bị fan phát hiện. Do vậy trang web của cậu rất lặng lẽ.

.....

Có điều, nhưng điều này đều nằm trong dự đoán của cậu, mục đích thật sự cậu lên mạng lần này là...

Tìm kiếm những đại sứ bắt ma như A Bảo!

Cậu trình trọng đánh bốn chữ đại sứ bắt ma vào thanh tìm kiếm, sau đó enter.

Mấy mươi trang về điện ảnh, phim truyền hình và tiểu thuyết.

Cậu ngẫm nghĩ một lát, sau đó đánh vào có ai biết bắt ma không. Lần này kết quả hiện ra rõ ràng sát với yêu cầu hơn, ít nhất thảo luận cũng hiện thực hơn, hiện thực đến không nỡ nhìn thẳng! Nếu như không phải đích thân cậu đã gặp được bọn A Bảo cũng sẽ bán tín bán nghi cái chữ ma đây tính tưởng tượng này.

Thẩm Thận Nguyên thử qua rất nhiều từ ngữ mâu chốt khác, gì mà thuật di hồn, ma ám vân vân..., đều không thấy được kết quả mà cậu muốn.

Đến lúc không còn có cách nào khác, cậu thử nhập vào cái tên A Bảo, kết quả tất nhiên là hàng ngàn hàng vạn A Bảo, nhưng từ đầu đến cuối đều không có cái mà cậu cần.

“A Bảo, rốt cuộc là cái gì gì Bảo nhỉ...” Cậu vắt óc suy nghĩ, “Có vẻ như đọc lên rất không thuận miệng.”

“Trư Đài Bảo...”(Bảo đài heo)

“Cái này chẳng có chút gì là không thuận miệng cả.”

“Tróc Quỷ Bảo.”(Bảo bắt ma.)

“Hình như không có ai mang họ Tróc cả.”

“Thiên Sư Bảo.”

“.....”

(Bụi: Chết cười với bạn này mất =)))

Đến tận lúc Lang Nam mang bữa trưa đến, Thẩm Thận Nguyên vẫn ngồi trên sô pha đọc đi đọc lại xem có cái gì Bảo.

“Con đang Bảo cái gì thế?”

“Chú có thể nghĩ ra cái gì gì Bảo không?”

“Bảo Lai Ô?”(Bollywood: hãng sản xuất phim có trụ sở tại Mumbai, Ấn Độ.)

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Cái cậu không muốn nghe nhất bây giờ là cái gì Lai cái gì Ô.(Hollywood là Hảo Lai Ô)

Buổi tối, La Thiếu Thần ngồi trước máy tính, ngón tay nắm lấy chuột, chậm chạp di đến tìm kiếm.....

Danh mục kéo xuống nhảy ra.

“Lịch sử Ctrl + H” hiện ra cực kỳ chướng mắt.

Anh nhìn chăm chú một lát, lại di chuột đi.

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 16: Quán Bar (Thượng)

Dịch: Phong Bụi

Tin tức, tin tức, tin tức xấu.

Ngày tháng trôi qua đều đặn. Thẩm Thận Nguyên đã không còn phân biệt rõ rốt cuộc thế giới của La Lâm Lâm là giấc mộng của Thẩm Thận Nguyên hay thế giới của Thẩm Thận Nguyên là giấc mộng của La Lâm Lâm, Trang Sinh Hiểu mộng mê hồ điệp, Trang Công biến thành hồ điệp đã rất hạnh phúc, vậy Thẩm Thận Nguyên biến thành La Lâm Lâm có phải cũng sẽ hạnh phúc? Nếu như là hạnh phúc, tại sao cậu lại không tiếp tục? Có lẽ đây là một cơ hội tốt để cậu bắt đầu lại cuộc sống của mình... nhất là khi cậu đã quen với việc mỗi sáng sớm tìm vách phòng ván xanh để mặc.

Tất cả bắt đầu lại từ đầu, cậu vẫn có thể trở thành ngôi sao. Có thể lực vững chắc như nhà họ La chống lưng, con đường làm nghệ sĩ của La Lâm Lâm nhất định sẽ xuôi chèo mát mái. Cậu có thể học những thứ mà trước kia cậu không kịp học: Piano, violin, thư pháp, quốc họa, võ tự do...

Nghĩ mà xem, lúc đi trên đường bị một đám lưu manh trêu ghẹo, cậu trước tiên lấy violin ra, ưu nhã kéo một khúc nhạc, sau đó trong lúc đám lưu manh còn đang ngạc nhiên, cậu liền giờ tuyệt học đã thất truyền từ lâu nào đó đánh cho bọn chúng bò lăn bò còng, sau đó lấy bút vẽ lên tường một bức tự họa, bên cạnh còn đề năm chữ La Lâm Lâm chân tích(vết tích đích thân La Lâm Lâm để lại)... Cool biết bao!(Hết đõ nổi độ hoang tưởng của bạn này =])

Thẩm Thận Nguyên hoàn toàn bị hấp dẫn bởi viễn cảnh vĩ mô mình tự vẽ ra, lập tức gọi điện thoại cho La Thiếu Thần.

“Tiểu Tiểu thúc thúc, con muốn học piano!”

“Piano không biết động đậy, mỗi ngày con không động đậy là được rã. Nếu muốn mở nắp đàn ra, con chỉ việc kéo môi lên, tạo hình của bàn phím và hàm răng cũng tương tự nhau thôi.”

“Con đang nói là học đánh piano.”

Đầu kia im lặng ba giây mới hỏi, “Con chắc chắn?”

Thẩm Thận Nguyên cảm thấy như bị ba giây kia vũ nhục, “Con cực kỳ chắc chắn.”

“Thẩm Thận Nguyên hát thế nào?”

“.....” Cậu khẳng định chắc chắn rằng, La Thiếu Thần vừa hỏi câu đó vừa cười. Đây rõ ràng là uy hiếp, uy hiếp một cách trắng trợn! Yêu thích ca sĩ nào có liên quan gì đến việc học đàn? Khả năng thưởng thức cùng với thiên phú, nỗ lực có thể gộp chung vào làm một sao? Tất nhiên, yêu thích Thẩm Thận Nguyên là người có khả năng thưởng thức cực cao không phải bàn cãi.

“Hảm?”

“...Phim anh ấy đóng tốt hơn.” Thẩm Thận Nguyên khuất nhục tiếp nhận uy hiếp.

“Chú giúp con báo danh lớp piano.”

“Là lớp học piano.”

“Đầu giống nhau mà.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Bây giờ lại giống nhau rã? Vừa rã rõ ràng không giống!

Gác điện thoại, cậu trở về bên máy tính, lên mạng.

Tài khoản ở “Hi nháo giang hồ” vẫn bị treo, Đại Kiều và Trương Tri vẫn ở Mỹ, tin tức về Thẩm Thận Nguyên vẫn... Í? Dòng thứ tư của trang

tìm kiếm là một thread của diễn đàn Tròi cao biển rộng: Quán bar phát nổ Thẩm Thận Nguyên sống chết chưa rõ.

Phát nổ?

Đầu óc Thẩm Thận Nguyên nổ bùm một phát, thân thể mệt hết sức lực, tay cầm chuột khẽ run rẩy, click ba cái mới mở được trang web...

Thread này đã bị xóa.

.....

Đùa nhau à!

Hô hấp bị nén lại suýt chút nữa cũng bùng nổ theo, Thẩm Thận Nguyên đầm ngực.

Thread này tại sao lại bị xóa? Là vì nội dung quá tối tăm, hình ảnh quá máu me, từ ngữ quá nhạy cảm, hay là người lập thread quá mức tục tĩu? Là bị ai xóa đi? Mod? Supermod? Admin?

...không đúng! Trọng điểm của vấn đề là có phải cậu đã bị nổ chết rồi hay không?!

Chuyện lớn như vậy cậu không thể nào không nhớ một chút gì cả.

Thẩm Thận Nguyên đi lại trong phòng, cố gắng nhớ lại những chi tiết sau khi cậu đến quán bar và trước khi biến thành La Lâm Lâm. Cậu nhớ lúc đó được nghỉ phép, không có việc gì làm, chạy đến quán bar chơi, uống một chút rượu, cảm thấy có chút say, liền ra ngoài hóng gió...

Ký ức đột nhiên bị đứt đoạn.

Cậu nằm sấp trên nền nhà bắt đầu hít đất, nỗ lực thật lâu, một cái cũng không hít nổi, lại xoay người gập bụng, vừa gập được hai cái, đã mệt đến không động đậy nổi.

Thẩm Thận Nguyên nằm trên mặt đất, nhìn lên trần nhà, bất ngờ bật dậy chạy đến máy tính, nhập vào Thẩm Thận Nguyên, quán bar, kết quả tìm được cũng chỉ có tin tức đó, cậu thử tìm hình ảnh, cũng không thể mở được như cũ, lại sửa thành Thẩm Thận Nguyên, phát nổ; quán bar, phát nổ... đều không tìm được kết quả mong muốn. Đi vào diễn đàn Trời cao biển rộng, lục tung tất cả các thread, đều không tìm thấy thread nào có những tin tức liên quan đến thread trước, như thể thread đấy là một ảo giác được truyền đến từ giữa không gian.

Cậu phiền muộn đập bàn... xoa xoa lòng bàn tay.

Cho dù có thể chỉ là một trò nghịch ngợm, nhưng hai chữ quán bar mà thread đó đề cập đến khiến cậu không thể nào không quan tâm.

Chuông cửa vang lên, là Lang Nam đến đưa cơm trưa.

Thẩm Thận Nguyên tắt máy tính đi, lấy cái túi xách màu hồng hình đầu heo từ trong phòng ra, đi đến trước sô pha, mắt tròn xoe nhìn Lang Nam.

Lang Nam và cậu bốn mắt nhìn nhau một lúc, vội vàng lắc đầu, “Không được.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Đàn ông con trai không thể nói không được.”

“Vậy thì đừng.”

“Đừng là độc quyến của nữ giới.”

Lang Nam giơ tay đầu hàng, “Hậu quả lần trước đưa con đi là chú phải bắt đầu lại từ việc thực tập.”

“Chức vụ có thay đổi không?”

“Không.”

“Tiền lương?”

“Có khả năng...”

“Nội dung công việc.”

“Tăng gấp mấy lần.”

“Nghe vậy có vẻ không nghiêm trọng chút nào cả.”

Lang Nam bi phẫn nói: “Như thế còn chưa nghiêm trọng sao?”

“So với bị nổ banh xác thì sao?”

“Nổ banh xác?” Vẻ mặt của Lang Nam có chút cổ quái, “Sao đột nhiên lại nói tới nổ banh xác?”

Thẩm Thận Nguyên nhảy bồ lên sô pha, Lang Nam vô thức lùi lại nửa bước, “Chú chắc biết Thẩm Thận Nguyên ở chỗ nào phải không?”

Lang Nam nghẹn họng, “Lần trước chú nói là không biết rõ mà.”

Thẩm Thận Nguyên im lặng một lúc lâu, nói: “Anh ấy bị nổ ra làm sao rõ? Toàn bộ mặt mũi bị biến dạng? Hay là máu thịt lẩn lộn?”

“Dù sao cũng là không hay ho lắm.” Lang Nam nói xong mới phát hiện ra vẻ mặt của Thẩm Thận Nguyên trở lên cực kỳ cổ quái, bi thương, vội vàng nói xin lỗi, “Chú không cố ý đâu nha. Hơ, xin lỗi, chú nghĩ cậu ta nhất định sẽ hồi phục thôi.”

“Có biết ai làm không ạ?”

“Có rất nhiều thông tin khác nhau.”

“Thông tin đáng tin nhất này.”

“Fan hâm mộ vì yêu sinh hận.”

“...Trong lòng con dễ chịu hơn một chút rõ.”

“Hả?” Lang Nam không hiểu được đáp án đó có chỗ nào khiến người ta cảm thấy tâm tình được an ủi.

Thẩm Thận Nguyên quỳ trên sô pha, thở dài nói: “Quả nhiên là vì quá đẹp trai mà.”(=]] *đập bàn đập ghê*)

Lang Nam: “.....”

Thẩm Thận Nguyên dựa vào cửa sổ nhìn xe của Lang Nam dồn dồn ra khỏi khu chung cư, lập tức đội mũ, đi giày ra ngoài.

Lang Nam đã không dám đưa cậu đi thì cậu sẽ tự đi. Dù sao hiện giờ giao thông phát triển như thế này, xe bus xe taxi một đồng, cậu không tin không đến được Y Mã Đặc. Nếu không được nữa thì cậu cũng vẫn còn hai chân!

Gọi taxi khá thuận lợi.

Thẩm Thận Nguyên mở cửa xe, liền nghe thấy tài xế hỏi: “Em gái bao nhiêu tuổi rã?”

“Hai mươi lăm tuổi.”

“....Không giống nha.”

“Mặt non.”

“Đi đâu?”

“Y Mã Đặc.”

“Đấy không phải là công ty đào tạo diễn viên sao? Cô đến đó làm gì vậy?”

“Báo danh.”

“.... Cô thật sự hai mươi lăm tuổi đấy chứ?” Tài xế kinh ngạc quay đầu nhìn cậu.

“Có cần cho chú xem chứng minh thư không?”

Tài xế nhiệt tình gật đầu.

Thẩm Thận Nguyên nói: “Không mang.”

Tài xế: “.....”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Bây giờ đã tính tiền chưa? Chú chưa bắt đầu đi thì không được tính nha.”

Tài xế chậm rãi khởi động xe, “.... Bây giờ thì tôi tin cô hai mươi lăm tuổi rồi.”

Tòa nhà Y Mã Đặc chói lọi đến nhức mắt dưới ánh nắng mặt trời. Thẩm Thận Nguyên trước khi ký kết hợp đồng đã từng do dự rất lâu vì tòa nhà này. Cậu không biết bản thân có thể chịu đựng mà làm việc lâu dài bên trong quả quýt hình lập phương này được không.

Có điều, giờ này, cậu chỉ muốn héto lên với nó: “Ta yêu mi lắm!”

Cậu cảm khái đi vào cổng. Cửa thủy tinh bóng loáng, sàn nhà bóng loáng, cột nhà bóng loáng ...

“Cô bạn nhỏ, xin hỏi cháu tìm ai thế?”

Thẩm Thận Nguyên ngẩng đầu nhìn người bảo vệ đang chắn đường cậu, mỉm cười. Ô, còn có cả chú này nữa, cái đầu hói bóng loáng.

“Cô bạn nhỏ?” Bảo vệ hờ hững tay về phía cậu.

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Cao Càn có ở đây không?”

Bảo vệ ngạc nhiên. Ông ta vẫn nghĩ lại là một fan nhỏ tuổi đến tìm ngôi sao nào đó, ai ngờ được lại là tìm Cao Càn? “Ông ấy không có ở đây.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Ô, vậy Tiểu Chu có ở đây không?”

Bảo vệ càng ngạc nhiên hơn: “Cô ấy vừa ra ngoài rồi.”

Tiểu Chu lại không cùng Đại Kiều đi Mỹ? Thẩm Thận Nguyên kích động, “Có thể gọi điện thoại gọi cô ấy quay về không?”

Bảo vệ hờnghi hỏi: “Bé tìm cô ấy có việc gì sao?”

“Có! Một việc hết sức quan trọng. Chú nói với cô ấy, là việc... có liên quan đến Thẩm Thận Nguyên!”

Bảo vệ tuy thấy cậu không rõ lai lịch, thái độ khả nghi, nhưng thấy cậu nói chuyện có đàu có đuôi, lại quen biết người trong nội bộ công tể yêu, trong lòng có chút..., nghĩ ngợi một lúc, nói: “Hay là bé ngã đợi một lúc, bác giúp bé gọi điện hỏi xem.”

“Vâng vâng vâng!” Thẩm Thận Nguyên gật đàu như giã tỏi. Lúc này đừng nói để cậu ngã đợi một chút, cho dù có bảo cậu trèng cây chuối bằng một tay, cậu dù chết cũng phải hoàn thành. Trở thành La Lâm Lâm lâu như vậy rã, đây là lần đàu tiên ở gần bạn bè đến thế.

Bảo vệ vẫn có chút không an tâm, vừa đi vừa quay lại nhìn cậu.

Thẩm Thận Nguyên ngoan ngoãn ngã yên chỗ cũ, nở một nụ cười đáng yêu vô cùng, đưa mắt tiễn ông ta.

“Lâm Lâm?”

Đàu óc của Thẩm Thận Nguyên như bị sét đánh trúng, ngoài cuống trong càng cuống, trong đàu nghi hoặc bay vòng vòng: Anh ta tại sao lại ở đây tại sao lại ở đây tại sao Điều này không khoa học chút nào không khoa học chút nào không khoa học chút nào.....

“La Lâm Lâm.” La Thiếu Út đã đến trước mặt cậu, giơ một ngón tay ra, cứng rắn kéo mặt cậu quay lại, đối diện với mình.

Thẩm Thận Nguyên nặn ra một nụ cười, “Tiểu Tiểu thúc thúc, cuối cùng chú cũng xuống rã.”

“Cuối cùng?”

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Hôm nay chú làm có mệt không?”

La Thiếu Thần hỏi: “Con ở đây đợi chú à?”

“Đúng vậy.” nụ cười của Thẩm Thận Nguyên tự nhiên hơn, hai mắt lóe lên tia vui mừng và hưng phấn.

La Thiếu Thần nhướn mày, “Không phải là đợi Thẩm Thận Nguyên sao?”

“Í? Thẩm Thận Nguyên có ở đây không ạ?” Câu chớp chớp mắt.

“Không có.”

“Ồ.” Thẩm Thận Nguyên vẫn duy trì vẻ tươi cười. Ai nói không có, không phải ở ngay trước mặt anh đây sao? Chỉ có anh không có mắt nhìn anh hùng mà thôi.

La Thiếu Thần hỏi: “Tìm chú có việc gì?”

Thẩm Thận Nguyên cúi đầu lấy cái ví ở trong túi xách ra, lấy một xấp tiền từ trong ví ra, “Con muốn ăn cơm Pháp!”

La Thiếu Thần: “.....”

Bảo vệ chạy đến, “Cô bạn nhỏ, vừa rã...”

“Con tìm thấy rã!” Thẩm Thận Nguyên hét to.

Bảo vệ bị hét đơ người.

Thẩm Thận Nguyên nắm lấy tay của La Thiếu Thần ra sức kéo ra ngoài, “Cám ơn bác nhé, cháu tìm thấy chú của cháu rã, không cần nhớ người đi tìm nữa đâu. Làm bác vất vả rã! Tạm biệt! Không phải tiễn đâu ạ!”

Bảo vệ nhận ra La Thiếu Thần, thấy anh ta không nói lời nào bị La Lâm kéo ra ngoài, chợt hiểu ra, nói: “Thì ra bé tìm Tiểu Chu là muốn nhờ

cô ấy tìm chú của bé, thực ra không c`ần phiền phức như thế đâu, tìm các bác là được rồi.”

.....

Cánh tay của Thẩm Thận Nguyên cứng đờ.

La Thiếu Thàn cúi đầu nhìn cậu, “Con quen Tiểu Chu sao?”

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 17: Quán Bar (Trung)

Dịch: Phong Bụi

Lộ rã, lộ rã, nhíu kẽ hở.

“Hơ...” Thẩm Thận Nguyên chậm rãi nhếch khóe miệng, “Con... lừa chú ấy thôi!”

Bảo vệ ngăn người, “Lừa chú á?”

La Thiếu Thần hỏi: “Thật ra con không quen Tiểu Chu hả?”

Thẩm Thận Nguyên nhanh chóng gật đầu, nói: “Không quen, không quen chút nào hết.”

“Vậy con nghe cái tên đấy ở đâu?”

“Hơ...” Thẩm Thận Nguyên chầm chậm liếm môi, “Trên... blog, trên blog của Thẩm Thận Nguyên. Anh ấy không phải vẫn hay post mấy bài viết về hoạt động của mình đấy sao? Mấy cái quảng cáo tuyên truyền gì đó, mấy bữa tiệc mừng kết thúc quay bộ phim nào đó, con thấy anh ấy có nhắc tới Tiểu Chu, cho nên mới thuận miệng mà nói ra thôi.”

Bảo vệ hơi há mồm.

Thẩm Thận Nguyên không đợi ông ta nói ra liền giành nói trước: “Đúng vậy! Cao Cát cũng nhìn thấy ở trên đó.”

Bảo vệ bị cậu làm cho hốt hoảng, “Bé tìm bọn họ rõt cuộc là có việc gì?”

“Là để tìm chú của con mà!” Thẩm Thận Nguyên kéo tay La Thiếu Thàn, mỉm cười ngọt ngào, “Con nghĩ, bọn họ có tên, chắc chắn là đáng tin hơn nhiều mấy người không có tên mà.”

Chú bảo vệ không có tên: “.....”

La Thiếu Thàn nói cám ơn bảo vệ, sau đó dắt cậu đi ra ngoài, “Sao con lại đến đây được?”

“Đi taxi à.” Thẩm Thận Nguyên vỗ vỗ túi xách, “Con có tiền mà.”

La Thiếu Thàn nói: “Chú sẽ đề nghị bố mẹ con, xem xét tình hình thực tế mà cắt giảm tiền tiêu vặt của con.”

“Như vậy quá vô nhân đạo rakah!”

“Nếu như lần sau con còn lén chạy ra ngoài, chú cam đoan còn nhiều thủ đoạn vô nhân đạo hơn nữa chờ đợi con.”

“...Ví dụ như?”

La Thiếu Thàn mở cửa xe: “Nhốt trong lồng.”

Thẩm Thận Nguyên bò lên xe, quay đầu nhìn anh, “Ngược đai nhì đằng là phạm pháp đó.”

“Con biết nhiều thật đấy.” La Thiếu Thàn thắt đai an toàn giúp cậu, “Vừa biết chữ lại vừa hiểu pháp luật. Chú rất hiếu kỳ với phương pháp giáo dục có thể khiến con trở nên đa tài đa nghệ đến thế của nhà trẻ đấy.”

“Hơ...” Trán Thẩm Thận Nguyên chảy ra hai giọt mồ hôi lạnh, trong đầu cậu lóe lên những cảnh tượng máu me đủ mọi thể loại...

Sau khi La Thiếu Thàn biết được chân tướng, kích động điên lên, phát động thôn dân của thôn họ La – chính là cả nhà La Định Âu, trói cậu lên bệ hành hình, bên dưới còn đặt một đống cồn khô, sau đó còn lấy cả một thùng dầu 97, châm rai rót từ đầu cậu rót xuống, rakah đúng lúc cậu đang run lập cập vì lạnh, nhem lửa vào đầu, nướng chín. Nếu không thì là mời pháp

sư đến kéo linh hồn cậu ra khỏi thân thể La Lâm Lâm, nhét vào một cái bình tối om, để cậu bị dung hòa dần dần bởi dung dịch trong bình..... (=.=!)

Vậy bất ngờ bị kéo khẽ, Thẩm Thận Nguyên vô thức giật mình.

La Thiếu Thân một tay xoa xoa đùi cậu, như thể đang xoa dịu nỗi sợ, tay kia thì khẽ nhắc lên, phát hiện khuy măng sét(1) trên ống tay áo bị mắc vào đingleten trên váy của Thẩm Thận Nguyên.

Thẩm Thận Nguyên thoát khỏi những tưởng tượng khủng bố, sơ anh ta truy hỏi rõ ngọn ngành, vội vàng chuyển đề tài, giả vờ tức giận nói: “Thân sĩ sẽ không nhắc váy của thực nữ!”

La Thiếu Thân vừa gỡ khuy áo ra khỏi đingleten, vừa không ngẩng đầu lên mà đáp lại: “Bọn họ làm những việc còn sâu sắc hơn việc nhắc váy nhiếp.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Thật quá vô liêm sỉ, sao lại có thể nói những lời đây ám thị như vậy trước mặt một đứa bé gái mới sáu tuổi chứ... tại sao trước kia mình lại không phát hiện ra La Thiếu lại có một mặt “man show” như thế này chứ?(Man show: Một từ hiện nay khá phổ biến đối với giới trẻ TQ, xuất hiện sớm nhất ở khu vực Hongkong, Ma Cao, Đài Loan, chỉ những người có vẻ bên ngoài lạnh lùng, trầm tĩnh nhưng kỳ thực bên trong rất giàu cảm xúc.)

La Thiếu Thân đột nhiên ngược nhìn lên, “Con có hiểu chú đang nói gì không?”

Thẩm Thận Nguyên giả vờ mơ hồ, “Bọn họ gói váy lại rồi chạy mất à? Ha ha ha... vậy đám thực nữ sẽ phải ở truồng...” Giọng nói đột ngột im bặt.

La Thiếu Thân nói: “Chú sẽ gặp và bàn bạc về vấn đề học hành của con với cô giáo con.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Thiên vị như th`ân áy(2)! Dựa vào cái gì mà anh có thể “sâu sắc” vấn đề mà tôi ngay cả “ở tru`òng” cũng không được chứ hả?!

La Thiếu Th`ân gõ một lúc lâu mà vẫn không gõ ra nỗi, bực mình, định trực tiếp giật khuy xuống, tay vừa đưa ra, điện thoại liền reo.

Thẩm Thận Nguyên đẩy tay anh ta ra, “Chú tiếp điện thoại đi để con gõ cho.”

La Thiếu Th`ân không dị nghị, đưa tay vào túi áo lấy điện thoại ra, nhìn thấy số hiện lên, lông mày khẽ nhíu, tiếp điện thoại, nói: “Chuyện gì?”

Không biết bên kia nói gì, La Thiếu Th`ân cứ nghe mà không nói một lời nào.

Ngón tay của Thẩm Thận Nguyên giật kéo loạn xạ, còn đ`au thì khẽ khàng dựa vào g`ần La Thiếu Th`ân hơn.

“Hả?” La Thiếu Th`ân đột nhiên phát ra tiếng.

Thân thể Thẩm Thận Nguyên cứng đờ, lập tức quay đ`au, nhẹ răng.

La Thiếu Th`ân dường như không để ý đến động tác nhỏ đó của cậu, vẫn cúi đ`au như trước.

Thẩm Thận Nguyên muốn nghe trộm nội dung cuộc điện thoại, ánh mắt lại bị làn da của La Thiếu Th`ân hấp dẫn. Vì liên quan đến công việc, người bình thường gặp được điều hóa trang cả, rất thường xuyên nhìn thấy những khuôn mặt trắng đ`ầy phấn, do vậy cứ coi như La Thiếu Th`ân có một khuôn mặt nhẵn nhụi, gây xúc phạm đến các ngôi sao, thì từ trước đến nay cậu cũng chưa từng nghĩ nhiều. Nhưng nhìn ở khoảng cách g`ần như vậy mới phát hiện da của La Thiếu Th`ân thật đẹp, trắng trẻo nhẵn nhụi, lỗ chân lông g`ần như không đáng kể, không mụn ru`ă, không mụn, không nám, không sẹo... đối với một nghệ sĩ từng bị phụ trách hóa trang đề nghị v`ề bảo dưỡng da tốt hơn mà nói, đây thực sự là một đòn đả kích vô hình.

“Quán bar? Tôi nay?”

Hai câu hỏi phản vấn La Thiếu Thàn đột nhiên bật ra kéo Thẩm Thận Nguyên ra khỏi cuộc độc thoại nội tâm. Cảm biết rằng, hiện giờ độ mẫn cảm của Thẩm Thận Nguyên đối với quán bar đã tương đương với Đại Kiều đối với thịt người, Trương Tri đối với gay(nhân yêu)....

“Lý do?” La Thiếu Thàn hỏi.

Đầu kia không biết nói gì mà La Thiếu Thàn trầm ngâm một lúc, nói: “Tôi biết rõ.”

Gác máy, La Thiếu Thàn vừa định đứng dậy, tay vừa cử động liền phát hiện đăng ten trên váy vẫn lưu luyến gắn chặt lấy khuy măng sét của tay áo mình. Anh cất điện thoại, lấy tay khẽ giật một cái, khuy bị giật xuống, vướng trên váy của Thẩm Thận Nguyên.

Thẩm Thận Nguyên mắt sáng người nhìn anh ta, “Tôi nay chủ phải ra ngoài đi chơi à?”

La Thiếu Thàn nhìn cậu một cái, đóng cửa xe lại, sang đầu kia lên xe.

Thẩm Thận Nguyên nhích móng, tiếp tục hai mắt sáng người nhìn anh ta.

“Con chưa trưởng thành, không thể đến quán bar được.” La Thiếu Thàn không cản hỏi, trực tiếp từ chối.

Thẩm Thận Nguyên nói: “Con có thể hóa trang thành thực nữ hai mươi lăm tuổi.”

La Thiếu Thàn nói: “Phản cứng không đủ.”

Thẩm Thận Nguyên cúi đầu nhìn ngực, “Con có thể độn ngực.”

“Chiều cao.”

“Con có thể đi guốc cao, cà kheo cũng được.”

“Mặt.”

“Con có thể trang điểm đậm. Hơn nữa trên thế gian này ngay cả kỳ nhông khổng lồ(2)(oa oa ngữ)cũng có, người mặt trẻ con(oa oa kiêm)thì có gì kỳ quái đâu?”

“Chứng minh thư.”

“Trừ phi bọn họ trình thẻ cảnh sát ra, còn không con có thể từ chối không xuất trình!” Thẩm Thận Nguyên thấy anh ta không nói gì, bắt đầu ngọ nguậy trên ghế, “Tiểu Tiểu thúc thúc... con muốn đi... muốn đi... con muốn đi...”

La Thiếu Thần nói: “Trình bày một lý do hợp lý đi.”

“Thể nghiệm cuộc sống.”

“Thỉnh cầu bị từ chối.”

“Đợi đã! Cho con thêm một cơ hội nữa!” Thẩm Thận Nguyên vắt óc suy nghĩ, “Con muốn đến quán bar là vì...”

“Lấy hơi lâu để kéo dài thời gian cũng vô dụng.”

“Con đâu có kéo dài thời gian, hơi thở của con vốn dài mà.”

“Vì sao?”

“Vì...”

“Cơ hội cuối cùng.”

Thẩm Thận Nguyên bức mình phất tay, “Đừng gia tăng áp lực cho con.”

Khóe miệng La Thiếu Thần khẽ nhếch lên.

“Bởi vì,” Thẩm Thận Nguyên vỗ đùi, “Con muốn làm một người pha chế rượu!”

La Thiếu Thàn nói: “Phản bác.”

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Tại sao?”

“Con biết đi đâu kiện đài tiên khi muốn làm một nhà pha chế rượu là gì không?”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Hiểu rượu à?”

La Thiếu Thàn lắc đầu.

La Thiếu vẫn thường rất khác người. Đài óc Thẩm Thận Nguyên bắt đài suy nghĩ theo một hướng khác, trả lời: “Học xong chín năm giáo dục bắt buộc?”

La Thiếu Thàn vẫn cứ lắc đầu.

“Hơ... có người mời đến làm?”

La Thiếu Thàn tiếp tục lắc đầu.

“Rốt cuộc là cái gì?”

“Vươn đài lên được qua quầy bar.”

“.....” Thẩm Thận Nguyên kháng nghị, “Ai nói đài con không vươn lên được qua quầy bar?” Nếu như chẳng may không vươn lên được thật, thì đây là vấn đề vĩnh hằng tố di truyền của nhà họ La!

La Thiếu Thàn hỏi: “Con từng đến quán bar rakah?”

Thẩm Thận Nguyên cảnh giác, “Tất nhiên là chưa. Sao có thể được?”

La Thiếu Thàn hỏi: “Vậy làm sao con biết được con cao hơn quầy bar?”

“.....Nhìn trên ti vi mà, có thể lấy người làm vật đối chiếu. Ví dụ như Thẩm Thận Nguyên, anh ấy cao mét tám lăm. Con đoán quầy bar chỉ cao

khoảng mét hai thõi, đúng không?”

La Thiếu Thàn chậm rãi nói: “Con học toán tốt thật đấy.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Thàn linh ơi, có thể tặng cho anh ta một miếng tẩy thàn kỳ để tẩy hết ngày hôm nay đi không!

La Thiếu Thàn lái xe vào khách sạn.

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Lại gấp bối mẹ à?”

La Thiếu Thàn nhìn cậu một cái, “Con rất muốn gấp bọn họ sao?”

“Không... muốn là không thể nào.” Thẩm Thận Nguyên nói xong tự giác ngậm chặt miệng. Người ta vẫn thường nói, nói nhìu sai nhìu, hôm nay cậu đã sai quá nhìu rồi, điều duy nhất đáng mừng là tình trạng của mình không phải việc người bình thường có thể tưởng tượng ra được, trong thời gian ngắn sẽ không bị phát hiện – cậu tự an ủi mình.

La Thiếu Thàn nói: “Bối mẹ con biết được đi đâu này có lẽ sẽ rất vui mừng.”

“Ồ.”

La Thiếu Thàn đỗ xe xong, “Xuống xe nào.”

Thẩm Thận Nguyên xuống xe, nghe thấy “tinh” một tiếng, cái khuy từ trên váy cậu trượt xuống, rơi xuống đất. Cậu cúi xuống nhặt lên, bỏ vào trong túi xách.

“Khuy của chú đâu?” La Thiếu Thàn đóng xong cửa xe đi qua phía cậu.

Thẩm Thận Nguyên giả ngu, “Khuy nào cơ?”

La Thiếu Thàn vỗ nhẹ vào đùi cậu, “Đi thôi.”

Thẩm Thận Nguyên nhảy nhót đi theo sau La Thiếu Thàn – không phải cậu muốn ra vẻ hoạt bát đáng yêu, mà là vì khoảng cách bước chân và tốc

độ đi bộ của La Thiếu Thàn khiến cho cậu không thể không “hoạt bát đáng yêu”.(Bụi: DỄ thương quá ^^)

(2) Nguyên văn câu này là “thàn nhất dạng đích song trùng tiêu chuẩn”, “song trùng tiêu chuẩn” tương tự với câu “Chỉ cho quan viên được phong hóa, nhưng không cho phép dân thường đốt đèn”, chỉ sự thiên vị đối với một bộ phận người có quyền lực, mà khắc khe với bộ phận người khác.

(1) Khuy măng sét:

(3): Kỳ nhông khổng lồ

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 18: Quán Bar (Hạ)

Dịch: Phong Bụi

Va chạm, va chạm, phía trước và bên phải.

Ra khỏi thang máy, không phải là hành lang phòng khách như Thẩm Thận Nguyên đã tưởng tượng, mà là phòng ăn kiểu Âu trang trí hết sức cổ điển, nhã nhặn.

La Thiếu Thân dắt cậu đến chỗ ngồi dành cho hai người già cửa sổ.

Thẩm Thận Nguyên dùng hai tay kéo cái ghế nặng nề, giận dỗi nói: “Những lúc thế này không phải các quý ông đài sẽ kéo ghế giúp thực nữ hay sao?”

La Thiếu Thân như ớn mà nói: “Chú cho rằng khe hở giữa ghế và bàn đủ để con ngồi vào mà.”

Thẩm Thận Nguyên cảm ơn người phục vụ vừa giúp mình, cực kỳ bức mình cười nhạt: “Là con quá béo, xin lỗi chú nha!”

La Thiếu Thân lật menu phục vụ vừa đưa cho, thong thả đáp: “Không sao, chút nữa con ăn ít đi là được rồi.”

Nghe thấy từ “ăn”, hai tai Thẩm Thận Nguyên lập tức dựng đứng, “Ăn cái gì à?”

La Thiếu Thân liếc dây túi xách trên vai cậu một cái, mỉm cười nói: “Không phải con định mời chú ăn cơm Pháp sao?”

Thẩm Thận Nguyên kinh ngạc hỏi: “Bây giờ sao?”

“Nếu như con muốn đổi thành sang năm, chú cũng không để bụng đâu.”
La Thiếu Thân ra vẻ gật menu lại.

“Bây giờ thì bây giờ.” Thẩm Thận Nguyên cũng mở menu ra.

“Con muốn ăn gì?”

“Ốc sên.” Cậu từ lâu đã muốn ăn món Pháp. Lúc trước vì hơi nguyễn do mà vô duyên với cơm Pháp, lần này cậu nhất định phải nắm chắc cơ hội, nếm ngắm tinh túy của món ăn kiểu Pháp. “Một nồi ốc sên nấu tái, cho cay.”

Phục vụ: “.....”

La Thiếu Thân nói: “Gửi ốc sên đến sập ốc của hành lang đối diện, bọn họ tự biết phải làm thế nào.”

Thẩm Thận Nguyên ho khan một cái, nói: “Con chỉ đang đùa thôi.”

La Thiếu Thân đáp: “Đúng là rất hài hước.”

“.....” Thẩm Thận Nguyên như đang giõn chơi, ném menu xuống trước mặt, châm lên phía trước, cầm gác lên menu, u oán nhìn La Thiếu Thân.

“Nhà trẻ có dạy tiếng Pháp không?” La Thiếu Thân bị nhìn vẫn khí định thẩn nhàn.

Thẩm Thận Nguyên đáp: “Có lẽ là không.”

La Thiếu Thân ngược mắt, “Có lẽ?”

“Thiếu niên nào đi học mà không lơ đãng?”

“Con không phải thực nữ sao?”

“..... chú cho rằng thiếu niên lơ đãng là vì ai?”

La Thiếu Thàn nói: “Chú sẽ nhắc nhở bố mẹ con chú ý đến tình hình kết bạn của con.”

Hơ, cái này nói thật, đúng là nên quan tâm một chút. Thẩm Thận Nguyên nhớ lại tình địch nhí vô duyên vô cớ chạy đến nhà La Lâm Lâm thị uy và tình nhân nhí đến thể hiện tình yêu.

La Thiếu Thàn gọi món.

Thẩm Thận Nguyên ở bên cạnh tẽ ngón tay đếm, đợi phục vụ đi khỏi, cậu mới chau mày hỏi: “Sao lại ít thế?”

La Thiếu Thàn đáp: “Bây giờ không phải giờ ăn cơm mà.”

Thẩm Thận Nguyên trợn trừng mắt, “Chú đã biết? Vậy mà chú vẫn dắt con đến?”

La Thiếu Thàn đáp: “Con có thể coi như là... hoàn thành nguyện vọng.”

Thẩm Thận Nguyên xem xét xung quanh, “Chỉ có hai người chúng ta ăn thôi sao?”

La Thiếu Thàn nói: “Nhiều người hơn nữa, hai ngàn của con chỉ có thể đủ cho chúng ta mỗi người ăn một con ốc sên tái cay mà thôi.”

Thẩm Thận Nguyên đáp: “Không phải hai ngàn mà.”

La Thiếu Thàn hỏi: “Con mang tất cả tiền tiêu vặt đi à?”

“Không, ý của con là, chú chưa trừ đi tiền đi xe taxi của con.”

“Taxi? Chú rất hứng thú với đề tài này đấy. Chúng ta nói một chút về động lực thúc đẩy con một mình tự bắt taxi đi.”

“Không phải là đi tìm chú ăn cơm sao?”

Ngón tay của La Thiếu Thàn gõ khe khẽ trên tấm trải bàn, “Cho chú một lý do con chọn hôm nay mà không phải là hôm qua, hôm kia?”

Ánh mắt Thẩm Thận Nguyên lóe lên, “Tiểu Tiểu thúc thúc, sao chú lúc nào cũng đòi hỏi lý do thê?”

“Chú chỉ muốn chứng thực xem tư duy logic và khả năng hành xử của con còn như người bình thường không thôi.”

Ba chữ “người bình thường” chắc chắn còn đậm sâu vào tim đen của Thẩm Thận Nguyên hơn “quán bar”. Cậu mím môi nói: “Nếu như con không nói lý do, chú sẽ làm gì?”

“Sẽ……” La Thiếu Thần híp mắt lại, chậm rì rì nói: “Làm gì nhỉ?”

Hai tay Thẩm Thận Nguyên nắm chặt lấy mép bàn, bất ngờ ngẩng đầu, hai mắt lóng lánh, hơi ửng đỏ, nước mắt rưng rưng chỉ trực trào ra, bi phẫn và thất vọng trong ánh mắt hòa vào thành một thế giới u ám, mỗi một hạt bụi đều như tố cáo với người trước mặt, “Chẳng lẽ…thiên tài cũng là cái tội sao?”

Thân thể La Thiếu Thần khẽ ngả về đằng sau.

Thẩm Thận Nguyên nói: “Con học chữ nhanh hơn người khác, hiểu nhanh hơn người khác, trí nhớ tốt hơn người khác, chẳng lẽ đây cũng là cái tội sao?”

“Từ lúc nào phát hiện ra?”

“Hả?”

“Từ lúc nào phát hiện ra mình thông minh hơn người khác?”

Thẩm Thận Nguyên cúi đầu nói: “Lúc đi học.”

La Thiếu Thần hỏi: “Không nói với bố mẹ sao?”

Thẩm Thận Nguyên nhớ lại lời Sử Mạn Kỳ nói, khẽ chầm chậm, đáng thương nói: “Khôngạ.” Cậu lén ngược mắt nhìn, xem xét sắc mặt của La Thiếu Thần. Không thể không nói, khi ấy lúc La Thiếu Thần quá giống Cao Cẩn, cũng thích ra vẻ cao thâm khó dò. Nhưng thật không may, cậu vẫn

luôn phải chịu thiệt. Hu hu, căng thẳng ghê, này rốt cuộc là lừa được r ā hay chưa lừa được vậy ta?

Vừa lúc phục vụ mang thức ăn lên, La Thiếu Th àn không tiếp tục chủ đề đó nữa.

Rõ ràng là món ăn Pháp mong mỏi đã bao lâu, nhưng Thẩm Thận Nguyên dưới ảnh hưởng của tâm tình thấp thỏm bất an, cũng nhai đầy, nhưng ăn chẳng thấy vui vẻ chút nào, đồ tráng miệng cũng không động lấy một miếng mà trực tiếp bảo gói lại mang về – có khi thay đổi hoàn cảnh lại có hứng ăn thì sao, không nên lãng phí.

Đi từ nhà ăn ra, Thẩm Thận Nguyên lại tiếp tục mè nheo.

“Con muốn đi quán bar, quán bar, quán bar...”

“Con vẫn chưa trưởng thành.” La Thiếu Th àn mặc cho cậu níu lấy tay mình lắc qua lắc lại.

Thẩm Thận Nguyên lắc mệt r ā, đấm vai nói: “Con có thể lên xe chờ chú.”

“Xe nào? Lại là taxi à?”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” La Thiếu nhất định là một người ruột nhỏ như ruột gà, làm đĩa hai năm r ā mà vẫn bị nhớ là đủ thấy r ā.

La Thiếu Th àn mở cửa xe.

Thẩm Thận Nguyên không sắn sàng, bước vào xe, “Con muốn đến quán bar.”

“Không lên xe đi quán bar sao được? Hay là con lại định đi taxi một mình?” La Thiếu Th àn quét mắt qua túi xách của cậu, “Đúng r ā, bữa cơm vừa r ā là con mời mà. Trừ đi ti ền cơm vẫn còn thừa để gọi xe.”

Thẩm Thận Nguyên vừa lên xe vừa vênh mặt, nói: “Vừa r ā trước mặt phục vụ ngại không dám bảo con mời, bây giờ đừng hối hận đấy.”

La Thiếu Thàn giúp cậu thắt chặt dây an toàn, đóng cửa xe.

Ánh mắt của Thẩm Thận Nguyên dõi theo bóng dáng anh, cho đến tận lúc anh lên xe, “Lừa gạt trẻ con là không tốt đâu! Nó sẽ tạo nên sự hoài nghi của đứa trẻ đối với lòng tin và ám ảnh đối với lời nói dối đấy, trẻ con lớn lên sẽ phát triển theo hai hướng, một là suốt ngày nói dối, hai là nghi ngờ tất cả.”

“Con thích hướng nào?”

“.....chú định hối cải sao?”

“Con muốn sao?”

Thẩm Thận Nguyên kéo kính cửa sổ xuống, “Thân thể của con cho dù không thể lọt được vào giữa bàn ăn và ghế, nhưng vẫn có thể lọt ra ngoài cửa sổ đấy.”

“Vì đi quán bar sao?”

“Vì đi quán bar!” Để chứng minh quyết tâm của cậu, Thẩm Thận Nguyên chuyển từ ngã sang quỳ, như chú chim nhỏ đậu trên ghế ngã.

La Thiếu Thàn đóng cửa sổ xe lại.

Thẩm Thận Nguyên bất ngờ ngã xuống.

“Hối cải rã?”

“Không có gì, chỉ là con đột nhiên tin tưởng, Tiểu Tiểu thúc thúc là một chính nhân quân tử.” Cậu nhận ra con đường này, chính là con đường đi đến quán bar. Thành A có một con phố rất nổi tiếng về quán bar, tất cả các quán bar nổi tiếng đều tập trung trên con đường này. Xem ra nơi La Thiếu Thàn định đến chính là chỗ đó. Nghĩ đến việc mình sắp đến hiện trường xảy ra vụ án, trong lòng cậu vừa kích động vừa có chút lo sợ.

Kỳ thực không có gì đáng để lo sợ cả, những gì nêu diễn ra cũng đã diễn ra rã, chứng cứ cần thu thập cũng đã thu thập rã, đến đó chắc cũng chẳng

nhìn thấy những thứ như máu thịt gì đó...

Nên là như thế.

Thẩm Thận Nguyên nhìn về phía trước, đột nhiên có một chiếc xe từ cánh phải bất ngờ vọt lên, không đợi La Thiếu Thần phản ứng đã dùng sức va mạnh vào.

Thẩm Thận Nguyên lúc bị lực va chạm thúc vào, trong đầu liền có một ý nghĩ, cũng may La Thiếu Thần có thói quen giúp cậu thắt dây an toàn!

Nhưng vụ va chạm vẫn không dừng ở đó. Cho dù La Thiếu Thần đã kịp thời khống chế xe khỏi trượt sang làn đường ngược chiều, nhưng chiếc xe phía trước đột nhiên ngoặt lại, đâm vào chính diện.

La Thiếu Thần dùng sức đạp phanh, thân thể nghiêng hết về ghế bên phải, vươn tay bảo vệ Thẩm Thận Nguyên ngã ở bên cạnh.

Thẩm Thận Nguyên bị dọa cho ngây người, cũng phổi hợp rúc vào trong lòng anh, nhưng lại bị dây an toàn giữ lại, chỉ có thể nghiêng cái đầu qua.

Xe cuối cùng cũng dừng lại.

Thân thể Thẩm Thận Nguyên thận trọng động đậy một chút, sau đó bắt gặp ánh mắt tràn đầy quan tâm, lo lắng của La Thiếu Thần, trong lòng liền cảm thấy ấm áp.

“Có chỗ nào khó chịu không?” Giọng nói của La Thiếu Thần mất đi sự lạnh lùng vốn có, lại mang theo vài phẫn nộ nghiêm khắc.

Thẩm Thận Nguyên lắc đầu. Chất lượng xe này rất tốt, túi khí an toàn đã giảm phanh lớn lực va chạm cho bọn họ.

La Thiếu Thần mở cửa xe đi xuống, hai chiếc xe vừa rã, một phía trước, một bên phải va chạm, lại không hề chạy trốn.

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 19: Chuyển Nhà (Thượng)

Dịch: Phong Bụi

Lo lắng, lo lắng, thật vô lý.

Vì xảy ra tai nạn liên hoàn, giao thông trên đường gần như bị tê liệt, phía sau rất nhiều xe dừng lại, tiếng bim bim không dứt.

“Hết sức xin lỗi!” Chủ xe của chiếc xe phía trước đãi đầy mồ hôi chạy đến, “Có ai bị thương không? Tôi không cố ý đâu, là do cần số không ăn! Vốn là định giảm tốc mà.”

“Anh lái xe cái kiểu gì thế hả?” Chủ chiếc xe phía bên phải khí thế hùng dũng đi đến, hé tay vào mặt La Thiếu Thành. “Không nhìn thấy siêu xe hả?”

La Thiếu Thành cầm lấy điện thoại gọi điện.

“Nói với anh đây! Thái độ gì thế hả?” Chủ chiếc xe phía bên phải xông lên nắm lấy tay anh, La Thiếu Thành khẽ né qua, quay ngược tay nắm lấy cánh tay của hắn, dùng sức bẻ ngược lại, đè lên nắp xe. Người đó đau kêu lên oai oái.

Thẩm Thận Nguyên ngã bên trong, giật cả mình. Không ngờ thân thủ của La Thiếu lại giỏi như vậy!

Chủ chiếc xe phía trước vội kêu lên: “Đừng, đừng đừng, đừng đánh, có gì cứ từ từ nói.”

La Thiếu Thành trước gọi cho 122, sau đó gọi điện thoại cho nhà họ La.

Thẩm Thận Nguyên không hiểu sao cảm thấy không khí rất căng thẳng, muốn xuống xe lại bị La Thiếu Thàn chặn cửa.

Chỉ lúc sau, cảnh sát giao thông đã đến, chủ chiếc xe bên phải vừa định bắt đầu luyên thuyên, liền nhìn thấy cảnh sát giao thông giải tỏa ách tắc trước. Chia làn đường bên kia thành hai luồng, cho những chiếc xe phía sau hiện trường tai nạn mượn đường.

La Thiếu Thàn tiếp một cuộc điện thoại, mở cửa xe, đắt cậu ra đi về phía vỉa hè.

“Chạy rầm, anh ta chạy kìa!” Chủ chiếc xe bên phải kêu to.

Cảnh sát giao thông thản nhiên liếc hắn một cái, “Xe của anh ta nhất định còn đắt hơn người anh. Anh còn chưa chạy, anh ta chạy làm cái gì?”

Chủ xe bên phải: “.....”

Thẩm Thận Nguyên nắm lấy tay của La Thiếu Thàn, nhỏ giọng hỏi: “Hai chiếc xe đó có phải cố ý không ạ?”

La Thiếu Thàn không trả lời, cậu liền nghe thấy một giọng nói rất quen thuộc gọi to: “Cục cưng!”

Thẩm Thận Nguyên quay đầu lại liền thấy vú Triệu căng thẳng chạy tới, quỳ xuống nắm chặt lấy cậu nhìn trái xem phải, “Cục cưng, có chỗ nào khó chịu không? Nói cho vú biết, vú đưa con đi bệnh viện.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Không có chỗ nào khó chịu cả, có tiểu tiểu thúc thúc bảo vệ con rầm mà.”

Vú Triệu nhìn La Thiếu Thàn, tuy không nói thẳng, nhưng ánh mắt mang theo mấy phẫn oán trách, “Tôi mang cục cưng đi bệnh viện, chú hãy tự lo lấy thân mình.”

La Thiếu Thàn gật đầu.

Thẩm Thận Nguyên cảm thấy trong lời nói của bà ấy còn có ý khác, “Lo cái gì a?”

Vú Triệu vừa dắt cậu quay lại vừa trả lời: “Lo lái xe cẩn thận mà.”

Thẩm Thận Nguyên không nhịn được quay đài nhìn La Thiếu Thành.

La Thiếu Thành đã xoay người đi.

“Tiểu Tiểu thúc thúc!” Thẩm Thận Nguyên kêu to.

La Thiếu Thành ngoanh đài lại.

“Chú đã hứa đưa con đến quán bar rã đó! Không được quên đâu đấy!” Cậu hét lên.

La Thiếu Thành huo huo tay.

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Đây ý là chào tạm biệt hay là phủi tay từ chối đấy?

Cậu còn đang lẩn chẩn, vú triệu bên này đã không vừa lòng, “Cục cưng! Sao con lại muốn đến quán bar? Đây không phải là nơi người đứng đắn nên đến.”

Người nào đó nghe nói bị nổ trong quán bar bất chợt cảm thấy áp lực rất lớn.

“Nếu như con muốn đến chỗ đông vui, vú đưa con đi chơi công viên.” Vú Triệu nói.

Thẩm Thận Nguyên chuyển chủ đề: “Chúng ta về thế nào a?”

Vú Triệu chỉ về phía chiếc xe nằm trên nhánh của con đường, người lái xe lại là người phụ nữ cậu đã gặp một lần ở đại trach nhà họ La. Người phụ nữ thấy có người lại gần, lập tức xuống xe, xoa xoa đài cậu, nói: “Lâm Lâm có chỗ nào khó chịu không? Có thấy chóng mặt buồm nôn không?”

Thẩm Thận Nguyên lắc đầu.

Vú Triệu nói: “Đến bệnh viện xem vẫn là tốt nhất.”

Người phụ nữ đồng ý.

Lái xe đến bệnh viện, vú Triệu và người phụ nữ kể trước người sau giúp cậu làm mấy cái báo cáo kiểm tra, lần lần đến tận tối mới về được đến đại trạch họ La. Cổng lớn nhà họ La vẫn có phóng viên mai phục như trước, nhưng người phụ nữ rất mạnh mẽ, coi như không nhìn thấy, lái xe một mạch đi vào, ngay cả khoe mắt cũng không thèm liếc lấy một cái.

Quay trở lại La trạch, tâm tình Thẩm Thận Nguyên rất phức tạp. Mặc dù trên dưới nhà họ La đối xử với cậu rất tốt, đầu nhất nhì phục tùng Lâm Lâm, nhưng người bọn họ nhìn thấy trong mắt rõ ràng cuộc vẫn không phải là mình, cảm giác giành mất sự sủng ái mà một đứa trẻ sáu tuổi đáng ra phải được nhận thực sự rất phức tạp.

Theo người phụ nữ và vú Triệu vào cửa, còn chưa kịp chào hỏi gì đã nghe thấy La Học Giai nói: “Việc không bằng không chứng mà cũng có thể nói như thật vậy sao?”

La Khải Trạch tức giận nói: “Lâm Lâm và Thiếu Thân suýt chút nữa xảy ra chuyện, còn nói không bằng không chứng? Vậy thì cái gì có bằng có chứng? Người nhà họ Mục cầm súng cầm dao dí vào chúng ta mới được coi là có bằng có chứng à?”

La Học Giai nói: “Chỉ là tai nạn giao thông ngoài ý muốn, bọn họ chỉ nghe bóng gió mà nói cứ như thật! Có chứng cứ gì chứ?”

La Khải Trạch nói: “Khải Tùng chân trước vừa được bảo lãnh, Lâm Lâm và Thiếu Thân chân sau đã bị đâm xe rã, chẳng lẽ trên thế gian này có chuyện trùng hợp như vậy sao?”

“Không trùng hợp đã không nên chuyện!”

“Tôi thấy cô bị Mục Tất Thành mê hoặc đến mụ mị đ`ài óc r`ăi, người chết r`ăi vẫn không tỉnh ra được.”

“Câm miệng!”

“Chúng mà câm miệng hết cho tao!” La Định Âu rốt cuộc cũng nổi giận, “Hai anh em vì một người chết mà cãi nhau đến mức như thế này, còn ra thể thống gì?”

Người phụ nữ lúc này mới mở miệng, “Bố, con đưa Lâm Lâm v`eer r`ăi.”

La Định Âu mắt chợt sáng lên, vẫy tay v`ề phía Thẩm Thận Nguyên.

Thẩm Thận Nguyên nhanh chóng chạy tới.

La Định Âu xoa đ`ài cậu, “Có chỗ nào bị thương không?”

Thẩm Thận Nguyên lắc đ`ài.

Vú Triệu nói: “Cục cưng mệnh lớn phúc lớn, không bị thương chút nào hết á.”

La Định Âu lúc này mới yên tâm, luôn miệng nói: “Vậy thì tốt r`ăi vậy thì tốt r`ăi. Đã ăn tối chưa? Trước tiên đưa Lâm Lâm đi ăn tối đã, Học Mẫn cũng đi ăn đi.”

Người phụ nữ chính là con gái trưởng của nhà họ La, La Học Mẫn, cô nghe nói thế thì gật đ`ài, dắt Thẩm Thận Nguyên đi v`ề phía nhà ăn.

Thẩm Thận Nguyên tuy rằng rất muốn ở lại hóng chuyện, nhưng lấp đ`ầy cái bụng cũng rất quan trọng, cũng may phòng khách và nhà ăn không bị ngăn cách, chỉ c`ần họ nói đủ lớn, cậu cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

La Định Âu nói: “Sự việc đã xảy ra r`ăi, nói những lời này còn tác dụng gì? Khải Tùng mặc dù đã được bảo lãnh, nhưng vụ án vẫn chưa kết thúc, tiếp theo sẽ như thế nào không ai biết được. Chúng ta đều là người một nhà, nên cùng nhau chia sẻ hoạn nạn mới đúng, từ sáng tới tối chỉ biết cãi nhau, rốt cuộc thì ai mới là người nhà của chúng mà?”

La Học Giai đột nhiên khẽ hừ một tiếng.

La Định Âu nói: “Học Giai, tốt hơn là con mau chóng ra nước ngoài.”

“Con sẽ không đi đâu.” La Học Giai đứng dậy, nhìn chăm chăm La Định Âu, nhán từng chữ nói: “Trước khi hung thủ giết Mục Tất Thành nhận được sự trùng thích đáng, con tuyệt đối sẽ không đi đâu hết!”

“Mày...” La Định Âu định nỗi giận, La Học Giai đã nhanh hơn một bước đi lên lầu.

Sử Mạn Kỳ vội vàng ngã đến bên cạnh La Định Âu an ủi ông ta.

La Định Âu không kiên nhẫn đẩy tay cô ra, “Không đi chăm sóc Lâm Lâm đi, còn luẩn quẩn ở đây làm gì?”

Sắc mặt Sử Mạn Kỳ chợt trắng bệch, vô thức nhìn về phía La Khải Trạch.

La Khải Trạch phất phất tay.

Sử Mạn Kỳ ủy khuất cắn môi dưới, đứng dậy đi đến bên bàn ăn, ngã ở vị trí đối diện hơi chêch so với tầm mắt của Thẩm Thận Nguyên, phản kháng một cách trẻ con và rất khó coi.

Thẩm Thận Nguyên bất chợt có chút đồng cảm với cô. Cậu không biết giữa Sử Mạn Kỳ và La Lâm Lâm đã xảy ra chuyện gì, nhưng cái giá mà cô phải trả quá thảm, tất cả những người phục tùng Lâm Lâm đều đang bài trừ cô trong thầm lặng, trong nhà họ La, dường như cô là người không có địa vị nhất. Đến La Học Giai còn có cảm giác tồn tại, Sử Mạn Kỳ bị cách ly đến gần như vô hình.

Ăn cơm xong, vú Triệu đưa cậu lên lầu nghỉ ngơi.

Thẩm Thận Nguyên nhịn không được, hỏi: “Tiểu Tiểu thúc sao rã a?”

Vú Triệu có chút ngạc nhiên, “Cục cưng rất nhớ tiểu tiếu thúc thúc sao?”

Từ lúc ăn cơm tới giờ, cậu chỉ nhớ có năm lần, chắc là không tính là rất nhớ đâu nhỉ.

Thẩm Thận Nguyên dùng ngón tay ước lượng một chút, “Nhớ một chút chút.”

Vú Triệu cười nói: “Vậy chúng ta gọi điện cho tiểu tiếu thúc nhé?”

Thẩm Thận Nguyên gật đầu.

Hai người đi vào phòng Lâm Lâm gọi điện thoại.

Điện thoại kêu thật lâu mới thấy có người bắt máy, giọng nói của La Thiếu Thân vẫn bình thản như trước, khiến người ta bất giác cảm thấy an tâm. “Tiểu Tiếu thúc, chú đang ở đâu thê?”

La Thiếu Thân đáp: “Nhà.”

“Tai nạn giải quyết thế nào rồi à?”

“Không có việc gì. Những việc còn lại công ty bảo hiểm sẽ giải quyết.”

Thẩm Thận Nguyên khẽ thở phào.

Điện thoại đột nhiên bị ấn nút phát loa, vú Triệu nói: “Cục cưng vẫn còn nhỏ, không được đi đến những nơi như quán bar đâu nhé.”

Thẩm Thận Nguyên cuống lên, “Nhỏ mới tốt, con mà uống say thì tiểu tiếu thúc một tay là có thể xách về mà.”

Vú Triệu cười to.

La Thiếu Thân có cười hay không Thẩm Thận Nguyên không nhìn thấy, chỉ biết ngữ khí của anh ta nhẹ nhàng hơn trước một chút, “Con có thể ăn chocolate nhân rượu để luyện tửu lượng.”

Thẩm Thận Nguyên trầm mặc một lúc, thấp giọng hỏi: “Khi nào thì chú đến đón con?”

Vú Triệu rất ngạc nhiên. Bà không ngờ được một người bị coi là khó ở cùng như La Thiếu Thần và “La Lâm Lâm” vốn không thích ở cùng với người lạ lại hợp nhau như vậy.

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 20: Chuyển Nhà (Trung)

Dịch: Phong Bụi

Khởi điểm, khởi điểm, phí công vô ích.

Thẩm Thận Nguyên cũng cảm thấy rất kinh ngạc. Bởi vì khoảng thời gian thu đĩa không thể nói là vui vẻ, Thẩm Thận Nguyên thời còn là Thẩm Thận Nguyên đối với La Thiếu Thần luôn kính nhi viễn chi(kính trọng nhưng không muốn thân cận), ai ngờ được đến lúc làm La Lâm Lâm, cậu lại nảy sinh loại cảm tình giống như muốn dựa dẫm với anh ta. Có điều thế cũng đúng, dù sao La Thiếu Thần cũng là cậu nối duy nhất giữa Thẩm Thận Nguyên và La Lâm Lâm, nếu như không có anh ta, bản thân có lẽ đã đánh mất mình trong thân phận của La Lâm Lâm từ lâu. Mà quan trọng hơn nữa, La Thiếu Thần có hai kiểu thái độ hoàn toàn khác biệt đối với Thẩm Thận Nguyên và La Lâm Lâm nha!

Nghĩ vậy, Thẩm Thận Nguyên lại càng thấy mình bi ai hơn. Chiếm lấy thân phận của một đứa bé gái sáu tuổi, hưởng thụ quan tâm yêu mến thì chẳng nói làm gì, mà bản thân mình không bằng một đứa bé sáu tuổi mới thật mỉa mai.

“Ồ.” La Thiếu Thần không đưa ra một câu trả lời rõ ràng.

Vú Triệu nói: “Ai ya, Lâm Lâm muốn gấp tiểu tiếu thúc còn nijeu cơ hội mà.”

Thẩm Thận Nguyên bất ngờ phản ứng lại. La Thiếu Thần chỉ là chú họ của La Lâm Lâm, La Định Âu phó thác La Lâm Lâm cho anh ta hoàn toàn là vì anh nằm ngoài trận phong ba này của nhà họ La, nhưng tai nạn hôm nay đã chứng minh, người ngoài cũng có thể bị cuốn vào trung tâm của trận

phong ba này, vậy thì, La Định Âu nhất định sẽ sắp xếp lại vấn đề chỗ ở của La Lâm Lâm. Không đúng, không phải là chỗ ở, mà là chỗ đi.

Quả nhiên, cho đến lúc gác điện thoại, La Thiếu Thàn vẫn không đưa ra bất cứ lời hứa hẹn nào.

Thẩm Thận Nguyên chỉ có thể không cam tâm mà đi tắm..... và suy nghĩ.

Rất rõ ràng, cậu bị nhốt ở trong một cái lồng, nhưng thượng đế đã mở một cánh cửa sổ cho cậu, chính là La Thiếu Thàn. Qua La Thiếu Thàn, cậu có thể tiếp xúc với thế giới bên ngoài trong một giới hạn nhất định. Về vấn đề này, chỉ cần có thể đảm bảo an toàn, La Thiếu Thàn sẽ không hạn chế gì hết. nếu như muốn đến quán bar, La Thiếu Thàn chắc chắn là con đường duy nhất, trừ phi cậu có thể bỗn cũ soạn lại, tự mình đi gọi taxi. Nhưng ở trong biệt thự của nhà họ La, bên trong bảo vệ nghiêm ngặt, bên ngoài phóng viên bao vây, việc này cần phải được hỗ trợ trang bị của điệp viên 007 mới ok.

Vậy nên vấn đề này suy nghĩ đến cuối cùng, vẫn là.....

Chưa thể giải quyết.

Cậu đi từ phòng tắm ra, nhìn cái đồng hồ báo thức ở đầu giường, tự giác uống cốc sữa vú Triệu đặt ở đầu giường, đánh răng rồi đi ngủ.

Ngủ sớm dậy sớm sức khỏe tốt, sức khỏe là vốn quý của cách mạng, vấn đề khó ấy à, đợi mai dậy rã tính tiếp thôi.

Tuổi tác và sữa là thuốc thản để thay đổi chất lượng giấc ngủ. Thẩm Thận Nguyên dậy rất sớm, mở toang cửa sổ, hít thở không khí trong lành bên ngoài, liền cảm thấy rất dễ chịu, ngay cả những phiền não trước khi đi ngủ cũng đã không còn đáng phiền não đến thế nữa.

Cậu có thể tìm thấy kẽ hở dưới mí mắt của đại ma vương La Thiếu Thàn, thì nhất định cũng sẽ tìm được kẽ hở trên người người khác.

Thẩm Thận Nguyên tràn đầy tự tin với IQ của mình.

Cửa khẽ bị đẩy ra, vú Triệu nhìn thấy cậu đứng bên cửa sổ, khẽ kinh ngạc, vội vàng chạy tới, hỏi: “Cục cưng, sao vậy? Có chuyện gì không vui sao?”

Thẩm Thận Nguyên lắc đầu: “Đâu có, con chỉ muốn hít thở không khí trong lành thôi.”

Vú Triệu thở phào một cái, “Vú đưa cục cưng xuống đi dạo rã ăn sáng nhé. Có món bánh đậu xanh con thích ăn nhất đấy.”

Thẩm Thận Nguyên nghe lời, thay đồ rã xuống lầu, sau đó bị vú Triệu dẫn đi dạo một vòng, về đến cổng lớn, liền thấy một chiếc xe xa lạ lại quen thuộc đi vào, nhìn kỹ, mới phát hiện ra là xe công của công ty Y Mã Đặc.

Cậu chợt kích động, đầu óc chợt phản ứng, vẽ ra một biểu đồ hình tròn. Tiểu Chu về đến Y Mã Đặc liền nghe được chuyện La Lâm Lâm tìm cô, cho nên đặc biệt đến thăm, khả năng 10%; Cao Cảnh và Đại Kiều về đến thành A, đến thăm hỏi La Định Âu, khả năng 2%; Trương gia và La gia kết giao mấy đời, Trương gia đến hỏi thăm, Đại Kiều vừa từ Mỹ về lái xe, khả năng 15%; phần trăm khả năng còn lại là...trống không.

Cậu không nghĩ ra được lý do nào hợp lý hơn nữa, kỳ thực mấy cái trước nghe cũng không hợp lý cho lắm.

Lý do cuối cùng đã tự mình bước xuống xe.

“La..... Tiểu Tiểu thúc thúc?” Thẩm Thận Nguyên kinh ngạc nhìn anh ta.

La Thiếu Thành chào hỏi vú Triệu một cái, rã lấy từ sau lưng ra một cái hộp đưa cho cậu.

Dựa vào hình dáng, màu sắc, thể tích và nội dung tối qua họ nói với nhau, bước đàu có thể đoán đây là chocolate nhân rượu.

Thẩm Thận Nguyên mở hộp, quả nhiên là chocolate nhân rượu. Nếu như việc đưa cậu đến quán bar cũng giữ lời hứa như thế này thì tốt r^{ồi}, haizz, hộp chocolate nhân rượu to như thế này, ăn vào phát bu^{ồn} cả người. Có điều việc này nói rõ IQ của cậu hơn người, phân tích rất chuẩn xác.

“Chỉ là đ^ồ chơi thôi.” La Thiếu Th^{ần} xoa xoa đ^{ầu} cậu, “Chú thấy rất thú vị, nên mua luôn.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Ai mới sáng sớm ra lại đi mua đ^ồ chơi cơ chứ! Không đúng, là ai vô vị đến mức làm cả đ^ồ chơi hình chocolate nhân rượu cơ chứ! Đ^ồ chơi kiểu này, nhân rượu hay không cẩn bản không quan trọng!

La Thiếu Th^{ần} nhìn đỉnh đ^{ầu} của Thẩm Thận Nguyên, liền biết được trong lòng cậu đang xoay chuyển những suy nghĩ gì, “Chocolate dẽ sâu răng.”

“Nhai đ^ồnhra sẽ gãy răng!” Thẩm Thận Nguyên lẩm bẩm.

La Thiếu Th^{ần} nói: “Con có thể ăn hộp đựng mà.”

“.....” Thẩm Thận Nguyên nói, “Chú đến làm gì?”

“Diện thánh.”(Gặp mặt thánh)

Thẩm Thận Nguyên thuận miệng đùa, nói: “Đã tịnh thân chưa?” Nói xong, cậu chợt nhớ ra vú Triệu vẫn ở bên người, chợt hoảng. Có lẽ là do La Thiếu Th^{ần} và La Lâm Lâm không quen thuộc lắm, cho nên cậu mới to gan bộc lộ mặt bất đ^{ồng} giữa mình và La Lâm Lâm. Khoảng thời gian ở cùng đó, thỉnh thoảng cậu trở lại với thân phận Thẩm Thận Nguyên, cho nên bây giờ đổi mặt với La Thiếu Th^{ần} lại không thể sửa được.

May sao La Thiếu Th^{ần} dường như không nghe rõ, quay đ^{ầu} hỏi vú Triệu La Định Âu đã dậy chưa.

Vú Triệu nói: “Trong thư phòng, tối qua ngủ rất muộn, chú đi khuyên nhủ một chút đi, có chuyện gì mà không thể để bọn trẻ đi làm chứ? Ông ấy

lớn tuổi như thế này r`ă, sức khỏe cũng không tốt lắm, mà vẫn cứ cố như thế.”

“Tôi hiểu r`ă.” La Thiếu Th`ần đi vào nhà.

Thẩm Thận Nguyên nhịn không được định đi theo vào, nhưng lại bị vú Triệu nắm lại, “Cục cưng, chúng ta trước tiên đi ăn bánh đậu xanh thôi nào.”

“Con muốn nghe lỏm.” Thẩm Thận Nguyên thuận miệng nói, sau đó mới muộn màng phát giác ra mình nói sai r`ă.

Nhưng vẫn là vú Triệu trấn định hơn cậu, “Con đợi chút nhé, vú đi lấy ghế nhỏ bàn nhỏ, chúng ta vừa ăn vừa nghe.”

“.....Cám ơn vú.” Là một nhân vật đứng đ`ài trong đội ngũ phục tùng La Lâm Lâm, cậu không nên đánh giá thấp thực lực của vú Triệu.

Có đi `ài.....

“Vú, vú từ từ thôi.” Thẩm Thận Nguyên kinh hãi nhìn vú Triệu nắm một cái bàn vuông gỗ bản, run rẩy đi lên c`ài thang, muốn lên phía trước giúp nhưng lại bị vú Triệu gạt ra.

“Cục cưng, con đừng vội, nhanh thôi mà.” Vú Triệu mỉm cười đ`ầy sủng nịch với cậu.

“Con ăn ở nhà bếp dưới lầu thôi!” Thẩm Thận Nguyên buột miệng nói.

Vú Triệu hỏi: “Không phải cục cưng muốn nghe lỏm sao?”

“Không nghe nữa.”

“Được thôi.” Vú Triệu th`ần dũng nắm lấy cái bàn vuông vững vàng chạy như bay trở về

Thẩm Thận Nguyên: “.....”

Trên bàn ăn, vú Triệu vừa gấp bánh đậu xanh cho cậu, vừa nói sâu xa: “Cục cưng à, ăn cơm thì ăn đường đường chính chính mới ngon, vừa ăn cơm vừa làm việc khác không tốt cho đường tiêu hóa đâu.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Vú Triệu mới là diễn viên đích thực.

La Thiếu Thàn đi từ trên tầng xuống.

Vú Triệu nhanh nhẹn lấy thêm một bộ bát đũa.

La Thiếu Thàn vừa ngã xuống vừa nói: “Còn muốn mang cái gì theo nữa không?”

Thẩm Thận Nguyên hai mắt chợt sáng lên, “Chú sắp đưa con đi sao?”

Vú Triệu hỏi: “Đi đâu?”

“Về thành D.”

Thẩm Thận Nguyên suýt nữa phun cả bánh đậu xanh trong miệng ra!

“Chú cũng đi cùng sao?” Vú Triệu hỏi.

La Thiếu Thàn gật đầu, nói: “Khải Trạch bọn họ không phân thân được.”

Nói đến vợ chàng La Khải Trạch, vú Triệu lộ vẻ bất mãn, “Dù sao thì đối với người làm cha như hắn, cái gì cũng quan trọng hơn con gái mình. Haizz, đáng tiếc La lão gia gần đây sức khỏe không tốt, trong nhà lại bao nhiêu việc như vậy, tôi cũng không yên tâm đi vào lúc này. Đúng rồi, chốc nữa tôi đưa chìa khóa nhà cho chú. Phòng vẫn luôn có người quét dọn, có đi đâu chú giúp tôi chăm sóc vườn hoa...”

Thẩm Thận Nguyên nghe vú Triệu luyên thuyên dặn dò về những việc sau khi về nhà, không thể tin nổi mình lại sắp phải quay về rã. Sao lại có thể như vậy chứ? Nhìn thấy sự việc đang dần có hy vọng, cậu cuối cùng cũng có thể trở lại hiện trường vụ án, tại sao giữa đường lại xảy ra sự

chuyển nghịch lớn như vậy chứ, khiến tất cả đều quay về khỏi điểm?(Số bạn đen thôi ^^)

Vú Triệu thấy cậu không ăn, liền thu dọn khay, “Cục cưng ngoan, sau khi trở lại nhà trẻ rã, nhớ hòa thuận với bạn bè nhé.”

.....

Còn phải trở lại nhà trẻ?!

Trong đầu óc Thẩm Thận Nguyên lập tức lóe lên hai khuôn mặt non nớt của tình địch và tình nhân nhí của La Lâm Lâm. Cậu khe khẽ kêu gào, “Con không trở lại đâu.”

“Không trở lại cũng được.”

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 21: Chuyển Nhà (Hạ)

Tác giả: Tô Du Bính

Dịch: Phong Bụi

Sân bay, sân bay, không thấy nữa.

Mặc dù nói ra lời trong lòng cậu muốn nghe, nhưng đối tượng nói ra lại không phải người trong lòng cậu muốn. Thẩm Thận Nguyên cảm thấy trên vai có một đôi tay đang thăm dò, dường như đang thử xem cậu có bài xích nó hay không, sau đó mới nhẹ nhè đặt xuống.

“Lâm Lâm ở cùng mẹ được không?” Sử Mạn Kỳ nhẹ giọng nói.

Vú Triệu nắm lấy ống tay áo của Thẩm Thận Nguyên từ lúc nào không biết, nói xen vào: “Việc này là do La lão gia quyết định.”

Sử Mạn Kỳ chau mày rất nhẹ, cố chấp trả lời: “Chỉ cần Lâm Lâm không phản đối, về phía bối, tôi sẽ nói.”

Vú Triệu dù sao cũng không phải người họ La, mặc dù rất thương La Lâm Lâm, cũng không dám nói quá phận, chỉ biết nhìn La Thiếu Thần mong anh giúp đỡ.

La Thiếu Thần chậm rãi nuốt đờ ăn xuống, thản nhiên nói: “Lâm Lâm vẫn còn nhỏ, việc này vẫn nên để bác trai quyết định, chị đâu bàn bạc thêm với bác trai đi.”

Sử Mạn Kỳ mặt trắng bệch.

Thẩm Thận Nguyên nhân cơ hội đứng dậy, vỗ vỗ tay cô, nói: “Con sẽ ngoan ngoãn nghe lời tiểu tiểu thúc thúc.”

La Thiếu Thàn như rón mày.

Ánh mắt Thẩm Thận Nguyên nhìn về phía khác, giả bộ không hiểu sự nghi hoặc trong đáy mắt của anh ta. Không phải cậu định chống đối, mà là vì khả năng bị lộ khi ở cùng với vợ chồng La Khải Trạch thực sự quá cao. Có thể thấy La Khải Trạch và Sử Mạn Kỳ đối xử với Lâm Lâm rất tốt, nhưng không giống như Vú Triệu, chuyện gì cũng thuận theo Lâm Lâm, tuyệt đối nghe theo Lâm Lâm, nói đơn giản, lý trí của họ vẫn còn, sớm tối chung sống với nhau rất dễ bị phát hiện sơ hở. Cho nên cậu nghĩ đi nghĩ lại, ở cùng với La Thiếu Thàn vẫn an toàn hơn một chút, ít nhất, đến lúc không còn đường nào để chạy nữa, cậu cũng có thể lựa chọn thẳng thắn giải bày mong được khoan hồng. Biết đâu La Thiếu còn nể tình quen biết.....thế nhưng nhớ đến biểu cảm của La Thiếu Thàn khi nhắc đến ba chữ Thẩm Thận Nguyên, cậu lại bắt đầu hoài nghi lựa chọn của mình.

Sử Mạn Kỳ tất nhiên không biết được suy nghĩ thực sự trong lòng cậu, cô chỉ biết rằng, là một người mẹ, con gái mình thà lựa chọn con đường nó không muốn đi còn hơn là ở với mình. So với việc con gái không thèm liếc nhìn mình lấy một cái còn đau đớn hơn.

La Thiếu Thàn lau miệng, đứng dậy, giơ tay về phía Thẩm Thận Nguyên, nói: “Chú đưa con lên lầu thu dọn hành lý.”

Hành lý của cậu không phải đã đóng gói đưa hết sang nhà anh ta rồi hay sao? La Thiếu nhất định đã có tuổi, trí nhớ bắt đầu bị thoái hóa rồi. Thẩm Thận Nguyên thông cảm nhìn anh ta một cái, nắm lấy mô hình đồ chơi chocolate nhân rượu, ngoan ngoãn nắm tay, theo anh ta lên lầu.

Vú Triệu đi theo: “Tôi lấy chìa khóa đưa chú.”

Lên đến tầng hai, La Định Âu từ thư phòng đi ra, trong tay cầm một tấm chi phiếu, đưa cho La Thiếu Thàn.

La Thiếu Thần một tay nắm lấy tay Thẩm Thận Nguyên, một tay cho trong túi áo, không nhận.

La Định Âu nói: “Cái này là cho Lâm Lâm.”

La Thiếu Thần nói: “Con không thiếu tiền.”

“Ta biết, đi đâu ta buồn là con không thiếu tiền đấy.” La Định Âu nói, “Nếu như con thiếu tiền, là có thể đến công ty giúp ta được rồi. Nhưng mà con chưa vào công ty, chuyện lần này lại liên lụy đến con rồi. Bọn chúng đã nhắm vào xe của con, chính là đã nhắm đến con, vẫn nên cẩn thận một chút, ra ngoài nên tránh đi một chút thì tốt hơn.”

La Thiếu Thần hỏi: “Bọn chúng muốn bức Hải Tùng ra sao?”

“Ừ, nhận được một bức thư đe dọa nặc danh, gửi từ Canada, nói là muốn gặp mặt Hải Tùng.” La Định Âu bất ngờ tức giận nói, “Thằng khốn này, nhất định đã giấu giếm chuyện gì đó! Ta không tin nó vì Học Giai mà tính sổ với Mục Tất Thành!”

“Luật sư nói trên người nó bị thương, vụ kiện có thể nói là phòng vệ chính đáng, khả năng thắng kiện rất cao.”

“Cầm lấy đi.” La Định Âu thở dài một cái, thấy anh không có ý định cầm lấy chi phiếu, dứt khoát bỏ vào túi áo của Thẩm Thận Nguyên, “Lâm Lâm ngoan, đi theo tiểu tiểu thúc thúc nhé, nghe lời tiểu tiểu thúc thúc, đợi đến khi tiểu thúc thúc không có chuyện gì nữa, ông nội lại đón con về.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Cậu rốt cuộc cũng hiểu vì sao La Thiếu Thần là tiểu tiểu thúc thúc rồi... tuy nhiên lời giải của câu đố này chẳng có chút ý nghĩa hiện thực nào.

Vú Triệu viết hết những việc quan trọng vào giấy, đưa cho La Thiếu Thần, rồi lại tiễn bọn họ ra khỏi cửa.

Lúc đi qua phòng khách, Thẩm Thận Nguyên vẫn để ý quay đầu lại nhìn nhà ăn một cái, phát hiện Sử Mạn Kỳ đã không còn ở đó nữa. Giữa cô và

La Lâm Lâm đã xảy ra chuyện gì, vẫn chưa có chút đàm mới, có đi kèm đồi với bất cứ đứa trẻ nào, người mẹ vẫn luôn là một sự tần tại không thể thay thế được, nếu như không phải thân phận của cậu quá mức khó xử, thì đã có thể thúc đẩy sự hòa thuận giữa mẹ và con gái rascal.

Đi đến trước xe, La Thiếu Thìn mở cửa xe chờ ngay phía sau.

Thẩm Thận Nguyên nghi hoặc nhìn anh.

La Thiếu Thìn nói: "Ngay đãng sau an toàn hơn."

"Nhưng con thích ngay đãng trước."

"Nhân vật quan trọng đàm ngay đãng sau ở đằng sau."

"Vậy chú ngay đi."

La Thiếu Thìn nói: "Thật xin lỗi, chú không mang theo đi đàm khiển từ xa."

Thẩm Thận Nguyên ngẩng đàm nhìn anh, mặt đàm vẻ trong sáng, "Nhưng mà ngay đãng sau không nhìn được mặt của chú."

La Thiếu Thìn hơi sững sốt.

Vú Triệu lại một lần nữa ngạc nhiên vì sự cõi chấp và cảm giác gần gũi của cục cưng nhà mình đối với La Thiếu Thìn.

Thẩm Thận Nguyên tiếp tục mặt đàm vẻ chân thành nhìn anh. Tất nhiên, lý do tuyệt đối không phải nhưng bọn họ nghĩ. Có thể nói đây là bệnh phổi biến của người chột dạ, lúc nào cũng phải chú ý từng ly từng tí biểu cảm, thìn sắc của đối phương, để tránh bản thân mình lộ ra sơ hở nào đó mà không biết.

Vú Triệu nhớ lại tai nạn xe cậu vừa gặp phải liền lo lắng, "Cục cưng nghe lời, ngay phía sau tốt hơn."

La Thiếu Thìn nói: "Chỉ nửa tiếng thôi, rất nhanh mà."

Thẩm Thận Nguyên kinh ngạc hỏi: “Tại sao lại chỉ có nửa tiếng thôi?”

“Chúng ta đi bằng máy bay mà.” La Thiếu Thàn đẩy Thẩm Thận Nguyên lên ghế sau, ra quyết định cuối cùng.

Nhưng Thẩm Thận Nguyên ngã phía sau vẫn không ngừng ngọ nguậy. Chiếc xe này là xe của Y Mã Đặc, cũng là nguồn gốc những liên tưởng của cậu, vì vậy nên bằng bất cứ giá nào cậu cũng muốn biết được tại sao La Thiếu Thàn lại đi chiếc xe này.

“Đây là xe second-hand chú mới mua à?”

Ánh mắt La Thiếu Thàn không chút vết tích nhìn cậu qua kính chiếu hậu, hỏi: “Sau con biết nó là xe second-hand?”

.....

Đây chính là nỗi thõng khổ của việc học thức quá uyên bác! Cứ luôn để lộ dấu vết lúc mình không hề hay biết.

Thẩm Thận Nguyên đối với trí tuệ của mình không còn lời nào để nói, “Chỗ này bị rách rã...”

La Thiếu Thàn nói: “Mượn mà.”

“Mượn ai thế a?”

“Bạn bè.”

“Bạn gì?”

La Thiếu Thàn nói: “Con định hỏi như thế đủ nửa tiếng sao?”

“Dù sao con cũng không có chuyện gì làm.”

“Người ta muốn đưa xe ra sân bay, chú vừa hay cần lái xe ra sân bay, cho nên hai bên giúp đỡ lẫn nhau.”

“Sao người ta lại muốn đưa xe ra sân bay?”

“Bởi vì có người đi từ sân bay về, cần dùng xe.”

Thẩm Thận Nguyên dùng sức nhảy bổ vèđằng trước, đài chen vào giữa lưng ghê chính vàghê phụ, kích động hỏi: “Ai sắp quay vềthế a?”

La Thiếu Thàn hỏi ngược lại: “Con nghĩ là ai?”

“Hơ, con chẳng nghĩ là ai cả...” phát hiện bản thân đã quá mức kích động, Thẩm Thận Nguyên ngượng ngùng cười, nói, quay trở lại ghế ngồi. Dù sao chốc nữa trao chìa khóa, cậu cũng nhất định nhìn thấy được đối phương.

Thẩm Thận Nguyên hai tay là dấu chữ thập, trong lòng thầm niệm: Sư huynh sư huynh sư huynh..... mau quay trở vềcứu ta!

Thời gian nửa tiếng đồng hồ, nói ngắn không ngắn, nói dài cũng không phải dài, nhưng mà cũng đã đủ để tích một ít chất lỏng rã.

La Thiếu Thàn đưa hành lý của hai người lên xe đầy, cúi đài phát hiện tư thế đứng của Thẩm Thận Nguyên hết sức cỗ quái, “Sao thế? Đau chân à?”

“Không có chuyện gì.” Thẩm Thận Nguyên cố hết sức để cho biểu cảm của mình trông thật bình thường, “Vậy người đến lấy xe đã đến chưa? Lúc nào người ta đến?”

La Thiếu Thàn đáp: “Có thể là chốc nữa.”

“Mất bao lâu nữa?”

“Con có phải muốn đi vệ sinh không?” La Thiếu Thàn đi vào phòng chờ máy bay.

Thẩm Thận Nguyên nắm chặt lấy tay anh, nói: “Chú đi cùng con đi.”

La Thiếu Thàn nhìn biểu tượng nữ trên nhà vệ sinh, chau mày, “Không phải trước kia con đâu tự mình làm được việc này hay sao?”

“Vậy chú hứa sẽ không lén đưa chìa khóa cho người ta chứ?” Áp lực từ bụng truyề̄n đến càng lúc càng khó chịu, Thẩm Thận Nguyên nói chuyện có chút ngắt quãng. Không thể không nói, khả năng tự khống chế của trẻ nhỏ vẫn chưa hoàn thiện.

La Thiếu Thàn nói: “Chú hứa sẽ không để một mình con lạc mất trong nhà vệ sinh.”

“Con tin chú!” Thẩm Thận Nguyên nói xong, liền chạy như bay vào trong nhà vệ sinh.

Tuy rằng đã có được lời hứa của La Thiếu Thàn, nhưng Thẩm Thận Nguyên vẫn áp dụng chiến thuật đánh nhanh thắng nhanh. Dợi đến khi cậu rửa tay đi ra, liền phát hiện ra người vốn nên đứng ở đó đã không thấy đâu rã.

“.....”

Không sao hết, trẻ con làm chuyện mất mặt hơn vẫn có thể được người ta thông cảm.

Thẩm Thận Nguyên lấy hơi từ đan điề̄n, hét vang lên trong đại sảnh: “Tiểu Tiểu thúc thúc...hu hu hu...” Đây không phải là tiếng khóc, mà là tiếng vọng thôi.

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 22: Đi Học (Thượng)

Dịch: Phong Bụi

Giả bệnh, giả bệnh, trốn không thoát.

Đầu bất ngờ bị búng một cái, Thẩm Thận Nguyên quay đầu liếc thấy La Thiếu Thàn mặt không chút biểu cảm nhìn mình, “Con người ta có hai mắt là để nhìn trái nhìn phải.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Nhưng mà mặt của con chỉ có một phía thôi, hướng về phía trước mà.”

“La Thiếu, con gái của anh đấy à? Dễ thương quá.” Một giọng nói trong trẻo xen vào.

Thẩm Thận Nguyên không thể tin nổi nhìn anh ta.

Đối phương đưa tay ra nhéo nhéo mặt cậu.

Thẩm Thận Nguyên vô thức đưa tay đẩy ra.

Đối phương sững sốt một lúc, ngượng ngùng nhìn La Thiếu Thàn.

La Thiếu Thàn nói: “Gọi chú Mā đi.”

Thẩm Thận Nguyên ôm chặt lấy La Thiếu Thàn, mặt cọ qua cọ lại trên y phục của anh, đây vẻ sợ gặp người lạ.

Vẫn là Mā Duy Càn tự tìm đường xuống cho mình, cười nói: “Nhớ con sợ người lạ kia.”

La Thiếu Thàn đưa chìa khóa cho anh ta, “Chúng tôi đi trước đây.”

“Cảm ơn anh La.” Xưng hô của Mã Duy Càn lập tức khác hẳn, “Chuyện album vẫn phải phiền anh呢.”

La Thiếu Thành gật gật đầu, một tay đẩy xe, một tay dắt Thẩm Thận Nguyên đi đổi thẻ lên máy bay.

Trong lòng Thẩm Thận Nguyên nỗi lén sóng gió, không ngừng cuồng phong nộ khiếu, nỗi lén kinh đào hãi lanh. Tại sao xuất hiện ở đây lại có thể là Mã Duy Càn? Tại sao không phải ai đó một trong số bọn họ Đại Kiều, Cao Cảnh, Phong Á Luân, Tiểu Chu, Trương Tri...?

Nhắc đến Mã Duy Càn, không thể không nhắc tới cuộc chiến Cao Mã mà gần đây đâm phỏng viên ngọc lê đôi mách của tạp chí hàng tuần Showbiz viết mòn ngòi bút. Cái gọi là Cao Mã, chính là chỉ hai nhân vật có thực quyền lớn của Y Mã Đặc, Phó Giám đốc Cao Cảnh và Giám đốc Mã Thụy. Cùng với việc Cao Cảnh gia nhập hội đồng quản trị, sức ảnh hưởng đối với Y Mã Đặc càng lúc càng lớn, mâu thuẫn giữa hai người càng lúc càng khó hòa giải. Tuy Y Mã Đặc do phụ thân của Mã Thụy một tay sáng lập nên, nhưng Cao Cảnh lại là người quản lý có tính quyết định của công ty, không nói đến thiên vương Phong Á Luân và chuẩn thiên vương Kiều Dĩ Hàng dưới trướng ông ta, chỉ bằng bản thân ông ta đã là một tấm biển hiệu in chữ vàng rực, một khi ông ta có ý rời đi, Y Mã Đặc nhất định sẽ sụp một nửa. Cho nên hai năm nay Mã Thụy vẫn luôn cố gắng đào tạo các nghệ sĩ có quan hệ thân thích với mình, Mã Duy Càn chính là một người ông ta vừa ý nhất – Bọn họ có quan hệ thân thích cách xa ba ngàn mét.

Mà Thẩm Thận Nguyên, là nghệ sĩ sau Phong Á Luân và Kiều Dĩ Hàng, tiếp nối nhận sự đào tạo của Cao Cảnh, tất nhiên sẽ không tránh khỏi có sự cạnh tranh trong tối ngoài sáng với Mã Duy Càn. Hết giành vai diễn lại giành quảng cáo, tranh giải thưởng tranh tỷ lệ lên truyền hình, so phục trang so tin tức, nói chung, hiện giờ, trong Y Mã Đặc, ngoại trừ Cao Cảnh và Mã Thụy, có sự cạnh tranh của bọn họ là gay gắt nhất.

Cho nên, trong lúc cậu bối bối là địch, lại gặp phải một người quen vênh vách xuất hiện trước mặt, không khác nào bị đâm một nhát dao rẽ sau đó

lại bị người ta ra sức đạp lên cán đao, đau đến nỗi một lúc lâu sau vẫn chưa hồi ăn.

“Uống sữa nhé?” La Thiếu Thành thấy vẫn còn sớm, dắt cậu đến ngã ở sảnh cà phê.

Thẩm Thận Nguyên chậm rãi quay đầu lại, ánh mắt u buồn.

La Thiếu Thành rút cốc sữa vừa đưa qua về, “Không muốn uống cũng không sao.”

“Chú phải làm album nhạc cho con ngựa vừa rồi sao?”

“Lượng từ của ngựa dùng chính xác lắm.”

“Chú cảm thấy hắn ta hát rất hay sao?”

“Đây là lần đầu tiên hai người hợp tác, chú không trả lời được câu hỏi này.”

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Nếu chẳng may hát không hay thì sao?”

“Cũng giống như Thẩm Thận Nguyên thôi.”

“..... bị châm chích cả đời ấy à?”

La Thiếu Thành sững người một chút, nghĩ thật sâu sắc, nói: “Chú vẫn luôn châm chích cậu ta sao?”

Thẩm Thận Nguyên đáp: “Số lần chú nhắc đến anh ta tương tự với Popeye nhắc tới rau chân vịt vậy.”

Bàn tay cầm cốc cà phê của La Thiếu Thành khẽ khụng lại, trong mắt thoáng qua một tia nghi hoặc, sau đó nói: “Có lẽ, khả năng ca hát của cậu ta tệ đến nỗi xúc mục kinh tâm, khiến cho người ta không thể không để ý thôi.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Con bây giờ cho phép chú làm album cho hắn ta.”

“Ô?”

“Hắn ta nhất định sẽ lập ra kỷ lục mới!”

“Con quen chú ấy sao?”

“Thân là fan trung thành của Thẩm Thận Nguyên, quen hắn là tất nhiên! Giống như quen Popeye là biết đến tên xấu xa Pluto!”

La Thiếu Thần thong thả uống cà phê: “Trên tivi phát sóng lại bộ phim hoạt hình đó rõ sao? Chú tưởng rằng nó phát sóng từ rất nhiều năm về trước rõ chứ. Lúc đấy con còn chưa ra đời cơ.”

Thẩm Thận Nguyên huơ tay, nói: “Bạn học giới thiệu cho ạ, bạn ấy thích đốcő.”

“Vậy thì con phải đố phòng bạn đó, tránh cho bạn ấy tâm huyết sôi trào biến con thành xác ướp.”

Thẩm Thận Nguyên ngây thơ mở to mắt, “Xác ướp là gì ạ?” Câu cuối cùng cũng ý thức được rằng làm một đứa trẻ bình thường, cần phải thể hiện ra điều gì mình không biết vào đúng lúc.

La Thiếu Thần đáp: “Là người chết đã được đóng gói.”

“Người chết sao lại cần đóng gói ạ?”

“Để tiện mang đi tặng.”

“.....” Lại bắt đầu lừa gạt đấy. Thẩm Thận Nguyên tiếp tục truy hỏi, “Tại sao lại phải lấy người chết làm quà tặng?”

La Thiếu Thần đáp: “Bởi vì viện bảo tàng thích.”

Thẩm Thận Nguyên rất phối hợp, làm ra một biểu cảm như trút được gánh nặng, “Thì ra xác ướp được đặt trong viện bảo tàng là vì người làm xác ướp sau khi làm xong rã thì tặng cho viện bảo tàng.”

La Thiếu Thân nói: “Bưu kiện được gửi theo rất nhiều cách, có loại gửi đến tận cửa, cũng có loại khách hàng tự đến lấy. Bạn họ thuộc loại sau.”

“.....” Rõ ràng là cách nói không thể tin được, nhưng tại sao nghe thì vẫn thấy chỗ nào cũng có lý?

La Thiếu Thân thấy thời gian cũng suýt soát, thanh toán tiễn rã lên máy bay.

Thẩm Thận Nguyên kinh ngạc hỏi: “Ngay cả sổ hộ khẩu chú cũng mang theo?”

La Thiếu Thân đáp: “Hay là con muốn dùng chứng minh nhân dân?”

Thẩm Thận Nguyên cảm thấy bị coi thường. Trong lòng hạ lời thề, đợi đến khi cậu trở về thân thể của mình rã, nhất định sẽ mang chứng minh thư đến cho anh ta xem đã mắt!

Đi ra từ phi trường của thành D, Thẩm Thận Nguyên theo La Thiếu Thân gọi taxi, nhưng khi đến nơi rã mới phát hiện ra không phải là căn biệt thự to lớn mà cậu đã từng ở, mà là một khách sạn kiểu cao ốc, phòng đã đặt là phòng lớn số 3 ở sảnh 1.

La Thiếu Thân giúp cậu để hành lý vào trong phòng, sau đó đưa cho cậu một tấm thẻ phòng, nói cho cậu cách sử dụng.

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Tại sao không vênhà ở à?”

La Thiếu Thân đáp: “Bình thường không có người quét dọn mà.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Lý do quả nhiên rất hợp lý.

La Thiếu Thân hỏi: “Trưa nay muốn ăn gì?”

Thẩm Thận Nguyên nghĩ thật cẩn thận: “Cơm trứng chiên.”

La Thiếu Thàn nói: “Chú gọi thức ăn, thuận tiện có tranh thủ chút thời gian đi mua đồ.”

“Mua đồ gì ạ?”

“Đồ dùng học tập.” La Thiếu Thàn lấy tờ giấy mà vú Triệu đưa cho anh ra, “Trên này viết là con cần có một bộ đồ dùng học tập hoàn toàn mới.”

“Con cần đồ dùng học tập làm gì?” Thẩm Thận Nguyên có dự cảm không tốt.

La Thiếu Thàn đáp: “Đi học.”

“Không!” Thẩm Thận Nguyên thét lên.

La Thiếu Thàn nói: “Vú Triệu nói, con rất thích đi học mà.”

Thẩm Thận Nguyên nịnh bợ ôm lấy anh, “Đây là vì tiểu tử thích chưa ở đây.”

“Muốn chú hướng dẫn học cũng được.”

“Í?” Kịch bản sao lại phát triển theo hướng này? Lúc này không phải là La Thiếu Thàn nên thể hiện là thụ sủng nhược kinh, cảm động đến rơi lệ... Được rồi, dù sao đối tượng cũng là La Thiếu, phát triển như thế này mới là bình thường.

La Thiếu Thàn nói: “Dù sao chú cũng rất hiểu kỳ về phương pháp giáo dục ở trường mẫu giáo con học.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....”

Sáng sớm ngày hôm sau.

La Thiếu Thàn gọi Thẩm Thận Nguyên dậy, gõ cửa một lúc lâu không thấy động tĩnh gì, mở ra nhìn, liền thấy Thẩm Thận Nguyên nằm bò trên giường, mồ hôi đầm mặt.

“Sao thế?” Anh vội vàng chạy đến bên giường, giơ tay ra sờ trán cậu.

Thẩm Thận Nguyên “gian nan” mở mắt ra, hơi thở như tờ, trả lời: “đau bụng.....”

La Thiếu Thàn lập tức bế cậu lên, “Chú đưa con đi bệnh viện.”

“Con không muốn đi viện.” Thẩm Thận Nguyên nắm chặt lấy cổ áo của anh, một lúc liền nắm thành nhúm nhùm nhí, “Uống thuốc là được rồi.”

La Thiếu Thàn nói: “Đi bệnh viện vẫn an toàn hơn, tốt nhất là tiêm một mũi, như thế buổi chiều vẫn kịp đến nhà trẻ.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Chỉ là đi nhà trẻ mà thôi, cũng không phải tham gia đại hội đại biểu nhân dân, chắc cũng không cần phải lo lắng quá mức như thế này đâu nhỉ?

La Thiếu Thàn quay lại phòng một chyện, cầm lấy ví tiền liền đi.

Thẩm Thận Nguyên nói: “Con vẫn còn mặc đồng phục.”

“Con đã mặc đồng phục rồi mà.”

“Không lịch sự chút nào cả.”

“Bác sĩ coi là bệnh, quản ngực mới coi người.”

Nhin thấy La Thiếu Thàn sắp đi tới cửa, Thẩm Thận Nguyên bất ngờ thay đổi chủ ý, “A! Bụng đột nhiên không đau nữa rồi!” Xem ra cửa ải đi nhà trẻ này cậu không bở qua được rồi, chỉ có thể đến đâu hay đến đó, ngay yên quan sát động tĩnh mà thôi.

La Thiếu Thàn dừng bước, nhìn cậu.

Thẩm Thận Nguyên chân thành nói: “Nhất định là tình thương của tiểu tiểu thúc thúc cảm động thương đế r噃!”

La Thiếu Thần nói: “Có thể là đỡ tạm thời thôi, đi bệnh viện vẫn an toàn hơn.”

“Có thể là do đói r噃.” Thẩm Thận Nguyên nói, “Ăn một chút là được thôi.”

“Con chắc chứ?”

“Chắc mà.”

“Cho nên, một giờ sau con đảm bảo sẽ ngã trong phòng học của nhà trẻ chứ?”

“Có thể muộn một tiếng không ạ, cho con ngủ nướng một tí?”

“Chú có thể mang giúp con một cái gối vào phòng học.”

“.....Cám ơn chú, nhưng mà không cần đâu. Kỹ thuật của con rất tốt, không cần gối đâu.”

“Vậy thì, trước tiên đánh răng thôi.” La Thiếu Thần thả câu xuống, nhéo nhéo cái mũi.

Thẩm Thận Nguyên mặt lập tức đỏ bừng.

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 23: Đi Học (Trung)

Dịch: Phong Bụi

Tình địch, tình địch, đến cả đôi.

Đối diện với La Lâm Lâm tóc xõa dài trong gương, Thẩm Thận Nguyên lại nghĩ ra một chiến thuật kéo dài thời gian.

“Tiểu Tiểu thúc thúc!” Cậu cầm cái lược u oán đi ra.

La Thiếu Thần vừa gọi điện gọi thức ăn xong, nhìn biểu cảm của cậu, bình tĩnh nhướn mày.

Thẩm Thận Nguyên nói: “Hôm nay là ngày đầu tiên con đi học lại, con muốn để lại cho mọi người ấn tượng tốt đẹp.”

La Thiếu Thần nói: “Nếu như con nhất quyết muốn mặc đồ ngủ đi thì chú cũng không phản đối đâu.”

“Không, con muốn buộc một kiểu tóc dễ nhìn hơn một chút.” Thẩm Thận Nguyên kéo tóc nói: “Con muốn buộc thành búi!”

“.....” La Thiếu Thần mặt không có biểu cảm gì, gật đầu: “Có thể.”

Thẩm Thận Nguyên đưa lược cho anh, “Nhưng mà con không biết buộc.”

“Trước kia không phải con đều tự chải tóc hay sao?”

Đúng vậy, đúng là tự mình chải! Đây có thể nói là việc Thẩm Thận Nguyên cảm thấy hối hận vô số lần, biết sớm thì đã tuyên triệ La Thiếu

Thần đến hãi hãi rã! Mẫn cán như thế làm gì không biết? Thẩm Thận Nguyên nói: “Bện đuôi ngựa thì con biết...”

“Con cứ bện đuôi ngựa trước đi, phẫn con lại chú làm cho.”

“.....” Thẩm Thận Nguyên hờn nghi nhìn anh ta, tuy hoài nghi tính xác thực trong lời anh ta nói, nhưng vì hiếu kỳ, vẫn bện đuôi ngựa tử tế, sau đó nhìn thấy La Thiếu Thần cầm một đống đõra. “Đây là cái gì?”

“Đây, keo, sạc điện thoại, băng dính trong.”

“Con muốn là búi tóc chứ không phải búi sạc điện.”

“Dùng keo cố định tóc, dùng sạc điện thoại để bồi sung phần tóc con thiếu, đều là màu đen cả mà, rất phù hợp. Đây để trang trí màu tóc, băng dính trong để làm bước cố định cuối cùng.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Một chuyện buồn cười như thế sao anh ta vẫn có thể nói ra một cách đường hoàng vậy nhỉ?

La Thiếu Thần nói: “Con muốn búi cao một chút hay là thấp một chút?”

“.....” Thẩm Thận Nguyên cúi đầu đáp: “Con nghĩ rã, búi cao quá rất dễ bị tróc, tốt hơn là không búi nữa.”

Trên đường đến nhà trẻ, La Thiếu Thần quay lại biệt thự để lấy sách giáo khoa và vở bài tập của La Lâm Lâm. Thẩm Thận Nguyên rảnh rỗi không có chuyện gì làm, thuận tay mở vở bài tập ra, liền nhìn thấy một bức tranh: Con quạ giữa đêm đen.

Không ngờ khả năng vẽ vời của La Lâm Lâm lại “cao siêu” đến thế này, Thẩm Thận Nguyên thong thả lật tiếp, sững sốt một chút, trên tờ giấy vẽ trắng tinh vẽ một cô bé mặc váy hồng, thế nhưng xung quanh cô lại là một khoảng hắc ám.

Đây là thế giới nội tâm của La Lâm Lâm sao?

Cho dù trên người mặc váy màu gì thì thế giới tâm linh vẫn không hề có chút ánh sáng, rực rỡ hay ấm áp.

Cậu tiếp tục lật, phát hiện thiếu mất hơn nửa trang, chỉ thừa lại một hình tam giác được tô kín màu xanh lam thẫm. Cho dù có màu sắc, nhưng vẫn âm trầm đè ép khiến người ta hít thở không thoải mái.

Thẩm Thận Nguyên gấp vở bài tập lại, nhìn hình phản chiếu La Lâm Lâm trên cửa kính xe.

Một cô bé sáu tuổi đã phải trải qua những gì khiến cho thế giới của cô đột nhiên trở nên u ám như vậy? Lần đầu tiên cậu hiểu kỹ vì bản thân La Lâm Lâm chứ không phải vì bản thân biến thành La Lâm Lâm.

Xe dừng lại ở chỗ đậu xe trên lề đường trước một cánh cổng lớn bằng thép sơn trắng.

Thẩm Thận Nguyên thấy La Thiếu Thân ra khỏi xe, kinh ngạc thò ra khỏi xe hỏi: “Chú thực sự định đi học cùng con sao?”

La Thiếu Thân hỏi: “Tại sao lại không nhỉ?”

“Chú quá tuổi rồi đó.”

“Thính giảng không giới hạn tuổi tác.”

“Nhưng sẽ gây áp lực cho con.”

La Thiếu Thân nói: “Chú hứa sẽ không nói chuyện con ngủ gật trong lớp học cho bố mẹ con.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Không phải vì nguyên nhân đó. Chú đi học cùng con sẽ khiến cho các bạn nghĩ con là một đứa trẻ chưa lớn.”

“Đi đâu đó có gì không tốt đâu? Chứng minh các bạn ấy thừa nhận con là đồng loại của mình.”

Thẩm Thận Nguyên cảm thấy câu nói này có chút cỗ quái, chưa kịp nghĩ kỹ hơn đã bị La Thiếu Thàn giành lấy chiếc cắp nhỏ trong tay, chào hỏi bảo vệ một câu, dắt cậu đi vào cổng trường.

Đối diện với cổng trường là một con đường nhỏ bằng xi măng, hai bên là khu vui chơi của nhí đồng và một sân cỏ khoảng hai trăm mét vuông. Cuối con đường là một khu phòng học ba tầng đan xen giữa hai màu vàng nhạt và hồng nhạt, trên tường vẽ các hình hoạt hình cây cối hoa cỏ, mây trắng..., hết sức ngây thơ.

Lúc này đây, Thẩm Thận Nguyên rất cảm kích La Thiếu Thàn đã đi cùng mình. Để một người trưởng thành hai mươi lăm tuổi một mình đối diện với một tình huống khó xử như là quay lại nhà trẻ học thế này, thực quá tàn nhẫn.

La Thiếu Thàn dắt cậu vào khu phòng học tầng ba, trong phòng học đã có bốn bạn nhỏ, có một nửa số khuôn mặt khiến Thẩm Thận Nguyên đau đầu.

Kiều Anh Lãng dắt cô bạn gái số hai của cậu ta đi đến. Xuất phát từ quan hệ thân thiết giữa cậu ta và La Lâm Lâm, Thẩm Thận Nguyên nghiêng về suy đoán La Lâm Lâm mới là bạn gái số một.

“La Lâm Lâm.” Kiều Anh Lãng đi đến trước mặt cậu, không nói lời nào, chỉ nhìn.

Thẩm Thận Nguyên mỉm cười nói: “Chào buổi sáng.”

“Hôm nay tớ không mang khăn đỏ đội đầu.” Kiều Anh Lãng có chút khổ não, đầu hơi nghiêng về một bên, đôi lông mày dày rậm chau lại, xem ra cũng có chút đẹp trai ở tuổi này.

Thẩm Thận Nguyên đột nhiên hiểu ra tại sao cậu ta lại được hâm mộ như vậy rña, trẻ con có thể giới thẩm mỹ của trẻ con.

Kiều Anh Lãng lấy khăn mùi xoa màu trắng dắt trên túi áo ngực xuống, phết mở, sau đó đặt lên đầu Thẩm Thận Nguyên, “Thế này có được

không?”

.....

Được không cái gì được không?

Đây là định làm lẽ truy điệu cho cậu sao?

Thẩm Thận Nguyên trừng mắt nhìn cậu nhóc.

Kiều Anh Lãng nói: “Kết hôn nhất định phải đội khăn đỏ.”

“.....” Thẩm Thận Nguyên chỉ vào đỉnh đầu của mình, “Đây là màu đỏ sao?”

Kiều Anh Lãng ngẫm nghĩ một lát, nói với người bạn gái số hai đang bức bối bất bình: “Trần Văn Lê, cậu đi lấy bút màu lại đây.”

Trần Văn Lê kêu lên: “Tôi là tân nương, tôi là tân nương cơ. Khăn đỏ đội đầu là của tôi.”

Kiều Anh Lãng nói: “Ngày mai tôi lại cưới cậu.”

“Tôi mặc kệ!” Trần Văn Lê giật lấy khăn mùi xoa trên đỉnh đầu Thẩm Thận Nguyên đặt lên trên đỉnh đầu mình.

Thẩm Thận Nguyên nhanh miệng giành nói trước mặt Kiều Anh Lãng, nói: “Tôi làm người chứng hôn cho hai cậu.”

Kiều Anh Lãng bất mãn nhìn cậu chăm chăm.

Thẩm Thận Nguyên đang định nói mấy câu như là tôi biết cậu thích tôi, nhưng mà một chàng nhiếp ảnh vợ là vi phạm pháp luật, hai người ở với nhau mới là quan niệm hôn nhân đúng đắn, liền nghe thấy Kiều Anh Lãng đường hoàng nghiêm túc nói: “Không có người chứng hôn!”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Xin lỗi nhé, là cậu đã nghĩ quá nhiếp.

Kì ầu Anh Lãng nói: “La Lâm Lâm, cậu không gả cho tớ thì chẳng thể gả cho ai được hết.”

“.....” Một lời nguy ền rùa quá độc ác à nha! Tuy Thẩm Thận Nguyên không phải La Lâm Lâm, nhưng thân là người ở nhờ thân thể của La Lâm Lâm, cậu vẫn cảm thấy giận dữ thay cho, một tay nắm lấy La Thiếu Th ần đang đứng một bên xem kịch rất vui vẻ, “Tớ có tân lang r ầm.”

La Thiếu Th ần: “.....”

Kì ầu Anh Lãng ch ậm châm nghẽn cổ, dường như bây giờ mới phát hiện ra đứng bên cạnh là người hàn hoi chứ không phải là cây cột nào đó. “Chú ấy là người lớn đó.”

Thẩm Thận Nguyên: “Đúng vậy, chú ấy là người lớn, nhưng cũng coi như là người.”

La Thiếu Th ần: “.....”

Kì ầu Anh Lãng nói: “Cậu không thể gả cho người lớn được, bọn họ già đi rất nhanh đó.”

La Thiếu Th ần: “.....”

Thẩm Thận Nguyên đáp: “Ch ẳng sao cả, tiểu tiểu thúc thúc rất giàu, chú ấy có thể đi kéo da.”

La Thiếu Th ần: “.....”

Kì ầu Anh Lãng nói: “Chỉ có người xấu mới đi kéo da thôi.”

La Thiếu Th ần: “.....”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Đàn ông không xấu đàn bà không yêu.”

“.....” La Thiếu Th ần vô duyên vô cớ bị châm thành nhím lúc này mới mở miệng: “Chúng ta trước tiên tô khăn đội đ ầu thành màu đỏ đi.” Cho dù La Thiếu Th ần có xấu tính một cách vô lý cũng không xấu tính đến mức đi

tính toán với một đứa trẻ sáu tuổi – ngoại trừ La Lâm Lâm, bởi vì cô bé có rất nhiều biểu hiện lớn trước tuổi.

Thẩm Thận Nguyên vẫn muốn tiếp tục, liếm liếm môi, nhưng Kì Ánh Lãng bị nói liền dao động, cậu quay người đi lấy khăn đội đầu.

Trần Văn Lệ đội khăn trắng, bị bỏ qua một bên một lúc lâu, sống chết không để ý, như thể có tấm khăn này rã là có được tấm giấy chứng nhận kết hôn với Kì Ánh Lãng.

Thẩm Thận Nguyên nhìn hai người họ làm loạn, lặng lẽ rút lui, nhưng mà đi chưa được mấy bước, lại có một chuyện đau đầu khác – Cậu không biết La Lâm Lâm ngã chỗ nào. Cảm thấy ánh mắt của La Thiếu Trần vẫn dõi theo mình, cậu dứt khoát chọn lấy một chỗ, ngồi xuống.

“Đó là chỗ ngồi của Dương Bá An!” Giọng nói bén nhọn của Trần Văn Lệ thét lên.

Đầu Thẩm Thận Nguyên càng đau hơn.

Vừa hay có hai bạn nhỏ đi đến, một đứa bé trai nói với đứa bé trai còn lại: “La Lâm Lâm ngã vào chỗ của cậu kìa!”

Thẩm Thận Nguyên đang định chuyển chỗ ngồi, liền nghe thấy đứa bé trai kia nói: “Mẹ của tôi nói, thích một ai đó sẽ ngồi vào chỗ của họ.”

.....

Cái mông đang nhắc lên của Thẩm Thận Nguyên cứng đơ.

Đứa bé trai còn lại cứng đơ người.

Kì Ánh Lãng đang giành khăn mùi xoa với Trần Văn Lệ cũng cứng đơ người.

Tuy rằng lý do không giống nhau, nhưng biểu cảm không ngờ lại giống hệt nhau: đều giống như vừa bị sét đánh.

Thẩm Thận Nguyên không thể không cảm khái thêm l`ân nữa: Bọn trẻ con thời nay nghĩ những gì thế không biết?

Trần Văn Lệ đột nhiên vui mừng kêu lên: “La Lâm Lâm thích Dương Bác An! La Lâm Lâm thích Dương Bác An!”

“.....” Thẩm Thận Nguyên lặng lẽ ngẩng vào chỗ ngồi bên cạnh, đối với những ánh mắt người khác nhìn mình coi như không biết.

Lô Quỳnh vừa vào phòng học đã thấy người đàn ông ngồi cuối lớp, dung mạo anh tuấn, khí chất trầm ổn, lại cho người ta cảm giác uy nghiêm, cho dù có ở giữa một đám nhóc tì sáu tuổi cũng có thể ung dung tự nhiên.

“Xin chào, xin hỏi anh là...” Cô vừa hỏi, vừa không khỏi đánh giá một chút. Tuy đã có bạn trai ổn định, nhưng cô vẫn có quyền lợi ngắm nhìn gai đẹp mà.

La Thiếu Thành đáp: “Tôi là chú của La Lâm Lâm.”

Lô Quỳnh giờ mới để ý đến La Lâm Lâm đang ngồi giữa Dương Bác An và Kiali Anh Lãng, không khỏi có chút đỏ mặt. Là một giáo viên, không nhìn thấy học sinh của mình ngay từ lúc đầu thực sự rất không chuyên nghiệp.

“Có thể nói chuyện không?” La Thiếu Thành đưa ra lời mời.

Lô Quỳnh nhớ đến tình trạng đặc biệt của La Lâm Lâm, gật gật đầu.

Bọn họ vừa đi ra, phòng học liền náo loạn như cái chợ.

Kiali Anh Lãng tuyên chiến với Dương Bác An: “La Lâm Lâm phải gả cho tôi.”

Dương Bác An trầm mặc cúi đầu.

Kiali Anh Lãng nhìn Thẩm Thận Nguyên chằm chằm.

Nếu như có thể, Thẩm Thận Nguyên rất muốn xông lên hét vào mặt Trần Văn Lê: Quản ông xã nhà cô cho chặt vào!

Sau một lúc, Lô Quỳnh quay trở lại, nhưng không thấy bóng dáng của La Thiếu Trần.

Thẩm Thận Nguyên có chút hoang mang, lại có chút lo lắng, đôi mắt không ngừng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lô Quỳnh nhìn thấy, mỉm cười nói: “Chú của con không muốn làm phiền chúng ta học bài cho nên ra chỗ khác ngồi rã. Chỗc nữa hết tiết con có thể đi tìm chú.”

Thẩm Thận Nguyên cúi đầu giả vờ tự kỷ.

Kinder Anh Lãng đột nhiên nhớ ra câu nói lúc trước của Thẩm Thận Nguyên, tâm tình càng trở nên tệ tệ. Bởi vì cậu nhóc phát hiện ra rằng, tình địch của mình không phải chỉ một, mà là hai người.

(Bụi: Trẻ con thú vị thật, nhớ đến tuổi thơ =v=)

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 24: Đi Học (Hạ)

Dịch: Phong Bụi

Hát, hát, có tiến bộ.

Tiếng chuông “Hai con hổ hai con hổ” vang lên, cô giáo bắt đầu phát điểm tâm giữa giờ.

Thẩm Thận Nguyên xông lên, lấy một phàn, bưng trong lòng rầm chạy ra hành lang.

“La Lâm Lâm, đừng chạy! Cẩn thận chút, chú của con đang ở phòng âm nhạc lầu hai đó.” Lô Quỳnh đuổi theo mấy bước ở phía sau, vẫn còn lo lắng, bên người xoẹt một cái lại một nhóc nữa vọt ra, “Kiều Anh Lãng, con chạy chậm chút, cẩn thận ngã đó!”

Trần Văn Lệ cũng muốn đuổi theo, nhưng lần này coi như Lô Quỳnh nhanh tay le mắt, trước khi nhóc tì này chạy ra được thì ôm lấy nó vào lòng.

“Con phải đi tìm Kiều Anh Lãng.” Trần Văn Lệ giãy giụa.

Lô Quỳnh dỗ dành, nói: “Điểm tâm hôm nay là bánh gato kem đó, bánh gato kem rất ngon đó. Con ăn ở đây, cô thưởng cho con một quả dâu tây nhé.”

Trần Văn Lệ lập tức xoay người ngã về chỗ.

Đáng tiếc những lời này của Lô Quỳnh không nói trước khi Thẩm Thận Nguyên đứng dậy, nếu không thì cậu lúc này đã không rơi vào tình huống như bây giờ.

Kem trên gato dính đày ra bàn tay nhỏ, chảy xuống qua kẽ bàn tay, để không rơi ra sàn, cậu không thể không dùng hai tay bao bọc lại, nhanh chóng giảm tốc độ lại, cho nên vừa mới đến lâu hai đã bị Kiều Anh Lãng đuổi kịp.

“La Lâm Lâm!” Kiều Anh Lãng nắm chặt lấy vai cậu.

Hai bạn nhỏ lớp dưới đứng ở hành lang, hiếu kỳ nhìn qua.

Thẩm Thận Nguyên bức mình quay đầu lại, đang định chính nghĩa kháng nghị hành vi đeo bám như đỉa của nhóc con, liền nghe thấy tiếng dương cầm du dương như cung phong vũ bão ập đến, trong chốc lát liền lấp đi âm thanh ồn ào huyên náo ở trên hành lang.

.....

Chuyện gì vậy?

Thẩm Thận Nguyên đối diện với khuôn mặt hồng hào tròn trĩnh của Kiều Anh Lãng, nhìn thấy ánh mắt cậu nhóc vì tiếng nhạc mà dần dần trở nên kích động, trong lòng thầm có dự cảm không tốt.

“Cậu thích tí.” Kiều Anh Lãng tuyên cáo ngay trên hành lang.

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Đây có lẽ thuộc tình huống chủ ngữ và tân ngữ đổi chỗ cho nhau nhỉ?

Kiều Anh Lãng móc chiếc khăn tay bị tô thành màu đỏ máu, như lấy xuống từ trên thân thể chiến sĩ chết trận ngoài chiến trường, từ trong túi áo ra, chậm rãi gioi hai tay lên.

Thẩm Thận Nguyên quay đầu chạy thẳng. Bị tấm khăn tay như thế đội lên đầu, thực sự sẽ bị trẹo đấy!

Kiều Anh Lãng đuổi theo dang sau.

Thẩm Thận Nguyên chạy đến cuối hành lang, nhìn bốn phía tìm đường, mắt vừa liếc qua đã thấy dáng người quen thuộc đang ngã sau chiếc đòn

dương cầm màu đen. Cậu rẽ gấp vào phòng, chạy đến bên chiếc đàn.

Người đánh đàn say sưa đến mức quên cả bản thân đó quả nhiên là La Thiếu Thân.

La Thiếu Thân lúc này với lúc bình thường như hai con người hoàn toàn khác nhau. So với khuôn mặt lạnh lùng như băng sương, không chút biểu cảm, khuôn mặt say sưa hiện giờ giống một người bình thường hơn, mặc dù cảm xúc của anh ta chẳng qua là được âm nhạc dẫn dắt mà thôi.

Tiếng đàn dần tắt.

Ánh mắt của La Thiếu Thân dần dần đối diện với cậu.

“Tan học rã à?”

Thẩm Thận Nguyên gật gật đầu.

La Thiếu Thân nhìn chiếc bánh gato trên tay cậu, “Đây là cái gì thế?”

Thẩm Thận Nguyên đáp: “Điểm tâm giữa giờ.”

“.....Con phải ăn sao?”

“.....Cho chú ăn đó.”

.....

Hai người nhìn nhau không nói, đều không có ý vờ vê phán mình.

“Bánh gato của La Lâm Lâm là cho tôi ăn!” Dũng sĩ vĩ đại của tình yêu – Kieu Anh Lang xông lên, chen vào giữa hai người, sau đó nhìn thấy được nhúm bánh gato trong tay Thẩm Thận Nguyên. Trước đó không phải cậu không nhìn thấy trong tay Thẩm Thận Nguyên có cầm vật gì đó, chỉ là không nhận ra chủng loại của vật đó thôi.

Thẩm Thận Nguyên thấy cậu nhóc không nói, chỉ trầm mặc, thúc giục: “Cậu thực sự muốn ăn sao?”

Kiều Anh Lãng: “.....” Sức mạnh của dũng sĩ tình yêu chính là tình yêu! Cậu không ngừng đốt lên ngọn lửa tình yêu, đốt lên, đốt lên... thế nhưng cậu nhóc phát hiện, cho dù có đốt thế nào đi nữa cũng không thể chống cự lại được vẻ ngoài thê thảm và buồn nôn của miếng bánh trước mặt.

La Thiếu Thân coi như tu vị thăm sâu, giải vây: “Tất cả mọi người đều đã... muốn ăn như vậy, một miếng bánh không đủ chia, không bằng vứt đi vậy.”

“Vâng!” Biểu cảm nghiêm túc của Kiều Anh Lãng như thoát được gánh nặng, lại như gấp phải đại địch.

La Thiếu Thân đứng dậy, dắt Thẩm Thận Nguyên đi rửa tay, sau đó trước khi chuông báo vào giờ vang lên đưa Thẩm Thận Nguyên và cái đuôi phía sau cậu về lớp.

Buổi sáng có thể coi như có chuyện nhưng không nguy hiểm, buổi trưa cho đến giờ ăn cơm, Kiều Anh Lãng vốn định mời Thẩm Thận Nguyên cùng ăn cơm trưa, nhưng Thẩm Thận Nguyên đã có chuẩn bị, không đợi cậu nhóc động thân, đã nhào vào trong lòng La Thiếu Thân, dính chặt như keo.(Bụi: dễ thương quá =v=)

La Thiếu Thân nói: “Vẫn đây của mình tự mình giải quyết đi.”

“Đây là lời mà người giám hộ nên nói sao?” Thẩm Thận Nguyên hỏi ngược lại.

Lô Quỳnh đối với hành động qua lại giữa họ rất kinh ngạc. Vì trong trí nhớ của cô, La Lâm Lâm là một cô bé cô độc, ít nói, ngay cả Kiều Anh Lãng có quan hệ tốt nhất cũng chỉ thỉnh thoảng nói vài câu, tiếp xúc bằng ánh mắt rất ít, chứ đừng nói đến ôm áp người khác thân thiết như vậy. Nhưng đây rõ cuộc vẫn là chuyện tốt, cô coi việc giúp người là niềm vui, nói: “Tôi đi nhận cơm, thuận tiện nhận phàn của La tiên sinh nhé.”

La Thiếu Thân vừa nói cảm ơn, vừa móc ví ra.

Lô Quỳnh vội vàng xua tay, nói: “Nhà ăn dùng phiếu ăn, tôi có, không
đất mà, cũng là để tôi làm tròn sự hiếu khách của chủ nhà mà.”

La Thiếu Thân cũng không gượng ép, dù sao hai người trưởng thành
đãy tiễn qua đãy tiễn lại trước mặt một đám nhóc tì cũng không hay lầm.

Lô Quỳnh vừa đi, Thẩm Thận Nguyên lập tức tìm chỗ ngồi, ngồi xuống
cùng La Thiếu Thân.

Có lẽ là do việc cậu liên tiếp mấy lần từ chối đã kích thích lòng tự trọng
của Kiều Anh Lãng, cậu nhóc lần này lại không tới nữa, chỉ là mang ghế
đến ngồi ở vị trí đối diện Thẩm Thận Nguyên và La Thiếu Thân, nhìn
trừng trừng hai người họ.

Nếu như không phải do tuổi tác của cậu còn quá nhỏ, Thẩm Thận
Nguyên suýt nữa thì cho cậu nhóc là một ông chàng đang đi bắt gian rã.

Lô Quỳnh rất nhanh đã quay trở lại, phân phát cơm hộp.

Lượng cơm và thức ăn của La Thiếu Thân đều giống như của Lô
Quỳnh, cơm đám nhóc tì ăn là cơm dinh dưỡng, còn kèm theo sữa bò, ăn
xong vừa hay có thể ngủ, sau đó tiếp tục lên lớp, cho đến lúc tan học.

Thực sự đã trải qua một ngày, Thẩm Thận Nguyên cảm thấy chẳng qua
chỉ có thế. Cảm giác khuất nhục trong tưởng tượng lại không hề xuất hiện,
trên đường về nhà cậu thậm chí còn ngâm nga bài hát hôm nay Lô Quỳnh
dạy.

La Thiếu Thân nói: “Âm điệu sai rã.”

Suýt nữa thì quên mất trong xe vẫn còn một vị cha đỡ đầu âm nhạc.
Nhớ lại lúc mình thu âm đĩa, sự không vui vẻ đủ kiểu của hai người, Thẩm
Thận Nguyên vô thức không hát nữa, không nói lời nào, quay ra nhìn cảnh
vật ven đường.

“Lộc ba ba đang chạy bộ, Lộc ma ma thể dục buổi sáng, cục cưng Tiểu
Lộc đang ngủ nướng, mặt trời chiếu đến mông rã...” La Thiếu Thân đột

nhiên ngâm nga.

Thẩm Thận Nguyên trềtrềm môi. Hát nhạc thiêuchỉ bằng cách hát nhạc trữ tình, đây đúng là sự hưởng thụ vô đối.

La Thiếu Thàn nói: “Chúng ta vềnà luyện tập dàn, cô giáo Lô nói là ngày mai mỗi người đều phải hát đấy.”

.....

Không!

Thẩm Thận Nguyên kinh hoàng trợn trùng mắt, dường như nhìn thấy bí kịch ngày trước sấp tái diễn trước mắt.

Nhưng sự việc không tệ hại như cậu tưởng tượng.

Mặc dù ca sĩ là cậu, giám chế là La Thiếu Thàn, vai trò của hai người giống hệt như buổi đầu, có điều thái độ đối xử của La Thiếu Thàn lại khác nhau một trời một vực. Ngoại trừ âm điệu, những thứ khác La Thiếu Thàn không hề chỉnh sửa, thậm chí trong tình huống đoạn cuối không được chú ý, anh ta còn khen ngợi cậu vài câu.

Thẩm Thận Nguyên kinh ngạc nói: “Chú thực sự thấy con hát rất hay sao?” So với hiện thực La Thiếu Thàn đang khen ngợi cậu, cậu càng tin tưởng vào điều hoang đường là La Thiếu Thàn đã bị hoán đổi linh hồn hơn.

La Thiếu Thàn nói: “Với tư chất của con mà nói, rất hay.”

“Tư chất của con?”

“Không phải con vẫn luôn lấy Thẩm Thận Nguyên làm mục tiêu sao?”

Thẩm Thận Nguyên nói một cách hàm súc: “Chỉ là fan hâm mộ thôi.”

“Con đã vượt qua cậu ta rồi, sau này có thể tìm kiếm mục tiêu cao hơn.”

“.....” Câu khen ngợi đó cậu muốn trả lại nhà sản xuất!

Bảy ngày tiếp theo trôi qua khá yên bình.

Thẩm Thận Nguyên vừa tiến bộ lại vừa thụt lùi. Tiến bộ là khả năng hát hò, cô giáo Lô dạy mấy bài cậu mở miệng ra là hát được, hơn nữa trường hợp hát sai nhạc càng lúc càng ít, thụt lùi là tất cả các bài hát trong album của Thẩm Thận Nguyên, hát nhạc thiếu nhi như r āi, các bài hát trước kia hát thế nào cũng không tìm lại được cảm giác. Có một lần ngâm nga trong lúc tắm, lúc ra La Thiếu Th àn hỏi cậu có phải học được bài hát thiếu nhi nào mới không, còn nói bài hát lúc nãy tuy có chút kỳ lạ, nhưng âm luật cũng khá được – Bài hát đó là ca khúc chủ đề do đích thân La Thiếu Th àn sáng tác đó, không ngờ đã hát đến mức cha đẻ của nó cũng không thể nhận ra được r āi sao?

Cậu bị ai phát hiện, nếu cứ tiếp tục như thế này, “La Lâm Lâm” đánh bại Thẩm Thận Nguyên chỉ là chuyện tính theo ngày.

Mặc dù là như vậy, nhưng lúc Lô Quỳnh dạy bài hát thiếu nhi mới, cậu vẫn hết sức chăm chỉ học tập.

Lô Quỳnh dạy xong bài hát, cầm vài tờ giấy trắc nghiệm ra, nói: “Cho cô xin một chút thời gian học tập của các con nhé. Có một bác muốn làm điều tra, đưa cho cô một tập trắc nghiệm, các con hãy trả lời thật trung thực nhé. Nếu như thành tích tốt, có thể được giới thiệu đến học tại trường tiểu học trọng điểm đó.”

Thẩm Thận Nguyên rất hoài nghi liệu “các bạn học” có thể hiểu được ý nghĩa của ph àn thường khích lệ này hay không. Có điều hiện giờ cậu đang ở nhờ thân thể của La Lâm Lâm, tất nhiên nên đem lại chút lợi ích cho cô bé, cho dù sau này có rời khỏi, cũng có thể ngẩng mặt mà nhìn.

Tập phiếu trắc nghiệm phát đi, lông mày cậu khẽ nhăn lại, phiếu trắc nghiệm này...

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 25: Trắc Nghiệm (Thượng)

Dịch: Phong Bụi

Điều tra, trắc nghiệm, loại toàn năng.

Lượng câu hỏi quá lớn!

Phạm vi hỏi quá rộng!

Đây thực sự là báo cáo điều tra dành cho nhà trẻ sao?

Thói quen được hình thành lâu năm khiến cậu một bên lặng lẽ phát biểu xong cảm khái trong lòng, một bên tranh thủ thời gian nhanh chóng đọc lướt qua phiếu trắc nghiệm một lần, nắm chắc kết cấu phân bố câu hỏi, xác định đề mục nào quan trọng hơn thì làm trước...

Một phút trôi qua, Lô Quỳnh phát hiện Thẩm Thận Nguyên vẫn ngây người nhìn phiếu trắc nghiệm, không nhịn được khom người xuống, nhẹ giọng nói: “Chỉ là điều tra thôi, không phải bài thi, đáp đúng đáp sai điều không sao hết, Lâm Lâm cứ thoải mái mà làm.”

Thẩm Thận Nguyên liếc nhìn những đứa trẻ khác ở xung quanh, phát hiện tất cả đều đã xoạt xoạt viết, chỉ còn mỗi mình là chưa nháy bút, vội vàng cầm bút viết tên của La Lâm Lâm. Ba chữ này là rèn luyện kỹ càng dựa trên bút tích của La Lâm Lâm trên vở bài tập, mặc dù cậu nhìn qua vẫn thấy có khác biệt, nhưng chỉ cần viết chữ thật nhỏ, nhấn bút mạnh một chút, chữ cái dày một chút, dày di dày dít, đại thể vẫn có thể chấp nhận được.

“Thời gian là 10 phút. Các em hãy tranh thủ thời gian nhé.” Lô Quỳnh nói.

.....

Chỉ có 10 phút?

Đây đúng là bắt nạt đằng nghịch thiên mà! Ngay cả người trưởng thành như cậu cũng không nuốt nổi nữa là.

Thẩm Thận Nguyên không dám nghĩ lung tung nữa, tập trung tinh thần nghiên cứu để mục.

Câu thứ nhất là về cụm từ.

Rất đơn giản, đỏ gì, vàng gì, trắng gì... màu đỏ màu vàng màu trắng... vân vân, quá lười nhác có bị khéo trừ điếm ấn tượng không nhỉ? Tốt hơn là sửa thành hoa đỏ, Hoàng Hà, mây trắng.

Thẩm Thận Nguyên vừa bắt đầu đã rất căng thẳng, 50% vì tiền đồ của La Lâm Lâm, 50% là vì lòng tự trọng của người trưởng thành 25 tuổi, nhưng cứ làm rã làm, cậu liền dốc hết tâm trí vào, cho đến tận lúc chuông reo hết tiết vang lên, thu phiếu, cậu vẫn còn lưu luyến kéo phiếu lại từ tay Lô Quỳnh. Lô Quỳnh khó khăn lắm mới thu hết phiếu, lập tức quay về văn phòng, trả cho Vi Lập Thế đang chờ ở đó.

Vi Lập Thế nói: “Cám ơn cô giáo Lô, cô giáo Lô vất vả rã.”

Lô Quỳnh cười nói: “Tôi hy vọng tất cả học sinh trong lớp tôi đều có thể lên trường tiểu học trọng điểm.”

Vi Lập Thế nói: “Tôi cũng hy vọng như thế.”

Lô Quỳnh vẫn phải dạy tiếp, hàn huyên hai câu đã đi rã. Vi Lập Thế ôm tập điền tra trong lòng, ra khỏi cửa, xuống lầu, rẽ vào phòng âm nhạc ở tầng hai. La Thiếu Thành đang viết nhạc, thấy ông ta đi vào, lập tức dừng bút ngẩng đầu lên.

“Tôi còn chưa kịp xem.” Vi Lập Thế cười cười, đi đến một bên nhìn phiếu điền tra.

La Thiếu Thàn cầm bút dừng trên tờ giấy thật lâu, nhưng không viết được nốt nhạc nào.

“Ô...” Vi Lập Thế đọc xong phiếu điền tra, mở miệng, “Tôi nghĩ tôi nhìn thấy một thàn đằng rã.”

La Thiếu Thàn cầm lấy tập phiếu, rất nhanh lật đến bài của Thẩm Thận Nguyên, nét chữ trẻ con không có gì khác với những đứa trẻ khác, nhưng nét chữ dí dít đã thể hiện rõ người trả lời phiếu đã vượt quá khả năng tư duy và tốc độ viết chữ của những đứa trẻ học cùng.

“Nếu như tôi không biết cô bé, tôi sẽ nói đứa nhỏ nhà cậu không những trình độ ngữ văn toán học tiếng Anh đều xuất sắc, mà ngay cả vật lý, sinh học đều có chút hiểu biết, sau khi trưởng thành sẽ trở thành một nhân tài loại hình toàn năng.” Vi Lập Thế thấy La Thiếu Thàn vẫn nhìn hai câu hỏi trước mặt, dứt khoát chỉ vào một câu hỏi trong số đó, “Ví dụ như câu này, câu hỏi là bảo chúng dùng phương thức khác ngoài chữ viết để thể hiện nước. Những đứa trẻ khác đều vẽ, chỉ có cô bé là viết H₂O. Còn câu này, hỏi nếu như xương của bạn bị hỏng 205 cái, thì còn bao nhiêu cái còn tốt, cô bé viết 1. Nói rõ cô bé biết xương của thân thể người trưởng thành có 206 cái, tất nhiên, cô bé có thể không biết mình đang ở thời kỳ phát triển, xương vẫn chưa hoàn toàn nối hết với nhau, cho nên con số còn có thể nhầm hơn.”

La Thiếu Thàn gấp phiếu điền tra lại, “Cho nên kết quả chẩn đoán của anh là gì?”

“Không biết.” Vi Lập Thế nhún vai.

La Thiếu Thàn chau mày.

Vi Lập Thế nói: “Dựa vào những trải nghiệm và biểu hiện của La Lâm Lâm mà nói, cô bé có khả năng mắc chứng đa nhân cách, nhưng đa nhân cách là một loại bệnh, chủ yếu thể hiện ở hành vi, thái độ, chứ không phải ở thiên phú trời cho, để một đứa bé sáu tuổi không thích học trong khoảng thời gian một tháng, dùng khoảng thời gian người thân không gia đình không nhìn thấy, tiếp xúc những thứ này, đối với độ tuổi này của cô bé là

tương đối đòi hỏi kiến thức uyên thâm và thu hút vận dụng... Điều này vượt quá phạm vi tôi hiểu biết rã.”

La Thiếu Thần hỏi: “Anh cảm thấy đây là tình trạng gì?”

Vi Lập Thể nói: “Không biết cậu hỏi về gì? Nếu như là chứng đa nhân cách, dựa vào miêu tả của anh, hiện tại La Lâm Lâm không xuất hiện tình trạng mất ký ức tạm thời, thay đổi nhân cách, cũng không hề có các trạng thái cảm xúc như ngây ngẩn, buồn bã, căng thẳng vân vân, cho nên khả năng mắc chứng đa nhân cách là rất thấp. Còn về thành tích học tập đột nhiên nhảy vọt, có lẽ cậu tiếp xúc chân tướng gần hơn tôi chứ?”

La Thiếu Thần gấp bài điền tra của Thẩm Thận Nguyên lại, bỏ vào trong túi áo, những phiếu điền tra còn lại trả lại cho ông ta, “Có thể tổng kết một câu hứu dụng từ mấy lời anh làm nhảm được không?”

Vi Lập Thể thoái mái cười cười nói: “Sherlock Holmes từng nói, loại trừ tất cả các khả năng, khả năng còn lại cho dù ly kỳ đến đâu, cũng nhất định là chân tướng.”

La Thiếu Thần nói: “Cám ơn đã nói cho tôi biết kiếp trước của anh là Sherlock Holmes.”

“Từ nghiệp mà nói, khả năng tôi là Waston cao hơn.”

“Chúc anh sớm ngày gặp được Sherlock Holmes, lại tiếp tục được bạn rộn trong các vụ án mạng.”

“Hơ... Tôi nghĩ đã đến lúc tôi phải xuống sân khấu rã.” Vi Lập Thể cuộn tập điền tra lại, trước lúc ra khỏi cửa, quay đầu lại hỏi, “Chuyện trường tiểu học trọng điểm...”

La Thiếu Thần quay đầu nhìn ông ta.

Vi Lập Thể hiểu ý, nói: “Tôi sẽ nghĩ cách.”

La Thiếu Thần đáp: “Cám ơn.”

“Phí vໍn tinh nhu cū.”

Sau khi ông ta đi khỏi, La Thiếu Thân lấy từ trong túi áo ra một mảnh giấy nhỏ, chậm rãi xé làm hai nửa, rã lại hai nửa nữa...

Các từ “Thẩm Thận Nguyên”, “Đại sư bắt ma”, “Thuật di hồn”, “Ma triền thân” dàn dàn bị xé vụn.

Lúc ăn cơm trưa, Thẩm Thận Nguyên cảm thấy La Thiếu Thân có chút gì đó không ổn, trước kia biểu cảm của anh ta tuy rằng rất ít, nhưng chưa bao giờ từ chối mình, nhưng hôm nay có thể cảm thấy sự xa cách trong hành động của anh ta với mình.

Chắc không thể nào chỉ trong một đêm mà cảm thấy anh ta và La Lâm Lâm nam nữ khác biệt đâu nhỉ?

Thẩm Thận Nguyên không ngừng nhai miếng cà rốt đã nát đến không thể nát hơn trong miệng, len lén quan sát anh ta.

Kì àu Anh Lãng chính đại quang minh quan sát Thẩm Thận Nguyên gấp cà rốt mình không thích mà để riêng ra bỏ vào bát của cậu, đồng thời dùng giọng điệu kiêu ngạo nói: “Tôi biết cậu thích ăn, cho cậu cả đây.”

Thẩm Thận Nguyên cúi đầu nhìn mấy miếng cà rốt vẫn còn dính hạt cơm, lặng lẽ dịch dịch mấy thứ khác trong bát sang một bên.

Trần Văn Lê nhìn không vừa mắt, “Tôi muốn ăn.”

Kì àu Anh Lãng bị làm khó, những thức ăn còn lại đều là thứ cậu thích ăn.

Đũa của Trần Văn Lê vươn qua.

Kì àu Anh Lãng dùng tay cản lại, vừa đúng đập vào mặt của Trần Văn Lê, Trần Văn Lê oa một tiếng khóc âm lên.

Thẩm Thận Nguyên đi học nhà trẻ mấy buổi, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy mấy nhóc tì này khóc, da đầu có chút tê rần.

Lô Quỳnh đã quá quen thuộc, chạy đến lấy khăn ăn, vừa trêu cô nhóc vừa giúp lau nước mắt.

Kiability Anh Lăng ngây ra, đứng bên cạnh Lô Quỳnh, không biết phải làm gì.

Trong lớp, chỉ duy có hai người không thèm để tâm đó là Dương Bá An và La Thiếu Thân, lúc này Thẩm Thận Nguyên không thể không bội phục sự bình tĩnh của bọn họ, trong sự công kích bằng âm thanh thế này mà vẫn có thể duy trì sắc mặt không bị dao động, lực phòng thủ quả thực quá mạnh.

Sau khi ăn trưa ngủ trưa xong thì lại học bài, mọi việc tuân hoàn như ban đầu.

Khó khăn lắm mới chịu được đến lúc hết giờ, Thẩm Thận Nguyên nhìn sắc mặt của La Thiếu Thân mà trong lòng lo lắng. Lúc lên xe, cậu kệ cho La Thiếu Thân giúp mở cửa xe, giành trước một bước tót vào vị trí ghế lái phụ.

La Thiếu Thân chau mày nói: “Ngươi sau an toàn hơn.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Ngươi sau không nhìn được mặt chú mà.”

La Thiếu Thân trầm mặc một lúc mới nói, “Con có thể nhìn kính chiếu hậu.”

“Kính chiếu hậu là hình chữ nhật nằm ngang, nhưng mặt của chú lại là nằm dọc... trái xoan... hơi, không quy tắc... hơi, hình ảnh không được đẹp, con cảm thấy...”

Cửa bị đập mạnh đóng vào.

La Thiếu Thân lên xe ở bên kia.

Thẩm Thận Nguyên đợi anh ta khởi động xe, mới thận trọng hỏi: “Có phải trong nhà xảy ra chuyện rồi không?”

La Thiếu Thàn điềm nhiên liếc cậu một cái, “Sao lại nghĩ vậy?”

“Con lo lắng mà. Người lần trước đâm phải chúng ta làm sao rã?”

La Thiếu Thàn nói: “Phật tử.”

“Chỉ phạt tử thôi sao?” Thẩm Thận Nguyên tức giận, “Suýt nữa thì chúng ta bị thương mà!”

“Ừ, là suýt nữa.”

“Bị thương thì phạt nặng phải không?”

“Ừ, thu hồi bằng lái.”

“.....Nặng thật đó!” Thẩm Thận Nguyên vừa cảm khái xong, liền cảm thấy xe đột nhiên rẽ gấp, trong chốc lát khiến cậu đập văng vào kính bên này.” Làm gì...” Lời chưa nói xong, cậu liền nhìn thấy trên kính chiếu hậu, một chiếc xe đang dien cuồng đâm lên.

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 26: Trắc Nghiệm (Trung)

Dịch: Phong Bụi

Vệ sĩ, vệ sĩ, có vệ sĩ.

Thẩm Thận Nguyên nắm chặt lấy dây an toàn, buồi bực nói: “Lần sau ra khỏi cửa nhất định phải xem... a ô... hoàng lịch! Đúng rã, hoàng(màu vàng)còn có cụm từ là hoàng lịch!”

La Thiếu Thành đẹp gia tốc, không lâu sau, liền nhìn thấy hai chiếc xe khác đuổi theo紧跟 sau, kẹp lấy chiếc xe công kích xe của họ.

Thẩm Thận Nguyên còn chưa kịp nhìn rõ, đã thấy La Thiếu Thành đột ngột rẽ gấp 180 độ, xuyên thẳng vào lồng xe bên cạnh, xoẹt qua chiếc xe vừa đâm vào họ!

Thẩm Thận Nguyên quay đầu nhìn lại.

Chiếc xe đó tuy muốn đuổi theo, nhưng bị hai chiếc xe khác cản lại, cuối cùng trực tiếp đâm vào một trong hai chiếc, chạy thoát.

“Cái này... không phải là mưu sát đấy chứ?” Thẩm Thận Nguyên sợ đến mức đổ mồ hôi lạnh.

La Thiếu Thành trải qua nguy hiểm mà không kinh sợ, nói: “Ngươi cho vui.”

Thẩm Thận Nguyên ngoan ngoãn ngồi yên.

Trước khi đi về tòa cao ốc, La Thiếu Thành gọi một cuộc điện thoại, nói hai câu mới chầm chậm chạy xe vào khách sạn.

Xe vừa đỗ lại, liền thấy hai người mặc tây trang màu đen đi đến gần.

Thẩm Thận Nguyên căng thẳng, hai mắt nhìn dính vào kính chiếu hậu, quan sát nhất cử nhất động của họ, ngay cả La Thiếu Thành giúp cậu cởi dây an toàn cũng không hề nhận thấy. “Xuống xe đi.” La Thiếu Thành theo thói quen giơ tay lên định vỗ đùi cậu, ngẫm nghĩ lại thôi.

Thẩm Thận Nguyên vừa định nhắc việc hai người đàn ông mặc tây trang đen, liền thấy La Thiếu Thành xuống xe, đi về phía họ, rõ ràng là quen biết, lúc này mới vội vàng chạy xuống xe.

Hai người đàn ông mặc tây trang lập tức đứng xung quang, để cậu và La Thiếu Thành vào giữa.

Thẩm Thận Nguyên lập tức hiểu ra, là vệ sĩ! Nói như vậy, hôm nay bị đụng xe, hai chiếc xe xuất hiện giải vây chắc chắn cũng là vệ sĩ. Tuy nhiên, La Thiếu Thành mời vệ sĩ từ lúc nào? Tại sao cậu không hề biết chút gì? Nhìn kỹ khuôn mặt của mấy vệ sĩ này... đúng là hai khuôn mặt rất lạ lẫm.

Trở về cao ốc, La Thiếu Thành đặt cặp sách vào trong phòng của cậu, bảo cậu ở trong phòng học hành chăm chỉ, thuận tay đóng cửa.

Thế nhưng Thẩm Thận Nguyên nghe lời thì không phải Thẩm Thận Nguyên.

Cậu trước tiên mở hé cửa phòng, thấy La Thiếu Thành không có ở phòng khách, gan to hơn chút, đi đến cửa thư phòng, sau đó nghe thấy La Thiếu Thành đứng đằng sau cậu, hỏi: “Tìm cái gì?”

“Tìm chú ạ.” Thẩm Thận Nguyên quay đùi, nở một nụ cười ngây thơ đáng yêu.

La Thiếu Thành nhấp một ngụm cà phê trong tay, thản nhiên hỏi: “Chuyện gì?”

“Bụng đói rã.” Thẩm Thận Nguyên nhìn chăm chắm vào cốc cà phê trên tay anh ta, “Con cũng muốn uống cà phê.” Nếu có thêm mấy miếng

điểm tâm kiể̄u Tây n̄ūa thì càng tốt.

“Cho uống một ph`ân hai.” La Thiếu Th`ân quay người đi đến qu`ầy bar.

Thẩm Thận Nguyên không ngờ anh ta lại dễ nói chuyện như vậy, vui vẻ đi theo sau, hỏi: “Hôm nay lái chiếc xe đó là người thế nào ạ?”

Chuông cửa đột nhiên vang lên, La Thiếu Th`ân nhìn qua mắt mèo một cái, mới mở cửa.

Vào cửa chính là hai người đàn ông mặc tây trang vừa tiễn họ đến tận cửa phòng.

“Chạy mất r`ă.” Một trong hai người đàn ông nói.

La Thiếu Th`ân hỏi: “Không có ai bị thương chứ?”

Người đàn ông trả lời: “Đều không sao cả. Có điều đối phương to gan như vậy, chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút, tốt nhất là bảo vệ ngay bên người.”

La Thiếu Th`ân cân nhắc một chút, đáp: “Cũng được.”

Người đàn ông lại nói: “Trong khách sạn có quá nhiều loại người, cho dù có người giám sát, nhưng khách sạn không cùng hưởng với chúng tôi. Cho nên tôi nghĩ, có thể đổi chỗ ở được không?”

L`ân này La Thiếu Th`ân cân nhắc còn lâu hơn, “Cũng được.”

“Liên hệ xong r`ă thì hãy nói cho chúng tôi biết địa chỉ.”

La Thiếu Th`ân gật đầu, đóng cửa lại, xoay lại thấy Thẩm Thận Nguyên đang hiếu kỳ nhìn mình chầm chằm, “Đi sắp xếp đồ đạc, chúng ta dọn nhà.”

Thẩm Thận Nguyên do dự một lát, biết đi đầu quay về phòng thu thập hành lý.

Đợi đến lúc thu dọn đỗ đặc xong rã thì đã gần đến giờ ăn tối.

La Thiếu Thân hiếm có được hôm không ru rú trong nhà gọi đỗ ăn ngoài, mà đưa cậu đến nhà ăn tự phục vụ ăn một bữa. Có điều Thẩm Thận Nguyên trong lòng có nỗi suy nghĩ, ăn cũng không được nỗi. La Thiếu Thân sợ buổi tối cậu bị đói, lại đi đến quán cà phê mua ít điểm tâm.

Dọn nhà đã thành thói quen, cũng không còn cảm thấy quá mệt mỏi, dù sao những việc cần thể lực La Thiếu Thân cũng làm cả rã, Thẩm Thận Nguyên chỉ cần ngồi bên cửa sổ nhìn cảnh vật bên ngoài là được rã. Có điều lần này cậu ngồi ghế sau, bởi vì La Thiếu Thân nhận thấy mỗi khi cậu ngồi đã ngồi trước, phong thủy đều trở nên đặc biệt không tốt.

Thẩm Thận Nguyên tuy rất muốn phản bác, nhưng trước mắt vẫn chưa có bằng chứng thuyết phục, trừ phi cậu ngồi đã ngồi sau cũng bị đâm xe một lần thì may ra.

Nói đến đâm xe, cậu không khỏi liên tưởng hai lần đâm xe với lời La Định Âu lần trước nói. Chẳng lẽ quả thật là do nhà họ Mục làm?

Xe rẽ một cái, chạy vào một lối đi theo phong cách cổ, sau đó dừng lại trước một căn nhà kiểu cổ hai tầng, trước căn nhà có một cái sân, bao quanh là cánh cổng sắt sơn trắng, và bờ tường xám, trong vườn tầng không ít hoa cỏ.

La Thiếu Thân xuống xe, lấy chìa khóa ra mở cổng.

Thẩm Thận Nguyên hiếu kỳ đi theo sau anh, “Nhà chú mua ạ?”

“Nhà của chú.” La Thiếu Thân vừa mở cổng, liền thấy một con chó lai sói màu đen nhảy xổ ra.

Thẩm Thận Nguyên sợ tới mức cả người nhũn ra.

May là La Thiếu Thân chắn ở trước mặt.

Con chó ngửi ngửi rầm kêu, đùa giỡn với La Thiếu Thần một lúc, mới quay đầu nhìn cậu. Thẩm Thận Nguyên lập tức đứng ngay ngắn, tiếp nhận kiểm duyệt. Có lẽ cảm thấy vóc dáng của cậu không có vẻ uy hiếp, con chó ngửi ngửi mấy cái, liền nịnh nọt đi theo sau La Thiếu Thần.

La Thiếu Thần quay người định lái xe, Thẩm Thận Nguyên lập tức nắm lấy ống quỳnh anh, đáng thương ngước nhìn.

Biểu cảm này...

La Thiếu Thần thở dài một cái, kéo theo cậu lên xe, lái xe đi vào sân.

Trong sân đã có một chiếc xe, hai chiếc có vẻ không để vừa, La Thiếu Thần để ghé một nửa xe vào chấn cổng. Thẩm Thận Nguyên vừa xuống xe, liền nhìn thấy cửa phòng của căn phòng kiểu Tây mở ra, một ông lão tóc trắng bạc phơ nhưng vẫn rất quắc thước đứng ở cửa nhìn cậu. Nhìn dáng vẻ của ông ta, Thẩm Thận Nguyên đột nhiên có cảm giác đang đi thăm hỏi một vị cao nhân tiễn bối, ngay cả tư thế đứng cũng không khỏi ngay ngắn hơn.

La Thiếu Thần xuống xe ở đầu kia, vừa đi đến bên cạnh cậu, liền nghe thấy ông lão khí thế bừng bừng hét lên: “Sinh một đứa rầm mới biết đường mà trở về đây à?!”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Cụ ơi, có chút hiểu nhầm rầm.

La Thiếu Thần nói: “Không phải của con.”

Ông lão tiếp tục hét lên: “Mày bị điên à, còn nuôi con hộ người khác?”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Mặc dù nghe có chút kỳ quặc, nhưng đúng là chuyện này cũng không sai.

La Thiếu Thần đáp: “Cháu gái của bác.”

Ông lão ngây ra một chút, sắc mặt vừa dịu đi, lại tức giận tiếp, “Tại sao lão ta có cháu rầm mà ta vẫn chưa có?”

La Thiếu Thàn đáp: “Bảo anh cả và chị dâu tiếp tục cõi gắng thôi.”

Ông lão cực kỳ tức giận với thái độ giả ngu đó của anh, kêu lên: “Tao đang nói mà đấy!”

La Thiếu Thàn đáp: “Con vĩnh viễn không thể là cháu gái của cha, chỉ có thể là con trai của cha thôi.”

Con trai?

Thẩm Thận Nguyên kinh ngạc nhìn bọn họ. Nói như vậy, ông lão, à không, là bố La đúng là có chút giống La Định Âu thật.

“.....” Đứa vô lại này! Ông lão bị chọc tức đến nỗi xô cửa vô phòng.

La Thiếu Thàn thấy cậu ngây ra, vỗ vỗ đùi cậu, nói: “Vào nhà đi.”

Bố La không đi xa, mà hào sảng đi trong phòng khách.

Thẩm Thận Nguyên rất nhanh mắt, tiến lại gần, nói: “Ông nội ơi.”

Khuôn mặt bố La có chút không nhăn vào được nữa, mắt liếc về phía cậu, do dự một chút, mới dịu dàng hỏi: “Con chắc là Tiểu Lâm Lâm phải không?”

Thẩm Thận Nguyên gật đầu.

Bố La không cõi nhịn rãnh nhìn, nhịn không nổi nữa, vẩy tay về phía cậu: “Nào, đến đây với ông nội nào.”

Thẩm Thận Nguyên giành lấy hộp điểm tâm trong tay La Thiếu Thàn, cười ngọt ngào đưa đến trước mặt bố La, “Chú mua đó ạ, tặng cho ông nội ăn.”

Hai hàng lông mày của bố La lập tức giãn ra, hận không thể ôm cậu vào lòng vỗ về, “La Định Âu lão hồn đản này, nói cái gì mà cháu gái tự kỷ, không thích gặp người khác, ta thấy vừa ngoan ngoãn lại hiếu thuận! Rõ ràng lão vẫn ghi hận chuyện năm đó mà, không để con đến thăm ta!”

Còn có chuyện năm đó nữa ư?

Thẩm Thận Nguyên bị lịch sử gia đình phong phú của nhà họ La khiến cho chóng cả mặt, chỉ biết ngơ ngó cười.

Bố La trêu chọc cậu một lúc, rốt cuộc cũng nhớ tới bên cạnh còn một đứa con thân sinh, nghiêm mặt nói: “Sao lại nhớ ra mà vèn hè thế hả, nhà đại âm nhạc? Sao hả, chốn giải trí không sống nổi nữa r ã à?”

“Có người muốn truy sát con và Lâm Lâm.”

Phòng khách im lặng một cách kỳ lạ hai giây, đột nhiên vang lên tiếng hét của bố La, “Tên khốn kiếp nào dám động vào con trai của La Định Mỹ ta!”

.....

La Định Mỹ La Định Âu.....

Ông cố tổ nhất định rất yêu nước.

Thẩm Thận Nguyên tràn đầy tôn kính.

.....

Có điều nếu như ba chữ La Định Mỹ này không gắn với La Định Âu, đứng đơn độc, thì gần với ý nghĩa “nhất định rất mỹ lệ” hơn. Cậu nhìn mặt của La Định Mỹ một chút, vội vàng lắc lắc đầu, phải cái suy nghĩ kỳ dị đó đi.

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 27: Trắc Nghiệm (Hạ)

Dịch: Phong Bụi

Ông nội, bà nội, vợ chú cả.

La Thiếu Thần tường thuật lại vụ đụng xe xảy ra trên đường hôm nay lại một lần. Tuy rằng lời ban đầu của anh có嫌疑 tu từ hơn, nhưng Thẩm Thận Nguyên giúp hắn lược gọn một chút: Hôm nay, con cùng La Lâm Lâm lái xe về nhà, trên đường bị người ta cố ý đâm vào.

Tốt lắm, địa điểm thời gian nhân vật sự kiện đều đủ cả rồi, nhưng vẫn đề quan trọng như nguyên nhân diễn biến kết quả đều rất mơ hồ!

Quả nhiên, La Định Mĩ sau khi nghe xong cũng vô cùng không hài lòng. Có điều tiếng gầm thét trong dữ liệu lại không hề vang lên, ông bình tĩnh mà gõ gõ xuống mặt bàn, đôi mắt vừa rã vẫn còn lửa giận trong chớp mắt đã trở nên rất khôn ngoan, đủ khống chế, “Còn có sự thực nào chưa nói ra, thành thật nói hết ra cho tao! Đụng xe là chuyện vui đùa sao? Người ta vô duyên vô cớ sao lại muốn đâm vào xe mấy đứa? Gây thù chuốc oán với ai rã phải không? Tại sao lại xảy ra thù oán hả? Nói rõ ra, không được mơ hồ lập lò!”

Chắc ông nội trước đây là cảnh sát hả? Nghiệp vụ thành thục như vậy.

Thẩm Thận Nguyên vừa nghĩ, vừa an tâm mà nép bên cạnh La Định Mĩ, thường thức đáng vẻ ôn thuận vô hại của La Thiếu Thần.

“Nói tới gây thù chuốc oán,” La Thiếu Thần chậm rì rì nói, “Buổi chiều khoảng 5 giờ cha đã làm gì?”

“Làm cái gì? Đương nhiên là trong vỗ quánmày nghi ngờ cha mày!” La Định Mỹ cuối cùng cũng giận rầm.

Thẩm Thận Nguyên cảm khái: Sói vẫn chỉ là sói, thêm vào cái vòng cổ, cũng không thể ngăn được những cái răng sắc nhọn của nó.

La Thiếu Thần nói: “Con đang bàn luận.”

“Bàn luận là bàn việc mày bị người khác đụng vào đây!”

“Cái gì bị người ta đụng?” Một bà lão thân hình nhỏ nhắn đi từ cửa vào, tuy rằng đã có tuổi, nhưng được chăm sóc rất tốt, tóc búi màu nâu sẫm, kính mắt màu rượu vang đỏ, vừa đoan trang vừa hợp mốt. Bà nhìn thấy La Thiếu Thần, mắt liếc sáng lên, “Tiểu Thần!”

La Thiếu Thần đứng dậy, gọi: “Mẹ.”

La lão thái thiếp lén ôm lấy hắn không muộn rời tay.

La Định Mỹ trong lòng rất không ưa, bĩu môi: “Các người bao nhiêu tuổi rầm?”

La lão thái thiếp giống như chim con dựa người, nép vào trong lòng La Thiếu Thần, trong miệng không ngừng mà trách mắng: “Nếu không phải ông đuổi con ra ngoài, tôi có cần gặp con trai mà cũng phải lén la lén lút kiêm cớ không, một năm cũng chỉ được ba, bốn lần.”

La Định Mỹ nói: “Bà thừa nhận rầm hả, thừa nhận rầm chứ gì, lén la lén lút đi gặp nó! Nó trước đây đâu không thừa nhận!”

La lão thái thiếp lập tức quay người, nói: “Thừa nhận thì sao nào? Ông muốn bức tôi sau này lén la lén lút gặp ông đúng không?”

La Định Mỹ thấy vợ mình giận thật, không dám nói gì nữa.

La lão thái thiếp lúc này mới nhìn thấy Thẩm Thận Nguyên bên người ông ta, quang mang trong mắt lập tức xuyên qua mắt kính, dày đặc bắn

xuống gương mặt của Thẩm Thận Nguyên, “Cô bé con nhà ai thế? Dẽ thương như vậy?”

La Định Mỹ: “Nhà lão Âu đây.”

“Cái gì mà lão Âu, gọi là anh.” La lão thái đưa tay về phía cậu, “Đến ngã cùng bà nội nào, bao tuổi rã?”

“Sáu tuổi.” Thẩm Thận Nguyên muốn chui vào trong lòng La lão thái thái, thì bị La Thiếu Thần đỡ tay dắt đi.

“Muộn thế này rã, con đưa con bé lên lâu đi ngủ.”

La lão thái không hài lòng, đập tay cậu ra, cười híp mắt với Thẩm Thận Nguyên nói: “Bà đưa con đi ngủ. Ngủ trong phòng của chú cả nhé.....”

“Con bé ngủ phòng của con đi, con ngủ phòng của anh cả con.” La Thiếu Thần nói.

La lão thái quay đầu trùng anh, “Con hôm nay tại sao lại lầm chuyện thế hả?”

La Thiếu Thần nói: “Phòng của anh cả có rất nhiều tác phẩm nghệ thuật.” Anh nhấn mạnh hai chữ nghệ thuật.

La lão thái bừng tỉnh đại ngộ, “À đúng, tốt hơn là ngủ phòng của chú út con, trong phòng nó toàn là CD, nhảm chán nhất.”

“.....” Nếu không có hiểu sai hàm ý của hai chữ nghệ thuật này, cậu cảm thấy cậu có lẽ có cùng ngôn ngữ với chú cả.

La lão thái kéo cậu đi lên lâu, vừa đi vừa nói: “Bé dẽ thương, bà giúp con tắm rửa nhé.....”

“Không cần!” La Thiếu Thần lại ý kiến.

Tuy rằng rất lâu chưa gặp con trai, trong lòng vô cùng thương nhớ, nhưng mà cứ ý kiến hết lần này tới lần khác, La lão thái thái cũng không khỏi thở nén bất mãn, “Lại làm sao nữa?”

La Thiếu Thàn mặt không đổi sắc nói: “Cô giáo nhà trẻ bảo để con bé tự mình tắm rửa.”

La lão thái thái hoài nghi hỏi: “Cô giáo lo lầm chuyện như vậy ư?”

La Thiếu Thàn nhún vai.

Trong kí ức người khác giúp tắm rửa đã rất mơ hồ, nhưng Thẩm Thận Nguyên một chút cũng không muốn trở lại như trước, thuận theo lừa mà xuống dốc: “Đúng thế, cô giáo đã nói như vậy.”

Giọng nói non nớt của trẻ con dù sao cũng không giống với người lớn, La lão thái thái vừa nghe lòng cũng nhũn ra, xoa đùi của cậu nói: “Được rồi, bà trải ga cho con.”

“Cảm ơn bà nội.”

Bóng dáng một già một trẻ biến mất tại phía cuối cầu thang, La Định Mĩ mới trầm giọng hỏi: “Mày rốt cuộc chọc vào ai?”

La Thiếu Thàn nói: “Không có.”

“Mày đủ chưa! Nếu như không phải chọc vào nhân vật lợi hại không đối phó nổi, mày sẽ chạy về nhà sao?”

“.....Là La Khải Tùng.”

La Thiếu Thàn và La Định Mĩ sau đó đã nói gì cậu cũng không rõ lắm, cũng không có sức lực mà đi để ý, bởi vìchỉ riêng việc ứng phó với La lão thái thái cố gắng trang điểm cho cháu gái của mình trở thành búp bê xinh đẹp, cậu cũng đã mệt lả rã.

Vừa sáng sớm, La lão thái thái đã phán khởi gọi cậu rời giường, tự tiến cử mình giúp cậu phơi hợp quần áo, sau đó tìm từ phòng bà rất nhiều mồ

và khăn quàng, nghe nói hồn nhỏ tưng mặc, ra, kéo cậu tới trước gương quay qua quay lại. Vất vả lắm mới xong, cậu vừa tưởng rằng có thể thoát, ai ngờ lão thái lại lấy miếng phẳng ra, cười híp mắt mà tỏ ý muốn hóa trang cậu thành Shirley Temple

“.....”

Cậu bắt đầu hiểu La Thiếu được nuôi dưỡng như thế nào rồi.

Có điều oán giận cứ oán giận, sau khi hóa trang xong lại phát hiện quả thực không rõ.

Đối với La Lâm Lâm trong gương, Thẩm Thận Nguyên nhịn không được mà biểu diễn vài tư thế, trong lòng có chút hiểu được tại sao nhóc ấy người thích trò chơi chăm sóc Lolita như vậy rồi, mèm mại, thực sự vô cùng dễ thương. Có điều cũng chỉ dừng lại ở mức thường thức, thật sự muốn chăm sóc một.....cậu nhớ tới việc mình phải làm bộ dễ thương mấy ngày này, không khỏi run rẩy. Đợi đến khi cậu trở về cơ thể của mình, vì quãng thời gian này, nhất định sẽ có ảnh hưởng với cô bé, bởi vì sẽ không nhịn được mà nghĩ xem liệu bên trong có phải chứa linh hồn một lão già nào hay không.....

La lão thái thấy cậu lúc vui vẻ lúc thì nhăn nhó mặt mày, nghi hoặc hỏi: “Bé dễ thương, con sao thế?”

Thẩm Thận Nguyên ôm lấy bụng mình nói: “Đối.”

“Đầu là bà nội sai cả, để bé dễ thương đói bụng rồi, nào, bà nội mang con đi ăn cơm.....”

“.....” Loại vai diễn Lolita này đáng ra phải để La lão thái diễn, nhất định có thể diễn cực kỳ chân thật! Cậu càng lúc càng cảm thấy, cuộc sống là bộ phim xuất sắc nhất, có quá nhiều ảnh để của ảnh để thăm tàng bất lô.

Xuống lầu ăn cơm, là bàn tròn.

Ngã phía bên tay trái La Định Mỹ là một cặp vợ chồng trẻ tuổi. Tuổi tác của người đàn ông kia hơi lớn hơn so với La Thiếu Thành, gương mặt thì có năm, sáu phần tương tự La Định Âu, chỉ là giữa lông mày có thêm nét chất phác, người phụ nữ trang điểm vô cùng đơn giản, nhưng không giấu được vẻ đẹp trời cho, mặt trái xoan trắng bóc, mày rậm mắt to, khí chất lại rất ôn hòa.

Ấn tượng đầu tiên của hai người để lại cho Thẩm Thận Nguyên đều vô cùng tốt, thậm chí đoán đó là anh cả và chị dâu mà hôm qua La Thiếu Thành nhắc tới.

Quả nhiên, La lão thái thái vừa xuống lầu liền mang cậu đi nhận mặt mọi người, một người là chú cả, một người là vợ chú cả.

Thẩm Thận Nguyên gọi xong từng người, liền ngoan ngoãn mà ngã bên người La Thiếu Thành.

Không khí trên bàn lại bị ép xuống.

La lão thái thái nói: “Sao thế? Mọi người sao thế?”

La Định Mĩ đột nhiên đứng dậy nói: “Không được! Ta cần phải về thành phố! Việc lớn như vậy, bên người không có ai bảo vệ sao có thể được?”

La Thiếu Xương do dự một lúc nói: “Cha, mọi việc ở võ quán đều cần cha làm chủ, cha đi không được, để con đi.”

La Định Mỹ nói: “Không được! Lần này tao nhất định phải đích thân đi. Lúc đầu gia nghiệp lớn như vậy một mình lão gánh vác rã, bây giờ việc duy nhất tao có thể làm là bảo vệ lão ấy!”

La Thiếu Xương giống như cầu cứu mà nhìn La lão thái thái.

La lão thái thái khí định thản nhàn mà uống sữa đậu lành, chậm rãi nói: “Sao rã? Lưng hết tê rã, vai hết đau rã sao? Khi chân bị chuột rút cũng không cầu tôi xoa giúp ông ư?”

“Trước mặt các con, bà không nói những lời này không được ư?”

“Tôi là sợ ông đi càng thêm loạn!”

“Loạn cái gì mà loạn? ”La Định Mĩ nói, “Tôi lúc trước khi còn là quán quân võ thuật toàn thành...”

“Trước tiên không cần vội thành phố.” La Thiếu Thành biết ông một khi đã khoe khoang thì không bao giờ có kết thúc, trực tiếp ngắt lời, “Trước tiên tra rõ ràng, người hôm qua có phải là đến từ thành phố hay không.”

La Định Mĩ nói: “Điều này còn cần phải hỏi ư? Điều đã dự liệu trước rã.”

La lão thái thái kéo áo ông: “Tiểu Thành nói thế nào thì ông nghe thế đó đi, nó biết tính toán mà.”

La Định Mĩ lửa giận tích lũy bất ngờ bùng phát, “Tôi tại sao phải tam tòng tứ đức với nó?”

“.....”

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 28: Tin Dữ (Thượng)

Dịch: Phong Bụi

Tin dữ, tin dữ, thật bi thương.

La Thiếu thần nhìn trên bàn không có ai nói chuyện, tự giác nhận lấy quyền phát ngôn: “Con đã mời vê sỹ rã, bọn họ ở trong các ngôi nhà xung quanh, chỉ phụ trách theo dõi, sẽ không ảnh hưởng tới cuộc sống thường ngày.”

La Định Mỹ lại có ý kiến, “Phòng ngự là quan trọng, nhưng tấn công càng quan trọng hơn! Đã từng nghe tấn công là cách phòng ngự tốt nhất chưa?”

La Thiếu Thần nói: “Cha muốn mua khẩu súng trường để trực tiếp giết chết đối tượng tình nghi? Hay là nho nhã một chút, thuê sát thủ?”

La Định Mĩ nói: “Trong đài mà chưa những thứ linh tinh gì vậy! Tao đã từng nói, giới giải trí cái nơi này, vừa tối tăm vừa phức tạp, không thích hợp cho người ở, mà lại không nghe! Tấn công nhất định phải giết người ư? Không thể dùng biện pháp hợp pháp chính đáng để chế phục đối phương à? Nay giờ là xã hội pháp chế! Nói rõ hơn là trị quốc bằng pháp luật.....”

Ông vẫn đang thao thao bất tuyệt, thì nghe thấy La Thiếu Xương nhỏ giọng hỏi La Thiếu Thần, “Đã báo cảnh sát chưa?”

La Thiếu Thần gật đài nói: “Đã ủy thác cho bạn bè trong cục cảnh sát đi tra rã.”

La Thiếu Xương nói: “Anh cũng có quen biết vài người trong sở cảnh sát, giúp em hỏi một chút.”

La Định Mỹ thấy không ai coi trọng mình, trong lòng rất không thoải mái, “Mới sáng sớm đã nói những lời linh tinh này, ảnh hưởng tiêu hóa! Mày xem Lâm Lâm không ăn cơm kìa.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Cậu đương nhiên không ăn cơm, bởi vì căn bản chưa đưa cơm a, chỉ đưa bánh bột chiên.....

Điện thoại của La Thiếu Thàn đột nhiên reo lên.

La Định Mỹ lầm bầm: “Chuyện gì vậy, nhất thiết phải gọi điện lúc sáng sớm.”

La Thiếu Thàn nói được hai câu, sắc mặt chợt biến.

Thẩm Thận Nguyên ngã bên người anh, nhìn thấy vô cùng rõ ràng. Đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy sắc mặt La Thiếu Thàn trở nên tối như vậy, trầm như vậy, lãnh liệt như vậy, giống như gió bão trong đêm trong tháng mười hai, lạnh tới thấu xương.

Lực chú ý của những người khác cũng bị thu hút lại đây, tất cả đều ánh mắt mong chờ mà nhìn về phía này.

La Thiếu Thàn nói: “Tôi sẽ nhanh chóng trở về”

La Định Mỹ đợi cậu buông điện thoại, liền vội hỏi: “Có chuyện gì nhất thiết cần mày trả về? Kẻ tình nghi vẫn đang chạy loạn đây đường! Mày bây giờ trả về không phải là đưa mình vào họng súng ư?”

La Thiếu Thàn nói: “Thu súng rã.”

“Nghĩa là sao? ”La Định Mỹ nhìn sắc mặt anh, trong lòng có dự cảm không tốt.

La Thiếu Thàn chậm chạp nói: “Khải Tùng chết rã.”

“Cái gì?! ”

Ảnh tượng của Thẩm Thận Nguyên với La Khải Tùng vẫn chỉ dừng lại ở những vụ bê bối của hắn với đám nữ minh tinh trên báo, sau khi trở thành La Lâm Lâm cũng chưa từng tiếp xúc với hắn lần nào, cho nên không hề có cảm xúc gì quá sâu sắc, nhưng đối với những người ngồi trên bàn khác mà nói, La Khải Tùng họ La, là một thành viên trong gia đình họ La, là người thân của bọn họ, hắn vẫn đang trong tuổi dậy sức sống đột nhiên chết đi đối với mấy người bọn họ quả thực là một đả kích không nhỏ.

Đặc biệt là La Định Mỹ. Ông mất đến mấy phút mới có thể tiếp nhận được sự thực này, sau đó cũng không hỏi chuyện là làm sao, chỉ là không nói một lời mà vội phồng.

La lão thái thái lập tức đi theo sau ông. Bọn họ kết hôn lâu bao nhiêu năm, tính khí của La Định Mỹ vẫn luôn rất nóng nảy, nhưng ở trước mặt La lão thái thái, ông vĩnh viễn là một người chàng yêu thương vợ, đến đi đường vẫn là luôn thích cõng bà hoặc là để bà đi phía trước, đây là lần đầu tiên ông không chú ý tới sự hiện diện của vợ mình.

Nhưng là La lão thái thái không hề thấy phẫn nộ, bà chỉ là lo lắng và đau lòng, lo lắng thân thể của La Định Mỹ, đau lòng rằng ông sẽ đau lòng.

Sau khi hai người già trong nhà rời đi, La Thiếu Xương mới thương lượng với La Thiếu Thành, “Khi nào cử hành tang lễ? ”

La Thiếu Thành lắc đầu nói: “Nghe nói di thể vẫn còn đang ở sở cảnh sát.”

“Tại sao? ”

“Nói là muốn điều tra hung thủ.”

La Thiếu Xương đập bàn nói: “Là kẻ nào làm còn chưa rõ hay sao?”

Hàng hàng nhẹ nhè vỗ lên vai hắn.

Thẩm Thận Nguyên nghĩ: Tính cách của La Thiếu Xương xem ra cho dù có hiền lành đến đâu, thì trong thân thể rốt cuộc vẫn chảy dòng máu của La Định Mỹ.

La Thiếu Thân nói: “Em sẽ cố gắng trở về trong thời gian sớm nhất, anh đi xem ba, có chuyện gì thì em sẽ liên lạc với anh.”

La Thiếu Xương nói: “Chuyện này lẽ nào chúng ta không thể giúp đỡ được chút gì ư?”

“Xem tình hình trước, có việc cần, em sẽ gọi điện cho anh.”

La Thiếu Xương lập tức đứng lên, “Anh đi tìm bạn bè ở sở cảnh sát hỏi xem.”

La Thiếu Thân biết lúc này không để anh ấy tìm chút việc để làm một chút, trong lòng ngược lại càng không yên, gật đầu đồng ý.

Trên bàn thoảng chốc trổn nê trống rỗng, Chỉ còn dư lại hai người.

Thẩm Thận Nguyên đưa tay nhẹ nhàng vỗ lên sau vai hắn.

La Thiếu Thân ngoảnh đầu, đưa ngón tay lau đi vết đau mổ bên khoe miệng của cậu, sau đó lật tay nắm lấy cánh tay vẫn đang đặt trên quan áo của mình đưa tới trước mặt, “Tí en một bữa tiệc lớn kiểu Pháp, tí en giặt một bộ tây trang..... con còn bao nhiêu tí en tiêu vặt?”

Thẩm Thận Nguyên ngượng ngùng rụt cái tay đày đau mổ về, cười khan nói: “Đầu là người một nhà mà, tính toán từng li từng tí như vậy làm gì?”

“Đầu là người một nhà?” La Thiếu Thân sâu xa lặp lại một lần.

Dưới ánh nhìn chăm chú của anh, Thẩm Thận Nguyên có chút không hiểu nỗi mà cảm thấy chột dạ, “Tiểu tiểu thúc thúc, chú sẽ không đoạn tuyệt quan hệ với con chỉ vì chút tí en như vậy chứ?”

La Thiếu Thân hạ thấp mắt nhìn cậu, chậm chậm đưa tay lên.

Thẩm Thận Nguyên né trái tránh phải.

Tay cuối cùng vẫn đặt trên đỉnh đài của cậu.

Thẩm Thận Nguyên hai mắt cố gắng mở lớn.

“Tất nhiên là không.” La Thiếu Thân chậm chạp nói, “Đòi nợ ấy à, để nô lệ thiếu nợ ở bên người là biện pháp tốt nhất.”

“Nô lệ thiếu nợ là cái từ quái dị gì vậy? Phải gọi là người thiếu nợ chứ.”

“Đều như nhau cả.”

“Không như nhau! Chú còn dùng từ này lẩn nữa con sẽ hát quốc ca đấy!” Thẩm Thận Nguyên hung hăng uy hiếp, thoát cái đứng lên, vẫy vẫy cánh tay hát to: “Vùng lên, những người không nguyện làm nô lệ! Dùng máu thịt của chúng ta, xây lên bức trường thành mới!”

La Thiếu Thân nói: “Khó được lúc không hát sai nhạc.”

“Hừ! Có luyện mà!” Thẩm Thận Nguyên trộm nhìn hắn một cái, thấy sắc mặt hắn tốt hơn không ít so với lúc trước, mới len lén thở phào một cái. Lại nói, làm cháu gái của La Thiếu Thân thật là công việc yêu cầu kỹ thuật cao, thông thường tình huống này nên là cho hắn mượn một bờ vai tựa vào, đến lượt cậu lại cẩn phải hi sinh hình tượng mà pha trò. Hu hu, mặc áo hoa cho bố mẹ vui a(Thái y ngũ thân: Thời Xuân Thu có một người vô cùng hiếu thuận, hơn 70 tuổi mà còn mặc áo hoa giả làm trẻ con, đổi lấy nụ cười của bố mẹ), cậu thật là hiếu thuận!

.....

Không đúng! Bọn họ cùng tuổi tác, nên gọi là quan tâm chăm sóc.

“Thu thập đắc, chúng ta về thành A.” La Thiếu Thân vỗ vỗ lên đài của cậu, kéo sự chú ý của cậu quay trở về

Thẩm Thận Nguyên nhớ tới hiện thực, tâm niệm lạnh lại. Nếu nói cậu cảm thấy bi thương thắt tâm thắt gan vì cái chết của La Khải Tùng, thì hoàn toàn không phải, nhưng một kẻ từng là con trai nhà giàu, phong quang vô hạn, lại dễ dàng chết như thế lại khiến cho cậu từ trong bi thương mà cảm thấy sợ hãi. Thủ nghĩ, hai lần đụng xe nếu không phải là La Thiếu Thàn ở bên người, cậu cũng đã đi đầu mà mở đường cho La Khải Tùng rã, là thái độ bình tĩnh và thân thủ nhanh nhẹn của La Thiếu Thàn làm cậu coi thường loại khả năng đó. Nói xa hơn, nếu cậu không có chiếm cứ thân thể của La Lâm Lâm, thì mình bị bom nổ có phải là cũng sẽ đi đời rã không? Vậy thì La Lâm Lâm, cô bé bị mình chiếm cứ thân thể thì bây giờ đang ở đâu?

Khi cái chết gần trong gang tấc, vậy thì vẫn đê bị chôn sâu trong tiềm thức của cậu, vẫn đê không muốn nhớ tới, không dám nhớ tới kia đầu không khỏi nổi lên mặt nước. Ngay cả khi cậu tạm biệt La Định Mỹ bọn họ, đầu cảm thấy có chút không ngẩng nổi đầu lên.

Bất luận là cố ý hay vô ý, cậu cũng đã trở thành một con chim xấu đi chiếm tổ chim khác.

Nhận thức như vậy, khiến Thẩm Thận Nguyên trở nên buồn bực.

La lão thái thái tưởng rằng cậu đang buồn vì việc La Khải Tùng chết đi, không những không cảm thấy kỳ lạ, ngược lại còn cảm thấy La Lâm Lâm rất hiểu chuyện, trong lòng tán thưởng không thôi. Vẫn là La Thiếu Thàn có chút nghi hoặc.

“Khi các con trở về thì cẩn thận một chút.” La lão thái thái ôm lấy ngực, “An toàn đặt lên hàng đầu, nếu xảy ra chuyện gì, cho dù là bắt được hung thủ cũng còn ý nghĩa gì đây? Haizz.”

“Mẹ khuyên cha một chút.” La Thiếu Thàn nói.

La lão thái thái cảm khái nói: “Ông ấy lúc nhỏ vẫn ôm Khải Tùng, bị dính nước tiểu cả người.....”

Cầu thang có tiếng bước chân.

La Định Mĩ mặc áo choàng đeo kính râm và đội mũ từ trên lầu đi xuống, “Xuất phát!”

La lão thái thái và Thẩm Thận Nguyên đều bị dọa nhảy dựng! Hóa trang thế này là muốn đi đâu a?

La Thiếu Thàn bình tĩnh ngăn tại cuối cầu thang.

Hai tay La Định Mỹ đút trong túi áo, gương mặt được giấu sau kính râm vô cùng lạnh khốc, “Nhanh đi chuẩn bị xe!”

La Thiếu Thàn nói: “Đưa súng ra đây.”

.....

Súng?

Thẩm Thận Nguyên toàn thân run rẩy. La Định Mỹ trước đây rốt cuộc là làm cảnh sát hay là làm côn đồ vậy?

Hơi thở La Định Mỹ không ổn định, “Súng gì? Nói vớ nói vẩn!”

La Thiếu Thàn thò tay ra cướp, bị ông nhanh nhẹn né khỏi. La Định Mĩ tức giận nói: “Việc này vui lắm sao? Cướp cò thì sao hả?”

La Thiếu Thàn nói: “Rốt cuộc là ai đang nói vớ nói vẩn nào?”

La Định Mỹ nói: “Mày yên tâm, tao bất ngờ cho hắn một súng, đảm bảo sẽ không bị bắt!”

“Cha không phải nói Trung Quốc là xã hội pháp trị ư?”

“Hắn dám giết con cháu nhà họ La chúng ta! Lão tử muốn trả thù, lấy mạng trả mạng?! ” La Định Mỹ vừa kích động, khẩu súng trong tay liền bị đoạt lấy.

La Thiếu Thàn nhanh tay nhanh mắt mà đoạt lấy, quay người chạy về phía sau.

La Định Mĩ cuống lên, đang muốn đuổi theo, chân còn chưa sải ra,
người đã bị La lão thái thãi chặn r *æ*.

La lão thái thãi tát một cái, “Ông muốn tôi góa ch *æng* ư!”

La Định Mĩ bị đánh cho ngây người, còn chưa kịp ăn vạ, La lão thái thãi
đã nhào vào lòng ông khóc rống lên.

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 29: Tin Dữ (Trung)

Dịch: Phong Bụi

Mã gia, Lỗ gia, không đáng tin.

La Thiếu Thần thu súng lại, kéo Thẩm Thận Nguyên đang ngây người ra đi ra vườn.

Thẩm Thận Nguyên hiếu kỳ sờ sờ túi áo anh, “Là thật ạ?”

La Thiếu Thần nói: “Không biết, con muốn thử chú cho con thử xem.”

Mặc dù lúc đóng phim Thẩm Thận Nguyên không ít lần cầm súng, nhưng súng thật thì vẫn là lần đầu tiên được sờ. Ngọn lửa nhiệt tình của con trai đối với đồ máy móc liền bị đốt lên, tích cực đưa ra kế sách, “Chúng ta đi đâu thử? Tìm một nơi vắng vẻ để thử đi? Tốt nhất là mua một chùm pháo về để che tiếng súng.”

La Thiếu Thần nói: “Không vấn đề, chú có thể nói là bị nổ lốp xe. Con đứng đối diện là được rồi.”

“Con đứng đối diện... súng ư?” Thẩm Thận Nguyên đi hai bước, cảm thấy không ổn lắm, quay đầu nhìn anh.

La Thiếu Thần nói: “Chú bóp cò.”

Thẩm Thận Nguyên chậm rì rì nói: “Cho nên, chú nói cho con thử súng là...”

“Thử đạn trong súng.”

“.....”

“Nói mới nhớ,” La Thiếu Thàn khoanh tay trước ngực nói, “Kiến thức phổ thông của con lại vượt quá dự liệu của chú.”

Lưng Thẩm Thận Nguyên chợt toát mồ hôi lạnh, ngây thơ ngẩng đầu nhìn anh, “Cái nào ạ?”

“Dùng pháo đế át tiếng súng.”

Thẩm Thận Nguyên nghiêng đầu, nói: “Trên phim cũng diễn như vậy mà.”

“Phim ảnh đúng là thầy giáo tốt của con nhỉ.” La Thiếu Thàn mỉm cười.

La Thiếu không phải không cười, mà là rất ít khi cười, nhưng những nụ cười ít ỏi đó lúc nào cũng khiến Thẩm Thận Nguyên run rẩy cả người.

“Hơ, đúng vậy, con thường hay xem kênh giáo dục mà.”

Động tĩnh trong nhà nhỏ đi.

Thẩm Thận Nguyên thúc giục: “Chúng ta có nên vào không?”

“Vẫn chưa phải lúc.”

“Vậy phải đợi bao lâu?”

“Đợi đến sau khi bọn họ hôn nhau xong.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Rốt cuộc thì anh ta có cân nhắc đến đứng bên cạnh anh ta là một đứa cháu gái mới sáu tuổi không vậy hả! Phương thức giáo dục không biết xấu hổ như vậy là định chuẩn bị cho La Lâm Lâm và Kieu Anh Lãng tảo hôn sao? Nhớ đến việc Kieu Anh Lãng đeo bám như đỉa đòi kết hôn, cậu lại cảm thấy đau đầu.

La Thiếu Thàn đứng trước cửa một lúc, mới quay người vào nhà.

La lão thái thái và La Định Mỹ đang hòa thuận ngầm trên sô pha tâm sự.

La Định Mỹ thấy bọn họ đi vào, hù lạnh, nói: “Súng đâu?”

“Đem quyên rầm.”

“Chết tiệt!” La Định Mỹ tức giận, “Súng còn có thể quyên sao? Quyên cho ai? Cho bọn cướp ngân hàng à?”

La Thiếu Thân đáp: “Quán bán đòn nướng trên phố, để bọn họ trực tiếp săn chim cút, đỡ phải nhập hàng.”

La Định Mỹ lửa giận phừng phừng, nói: “Cây súng đó có tình cảm với tao! Mặc kệ mà vứt đi đâu rầm, cũng phải tìm về echo tao!”

La Thiếu Thân chỉ vài động tác là tháo được đạn ra, đưa súng cho ông ta.

“Đạn cũng có tình cảm với tao!” La Định Mỹ cầm cây súng trống rỗng lên.

La Thiếu Thân nói: “Vậy nên con mới sợ chúng nó ghen tỵ lẫn nhau.”

La lão thái thái đứng dậy xoa dịu tình thế, “Được rầm, tình cảm của ông với chúng sâu nặng hay là tình cảm của ông với tôi sâu nặng hả?”

“Đó không giống nhau mà.” Nỗi ủy khuất khó khăn lắm mới an ủi được dịu đi của La Định Mỹ lại dâng lên, hai mắt nhìn bà, tràn đầy tố cáo, như thể đang hỏi, bà đang ủng hộ bên nào đấy.

La lão thái thái nói: “Chỗ Khải Tùng nhất định có rất nhiều việc, để Tiểu Thân trước tiên đi giúp đỡ, sắp xếp việc ổn thỏa rầm thì gọi điện thoại vênhé.”

La Thiếu Thân nói: “Con và Lâm Lâm cùng đi.”

“Lâm Lâm đi làm gì? Chỗ nguy hiểm như vậy!” La Định Mỹ càng không để ý.

Thẩm Thận Nguyên vội vàng nói: “Con muốn đi thăm tiêu thúc thúc!”

La lão thái thái hai mắt trong chốc lát liền ướt nước, ôm lấy cậu vào lòng, “Bé ngoan.”

Tay La Thiếu Thàn giơ giơ lên, lại hạ xuống.

Hành lý vẫn như lúc trước, căn bản không cần thu dọn, có điều La lão thái thái mang rất nhiều quà ra, khiến cho cỗ xe đầy ú ụ mà vẫn chưa đủ, lại chiếm mất một nửa ghế sau. Bà vẫn chưa hài lòng, còn muốn ra siêu thị mua chút đặc sản.

Cũng may La Định Mỹ nóng lòng muốn La Thiếu Thàn nhanh chóng về giải quyết tình hình, nói ít nhiều ngăn lại.

Trước khi lên đường, La lão thái thái lưu luyến không thôi nắm tay của Thẩm Thận Nguyên, nhỏ giọng nói: “Sau này có rảnh thì đến nhà bà nội chơi nhé, biết chưa nào?”

Thẩm Thận Nguyên ngoan ngoãn gật đầu.

“Nếu như chú của con không để ý, con cứ nói với bà.”

“Dạ.”

“Nếu như chú bắt nạt con, con cũng nói với bà, bà sẽ bảo ông đánh cho chú một trận.”

“Dạ!” Tiếng đáp lời này rất dứt khoát.

La lão thái thái dạy dỗ cậu xong, lại đi dạy dỗ La Thiếu Thàn.

La Thiếu Thàn không đợi bà mở miệng, liền nói: “Con biết, sau khi bắt nạt nó xong, con sẽ cho nó cơ hội đánh lại con.”

La lão thái thái: “.....”

Lần này không cẩn La lão thái rỉ tai, La Định Mỹ đã tràn đầy khí thế nhảy ra nói: “Có người làm chủ nào lại như mày không? Mày xem mày có giống một người chủ không hả?”

La Thiếu Thân nhún vai.

La Định Mỹ đợi La lão thái tiến Thẩm Thận Nguyên lên xe, mới kéo La Thiếu Thân sang một bên, nói: “Chú ý quan sát nhà họ Mục cho tao, đàn ông con trai nhà đấy lúc nào xuất hiện, thì trực tiếp gọi điện cho tao. Không cẩn súng, tao chỉ cẩn một nǎm đầm cũng có thể khiến chúng nó phọt ph*t ra rã!”

“Cha chỉ định đánh nửa phán dưới của chúng thôi à?”

“.....” La Định Mỹ nói, “Tóm lại, mày chú ý quan sát nhà họ Mục cho tao! Bọn người giống như chúng nó, ra tay độc ác một lần, không đảm bảo không có lần thứ hai. Mày chú ý điền này, còn có bác của mày, tuổi tác cao rã, mày nếu như có thể giúp thì giúp bác nhíều chút.”

La Thiếu Thân không gật cũng không lắc.

La Định Mỹ tức giận, “Mấy trò âm nhạc vớ vẩn tốn bao nhiêu thời gian? Bác mày muốn mày giúp đỡ thì mày phải giúp đỡ!”

La Thiếu Thân nói: “Bác nếu như nghe thấy lời cha nói, nhất định sẽ vui mừng đến mức tự mình lái xe đến đón cha đến giúp đây.”

La Định Mỹ: “.....”

La lão thái thái thấy không khí giữa họ lại ngượng ngùng, vội vàng bảo La Thiếu Thân lên đường.

La Thiếu Thân lên xe, nhìn Thẩm Thận Nguyên đang bị lún vào giữa hai con búp bê một cái, vừa khởi động xe vừa nói: “Hôm nay trang điểm cũng được đây.”

Thẩm Thận Nguyên đột nhiên nhớ lại chuyện này, kinh ngạc hỏi: “Chú phát hiện r`ă sao?”

“Hay là con định nói, chỉ là bị đấm hai phát vào mắt, nhổ ra một bụm máu?”

“... Bà nội trang điểm cho mà.” Thẩm Thận Nguyên nhớ tới cuộc đối thoại trong vườn, để nhấn mạnh hình tượng bé gái sáu tuổi của mình, ôm một con búp bê bên cạnh lại g`ằn hỏi: “Tiểu Tiểu thúc thấy con và nó ai đáng yêu hơn?”

“Con.”

“Thật ạ?”

“Bởi vì con có thể tự xuống xe.” La Thiếu Th`ần nghĩ tới việc chởc n`ữa phải mang một đống đ`ònày đến sân bay, tâm tình có chút bu`òn bức.

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Anh ta nhất định đã học được từ Cao C`ằn, giao thiệp với loại người như bọn họ, nghe được ph`ần mình muốn nghe r`ă thì nên dừng lại, ky nhất là hỏi đến tận gốc rẽ!

Lái xe ra khỏi nhà họ La chưa lâu, xe vệ sĩ li`ền trước sau theo sát, đưa bọn họ đến tận sân bay.

Thẩm Thận Nguyên thấy bọn họ không đi lên cùng, nghi hoặc hỏi: “Bạn họ đi bằng gì?”

“Tên lửa.”

“Là kế hoạch đi lên trụ sở ở Sao Hỏa bảo vệ chúng ta sao?”

“Con thông minh lắm.”

“Đừng qua loa với con.” Thẩm Thận Nguyên nhí`ều lúc cảm thấy thân thể của La Lâm Lâm rất thuận tiện, có thể tỏ vẻ dễ thương giả ngu, cũng có lúc cảm thấy hạn chế của cơ thể này quá lớn, bởi vì La Thiếu Th`ần rất thích coi cậu ngu thật.

La Thiếu Thàn đưa cho cậu một cái kẹo cao su, “Nhiệm vụ của họ hoàn thành rã.”

“Chỗng may trên máy bay có sát thủ thì làm thế nào?” Thẩm Thận Nguyên nhỏ giọng hỏi.

La Thiếu Thàn đáp: “Báo cảnh sát.”

“Nhưng mà tín hiệu trên máy bay không tốt, điện thoại không gọi...”
Cậu ngừng một chút, phát hiện ra một vấn đề càng nghiêm trọng hơn, “Bạn họ căn bản không thể lên được!”

“Con có thể đá sát thủ xuống.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Không thể vì sự nhân từ thỉnh thoảng xuất hiện của La Thiếu Thàn mà buông lỏng cảnh giác, cho rằng anh ta đã hết cái bệnh thích lừa gạt trẻ nhỏ.

Đi từ sân bay ra, Thẩm Thận Nguyên đã nhìn thấy khuôn mặt bình thường quen thuộc của Lang Nam.

“Tiểu Lâm Lâm!” Lang Nam nhiệt tình giang hai tay chào đón cậu.

Thẩm Thận Nguyên né sau lưng La Thiếu Thàn.

La Thiếu Thàn vứt xe hành lý vào lòng Lang Nam, vừa đi vừa hỏi:
“Tình hình thế nào rã?”

Lang Nam thấp giọng đáp: “Mục gia lân này chọc phải tổ ong rã. Cục cảnh sát sắp phát điên, bị người ta giết hại ngay dưới mí mắt, không khác nào cười nhạo bọn họ vô dụng.”

La Thiếu Thàn lạnh mặt: “Đích thực là vô dụng.”

“Đúng vậy, trên tinh cung rất bất mãn, nghe nói sẽ điêu người từ nơi khác đến điều tra.”

“Đúng là Mục gia là chứ?”

“Nghe phong thanh là thê.” Lang Nam nói, “nhưng nhà họ Mục sống chêt cung không nhận, không chỉ bọn họ, nghe nói cả Mã gia, Lỗ gia đều giúp hoạt động.”

La Thiếu Thàn đột ngột dừng bước chân, trầm giọng nói: “Hoạt động? Giúp ai hoạt động?”

“Giúp Mục gia mà.”

Thẩm Thận Nguyên đi theo sau La Thiếu Thàn, trong đài xoay chuyển nhanh chóng.

Mã gia và Lỗ gia cậu có nghe được chút ít, đều là các phú hộ trong thành phố, dường như quan hệ với La Khải Tùng rất tốt, có lúc có thể thấy bọn họ cùng xuất hiện trên tạp chí Showbiz. Nhưng tại sao họ lại hoạt động cho nhà họ Mục? Chẳng lẽ định đánh từ trong ra, phân hóa bọn họ, báo thù cho La Khải Tùng?

.....

Cường điệu đến không đáng tin tưởng.

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 30: Tin Dữ (Hạ)

Dịch: Phong Bụi

Chân tướng, chân tướng, quá đột ngột.

Đã có Lang Nam lái xe, La Thiếu Thần và Thẩm Thận Nguyên chen chúc ở ghế sau, trên đường có thể chớp mắt một chút.

Xe đi đến cổng chính đại trạch nhà họ La, đúng như dự liệu, gấp phải đám phóng viên ùn ùn bao vây chắn đường.

Lang Nam không thể không giảm tốc độ, đám phóng viên lập tức xông lên trước cửa sổ, không ngừng đập lên cửa xe.

La Thiếu Thần mở mắt ra, nói: “Đừng xe.”

Lang Nam vội vàng đạp phanh.

Cửa kính xe chậm hạ xuống, đám phóng viên lập tức nhào lên, “La Thiếu, có phải anh vì vụ La Khải Tùng bị giết mà vội vã quay về hay không? Hiện giờ tâm tình của anh thế nào?”

“Gần đây giá cổ phiếu Xuân Mộc Quốc tế của Mục gia đang giảm, có phải có liên quan đến La lão tiên sinh hay không?”

“Nghe nói sức khỏe của La lão tiên sinh gần đây không ổn, hiện giờ nhà họ La ai làm chủ? Là La Khải Trạch hay là La Học Mẫn?”

La Thiếu Thần giơ tay ngắt mấy lời thao thao bất tuyệt của phóng viên, “Tôi ngoại trừ hiện tại tâm trạng hết sức rối bời ra, cái gì cũng đều không

biết. Xin các vị hãy nhường đường một chút, để cho nhà họ La đang đau thương vì mất người thân có một chút không gian hít thở. Cảm ơn.”

Phóng viên vẫn muốn hỏi tiếp, nhưng cửa xe đã chầm chậm đóng lại.

Trước khi đóng lại, máy ảnh của phóng viên đã chụp được biểu cảm đau thương mệt mỏi của La Thiếu Thân và khuôn mặt nhìn nghiêng trán mặc của La Lâm Lâm ẩn trong bóng của La Thiếu Thân.

Xe đi vào đại trạch.

Lang Nam hỏi: “Có cần tôi hỏi thăm mấy phương tiện truyềni thông đó không?”

“Không cần.” La Thiếu Thân nhìn lên, sắc mặt khôi phục lại vẻ lạnh lùng sắc sảo lúc trước, “Lúc cần thể hiện yếu đuối thì nên biểu hiện yếu đuối.”

.....

Tại sao cậu lại cảm thấy có một thứ gì đó có tên là phán tử hắc ám đang phát tán ra từ trong thân thể của La Thiếu Thân vậy nhỉ.

Thẩm Thận Nguyên chợt rùng mình. Chẳng may anh ta biết được mình chiếm dụng thân thể của La Lâm Lâm, lại thêm những bất mãn được tích lũy từ trước của La Thiếu Thân đối với mình ... cậu không dám nghĩ tiếp nữa.

“Không xuống xe sao?” La Thiếu Thân mở cửa xe từ đài kia.

Thẩm Thận Nguyên nhìn anh ta, bất chợt run lên, sắc mặt trắng bệch.

Mắt La Thiếu Thân khẽ híp lại.

Thẩm Thận Nguyên cúi thấp đài, xoa xoa cánh tay, nói: “Có chút lạnh.” Cậu nhảy xuống xe, giành trước một bước đi vào nhà.

Bên trong nhà đang cãi nhau rất ồn ào.

Cậu vừa vào nhà đã nghe thấy một tiếng thét chói tai, ngay sau đó là một cái tát rất vang. Tuy không biết đâu đuôi ra sao, nhưng chỉ dựa vào tiếng thét đó, Thẩm Thận Nguyên liền muốn nói, đánh hay lắm!

“Vậy các người muốn tôi làm sao? Bấy táng anh ba à?” La Học Giai ôm lấy mặt ngã trên sô pha, có vẻ ám ức đá bàn trà.

La Học Mẫn giận đến phát run, “Mày rốt cuộc còn nhân tính hay không hả? Mục Tất Thành là cái thứ gì chứ! Hắn lừa tình mày, lừa mày lên giường, đùa cợt với mày thôi! Khải Tùng là anh mày! Lúc nhỏ cõng mày dỗ mày chơi với mày, mày quên hết cả rã sao? Ai gần ai xa chẳng lẽ mày không phân biệt nổi? Mày có còn lương tâm không hả?”

La Học Giai ôm mặt khóc lóc: “Em biết chứ! Anh ba chết em cũng buồn lắm chứ.”

La Học Mẫn vất ra một xấp ảnh, để mặc cho chúng bay loạn trong không trung, “Buồn mà mày vẫn rơi lệ trước ảnh của Mục Tất Thành được à! Cẩn bã! Là hắn muốn giết La Khải Tùng trước! Khải Tùng là phòng vệ chính đáng! Bây giờ không ngờ nhà họ Mục lại còn thuê sát thủ giết người! Tao nói cho mày biết, tao tuyệt đối sẽ không để yên đâu!”

La Khải Trạch đứng ra xoa dịu tình thế, nói: “Được rồi, cậu là người một nhà cả, đừng cãi nhau nữa. Học Giai, em về phòng trước đi.”

La Học Giai lảo đảo đứng lên, nhìn thấy La Thiếu Thành và Thẩm Thận Nguyên đang đứng ở cửa, nghiêng nghiêng đầu đi một chút, lấy tóc che đi khuôn mặt bị đánh cho xung vù, chạy nhanh lên lầu.

Thẩm Thận Nguyên thầm thở phào một cái, vừa rã không khí trong nhà nặng nề đến nỗi cậu thở cũng không dám thở mạnh. Không ngờ trong đời mình vẫn có thể tận mắt nhìn thấy version hiện thực của ân oán nhà giàu chỉ có trên phim ảnh.

La Học Mẫn cũng đã nhìn thấy La Thiếu Thành bọn họ, cố gắng làm dịu sắc mặt, nói: “Thiếu Thành, em về rã, cô chú và anh họ vẫn khỏe chứ?”

La Thiếu Thàn đáp: “Biết ở đây xảy ra chuyện, cứ cãi nhau muốn đến đây thôi.”

La Học Mẫn buồn bã nói: “Có lòng quá.”

La Khải Trạch nhìn thấy Thẩm Thận Nguyên, vẫy tay về phía cậu: “Lâm Lâm, nào, đến đây với bố.”

Thẩm Thận Nguyên do dự không tiến lên.

La Thiếu Thàn vỗ nhẹ gáy cậu.

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Động tác này có khác gì vỗ mông ngựa để ngựa đi về phía trước không? Cậu cần phải tự thôi miên La Thiếu đang vỗ mông ngựa của anh ta sao? Có điều trước tiên cần phải thừa nhận đầu của mình là mông mới được.

.....

Vẫn là thôi đi.

Cậu lần chần đi đến trước mặt La Khải Trạch.

La Khải Trạch rất lâu chưa được gặp con gái, kéo đến một bên hỏi hết cái này đến cái khác.

Thẩm Thận Nguyên bị hỏi cảm thấy rất phiền, cuộc sống ở nhà trẻ chẳng có gì đáng nói, nhất định phải nói thì chỉ có nói đến Kite Anh Lãng âm hồn không tan thối... Cậu thà giả bị câm. Vốn hy vọng La Thiếu Thàn giải vây, cậu quay đầu lì lợn phát hiện La Thiếu Thàn đã không còn tâm tư để ý đến mình từ lâu, đang hỏi La Học Mẫn: “Bác đâu rõ?”

“Trong thư phòng, vú Triệu và chị dâu đang ở cùng bố.” La Học Mẫn cầm túi xách trên sô pha lên, “Công ty có chuyện, em đi trước đây.” Chiếc giày cao gót màu đen giẫm lên những tấm ảnh bị rơi rớt trên sàn, trong ảnh là khuôn mặt tươi cười vui vẻ của một nam một nữ.

La Thiếu Thàn gõ cửa, người ra mở cửa là vú Triệu.

“Cậu v`er ã.” Vú Triệu thở thật dài, ngẫm nghĩ, lại dày hy vọng hỏi:
“Cục cưng đâu r`ã?”

“Dưới nhà.”

“Sao cậu lại mang nó v`ẽ?” vú Triệu vừa trách mắng vừa chạy như bay xuống nhà.

Sử Mạn Kỳ vốn co ro ng`ã trên sô pha, thấy anh đi vào, như trút được gánh nặng, đứng dậy chào hỏi, len lén đóng cửa từ bên ngoài.

La Định Âu đang lật giở album ch`âm chậm ng`ang đ`au lên, hạ mắt kính xuống, hỏi: “V`er ã à? Bố con dạo này thế nào?”

“Vẫn như trước.”

“Ông ấy biết chuyện chưa?”

“Biết. Định đơn thương độc mã c`âm súng v`ề đây báo thù.”

La Định Âu lắc lắc đ`au: “Đúng là vẫn như trước.”

La Thiếu Th`an hỏi: “Bên cảnh sát có tin tức gì chưa ạ?”

La Định Âu tr`ầm mặc thật lâu, mới nói: “Khóa cửa lại.”

La Thiếu Th`an trong lòng chấn động, nhưng vẫn nghe lời đóng cửa lại.

“Có phải con luôn thắc mắc vì sao Mục Tất Thành lại muốn giết Khải Tùng không?” La Định Âu ch`âm chậm nói, “Là vì diệt khẩu.”

Đáp án này quá nằm ngoài dự đoán của La Thiếu Th`an, hàng trăm hàng nghìn suy đoán trước kia đều bị lật đổ, “Diệt khẩu?”

“Đúng vậy, diệt khẩu. Giống y như trong truyện viết vậy, bởi vì hoài nghi nó sẽ bán đứng tổ chức, cho nên mới giết nó diệt khẩu.” La Định Âu đóng album lại, đập một phát thật mạnh lên bàn, như thể tự giễu cợt, như

thể mỉa mai, nói: “Không ngờ phải không, Khải Tùng bị Mục Tất Thành xúi giục bán ma túy.”

La Thiếu Thàn sững sốt.

“Mục Tất Thành là người trung gian, Khải Tùng chịu trách nhiệm liên lạc với nghệ sĩ.” Rần, La Định Âu tức giận đến cực điểm, đập bàn, “Con cháu nhà họ La ta không ngờ lại dựa vào cái thủ đoạn hai nước hại dân đó để kiếm tiền! Nó chết, ta không thương tiếc! Cái thứ súc sinh đó, chết là tốt! Ta còn ngại nó chết quá muộn!”

La Thiếu Thàn trầm mặc. Phong khí không tốt trong giới Showbiz anh cũng có nghe qua chút ít, nhưng cũng chỉ dừng lại ở mức nghe nói, ít nhất những người mà anh tiếp xúc đều rất sạch sẽ.

La Định Âu đứng dậy, hít vào một hơi thật sâu, nói: “Lúc nó nói Mục Tất Thành muốn giết nó, ta còn cảm thấy kỳ lạ, sau đó Mục Tất Thành tìm không ra nó liền tìm người đối phó với con và Lâm Lâm, ta liền cảm thấy sự việc không đơn giản. Nếu như không phải hắn không chịu nổi cảnh sát, khai ra một phàn, thì giờ có lẽ ta vẫn không biết gì!”

La Thiếu Thàn nói: “Mục Tất Thành làm sao biết được cảnh sát đang điều tra bọn chúng?”

“Con đã nghe nói đến Trang Tranh chưa?”

“Đại ca xã hội đen thành phố kế bên?”

“Ừ, hắn bị một cảnh sát nằm vùng ngộ sát. Cảnh sát nhân cơ hội phá bang nhóm của hắn, lẩn theo đường mỗi mà dò ra thành A. Bọn họ vừa nhầm chuẩn Mục Tất Thành thì cùng lúc xảy ra một vụ nổ, Mục Tất Thành suýt chút nữa bị nổ chết. Nghe nói sau khi bị nổ, đã để Mục Tất Thành nhìn thấy vài cảnh sát theo đuôi hắn, khiến hắn hoài nghi.

“Vụ nổ?” Sắc mặt La Thiếu Thàn chợt căng thẳng, “Là vụ nổ ở quán bar 001 phải không ạ?”

La Định Âu cười lạnh nói: “Nghe nói Mục Tất Thành lúc đó đang gặp mặt nghệ sĩ buôn bán ma túy. Hắn không sao, nhưng nghệ sĩ đó lại bị ảnh hưởng, cũng coi như gặp phải báo ứng đi.”

La Thiếu Thân cả người cứng đờ, thật lâu sau mới hỏi: “Là Khải Tùng nói a?”

“Thằng súc sinh đó, ngoại trừ Mục Tất Thành, không khai ra bất cứ người nào khác! Cò kè mặc cả với cảnh sát, bây giờ thì hay rää, ngay cả mạng cũng không còn rää!”

La Thiếu Thân chậm rì rì nói: “Nghe nói Mã gia, Lỗ gia và Nhan gia đang hoạt động cho Mục Tất Tín?”

La Định Âu nhạy cảm hỏi ngược lại: “Con nghĩ ra được gì à?”

“Không khác đi đâu bác đang nghĩ là bao.”

La Định Âu ôm lấy trán, nhắm mắt lại, “Người ta nói ta là người giàu nhất, chỉ là tán dương thế thôi. Kỳ thực, Mục gia, Lỗ gia, Mã gia, Nhan gia, có nhà nào nambi móng nông đậu? Nếu thật sự so sánh, đừng nói bốn nhà, hai nhà đã địch nổi rää.”

“Chủ yếu nhất là, phía cảnh sát rất coi trọng.”

La Định Âu mở lớn mắt, nói: “Ý của con là?”

“Phối hợp với cảnh sát ở mức độ phù hợp.”

“Như thế nào mới là phù hợp?”

“Bề ngoài chúng ta chỉ cần tỏ vẻ bất hòa với Mục gia. Bên trong, giúp cảnh sát đi điều tra.”

La Định Âu nói: “Ngoài trừ La Khải Tùng, Khải Trạch, Học Mẫn, Học Giai ngày thường đều không tiếp xúc với giới giải trí, hấp tấp giao thiệp, sẽ khiến người ta nghi ngờ.”

La Thiếu Thàn nói: “Đã có con đây.”

La Định Âu nói: “Sẽ nguy hiểm đây.”

La Thiếu Thàn nói: “Không nguy hiểm bằng việc bối con cầm khẩu súng rỉ đâu.”

La Định Âu cảm thấy được an ủi: “Cảm ơn con lúc này đã đến giúp ta.”

“Đây gọi là... cha nợ thì con trả.”

“Bối của con mở võ quán... thực ra là do ta ngâm đặng ý. Người như ông ấy, hấp ta hấp tấp, nếu như thật để ông ta quản công ty, ta còn phải đi chùi mông cho ấy chứ, càng mệt hơn.”

La Thiếu Thàn đặng ý, gật đầu: “Bác trai anh minh.”

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 31: Thăm Dò (Thượng)

Dịch: Phong Bụi

Nối mõi, nối mõi, bàn chuyện làm ăn.

“Con v̄ecùng La Lâm Lâm, đã có kết quả chưa?” Trong lòng trăng măt của La Định Âu tia máu dày đặc, giữa những tia máu ánh lēn màu vàng nhàn nhạt, nhưng vẫn không mất đi nét sắc sảo và tinh anh tỏa ra từ sâu trong đáy măt.

Dây th̄ần kinh của ngón tay đặt trên tay vịn của La Thiếu Th̄ần khẽ nhảy lên một chút, tr̄ầm ồn trả lời: “Dạ. Hiện tại xem ra không mắc chứng nhân cách phân liệt, con nghĩ, có lẽ là phát triển theo chiều hướng tốt.”

“Vậy thì tốt.” La Định Âu nói, “Lúc trước ngăn không cho La Khải Trạch và Sử Mạn Kỳ ly hôn, là hy vọng bọn nó có thể cho Lâm Lâm một mái ấm gia đình bình thường, để bù đắp lại sự sơ hãi và tổn thương năm đó. Bây giờ xem ra, quyết định này là đúng đắn.”

La Thiếu Th̄ần hạ thấp mi, “Vâng, hy vọng mọi việc đ̄ều trở nên tốt đẹp.”

Vốn chỉ có một người hỏi, vú Triệu và Sử Mạn Kỳ đi xuống thành ra ba người cùng hỏi. Thẩm Thận Nguyên cuối cùng cũng hỏi ra vì sao La Lâm Lâm lại trở nên thu mình, ủ rũ như vậy r̄ã, bởi vì đối phó với sự ồn ào trước mắt, im lặng là vũ khí kháng nghị tốt nhất.

Trong lúc đó, La Khải Trạch nhận được một cuộc điện thoại, sắc mặt bất chợt tr̄ầm xuống, gác điện thoại nói với Sử Mạn Kỳ: “Thay đ̄ô đi, chúng ta đến cục cảnh sát một chuyến.”

Thẩm Thận Nguyên ngẩng đ`ầu hiếu kỳ nhìn anh ta.

La Khải Trạch ch`âm chậm thở ra một hơi, quỳ xuống, nhè nhẹ xoa lên vai cậu, “Bố đi đón tiểu thúc trở v`ề, con ở nhà ngoan ngoãn đợi nhé.”

Mặc dù Thẩm Thận Nguyên không biết giữa La Khải Trạch, Sử Mạn Kỳ và La Lâm Lâm xảy ra chuyện gì, trong mắt cậu, La Khải Trạch rất thực sự quan tâm đến La Lâm Lâm, chỉ là sự quan tâm của anh ta quá mức thận trọng, cho nên cho dù là La Lâm Lâm thật hay La Lâm Lâm giả, đ`ầu không thể nào kéo khoảng cách g`ần lại. Hiện giờ nhìn thấy dáng vẻ đau bu`on của La Khải Trạch, trong lòng Thẩm Thận Nguyên cũng rất bu`on bã. Cảm xúc của con người không ngờ dễ dàng bị lây nhiễm và ảnh hưởng bởi môi trường đến vậy, cậu không nhịn được đưa tay nắm chặt lấy hai bàn tay đang đặt trên vai mình, hai cánh tay khẽ run rẩy, dùng sức gật gật đ`ầu.

Trong mắt của La Khải Trạch lóe lên ánh vui mừng, đi cùng Sử Mạn Kỳ lên l`ầu.

Vú Triệu vươn tay ôm lấy cục cưng đang đứng đơn độc, “Tiểu Lâm Lâm, cho dù xảy ra chuyện gì, vú vĩnh viễn luôn ở bên con, đừng quá đau lòng.”

Thời gian trở thành La Lâm Lâm tuy rằng không dài, nhưng Thẩm Thận Nguyên đã d`ần d`ần quen với sự ấm áp này, quen với sự nuông chi`aru không có giới hạn của vú Triệu, dựa vào vai của bà, nhắm mắt lại, nội tâm trở nên yên bình.

Vú Triệu đột nhiên động đậy một chút.

Thẩm Thận Nguyên vô thức mở mắt ra, li`en nhìn thấy La Thiếu Th`an đang ng`ă trên sô pha, nhìn mình, không biết đã nhìn bao lâu r`ă.

La Thiếu Th`an không chút xấu hổ khi nhìn lén bị bắt gặp, chống má, ung dung hỏi: “Đói chưa? Chúng ta ra ngoài ăn cơm?”

Vú Triệu vội buông tay đứng dậy, nói: “Cục cưng vẫn chưa ăn cơm sao? Bà đi làm hai bát mì hải sản cho hai cháu nhé, cho thêm ít sườn chua

ngọt nữa nhé.”

La Thiếu Th`ân gật đ`ầu với bà, ánh mắt lại rơi lên trên người Thẩm Thận Nguyên.

Thẩm Thận Nguyên rất muối gọi vú Triệu quay lại, bởi vì ánh mắt La Thiếu Th`ân nhìn cậu có chút kỳ lạ, như thể đang nghiên cứu sâu, lại như thể... nghiên cứu sâu hơn cả nghiên cứu sâu. “Tiểu Tiểu thúc thúc, ông nội không sao chứ?” Cậu ngượng nghẹn hỏi, thể hiện đ`ầy đủ hết mức những lo lắng sợ hãi và không biết nên làm gì của một đứa bé gái đang rơi vào trong biến cố gia tộc.

La Thiếu Th`ân đáp: “Sự việc dính líu rất rộng, có lẽ có chút liên quan đến giới giải trí.”

Giới giải trí?

Hệ thống hóng hót của Thẩm Thận Nguyên bíp một tiếng khởi động toàn bộ!

“Có liên quan đến ai vậy ạ?” Cậu bước lên trước một bước, bò lên sô pha bên cạnh La Thiếu Th`ân, đ`ầu ngẩng lên 45 độ, đôi mắt trong trào đau bu`n lại mang theo sự ngây thơ trong sáng, nhìn La Thiếu Th`ân.

Mặc dù biết rõ cậu cố ý, nhưng lòng La Thiếu Th`ân vẫn m`ềm đi một chút, “Con hy vọng có liên quan đến ai?”

Lục Vạn Bằng!

Thẩm Thận Nguyên không h`edo dự khi nhắc đến cái tên của kẻ thù số một của mình trong giới Showbiz – tất nhiên, kẻ thù này là do cậu tự nhận.

“Con không hy vọng có liên quan đến tiểu thúc thúc.” Cậu mở to hai mắt, long lanh nhìn La Thiếu Th`ân.

“Ư, tất nhiên là không có liên quan đến chú r`ői, chỉ là có liên quan đến Thẩm Thận Nguyên thôi.” La Thiếu Th`ân nói xong đứng dậy, “Chú đi xem

mì hải sản thế nào r āi đây.” Chân của anh ta còn chưa kịp sải ra, đã bị Thẩm Thận Nguyên ôm chặt lấy bằng hai tay.

“Con...” Thẩm Thận Nguyên buột miệng, lại cảm thấy đại từ nhân xưng có vấn đề, lập tức chữa lại: “Th ăn tượng của con sao ạ?”

La Thiếu Th ăn đáp: “Bị nổ tung r āi.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Chuyện nghiêm trọng như thế sao anh ta lại có thể dùng giọng điệu như pháo nổ vậy cơ chứ! Mọi người ít khi ầm ỉ cũng có quen biết! Thực không có chút tình người nào!

“Bị chết trong lúc đi nỗi mối.”

Thẩm Thận Nguyên nghi hoặc hỏi lại: “Trên đường?” Không phải là trong quán bar sao? (“Trên đường” và “nỗi mối” tiếng Trung đọc giống nhau.)

“Với đám buôn ma túy.”

“.....” Th ăn kinh của Thẩm Thận Nguyên lại bị nổ tung một lần nữa.

Tận đến lúc vú Triệu gọi bọn họ vào nhà bếp ăn mì, Thẩm Thận Nguyên vẫn chưa h āi th ăn được. Mặc dù lời La Thiếu Th ăn nói rất ngắn gọn, dùng từ đơn giản, nhưng ghép lại tại sao lại khó hiểu đến vậy? Cái gì mà cậu bị nổ tung khi nỗi mối cùng bọn buôn ma túy ... cậu nỗi mối với bọn bán ma túy lúc nào? Chẳng lẽ bảo vệ quán bar đó là kẻ bán ma túy sao? Chết tiệt, quen biết bao nhiêu năm như vậy r āi, chưa từng nghe thấy hắn nhắc tới bao giờ?

“Cục cưng, con không sao chứ?” vú Triệu lo lắng nhìn Thẩm Thận Nguyên dùng đũa gấp mì lên, sau đó nhẹ nhàng, đặt trên bàn ăn.

Thẩm Thận Nguyên h āi th ăn, nắm lấy tay La Thiếu Th ăn hỏi: “Chú trêu con phải không?”

La Thiếu Th ăn đáp: “Tin đ ồn từ nhà đài đấy.”

“..... có bao nhiêu nhà đài? Là cửa thông tấn xã Tân Hoa, hay là Tu^{ần}
báo Giải trí?”

“Trúng r^{ất}.”

“.....” Thẩm Thận Nguyên hỏi, “Chú đoán từ 1% đến 100% trúng bao
nhiêu?”

La Thiếu Th^{ần} đáp: “Nếu như không giới hạn sau dấu chấm thập phân
là bao nhiêu đơn vị, thì là vô số.”

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Vậy mà chú vẫn bảo trúng r^{ất}?”

La Thiếu Th^{ần} thản nhiên liếc nhìn cậu một cái, nói: “Có can hệ gì đến
chú?”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Đúng vậy, cậu bị nổ tung thì có can hệ gì
đến La Thiếu Th^{ần} chứ? Mặc dù thời gian quen biết rất dài, nhưng thời
gian gặp mặt nói chuyện rất ngắn. Mặc dù hợp tác một l^{ần}, nhưng quá trình
cũng không mấy vui vẻ, nói không chừng không mắt La Thiếu Th^{ần}, hợp
tác với cậu căn bản là một đoạn lịch sử đen tối.

“Cục cưng?” Vú Triệu thấy cậu bu^{ồn} r^{ầm} ủ rũ, vội vàng hỏi: “Có phải
không thích ăn mì không? Vú làm sandwich cho con nhé?”

Thẩm Thận Nguyên cúi thấp đầu, giọng nói r^{àu} rĩ: “Con không có hứng
ăn.”

Vú Triệu bắt đ^{ầu} nhìn La Thiếu Th^{ần} chăm chăm.

La Thiếu Th^{ần} như không nhìn thấy, ăn hết súc vui vẻ, thoải mái.

“Cục cưng muốn ăn cái gì? Vú bảo người đi mua cho?” Vú Triệu chỉ
còn cách tiếp tục cõi gắng.

Thẩm Thận Nguyên nói: “Con muốn lên mạng!”

Vú Triệu lập tức nói: “Vú bảo người đi kéo dây mạng ngay.”

La Thiếu Thàn nói: “Nhà có mạng rää mà.”

“Vậy... lên thôi!” vú Triệu nhìn Thẩm Thận Nguyên.

Ngón tay Thẩm Thận Nguyên gõ trong không trung.

“A! Máy tính!” vú Triệu lại nhìn về phía La Thiếu Thàn, lằn này ánh mắt nghiêm khắc hơn trước.

La Thiếu Thàn rút giấy ăn lau lau miệng, nói: “Tôi dắt nó đi mua.”

Vú Triệu nói: “Mua cái đắt nhất áy!”

La Thiếu Thàn: “.....”

Đi đến cửa, phát hiện Lang Nam vẫn ở đó, mở cửa kính xe, há mồm ngả gật.

La Thiếu Thàn đập đập cửa xe.

Lang Nam bất ngờ gáy một cái, tỉnh lại, mơ màng nhìn xung quanh, mới vội vội vàng vàng ngẩng dậy, “Đi đâu?”

“Về studio, bao nhiêu tiền?”

Lang Nam vẫn chưa tỉnh hoàn toàn, vô thức đáp: “Đi từ thành A chắc ít nhất là mươi hai đồng.”

La Thiếu Thàn nói: “Tôi tự lái, cậu xuống xe đi.”

Lang Nam xuống xe, đang đi ngẩng vào ghế lái phụ, lại bị La Thiếu Thàn ngăn lại. Móc ra một đồng hai mươi đưa cho anh ta, “Không cần thối lại đâu.”

Lang Nam vẻ mặt khổ sở: “Chỗ này không tiện gọi xe đâu.”

La Thiếu Thàn đáp: “Cho nên có kèm thêm tám đồng.”

“Trước cổng rất nhiều phóng viên.....”

“Cho nên có kèm thêm tám đồng.”

“Chẳng may tôi không cẩn thận nói ra đi đâu giờ đó.....”

“Cho nên có thêm tám đồng bịt miệng.”

Lang Nam không biết nói gì nữa, “Lần đầu tiên tôi biết tám đồng có thể làm được nhiều việc như thế đấy.”

La Thiếu Thành thất chật dây an toàn, khởi động xe, “Chẳng may cậu thất nghiệp, sẽ phát hiện ra tám đồng còn có thể làm được nhiều việc hơn nữa. Có cần thử không?”

Lang Nam lùi sau hai bước, ra sức ngâm chặt miệng.

Trên đường, Thẩm Thận Nguyên vẫn buông bã vì tin đồn trước khi “Thẩm Thận Nguyên” bị nổ tung đã nối mối với bọn buôn ma túy, tinh thần rất không tập trung, cho nên khi xe đến nơi mới phát hiện ra tòa cao ốc trước mặt không phải là siêu thị điện tử mà là Y Mã Đặc.

“Chúng ta đến đây làm gì?” Thẩm Thận Nguyên hiện tại vốn đang rất sợ hãi, bất cứ động tĩnh nào cũng có thể khiến thần kinh cậu bị căng thẳng, “Chẳng lẽ chú ngờ nơi này là đại bản doanh cát giấu ma túy?”

La Thiếu Thành thuận tay tháo dây an toàn, xuống xe, đi kèm nhiên đáp: “Đúng vậy, đại ca của chúng hẹn chú đến đây ký hợp đồng làm ăn.”

“.....”

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 32: Thăm Dò (Trung)

Dịch: Phong Bụi

Ký hợp đằng, ký hợp đằng, Y Mã Đặc.

Thẩm Thận Nguyên không nói được lời nào, không phải vì tin lời La Thiếu Thàn nói, mà là hành vi lừa gạt trẻ con của La Thiếu Thàn càng ngày càng thành thực tự nhiên, gần như trở thành bản năng rồi!

Đi vào Y Mã Đặc, Thẩm Thận Nguyên không ngừng ngó đông ngó tây, sợ lỡ mất cơ hội gặp được bạn bè, nhưng đáng buồn là, đến tận lúc cậu đi đến cửa văn phòng của Mã Thụy, Tiểu Chu, Kiều Dĩ Hàng và Cao Cẩn trong tưởng tượng đài không hề nhảy ra.

Thư ký của Mã Thụy biết La Thiếu Thàn, lập tức gọi điện thông báo, Mã Thụy đích thân ra đón tiếp.

“La Thiếu,” Mã Thụy muốn cười, lại đột nhiên nhớ ra chuyện buồm gần đây của nhà họ La, nụ cười lập tức chảy xuống, trở thành bộ dáng ngượng nghẹn khóc không ra khóc cười không ra cười, “Sức khỏe La lão đạo này thế nào rồi?”

La Thiếu Thàn nói: “Cũng gần giống như biểu cảm của anh vậy thôi.”

“.....hả?” Mã Thụy ngây ra.

“Chưa đến lúc anh cười, cũng chưa đến lúc anh khóc.”

“.....” Biểu cảm của Mã Thụy càng gượng gạo hơn, Quan hệ giữa Mã gia và La gia đạo gần đây rất căng thẳng, câu nói này có thể hiểu đúng như thế, cũng có thể hiểu ngược lại.

La Thiếu Thàn mím môi nói: “Tôi đang nói đùa thôi.”

“Ha ha,” Mã Thụy cười gượng gạo, “Không có chuyện gì thì tốt r ồi.”

Hai người mỗi người một suy nghĩ đi vào văn phòng.

Do tâm trí treo ngược cành cây, Mã Thụy lúc đóng cửa mới phát hiện ra suýt nữa thì kẹp một thứ gì nho nhỏ, trong lúc sơ hãi, vô thức buột miệng hỏi: “Thứ gì vậy?”

Thẩm Thận Nguyên bị ông ta hét ngây ra, “Người mà.”

La Thiếu Thàn lười nhác nói: “Quên mất chưa giới thiệu, là người mà Khải Trạch và chị dâu tạo ra, nếu như Tổng giám đốc Mã không thấy thuận mắt thì có thể đóng cửa mạnh vào một chút.”

Thẩm Thận Nguyên, Mã Thụy: “.....”

Mã Thụy lại cất lên một tràng cười ha ha ha, “Lại nói đùa r ồi, La tiểu công chúa trông đúng là rất dễ thương.”

Thẩm Thận Nguyên mắt nhìn chằm chằm cái tay Mã Thụy đưa tới gần, nhẹ nhàng nhéo mặt mình, lại rụt v ề, cả người như bị sét đánh trúng, rất lâu sau mới có thể h ồi th än!

Nằm mơ cũng không tượng tượng được mình đòi này kiếp này lại được Mã Thụy nhéo má!

Thẩm Thận Nguyên bị sét đánh mất hết cả lý trí, hoàn toàn quên mất thân phận và hoàn cảnh hiện tại của mình, trong đầu toàn là mình đã bị Mã Thụy sờ r ồi...

“La tiểu công chúa sao thê?” Mã Thụy còn định đưa tay ra xoa xoa cậu, lại bị La Thiếu Thàn nhanh hơn một bước ngăn lại.

La Thiếu Thàn kéo Thẩm Thận Nguyên b ề ngoài ngây ngẩn, nội tâm gào thét lên ghê ng ồi, thản nhiên nói: “Không có chuyện gì đâu, bé gái ấy mà, đứa nào chẳng có chút thích sạch sẽ.”

“.....” Mã Thụy có chút không tự nhiên rụt rụt cái tay vừa đưa ra về sau lưng, sau đó mới ngã xuống đối diện với bọn họ, ho khan một tiếng nói, “Mặc dù tôi rất muốn nhanh chóng thu âm album của Duy Càn, nhưng La Thiếu nếu như không tiện, có thể kéo dài thời gian ra cũng được. Dù sao cũng là trường hợp đặc biệt... Chuyện của Khải Tùng tôi rất buồn. Tôi và cậu ấy đã cùng ăn cơm biết bao nhiêu lần, một con người tốt biết bao a.”

La Thiếu Thân nói: “Anh cũng cảm thấy Mục Tất Thành rất đáng chết sao?”

Mã Thụy há hả miệng, một lúc lâu mới nói, “Chuyện này nghe nói rất phức tạp, ngoại trừ người trong cuộc, những người khác rất khó nói rõ.”

La Thiếu Thân nói rất sâu xa: “Um, cả hai người trong cuộc đều chết không đối chứng rõ mà.”

Mã Thụy: “.....” Câu này nói nên sao có vẻ ông ta mới chính là hung thủ vậy chứ? Ông rõ cuộc cũng hiểu được một chút rõ, xem ra hôm nay La Thiếu Thân đến đây không phải là vì chuyện album của Mã Duy Càn, mà đến để chỉ trích. Đã là chỉ trích thì cần phải thay đổi thái độ rõ! Ông ta uống một ngụm nước, lại ho khan một tiếng, nói: “Chỗc nữa tôi còn phải họp, La Thiếu còn chuyện gì nữa không?”

La Thiếu Thân nói: “Album của Mã Duy Càn tháng sau là có thể thu âm được rõ.”

“Ô? Vậy thì tốt.” Sắc mặt của Mã Thụy lại dịu đi, “Tôi sẽ sắp xếp lịch đóng quảng cáo của cậu ta, đúng rõ, tôi đã thương lượng được với Lâm Quang Huệ của công ty quản lý rõ, cô ấy đã đồng ý diễn MTV rõ. Mã Duy Càn và cô ấy trước kia có scandal, nhất định sẽ rất thu hút!”

La Thiếu Thân nói: “Tôi cảm thấy quá lỗi thời rõ.”

“Thật sao?”

“Không bằng để Mã Duy Càn và Thẩm Thận Nguyên gây scandal đi.”

Mã Thụy: “.....”

Thẩm Thận Nguyên đang có chút thích ứng với hoàn cảnh trước mắt suýt nữa lại bị sét đánh.

Cậu và Mã Duy Càn?

Đây là cái ý tưởng điên rồ gì vậy?

Thẩm Thận Nguyên ra sức trừng mắt nhìn La Thiếu Thành.

La Thiếu Thành như không để ý nhìn Mã Thụy.

Mã Thụy bị nhìn chăm chăm cảm thấy toàn thân không thoải mái, lại thở dài nói: “Ý tưởng của La Thiếu Thành là... rất thời thượng rất tốt, đáng tiếc, tiểu tử Thẩm Thận Nguyên này, cũng không biết biến đi đâu mất rã. Có lẽ cũng chỉ Cao Cảnh biết cậu ta đang ở đâu thôi.”

Lừa gạt!

La Thiếu Thành và Thẩm Thận Nguyên đều cùng trừng mắt nhìn ông ta.

Sắc mặt Mã Thụy càng lúc càng không tự nhiên, “Thẩm Thận Nguyên là do Cao Cảnh phụ trách...”

La Thiếu Thành nói: “Y Mã Đặc là do Tổng giám đốc Mã phụ trách mà.”

Câu nói này đúng là khiến Mã Thụy rất vui lòng, thái độ của ông ta cũng tốt lên, liên tục gật đầu: “Đúng là thế đúng là thế. Có điều Thẩm Thận Nguyên ấy à...” Ông ta do dự, rõ cuộc suy xét đến mối quan hệ gượng gạo giữa Mã gia và La gia dạo gần đây cũng với tương lai album của Mã Duy Càn, quyết định nói 70% sự thật để cứu vãn quan hệ giữa hai bên, “Cậu ta hiện giờ đang ở trong bệnh viện, vẫn chưa tỉnh lại.”

Trái tim của Thẩm Thận Nguyên vọt lên tận họng, căng thẳng hỏi: “Chưa chết sao?”

“Coi như là may mắn trong bất hạnh. Đã bị va đập mạnh, xương cánh tay và chân bị gãy, không có gì nghiêm trọng.”

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Không phải bác nói là vẫn chưa tỉnh hay sao?”

“Hơ, đúng, chuyện nghiêm trọng duy nhất chính là chưa tỉnh.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....”

La Thiếu Thân hỏi: “Cậu ta đang ở bệnh viện nào?”

Mã Thụy đáp: “Tôi cũng muốn đi thăm cậu ấy, nhưng Cao Cán nhất quyết không để lộ ra tin tức gì, không biết ông ta đang bảo mật cái gì!”

La Thiếu Thân vỗ vỗ vai Thẩm Thận Nguyên, nói: “Vậy thì đúng là rất đáng tiếc, Lâm Lâm là fan của cậu ta, vẫn luôn muốn gặp mặt cậu ta.”

Mã Thụy nhìn La Lâm Lâm, cười nói: “Lâm Lâm thích anh Thận Nguyên sao? Anh ấy dạo này không ở đây. Anh Duy Càn đóng phim rất giỏi cũng rất đẹp trai, có cần bác giới thiệu hai người với nhau không?”

.....

La Lâm Lâm sáu tuổi, chứ không phải sáu tháng tuổi, cho rằng nó không hiểu những lời ông vừa nói sao?

Thẩm Thận Nguyên mỉm cười nói: “Con không phải người hời hợt. Con thích người diễn xuất tốt, không thích người đóng cảnh khóc lóc mà phải dùng đến thuốc nhỏ mắt.”

Mã Thụy trấn kinh. Chuyện Mã Duy Càn diễn cảnh khóc lóc cần đến thuốc nhỏ mắt đã đến mức ai ai cũng biết rõ sao?

La Thiếu Thân dường như nhớ ra điều gì, “Lâm Lâm rất thích đóng phim.”

Mã Thụy gật gật đầu nói: “Vẻ ngoài xinh đẹp thế này, lại ngoan ngoãn lanh lợi, làm ngói sao nhí dễ không ấy mà.”

La Thiếu Thàn thuận thế chém vào, “Vậy thì phải nhờ Tổng giám đốc Mã rää.”

“Hả?”

“Tổng giám đốc Mã không phải đã nói là rất dễ dàng hay sao?”

“...Đúng vậy đúng vậy, dễ thôi mà. Hả? Cậu định để cô bé ký hợp đồng với Y Mã Đặc sao?”

“Nếu như có chi âu hướng phát triển tốt, có thể cân nhắc xem.” La Thiếu Thàn nói đây vẻ mập mờ.

Mã Thụy trong lòng tính toán loạn cả lên. Nhận thêm một nghệ sĩ đối với Y Mã Đặc mà nói không có chút thiệt thòi nào, nói chi lại là cháu gái của La Định Âu, cháu họ của La Thiếu Thàn, muốn nổi tiếng chỉ là chuyện tính theo phút theo giờ. Hiện giờ quan hệ giữa Mã gia và La gia căng thẳng như vậy, sau này thế nào còn rất khó nói rõ, có thêm một mối quan hệ cũng là thêm một con đường lùi.

Nghĩ như thế, chuyện ký hợp đồng cũng chỉ là sớm hay muộn mà thôi. Ông ta vỗ ngực nói: “Yên tâm, tôi sẽ lập tức bảo Văn phòng nghệ sĩ nghiên cứu vài phương án PR. Quảng cáo, tivi, phim ảnh đồng thời cả 3 ... đảm bảo tiểu công chúa sẽ nổi tiếng cả trong và ngoài nước!”

La Thiếu Thàn nói: “Lâm Lâm, còn không mau cảm ơn Mã lão bá bá.”(ông bác)

Thẩm Thận Nguyên tuy không biết La Thiếu Thàn dự định làm gì, nhưng biết anh ta làm như vậy là có nguyên nhân, ngoan ngoãn phối hợp gọi: “Cảm ơn Mã lão bá bá.”

“.....” Mã Thụy vừa cười, vừa gào thét trong lòng, bá bá và lão bá bá căn bản là hai khái niệm đó! Cái sau không thân thiết tí nào cả!

Đi từ trong Y Mã Đặc ra, Thẩm Thận Nguyên cứ nhìn La Thiếu Thân mãi, lên xe nhìn, đóng cửa xe nhìn, lúc anh ta lái xe càng sống chêt nhìn trùng trùng vào kính chiếu hậu.

La Thiếu Thân nói: “Có gì cứ hỏi.”

“Tại sao lại cho con ký hợp đồng với Mã Thụy?” Có ký thì cũng phải ký với Cao Cán chứ! Nhìn nghệ sĩ nổi tiếng nhất của Mã Thụy liền có thể thấy được khả năng thưởng thức của ông ta kém cỏi thế nào rồi!

La Thiếu Thân hỏi: “Không phải con muốn đóng phim hay sao?”

“Tiểu Tiểu thúc không thể ký hợp đồng với con sao?” Thẩm Thận Nguyên giả vờ đáng thương.

“Không thể.”

“Tại sao ạ?”

“Bởi vì chú không tin con có thể trở thành ngôi sao nhí.”

“.....”

Xe đi đến siêu thị máy tính, La Thiếu Thân tìm một nhãn hiệu lớn, chọn kiểu dáng mới nhất.

Thẩm Thận Nguyên rất thích, “Con thích cái màu đen.”

“Màu hồng.” La Thiếu Thân nói.

“Màu đen cơ.” Đàn ông con trai dùng màu đen mới cool!

“Lâm Lâm thích màu hồng.” La Thiếu Thân vừa nói vừa quẹt thẻ.

Thẩm Thận Nguyên trong lòng chấn động. Cảm thấy câu nói này của La Thiếu Thân không giống như nói với Lâm Lâm, mà càng giống như nói với... câu.

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 33: Thăm Dò (Hạ)

Dịch: Phong Bụi

Chuyện, chuyện, kể chuyện.

Trên đường về nhà, Thẩm Thận Nguyên tâm sự trùng trùng. Câu nói đó của La Thiếu Thân như lời nguyền, không ngừng xoay quanh trong đầu cậu, muốn thăm dò một chút, nhưng lại sợ nói nhầm thành ra để lộ dấu vết.

“Nếu như Thẩm Thận Nguyên thật sự bán ma túy thì làm thế nào?” La Thiếu Thân đột nhiên hỏi.

Thẩm Thận Nguyên kinh sợ ngẩn đầu, “Không thể nào.”

“Sao con biết được?”

“Bởi vì... anh ấy rất đẹp trai mà.”

“Mã Thụy cũng cảm thấy Mã Duy Càn rất đẹp trai.”

“À, vậy thì Mã Thụy chắc cũng không cảm thấy Mã Duy Càn sẽ bán ma túy đâu.”

La Thiếu Thân không nói gì nữa.

Thẩm Thận Nguyên có chút không đoán chắc, “Chú cảm thấy Thẩm Thận Nguyên sẽ bán ma túy sao?”

Xe của La Thiếu Thân chậm chạp qua cùi, xe bất ngờ chấn động lên xuống một chút.

“Chú không muốn tin.” Anh nói chậm rãi.

Nếu như không phải từng chữ La Thiếu Thân nói ra và giọng nói đài rất rõ ràng, Thẩm Thận Nguyên gần như phải nghi ngờ câu nói này là huyền tưởng sinh ra trong tai mình khi xe bị chấn động.

Chú không tin và chú không muốn tin có sự khác biệt rất lớn. Câu trước có thể xuất phát từ lòng tin, cũng có thể xuất phát từ phán đoán, câu sau ... thì mang theo tình cảm chủ quan. Thẩm Thận Nguyên cảm thấy có lẽ mình đã hiểu nhầm La Thiếu Thân rầm, ác cảm của anh ta với mình chỉ bắt nguồn từ tình yêu với âm nhạc và yêu cầu đối với sự chuyên nghiệp, đối với bản thân con người mình thì không hề có sự căm ghét như mình đã tưởng tượng. Vậy thì, đối với môi trường càng ngày càng ác liệt như hiện nay, cậu có thể liệt La Thiếu vào danh sách đe dọa minh có thể xem xét hay không? Dù sao thì điều hiện nay cậu cần phải suy nghĩ không còn dừng lại ở việc làm cho linh hồn của mình quay trở về thân thể nữa, mà còn... xóa bỏ tội danh mà mình vô duyên vô cớ phải chịu!

La Thiếu Thân nhìn khuôn mặt non nớt trong kính chiếu hậu đang vô thức thể hiện ra biểu cảm mình đã quen thuộc, khỏe miệng khẽ mím chặt.

Loại trừ tất cả các khả năng không thể, khả năng còn lại cho dù ly kỳ đến đâu, cũng nhất định là chân tướng.

Nếu như đây đúng là chân tướng, sự việc tiếp theo càng trở nên hóc búa rầm. Nhưng lúc anh xé tờ giấy đó đi, quyết định giấu kín điểm nghi vấn, chính là đã chặt đứt đường lùi của chính mình, đơn độc gánh vác tất cả những chuyện này, cho nên cho dù bây giờ sự việc có trở nên tật tệ đến thế nào, anh cũng nhất định phải chống đỡ tiếp.

Có điều trước đó, anh nhất định phải để hai người đạt được sự nhận thức chung trên một số vấn đề, ít nhất là có thể thống nhất phương hướng cần nỗ lực... Tất nhiên, nếu như có thể, anh càng hy vọng đối phương có thể trao niềm tin cho mình, giống như những gì anh đã làm – cho dù La Định Âu nói rằng ngôi sao bị thương trong vụ nổ đó là người nổi mồi, anh vẫn kiên định phán đoán của mình.

Cả La gia đang rơi vào một thời kỳ xảy ra rất nhiều chuyện, ngay cả La Thiếu Thân đạo gần đây thường xuyên xuất hiện ở nhà họ La cũng không

ngoại lệ. Cho dù trước đó anh có c^hàu xin các phu^{ng} tiện truy^vn thông đ^e cho nh^a họ La đ^u được yên ổn m^ut ch^ut, nh^ung trên thực tế câu n^oi đó kh^ong nh^ung kh^ong c^o hi^u quả ng^ăn c^ăn m^ă h^on n^ăra c^on k^hien cho b^an th^ăn m^{ìn}h bⁱ li^{en} l^uy theo. Cho dù anh đ^e điện thoại ở trạng thái rung, c^ung c^o thể cảm thấy nó rung b^ăn b^ăt tr^{ên} đ^ui anh như m^áy m^ăt xa.

La Định Âu suy nghĩ đ^en s^ự an toàn của anh, bảo anh tạm thời ở lại đ^ăt tr^ăch c^ua nh^a họ La, La Thiếu Th^ăn đ^ăng ý, phòng ở ngay bên cạnh phòng Thẩm Thận Nguyên.

Đ^en gi^ờ c^om t^ối, La Khải Trạch v^a S^ử M^{ạn} K^ỳ cu^{ối} c^ung c^ung trở v^ề

La Định Âu r^õ ràng v^ăn lu^{ôn} đ^etâm việc La Khải Tùng bán ma túy, cho n^ăn mặt lạnh tanh, kh^ong th^èm hỏi l^ăy m^ut c^ău, v^ăn là La Khải Trạch ch^u đ^ăng nói ra đ^ă giải quyết hậu s^ự như thế n^ăo. Trong l^úc đ^ó, chỉ c^o La Học M^ᾶn th^{êm} v^ao hai c^ău.

La Khải Trạch n^{ói} xong, quan sát bi^{ểu} cảm c^ua La Định Âu, nhẹ gi^{ọng} n^{ói}: “B^ố, b^ố xem c^ó n^ên t^ổ ch^{ức} tang l^ễ kh^ong? M^{ời} m^{ột} s^ố bạn b^è đ^{ến}...”

“M^{ời} bạn b^è g^ì?” La Định Âu h^{ỏi}.

La Khải Trach n^{ói}: “Sinh t^í Khải Tùng c^ó kh^ong ít bạn t^ốt, l^úc tr^{ướ}c v^ăn lu^{ôn} gọi điện hỏi hậu s^ự c^ua nó, con nghĩ theo phép lịch s^ự c^ung n^{ên} m^{ời} b^{ọn} họ đ^{ến} tham dự.”

“N^{ếu} như l^à đ^ăm h^ồb^ằng c^ău h^{ữu} th^ì kh^ong c^ăn đ^{ến} l^àm g^ì. K^é chơi b^òi c^ùng b^{ọn} ch^úng đ^ă đi r^ă, kh^ong c^ăn thi^{ết} ph^{ái} đ^{ến} l^àm b^ăn m^ăt ng^ười sống. N^{ếu} như thực s^ự l^à ng^ười t^ốt, c^{àng} kh^ong c^ăn đ^{ến}. D^ù sao, nó c^ung kh^ong đ^ăng đ^eng^đ ng^ười ta đ^{ến} thăm vi^ếng!” La Định Âu tức gi^{ận} b^ùng b^ùng n^{ói} xong, gác đ^ua l^{ên} b^{át} c^om, đ^ẩy gh^ế ra, đứng l^{ên}, n^{ói}: “Kh^ong ăn n^ăra, mọi ng^ười ăn đ[ি].”

La Học M^ᾶn đ^{ang} định khuyên, l^í th^ăy v^ú Triệu l^ăy tay ra hiệu với m^{ìn}h, qua m^ut l^úc, l^í th^ăy bà c^ăn m^{ột} b^{át} c^om t^ừ trong bếp ra, mang l^{ên} l^âu.

La Khải Trạch thở dài nói: “Khải Tùng đi không đường đường chính
chính như vậy, lời đồn thổi bên ngoài sẽ càng nghiêm trọng.”

“Đó còn không phải do nó tự gây ra hay sao!” La Học Mẫn hận sắt
không thành thép, nói: “Sớm nghe em khuyên một câu thì có phải đã không
rơi vào kết cục này rakah không.”

La Khải Trạch nói: “Nó cũng đã đi rakah.”

La Học Mẫn há miệng, nhưng lại tiếp tục thở dài, lời trách móc đầy cả
bụng mà không nói ra được câu nào, mệt mỏi nói: “Lúc đó lẽ ra em nên bắt
nó đi nơi khác!”

“Đấy không phải là lỗi của em.” Sử Mạn Kỳ nhẹ nhàng nói.

La Học Mẫn chăm chăm nhìn cô ta một cái.

Thẩm Thận Nguyên cảm thấy ánh nhìn này không phải là cảm kích hay
hakah ứng gì, mà càng giống như một cái nhìn khinh miệt và coi thường.

Quả nhiên, Sử Mạn Kỳ không dám nói gì nữa, cúi đầu uống canh.

La Khải Trạch nhìn Sử Mạn Kỳ mà có chút không nhịn được, muốn an
ủi cũng không mở miệng được, cuối cùng đành giữ im lặng.

Bữa cơm này cực kỳ không vui vẻ.

Thẩm Thận Nguyên cũng không vui vẻ gì, bởi vì thanh cua hấp cậu
thích ăn lại cách xa cậu nhất, La Thiếu Thanh chỉ gấp cho cậu một miếng,
chỉ có một miếng! Đáng tiếc, cả một đĩa to như vậy! trong lòng cậu cứ nhớ
mãi chuyện này, ngay cả khi lên mạng cũng không nhịn được mà gõ vào
thanh tìm kiếm hai chữ thanh cua, đến lúc kết quả ra một đống quảng cáo
mới phản ứng lại, vội chuyển thanh cua thành Thẩm Thận Nguyên.

Cậu cảm thấy dạo gần đây bản thân rất không bình thường. Đầu óc rất
dễ lơ đãng, có lúc đang nghĩ ngợi việc gì đó, cũng có lúc chẳng nghĩ cái gì

cả, chỉ lơ đãng với đài óc hoàn toàn trống rỗng, đến lúc ý thức được thì đã qua mấy tiếng đồng hồ.

Chẳng lẽ đã đến tuổi dậy thì rã?

Thẩm Thận Nguyên tìm kiếm tin tức trên máy tính một lúc, nhưng không đọc thấy tin tức về mình, đang định tắt máy đi ngủ, liền nghe thấy đối diện cửa phòng có tiếng va chạm rất lớn, dường như là thứ gì đó đập mạnh vào cửa. Cậu dựng người bò dậy, lén la lén lút bước đến bên cửa, khẽ khàng mở ra một khe nhỏ.

Cửa đối diện bất ngờ mở ra, còn chưa kịp nhìn đằng sau cửa là ai, cửa lại bị đóng sầm một cái.

Suốt cả quá trình, Thẩm Thận Nguyên chỉ nhìn thấy hai cái cổ tay. Một cái mảnh khảnh trắng trẻo, một cái thô to hưu lực. Nếu như cậu không nhớ nhầm, một cái là của Sử Mạn Kỳ, cái kia chắc sẽ là của La Khải Trạch – Bọn họ đang ở phòng đối diện.

Có cần đến đó xem xét không?

Thẩm Thận Nguyên rất do dự. Có vẻ, La Khải Trạch và Sử Mạn Kỳ đang đánh nhau...chỉ là không biết đang đánh nhau theo kiểu gì. Mình hấp ta hấp tấp xông vào, rõt cuộc là chuyện tốt, hay là... làm hỏng việc tốt đây.

Đúng lúc cậu đang suy đông nghĩ tây, không biết nên làm thế nào, La Thiếu Thần từ phòng bên cạnh đi ra, thản nhiên gõ cửa.

Cửa một lúc lâu sau mới mở ra. La Khải Trạch đứng trước cửa, sắc mặt có hơi đỏ, đài tóc rối bời.

“Em đến mượn băng bông.” La Thiếu Thần nói.

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Một cái cớ cũ mèm.

“Chú đợi chút.” La Khải Trạch đi vào.

Thẩm Thận Nguyên áp tai vào nghe ngóng, nghe thấy trong phòng đối diện truyề̄n ra tiếng nức nở ngắn quãng.

La Thiếu Thàn quay lưng về phía cậu, vẫy vẫy tay.

Thẩm Thận Nguyên chậm rãi đi đến, sau đó bị anh ta kéo một cái, đẩy vào trong phòng.

La Khải Trạch cầm theo bông băng ra, nhìn thấy Thẩm Thận Nguyên, đôi mày nhèo lại rất khẽ, nhẹ nhàng hỏi: “Sao Lâm Lâm muộn như vậy rã mà còn chưa ngủ?”

“Mẹ đang khóc ạ.” Thẩm Thận Nguyên ngượng ngùng nhìn anh ta.

La Khải Trạch đưa bông băng cho La Thiếu Thàn, cúi người nói: “Mẹ đang đau lòng vì chuyện của tiểu thúc thúc.”

“Con đi an ủi mẹ!” Thẩm Thận Nguyên định đột phá phòng tuyến từ dưới nách anh, nhưng lại bị nắm chặt lấy.

Tiếng khóc lóc trong phòng dần dần dừng lại.

La Khải Trạch nói: “Mẹ không sao đâu. Chuyện Lâm Lâm cần làm nhất lúc này là đi ngủ, có cần bối kể chuyện cho con nghe không?”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Con có thể nhường quyề̄n nghe kể chuyện lại cho mẹ không ạ?”

La Khải Trạch trầm mặc.

“Kể chuyện Cô bé Lọ Lem.” Thẩm Thận Nguyên nói, “cuối cùng hoàng tử và công chúa sống hạnh phúc trọn đời với nhau cho mẹ nghe.”

La Khải Trạch xoa xoa đầu cậu, nói: “Vậy để tiểu thúc thúc đưa con về ngủ nhé.”

“Dạ.” Thẩm Thận Nguyên thấy lời mình nói có tác dụng, phôi hợp kéo La Thiếu Thàn quay người về phòng, nghe thấy cửa “cách” một tiếng khóa

lại phía sau, Thẩm Thận Nguyên thả tay La Thiếu Thần ra, nói: “Con có thể tự đi ngủ, tiểu tiểu thúc thúc ngủ ngon nhé.”

“Nhận được sự nhở vả của người ta thì phải làm tròn trách nhiệm. Chú tiễn con về phòng.” La Thiếu Thần đi vào phòng cùng cậu, sau đó ngồi lên giường, dựa vào đầu giường, “Chúng ta kể chuyện đi.”

“Chuyện gì ạ?”

“Liêu trai.”

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 34: Tuyên Truyền (Thượng)

Dịch: Phong Bụi

Liêu trai, liêu trai, có biết không?

Thẩm Thận Nguyên do dự hỏi: “Con có thể chọn nghe những câu chuyện ám áp như cô bé Lọ Lem và công chúa Bạch Tuyết không?”

La Thiếu Thần đáp: “Chú có thể đổi tên nhân vật trong chuyện thành cô bé Lọ Lem và công chúa Bạch Tuyết.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Như thế thì có vẻ kỳ quặc quá nhỉ?”

“Tiểu Tạ và Thu Dung, Lọ Lem và Bạch Tuyết, cũng như nhau thôi.”

“.....”

La Thiếu Thần đưa tay kéo cậu lên giường, giúp cậu chèn kín chăn, sau đó dựa vào đài giường bắt đài thao thao bất tuyệt kể chuyện, “Ngày xưa, ngày xưa, trong rừng sâu, có một căn nhà nhỏ, có bảy người lùn sinh sống. Thế nhưng trong nhà rất hay có ma làm loạn, đặc biệt là vào ban đêm, những bóng ma xám xám trắng trắng thường lởn qua lại trên hành lang, trong phòng, cầu thang, trong vườn... Đám người lùn rất buồm phiền, tối không thể ngủ ngon, chỉ còn cách chuyển nhà.”

Nếu như La Thiếu Thần thất nghiệp, vẫn có thể kể chuyện ma trên đài phát thanh, ngữ khí thế nào tạm không nói tới, chỉ với giọng nói trầm thấp thường ngày đã có thể đạt trọn số điểm rã.

“Cho nên, căn nhà liền để trống, trở thành nơi vui chơi của đám ma quỷ.”

“Tiểu Tiểu thúc thúc, chú định kể bao lâu?”

La Thiếu Thần nhướn mày, “Con rất buồn ngủ sao?”

“Uống một chút sữa bò rã...” Thẩm Thận Nguyên ngây thơ ngáp một cái.

“Trước kia đã nghe qua câu chuyện này chưa?”

“Cô bé Lọ Lem và công chúa Bạch Tuyết từng nghe rã, Lọ Lem và Bạch Tuyết ... có chút mới lạ.”

“Không sao.” La Thiếu Thần cúi đầu, ánh mắt áp dưới hàng lông mi, âm thầm quét qua khuôn mặt cậu, “Đây là câu chuyện hai ma nữ tá thi hoàn hồn.”

Thẩm Thận Nguyên nuốt khan một ngụm nước bọt, ánh mắt khẽ rụt lại, nói: “Con sợ ma.”

“Ừ, chú cũng sợ.”

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Tiểu Tiểu thúc thúc cũng sợ ma sao?”

“Sợ ma làm loạn, càng sợ mấy trò ma quái hơn.” La Thiếu Thần giúp cậu ghém lại chăn.

Thẩm Thận Nguyên vô thức tránh ánh mắt của anh.

Động tác của La Thiếu Thần ngừng một chút, sau đó đứng dậy nói: “Ngủ sớm đi, ngủ ngon nhé.”

“Chúc chú ngủ ngon.” Thẩm Thận Nguyên vùi đầu vào trong chăn.

La Thiếu Thần đi đến cửa phòng, bất chợt quay đầu lại hỏi: “Còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không?”

Tim Thẩm Thận Nguyên thụp một tiếng, thầm kêu lên: Chết toi.

La Thiếu Thàn nói: “Con đuổi theo xe chú ấy.”

Đó là lần đầu tiên anh ta và La Lâm Lâm gặp nhau sao?

Thẩm Thận Nguyên trước nay chưa từng biết bản thân lại may mắn đến thế! Không khí vừa bị ép ra khỏi lồng ngực trong chốc lát lại dâng lên.

“Lúc đó có phải con gọi chú là La Thiếu không?”

.....

Tim Thẩm Thận Nguyên đập thình thịch. Cho dù cậu có muốn duy trì vẻ mặt bình tĩnh và trấn định bao nhiêu đi chăng nữa thì sự hoảng loạn trong nội tâm vẫn như con thú hoang mất đi khống chế, điên cuồng công kích về mặt cậu đang khổ cực duy trì.

Trong mơ hồ, cậu như lại nghe thấy La Thiếu Thàn lầm bẩm: “Chắc là chú nghe nhầm rồi, con không thể nào vô lễ đến thế được.”

Nắm cửa lạch cạnh chuyển động, sau đó là tiếng mở cửa, tiếng bước chân, tiếng đóng cửa.

Mỗi một tiếng động như bị phân làm vỡ tám phim, lặp đi lặp lại trong đầu Thẩm Thận Nguyên một cách chậm chạp vô cùng, đến tận lúc cậu bị sự hoảng sợ của mình làm cho choáng váng cả đầu óc, sau đó mũi bị vùi vào trong chăn không thể hít thở nổi mới giật mình bừng tỉnh.

La Thiếu... có phải đã phát hiện ra rồi không?

Nếu không đang yên đang lành tại sao lại nhắc đến chuyện tá thi hoàn hàn? Còn có tiếng gọi La Thiếu đó...

Cậu cố gắng nhớ lại từng li từng tí những chi tiết mây ngày nay ở cùng với La Thiếu Thàn, càng nghĩ越多 hối hận càng đậm đà. Tuy nói để diễn tốt một vai diễn thì phải thổi vào vai diễn một sinh mệnh cũng với sự hiểu biết, suy luận độc đáo của riêng bản thân mình, nhưng rõ ràng rằng, sự hiểu

biết, suy luận độc đáo của cậu đã vượt quá phạm vi nêu có, dẫn đến việc khắc lênh đó quá nhiều vết tích của Thẩm Thận Nguyên.

Tuy rằng thời gian mình và La Thiếu Thần chung sống không lâu, bình thường cũng không mấy qua lại, chắc không thể nào liên tưởng tới chứ?

.....

Chắc là thế đi?

Tư duy hỗn loạn khiến cho Thẩm Thận Nguyên không thể phân biệt rõ kết luận này là phán đoán nhiều hơn một chút hay là hy vọng nhiều hơn một chút.

Đêm đó, cậu ngủ không sâu, ngay cả sửa bò cũng không thể ngăn được La Thiếu Thần xông vào giấc mộng của cậu, ha ha cười lạnh với cậu.

Thẩm Thận Nguyên chỉ có thể như một đứa cháu ra sức chạy theo sau anh ta mà giải thích.

Những người khác trong nhà họ La trở thành bối cảnh, không ngừng lượn qua lượn lại bên người bọn họ.

Sau đó cậu nghe thấy La Thiếu Thần nói: “Ngươi đã hại chết La Lâm Lâm, ngươi nhất định phải nhận sự trừng phạt của pháp luật!”

Đoàng!

Tim Thẩm Thận Nguyên đập mạnh một cái, đột ngột mở to mắt, nằm nhìn trừng trừng vào trong màn đêm một lúc mới ý thức được tiếng vang vừa rồi không phải là tiếng súng trong mơ, mà là tiếng va đập trong hiện thực.

Tiếng tranh cãi bên ngoài giữa đêm khuya tĩnh mịch đặc biệt kịch liệt và chói tai.

Cậu bật đèn lên, đi dép vào rón ra rón rén đi đến bên cửa, mở hé cửa ra.

Hành lang đèn đóm sáng trưng.

Cánh cửa phòng đối diện mở rộng, Sử Mạn Kỳ như phát điên, muốn xông ra ngoài, miệng vẫn không ngừng gào thét. La Khải Trạch ôm chặt lấy eo cô, ra sức lùi về phía sau, miệng không ngừng mắng mỏ, “Cô làm loạn đã đủ chưa hả! Cô muốn tất cả mọi người đều tỉnh dậy xem cô phát điên hả?”

“BỎ TÔI RA!” Đều Sử Mạn Kỳ ra sức lắc, “BỎ TÔI RA!”

Khóa cửa phòng bên vang lên, La Thiếu Thành mặc áo ngủ đi ra, vẫn là quay về bên này nhìn một cái, mới đi đến phòng đối diện, hỏi: “Sao thê?”

“Tôi muốn ly hôn!” Sử Mạn Kỳ kêu to.

“Cô ta điên rää! Cứ mặc kệ cô ta.” La Khải Trạch nặng nề ném Sử Mạn Kỳ lên giường.

Sử Mạn Kỳ nằm trên giường khóc ầm lên, “Tôi muốn ly hôn! Ly hôn!”

La Khải Trạch tức giận cười lạnh: “Ly hôn? Để cho cô chạy trốn cùng dã nam nhân à? Đừng có mơ!”

“Tôi và anh ta đã chia tay lâu rää!”

“Chia tay lâu rää? Sau khi kết hôn còn ngủ cùng một giường mà nói là chia tay lâu rää?!”

Sử Mạn Kỳ lấy đài đập vào giường, “Anh muốn tôi thế nào hả! Anh rõ cuộc muối tôi phải thế nào!”

La Khải Trạch hít một hơi, nói với La Thiếu Thành, “Không sao nữa rää, cậu đi ngủ trước đi.”

Thanh quan không phán được việc nhà, huống hồ La Thiếu Thành còn không phải thanh quan, gấp phải chuyện như vậy chỉ có thể an ủi vài câu rää đi.

Lần này Thẩm Thận Nguyên không đợi La Thiếu Thần đi qua đây đã chủ động đóng cửa lại, sau đó dựa vào cửa nghe ngóng, đến tận lúc đối diện truyền đến tiếng đóng cửa, mới lại thận trọng mở cửa ra, sau đó nhìn thấy...

Ánh mắt La Thiếu Thần đang chăm chăm nhìn cậu.

Thẩm Thận Nguyên kêu lên một tiếng “A”, lùi sau nửa bước, sợ đến mức tim thầm thầm đập loạn. Không thể không nói, nửa đêm canh ba, mở cửa một cái liền thấy một người mặt không chút biểu cảm đứng trước cửa nhìn mình chằm chằm quả là một khung cảnh cực kỳ kinh dị, nhất là khi người đó lại là nam nhân vật chính số một trong cơn ác mộng vừa rồi của mình.

“Tiểu, tiểu thúc thúc?” Cậu thăm dò, hỏi.

La Thiếu Thần nói: “Xem ra sữa bò đang dần mất tác dụng.”

“Không phải đâu, con chỉ là... vừa đúng lúc dậy đi vệ sinh thôi.”

“Ừ, có lẽ lần sau nên cân nhắc đổi một nhãn hiệu sữa khác. Uống bò không có tác dụng thì đổi sang uống hươu vậy.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....”

Dường như nhận ra được sự bất an của cậu, sắc mặt La Thiếu Thần dịu đi một chút, nói: “Đừng suy nghĩ lung tung nữa, ngủ đi.”

Anh ta sao lại biết cậu đang suy nghĩ lung tung? Chẳng lẽ cậu đang suy nghĩ lung tung đúng hướng rồi?

.....

Nội dung suy nghĩ lung tung của Thẩm Thận Nguyên lại càng phong phú.

Ngày hôm sau, vú Triệu vừa nhìn thấy Thẩm Thận Nguyên đã kêu la om sòm, “Cục cưng, con sao thế? Có phải có chỗ nào không thoải mái hay

không?”

Thẩm Thận Nguyên mệt mỏi lắc lắc đầu, nói: “Mất ngủ à.”

“Cục cưng.” Bà cho rằng cậu vì chuyện của La Khải Tùng mà không ngủ được, mũi hơi sót, ôm lấy cậu, nói: “Cục cưng, đừng quá buồn, con vẫn còn vú Triệu mà.”

Không biết vú Triệu sẽ nghĩ thế nào sau khi biết được cậu không phải là cục cưng của bà ấy, lại còn giành hết những gì cô bé đáng được hưởng.

Tâm tình của Thẩm Thận Nguyên lại càng suy sụp hơn, ngay cả ăn sáng cũng không có tinh thần.

La Thiếu Thành xuống lầu liền nhìn thấy một khuôn mặt gầy trúc kén ăn, “Vú Triệu, cho nó một cái chiêú tre đi.”

Vú Triệu không hiểu gì hết, hỏi: “Sao lại lấy chiêú tre ra làm gì?”

“Rút tre cho nó ăn.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Trên thế gian này có hai kiểu chuyện cười châm biếm, một kiểu khiến người ta buồn cười, kiểu kia lại khiến người ta phát điên.

La Thiếu Thành hoàn toàn không biết Thẩm Thận Nguyên đang ở trên bờ vực của sự suy sụp, tâm tình rất tốt, nói: “Còn nhớ bộ phim lần trước con diễn không?”

Cậu diễn biết bao nhiêu bộ phim như vậy, biết làm sao được nói đến bộ nào... Í, không đúng, La Lâm Lâm chỉ mới diễn một bộ phim. Thẩm Thận Nguyên mở tròn mắt, hỏi: “Sao rã a?”

La Thiếu Thành nói: “Giám chế muốn mở một... buổi tuyên truyền đóng máy, muốn hỏi xem con có muốn đi hay không.”

“Sao lại đóng máy sớm thế a?” Dựa vào câu chuyện mà giám chế giới thiệu, La Bội Giác đi vào thế giới thành tiên không phải mới là bắt đầu sao?

Sao mà chưa được mấy ngày câu chuyện đã kết thúc r *æ*? Chẳng lẽ mọi người đ *æ*u đã nuốt không trôi cơm gạo trắng, cho nên đ *æ*ng tâm nhất trí ngày đêm không ngủ không nghỉ sao...

“Bởi vì câu chuyện ba mươi tập đã rút ngắn lại còn mười ba tập r *æ*.”

“... Hay là không đi nhỉ?” Văn luôn cảm thấy, việc tham gia buổi tuyên truy *æ*n này sẽ trở thành lịch sử đen tối cả đời.

La Thiếu Th *æ*n nói: “Chú đã đ *æ*ng ý thay con r *æ*.”

“Hơ... Con nghĩ rằng chú vừa hỏi xem ý kiến của con?”

La Thiếu Th *æ*n đi *æ*m nhiên húp cháo, “Khiến cho con nảy sinh ảo giác, chú rất xin lỗi.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....”

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 35: Tuyên Truyền (Trung)

Dịch: Băng Hoa – Beta: Phong Bụi

Tin tức, tin tức, quá chấn động.

Buổi tuyên truyền diễn ra vào buổi chiều, La Thiếu Thành trước tiên cẩn trọng phòng một chuyến. Lần này Thẩm Thận Nguyên không theo đuôi, lời nói ái muội không rõ ràng của La Thiếu Thành tối qua khiến cậu vô cùng sợ hãi, quyết định tạm thời duy trì cự li với La Thiếu Thành, đợi sóng gió qua đi chắc là sẽ qua đi thôi.

Vú Triệu nhìn cậu một người ngồi bên bàn mà than ngắn thở dài, nhẹn không được đênh nghị: “Cục cưng không phải mới mua máy tính sao? Tại sao lại không lên lầu chơi máy tính?”

Chơi máy tính? Rõ ràng là bị máy tính chơi.

ID game bị niêm phong, sư huynh, Cao Cảnh ra nước ngoài, Thẩm Thận Nguyên không chút tin tức, thiên sư bắt ma chỉ có ở trong phim những tin tức xấu này đều là máy tính nói cho cậu!

Thẩm Thận Nguyên lặng lẽ lắc đầu.

Vú Triệu nói: “Hay là lên lầu xem bối mẹ đã dậy hay chưa? ”Tuy rằng bà rất không thích đôi vợ chồng này, càng tự cho rằng mình chăm sóc cục cưng chỉ nhỉ đều chứ không ít hơn bọn họ, nhưng bọn họ suy cho cùng cũng là bối mẹ ruột của cục cưng, đây là điểm mà mình bất luận hy sinh bao nhiêu cũng không thể thay thế được.

Thẩm Thận Nguyên nhớ tới vụ cãi nhau của Sử Mạn Kỳ và La Khải Trạch, tính hiếu kỳ bị khơi lên, do dự nói: “Bọn họ hình như cãi nhau rầm.”

Vú Triệu lớn tiếng nói: “Lại cãi vã cái gì thế không biết!” Nói xong sợ cục cưng của mình sợ hãi, vội nói “Cục cưng không cần sợ, vú sẽ bảo ông nội con đi giáo huấn bọn họ.”

Xem biểu hiện của Sứ Mạn Kỳ tối qua, rõ ràng là trạng thái tình thần không ổn định, nếu mà La Định Âu ra mặt, nhất định sẽ khiến sự việc càng khó khăn hơn. Thẩm Thận Nguyên thở dài nói: “Con buồn ngủ rồi, lên lầu ngủ thêm một lúc.”

Vú Triệu đau lòng nói: “Được, đến giờ ăn cơm vú sẽ gọi con.”

“Vâng.”

Nhin bóng lưng rời đi của cậu, vú Triệu trong lòng cảm nhận, cục cưng khó khăn lắm mới vui vẻ một chút, không thể để lại yên như cũ được. Bà nên đề nghị cục cưng chuyển trường tới, làm quen thêm vài người bạn, đúng, phải nghe ngóng một chút nhà trẻ nào ở thành A có chất lượng tốt nhất, lại gần nhà nhất.

Thẩm Thận Nguyên hoàn toàn không biết biểu hiện hiếm khi “đúng chỗ” của mình thế nhưng khiến Vú Triệu nảy sinh ý nghĩ lại lần nữa cho cậu đến trường học, nếu mà biết, cậu nhất định sẽ xông vào, vừa hát vừa nhảy mà biểu diễn con gấu trúc nhỏ vui vẻ.

Nằm trở lại giường, cơ thể buồn ngủ đến không muốn động đậy, trong đầu vẫn không biết mệt mỏi mà nghĩ tới các sự việc khác nhau, nhưng sự thực đã suy nghĩ quá nhiều rồi, mỗi nơi rồi vào với nhau, đã lộn thành một cuộn dây nhiều màu sắc, năm màu sáu sắc mà càng lúc càng trở nên khó phân biệt sợi nào là sợi nào.

Thẩm Thận Nguyên lật qua lật lại trên giường, nhìn ánh sáng từ màu trắng dần dần trở nên vàng, lại trở thành vàng sáng, cuối cùng không thể xuyên qua được nữa mà đứng lại trong cô đơn, rút ra máy tinh xách tay từ trong gầm giường.

Rõ ràng đã biết là vô dụng, lại đã thành thói quen, một ngày không làm liền cảm thấy toàn thân không thoải mái.

Nhập vào Kì ầu Dĩ Hàng, không có tin tức mới nhất, rõ ràng vẫn chưa trở về, nhập vào Thẩm Thận Nguyên, không có.....?

Thẩm Thận Nguyên nhìn mấy dòng kết quả ngay trên cùng:

Thẩm Thận Nguyên bị thương nặng nằm bệnh viện, Y Mã Đặc giấy không gói được lửa.

Khẩn cấp! Thẩm Thận Nguyên hôn mê bất tỉnh, tất cả mọi người cẩn đoàn kết lại, cùng nhau cầu nguyện!

Thẩm Thận Nguyên bị thương nặng, Y Mã Đặc nói Kì ầu Dĩ Hàng còn chưa biết rõ.

.....

Sự tĩnh lặng trước đó dường như là chuẩn bị cho phong ba nỗi lén hôm nay, tất cả các con sóng đều bạo phát lên trong một thời gian ngắn ngủi, cuộn tới rào rào, khiến Thẩm Thận Nguyên hoàn toàn cuốn vào trong những đợt sóng ức hiếp dữ dội, hơi chút bất cẩn, liền không còn lối ra.

Vú Triệu gọi Thẩm Thận Nguyên ăn cơm, phát hiện sắc mặt cậu càng trắng bệch hơn so với lúc trước, thản sắc cũng vô cùng lơ đãng, trong lòng sợ hãi, “Cục cưng, ngủ không ngon ư?”

Thẩm Thận Nguyên tắt máy tính đi, đưa tay lau đi mồ hôi trên trán, “Con... mơ thấy ác mộng.”

“Mơ ác mộng gì? Nói cho vú nghe đi?”

Thẩm Thận Nguyên nhìn vẻ mặt quan tâm lo lắng của vú Triệu, trái tim ấm áp lại, bất luận người mà vú Triệu thật sự quan tâm là ai, ít nhất lúc này người bà nhìn thấy là mình, vậy là đủ rồi, cậu nhịn không được mà xô vào trong lòng bà, nói nhỏ: “Mơ thấy tiểu tiếu thúc biến thành mẹ kế của công chúa Bạch Tuyết

“Vậy nhà vua nói như thế nào?”

“Nhà vua.....nhà vua cũng sợ chết khiếp r`ăi.”

“Vậy cục cưng thì sao? Cục cưng nhất định sẽ biến thành công chúa Bạch Tuyết.”

“Không, con biến thành hoàng tử! Hoàng tử đẹp trai cưới công chúa Bạch Tuyết!”

“Ha ha,” Vú Triệu yêu thương vuốt vuốt đầu cậu, “Vậy sao có thể coi là ác mộng chứ? Trong truyện cổ tích người mà mẹ kế công chúa Bạch Tuyết ức hiếp là công chúa Bạch Tuyết, không hề có một chút liên quan tới hoàng tử đẹp trai cục cưng.”

“.....”

Đúng! Chỉ cần cậu trở thành hoàng tử đẹp trai, vậy thì mẹ kế liền không thể làm gì cậu r`ăi! Trong lòng Thẩm Thận Nguyên nháy mắt bừng lên một ngọn lửa mãnh liệt. Có điều, cậu làm sao có thể biến thành hoàng tử đây?

Hơ.....

Uhm.....

.....

Lửa tắt r`ăi.

Ăn xong cơm trưa, La Thiếu Thần đón Thẩm Thận Nguyên đi tham gia buổi tuyên truyền.

Vú Triệu chọn một bộ váy liền cổ trắng, ren viền hông, mặc cùng với tất trắng và giày hông, đến gần thâm mắt cũng hiện lên vài tia hỉ sắc. Nhưng bà vẫn là chưa thỏa mãn, gọi điện thoại cho La Học Mẫn, mượn đồ trang điểm của cô. “Vú sẽ trang điểm cho cục cưng thành một cô gái xinh đẹp.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Trong linh hồn của mỗi người bà đều ẩn giấu một cao thủ trang điểm.

Nhưng tay nghẽn trang điểm của vú Triệu rõ ràng không phải là đối thủ của bà La, trát phấn cũng xoa không đần.

La Thiếu Thàn nhìn không nỗi nữa, tiếp nhận công việc.

Thẩm Thận Nguyên khi đóng phim thường hay hóa trang, đánh phán nềnh mẽ mắt là chuyện thường, vì thế việc trang điểm này đối với cậu mà nói không hề khó chịu, điều khó chịu là việc người trang điểm là La Thiếu Thàn. Bị cặp mắt kia nhìn chằm chằm, cậu có cảm giác da gà toàn thân đều đang động loạn nỗi lên, càng đừng nói một tay anh đỡ gương mặt mình lên, một tay khác còn xoa đi xoa lại trên mặt.

“Đã được chưa?” Thẩm Thận Nguyên đợi anh vừa rời tay, lập tức giãy ra.

“Đợi đã.” La Thiếu Thàn chọn lấy màu son môi không khác lấm với màu váy của cậu, ghé vào môi của cậu chầm chậm tô.

Môi dưới đường tô của son môi hơi hơi biến hình, sau lưng Thẩm Thận Nguyên cũng hơi hơi dựng tóc gáy.

“Được rồi.” La Thiếu Thàn đóng nắp son lại, “Mím môi một chút.”

Thẩm Thận Nguyên mím mím.

La Thiếu Thàn thỏa mãn mà gật gật đầu, lấy ra từ trong túi một chiếc mõ lưỡi trai màu vàng đất đội lên đầu cậu, lại lấy ra một chiếc áo khoác thể thao chống thấm nước trẻ con màu đen xì khoác lên người cậu, váy hồng tất trắng chốc lát đã không nhìn thấy nữa.

Vú Triệu kinh ngạc nói: “Đây là.....đạo cụ ư?”

“Vâng.” La Thiếu Thàn cuối cùng lấy ra một cặp kính to đeo lên mũi Thẩm Thận Nguyên.

Thẩm Thận Nguyên không hề lạ lẫm gì với bộ đạo cụ này. Mỗi một ngôi sao đều có mấy bộ để thi thoảng cần dùng thì dùng, có điều La Lâm

Lâm “Phim nổi tiếng r ā a?” việc này quá mức khó tin r ā.

La Thiếu Th àn nói: “Còn chưa phát.”

“Vậy tại sao lại mặc như vậy? ”

“Xem không khí hội trường trước,” La Thiếu Th àn chậm rãi nói, “R ā quyết định có cần lộ mặt hay không.”

Quen biết La Thiếu Th àn lâu như vậy, cậu cảm thấy câu nói này thật là “Có lí nhất!”

Để thăm dò hoàn cảnh, La Thiếu Th àn đã tới hội trường hội tuyê truyề n trước nửa tiếng đ ồng h ồ

Thẩm Thận Nguyên không thể tin nổi mà nhìn tòa kiến trúc cổ xưa tường bao loang lổ trước mặt, hỏi: “Chính là nơi này?”

La Thiếu Th àn nói: “Chú tưởng người đã từng gặp giám chế kia đ ầu sẽ không cảm thấy kỳ lạ chứ.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Con tưởng ông ta sẽ trực tiếp tìm một cái công viên miễn phí.”

“Con l àn sau có thể nhắc nhớ ông ta.”

“Đúng nha, công viên miễn phí cũng còn tốt hơn ở đây, đây rõt cuộc là ch ỗ nào?” Cậu sống ở thành A lâu như vậy, chưa từng đến ch ỗ này.

“Một nhà khách 2 sao.”

“Con tưởng 3 sao là thấp nhất r ā.”

“Con nên học số học lại l àn nữa.”

“Lẽ nào còn có 0 sao?”

“Không đủ tiêu chuẩn 1 sao chính là 0 sao, ví dụ lúc khách sạn không đủ 15 phòng.”

“.....Sao chú cái gì cũng biết vậy? ”

La Thiếu Thàn đi êm nhiên đóng cửa lại, “Đó là bởi vì con cái gì cũng không biết.”

“.....”

Đi vào hội trường, Thẩm Thận Nguyên phát hiện giám chế làm tốt hơn bọn họ tưởng tượng rất nhiều, ít nhất trên mỗi chiếc bàn đều có đặt vài cái cốc và một ấm trà, trên bức tường đối diện cửa vào có kéo biểu ngữ, trên đó viết vài chữ: buổi tuyên truyền đóng máy 『Tình định đại huyền giới』 . Phía dưới là một tấm áp phích lớn, ở chính giữa là nam nữ diễn viên chính, các diễn viên phụ khác sắp xếp theo hình thang ở phía sau. La Lâm Lâm cũng có, ở cuối góc phải, bối cảnh là cảnh tượng kỳ quái, sắc thái vừa đậm rực rỡ lại không đột ngột, hòa vào làm một, làm nổi bật các ngôi sao trước mắt.

Nhin tấm áp phích, Thẩm Thận Nguyên sâu sắc tin tưởng, bộ phim này chỉ có giám chế là không đáng tin, những người khác đều toàn bộ phát huy sở trường trong phạm vi có thể. Đáng tiếc sự thật chứng minh, để hủy hoại một bộ phim, một giám chế không đáng tin cậy là đủ rõ.

Trước khi khai mạc mười năm phút, phóng viên lân lượt tới.

La Thiếu Thàn và Thẩm Thận Nguyên ngồi ở phòng một trà bên cạnh phòng ăn, nhìn những phóng viên bên ngoài, phát hiện hầu hết đều là gương mặt lạ, chỉ có hai gương mặt lão làng, vẫn chỉ là tạp chí nhỏ.

Qua một lúc lâu, một người chạy như bay vào trong phòng trà.

Thẩm Thận Nguyên và La Thiếu Thàn sợ hãi, còn chưa nhìn rõ đối phương là ai, đạo diễn giám chế và một số diễn viên khác đã xuất hiện rõ.

Giám chế vừa mới đến liền cướp lấy micro của đạo diễn, chắp tay cười nói với các phóng viên: “Để mọi người đợi lâu rồi, thật ngại quá, uống trà uống trà đi!”

Một lão làng lên tiếng nói: “La Bội Giác và Phạm Mĩ Ni khi nào sẽ tới?”

Giám chế nói: “Ha ha ha ha.....La Bội Giác và Phạm Mĩ Ni, không sai, nam nữ chính của chúng tôi chính là La Bội Giác và Phạm Mĩ Ni, bọn họ khi nào sẽ tớiư? Ha ha, tôi nghĩ, bọn họ sẽ chọn một thời gian mà bọn họ cho rằng là vô cùng thích hợp.”

Lão làng kia không hề bị những lời của ông ta làm cho mơ hồ, nói vô cùng trực tiếp: “Nghe nói Phạm Mĩ Ni từng kêu ca với công ty kinh phí của đoàn làm phim không đủ, cơm hộp chỉ có cơm và hộp, không có thức ăn, ông giải thích thế nào về vấn đề này? ”

Giám chế nghi hoặc hỏi: “Cơm hộp chỉ có cơm và hộpkhông phải rất chính tông hay sao? ”

Lão làng: “.....”

Lão làng thứ 2 rút dao ra trận, “La Bội Giác sau lưng cũng đã kêu ca đoàn làm phim các vị, thậm chí nói hối hận nhận vai. Bây giờ anh ấy và Phạm Mĩ Ni là vai chính mà đồng thời vắng mặt tại buổi tuyên truyền, có phải chứng minh nội bộ đoàn kịch tồn tại mâu thuẫn không thể hòa giải? ”

“Vắng mặt? Ai vắng mặt cơ.” Giám chế nói rất chân thành, “Cho dù bọn họ không ở đây, thì tình thần của bọn họ cũng đang hướng về chúng tôi, đoàn phim chúng tôi chung một trái tim chung một nhịp đập!”

Những người khác của đoàn kịch đều không hẹn mà cùng nghĩ: Không sai! Một trái tim muốn chém chết ông.

Các phóng viên: “.....”

Cuối cùng vẫn là đạo diễn ra mặt thu dọn tàn cục, “La Bội Giác và Phạm Mĩ Ni hôm nay đều có việc khác, bởi vì đã được sắp lịch từ rất lâu trước đó, cho nên không có thời gian, có đi đâu, giống như giám chế đã nói, tuy rằng bọn họ không thể tới, nhưng một lần nữa hãy tuyền truyền giúp chúng tôi bộ phim này, bởi vì 《Tình định đại huyền giới》 thật sự là một bộ phim mọi người đã……hao tâm tổn huyết làm ra!” Làm xong trực tiếp giảm thọ 10 năm!

Lão làng nói: “Bộ phim này là phim kỳ huyền, sau khi quay xong nhất định sẽ cần thời gian dài để chế tác hậu kỳ đúng không?”

Giám chế ha ha cười nói: “Anh quá xem thường đoàn làm phim chúng tôi rồi! Việc cần làm hậu kỳ, kỳ trước chúng tôi đã làm rồi, cho nên không cần dùng quá nhiều thời gian.”

Những thành viên khác lại không hẹn mà cùng phỉ nhổ: Tự thổi phồng lên rồi……

Lão làng nói: “Không biết bộ phim này sẽ phát trên đài truyền hình nào đầu tiên?”

“Này phải nhờ các vị giúp đỡ rồi. Bởi vì trong lúc quay phim, không muốn bị người ta làm phiền, cho nên tôi vẫn luôn quay rất khiêm tốn. Böyle giờ đã quay xong rồi, hi vọng mọi người có thể giúp đỡ tuy truyền một chút, để mọi người cùng biết đến một bộ chất lượng cao, trình độ cao, và khiến mọi người vui vẻ.” Giám chế dừng một chút nói, “Quan trọng nhất là để đài truyền hình nhận thức được điểm này.”

Tần số sóng não của phóng viên, nhân viên làm việc đạt tới một nhất trí quỷ dị: Hóa ra là đốkhông ai thèm mua!

Giám chế thấy không khí càng lúc càng gượng gạo, vội nói: “Kỳ thực, hôm nay tôi chuẩn bị một vị khách quý bí mật! Nhất định sẽ khiến mọi người rất kinh ngạc.”

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 36: Tuyên TruyỀn (Hạ)

Dịch: Băng Hoa – Beta: Phong Bụi

Tiến quân, tiến quân, giới Showbiz.

Nếu phải dùng từ ngữ để hình dung biểu cảm của hai vị lão làng, đó chính là không chút kỳ vọng, nếu muốn dùng kí hiệu để miêu tả biểu cảm của hai vị lão làng, đó chính là ==. Hiển nhiên, bọn họ đã không còn bất cứ kỳ vọng nào với vị giám chế không chút đang tin này r āi. Điều là những phóng viên khác bị khơi dậy hưng phấn, đôi mắt đảo quanh săm soi khắp bốn phía, cuối cùng gắn chặt vào cánh cửa phòng trà không chút bớt mắt đó.

“Cốc cốc cốc cốc! ”Giám chế cầm lấy micro cao giọng nói, “Vùng ơi mở ra.”

Thẩm Thận Nguyên trốn sau cửa nghỉ, ai mở cửa người đó là vùng!

Quả nhiên không có ai sẵn sàng làm vùng.

Cửa vẫn đóng chặt như cũ.

Giám chế ngây người một lúc, dùng thanh âm mạnh mà hữu lực hơn cao giọng hét: “Chúng tôi xin long trọng mời khách quý của buổi tuyỀn truyỀn ngày hôm nay La.....”

Đã có phóng viên nhịn không được, trực tiếp mở cửa.

Một người trung niên gầy gầy thâm thấp lộ ra. Người trung niên cười vẫy tay với ánh đèn flash của các phóng viên, “Chào mọi người, tôi là quản lý của La Bội Giác, Y Giang Hữu.”

Các phóng viên: “.....”

Hai vị lão làng trao đổi với nhau một biểu cảm quả nhiên như vậy.

Nhưng bọn họ rất nhanh đã chú ý tới phía sau người quản lý kia còn có một người đàn ông khá cao lớn. Gương mặt người này trong mơ hồ.... vô cùng quen mắt!

Các lão làng đột nhiên nhảy lên, cầm lấy máy ảnh xông tới cửa vào phòng trà.

Cho dù phòng trà rất tối, cho dù bóng che lên hơn nửa gương mặt của người kia, cho dù bọn họ nghĩ không ra người này tại sao lại xuất hiện ở đây, nhưng khuôn mặt lạnh rất tiêu biểu của người kia và sự đặc sắc khi vừa xuất hiện liền có thể khiến nhiệt độ cơ thể của các phóng viên hạ xuống đầm đã chứng minh bọn họ không thể nào nhìn lầm!

“La Thiếu! Xin hỏi ngài tại sao lại xuất hiện ở đây?”

“Ngài chính là vị khách quý mà giám chế nói?”

“Mục Tất Tín hôm qua đã tiếp phỏng vấn, phủ nhận lời đồn ông ta thuê sát thủ giết La Khải Tùng, còn nói ông ấy và La Khải Tùng vẫn luôn là bạn, ngài nghĩ thế nào về điều này?”

“Cái chết của La Khải Tùng có gây ra ảnh hưởng tới kế hoạch Tinh La thành không?”

Hai kẻ lão làng không thèm suy nghĩ mà đem một chuỗi câu hỏi như pháo bát tự nổ đùng đùng, một đám hậu bối phía sau nghe tới kinh ngạc.

La Thiếu Thân vừa giơ tay lên, liền nghe giám chế rống lớn vào micro: “Không sai! Vị khách quý của chúng ta hôm nay chính là cha đẻ đầm âm nhạc La Thiếu Thân!”

La Thiếu Thân, Thẩm Thận Nguyên: “.....”

Y Giang Hữu khách quý tiễn nhiệm vô cùng thức thời mà lùi sau nửa bước, nhường sân khấu.

Trong lòng La Thiếu Thân mắng giám chế xối xả, ngoài mặt lại bình tĩnh mà tiếp nhận thân phận khách quý, kéo Thẩm Thận Nguyên cùng lên sân khấu.

Từ sau khi biết thân phận của La Thiếu Thân, trong lòng giám chế mỗi ngày đều như bị một đống móng vuốt cào cấu, chỉ hận Lang Nam sống chết không chịu giao phương thức liên lạc ra, bây giờ không dễ dàng gì mới có cơ hội tiếp xúc gần như thế, đương nhiên không thể bỏ qua.

La Thiếu Thân vẫn chưa đi tới giữa sân khấu, giám chế đã tự mình mang ghế xông tới.

“Giám chế!” Đạo diễn không biết nói gì hơn, đặt lại cái ghế bị móc lên bởi áo của giám chế, sau đó chen vào giữa hai người, giật lấy micro đưa cho La Thiếu Thân.

Giám chế không cam tâm chen ra chen vào bên cạnh, muốn chen tới bên người La Thiếu Thân, bị đạo diễn không còn cách nào khác dùng sức giẫm vào chân.

“A!” Giám chế phát ra tiếng kêu đau đớn ngắn ngủi mà thảm thiết, cong lưng ôm lấy chân.

Những nhân viên khác và đạo diễn cùng đi lên, chặt chẽ ấn chặt lấy sau lưng ông ta, để ông triệt để biến mất trước ống kính, tránh tiếp tục mất mặt xấu hổ.

Chuyện ẩn ào bên cạnh không hề ảnh hưởng tới La Thiếu Thân. Anh điềm đạm mà ôm lấy Thẩm Thận Nguyên đặt lên trên ghế, “Tôi không phải nhân vật chính ngày hôm nay, nhân vật chính là Miss La Lâm Lâm bên cạnh tôi. Từ trên áp phích có thể nhìn ra, bé đóng một vai trò quan trọng trong 《Tình định đại huyền giới》.”

Thẩm Thận Nguyên đưa tay vẫy vẫy với mọi người.

Lão làng hỏi: “Tiểu thư La Lâm chính là thiên kim của tiên sinh La Khải Trạch và La thái thái đúng không?”

La Thiếu Thàn gật đầu nói: “Đúng vậy.”

“Cô bé tại sao lại tham gia 《Tình định đại huyễn giới》 vậy? Hơ, Tôi là nói, bộ phim này có điểm gì đặc biệt hấp dẫn người ta không?”

La Thiếu Thàn nói: “Đương nhiên có. Giám chế của bộ phim này vô cùng nhiệt tình với công tác từ thiện. Ông ấy nói với tôi, sẽ quyên góp toàn bộ cổ tức mà bộ phim kiếm được và thù lao của Lâm Lâm nhận được cho cơ quan từ thiện.”

Giám chế đang muối đứng dậy thật sự ngã sấp xuống.

Lão làng hỏi: “Tiểu thư Lâm Lâm có dự định tiến vào làng giải trí từ đây không?”

La Thiếu Thàn nói: “Việc này do cô bé tự quyết định.”

Nhóm tân binh không cam tâm bị làm lơ, một tân binh nhanh chóng đứng dậy cướp lời nói: “Có phải tiên sinh La Khải Tùng xảy ra chuyện, cho nên vợ chồng La Khải Trạch không có thời gian chăm sóc La Lâm Lâm, mới để anh đến trông nom?”

La Thiếu Thàn nói: “Tôi chăm sóc Lâm Lâm bởi vì tôi là chú của bé, bé là cháu gái của tôi.”

“Ngài nghĩ gì về chuyện không may xảy ra với tiên sinh La Khải Tùng?”

“Tôi vô cùng đau buồn, tin rằng phía cảnh sát sẽ nhanh chóng bắt hung thủ về quy án.”

“Tiên sinh Mục Tất Tín nói ông ấy không có liên quan gì tới vụ án này, ngài thấy thế nào?”

“Tôi tin tưởng phán đoán từ phía cảnh sát.”

“Tinh La thành.....”

La Thiếu Thàn đưa tay ngăn bọn họ tiếp tục đặt câu hỏi, “Đây là buổi tuyên truyền cho 『Tinh định đại huyễn giới』, hi vọng mọi người có thể quan tâm hơn đến việc bộ phim.”

“.....”

Loại quan tâm này quá giả tạo rã!

Ánh mắt của các phóng viên thể hiện sự bất mãn.

Thời khắc quan trọng vẫn là lão làng đi ra hòa giải, “Lâm Lâm có thích đoàn phim không? Đã từng ăn qua cơm hộp của đoàn phim chưa, cảm thấy mùi vị thế nào?”

Các phóng viên lại hưng phấn. Không phải nói đoàn làm phim chỉ cho cơm trắng ư? Tin rằng cô bé La Lâm Lâm nhất định sẽ rất bất mãn đi? Hoặc là La Lâm Lâm nấu cơm riêng? Thiên kim nhà giàu thân kiều nhục quý nấu cơm riêng cũng là một tittle rất thú vị.

Đối diện với ánh mắt đầy kỳ vọng của các phóng viên, Thẩm Thận Nguyên trả lời: “Đã ăn cơm hộp rã, tôi tin tưởng giám chế là thật lòng muốn làm từ thiện, rất tiết kiệm.”

Các phóng viên: “.....” Đây là một đứa bé sáu tuổi ư? Trả lời không một kẽ hở lại rất sâu xa như vậy rõ ràng là lão làng của giới giải trí mà.

Lão làng thứ hai có chút hứng trí mà hỏi: “Quay phim có thú vị không? Con có muốn phát triển trong ngành giải trí không?”

Cậu đã phát triển ở giới giải trí rất phong sinh thủy khởi rã, nhưng mà La Lâm Lâm.....bất luận tính cách hay là gia thế, đều không thích hợp đi lại trong giới giải trí đúng không? Thẩm Thận Nguyên vừa muốn cự tuyệt, bên trên micro đã xuất hiện mặt của La Thiếu Thàn. “Lâm Lâm rất có thiên phú về phương diện này, nếu có thể phát triển, hi vọng các vị ngã đây có thể tận lực trợ giúp.”

Các phóng viên đều nhận lời. Cái loại giúp đỡ giả tạo này mọi người đương nhiên đều vui vẻ làm.

Trong lòng Thẩm Thận Nguyên nghi hoặc, nhưng tin tưởng La Thiếu Thàn nói như vậy nhất định có lí do của anh, cũng không nói gì.

La Thiếu Thàn thuận thế mà đẩy phát ngôn cho người khác của đoàn phim, các phóng viên chỉ có thể hỏi một số vấn đề người làm phim ở cùng nhau có vui hay không, rồi đi có buồm hay không. Thành viên đoàn phim trầm miêng một lời.

“Quen thêm nhieu người bạn.” Đều là những người cùng chung nạn đàng bệnh tương liên, bao giờ dường ra đều là tình cảm đáng cấp.

“Cảm thấy vui vì bộ phim này có thể thuận lợi quay xong.” Bộ phim này còn không quay xong nữa, bọn họ chỉ có thể giết người thôi. Giám chế đáng chết!

“Đã chuẩn bị tốt thân thể và tâm lý cho việc gia nhập vào một bộ phim tiếp theo!” Nhanh nhanh quên đi cái kí ức ác mộng này đi!

Trong đó, giám chế vài lần muốn chửi miêng vào, đều bị La Thiếu Thàn dùng lời át đi.

Gần kết thúc, La Thiếu Thàn biết các phóng viên sẽ không dễ dàng bỏ qua mình, vừa để Y Giang Hữu và những người khác trong đoàn phim giúp đỡ trì hoãn, vừa mang theo Thẩm Thận Nguyên đào thoát.

Nhin thấy xe đã ở trước mặt, quang đường chỉ còn dư 2 3 bước, liền nghe thấy tiếng hét ở phía sau, “La Thiếu!”

Bước chân La Thiếu Thàn vừa ngừng, lạnh lùng quay đầu.

Giám chế sải bước khoa trương bước lớn chạy tới, “Cuối cùng cũng đuổi kịp anh! Anh có thể dừng đi được không?”

La Thiếu Thàn mặt không chút biểu cảm nói: “Không thể.”

Giám chế ủy khuất mà nhìn anh, “Chúng ta nói chuyện một chút mà.”

“Chúng ta không có gì để nói.”

“Đừng lạnh nhạt vậy mà.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Đây là hiện trường chia tay phải không.

La Thiếu Thàn sợ phóng viên đuổi tới, nhanh chóng một đao chém thẳng, nói: “Tôi không đài tư, không lôi kéo đài tư, không giới thiệu đài truyền hình mua phim, không viết ca khúc chủ đề cho phim, không tham gia bất cứ buổi tuyên truyền nào nữa, xin hỏi ông có việc gì?”

Giám chế hỏi: “Anh chuẩn bị rút ra khỏi giới giải trí à?”

“Tất cả từ “không” ở phía trên chỉ dùng với ông.”

“.....” Giám chế than khóc nói, “Tôi biết tôi vô dụng.”

La Thiếu Thàn mở cửa xe.

“Không kéo được đài tư.”

La Thiếu Thàn nhét Thẩm Thận Nguyên vào trong xe.

“Làm khổ mọi người chỉ có thể ăn cơm trắng.”

La Thiếu Thàn nhấc chân chuẩn bị vào xe, giám chế đột nhiên lấy từ trong túi áo ra một ngân phiếu nhau nát, lấy bút nhanh chóng viết lên đó một số điện thoại, “Đợi đã! Anh không phải nói Lâm Lâm thích đóng phim hay sao? Tôi có một người bạn đang tuyển vai cho một bộ phim mới, đang cần một đứa bé, anh mang Lâm Lam đi thử xem đi.” Ông nhét số điện thoại vào trong tay La Thiếu Thàn.

La Thiếu Thàn nhìn ông ta một cách ngòi vực.

“Là một bộ phim được đài tư rất nghiêm trọng.” Giám chế nói, “Diễn viên được mời đến đây là ngôi sao lớn, đạo diễn là Cố Lực Khả, nam chính đã

chọn Mã Duy Càn, nữ chính không phải Đàm Phi thì sẽ là Bành Uc Như, chưa quay đã gây đình đám rầm, diễn bộ phim này nhất định sẽ nổi tiếng!”

“Tại sao?”

La Thiếu Thân hỏi vô cùng đơn giản, giám chế lại hiểu được, ông thở dài nói: “Tôi đã nói sẽ làm cho Lâm Lâm trở thành ngôi sao nhí, đáng tiếc triển vọng phim của tôi rất mơ hồ, vì thế chỉ có thể mượn phim của bạn mình thử một chút, tôi không nhìn lầm người đâu, Lâm Lâm tuyệt đối có tiềm năng trở thành ngôi sao nhí siêu cấp!”

La Thiếu Thân bỏ mẫu giấy vào trong túi, nhìn những phóng viên đi ra từ cửa chính, nhanh chóng ngồi vào trong xe, kéo cửa sổ xuống, nói cảm ơn.

Giám chế áp vào cửa xe, “Nếu không viết bài hát chủ đề cuối phim, viết bài mở đầu thì thế nào?”

“Chẳng thế nào cả.” La Thiếu Thân quay xe, sau đó ngench ngang đi.

Các phóng viên vây lấy, “Ông và La Thiếu nói gì vậy?”

Giám chế ha ha cười nói: “Không có gì, bàn chuyện hợp tác.”

“Hợp tác cái gì? Là bài hát chủ đề?”

“Cụ thể không tiện tiết lộ.”

Lão làng chậm rì rì nói ra một câu, “Chắc là chưa bàn bạc được rầm.”

Giám chế: “.....”

Giờ tan tầm, cũng là giờ cao điểm tắc nghẽn giao thông.

Thẩm Thận Nguyên nhìn những chiếc xe chậm chạp đi ở bên ngoài, trong lòng nhớ lại hai việc đã xảy ra hôm nay. Một là tin tức cậu bị thương truyề ra ngoài, việc kia là La Thiếu Thân dường như có ý để La Lâm Lâm tiến vào giới giải trí.

Hai sự việc nhìn qua có vẻ như không có liên quan, nhưng cậu lại nắm được điểm giống nhau giữa chúng——

Đều không đơn giản.

“Haizz.” cậu lại thở dài một cái.

La Thiếu Thần nói: “Hai mươi tám.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Cái gì hai mươi tám ạ? Hôm nay không phải ngày mười bảy ư?”

“Con thở dài lần thứ hai mươi tám.”

“Chú đếm kỹ thật đó.”

“Nếu như lượng carbon dioxide thải ra của con vượt qua một tiêu chuẩn nhất định, chú sẽ cân nhắc việc mở cửa sổ.”

“Bên ngoài có nhiều ô tô như vậy, không khí cũng không tốt.”

“Con có thể không ngừng cố gắng, vượt qua bọn họ.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....”

Dòng xe chậm chạp mà dừng lại, sau đó hoàn toàn bất động.

Thẩm Thận Nguyên nói: “Chúng ta nhất định phải đi con đường này ư?”

“Nếu con có thể gấp xe lại bỏ vào túi, chú có thể mang con đi con đường khác.”

“..... Tại sao để con vào giới giải trí?”

Chủ đêđột nhiên thay đổi khiến La Thiếu Thần trầm mặc một lúc, “Con không thích?”

Thẩm Thận Nguyên lúng túng nói: “La gia bây giờ không phải rất loạn
uh?”

La Thiếu Thành nói: “Có chút phiền phức, nhưng không loạn, cũng
không cần loạn.”

“Nhưng mà.....”

“Tin tức Thẩm Thận Nguyên vào viện đã bị công bố rõ.”

Thẩm Thận Nguyên sợ hãi. Lẽ nào tin tức này là La Thiếu.....

“Là cảnh sát công bố.” Không cần nhìn cũng đoán ra nghi ngờ trong
lòng cậu.

Thẩm Thận Nguyên trở nên cảnh giác, “Cảnh sát muốn làm gì?”

“Dụ kẻ thao túng phía sau màn đi ra.”

“Hả?”

“Thẩm Thận Nguyên đã là người nỗi mồi, vậy thì nhất định nắm rõ rất
nhiều bí mật. Sự tồn tại của cậu ta nhất định khiến nhiều người đứng ngồi
không yên.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Cách nghĩ này của cảnh sát hơi quá đắt
đoán rõ nha!!

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 37: Thủ Vai (Thượng)

Dịch:Phong Bụi

Đi học lại, đi học lại, lại đi học lại.

“Không phải con không tin Thẩm Thận Nguyên buôn thuốc phiện hay sao?” La Thiếu Thàn hỏi.

Thẩm Thận Nguyên không chút do dự trả lời: “Tất nhiên không tin à.” Bản thân có làm hay không cậu là người rõ nhất.

La Thiếu Thàn hỏi: “Vì đẹp trai à?”

“Bởi vì cực kỳ đẹp trai.” Thẩm Thận Nguyên nhấn mạnh thêm, sau đó nhận thấy khéo miệng của La Thiếu Thàn hơi khẽ nhếch lên, “Chú có ý kiêng sao?” La Thiếu Thàn hiếm khi có vẻ mặt dễ chịu như vậy khiến cậu to gan hơn một chút.

La Thiếu Thàn gật đầu nói: “Cũng khá đẹp trai.”

Thẩm Thận Nguyên thụ sủng nhược kinh.

La Thiếu Thàn nói: “Đây là vốn liếng duy nhất có thể làm nghệ sĩ của cậu ta.”

“Sao lại là vốn liếng duy nhất! Đạo diễn nói anh ấy diễn rất hay mà!” Thẩm Thận Nguyên nói to xong, ngưng một lát, lại kiên định nói: “Hơn nữa tính tình hòa nhã, nhân phẩm tốt.”

“Nhân phẩm của người bị tình nghi buôn thuốc phiện à?”

“.....” Thẩm Thận Nguyên bĩu môi, nhỏ giọng nói: “Chỉ là số đen thôi.”

La Thiếu Thàn nói: “Nếu muốn biết rõ chân tướng thì tự mình đi tìm hiểu đi.”

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Thế nghĩa là sao?”

La Thiếu Thàn nói: “Con nghĩ cậu ta vì sao lại trở thành người bị tình nghi?”

“Số đen.”

“Suy nghĩ bằng đường đi.”

Thẩm Thận Nguyên cúi đầu nát óc suy nghĩ.

“Trước tiên, cảnh sát cần phải có một đối tượng tình nghi như vậy, sau đó mới có thể tìm ra kẻ thích hợp.”

Thẩm Thận Nguyên vỗ tay, “Không sai.”

“Đối tượng tình nghi này có một phần điều kiện trùng hợp với Thẩm Thận Nguyên.”

“Hả? Có lẽ là bị người khác hãm hại rồi.”

“Cũng có khả năng như vậy, có điều người bị thương trong vụ nổ quán bar rất nhiều, tại sao không phải người khác mà cứ nhất quyết phải là Thẩm Thận Nguyên? Cậu ta là ngôi sao, nhất cử nhất động đều bị chú ý, đổ oan cho cậu ta còn khó hơn đổ oan cho kẻ khác.” La Thiếu Thàn nói xong, phát hiện hai mắt Thẩm Thận Nguyên sáng long lanh nhìn mình, “Con nhìn gì thế?”

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Chú tin anh ấy là bị đổ oan sao?”

La Thiếu Thàn đáp: “IQ của cậu ta không đủ đâu.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....”

La Thiếu Thàn nói: “Cảnh sát nghi ngờ có nghệ sĩ hợp tác với những kẻ buôn thuốc phiện, phân phổi ma túy cho các nghệ sĩ khác.” Anh không nhắc đến việc La Khải Tùng bị dính líu vào vụ này.

Thẩm Thận Nguyên kinh ngạc: “Ai cơ?”

“Con nói xem cảnh sát hoài nghi ai?”

“..... Thẩm Thận Nguyên.” Thẩm Thận Nguyên nghĩ ngợi một lát, cố gắng nhịn nhục, gật đầu, “Đúng, không phải là anh ấy, IQ của anh ấy không đủ cao.”

Trên đường về nhà, Thẩm Thận Nguyên không ngừng nghĩ đi nghĩ lại lời La Thiếu Thàn nói, càng lúc tâm sự càng nhanh, nói chuyện với Vú Triệu cũng không được sôi nổi. Vú Triệu trách hỏi La Thiếu Thàn, “Không phải bảo đưa cục cưng đi giải tỏa sao? Sao trông bé lại càng không vui thế kia?”

La Thiếu Thàn nhún vai nói: “Tâm tư bé gái ấy mà.”

Vú Triệu đồng tình nhìn Thẩm Thận Nguyên, thở dài nói: “Trong nhà không có người cùng độ tuổi để cùng nói chuyện. Tôi thấy tốt hơn là sớm chuyển trường cho Lâm Lâm về bên này học, có vài người bạn cùng nhau chơi, tâm tình nhất định sẽ tốt hơn.”

La Thiếu Thàn không đồng ý cũng không phản đối.

Tác phong Vú Triệu trước nay vẫn luôn nhanh nhẹn, sáng vừa nghĩ, tối đã quyết định luôn, chốc lát đã nói luôn với La Định Âu.

La Định Âu vốn vẫn luôn hy vọng La Lâm Lâm có thể ở lại thành A, để cô bé ở cùng với La Khải Trạch và Sử Mạn Kỳ chẳng qua cũng chỉ là bất đắc dĩ khi cân nhắc đến tình trạng tinh thàn của cô bé, bây giờ tinh thàn của “La Lâm Lâm” có chuyển biến tốt, ông ta tất nhiên rất lạc quan, không nói hai lời liền đồng ý luôn, còn gọi điện cho La Học Mẫn sắp xếp.

Hành động của La Học Mẫn càng nhanh hơn, bảo thư ký suốt đêm tìm nhà trẻ, đến chiều ngày hôm sau, thủ tục cũng đã làm ổn thỏa, trực tiếp đi học luôn là được.

Nhân vật chính sắp được đi học lúc này đang theo dõi tin tức của “Tình định đại huyền giới”. Sự góp vui của La Thiếu Thàn và cậu tuy rằng có thể làm tăng thêm một chút đe dọa, nhưng cũng khiến cho điểm đáng chú ý của bộ phim “Tình định đại huyền giới” vốn đã không có gì để nói lại càng thêm lạc đà, cả bản tin đều nói về phát ngôn của La Thiếu Thàn và chuyện của La gia. Có một đoạn còn nhấn mạnh là La Lâm Lâm sẽ tiến quân vào làng giải trí, đến lúc đó nhất định sẽ có rất nhiều đạo diễn nổi tiếng tranh nhau mời diễn, ngày cô bé trở thành ngôi sao nhí siêu cấp không còn xa.

Cậu có chút hiểu được La Thiếu Thàn đang nghĩ gì rã. Muốn trả lại sự trong sạch cho mình có hai cách: Cách thứ nhất là tìm ra chứng cứ chứng minh mình vô tội, cách thứ hai là tìm ra chứng cứ chứng minh đối tượng tình nghi là một người khác. Cách thứ nhất rất dễ dàng giải quyết, trở về thân thể của mình, đích thân giải thích, nhưng cách dễ dàng nhất lại là cách khó nhất hiện giờ. Cách còn lại chính là tìm ra kẻ tình nghi phạm tội đích thực. Nếu như kẻ đó đã phân phối ma túy cho nghệ sĩ thì nhất định sẽ có không ít nghệ sĩ biết, chỉ cần tìm được một người trong số đó, là có thể hoàn toàn lôi được con chząu bám trên dây thừng ra được.

Nghĩ đến đây, Thẩm Thận Nguyên có chút phán chấn rã. Thân phận đứa bé gái sáu tuổi quả là một sự che giấu rất tuyệt, nhưng kẻ đó cho dù có phòng bị thế nào cũng không thể chú ý đến một đứa trẻ sáu tuổi. Có lẽ La Thiếu Thàn cho cậu vào giới showbiz là để cậu có cơ hội tự phá án cho bản thân mình?

Thẩm Thận Nguyên vui mừng lăn lội trên giường một lúc, nụ cười trên khuôn mặt nhạt dần, sau đó liền nhảy bật dậy.

Trừ khi La Thiếu Thàn phát giác ra thân phận thực sự của cậu, nếu không sao có thể để một đứa bé sáu tuổi làm một chuyện nguy hiểm như vậy chứ!

.....

Nhất định là cậu nghĩ sai r ầm.

La Thiếu có lẽ muốn tìm ít việc để dời đi sự chú ý của La Lâm Lâm, tránh cho cô bé đau lòng vì chuyện bối mẹ cãi nhau và việc chú ruột qua đời.

Ừm! Nhất định là như vậy!

Thẩm Thận Nguyên hóa thân thành con rùa nhỏ, chầm chậm rụt đầu và túi chi lại, giấu mình trong chiếc mai rùa.

Gần tối, La Học Mẫn cố ý dành thời gian đi mua dụng cụ học tập cùng Thẩm Thận Nguyên.

Thẩm Thận Nguyên bây giờ mới biết mình vừa thoát khỏi miệng hổ liềm rơi vào hang sói. “Gần đây trong nhà rất bận, con có thể ở lại để giúp đỡ mọi người!”

Từ rất lâu trước đây, tình cảm của La Học Mẫn đối với La Lâm Lâm luôn thiên về nồng chiêu, tuy cảm thông với những gì cô bé gặp phải, nhưng trong lòng vẫn không thật thích cá tính của cô bé lầm, bất ngờ nghe được những lời ngoan ngoãn biết điêu của cô bé, sự vui mừng trong lòng không lời nào tả hết, không nhịn được mà hôn máy cái lên má cậu, “Yên tâm, việc trong nhà đã có ông nội, cô cả và bố con r ầm, không cần lo lắng nhé. Lâm Lâm chỉ cần học hành chăm chỉ, ngày nào cũng vui vẻ thì cô cả cũng sẽ rất vui.”

Trong lòng Thẩm Thận Nguyên dâng lên một trận cảm động, có điều nhớ đến ranh giới giữa nam và nữ, vẫn là nhẫn nhịn sự thô thiển muốn hôn lại, lặng lẽ gật đầu. Đến lúc mua hết những thứ cần mua, cậu mới nhớ ra một chuyện...

Cậu không muốn đi nhà trẻ!

Bất kể trong lòng cậu nghĩ thế nào, việc cho La Lâm Lâm đi nhà trẻ vẫn nhận được sự tán đồng của tất cả tật trên dưới nhà họ La. Thẩm Thận Nguyên vốn còn định lôi kéo La Thiếu Thân làm đồng minh, nhưng chẳng

hiểu sao hai ngày sau chẳng thấy La Thiếu Thìn ló mặt, cho nên, chuyện đi nhà trẻ đã định, ngày hôm sau, cậu đeo cặp sách thỏ bông màu hồng, được xe đưa đến tận nhà trẻ gần đó.

Nói đến đây, không thể không nói một chút đến một việc khác khiến cho Thẩm Thận Nguyên cực kỳ sảng sỡt, phiền muộn và không thể hiểu nổi. Đó chính là trong lúc lựa chọn dụng cụ học tập, cậu không hề suy nghĩ mà đã chọn toàn một màu hồng! Điều này đối với Thẩm Thận Nguyên mà nói là không thể tưởng tượng nổi! Cậu tuy thích đủ mọi màu sắc, nhưng tuyệt đối không thể nào chọn cặp sách thỏ hồng – làm diễn viên chính là như vậy, rất dễ dàng hòa nhập vào vai diễn.

Sau khi cậu tìm thấy căn nguyên, quyết định vào lúc người nhà họ La không nhìn thấy mà cố hết sức biểu hiện ra mặt đàn ông của mình, tránh cho sau này trở lại khó thoát khỏi vai diễn.

Chuyện đầu tiên làm khi vào học một lớp mới đó chính là tự giới thiệu bản thân.

Giáo viên chủ nhiệm sợ cậu ngượng ngùng, trước tiên để cho các bạn học khác giới thiệu mẫu trước, đợi đám trẻ giới thiệu xong mới cho Thẩm Thận Nguyên lên. Thẩm Thận Nguyên đi đến giữa đám đông, thanh thanh họng, nói: “Tôi tên là La Lâm Lâm, năm nay sáu tuổi, tên tiếng Anh của tôi là Man!”

Giáo viên chủ nhiệm vỗ tay trước, cho cậu ngồi giữa hai bạn gái, “Chào mừng Mandy học cùng chúng ta, Mandy, ừm, là một cái tên rất dễ thương!”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Dạ ở đâu ra vậy? Cô giáo DIY ra đây à!
(DIY: do it yourself, tự mình làm ra ^^)

“Tiếp theo chúng ta sẽ chơi một trò chơi nhỏ nhé!” Cô giáo chủ nhiệm mang ra một cái thùng, bên trong là những sợi dây nhí nhảnh màu sắc. “Các con hãy tự chọn cho mình màu sắc yêu thích đi nào.”

Thẩm Thận Nguyên liếc trúng dây màu đen! Đó mới chính là màu sắc của đàn ông!

Những đứa nhỏ khác quả nhiên không lanh ngô được ý nghĩa thật sự của màu đen là màu của đàn ông, ai ai cũng chỉ thích đỏ vàng lục lam. Thẩm Thận Nguyên mắt nhìn chăm chăm, đến lúc đến lượt cậu, lập tức đưa tay ra.

Đúng lúc đàu ngón tay chỉ còn cách sợi dây màu đen 5cm thì một dải dây hằng được nhét vào trong tay cậu.

Cô giáo chủ nhiệm hơi cúi người, cười híp mắt, nói: “Cô của con nói con thích màu hằng, cô giáo đặc biệt để lại cho con nè.”

Thẩm Thận Nguyên cầm lấy dây màu hằng, chậm chập, chậm chập nở nụ cười, “Cám ơn cô ạ.”

“Không có gì.”

“.....”

Vú Triệu nhìn thấy Thẩm Thận Nguyên lặng lẽ tan học trở về nhà, lặng lẽ lên lầu, biểu cảm còn u ám hơn cả buổi sáng ra khỏi cửa, không khỏi kinh ngạc, vội vội vàng vàng đi tìm La Học Mẫn, “Nhà trẻ đó có đáng tin không? Sao cục cưng có vẻ còn kém vui hơn buổi sáng hôm nay trước khi đi khỏi nhà vậy?”

La Học Mẫn còn đang lo lắng về kế hoạch khai thác Tinh La Thành, đàu cũng không ngẩng lên, đáp: “Một trong những trường mẫu giáo tốt nhất của thành phố, có thể do chưa thích nghi với hoàn cảnh ấy mà. Lâu rã sẽ quen thôi.”

Vú Triệu nói: “Cục cưng vừa đi học, có thể nào bị ai đó bắt nạt không?”

“Không thể nào, con nói với bên trường rã, sẽ sắp xếp mọi việc dựa trên sở thích của Lâm Lâm.”

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt.”

“Không tốt một chút nào cả!” Thẩm Thận Nguyên oán hận nói với La Thiếu Thân qua điện thoại, “Con không muốn đi nhà trẻ.”

La Thiếu Thân hỏi: “Là vì tiểu tân lang của con không ở đó sao?”

“.....” Thẩm Thận Nguyên nói: “Đó là ưu điểm duy nhất.”

La Thiếu Thân nói: “Ngày mai chú xin nghỉ phép giúp con.”

“Chỉ ngày mai thôi sao?”

“Nếu như biểu hiện của con tốt, có lẽ sẽ là rất nhiều ngày.”

“Biểu hiện tốt à? Chú muốn làm gì?”

“Thủ vai.”

“Là bộ phim giám chế cơm hộp giới thiệu ấy à?” Thẩm Thận Nguyên vừa nghĩ tới cơm trắng mù tạt muối cùng đậu phụ, liền cảm thấy ăn không tiêu.

La Thiếu Thân nói: “Chú hỏi thăm qua rã, rất đáng tin.”

Tinh thắn Thẩm Thận Nguyên dao động, hỏi: “Vai chính đúng là do Mã Duy Càn diễn à?”

“Ừ, nữ chính cũng xác định rã, là Bành Úc Như.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Con nhận.”

“Con nghĩ quá nhiều rã, trước tiên phải để đạo diễn biết con là ai đã.”

“Ha ha... cũng đúng.”

Sáng sớm ngày hôm sau, Thẩm Thận Nguyên khí thế bùng bùng, dậy sớm mặc quần áo, sau đó chạy đến phòng La Học Mẫn đòi trang điểm.

La Học Mẫn lúc đầu không để ý để cho La Lâm Lâm tiến vào làng giải trí, tuy có nhà họ La chống lưng, nhưng giới showbiz nhíu thị phi, quá phức tạp đối với một bé gái sáu tuổi. Cô đã từng uyển chuyển bày tỏ suy nghĩ của mình, nhưng La Định Âu và La Khải Trạch lại rất lắc quan, giới showbiz có mặt phức tạp, nhưng cũng có mặt tốt của nó, nếu như có thể khiến cho La Lâm Lâm tìm thấy được niềm vui trong đó, tính cách trở nên sáng sủa hơn, vậy thì cũng đáng.

Câu nói đó quả có khiến La Học Mẫn hơi chút thay đổi suy nghĩ của mình, do vậy biết cậu sắp đi thử vai, liền trang điểm hết sức cẩn thận.

Lúc La Thiếu Thàn đến, liền nhìn thấy Thẩm Thận Nguyên, một mặt phấn với hiệu ứng khói ở hai bên mắt, đi xuống.

“.....”

“.....”

Bốn mắt nhìn nhau, đều có chút không nói nên lời.

La Học Mẫn đặc ý đi theo sau Thẩm Thận Nguyên khoe công, nói: “Sao nào? Không kém chuyên viên trang điểm là bao chứ?”

La Thiếu Thàn nói: “Em nghĩ chúng ta có thể trực tiếp tranh vai diễn của nữ chính được đây.”

La Học Mẫn không nghe hiểu được ý ngoài lời nói đó, vẫn chưa hết đặc ý, “Mau đi ăn sáng thôi, ăn xong thì đi thử vai nào! Cô hôm nay sẽ dặn nhà bếp làm thêm mấy món ngon, để buổi tối thưởng cho hai người.”

“Dạ.” Thẩm Thận Nguyên đưa mắt tiễn cô lên lầu, sau đó vội vàng chạy đến trước mặt La Thiếu Thàn, mặt dày vẻ khổ sở, hỏi: “Làm thế nào bây giờ?”

La Thiếu Thàn nhìn đồng hồ một chút, nói: “Đến tiệm bách hóa.”

Tiệm bách hóa, quầy hóa mỹ phẩm, hóa trang thử, gom hàng...

Thẩm Thận Nguyên nhìn La Lâm Lâm trang điểm nhàn nhạt trong kính, gật đầu nói: “Xuất phát thôi.”

Trong giới truyền hình, Cổ Lực Khả có thể nói là một đạo diễn nổi tiếng nhà nhà đài biết. Top 3 bảng xếp hạng đạt tỉ lệ người xem đông nhất mỗi năm, ông ta ít nhất cũng phải chiếm một trong ba vị trí đó, nếu như không, thì là do năm đó ông ta không quay gì cả. Có điều, tính khí của ông cũng không kém phần nổi tiếng, ngoại trừ những diễn viên ngụ dụng do chính tay ông đào tạo ra, những diễn viên khác đều hợp tác xong liền không qua lại, liên lạc gì nữa, cho nên ông ta còn có một biệt danh, đó là đạo diễn “Tình một phim”.(đặt tên theo “tình một đêm” – for one night ^^)

Thẩm Thận Nguyên trước đây chủ yếu tấn công làng điện ảnh, nên chưa từng hợp tác với ông ta, chỉ nghe Phong Á Luân nhắc đến lịch sử hợp tác giữa hai người những năm trước, xô xát ngay tại trận rất khủng khiếp, nếu như không phải Cao Cầm lợi dụng ảnh hưởng của Y Mã Đặc mở ra một con đường từ trong vụ ẩu đả giới điện ảnh cho Phong Á Luân, có thể năm đó Cổ Lực Khả đã trù dập một vị Thiên vương.

Nghĩ đến chốc nữa phải thử vai trước mặt một vị đạo diễn ma vương như vậy, Thẩm Thận Nguyên thân kinh bách chiến cũng hơi cảm thấy áp lực.

“Con đang lo lắng gì vậy?” La Thiếu Thành mua một cốc nước hoa qua cho cậu.

Thẩm Thận Nguyên nói: “Nghe nói tính khí đạo diễn không tốt lắm.”

“Điều này là nhà trẻ dạy hay là kênh giáo dục nói vậy?”

“..... Tin tức giải trí nói mà.”

“Ừ, tính khí ông ta không tốt lắm.”

“Nếu như con diễn không tốt, ông ta trù dập con thì phải làm sao?”

La Thiếu Thành thản nhiên nói: “Chuyện như vậy sẽ không xảy ra đâu.”

Thẩm Thận Nguyên yên tâm một chút, thầm cảm khái: Quả nhiên dựa vào đại thụ có khác! Trên đài có người che cho là khác hẳn!

La Thiếu Thành nói: “Nếu như diễn không tốt, con liền không có cơ hội tham diễn. Ông ta có gì mà trù dập được? Không cho con đi nhà trẻ à?”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Mau trù dập anh ta đi!

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 38: Thủ Vai (Trung)

Dịch:Phong Bụi

Ca hát, ra ngoài, ông bối nát rượu.

Đối với Thẩm Thận Nguyên mà nói, thủ vai không phải là chuyện xa lạ gì. Cho dù là sau khi đã nổi tiếng, gặp phải đạo diễn giỏi, vẫn phải trải qua cửa thử vai như thường. Nhưng tranh giành vai diễn với một đám nhóc tì sáu bảy tuổi lại là lần đầu tiên.

Nhin những khuôn mặt non nớt kia, cậu cảm thấy áp lực đè nặng thêm. Không nói thua thì mất mặt thế nào, cho dù thắng cũng chẳng vinh quang là bao.

La Thiếu Thân mua một hộp kẹo ngậm thanh họng cho cậu.

Thẩm Thận Nguyên ăn một viên, “Cảm ơn.”

“Không cần lo lắng.”

“Con không lo lắng.”

“Thủ vai xong muốn ăn gì?”

“Vịt quay Bắc Kinh, sườn lợn Vô Tích, cá chua Tây Hồ Hàng Châu, mì Ý, ốc sên cay Pháp, nước Anh thì...nước Anh thì thôi.”

“Thủ vai thành công là có thể ăn.”

“Thất bại thì sao?”

“Ăn đồ Anh.”

“.....” những đứa bé bên cạnh Thẩm Thận Nguyên lần lượt được điểm danh gọi vào phòng, chỉ còn lại cậu là người cuối cùng.

La Thiếu Thàn vừa đứng dậy liền thấy các bậc phụ huynh khác đã bị chặn lại ở cửa.

La Thiếu Thàn nói “Chú đợi con.” Anh giật giật bím tóc của Thẩm Thận Nguyên.

Thẩm Thận Nguyên đang định vào lại lùi một bước, quay đầu lại nhìn anh: “Không biết đạo diễn có từng bị rắn cắn không nhỉ?”

La Thiếu Thàn trầm ngâm nói: “Bất luận thế nào, ông ta vẫn sống đến bây giờ.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Con sợ ông ta ghét bím tóc của con, tại vì con cũng không thích. Động tác chú giật nó vừa rồi làm con nhớ đến công tắc đèn mấy thập niên trước.”

“Kiến thức lịch sử của con không rõ, hy vọng đạo diễn sẽ đánh giá cao.”

Thẩm Thận Nguyên còn định nói hai câu, lại bị nhân viên thúc giục vào phòng. Giây phút cuối trước khi đóng cửa, cậu không nhịn được quay đầu lại.

La Thiếu Thàn vẫn đứng nguyên chỗ cũ, một tay nhét trong túi quần, tay kia vẫy vẫy cậu.

Xem ra anh ta có vẻ rất đủng đỉnh.

Tâm tình Thẩm Thận Nguyên lúc này rất giống như đứa trẻ lần đầu tiên đi học nhìn dòng người tấp nập vội vã qua lại trên đường, không biết bọn họ đến từ đâu đi về đâu, trên vai vác thứ gì, chỉ biết bọn họ thật tự do.

Những nhóc tí vừa rời khỏi vòng tay ôm ấp của bố mẹ có chút bất an, một cô gái trẻ tóc búi cao đứng ra an ủi đám nhóc.

Thẩm Thận Nguyên tranh thủ đánh giá môi trường xung quanh. Đây là một căn phòng không đến năm mươi mét vuông, bên cửa sổ có đặt một chiếc bàn to, Cổ Lực Khả ngã sau bàn, đài đình, da màu lúa mạch, mắt hẹp dài, mũi diều hâu, mặt có chút hung dữ, nhưng trong một loạt các đạo diễn danh tiếng trung niên thì vượt trội hơn cả. Diễn đàn “Biển rộng trời cao” từng có một thread chuyên bàn về các đạo diễn này. Điểm tổng hợp của ông ta là cao nhất, Liên Giác Tu vì vẫn để tính hướng(xu hướng tính dục)nên chỉ xếp thứ hai.

Trong lúc cậu còn đang suy nghĩ lung tung thì cô gái trẻ đó đã gọi đứa bé đài tiên thử vai đứng ra giữa, bảo nó tự giới thiệu bản thân.

Đứa bé gái được gọi tên không hề ngập ngừng đi đến giữa phòng, một tay vỗ vào ngực mình, dùng một giọng nói dứt khoát tự giới thiệu: “Con tên Trương Hiểu Đình, năm nay bảy tuổi, đến từ một gia đình hạnh phúc. Mẹ của con là nhà giáo nhân dân, mẹ luôn cần mẫn chăm bón cho những đóa hoa của Tổ quốc. Bố của con là một kiến trúc sư, nhà bố thiết kế cho ai ai cũng đài rất đẹp.”

“Nghe nói Đình Đình nhảy rất giỏi, có thể nhảy cho chị xem một bài không?”

“Được ạ.” Trương Hiểu Đình vừa hát vừa nhảy.

Thẩm Thận Nguyên nhìn cô bé nhảy, đột nhiên rất hiểu kỳ không biết trong mục sở trường của mình La Thiếu Thành ghi gì. Nếu như mà là nhảy thì...được thôi, kiểu vũ đạo như Trương Hiểu Đình cậu có thể ứng phó được.

Đợi Trương Hiểu Đình nhảy xong, cô gái trẻ mỉm cười vỗ tay nói: “Rất giỏi. Vậy em có thể thể hiện dáng vẻ đau lòng buồn bã của mình được không?”

Trương Hiểu Đình mếu.

Cô gái trẻ nói: “Giỏi lắm. Bây giờ em vừa tan học về nhà, bất ngờ nhìn thấy trong nhà có một con chuột, rất sợ hãi.”

Trương Hiểu Đinh không hiểu lầm nhìn cô.

Cô gái nói: “Em nhìn thấy một con chuột, rất sợ hãi.”

Trương Hiểu Đinh ôm lấy mặt, kêu “A” một tiếng.

“Giỏi lắm, rất giỏi. Đinh Đinh trước tiên ngã sang một bên nghỉ ngơi nhé, nào, mời bạn nhỏ tiếp theo Triệu Liên Ba.”

Thẩm Thận Nguyên vừa nhìn đám nhóc biểu diễn, vừa quan sát biểu cảm của Cổ Lực Khả. Cổ Lực Khả từ đầu đến cuối đều tỏ ra không tập trung, dường như không hề quan tâm đến kết quả. Tình huống thế này thường có nghĩa là trong lòng ông ta đã chọn được người, cho dù chưa quyết định, nhưng cũng đã dự tính trước rã.

Nếu là dự tính thì vẫn còn tốt, nếu như là ngầm quyết định trong nội bộ rã, cho dù cậu có biểu hiện tốt đi chăng nữa cũng vô ích.

Thẩm Thận Nguyên đã ở cái ngành này mấy năm nay, cũng biết ngành này vẫn luôn có một số giao dịch.

“Tốt, bây giờ xin mời bạn nhỏ La Lâm Lâm.” Cô gái nói.

Thẩm Thận Nguyên chú ý thấy tinh thần Cổ Lực Khả khẽ dao động, trong lòng đã hiểu được một chút, nâng đầu ưỡn ngực đi đến giữa phòng, chào hỏi Cổ Lực Khả và cô gái, “Con chào đạo diễn Cổ, em chào chị ạ, con là La Lâm Lâm, năm nay sáu tuổi, học lớp Lớn nhà trẻ Bằng Bột. Lý tưởng của con là trở thành một người có công hiến cho quốc gia cho xã hội.”(Bằng bột: thịnh vượng, lên ùn ùn.)

Cô gái trẻ hỏi: “Sở trường của La Lâm Lâm là... ca hát?”

Thẩm Thận Nguyên: “.....”

“Lâm Lâm muốn hát gì nào?”

“..... ca khúc thiếu nhi ạ.” Thẩm Thận Nguyên cuối cùng cũng hiểu vì sao La Thiếu Thần lại mua kẹo ngậm thanh họng cho mình rã. “Lộc ba ba

đang chạy bộ, Lộc ma ma thể dục buổi sáng,...”(lộc: rượu)

Hát xong, cô gái trẻ cũng ngần lèn như một vỗ tay khen ngợi, “Giỏi lắm, bây giờ chúng ta diễn một cảnh nhé. Cảnh như thế này, rất đơn giản, Lâm Lâm buổi sáng rời nhà, chào mọi người trong nhà.”

Đúng là rất đơn giản, thế nhưng càng là cảnh đơn giản thì càng cần đến diễn xuất, bởi vì không gian diễn rất hẹp, không gian phát huy cũng rất hẹp. Nếu như người thử vai là Thẩm Thận Nguyên, nhất định sẽ suy nghĩ đến việc sử dụng ánh mắt và biểu cảm tinh tế trên khuôn mặt để diễn, thậm chí có thể dùng biểu cảm để thể hiện cậu ta làm những gì khác ngoài yêu cầu để lấp đi khoảng thời gian trống đó. Nhưng hiện tại cậu là La Lâm Lâm, biểu cảm quá mức khéo léo và ánh mắt phức tạp không phù hợp, chỉ có thể mở rộng biểu diễn ở mức phù hợp.

Cậu suy nghĩ một lát, ngồi trên mặt đất biểu diễn đeo giày, cởi dây giày, sau đó chạy ra ngoài hai bước, lại dường như nhớ đến cái gì, thùm thụp chạy trở về, cầm tập tài liệu trước mặt Cổ Lực Khả nhét vào cặp sách tượng tượng của mình.

Loạt xoạt, tài liệu rơi ra từ trong cặp sách tưởng tượng.

Thẩm Thận Nguyên làm như không nghe thấy, rón rén chạy đến bên bàn, rón ra rón rén mở cửa ra, nhìn vào bên trong, sau đó dùng một giọng nói rất nhẹ rất ngọt nói: “Tạm biệt ba ba, tạm biệt ma ma.” Lại rón ra rón rén đóng cửa vào, đeo cặp đi ra ngoài.

Kết thúc biểu diễn, cô gái trẻ ngân ra mỉm cười không nói lời nào, đại khái là chưa xác định được Thẩm Thận Nguyên đã diễn xong hay chưa, đến tận lúc cậu chạy về sắp xếp tài liệu đặt lại trên bàn mới vỗ tay nói: “Biểu diễn tốt lắm!”

“Con có thể biểu diễn một chút cảnh bị ông bố nát rượu đánh không?” Cổ Lực Khả bất ngờ mở miệng.

Cô gái trẻ giật nảy mình. Lúc trước Cổ Lực Khả có kiến nghị đứa bé nào cũng diễn một cảnh bị bố đánh, nhưng đã bị cô ra sức khuyên ngăn, từ

bỏ rã, quá trình quay phim có một cảnh không thể tránh được như thế, nhưng trong quá trình thử vai, cô không muốn xảy ra bất kỳ trải nghiệm nào khiến bạn trẻ cảm thấy không vui vẻ. Không ngờ đến lúc cuối cùng, Cổ Lực Khả không những nói ra, còn thêm vào tiễn đê là “nát rượu”.

Cô do dự một lát, quyết định không phản bác. Một là do ông ấy là đạo diễn, bản thân không nên nghi ngờ quyết định của ông trong trường hợp này, hai là cô cũng rất hiểu kỹ La Lâm Lâm có thể diễn ra biểu cảm như thế nào. Biểu diễn vừa rã tuy không thành thực, nhưng không thể phủ nhận khả năng liên tưởng và biểu đạt của đầu xuất chúng, đây đã là cơ sở của một diễn viên chuyên nghiệp.

“Ý của đạo diễn là, ba ba em uống rất nhiều rượu, say rã, sau đó đánh em...” Cô gái cố gắng dùng từ ngữ ôn hòa để giải thích.

Thẩm Thận Nguyên đột nhiên nhào lên, nắm chặt lấy tay cô, nói: “Đừng uống nữa mà... ba ba, đừng uống nữa...”

Cô gái trẻ bị cậu lôi kéo có chút đơ ra.

Thẩm Thận Nguyên chỉ còn cách tự ngã ra đằng sau, mông dập xuống đất, một tay ôm mặt, một tay xoa mông, nước mắt lưng tròng nhìn cô.

Tim cô gái trong chốc lát như xoắn lại.

Thẩm Thận Nguyên lau nước mắt đứng dậy, lại nắm lấy cô, làm ra vẻ nắm lấy chai rượu giật xuống, sau đó giấu sau lưng, gào to với cô: “Ba ba, đừng uống nữa có được không...”

Cô gái gật gật đầu.

Cổ Lực Khả vỗ tay.

Thẩm Thận Nguyên rụt hai tay về, căng thẳng nhìn ông.

“Các con có thể đi vèr ă.” Cổ Lực Khả không tuyên bố gì đó như cậu tưởng tượng, chỉ là cầm lấy tài liệu đi mất.

Cô gái chỉ biết một mình tiễn đám nhóc ra khỏi cửa, đồng thời còn phải ứng phó với những câu hỏi tuôn ra không ngớt của các bậc phụ huynh.

Thẩm Thận Nguyên bước ra khỏi đám người, tìm được La Thiếu Thành đang ngã một bên nghe nhạc, vỗ vỗ vào tay anh, nói: “Đi thôi.”

La Thiếu Thành bỏ tai nghe xuống, hỏi: “Ăn đồ Anh hay vịt quay Bắc Kinh?”

“... Trước tiên ăn đồ Ăn Đô đi.”

Cuối cùng cái gì cũng không ăn được, La Thiếu Thành bị vú Triệu gọi một cuộc điện thoại giục vội vàng.

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 39: Thủ Vai (Hạ)

Dịch:Phong Bụi

Rời nhà, ra ngoài, lại thử vai.

La gia chỉ có La Định Âu và vú Triệu ở nhà, không khác mấy so với đại đa số thời gian, nhưng Thẩm Thận Nguyên vừa vào nhà đã cảm thấy một áp lực khác với ngày thường, đến từ sự phẫn nộ và ưu phiền không giấu được trong ánh mắt của vú Triệu.

“Cục cưng vất vả rã, trước tiên lên lầu rửa mặt đi đã. Chỗc nữa vú làm mấy món ngon cho con nhé.” Vú Triệu vẫn nói với giọng dịu dàng như ngày thường, nhưng rõ ràng đài óc đang để đi đâu.

Thẩm Thận Nguyên giả vờ lên lầu, sau đó nằm rạp trên chiếu nghỉ đài cầu thang nghe trộm.

La Thiếu Thàn như có giác quan thứ sáu, liếc nhìn lên trên một cái, sau đó thản nhiên rời bước chân, để mình đối diện với cầu thang. Vú Triệu không rõ chuyện gì cũng dịch theo hai bước, lưng đối diện với đài cầu thang nói: “Đã tìm thấy chưa?”

Vú Triệu hờ hững nói: “Cô ta đã chuẩn bị từ lâu rã, rút trước tiễn mặt dùng cho mấy ngày liễn. Trời đất mênh mông thế này tìm đâu cho ra?”

Thẩm Thận Nguyên nhớ ra mấy ngày hôm nay không thấy La Học Giai đâu cả, nói thầm: Chẳng lẽ cô ấy bỏ nhà ra đi rã?

La Thiếu Thàn hỏi: “Bác trai thế nào?”

Vú Triệu thở dài một cái nói: “Để tự Khải Trạch giải quyết, có đi ài tôi nghĩ, chắc chắn là rất đau lòng. Lúc đ`ài là ông ấy gắng sức khuyên nhủ Khải Trạch và người đàn bà đó chung sống hòa thuận với nhau, hiện tại lại náo loạn đến mức này, haizz, còn không biết phải nói với cục cưng thế nào đây. Cục cưng khó khăn lắm mới vui vẻ được một chút, không thể để trở lại như ban đ`ài được, nghĩ thôi cũng thấy buồn phiền!”

Thẩm Thận Nguyên bấy giờ mới biết người bỏ nhà ra đi chính là Sử Mạn Kỳ.

La Thiếu Th`ân nói: “Nếu bác trai đã giao cho Khải Trạch tức là tin tưởng Khải Trạch có thể giải quyết ổn thỏa. V`ề ph`ân Lâm Lâm, để tôi nói lại cho.”

Vú Triệu mặt đ`ày vẻ do dự hoài nghi, “Cậu có làm được không?”

“Nếu như bà có cách nào hay hơn, tôi sẽ không ngại đứng ngoài quan sát.” La Thiếu Th`ân nhún vai.

“Vậy thì nhờ cậu đấy.” Tuy không biết nguyên do, nhưng vú Triệu có thể nhìn ra, hiện giờ trong nhà, người thân thiết với Lâm Lâm nhất chính là La Thiếu Th`ân.

“Um.” La Thiếu Th`ân l`ên l`au, đi đến chiếu nghỉ, li`en nhìn thấy Thẩm Thận Nguyên lặng lẽ ng`ă ôm gối ở đó.

La Thiếu Th`ân vỗ vỗ đ`ài cậu, “Đừng buồn r`au nữa, v`ề phòng r`ă nói.”

“.....” Thẩm Thận Nguyên quệt mấy giọt nước mắt khó khăn lắm mới nặn ra được, l`eo đ`eo theo sau anh ta.

La Thiếu Th`ân quen thuộc đường đi lối lại, mở cửa bật đèn.

Thẩm Thận Nguyên đứng bên cửa, lại tiếp tục l`en men cảm xúc đau lòng phẫn nộ của một đứa bé gái khi nghe tin mẹ mình bỏ nhà ra đi, đợi La Thiếu Th`ân quay đ`ài lại, lập tức ng`ăng đ`ài giọng run rẩy hỏi: “Tiểu Tiểu thúc thúc... mẹ thật sự đi r`ă sao?”

La Thiếu Thàn: “.....”

Thẩm Thận Nguyên khóc càng lúc càng như thật, “Có phải mẹ không c`ần con nữa r`ồi không?”

“Chắc thê.”

“.....” Thẩm Thận Nguyên bị anh móc họng, lập tức ngã bẹt xuống sàn khóc lóc thảm thiết.

La Thiếu Thàn đi đến trước mặt cậu, ngã xổm xuống, cầm lấy cái chân nhỏ của cậu lôi nhẹ nhè, kéo cậu vào trong phòng, đóng cửa, ngăn tiếng khóc truyệ̀n ra ngoài.

Thẩm Thận Nguyên càng khóc càng nhập tâm, mắt sưng mũi tắc, quên cả bản thân, dường như không thể ngừng lại được, khó khăn lắm mới nguôi được, vừa quay ra nhìn đã thấy La Thiếu Thàn nằm trên giường của cậu ngủ ngon lành rã̄i.

Anh ta, ngủ luôn rã̄i.

.....

Diễn viên mà không có người xem thì cũng chẳng còn giá trị t`ồn tại!

Thẩm Thận Nguyên ngã trên sàn nghỉ ngơi một lúc, xoay người vào nhà tắm chải tóc lau mặt. Đợi cậu đi ra, La Thiếu Thàn vẫn còn ngủ, hơn nữa ngủ càng ngon càng sâu hơn, ngay cả bị giật tóc cũng không phát giác.

Thẩm Thận Nguyên lại thử chọc chọc vào cánh tay, thấy anh ta không phản ứng gì, gan lì`en to hơn, lấy bút màu từ trong cặp sách ra, cười hi hi bật nắp bút ra, lấy bút đỏ vẽ hai xoáy tròn trên má La Thiếu Thàn, lại dùng bút đen vẽ thêm hai cái râu sơn dương.

Một kỳ cảnh thế này sao có thể không lưu làm kỷ niệm cơ chứ.

Thẩm Thận Nguyên l`an mò trong túi áo của anh ta định chụp ảnh làm kỷ niệm, nhưng điện thoại vừa mở ra, ánh mắt của cậu li`en bị hai chữ danh bạ

hấp dẫn sự chú ý! Ngón tay dường như run rẩy mở danh bạ ra...

Một giọt mồ hôi lạnh chầm chậm chảy từ trán xuống.

Tay cầm điện thoại của Thẩm Thận Nguyên có chút cảm giác yếu đi. Đôi mắt trên giường lẽ ra phải nhắm chặt lại đang không tiếng động nhìn cậu chằm chằm, giống như camera giám sát, lại giống như tên lửa đã nhắm chuẩn mục tiêu. Cậu nuốt nước bọt, cầm chậm nghênh đài qua.

La Thiếu Thành chớp chớp mắt, giơ tay lấy lại điện thoại, không thèm nhìn liền bỏ vào trong túi áo.

“Chú tỉnh rã à?” Thẩm Thận Nguyên vốn cười miễn cưỡng, nhưng nhìn thấy bộ dạng quái dị của La Thiếu Thành, không nhịn được cười phụt một tiếng, lại vội vàng nghiêm túc, hỏi: “Chú ngủ có ngon không?”

La Thiếu Thành đưa mắt nhìn đến bút màu trên tay cậu, “Mở thấy chú chết rã, nằm trong nhà tang lễ được người ta hóa trang cho.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Mong điều là ngược lại đây.”

“Đây chính là người giúp chú hóa trang chết, chú ở nhà tang lễ giúp người ta hóa trang.”

“.....”

La Thiếu Thành ngã dậy đi vào nhà tắm rửa mặt, đi ra nhìn thấy Thẩm Thận Nguyên khoanh chân ngồi trên giường, vẻ mặt buồn bã rầu rĩ.

“Tiểu Tiểu thúc thúc, có thật là mẹ sẽ không quay trở về nữa hay không?” Thẩm Thận Nguyên chậm rì rì ngẩng đầu lên.

La Thiếu Thành mặt rửa vẫn còn mẩy đám đỏ đỏ hồng hồng, trên môi vẫn còn dấu ấn nhàn nhạt, bộ dạng kỳ quái khiến Thẩm Thận Nguyên thiếu chút nữa không nhịn được.

“Chuyển chủ đề cũng không thể thay đổi được sự tổn hại con làm ra cho chú đâu.”

Thẩm Thận Nguyên thu lại biểu cảm, lẩm bẩm nói: “Tổn hại từ này quá mức nghiêm trọng r ầm thì phải.”

“Đau thương.”

“Tổn hại thì tổn hại, nỗi đau nhất con mồi chú ăn đ ồ Ăn chứ gì.”

Chuông điện thoại vang lên.

La Thiếu Thàn thuận tay tiếp điện thoại, sau đó nói: “Không ăn được đ ồ Ăn r ầm.”

“Hả?”

“Vẫn phải lựa chọn giữa đ ồ Anh và đ ồ Hoa.”

Thẩm Thận Nguyên biết nhất định thử vai đã có kết quả, truy hỏi: “Vậy rõ cuộc chọn cái gì?”

“Xem cuộc thử vai vào ngày mai đã.”

“Vẫn phải thử à?”

“Ừ.”

Thẩm Thận Nguyên thấy La Thiếu Thàn như đang có điều suy nghĩ, trong lòng cũng cân nhắc, có phải lễ vật La Thiếu đem tặng không đủ hay không, cho nên đổi phong mới muộn kiêm thêm. Không trách được cậu nghĩ như vậy, từ thái độ thiên vị của Cổ Lực Khả đối với cậu trước khi cậu biểu diễn, nhất định La Thiếu đã chào hỏi qua r ầm, nhưng rõ ràng tác dụng của việc chào hỏi này không đủ uy lực, cho nên mới cần phải thử một lần nữa.

“Kỳ thực...” Thẩm Thận Nguyên lựa lời để mở miệng, “Không được đóng phim cũng không sao cả.”

La Thiếu Thàn hỏi: “Không phải con muốn được gặp Thẩm Thận Nguyên sao?”

Thẩm Thận Nguyên thùm thụp nhảy từ trên giường xuống, nắm chặt lấy tay anh hỏi: “Cho gấp rã a?”

“Đợi sau khi con trở thành ngôi sao nhí, có thể dùng thân phận hậu bối xin được vào thăm bệnh.”

“Vậy phải mất mấy năm?”

“Nếu nhanh thì một hai năm.”

“Nếu như Thẩm Thận Nguyên không chống đỡ nổi thì sao?”

La Thiếu Thàn đáp: “Mỗi năm đều có tiết Thanh minh.”

“.....” Trái tim thủy tinh của Thẩm Thận Nguyên vỡ vụn.

Địa điểm lần thử vai thứ hai không thay đổi, nhưng đổi thành một căn phòng khác. Thẩm Thận Nguyên vừa vào phòng đã thấy một hàng người ngã đầy, còn có hai khuôn mặt quen thuộc, Mã Duy Càn và Tần Tử Long, người trước là đối thủ cạnh tranh kiêm sư đệ đồng môn, không cần nói nhieu, người sau chính là ngôi sao nhí võ thuật đang rất nổi tiếng hai năm gần đây.

Mã Duy Càn vừa nhìn thấy La Thiếu Thàn, từ trong ra ngoài đều lộ vẻ tươi cười. Thẩm Thận Nguyên nghĩ, nếu dùng nước để biểu thị nét cười của Mã Duy Càn, hiện giờ bản thân có lẽ đã cần đến phao cứu sinh rã.

“La Thiếu? Chẳng lẽ đạo diễn Cổ tiên cử chính là... Lâm Lâm?” Mã Duy Càn đưa tay ra định xoa, quay đầu nhớ đến chuyện lần trước gặp mặt, lại thu tay về.

La Thiếu Thàn nói: “Còn có người khác đến thử vai nữa sao?”

Mã Duy Càn đè thấp giọng xuống nói: “Bên chế tác phim tự tiến cử, nghe nói là con của một người thân thích nào đó.” Anh ta ra vẻ không tán thành, nhưng không nói nhiều, tránh để người khác lợi dụng điểm này.

La Thiếu Thàn gật gật đài, kéo theo Thẩm Thận Nguyên đến ngã một bên.

Những người khác cũng biết La Thiếu Thàn, nhưng chỉ dừng lại ở trên báo chí tin tức, không có giao tình gì, tất nhiên không tiện trước mặt bao nhiêu người lân la đến bắt chuyện.

Một lúc sau, lại có thêm bốn người nữa đi vào.

Một nhà ba người và một người trung niên có bụng bia. Người trung niên nói chuyện mãi với bố đứa nhỏ, đứa bé gái thì ríu ra ríu rít bên mẹ, đi đường ngoáy ngoáy ngoó ngoó. Mẹ đứa bé cúi người xuống, nhỏ giọng dỗ dành.

Thẩm Thận Nguyên nói với La Thiếu Thàn: “Bạn ấy đi rất có phong cách.”

La Thiếu Thàn nói: “Con là Mandy, không đủ Man, không ngưỡng mộ nổi đâu.”

“.....” Thẩm Thận Nguyên kinh ngạc hỏi “Sao chú lại biết?”

La Thiếu Thàn nói: “Cô giáo trường mầm non con học nhò Học Mẫn tìm cho con một gia sư tiếng Anh tốt một chút.”

“Cho nên lúc đó không phải con phát âm sai. Chứ dy đó đúng là do cô giáo tự ý thêm vào à?”

“Phát âm sai với không phân biệt được giới tính của mình., con thích cái nào hơn?”

Thẩm Thận Nguyên hít vào, thở ra, thấp giọng nói: “Phát âm sai à.”

Cỗ Lực Khả cuối cùng mới bước vào, thân hình cao to vừa vào đã khiến người ta cảm thấy một áp lực vô hình. Tiếng ồn ào trong phòng dần dần dứt, chỉ còn tiếng nũng nịu của đứa bé gái nghèn nghẹn không biết gì vẫn tiếp tục vang lên.

Mẹ đứa bé nhẹ nhàng che miệng nó lại, chỉ chỉ về phía Cỗ Lực Khả.

Đứa bé chớp chớp mắt, ghé gần vào tai mẹ nó nhỏ giọng thì thầm.

Mẹ đứa bé cười cười, lại cùng nó thì thầm bên tai.

Đây quả là một bức tranh rất ấm áp. Thẩm Thận Nguyên nhìn bọn họ, tim liền mềm ra, liền cảm thấy khinh bỉ bản thân đi tranh giành vai diễn với một đứa bé gái.

Thắng đã không vinh quang, thua lại càng nhục nhã!

Cỗ Lực Khả đi đến giữa phòng, “Trước tiên tôi xin được giới thiệu sơ qua bộ phim này. Đây là một bộ phim thời trang hiện đại, nam chính công việc làm ăn thất bại, mang theo con gái mình rời khỏi nhà, thuê một căn nhà cũ ở một ngõ nhỏ. Không vừa mắt với những người hàng xóm khác biệt tính cách, mỗi người một sở trường, sau đó dần dần hiểu nhau, trở thành một nhà, cuối cùng dưới sự giúp đỡ của hàng xóm, làm lại sự nghiệp. Phản diễn người con gái của nam chính biểu hiện ở hai điểm, một là tình thân hai bố con nương tựa vào nhau, ủng hộ lẫn nhau, hai là tình bạn giữa cô bé và đứa bé trai hàng xóm cùng tuổi, phản diễn rất nặng. Hiện giờ người bố và người bạn hàng xóm đều ở đây, Chúng ta có thể làm một buổi diễn tác động qua lại giữa các vai. Các con hãy tự chọn lấy cho mình một bạn diễn, sau đó dựa vào các tuyến vừa rã, cộng thêm sự tưởng tượng của mình để biểu diễn. Năm phút suy nghĩ, mười phút biểu diễn.”

Phản ứng đầu tiên của Thẩm Thận Nguyên là chọn Tần Tử Long!

Vào lúc này, kỹ thuật diễn của bạn diễn không nằm trong phạm vi cậu cẩn nhắc, điều duy nhất cậu nghĩ được chính là... cậu không muốn Mã Duy Càn là cha của cậu!

“Chọn cậu ấy!” Vào lúc Thẩm Thận Nguyên hạ quyết tâm, đứa bé gái bên đối phương đã quyết định.

Cỗ Lực Khả nhìn Thẩm Thận Nguyên một cái, gật đầu nói: “Được, Tần Tử Long và Cửu Uyển Yên một tổ, La Lâm Lâm và Mã Duy Càn một tổ.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....”

Mã Duy Càn chủ động đi đến, cười híp mắt nói: “Lâm Lâm có suy nghĩ gì không? Chú Mã sẽ hết sức phối hợp!” Miệng anh ta hỏi La Lâm Lâm, mắt lại nhìn về phía La Thiếu Thần.

Tổ đối phương bên này, bố và mẹ đã mặm năm miệng mười thảo luận kịch liệt.

La Thiếu Thần thản nhiên nói: “Ừ, cứ suy nghĩ đi.”

Mã Duy Càn: “.....”

Thẩm Thận Nguyên cúi đầu nỗ lực suy nghĩ: Không được gọi là cha, không được gọi là cha....

Mã Duy Càn nói: “Chú nghĩ, hay là diễn thế này đi, diễn đón sinh nhật. Chú không phải rất nghèo sao? Không có tiền mua bánh gato sinh nhật cho con mình, chỉ có thể mua một cái bánh gato rất rẻ tiền làm bánh sinh nhật, Lâm Lâm sẽ diễn hết sức yêu thương, ví dụ nói, cha con yêu cha.....”

“Hết giờ!”

Thẩm Thận Nguyên đang nỗi hết cả da gà da vịt thầm cảm ơn trong lòng: Cảm ơn đạo diễn Cổ Lực Khả, cảm ơn đại thần thời gian!

“Anh Tử Long! Cừu Uyển Yên nắm lấy tay Tần Tử Long, “Đến nhà em ăn cơm đi.”

Tần Tử Long khó xử, “Thế không tốt lắm, cha em đâu có thích anh.”

Cừu Uyển Yên lắc lắc tay cậu, nói: “Đi đi mà, đi đi mà.”

Tần Tử Long lắc đầu: “Anh còn có bài tập phải làm, nên vội vàng sớm một chút.”

Cừu Uyển Yên tiếp tục đong đưa, “Đi đi, đi đi mà.”

“Hơ, nhưng mà...”

“....Đi đi mà, đi đi mà.”

Tần Tử Long phát hiện ra cô bé đang lắc lắc cánh tay mình trong đáy mắt lóe lên sự khủng hoảng cực độ, lập tức ý thức được cô bé đã quên mất lời thoại đã bàn bạc kỹ vừa nãy, vội vàng bẻ lại lời: “Được được, đi thì đi.”

Cậu thoái mái đong ý lại khiến cho Cừu Uyển Yên ngẩn ra. Sự sắp đặt của kịch bản đã làm hạn chế khả năng ứng biến trong lúc diễn của cô bé, cho nên đầu óc đã bị nhấn sâu vào trong sự toàn hoàn của kịch bản, càng muốn nhớ lại lại càng không thể nhớ ra được, càng không nhớ ra được càng không biết bước tiếp theo nên làm gì.

Tần Tử Long có thể nhìn ra được sự cứng ngắc và bối rối của cô bé, rất tự nhiên nhận lấy quyền chủ động, kéo lấy tay cô bé nói: “Có đi ăn cơm xong, chúng ta sẽ cùng làm bài tập, có được không?” Cậu phát hiện Cừu Uyển Yên không phản ứng lại, lắc lắc tay cô bé.

Cừu Uyển Yên hãy thản, ra sức gật gật đầu, nói: “Được ạ.” Cho dù ánh mắt của cô bé vẫn chưa thanh tịnh hoàn toàn, nhưng động tác và thái度 cũng đã bắt kịp tiết tấu của Tần Tử Long, đối với một diễn viên nhí chưa đóng phim lần nào mà nói, tố chất tâm lý cũng đã tính là không tệ.

Đối là trước kia, Cổ Lực Khả có thể miễn cưỡng gật đầu, thế nhưng sau khi nhìn thấy màn biểu diễn của Thẩm Thận Nguyên, ông phát hiện yêu cầu của mình đã cao hơn rất nhiều. Không nói đến phần biểu diễn của Cừu Uyển Yên khiến ông rất không hài lòng, ngay cả Tần Tử Long cũng bị chỉ ra một đống lỗi.

“Ừm.” Ngoại bên chép tác phẩm, Cổ Lực Khả vẫn nể mặt gật gật đầu.

Sau khi xem qua phần biểu diễn của Cừu Uyển Yên, trong lòng Mã Duy Càn không yên tâm chút nào, tố chất tâm lý của trẻ con vốn không thể so được với người lớn, chứ đừng nói tới khả năng ứng biến, bây giờ anh chỉ mong bạn diễn nhỏ tuổi của mình có thể theo kịp suy nghĩ của mình mà thôi, đừng để đứt dây giữa đường là được.

Anh nhìn Thẩm Thận Nguyên, cố gắng thả lỏng biểu cảm, để nhìn mình không khác gì so với lúc bình thường, hoàn toàn không giống đang đóng phim, “Lâm Lâm.....”

“Dì Vương nói là cha sau này không thể về nhà được nữa.” Thẩm Thận Nguyên bùi môi, hai mắt nhìn Mã Duy Càn chăm chăm, thèm tình như thủy tinh dễ vỡ, đòi hỏi sự bảo vệ, càng sợ bị vỡ hơn.

Nhin thấy một La Lâm Lâm như vậy, Mã Duy Càn đột nhiên câm bặt.

“Cũng không thể uống trà cùng búp bê trong vườn nữa rồi.” Trong mắt Thẩm Thận Nguyên lấp lánh ánh nước.

“Lâm Lâm...” Mã Duy Càn bước lên trước một bước.

Nước mắt Thẩm Thận Nguyên lưng tròng, sự thất vọng lóe lên trong dòng nước mắt, đau buốt thấp giọng tố cáo: “Dì Vương còn muốn cắt tóc của con đi nữa, dì nói là từ nay về sau không còn ai bện tóc đẹp cho con nữa rồi.”

Cổ họng Mã Duy Càn khô khốc, một lúc lâu mới nặn được một câu, “Cha sẽ bện cho con.”

“Không cần!” Thẩm Thận Nguyên bất ngờ cứng rắn giật dây buộc tóc từ trên đầu xuống, ném đến bên cạnh Mã Duy Càn, dùng hết sức lực hé lén: “Ông vô dụng nhất! Vô dụng nhất!”

Mã Duy Càn bị mắng sưng người.

Thẩm Thận Nguyên vừa hít thở sâu, vừa nói thầm trong lòng: Sướng thật!

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 40: Bắt Cóc (Thượng)

Dịch: Phong Bụi

Người đón, người đón, người xa lạ.

Kết thúc thử vai, không tiếng vỗ tay, không lời bình luận, xung quanh một mảnh im lặng.

Thế nhưng dư âm tiếng gào thét của Thẩm Thận Nguyên lúc cuối vẫn vang vẳng trong đầu mỗi một người ở đây.

Bố mẹ của Cùu Uyển Yên không nói một câu nào, chỉ lặng lẽ dắt Cùu Uyển Yên đi, chào đại diện bên chế tác liền đi mất. Vẻ mặt của người đại diện rất bối rối, nhưng cũng không nói được lời nào để giữ bọn họ lại. Dưới sự so sánh quá rõ ràng như vậy, bắt cứ từ ngữ nào cũng trở nên sáo rỗng.

Nếu như người cạnh tranh với Cùu Uyển Yên không phải là cháu gái của La Định Âu, có lẽ... có lẽ...

Có lẽ chẳng có lẽ nào cả. Ông ta quá hiểu tính cách của Cổ Lực Khả, gấp được một hạt giống tốt như vậy, tuyệt đối không thể bỏ qua.

Ông ta thở dài, nghĩ xem có nên nhúng tay vào từ bên ngoài hay không, nghĩ cách tìm một vai diễn cho Cùu Uyển Yên xuất hiện.

Những chuyện tiếp theo đều trở nên rất đơn giản.

La Lâm Lâm đứng vào danh sách diễn viên đã trở thành việc không thể thay đổi.

Cỗ Lực Khả chủ động đi đến chào hỏi La Thiếu Thàn, “Cô bé có một tài năng diễn xuất thiên phú cực kỳ quý giá.”

La Thiếu Thàn đáp: “Đúng vậy.”

Cỗ Lực Khả lại nói: “Trên đời này không thiếu những ngôi sao nhí sáng chói, bọn họ sáng lóa như sao băng, cũng vụt qua nhanh như sao băng. Vào nghề sớm cũng đồng nghĩa với việc bọn họ bắt buộc phải có ý chí kiên cường và sự bền bỉ hơn hẳn người lớn, giới showbiz rất dễ khiến con người ta lạc hướng.”

La Thiếu Thàn nói: “Tôi hiểu.”

Thẩm Thận Nguyên thấy hai người thân thiện bắt tay, trong lòng thấy lạ. Cứ nghĩ rằng La Thiếu Thàn sau khi nghe xong lời của ông ta nói nhất định sẽ nhảy dựng lên phản bác, ai ngờ lại bình tĩnh chấp nhận như vậy.

La Thiếu Thàn thuận tiện giới thiệu: “Ông chủ tương lai của con đây.”

Thẩm Thận Nguyên ngoan ngoãn gọi: “Đạo diễn Cố a.”

Cỗ Lực Khả nói: “Lần đầu tiên nhìn thấy Tần Tử Long, cảm thấy ngộ tính cao, là một nhân tài, hiện giờ gặp con...”

Thẩm Thận Nguyên mở to mắt chờ ông bình luận.

“Mới biết rằng trên nhân tài, còn có thiên tài.”

Thẩm Thận Nguyên đỏ bừng mặt, không phải vì tự hào, mà là vì hổ thẹn. Trái vinh quang đạt được từ việc ăn gian không ngọt như cậu tưởng.

La Thiếu Thàn thấy cậu cứ ngây ngẩn nhìn theo hướng Cỗ Lực Khả rời đi, hẵ lâu không nói lời nào, nhịn không được nói: “Ông chủ tương lai của con rất thành công trong việc mua chuộc lòng người.”

Thẩm Thận Nguyên quay đầu nói: “Đúng vậy.”

“Con bị mua chuộc rã à?”

“Vâng, bởi vì, hơ, ông ấy... ông ấy rất có nhãnh quang.”

“Vậy sao?”

Thẩm Thận Nguyên thấy ánh mắt La Thiếu Thân nhìn mình mang theo hàm ý rất sâu xa.

Mã Duy Càn đợi Cổ Lực Khả đi rã mới lân la lại gần, đem trả buộc tóc lại cho Thẩm Thận Nguyên, ánh mắt tràn đầy tán thưởng và kinh ngạc: “Không ngờ Lâm Lâm diễn xuất lợi hại như vậy! Con tuyệt đối là đứa trẻ diễn xuất lợi hại nhất chú từng gặp!”

Thẩm Thận Nguyên âm thầm phỉ nhổ, bởi vì diễn xuất của mì quá tặc!

La Thiếu Thân nhìn đồng hồ, hỏi: “Còn gì muốn tán dương nữa không?”

Mã Duy Càn ngây ra, nói: “Tất nhiên tất nhiên, hơ, còn rất nhiều. Diễn xuất của cô bé hôm nay thực sự khiến tôi rất kinh ngạc!”

La Thiếu Thân nói: “Cậu có thể viết ra, sau đó gửi qua email cho tôi. Chúng tôi đi trước đây, byebye.”

“Hả, được.” Mã Duy Càn đợi bọn họ đi đến cửa mới nhớ ra, “La Thiếu, tôi không có email của anh!...Nhắn tin có được không?”

Đây có thể nói là lần đầu tiên thử vai thành công mà cậu không hề cảm thấy vui vẻ chút nào. Đầu óc Thẩm Thận Nguyên hết lần này đến lần khác tua lại bài biểu diễn của Cửu Uyển Yên và mình, mỗi một câu thoại, mỗi một tình tiết đều in sâu rõ nét vào trong đầu, cảm giác tội lỗi cũng thuận theo đó mà càng lúc càng mạnh mẽ.

Cậu lúc này đây có phải đã hủy hoại một ngôi sao tương lai hay không?

“Con đang nghĩ gì thế?” La Thiếu Thân hỏi.

Thẩm Thận Nguyên nói: “Cửu Uyển Yên biểu diễn không tặc.”

La Thiếu Thàn không nói gì.”Vai diễn đó cô bé có thể đảm nhận được.” Câu nói này của Thẩm Thận Nguyên không hề trái ngược với lòng mình. Hà khắc như Liên Giác Tu, tiêu chuẩn đối với trẻ con cũng tự giác giảm xuống. Cho nên tố chất tâm lý như Cửu Uyển Yên, có thêm sự bồi dưỡng về sau này, có lẽ có thể hoàn thành vai diễn này.

La Thiếu Thàn nói: “Con đoán xem trong căn phòng vừa rồi sẽ có mấy người tán thành với cách nghĩ của con?”

Thẩm Thận Nguyên trầm mặc. Rõ ràng biết rằng diễn xuất kém hiện giờ mới phù hợp với thân phận của mình, thế nhưng một khi đã diễn, cậu liền không khống chế được bản thân.

“Cô bé có thể tham gia thử vai không phải vì tài năng thiên phú của cô bé.” La Thiếu Thàn ngừng một lát rồi nói: “Thành công của một người do rất nhiều nhân tố tạo thành, bất kể nhân tố đó bắt nguồn từ đâu, nhưng cuối cùng cũng sẽ gặt hái được kết quả.”

Bất luận mục đích La Thiếu Thàn nói những lời này là gì, đều đã an ủi được cậu.

Thẩm Thận Nguyên trong lòng dao động, ngẩng đầu nhìn anh.

Hai mắt La Thiếu Thàn nhìn thẳng về phía trước, khuôn mặt lạnh lùng không hề thấy nét dịu dàng nào.

Ở cùng anh càng lâu, La Thiếu Thàn trước kia càng lúc càng trở nên mơ hồ. Cậu dần dần đã quen với một La Thiếu Thàn thỉnh thoảng lại để lộ ra ôn nhu, nhưng lại cực kỳ sợ hãi sự quen thuộc này.

Tương lai chưa biết được thế nào, cậu lại không dám suy nghĩ quá nhiều, lại không thể không suy nghĩ quá nhiều. Nhưng việc không dám suy nghĩ quá nhiều lại khiến cậu đâm đầu vào ngõ cụt do chính mình tạo ra, càng lúc càng rối rắm...

“Có đau không?”

Câu hỏi không đàu không đuôi của La Thiếu Thần khiến Thẩm Thận Nguyên không hiểu gì hết, “Hả? Chỗ nào ạ?”

“Tóc.”

Không hỏi còn ổn, anh ta vừa hỏi, Thẩm Thận Nguyên mới chú ý đến trên dây buộc tóc dính một đống tóc bị giựt xuống không thương tiếc. Hiện giờ nghĩ lại, da đàu đúng là có chút đau nhức không thôi, “Hơi đau một chút.” Cậu thấy La Thiếu Thần không tán đồng nhìn cậu một cái, nhỏ giọng lầm bẩm: “Như thế mới diễn giống thật được mà.”

“Chẳng lẽ không còn cách nào khác thể hiện phẫn nộ sao?”

“Ví dụ như?”

“Đá hắn.”

“.....” Thẩm Thận Nguyên siết cổ tay!

Ký giả vây xung quanh đại trach nhà họ La chỉ còn lại hai ba người, hơm noca chỉ đứng ngoài quan sát, không hỏi han, trước cổng nhà La gia tạm thời khôi phục lại yên bình. Nhưng Thẩm Thận Nguyên vừa vào cổng liền phát hiện ra chỉ có bên ngoài là yên bình, bên trong lại hết sức náo nhiệt.

“La Lâm Lâm.” Kì Ái Anh Lãng vừa nhìn thấy cậu, lập tức đứng bật dậy từ trên sô pha.

Thẩm Thận Nguyên kinh ngạc hỏi: “Tại sao cậu lại ở đây?”

Kì Ái Anh Lãng chất vấn: “Sao cậu lại có thể chuyển trường cơ chứ?”

“Bởi vì thủ tục làm xong cả rã.”

“Cậu chưa hỏi qua tí!” Kì Ái Anh Lãng nói, “Cậu sao có thể lén lút làm thủ tục chứ?”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Thủ tục không phải do tôi làm đâu đấy.

Kiều Anh Lãng thấy cậu không nói gì, cho rằng cậu đã nhận sai rầm, sắc mặt có thể xem như tốt hơn một chút, “Hiện giờ cậu định làm thế nào?”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Hả?”

Kiều Anh Lãng không biết phải nói gì trước sự trì độn của cậu: “Cậu định bao giờ chuyển trường lại?”

.....

Nhóc tưởng đang chơi hô lê hấp à, muốn chuyển lúc nào thì chuyển lúc đấy sao! Thẩm Thận Nguyên nói: “Nhà của ông nội ở đây, từ sau này cũng sẽ ở đây.”

Kiều Anh Lãng trợn tròn mắt nhìn cậu, biểu cảm không khác ông chằng thấy vợ đi ngoại tình là mấy.

Tâm tình Thẩm Thận Nguyên rất mâu thuẫn. Không biết quan hệ giữa La Lâm Lâm và Kiều Anh Lãng đã đến mức độ nào rầm, nếu chẳng may lưỡng tình tương duyệt, mình làm thế này chính là chia loan rẽ phượng... Nhưng mà yêu sớm đa phần đều không hạnh phúc, chia loan rẽ phượng chưa chắc đã không phải một chuyện tốt... Nhưng mà lúc La Lâm Lâm trở về có đau lòng hay không?

Cậu còn đang suy nghĩ mông lung, không thể lựa chọn. Kiều Anh Lãng bên này đã ra quyết định: “Vậy từ cũng sẽ chuyển trường.”

Thẩm Thận Nguyên sững người.

Kiều Anh Lãng nói: “Từ cũng sẽ chuyển trường qua đây.”

Bố mẹ Kiều Anh Lãng ở bên cạnh khóc cười không xong, “Anh Lãng, nhà của chúng ta ở thành D mà.”

Kiều Anh Lãng nói: “Con có thể ở tại nhà La Lâm Lâm.”

Bố mẹ Kiều Anh Lãng rất ngượng ngùng trước thái độ thẳng thắn không sợ sệt của con mình, “Sao có thể làm phiền nhà người ta được?”

Kiều Anh Lãng cúi đầu, dường như đang làm một quyết định hết sức trong đại, hãi lâu mới ngẩng đầu lên, kiên định nhìn Thẩm Thận Nguyên, nói cực kỳ trâm trọng: “Con ở rể.”

“.....”

Tuyên bố với hào khí ngút trời của Kiều Anh Lãng bị dập tắt trong tay vợ chồng Kiều gia. Bọn họ luôn miệng nói xin lỗi với La Thiếu Thành, “Thật ngại quá, vì nó quấy quá cho nên chúng tôi mới đem nó đến thăm Lâm Lâm, ai ngờ nó quấy còn dữ hơn.”

“Con thật lòng đó!”

Tuyên ngôn của Kiều Anh Lãng lại lần nữa bị làm lơ.

“Chỉ là đến thăm hỏi, không có ý gì khác đâu.”

“Lúc vịnh nhất định sẽ giáo dục lại cẩn thận.”

Dù sao gia thế nhà họ La cũng lớn như vậy, nếu không nói rõ ràng, rất dễ bị người ta cho rằng bọn họ muối treo cao.

La Thiếu Thành không ngờ vượt ngoài dự đoán của Thẩm Thận Nguyên, biểu hiện hết sức ôn hòa, còn an ủi vợ chồng Kiều gia, khen ngợi Kiều Anh Lãng là một cậu bé ngoan, dũng cảm, hai nhà sau này có thể qua lại thân thiết hơn...

Thẩm Thận Nguyên nhìn anh ta lừa bọn họ hai lần một nhỏ đi khỏi, một mình quay lại, “Bọn họ đi rã ạ?”

La Thiếu Thành nói: “Nếu như con muốn đuôi theo, giờ vẫn còn đuôi kịp đấy.”

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Sao bọn họ biết con đang ở đây?”

La Thiếu Thành nói: “Xem báo là biết.”

Thẩm Thận Nguyên trầm mặc một lúc, lo lắng hỏi: “Kiều Anh Lãng sẽ không chuyển trường thật đâu nhỉ?”

“Trước khi hai đứa trao nhẫn có lẽ là không.”

“.....” Thẩm Thận Nguyên tỏ ra rất nghi hoặc trước thái độ của La Thiếu Thàn, “Không phải chú đang hy vọng...”

La Thiếu Thàn cười mà như không cười, nhìn cậu: “Cái gì?”

“Hy vọng con...”

“Hử?”

“Hy vọng chúng ta tối nay ăn đỗ Ăn Độ à?” Thẩm Thận Nguyên bẽ ngoặt lời định nói đi. Giác quan thứ sáu nói cho cậu biết, nói tiếp lời vừa rã, chỉ sẽ giấm vào cái bẫy của La Thiếu Thàn mà thôi.

Quả nhiên, mặt La Thiếu Thàn thoáng qua vẻ thất vọng, “Có thể ăn vịt quay Bắc Kinh để chúc mừng.”

“Thật à?” Thẩm Thận Nguyên nhảy cẳng lên.

“Thật.” La Thiếu Thàn nói, “Chú trước tiên đi mua một quả trứng vịt sống, sau đó mượn búp bê trong phòng con để ấp.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Tiếp đó có phải là còn phải vác vịt đến Bắc Kinh để quay không?”

“Ý kiến hay đấy.”

“.....”

Tuy miệng La Thiếu Thàn nói không, nhưng buổi tối lúc ăn cơm, Thẩm Thận Nguyên phát hiện đặt trước mặt cậu là vịt quay Bắc Kinh, cá chua Tây Hồ và sườn lợn Vô Tích. Có đi kèm cùng ăn cơm còn có La Học Mẫn, La Thiếu Thàn vì có việc nên đã đi trước rã.

La Học Mẫn ăn có chút không tập trung, nhìn Thẩm Thận Nguyên mấy lần muối nói lại thôi.

Thẩm Thận Nguyên đoán chắc cô ấy muối nói về chuyện của Sứ Mạn Kỳ. Dù sao mẹ không thấy đâu, thế nào cũng phải giải thích cho La Lâm Lâm.

La Học Mẫn đợi cậu bắt đầu ăn điểm tâm sau bữa, rốt cuộc cũng mở miệng: “Lâm Lâm à, mẹ con mấy hôm nay... có việc phải đi xa công tác. Con yên tâm ở nhà ông nội nhé, có chuyện gì cứ nói với cô.”

La Thiếu có lẽ vẫn chưa nói với bất cứ ai là cậu đã biết chuyện này.

Thẩm Thận Nguyên quyết định diễn tốt La Lâm Lâm, lặng lẽ gật gật đầu.

La Học Mẫn nói: “Bố con sẽ ở cùng con, còn có ông nội, vú Triệu, chú Thiếu Thành, không phải lo nhé.”

Thẩm Thận Nguyên lại gật gật đầu.

La Học Mẫn thấy không khí có chút gượng gạo, vội vàng hỏi chuyện hôm nay thử vai.

Thẩm Thận Nguyên nói qua một chút.

Cho dù là vậy, La Học Giai vẫn cảm thấy rất kinh ngạc. Có lẽ là từ trước tới nay chưa từng nghĩ La Lâm Lâm cô độc thích lặng lẽ lại có tài năng thiên phú về lĩnh vực này, luôn miệng nói sẽ mời đạo diễn và chế tác phim ăn cơm.

Có điều những chuyện này “La Lâm Lâm” sáu tuổi không hiểu, không phát biểu bất kỳ ý kiến nào, trực tiếp không nể mặt, giữa lúc La Học Mẫn còn thao thao bất tuyệt, ngủ mất tiêu. Từ đó trở đi, La Học Mẫn rất ít khi nói dông dài trước mặt cậu.

Trải qua lần thử vai đó, cuộc sống của Thẩm Thận Nguyên vẫn không có thay đổi gì lớn. Mặc dù cậu ngày ngày hy vọng được vào đoàn làm phim, nhưng đoàn làm phim vẫn đang ở giai đoạn chuẩn bị tuyên truyền, quảng bá, do vậy nhiệm vụ hàng ngày của cậu vẫn là đi học.

Giáo dục của nhà trẻ vẫn thật phong phú đa dạng.

Ngoại trừ ngữ văn, số học, mỹ thuật, âm nhạc và tiếng Anh, cô giáo còn đặc biệt dạy môn điện ảnh. Tất nhiên đây chỉ là cách nói quan cách, nói đơn giản thì chính là xem phim. Phim được mở tất nhiên không thể là phim chiến tranh phim tình ái, mà là phim hoạt hình trước kia Thẩm Thận Nguyên rất ít khi tiếp xúc. Sau đó, cậu phát hiện một pháo đài của mình lại bị công phá rã. Phim hoạt hình từng xem là ngủ, hiện giờ cậu lại rất thích thú.

Cho nên, cuộc sống học tập khô khốc giờ có thêm thứ để mong đợi.

Lại đến giờ nghỉ giải lao tiết học chiều.

Thẩm Thận Nguyên đeo ba lô đựng đầy đồ ăn vặt đi theo hàng vào trong phòng xem phim, đi được một nửa liền bị cô giáo kéo lại. “Lâm Lâm, mẹ của con đến rã kia.”

“Mẹ con ạ?” Thẩm Thận Nguyên nghi hoặc đi theo cô giáo đến cổng trường.

Người đến quả nhiên là Sử Mạn Kỳ.

“Lâm Lâm.” Cô ta xúc động giơ hai tay ra.

Thẩm Thận Nguyên do dự một lát, thấp giọng nói: “Mẹ.”

“Mẹ La rất trẻ trung.” Cô giáo chủ nhiệm thấy cậu nhận ra, mới dịch người ra, nhường đường.

Sử Mạn Kỳ xoa mặt cậu, dịu giọng nói: “Lâm Lâm, lúc trước bố và mẹ có chút hiểu lầm, có điều đã không sao rã, bố mẹ cố ý đến dắt con đi ăn

cơm. Chỉ có ba người chúng ta thôi, một nhà ba người.”

Thẩm Thận Nguyên lúc này mới chú ý đến sau lưng cô có một chiếc xe hơi màu đen đang đỗ, cửa kính xe chầm chậm trượt xuống, La Khải Trạch ngồi ở ghế lái vẫy tay với cậu.

.....

Bỏ nhà ra đi không phải là một chuyện rất nghiêm trọng sao? Nhanh vậy đã giải quyết xong rã sao?

Thẩm Thận Nguyên đầy bụng nghi vấn bị Sử Mạn Kỳ kéo đi về phía xe.

Cô giáo ở phía sau vẫy tay, nói: “Lâm Lâm đi đường cẩn thận nhé.”

Thẩm Thận Nguyên định quay đầu đáp lời, nhưng lại bị Sử Mạn Kỳ đang mở cửa xe vô ý chắn mất tầm nhìn. Giây phút lúc cậu nhấc chân lên xe, trong lòng mãnh liệt dâng lên một cảm giác rất quái dị, đường như thân thể đang cực lực từ chối lên xe. Cái chân đang nhấc lên dưới tác dụng của lực bài xích lại rút về, nhưng sau lưng cậu bất ngờ bị đẩy mạnh về phía trước, thân thể nặng nềng lên ghế sau, không đợi ngã dậy, hai chân đã bị nhét vào trong.

Sử Mạn Kỳ nhanh chóng chui vào trong xe, đóng mạnh cửa xe vào, khóa trái.

Thẩm Thận Nguyên thầm kêu lên không ổn, lập tức ngẩng đầu nhìn vào gương chiếu hậu, chỉ thấy trong tấm gương đối diện với ghế lái xuất hiện một khuôn mặt hoàn toàn xa lạ.

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 41: Bắt Cóc (Trung)

Dịch: Phong Bụi

Biết r *ă*, biết r *ă*, hắn ta biết r *ă*.

“Lâm Lâm đừng sợ.” Sử Mạn Kỳ ôm lấy vai cậu, cố hết sức an ủi nói: “Đó là chú Cát, là bạn tốt của mẹ. Con còn … nhớ chứ?” Hai chữ cuối hỏi rất thận trọng, ngay cả bàn tay đặt trên vai cậu cũng cứng ngắc.

Thẩm Thận Nguyên cúi đầu, nhỏ giọng hỏi: “Bố đâu r *ă*?”

Sử Mạn Kỳ nói: “Bố và mẹ không thể ở cùng nhau nữa r *ă*. Lâm Lâm muốn theo mẹ hay bố?”

Bên ngoài Thẩm Thận Nguyên rất bình tĩnh, thế nhưng nội tâm lại đang sóng trào. Nếu như Sử Mạn Kỳ và La Khải Trạch cãi nhau, vậy thì cô ta chạy đến đón La Lâm Lâm để làm gì? Tranh quyền nuôi dưỡng sao? Cậu không biết bối cảnh gia đình của Sử Mạn Kỳ thế nào, ít nhất từ sau khi cậu trở thành La Lâm Lâm, chưa hề nghe thấy người ta nhắc đến “ông ngoại”, “bà ngoại”. Không có chỗ dựa vững chắc để tranh quyền nuôi dưỡng với La gia, điều này rõ ràng không thuyết phục lắm, cho dù hiện giờ có cướp được người về tay, đến lúc tòa án phán quyết, vẫn phải ngoan ngoãn trả người về. Sử Mạn Kỳ không thể không hiểu, vậy là… làm điều kiện trao đổi sao?

“Lâm Lâm thích bố hay thích mẹ?” Sử Mạn Kỳ thúc giục hỏi.

Vai Thẩm Thận Nguyên bị bóp có chút đau, hảo cảm đối với Sử Mạn Kỳ đã xuống dưới mức âm. May đó là cậu, nếu là La Lâm Lâm, không biết sẽ đau lòng biết bao. Cậu thấp giọng nói: “Bố, mẹ.”

“Nhưng bối mẹ không thể ở cùng nhau được nữa r`ăi. Sau này bối mẹ sẽ tách ra. Lâm Lâm à, mẹ kỳ thực rất yêu con, con có biết không?” Hai hàng nước mắt chảy xuống trên khuôn mặt của Sử Mạn Kỳ, “Mẹ rất muốn sống cùng với Lâm Lâm. Mẹ không có niềm ti`en như bối con, nhưng mẹ có thể dành cho con những gì tốt nhất của mẹ.”

Thẩm Thận Nguyên chậm chập ngẩng đầu lên, nhìn vào khuôn mặt trang điểm nhã nhặn kia.

Sử Mạn Kỳ vốn chỉ khóc rất hàm súc, nhưng lúc đối diện với mắt cậu, tất cả những hổ thẹn, phẫn nộ và bi thống nhẫn nhịn bao lâu nay trong chốc lát dâng lên, bùng nổ như thác đổ, tiếng khóc không kiềm chế được, càng lúc càng dữ, ngay cả lớp hóa trang bị nhoèn cũng mặc kệ.

Quyền lợi được khóc bị giành mất, Thẩm Thận Nguyên chỉ có thể trầm mặc.

“Sắp tới r`ăi.” Chú Cát ng`ăi ở ghế lái ngắt ngang cuộc đối thoại giữa họ.

Thẩm Thận Nguyên bất chợt rùng mình. Cậu cảm thấy chú Cát vừa nhìn cậu qua kính chiếu hậu một cái, chỉ một cái liếc mắt, nhưng lại có thể khiến linh hồn cậu run rẩy, dường như tất cả những gì của mình trước ánh nhìn của đối phương đều không thể giấu giếm được.

Cậu nhớ tới La Khải Trạch nhìn thấy trước lúc lên xe, chợt không nhịn được trở nên cảnh giác đối với vị chú Cát này.

Con người này... không giống người bình thường.

Xe chậm chập đi vào bãi để xe ngầm.

Sử Mạn Kỳ dắt cậu xuống xe, sau đó đi theo chú Cát đến một chiếc xe tải to.

Trong quãng đường rất ngắn, Thẩm Thận Nguyên lặng lẽ đánh giá hoàn cảnh xung quanh. Chọn nơi này để đổi xe quả nhiên là một sự tính toán rất

kỹ càng, nơi này ánh sáng yếu ớt, không có bảo vệ tuân tra, sức sống mờ nhạt đến mức ngay cả một người chủ đến lấy xe cũng không thấy, tĩnh lặng đến mức dường như chỉ có ba người họ giũa trời đất này, hoàn toàn xóa bỏ khả năng Thẩm Thận Nguyên gào thét kêu cứu.

Chú Cát mở cửa xe tải, cho Thẩm Thận Nguyên lên trước, sau đó đẩy Sứ Mạn Kỳ lên.

“Con sợ.” Thẩm Thận Nguyên nắm chặt tay Sứ Mạn Kỳ.

Sứ Mạn Kỳ mỉm cười nói: “Đừng sợ.”

“Rầm” một tiếng cửa xe bị đóng lại một cách nặng nề, thùng xe chỉ còn lại bóng tối và chật chội.

Một tia sáng yếu ớt xuất hiện trên tay Sứ Mạn Kỳ. Cô cầm đèn pin soi bốn phía, mờ mẫn trong đống đồ đạc lỉnh kỉnh ra một cái ghế, đưa cho cậu, sau đó loạng choạng đi đến đầu kia của thùng xe, mở ra một cái cửa sổ nhỏ.

Thẩm Thận Nguyên có một loại cảm giác như đang bị chuyển đến trại tập trung.

Sứ Mạn Kỳ sợ cậu sợ hãi quá mà khóc nháo, lật tìm một con búp bê mới mua đưa cho cậu, lại đưa cho cậu một hộp chocolate.

Thẩm Thận Nguyên ôm lấy búp bê, cầm lấy chocolate, mắt không chớp nhìn cô chăm chú.

Sứ Mạn Kỳ mượn ánh sáng hắt vào từ cửa sổ hóa trang lại, quay người lại, cố ý ra vẻ thân thiết hỏi: “Lâm Lâm còn muối gì nữa nào?”

“Mẹ thích cuộc sống như thế này sao?” Cậu hỏi.

Cho dù khuôn mặt cô ngược sáng, cậu vẫn có thể cảm thấy được nét mặt cô đang cứng lại.

Không phải đã hết thuốc chữa!

Thẩm Thận Nguyên vươn tay ra, khe khẽ nắm lấy bàn tay lạnh như băng của cô, đè thấp giọng nói: “Con muốn ở cùng bố và mẹ. Giống như mẹ đã nói, một nhà ba người, ăn cơm cùng nhau.”

Sử Mạn Kỳ như tỉnh lại từ trong ác mộng, tay bất ngờ giằng ra khỏi tay cậu, “Không!”

“Mẹ?”

Tiếng trẻ con kết hợp với tiếng thở gấp gáp của Sử Mạn Kỳ.

Hãy lâu sau, tiếng hô hấp của cô mới nhẹ lại, “Tình cảm giữa bố và mẹ đã hết rồi, không thể quay trở về được nữa. Hiện giờ mẹ chỉ có Lâm Lâm, và chú Cát của con.”

Vẫn đêphải chăng nằm ở vị trí Cát này?

Thẩm Thận Nguyên nhớ lại ánh mắt sắc bén như rắn độc của chú Cát, trong lòng khẽ run lên từng đợt. “Chúng ta phải đi đâu ạ?”

Sử Mạn Kỳ nói: “Đi đến một nơi an toàn.”

“Nhà trẻ không an toàn sao ạ?”

“Mẹ muốn ở cùng với Lâm Lâm mà không bị bố con làm phiền... Còn có chú Cát của con nữa, chúng ta có thể giống như người một nhà, ăn cơm cùng nhau, cùng đưa Lâm Lâm đi học, cùng đến khu vui chơi. Lâm Lâm lâu rồi cũng chưa đến khu vui chơi, mẹ muốn đi cùng Lâm Lâm...” Sử Mạn Kỳ lải nhải suốt, vẽ nên tương lai của ba người.

Thẩm Thận Nguyên vốn định hạ thủ từ Sử Mạn Kỳ, tìm cơ hội liên lạc với La Thiếu Thành, nhưng nhìn trạng thái tinh thần hiện giờ của cô, đã hoàn toàn rơi vào giấc mộng tự mình dựng nên rồi, căn bản không nghe lọt lời người khác nói nữa.

Không thể cứ thế này được.

Xe càng đi càng xa, cũng khiến Thẩm Thận Nguyên ý thức được chuyện này ngày càng trở nên nghiêm trọng. Sử Mạn Kỳ rõ ràng không thể dựa dẫm được r^{ồi}, cậu hoàn toàn không biết vị chú Cát này rốt cuộc là người thế nào, ôm ấp tâm tư thế nào, nếu như hắn muốn lợi dụng thân phận của Sử Mạn Kỳ và La Lâm Lâm để tống ti^{ền}, thì cậu và Sử Mạn Kỳ đang rơi vào một tình huống hết sức nguy hiểm!

“Mẹ à!” Cậu bất ngờ nắm chặt lấy tay Sử Mạn Kỳ.

Sử Mạn Kỳ bị sức lực bất ngờ tác động từ cậu làm giật mình, nghiêng đầu nhìn cậu.

Thẩm Thận Nguyên nói: “Con đãng ý đi cùng mẹ.”

“Lâm Lâm?” Sử Mạn Kỳ vui mừng lộ rõ.

“Nhưng, con muốn mang các bạn con đi cùng.”

“Bạn của con? Các bạn ở nhà trẻ sao?” Sử Mạn Kỳ khó xử nói: “Sau này chúng ta lại đến tìm các bạn ấy chơi được không?”

“Không, là các bạn ngủ cùng con Ngốc, Ngu, Ngố, Đ^{àn}...” Thẩm Thận Nguyên đ^{ầy} hy vọng nhìn cô, miệng đã hơi tr^ềra, như sắp khóc đến nơi.
(Bụi: hic, bạn này đặt tên búp bê thật có phong cách =.=)

Sử Mạn Kỳ rốt cuộc cũng hiểu cậu đang nói đến búp bê, vui vẻ cười nói: “Mẹ sẽ mua búp bê mới cho con.”

“Nhưng mà, các bạn í là bạn của con, không thể vứt bỏ bạn bè được.”

Xe bất ngờ ngoặt một cái, ch^{ạm} chậm dừng lại.

Thẩm Thận Nguyên trong lòng sợ hãi, bàn tay nắm tay của Sử Mạn Kỳ khẽ nắm chặt hơn.

Sử Mạn Kỳ nhận ra sự căng thẳng của cậu, đưa tay ra ôm lấy an ủi cậu: “Đừng sợ, mẹ ở đây mà.”

Cửa xe mở ra, chú Cát thò đài vào nói: “Tôi đi đổ xăng, em đi mua chút đồ ăn đi, đừng để đứa bé bị đói.”

“Được.” Sứ Mạn Kỳ buông Thẩm Thận Nguyên ra, đứng dậy đi xuống.

Thẩm Thận Nguyên nắm lấy y phục của cô, đi theo đến bên mép thùng xe.

“Lâm Lâm?” Sứ Mạn Kỳ khó xử nhìn cậu.

“Con ở đây chờ mẹ quay lại.” Thẩm Thận Nguyên vừa nói, vừa dùng khéo mắt đánh giá xung quanh.

“Được.” Sứ Mạn Kỳ nói với chú Cát, “Coi Lâm Lâm giúp em nhé.”

Chú Cát mỉm cười dịu dàng với cô, lại quay đài lại, đã thay bằng sắc mặt âm trầm.

Thẩm Thận Nguyên thầm kêu không ổn, vừa hay một nhân viên trạm đổ xăng đi đến, trong tình huống gấp gáp, há miệng định kêu.

“Tốt hơn hết là đừng lên tiếng.” Trên tay của chú Cát xuất hiện một con dao nhỏ màu bạc, mũi dao nhắm thẳng vào bụng cậu.

Thẩm Thận Nguyên nghẹn họng.

Hắn chậm chạp ngẩng đài lên, trong mắt ánh lên một tia kỳ dị.

Thẩm Thận Nguyên hoảng hốt, hai tay chậm vươn về phía trước, nắm chặt, dường như cả người bám lên người hắn.

Đối phương vươn tay, ôm lấy thắt lưng cậu, môi ghé vào bên tai, nói với giọng chỉ có hai người là nghe được: “Ta biết ngươi không phải La Lâm Lâm.”

.....

Như thể bom nguyên tử phát nổ.

Đầu óc Thẩm Thận Nguyên uỳnh một tiếng, hoàn toàn không thể suy xét.

Chú Cát châm chọc đẩy cậu ra, quay người đi đỗ xăng.

Sử Mạn Kỳ xách túi đồ quay lại, liền nhìn thấy Thẩm Thận Nguyên thất thần ngồi bên mép thùng xe, bộ dáng dường như bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống. “Lâm Lâm?” Cô vội vàng dùi cậu lên, “Con sao thế?”

Thẩm Thận Nguyên thở dốc, thân thể ngửa ra sau, ánh nhìn loạn xạ, lúc sau mới nhìn được vào đôi mắt lo lắng của Sử Mạn Kỳ, “Mẹ...”

“Con có chỗ nào không thoải mái sao?” Cô sờ trán cậu, sờ thấy toàn mồ hôi lạnh: “A Phụng! Anh lại xem Lâm Lâm này.”

Cát Phụng đi đến, “Sao thế?”

Thẩm Thận Nguyên kinh hãi lùi lại phía sau.

“Lâm Lâm?”

Cát Phụng nói: “Chắc là nó không thích anh.”

Sử Mạn Kỳ hoang mang giải thích: “Nó trước nay vẫn không thích người lạ, cho nên...”

“Lần đầu tiên gặp anh nó đã không thích anh rõ.” Cát Phụng nói, “Lần đó trốn trong tủ quần áo, anh nhìn mắt nó đã biết rõ.”

Sử Mạn Kỳ không nói được lời nào.

Cát Phụng cười cười, đưa cô lên xe, “Không sao, chúng ta đi thôi.”

“A Phụng!” Sử Mạn Kỳ nắm chặt lấy vai hắn, “Có phải anh cảm thấy em rất tiện phải không? Mỗi lần đầu là gặp chuyện mới đến tìm anh.”

Cát Phụng an ủi vỗ vỗ tay cô, nói: “Em đến tìm anh, anh rất vui. Yên tâm đi, tất cả rõ sẽ ổn thôi.”

Thẩm Thận Nguyên nhìn hắn đóng cửa xe lại, sự sợ hãi trong lòng mới dàn diu xuống. Lúc này, thùng xe kín mít không còn là công cụ giam cầm nữa, mà là cái ô bảo vệ cậu, ngăn chở cậu đối diện với Cát Phụng.

Trước nay chưa có người nào như Cát Phụng khiến cậu sợ hãi đến vậy.

Sao hắn có thể nói cậu không phải La Lâm Lâm?

Hắn biết linh hồn của La Lâm Lâm đã bị hoán đổi, hay là nhận nhầm La Lâm Lâm thành người khác?

Thẩm Thận Nguyên suy nghĩ lung đến nỗi não muối nổ tung, ngay cả đổi với Sử Mạn Kỳ cũng lười không giả đò quan tâm nữa.

Cũng may Sử Mạn Kỳ đã quen với một La Lâm Lâm như vậy, cũng không cảm thấy kỳ lạ. Cậu không muốn nói chuyện, cô liền một mình ngồi bên cạnh kiểm tra đồ vừa mua về.

Xe đi vào một khách sạn nhỏ mới dừng lại.

Thẩm Thận Nguyên trong lúc này đã nghĩ rõ ràng hai việc. Thứ nhất, bất kể Cát Phụng biết được đi đâu gì, làm sao biết được, ít nhất hắn không nói với Sử Mạn Kỳ, đi đâu này cho thấy hắn vẫn cần lợi dụng thân phận của La Lâm Lâm. Thứ hai, trước mặt Cát Phụng, mình rất khó lừa phỉnh hắn bằng tuổ tác và diễn xuất, cho nên trước khi tìm được phương án trợ giúp đáng tin cậy, bản thân tốt nhất nên án binh bất động.

Nghĩ đến đây, Thẩm Thận Nguyên không nhịn được thở dài. Bản thân càng lúc càng thảm, lúc muốn gặp sư huynh và Cao Càn, Thượng đế phái La Thiếu đến, khó khăn lắm mới thiết lập được mối quan hệ tốt đẹp với La Thiếu, Thượng đế lại mang đến cho cậu một thử thách mới.

Điều duy nhất hiện giờ cậu có thể cãi khẩn chính là: La Thiếu phát hiện ra cậu mất tích sớm một chút!

ĐẠI HỒ TIỄU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 42: Bắt Cóc (Hạ)

Dịch: Phong Bụi

Hợp tác, hợp tác, rất thức thời.

Nghĩ vậy, sau đó Thẩm Thận Nguyên rất phổi hợp, bảo ăn cơm liền ăn cơm, bảo ngủ là ngủ. Sử Mạn Kỳ sợ cậu ở một mình sẽ sợ, cố ý ở cùng một phòng với cậu, có đi ầm, tình hình thế này bảo cậu làm sao ngủ cho được?

Ánh sao mờ nhạt, căn phòng ánh trăng không chiếu đến được, giơ tay ra không thấy nắm ngón.

Thẩm Thận Nguyên rón ra rón rén xuống giường, xách đôi giày đã xác định đúng vị trí từ trước, quay đầu quan sát vị trí giường bên cạnh. Cậu không nhìn rõ hình dáng Sử Mạn Kỳ lúc này, nhưng biết được cô không có bất kỳ động tĩnh gì là đủ rồi. Cậu nhón góit đi đến bên cửa, lén lút mở cửa. Tiếng cót két khe khẽ khi nắm đấm cửa chuyển động khiến tim Thẩm Thận Nguyên như muốn vọt ra khỏi cổ họng, ánh sáng vàng vọt ngoài hành lang như tiếng mời gọi của tự do, thúc giục cậu bước ra, sau đó rón rén đóng cửa vào.

Ra rồi, cậu ra được rồi!

Tay Thẩm Thận Nguyên xách giày, tâm tình kích động khó kiềm nổi. Tiếp theo là đi tìm điện thoại...

Cậu xoay người, chân vừa bước được một bước, liền nghe thấy giọng nói khiến cậu kinh hoàng còn hơn cả ác ma.

“Đi đâu?”

Toàn thân Thẩm Thận Nguyên cứng đơ như đá, cố gắng lăm mới có thể quay người lại. Cửa sổ phía cuối hành lang bị che mất một nửa, Cát Phụng mặc một chiếc áo sơ mi đen đang đứng đó, diện mạo vốn buổi sáng nhìn khá xấu xí, dưới sự tương phản của ánh đèn và cảnh đèn ngoài cửa sổ lại cực kỳ quý dị. Giống như một ma vương đã cởi bỏ lốt ngụy trang người phàm, lộ ra diện mạo thật sự.

Cho dù sự sợ hãi của Thẩm Thận Nguyên đối với hắn đã có một nhận thức và tưởng tượng nhất định, nhưng gặp lại trong tình huống này, trong lòng càng dâng lên tầng tầng lớp lớp kinh hoàng. Đặc biệt là khi hình dáng cơ thể và thể lực cậu lúc này cách biệt rất rõ ràng.

“Phòng vệ sinh trong phòng hỏng rồi à? Không ngủ được? Đói bụng? Hay là đi gọi điện thoại cho ông bố hiện tại của ngươi để cầu cứu?” Hai tay Cát Phụng nhét trong túi quần, thản nhiên nhìn cậu.

Thẩm Thận Nguyên chỉ biết đứng ngây như phỗng. Trước mặt Cát Phụng, cậu không thể che đậy được gì, ngay cả linh hồn cũng không thể che đậy được.

“Cảm giác trở thành cháu gái người giàu nhất thành phố có phải rất tuyệt không? Khiến ngươi lưu luyến không vể?” Cát Phụng chậm chạp đi đến.

Thẩm Thận Nguyên vô thức lùi lại. Sự cách biệt về chiêu cao khiến cậu không có cảm giác an toàn.

Nhưng bước chân của Cát Phụng dài hơn cậu nhiều, cho dù cùng tầm suất, nhưng Thẩm Thận Nguyên hai ba bước liền bị nắm chặt lấy vai.

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Vai sẽ bị nát mất! Giống như trong phim khoa học viễn tưởng, bị ăn mòn thành dịch thể, chậm chạp chảy xuống....

“Ngươi sao thê?” Cát Phụng thấy cậu đã vẻ thõng khổ nhắm chặt mắt, vai không ngừng rụt lại.

Thẩm Thận Nguyên bất ngờ mở to mắt, nhìn vai của mình, lại nhìn hắn, h ã lâu sau mới nói: “Không có gì, ông vừa nói gì?”

.....

Không khí quỷ dị d ần d ần nhạt đi.

Cát Phụng nói: “Ngươi có muốn tiếp tục làm La Lâm Lâm không?”

“Hơ...” Thẩm Thận Nguyên quan sát sắc mặt của Cát Phụng, trong lòng không ngừng suy nghĩ: Đáp án chính xác là gì呢?

Tay của Cát Phụng d ần d ần dịch chuyển lên cổ cậu, nói: “Tuy không biết ngươi vốn là ai, có đi ầu chắc là một người trưởng thành. Đừng phủ nhận, bất cứ lúc nào ta cũng có thể bắt linh h ần ngươi ra xem.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Đây chính là đi ầu cậu sợ hãi nhất! Nếu như cậu chết hoặc linh h ần tiêu tán, căn bản sẽ không có ai biết! Lúc này, cậu hối hận không thôi vì đã không nói hết mọi chuyện với La Thiếu Th ần. Nếu như nói r ã, ít nhất sẽ có một người có thể biết.

“Đừng sợ.” Ngón tay của Cát Phụng xoa nhẹ c ân cổ cậu, “Không phải linh h ần nào cũng có thể tìm được một thân thể thứ hai phù hợp với mình, ngươi may mắn lắm đây.”

Thẩm Thận Nguyên không hiểu hắn muốn nói gì, khe khẽ ngẩng cao đ ầu, để hít thở dễ dàng hơn, “Ông muốn thế nào?”

Cát Phụng nói: “Ta còn đang muốn hỏi ngươi, ngươi muốn thế nào đây? Ngoan ngoãn hợp tác, hay là h ần phi phách tán?”

“Hợp tác.” Thẩm Thận Nguyên trả lời không chút do dự.

Cát Phụng nói: “Đ ang ý nhanh như vậy sao? Ngươi còn không biết nội dung hợp tác là gì.”

“Tôi không muốn h ần phi phách tán.”

“Giết người phóng hỏa cũng không sợ?”

“.... Ông chịu đợi mười năm à?”

Cát Phụng ngẩng xõm xuống, bỏ tay khỏi cổ cậu, nắm lấy cầm cậu, nói:
“Ta thích những người thông minh.”

Thẩm Thận Nguyên không dám thở mạnh.

“Hợp tác rất đơn giản, chính là để Mạn Kỳ và La Khải Trạch ly hôn, người tiếp tục trở về làm La đại tiểu thư của người.” Cát Phụng nói,
“Trước đó, người ngoan ngoãn ở đây, làm theo lời ta nói.”

Thẩm Thận Nguyên kinh ngạc nhìn hắn, có chút không tin yêu cầu của hắn lại đơn giản như vậy.

Cát Phụng nói: “Không cần hoài nghi, ta không hứng thú với tiền của La gia, nếu như ta muốn tống tiền, thì đã tống tiền từ tám trăm năm trước rแล.”

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Ông muốn chung sống với Sử Mạn Kỳ sao?”

“Không giống sao?”

Thẩm Thận Nguyên thấy giọng điệu của hắn không tốt lắm, vội vàng nói: “Không phải.”

Cát Phụng nói: “Tất cả mọi người đều cho rằng ta vì tiền mà đến với Mạn Kỳ, chỉ có ta và cô ấy biết điều đó không đúng.”

“Hơ, cô ấy rất xinh đẹp.” Thẩm Thận Nguyên cạn lời.

Ánh mắt Cát Phụng lạnh căm, “Ngươi chỉ là một đứa bé gái sáu tuổi thôi đấy.”

Đàn ông đang ghen đáng sợ nhất! Thẩm Thận Nguyên trầm ngâm nói:
“Kỳ thực tôi là con gái.”

“Đừng nói dối ta, ta biết linh hồn người là nam.”

“.....”

“Tốt nhất người nên cách xa cô ấy ra một chút, nếu như để ta lại nhìn thấy cô ấy ôm người...”

“Tôi thích đàn ông.”

“.....” Cát Phụng nhìn sát vào cậu.

Thẩm Thận Nguyên nói: “Cho nên tôi không có ý gì với Sử Mạn Kỳ hết.”

“Từ giờ trở đi, người phải tỏ ra rất ghét ta và Mạn Kỳ, nhưng không được phép làm cô ấy tổn thương!”

“Ghét mà lại không làm tổn thương... mức tiêu chuẩn ở đâu?”

“Người tự biết mà làm.”

“.....”

Cát Phụng lấy từ trong túi áo ra thẻ khóa phòng, mở cửa phòng ra, “Lúc nào người thành công, thì lúc đó được quay vè”

Thẩm Thận Nguyên cúi đầu đi vào, quay đầu nói: “Chúc ngủ ngon.”

Cát Phụng cười cười, không đáp.

Cũng là nụ cười đó, nhưng đối với Sử Mạn Kỳ thì tràn đầy ánh dương, đối với cậu thì như mặt khuất của mặt trăng.

Thẩm Thận Nguyên đóng cửa lại, đứng trước cửa phòng một lúc, trong lòng không cam tâm lại khe khẽ mở cửa ra.

“Chuyện tương tự, ta chỉ có thể tha thứ một lần.” Giọng nói của Cát Phụng quỷ mị vang lên.

Thẩm Thận Nguyên run rẩy trong lòng, nhỏ giọng nói: “Giày của tôi...”

Bõp bõp.

Trên mặt của Thẩm Thận Nguyên có thêm hai dấu giày.

Ngày hôm sau Sử Mạn Kỳ gọi Thẩm Thận Nguyên dậy, Thẩm Thận Nguyên rúc đài vào trong chăn, sống chết cũng không chịu dậy.

“Lâm Lâm, không đói bụng sao? Dậy ăn sáng thôi con, có món con thích là...” Sử Mạn Kỳ ngừng lại. Bởi vì cô nhận ra mình căn bản không biết La Lâm Lâm thích ăn quà sáng gì.

Thẩm Thận Nguyên bất ngờ kéo mạnh chăn ra, không nói một lời nhìn cô chăm chăm.

Sử Mạn Kỳ kinh ngạc nhìn mặt cậu, “Sao mặt con lại có hai dấu ấn thế kia?”

“Tiểu quỷ giẫm lên đó.” Thẩm Thận Nguyên nói.

Sử Mạn Kỳ ngây ra, “Tiểu quỷ?”

“Có một con tiểu quỷ đi giày của con, đạp lên mặt con.”

“Đừng sợ, đừng sợ.” Sử Mạn Kỳ cho là cậu bị dọa sợ, vội vàng ôm lấy cậu, nhè nhẹ vỗ lên lưng.

“Con muốn vênhà.”

“Nhanh thôi chúng ta sắp có nhà của mình rồi.”

“Con muốn gặp bố.”

“.....”

“Con muốn gặp bố!” Thẩm Thận Nguyên bắt đài nhõng nhẽo khóc lóc, “Con muốn gặp tiểu thúc thúc!”

La gia sau khi biết cục cưng nhà mình đã bị Sử Mạn Kỳ đón đi mất, giờ loạn như cào cào.

La Học Mẫn, La Khải Trạch bị gọi về đại trạch, La Định Âu từ rất lâu đã không thấy lộ mặt cũng bước ra khỏi thư phòng, đại trạch La gia lập tức trở thành trung tâm chỉ huy công tác tìm kiếm.

La Học Mẫn nói: “Con đã tìm các thám tử ở mọi nơi nhờ giúp đỡ, chắc không lâu nữa là có tin tức thôi, cha, cha đừng quá lo.”

La Khải Trạch nói: “Con cũng đã nhờ bạn kiểm tra vé máy bay.”

La Định Âu không nghe lọt một câu: “Thiếu Thành đâu?”

Vú Triệu nói: “Đang trong vườn hoa gọi điện.”

La Định Âu nói với La Khải Trạch: “Lập tức đến tòa án đưa đơn ly dị!”

Mặt La Khải Trạch khẽ biến sắc.

“Còn nữa, người cô ta qua lại là ai? Ta muốn biết ngay lập tức.”

Bàn tay đặt trên đùi của La Khải Trạch lặng lẽ nắm chặt, lúc lâu mới đáp: “Vâng.”

Trong vườn hoa, ánh dương sán lạn, nhưng tâm tình của người đứng trong vườn hoa không hề sán lạn chút nào.

Cho dù cách xa mấy trăm km, đối phương cũng có thể cảm nhận được sự trầm ngâm của La Thiếu Thành qua điện thoại. “Mau chóng tìm ra người, tôi không cần biết là môn nào phái nào, tôi cũng không cần biết là bao nhiêu tiền, chỉ cần có ích là được!”

Đối phương dường như đang giải thích điều gì.

“Tìm không thấy cũng phải tìm.” La Thiếu Thành ngừng một lát nói, “Sau khi tìm được rồi trước tiên hỏi ông ta, nếu như thân thể trú tạm chết rồi, linh hồn tạm trú đó sẽ đi đâu.”

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 43: Thú Nhận (Thượng)

Dịch: Phong Bụi

Quay v  , quay v  , quay v  r   .

Sự không phối hợp của Thẩm Thận Nguyên khiến hành trình bị kéo dài nghiêm trọng. Sử Mạn Kỳ nói suốt buổi sáng, Cát Phụng đưa đến hai chai nước khoáng, cậu vẫn rúc trong chăn không chịu ra. Cuối cùng Cát Phụng tranh thủ lúc Sử Mạn Kỳ đi vào nhà vệ sinh, uy hiếp nói: “Nằm thế đủ r   , đi thôi.”

Thẩm Thận Nguyên đè thấp giọng nói: “Không phải ông nói muốn tôi ra sức tỏ ra căm ghét hai người sao?”

“Nhưng không được làm cô ấy đau lòng.”

“Hay dứt khoát nói cho cô ấy biết, tôi không phải do cô ấy sinh ra?”

Cát Phụng cười cười: “Ngươi đoán xem cô ấy sẽ dìm chết ngươi, hay là làm phép bắt ngươi lại?”

“.....” Thẩm Thận Nguyên nói với Sử Mạn Kỳ vừa từ nhà vệ sinh ra: “Bụng con đói r   .”

Sử Mạn Kỳ lộ vẻ vui mừng, sau đó nghi ngờ nhìn Cát Phụng.

Cát Phụng nói: “Trẻ con ấy mà, không chịu được đói.”

Ăn xong cơm trưa lại bắt đầu lên đường, Thẩm Thận Nguyên nhận được ám thị bằng mắt của Cát Phụng, lại bắt đầu gây sức ép đủ kiểu.

Sử Mạn Kỳ rất đau lòng: “Lâm Lâm không muốn ở cùng mẹ đến vậy sao?”

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Mẹ không thể ở cùng với bố được sao?”

“Không phải mẹ không muốn ở với bố con nữa mà là bố con không muốn ở với mẹ nữa! Bố con ngày nào cũng tiếp khách tiếp khách, căn bản không có thời gian để ý đến mẹ con mình.” Sử Mạn Kỳ ủy khuất khóc lóc, “Lâm Lâm còn nhỏ lắm, con không hiểu đâu. Mẹ đã thử cõi gắng rã, nhưng, mẹ và bố thật sự không thể nữa rã...”

Chếttoi! Vượt quá tiêu chuẩn rã!

Thẩm Thận Nguyên nghe tiếng sụt sùi của Sử Mạn Kỳ, đau đớn, mắt không khỏi nhìn về phía buồng lái đang mở một ô cửa nhỏ, chỉ sợ mặt của Cát Phụng xuất hiện ở đó.

“Mẹ à, đừng khóc nữa.” Thẩm Thận Nguyên vỗ vỗ lưng cô.

Sử Mạn Kỳ ôm chầm lấy cậu, “Lâm Lâm ở cùng với mẹ thì mẹ sẽ không khóc nữa.”

Chếttoi! Vượt ngưỡng rã!

Toàn thân Thẩm Thận Nguyên cứng ngắc, muốn đẩy cô ra, lại sợ khiến cô ấy phản ứng càng dữ dội hơn, chỉ biết lặp đi lặp lại một câu nói: “Con nhớ bố, nhớ bố, nhớ vú Triệu... nhớ tiểu tiểu thúc thúc.”

La Thiếu, cứu tôi với!

Thân thể của La Lâm Lâm yếu ớt hơn Thẩm Thận Nguyên tưởng. So với cuộc sống ăn ngủ nghỉ lý tưởng ở La gia, sau khi đi theo Sử Mạn Kỳ, cậu vẫn luôn gây sức ép và bị gây sức ép, cuối cùng, ngã bệnh một cách đột ngột.

Sử Mạn Kỳ nhờ Cát Phụng đi mua thuốc hạ sốt cho cậu.

Thẩm Thận Nguyên vùi đầu vào trong gối.

“Gõi của khách sạn không biết có sạch sẽ hay không, đừng dán mồi lên đó.” Sử Mạn Kỳ kéo cậu dậy, cho cậu uống thuốc.

Thẩm Thận Nguyên mím chặt môi.

“Uống thuốc mới hết bệnh được.”

“Không uống thuốc, có phải là sẽ không được gặp bố không?” Cậu run rẩy đôi lông mi, hỏi.

Tay Sử Mạn Kỳ ôm cậu cứng đờ, cơn tức giận trong lòng liền bộc phát, nhưng nhìn thấy vẻ mặt non nớt và vô tội của đứa con, lại không thể nào tức giận được, chỉ có thể dọa nạt: “Nếu như không uống thuốc, ngay cả người mẹ này con cũng không gặp được nữa đâu!”

Thẩm Thận Nguyên cúi đầu.

“Uống thuốc trước đã, ngoan.” Cô đưa thuốc lại gần.

Thẩm Thận Nguyên xoay người.

Ủy khuất phải chịu mấy ngày nay cùng sự không như ý đã bùng lên lửa giận, Sử Mạn Kỳ tức đến nỗi ném thuốc trên tay xuống đất, “Trong lòng con chỉ biết có bố con, ông con với chú con, là bởi vì bọn họ có tiền, con muốn gì đều có thể cho con cái đấy, con chê mẹ con nghèo! Mẹ biết...”

Thẩm Thận Nguyên nghe tiếng bước chân nặng nề của cô đi ra, nặng nề sập cửa, tim cũng nặng nề hảy lên mấy cái. Cậu bắt đầu hiểu một chút về con người Sử Mạn Kỳ rã, kỳ thực cô không hề phức tạp, chỉ cần ở vài ngày là có thể hiểu hết toàn bộ. Trong tim cô có một thế giới lý tưởng, đồng thời nỗ lực kéo hiện thực gần lại thế giới đó. Lúc nỗ lực của cô không thể thay đổi được hiện thực, cô liền tìm kiếm một vật thay thế.... Lần thứ nhất là như vậy, lần thứ hai là như vậy. Như vậy, Cát Phụng thực sự rất đáng thương, bởi vì mỗi lần hắn xuất hiện đều là vào lúc Sử Mạn Kỳ thất vọng về La Khải Trạch.

Có lúc hắn sê nghĩ, người Sử Mạn Kỳ yêu rốt cuộc là La Khải Trạch hay Cát Phụng, hay là vai người ch'àng lý tưởng trong thế giới lý tưởng đó. Có lẽ câu hỏi này ngay cả Sử Mạn Kỳ cũng không tìm ra câu trả lời.

Cửa đã' ra, Cát Phụng bước vào.

Thẩm Thận Nguyên cảnh giác ngă' dậy, “Tôi đ'ều làm theo lời ông nói...”

Cát Phụng nói: “Ngươi làm tốt lắm.”

“Nói thật hay là nói ngược đây?”

“Sử Mạn Kỳ đã suy nghĩ đến việc đưa ngươi trở v'ề”

Thẩm Thận Nguyên bật ngă' dậy, lại chóng mặt mà ngã trở v'ề, “Thật sao?”

“U.”

“Mang thuốc đến đây, tôi uống thuốc.” Thẩm Thận Nguyên giơ tay với đến hộp thuốc cảm, nhưng tay vừa vươn ra một nửa, hộp thuốc đã bị Cát Phụng dịch ra xa hơn. “.....”

“Chúng tôi muốn chắc chắn hơn về hiệu quả.”

Thẩm Thận Nguyên vẻ mặt đáng thương nhìn hắn: “Não sê bị hỏng đây.”

Cát Phụng cười nói: “Vậy thì có làm sao nhỉ?”

“Nếu như La Lâm Lâm bị sốt trở thành si đ'ần, Sử Mạn Kỳ nhất định sẽ cảm thấy tội lỗi.”

“Vậy thì càng tốt.” Cát Phụng ném hộp thuốc xuống sàn, giẫm lên, ch'ầm ch'ập nghiền nát, “La Khải Trạch sẽ không tha thứ cho cô ta, La gia sẽ càng không tha thứ cho cô ta, đến lúc đó, cô ta chỉ có thể đi theo ta mà thôi.”

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Ông rốt cuộc là yêu hay hận cô ấy?”

“Tất nhiên là yêu, chỉ có đi ầu, chỉ có lúc cô ấy ở bên cạnh ta, ta mới có thể yêu cô ấy một cách trọn vẹn.”

“Nếu như cô ấy không ở bên thì sao?”

“Ta sẽ không để cái nết như đó xảy ra. Ta có thủ đoạn khiến cô ta không thể rời xa ta.” Ánh mắt hắn tuy rất bình tĩnh, bình tĩnh như gương, nhưng trong đáy mắt lại có sự điên cuồng mà ngay cả hắn cũng không biết đang nhảy múa.

Thẩm Thận Nguyên ngoan ngoãn nằm trở lại, đắp chăn ngay ngắn.

Nói đạo lý với người điên căn bản cũng là một chuyện điên khùng.

Cả buổi chiều không thấy Sử Mạn Kỳ xuất hiện, chỉ có lúc ăn tối mới thấy mang đến một bát cháo trắng.

Thẩm Thận Nguyên dưới ám thị của Cát Phụng, nhẫn nhịn đau khổ từ chối.

Sử Mạn Kỳ nói: “Ăn đi, ăn xong mới có thể gấp bối con.”

Thẩm Thận Nguyên suy nhược nhìn cô: “Mẹ móc ngoéo?”

Sử Mạn Kỳ hít sâu một hơi, xoay người đi ra ngoài, Cát Phụng vội vàng đi theo.

Thẩm Thận Nguyên đợi bọn họ đi远, lập tức bưng bát cháo lên ăn. Bị sốt đến tận lúc này, cậu thực sự một chút vị giác cũng không có, nhưng vì sức khỏe của bản thân, vẫn cứ ăn hết cả bát cháo.

Sử Mạn Kỳ già nửa đêm mới quay trở lại, Thẩm Thận Nguyên trong lúc mơ màng bị người ta dùi dậy, sau đó miệng bị nhét vào một viên thuốc, lại được bón uống một ngụm nước. Đợi ý thức cậu dàn dàn thanh tịnh, ánh đèn ở xung quanh lại tối đi.

Ngày hôm sau tỉnh dậy, Sử Mạn Kỳ đo thân nhiệt cho cậu, đã hết sốt rã.

Thẩm Thận Nguyên sợ cô nói lời không giữ lấy lời, cẩn trọng hỏi: “Mẹ hứa cho con gặp bố phải không?”

Sử Mạn Kỳ đưa quần áo cho cậu, “Dậy mặc đờ”

Thẩm Thận Nguyên vẫn nhìn cô chăm chăm.

“Không mặc quần áo sao đi gặp bố được?”

Thẩm Thận Nguyên lúc này mới động đậy. Đợi cậu mặc xong y phục, Sử Mạn Kỳ dắt cậu đến nhà ăn ăn sáng. Thẩm Thận Nguyên nhìn ra được tâm tình của Cát Phụng rất tốt, ngay cả ánh mắt nhìn mình cũng ấm áp hơn ngày thường.

Xem ra sự việc tiến triển không rã.

Cậu nghĩ như vậy, khe khẽ an tâm.

Cát Phụng nói: “Hắn đã chủ động đề nghị ly dị, sự việc liền dễ giải quyết rã.”

Sử Mạn Kỳ không lên tiếng.

“Không nỡ sao?” Cát Phụng ôn nhu hỏi.

Sử Mạn Kỳ không phản ứng, Thẩm Thận Nguyên biết được bộ mặt thật của hắn không khỏi nỗi cả da gà da vịt. Có thể tưởng tượng, nếu như Sử Mạn Kỳ lúc này mà nói phải, Cát Phụng cho dù trên mặt không biểu hiện gì, nhưng trong lòng nhất định sẽ bùng nổ.

.....

Nghĩ kỹ, vẫn là quá mức si mê rã.

Thẩm Thận Nguyên vui mừng trước đau khổ của người khác.

“Không.” Sử Mạn Kỳ nói, “Kỳ thực, chúng tôi nên ly dị từ lâu rồi. Vốn chỉ là một cuộc hôn nhân trên danh nghĩa.”

Nụ cười của Cát Phụng lúc này mới là thật lòng, “Đúng vậy.”

“Chúng ta ăn xong cơm thì về thành A thôi, dù sao... Lâm Lâm cũng muốn quay về”

Cảm thấy được ánh mắt u oán của Sử Mạn Kỳ nhìn về phía mình, Thẩm Thận Nguyên giả ngu.

Sử Mạn Kỳ đúng là nói được làm được, nói là về thành A liền lập tức động thân. Có điệu Cát Phụng vẫn thận trọng, lái chiếc xe tải đến một bãi đỗ xe gần đó, sau đó gọi taxi đi đến bến xe đường dài mua ba vé xe.

Thẩm Thận Nguyên nhỏ giọng hỏi: “Làm gì mà phiền phức vậy?”

Cát Phụng nói: “Cái xe này vất vả lắm ta mới kiếm được, giữ lại có lúc dùng, không tiện để lộ ra ngoài.”

Thẩm Thận Nguyên cười thầm, biển số xe cậu đã thuộc rõ.

Cát Phụng nói: “Ngươi sẽ không nói chứ?”

Thẩm Thận Nguyên vội nói: “Nói gì cơ? Nhịều xe như vậy, cho dù tôi có nói, họ cũng có biết là xe nào đâu?”

“Cuộc sống hạnh phúc không dễ dàng mà có được, ngươi nên biết trân trọng.”

“Ừm, tôi hiểu.”

“Hiểu rõ thì tốt. Chẳng may La Lâm Lâm quay trở về, ngươi liền mất sạch tất cả.” Cát Phụng nói một cách sâu xa, đón Sử Mạn Kỳ vừa đi mua nước ngọt về

Sử Mạn Kỳ đưa nước ngọt cho Thẩm Thận Nguyên, thấy cậu ngây ra, “Lâm Lâm?”

Thẩm Thận Nguyên giật mình h ăi th ắn, “Mẹ!”

Sử Mạn Kỳ nhìn thấy dáng vẻ h ắn vía bay lên mây của cậu, tim lập tức m ềm ra, sự tức giận lúc trước cũng giảm đi mấy ph ần, “Mau lên xe thôi.”

“Vâng.” Thẩm Thận Nguyên đi theo sao cô, sau lưng vẫn luôn cảm thấy lạnh lẽo. Chẳng lẽ ý của Cát Phụng chính là linh h ồn của La Lâm Lâm...

Suốt dọc đường, Thẩm Thận Nguyên đ ầu yên tĩnh khác thường. Sau khi hiểu rõ sự khủng bố của Cát Phụng, cậu không dám nói nhi ều, chỉ sợ lời mà chuốc họa.

Lúc xe cách thành A còn hơn một trăm cây số, Sử Mạn Kỳ nhận được một cú điện thoại, đơn giản nói một chút về vị trí hiện tại. Thẩm Thận Nguyên đoán là La Khải Trạch gọi đến, có lẽ sợ cô lại mất tích.

Đến dưới cửa thu phí của một quốc lộ cao tốc, một chiếc xe bất ngờ từ phía sau đuổi lên, đi song song cùng chiếc ô tô đường dài.

Giữa đêm, ánh đèn le lói, đường như không ai phát hiện ra.

Tiếng bim bim ngoài cửa xe kéo dài, phá vỡ sự im ắng trong xe.

Thẩm Thận Nguyên nghiêng đ ầu nhìn, vừa hay nhìn thấy ánh đèn xe của chiếc xe đó nhấp nháy mấy l ần, sau đó ch ầm chậm lái về phía trước, biển số xe quen thuộc đến nỗi khiến cậu suýt nữa quá mừng mà khóc, sự lo lắng suốt dọc đường đi cuối cùng đã hết.

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 44: Thú Nhận (Thượng)

Dịch: Phong Bụi

Số phận, số phận, không chịu thua!

Cảnh sắc xung quanh trong đêm tối không ngừng thay đổi, chỉ có ánh đèn đuôi xe phía trước bên phải là không thay đổi.

Xe đi vào đường cao tốc, tiến vào thành A, dừng lại tại bến xe đường dài.

Thẩm Thận Nguyên không đợi được nữa vội vàng muộn xuống xe, nhưng lại bị Cát Phụng một tay kéo lại đẩy đến sau lưng Sử Mạn Kỳ, “Người đông, dừng chạy lung tung kéo ngã.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Trong cuộc đời này đâu đâu cũng có ảnh đế.(ảnh đế: người diễn xuất giỏi)

Sử Mạn Kỳ ôm cậu theo dòng người đi xuống xe.

Thẩm Thận Nguyên ngó nghiêng khắp bốn phía tìm kiếm hình bóng quen thuộc.

“Chúng ta đi ra bằng cửa sau đi.” Cát Phụng nói.

“Không.....” Thẩm Thận Nguyên vừa mới nói một chữ, liền thấy ánh mắt lạnh lẽo của Cát Phụng quét qua, cho dù là trong đêm tối nhưng hai mắt hắn vẫn có thể lóe lên sát khí sáng quắc như vậy!

Sử Mạn Kỳ không cảm thấy được sự xung đột ngầm giữa hai người họ, không ý kiến gì đi theo sau Cát Phụng.

Có nên kêu cứu không?

Càng cách cửa chính xa hơn, nội tâm Thẩm Thận Nguyên giằng co càng kịch liệt.

“Chúng ta tìm một nơi nghỉ chân trước nhé?” Cát Phụng vừa móc điện thoại ra, liền nghe thấy một giọng nói xen vào từ bên cạnh, “Tôi đã đặt sẵn phòng cho hai vị ở khách sạn rồi.”

Thẩm Thận Nguyên vội ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy La Thiếu Thành một tay cầm chìa khóa xe, một tay đút túi quần, bước ra từ sau một biển báo đồ xe đen xì. Thẩm Thận Nguyên rất ít khi cho rằng người khác đẹp trai hơn mình vào lúc này cũng không thể không thừa nhận, La Thiếu Thành đẹp trai chết đi được!(Bụi: Em ơi là em =)))

Cát Phụng thu điện thoại lại, mỉm cười nói: “Vậy làm phiền rồi.”

“Đi đâu nên làm thôi.” La Thiếu Thành vươn tay về phía Thẩm Thận Nguyên, “Chơi đến quên cả đường về rồi? Ra ngoài mà cũng không gọi về nhà lấy một cuộc.”

Thẩm Thận Nguyên nhào lên trước một bước, nhưng bị Cát Phụng cản mất đường đi, “Có gì đến khách sạn rồi nói.”

La Thiếu Thành chậm rì rì thu tay lại, “Được.”

Thẩm Thận Nguyên nhìn xoáy vào lưng của Cát Phụng, hận không thể bắn xuyên qua lưng của hắn!

Cát Phụng đã cũng không thèm quay lại, nhéo mặt cậu một cái: “Đừng chửi ta.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Không phải là chửi người, mà là chửi chết người!

Sử Mạn Kỳ hơi hơi cảm thấy giữa hai người có sự ăn ý khác hẳn với những người khác, ngọn lửa bị dập tắt có chút le lói lại từ đống tro tàn,

lúc lên xe cố ý giành vị trí ghế lái phụ, để Cát Phụng và Thẩm Thận Nguyên ngã phía sau.

La Thiếu Thành, Cát Phụng, Thẩm Thận Nguyên: “.....”

Khách sạn cách đại trạch La gia rất xa, cách cục Dân chính rất gần.

Thẩm Thận Nguyên vào đại sảnh của khách sạn, La Khải Trạch, La Định Âu, vú Triệu, La Học Mẫn đều ở đó, ngay cả La Học Giai thật lâu không thấy mặt cũng xuất hiện.

Sử Mạn Kỳ căng thẳng khẽ thu người lại, Cát Phụng lập tức chắn trước mặt cô.

“Cục cưng!” Tiếng kêu kích động của vú Triệu phá vỡ sự im lặng của hai bên. Bà như chồ khôn người lao đến, một tay đẩy Cát Phụng muốn ngăn bà lại, ôm chặt Thẩm Thận Nguyên vào lòng.

Đây là cái ôm ấm áp đầu tiên từ khi cậu bị bắt cóc đến giờ. Thẩm Thận Nguyên cũng cảm động ôm lại bà.

Cát Phụng mỉm cười với La Khải Trạch, nói: “La tiên sinh chắc sẽ không nuốt lời chứ?”

La Khải Trạch mặt chảy dài, nói: “Tất nhiên.”

Cát Phụng nói: “Tôi cũng nghĩ như vậy. La gia là một gia tộc có mặt mũi, lại là người làm ăn trọng chữ tín nhất, nhất định nói sẽ giữ lấy lời.”

La Định Âu đánh mắt ra hiệu với La Học Mẫn, La Học Mẫn đưa một tệp giấy cho hắn: “Đây là hiệp ước ly hôn.”

Cát Phụng cầm lấy hiệp ước đưa cho Sử Mạn Kỳ.

Sử Mạn Kỳ nhìn qua một lúc liền kêu lên, “Tại sao một năm tôi chỉ có thể gặp con một lần?”

La Khải Trạch lạnh lùng nói: “Một lần này cô không cần cũng được!”

Sử Mạn Kỳ nói: “Nó là con gái của tôi!”

“Chốn đông người thế này, kêu thét cái gì?” La Định Âu chẳng thèm nhìn cô lấy một cái, lúc nói chuyện thà nhìn Cát Phụng, “Tôi có thuê một phòng họp phía trên, chúng ta lên đó nói chuyện.”

“Được thôi.” Cát Phụng cười hòa nhã, lúc đi qua người La Định Âu, cố ý đè thấp giọng nói: “Tôi biết La gia gia nghiệp lớn, tôi cũng không phải kẻ ăn chay, nếu như Sử Mạn Kỳ không vui, tôi cũng sẽ không để người khác được vui vẻ đâu.”

La Định Âu bình thản nhín hắng: “Cân lượng của Cát tiên sinh, chúng tôi đã tìm hiểu rất rõ ràng. Cân lượng của La gia, cũng xin Cát tiên sinh đánh giá lại thật cẩn thận.”

Khuôn mặt Cát Phụng nhăn nhó một chút.

La Học Mẫn dùu La Định Âu lên lầu.

Thẩm Thận Nguyên vốn định tìm cơ hội để thú nhận với La Thiếu Thần, dù sao trên người Cát Phụng có nắm giữ tung tích của La Lâm Lâm, chẳng may để hắn chạy mất rã, La Lâm Lâm thực sự sẽ không thể tìm lại được nữa, thế nhưng vú Triệu suốt đường đi cứ ôm chặt lấy cậu không chịu buông tay, khiến cậu không tìm được cơ hội mở miệng.

Vào phòng họp, luật sư của La gia đã ngã đó.

Sử Mạn Kỳ càng cảm thấy căng thẳng hơn, bàn tay nắm lấy tay của Cát Phụng không chịu buông lỏng.

Vẻ tươi cười của Cát Phụng càng lúc càng rõ rệt, dù bề ngoài hắn dịu dàng hiền hòa, nhưng sự phô trương và điên cuồng trong nội tâm đã dần lộ ra ngoài. Trong lúc đàm phán, La Khải Trạch đã mấy lần bị hắn khiêu khích đến mức nhảy dựng lên, nhưng hắn vẫn có vẻ thong dong tự tại.

Bất kể kết quả đàm phán của hiệp ước ly hôn như thế nào, chắc chắn rằng, Cát Phụng là kẻ thắng.

Thẩm Thận Nguyên vốn định đợi đàm phán kết thúc sẽ tìm cơ hội nói hết tất cả với La Thiếu Thành, có điều cuộc đàm phán quả thực quá dài, cậu lại vừa mới ốm dậy, thân thể yếu ớt, giữa lúc đó lì lợm thiếp đi mất, đến tận sáng ngày hôm sau mới tỉnh lại. Sau khi tỉnh lại, cậu đã trở lại đại trạch La gia.

“Vú Triệu!”

Cậu chân tràn chạy xuống lầu: “La Thiếu đâu?”

Vú Triệu ngây ra trước cách xưng hô của cậu, “Chắc là ở nhà.”

Thẩm Thận Nguyên lại lòng nóng như lửa đốt chạy lên lầu gọi điện thoại.

Điện thoại vang lên sáu lượt mới có người bắt máy, người tiếp lại không phải là người mình hy vọng. “La Thiếu? Anh ấy đang họp. Kí ức Dĩ Hàng trở về rã, Mã Thụy muốn anh ấy và Mã Duy Càn họp xướng một ca khúc, đang thương lượng với La Thiếu Thành. Con có việc gì à?” Đã quen với kiểu tuổi nhỏ nhưng ghê gớm của Thẩm Thận Nguyên, Lang Nam trình bày rất cụ thể không thiếu một cái gì.

Đầu kia điện thoại trầm mặc một lúc lâu, mới vang lên tiếng nói run run của bé gái sáu tuổi, “Đại Kí ầu trở về rã sao?”

Lang Nam cũng run run theo, “Đúng, đúng vậy, về rã....”

“Bạn họ hiện đang ở đâu?”

“Y Mã Đặc.”

“Tút tút.....”

Vú Triệu đang chuẩn bị bữa sáng trong nhà bếp vừa quay đầu liền thấy Thẩm Thận Nguyên đang hối hả chạy xuống lầu.

“Con ra ngoài mệt lát!”

“Đi đâu?” vú Triệu nhìn thấy cậu chạy khỏi cửa, ngay cả muối cũng không kịp bỏ xuống liền đuổi theo sau.

Thẩm Thận Nguyên chạy được một nửa thì bị tóm lại.

Vú Triệu nói: “Cục cưng! Vừa sáng ra con đã muốn đi đâu?”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Cậu không ngờ lại chạy thua một bà lão.

“Cục cưng à, bây giờ vẫn chưa đến 10 giờ, con có muốn ngủ thêm một lúc nữa không? Mấy ngày này nhất định con không được ăn uống ngủ nghỉ đầy đủ.” Vú Triệu đau lòng xoa xoa khuôn mặt hơi gầy đi của cậu, “Vú Triệu nấu xong cháo ngân nhĩ đường rất ngon cho con rã đây.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Con muốn gấp tiểu tiểu thúc thúc.”

“Vậy thì có gì khó, vú gọi một cuộc là có thể bảo chú ấy về”

“Không, không cần! Con đi tìm chú ấy là được rã, ra ngoài bắt xe rất tiện.”

“Con ra ngoài bắt xe? Đùa gì vậy? Cục cưng à, hai ngày này con đừng ra ngoài, dưỡng bệnh ở nhà cho tốt đât! Mẹ con nói hai ngày trước con bị sốt, đợi chốc nữa vú gọi bác sĩ đến xem bệnh cho con.”

Thẩm Thận Nguyên bị lôi trở lại đại trạch.

Vú Triệu sau khi nhìn theo cậu lên lâu, mới tiếp tục quay lại nhà bếp.

Không ngờ lúc bị Cát Phụng bắt giữ, cậu trăm phương nghìn kế muốn bỏ chạy trốn, hiện giờ khó khăn lắm mới quay được về La gia, vẫn phải chạy trốn, chẳng lẽ số cậu là số đào vong hay sao?

Haizzz, kế hoạch đào vong A, go!

Thẩm Thận Nguyên xách giày rón ra rón rén xuống lầu, từng bước từng bước đi về phía cửa, nhìn thấy sắp vượt qua được cửa nhà lao, giọng nói của vú Triệu như bóng theo hình vang lên, “Cục cưng?”

“Con muốn đi nhà trẻ!” Thẩm Thận Nguyên quay người, lộ ra nụ cười tươi tắn xán lạn.

Vú Triệu do dự nói: “Nhưng sức khỏe của cục cưng....”

“Con nhớ các bạn của con rã.” Thẩm Thận Nguyên ngã xổm xuống, chuẩn bị lúc nào cũng có thể diễn bài lăn tròn trên đất.

Vú Triệu do dự một lát nói: “”Được rã, cục cưng ăn xong bữa sáng đi vú sẽ dẫn con đi.”

Thẩm Thận Nguyên vô thức cự tuyệt, nói: “Không cần khách khí.”

“Cục cưng con sao thê? Khách khí gì với vú!” vú Triệu kéo cậu vào nhà bếp.

Thẩm Thận Nguyên: “.....”

Kế hoạch đào vong B bắt đầu.

Lúc Thẩm Thận Nguyên vừa đến nhà trẻ thì cũng đúng lúc ăn trưa.

Cô giáo phát cơm trưa xong, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy vú Triệu và cậu đi vào, “Lâm Lâm khỏi bệnh rã sao?”

Để tránh việc nhà lộ ra ngoài, trong thời gian Thẩm Thận Nguyên mất tích, La gia xin nghỉ ốm giúp cậu. Vú Triệu cười nói: “Đúng vậy, đứa nhỏ này, sức khỏe vừa tốt lên một chút là nhõng nhẽo muốn đến nhà trẻ.”

Cô giáo nói: “Chắc vẫn chưa ăn trưa nhỉ, để tôi đi lỉnh thêm một phán.”

“Không cần đâu, cục cưng trước khi đến đã ăn rã.” vú Triệu hiền từ xoa xoa đầu Thẩm Thận Nguyên, nhưng phát hiện ra cậu đang trợn trừng mắt nhìn một chỗ nào đó trong phòng học.

“La Lâm Lâm!”

Nghe thấy tiếng gọi như ác mộng, Thẩm Thận Nguyên xác nhận đây không phải là ảo giác.

Kiều Anh Lãng bê khay thức ăn của mình đi đến, “Cho cậu ăn đó.”

Thẩm Thận Nguyên nhìn thấy khoe miệng nhóc ta còn dính hột cơm, lăng lẽ lùi nửa bước: “Không cần khách khí, tự ăn rồi.”

Kiều Anh Lãng nói: “Cậu bị ốm, phải ăn nhiều một chút, bằng không sẽ lại ốm nữa đấy.”

“Tôi không phải vì đói mà ốm.”

“Vậy cậu ăn đi.”

Thịnh tình khó từ, Thẩm Thận Nguyên quét qua một vòng trên khay cơm, chọn một miếng cà rốt có vẻ chưa bị đụng qua đê hạ thủ, nhanh chóng bỏ vào miệng, “Uhm, ừm, ngon lắm, rất ngon.”

Kiều Anh Lãng nói: “La Lâm Lâm, cậu ăn cơm của tôi thì là người của tôi rồi.”

“.....Cái tôi là cà rốt.”

Kiều Anh Lãng đẩy khay cơm đến, tha thiết nhìn cậu: “Vậy cậu ăn cơm đi.”

“Vú ơi.” Thẩm Thận Nguyên trốn ra sau lưng vú Triệu.

Vú Triệu chỉ còn cách đứng ra thu dọn tàn cục, “Anh Lãng ngoan, con ăn đi, cục cưng ăn rồi, ăn không nổi nữa, ăn nhiều quá cũng có thể bị ốm đó.”

Kiều Anh Lãng thấy Thẩm Thận Nguyên ra sức gật đầu, mới không cam tâm trở về chỗ mình.

Thẩm Thận Nguyên lúc này mới thở phào, “Vú Triệu, vú đi về trước đi. Con ở đây một mình là được rồi. Có cô giáo chăm sóc con rồi.”

“Hôm nay vú không có việc gì cả, vú đợi con tan học đi về cùng con.”

“Như thế thì phiền quá.” Thẩm Thận Nguyên thiếu chút nữa khóc.

“Chuyện có liên quan đến cục cưng thì có gì mà phiền? Vú Triệu yêu cục cưng nhất đó!” vú Triệu vui vẻ tìm một chỗ trống ngồi xuống.

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Cậu cần nhanh chóng phác thảo kế hoạch C!

Thời gian ngủ trưa, tất cả bạn học đều ngoan ngoãn cởi áo khoác ra nằm lên giường.

Kiều Anh Lãng tay trái một thanh chocolate, bàn tay phải non nớt đẩy giường bên cạnh của Thẩm Thận Nguyên ra, chiếm lĩnh một chỗ cao. Thẩm Thận Nguyên thấy nhóc ta cởi áo khoác ngoài ra, trong đầm lỏe lên một suy nghĩ, có điều cần đến sự hợp tác của Kiều Anh Lãng.

Kiều Anh Lãng ngồi trên giường, nói với giọng điệu ông cụ non: “Đợi chúng ta kết hôn rồi, phải mua một cái giường thật to, có thể ngủ hai người.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Tiếng trầm hậm hatus!

Thời gian dần trôi qua, phòng ngủ dần yên tĩnh lại.

Thẩm Thận Nguyên chậm chạp mở mắt ra, nhìn ngó trước sau trái phải, phát hiện tất cả đều ngủ rất sâu, lập tức rón ra rón rén xuống giường, cầm lấy áo khoác mũ trùm Kiều Anh Lãng treo bên giường mặc lên người. May là hôm nay để tiện cho việc chạy trốn, cậu đã mặc quần có quai đeo, nhìn từ phía sau, có lẽ không dễ dàng bị phát hiện.

Cậu đi giày xong, khẽ khàng đi ra khỏi phòng ngủ, đội mũ lên, chạy như bay.

Cô giáo đang nói chuyện với vú Triệu, lì ền nhìn thấy ở cửa một lu ồng gió trên xám dưới h ồng thổi qua, lập tức gọi: “Đi đâu đó?”

Thẩm Thận Nguyên trong lòng sợ hãi, bước chân vội chuyển hướng, rẽ vào nhà vệ sinh nam, lại nghe cô giáo nói: “Chạy chậm thôi, cẩn thận ngã.”

Thẩm Thận Nguyên đợi một lúc, thò đầu ra, thấy cô đã đi vào rã, mới thở phào một cái, chạy bước nhỏ qua quảng trường nhà trẻ đến trước cửa phòng bảo vệ. Cổng của nhà trẻ đóng chặt, chỉ có một cánh cổng nhỏ đủ cho một người đi vào thì tuy rằng vẫn mở, nhưng hệ thống quét thẻ ra vào cũng đang hoạt động.

Cậu thò đầu vào phòng bảo vệ thăm dò một chút, bảo vệ đang ngủ trưa.

Cơ hội tốt! Thẩm Thận Nguyên cúi người nhanh chóng xông lên phía trước ra ngoài.

Xoet.

Phòng bảo vệ truy ền ra tiếng ghê kéo lê nặng nề

Lập tức Thẩm Thận Nguyên sợ tới mức toát mồ hôi lạnh, vội vàng dán vào tường bên ngoài không dám động đậy, lại đợi thêm một lúc nữa, phòng bảo vệ vẫn không thấy phát ra tiếng động thứ hai, cậu mới rón rén đi về phía trước.

Buổi trưa, xe cộ đi lại trên đường không nhiều, người đi đường lại càng ít.

Cậu đợi tầm hai phút mới bắt được một chiếc taxi.

“Em gái nhỏ, đi đâu thê? Bố mẹ của em đâu?” Tài xế taxi h ồng nghi nhìn cậu.

Thẩm Thận Nguyên nói: “Đ ồcủa con quên mang rã, cô giáo cho con đến cơ quan của bố để lấy. Con muốn đi Y Mã Đặc.”

Tài xế thấy cậu đưa ra hai tờ mười tệ, gật đầu, khởi động xe.

Thẩm Thận Nguyên thở phào một cái, còn chưa kịp kinh hỉ, đã thấy bóng dáng vú Triệu và cô giáo bán mạng chạy từ phòng học ra ngoài.

Chết rã.....

Cậu vuốt mặt một cái. Sự việc nhất định sẽ loạn to đây.

Thế nhưng, cũng không còn cách nào tốt hơn nữa.

Thẩm Thận Nguyên đã ném trải đủ mùi vị mỗi lần cho rằng đã nhìn thấy hy vọng thì lại phải giương mắt nhìn hy vọng tiêu tan.

Lần này, bất kể làm sao cậu cũng nhất định phải gặp được sư huynh!

Bàn tay cậu nắm chặt, hai tò 10 tệ bị vo thành nắm.

Đường đi đến Y Mã Đặc thuận lợi đến bất ngờ, đến nỗi Thẩm Thận Nguyên sau khi xuống xe còn cảm thấy có chút hoảng hốt. Nếu như trước đó không có trở ngại, vậy thì trở ngại nhất định sẽ ở sau đó. Thẩm Thận Nguyên đã rút kinh nghiệm từ lần trước, trước khi vào Y Mã Đặc phải quan sát động tĩnh phía trong thông qua cửa thủy tinh, tránh khỏi việc La Thiếu Thanh đột ngột nhảy ra không kịp trở tay.

“Bé gái?” Bảo vệ tinh mắt phát hiện ra bóng dáng nhỏ ở bên cửa.

Thẩm Thận Nguyên cười gượng đi vào.

“Con không phải... con lại đến tìm La Thiếu hả?” Bảo vệ nói, “Chú ấy đã đi rã.”

“Đi rã?” Vậy cũng tốt. Thẩm Thận Nguyên lập tức hã phục nguyên khí, “Con tìm Kiều Dĩ Hàng!”

Bảo vệ chau mày nói: “Con tìm anh ấy có việc gì?”

“Con... là anh Trương Tri bảo con đến tìm anh ấy.” Thẩm Thận Nguyên mặt không đổi sắc nói: “Anh Trương Tri nói là con có thể đến tìm anh ấy chơi.”

Trên dưới Y Mã Đặc đài biết quan hệ giữa Trương Tri và Kiều Dĩ Hàng rất tốt, cho nên bảo vệ cũng tin 3 phái rã, “Vậy con đến muộn rã, Đại Kiều vừa đi mất rã.”

“Cái gì!” Tâm tình của Thẩm Thận Nguyên không còn có thể dùng phẫn nộ để hình dung nữa rã, mà là lửa giận xung thiên! “Anh ấy đi đâu?”

Bảo vệ nói: “Chú không biết, có điều anh ấy vừa đi, con đi vào cửa không nhìn thấy anh ta sao?”

Thẩm Thận Nguyên xoay đài chạy mất. Lần này cậu nhất định phải chiến thắng số phận!

Xe của Kiều Dĩ Hàng.....

Thẩm Thận Nguyên vừa nghĩ vừa nhìn đuôi xe của chiếc xe đó biến mất tại cổng.

Không phải chứ?

Lại là thiếu chút nữa sao?

Thẩm Thận Nguyên không chịu lại thua dưới sự đùa cợt của số phận nữa! Cậu liều mạng lao về phía trước trên đôi chân ngắn ngủn, cả người hoàn toàn đi vào cảnh giới thiên nhân hợp nhất, tất cả các giác quan đài ngừng hoạt động, trong đài óc chỉ còn lại một suy nghĩ, đuổi theo!

Kết!

Một tiếng phanh gấp.

Thẩm Thận Nguyên va vào cửa xe, cả người ngửa ra sau, ngã trên mặt đất.

“Có sao không?” Một đôi tay dùu cậu đứng dậy.

Thẩm Thận Nguyên ôm lấy mũi, nước mắt rưng rưng nói: “Sư.....”

La Thiếu Thàn mở tay cậu ra, nhìn cái mũi đỏ lên như quả ót, nhíu mày nói: “Có chỗ nào khó chịu không? Có thấy chóng mặt không? Còn bị đụng vào đâu nữa?”

Nước mắt của Thẩm Thận Nguyên càng dàn dụa.

La Thiếu Thàn bế cậu lên, đặt cậu ngồi vào ghế lái phụ, “Đến Y Mã Đặc làm gì?”

Thẩm Thận Nguyên ôm lấy mũi tiếp tục khóc. Đau quá à!

La Thiếu Thàn nắm lấy vai của cậu, bắt cậu nhìn về phía mình, “Con muốn làm gì, có chuyện gì không thể nói với chú được sao? Con cảm thấy chú sẽ không giúp con sao? Một mình chạy ra ngoài nếu như lại bị bắt cóc nữa thì sao?”(Bụi: Cảm động quá T^T)

Thẩm Thận Nguyên ngăn người quên cả khóc.

“Nói đi.”

Thẩm Thận Nguyên vừa sụt sịt vừa nhỏ giọng nói: “Con muốn gặp Kí ầu Dĩ Hàng.”

“.....” Nét kỳ vọng trên khuôn mặt của La Thiếu Thàn dần dần biến mất, trở thành cao thâm khó dò, “Đây là đi ầu con muốn chú giúp sao?”

“Có thể không?”

La Thiếu Thàn mím môi, khuôn mặt lạnh lùng có vẻ càng đáng sợ hơn bình thường.

Thẩm Thận Nguyên thấy anh khom người lại, thân thể vô thức dựa về sau, dán lên lưng ghế.

La Thiếu Thàn giúp cậu thắt chặt dây an toàn, chầm chậm khởi động xe quay ngược trở lại.

Đây là đ`ông ý hay không đ`ông ý? Yêu c`ầu nhỏ như thế, chắc rằng không có lý do gì để cự tuyệt chứ? Trẻ con theo đuôi th`ần tượng là việc rất bình thường mà. Cậu chỉ muốn gặp Ki`êu Dī Hàng, cũng không nói muốn làm gì Ki`êu Dī Hàng. Điều quan trọng nhất là... sư huynh hát rất tốt, chắc rằng sẽ không bị La Thiếu Th`ần coi thường đâu nhỉ?

Thẩm Thận Nguyên trong lòng còn đang bối rối, xe bất chợt dừng lại đột ngột.

La Thiếu Th`ần thản nhiên nhìn phía trước.

Thẩm Thận Nguyên quay đ`au, chỉ thấy đối diện con đường, Ki`êu Dī Hàng đội mũ lưỡi trai đang chạy trở v`ề

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 45: Thú Nhận (Hạ)

Dịch: Phong Bụi

Chứng minh, chứng minh, không áp lực.

Bụi: Sr mọi người. Chương trước cái áo khoác của Kiều Anh Lãng là áo khoác mũ trùm, chứ không phải áo khoác và mũ riêng, mình dịch nhầm, đã sửa lại nhé.

Thời gian vài giây, đối với Thẩm Thận Nguyên mà nói, dường như kéo dài cả thế kỷ, đến tận lúc bóng dáng Kiều Dĩ Hàng dừng lại bên cửa sổ xe của La Thiếu Thàn, cậu mới như tỉnh mộng mà bắt đầu kích động.

La Thiếu Thàn kéo cửa kính xe xuống, hỏi: “Có chuyện gì thế?”

Kiều Dĩ Hàng cười hi hi nói: “Ở đây đợi tôi đi nhò xe sao?”

“Xe của cậu đâu?”

“Nổ lốp rã. Chỗc nữa người của công ty sẽ đến giải quyết.” Ánh mắt của Kiều Dĩ Hàng nhìn về phía Thẩm Thận Nguyên, “Bạn gái à? Khá trẻ đây.”

La Thiếu Thàn nói: “Nó có việc tìm cậu đây.”

Kiều Dĩ Hàng ngây ra một lát, nói: “Tìm tôi?”

Thẩm Thận Nguyên không nhịn được nữa nhảy xuống xe, vòng qua đầu xe đi đến trước mặt anh, nắm chặt tay Kiều Dĩ Hàng, “Chúng ta tìm chỗ nào đó để nói chuyện riêng đi.”

Kiều Dĩ Hàng ngạc nhiên La Thiếu Thành.

“Tôi ở dưới lâu đợi hai người.” La Thiếu Thành quay ngược xe lại, lái vào Y Mã Đặc.

Thẩm Thận Nguyên kéo Kiều Dĩ Hàng còn đang không hiểu chuyện gì chạy thực mạng vào Y Mã Đặc.

Kiều Dĩ Hàng đi theo sau cậu, trong lòng cảm thấy rất kỳ quái. Trước không nói đến cô nhóc này là ai, có quan hệ gì với La Thiếu Thành, chỉ riêng nhìn cách bọn họ ở bên nhau đã không giống hai người ở hai độ tuổi rã...

Chẳng lẽ đúng là bạn trai bạn gái thật sao?

Vậy mình sẽ là gì? Người thứ ba sao? Người làm chứng? Bạn bè thân thiết?

Thẩm Thận Nguyên không biết trong lòng Kiều Dĩ Hàng đã thoáng qua rất nhiều phỏng đoán, lòng lòng một dạ kéo anh vào trong phòng làm việc của Cao Cán.

Thư kí của Cao Cán đứng dậy nói: “Giám đốc Cao vẫn chưa về”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Chỉ là mượn một chỗ để dùng thôi, không cần pha trà, cà phê, nước chanh, cảm ơn!”

Thư kí: “.....” Sao cô nhóc lại biết có ba lựa chọn đây nhỉ?

Thẩm Thận Nguyên kéo Kiều Dĩ Hàng vào văn phòng, đóng sầm cửa lại.

Kiều Dĩ Hàng nhìn dáng vẻ thở hổn hộc của cậu, kéo một tấm khăn giấy đưa cho cậu, nói: “Nếu như muốn xin chữ ký cũng không cần tốn công vậy đâu.” Anh lấy ra trong túi áo một sấp giấy đã ký tên sẵn, xé một trang trên mặt trên đưa cho cậu, “Cho em nè.”

“.....” Thẩm Thận Nguyên chậm rãi nói, “Sư huynh, không phải anh đã nói cách làm này rất dung tục rất kiêu căng hay sao?”

Tay Kiều Dĩ Hàng chợt run lên, tờ giấy ký tên săn rời khỏi tay, phất phơ bay xuống đất.

Thẩm Thận Nguyên ho khan một tiếng, nói: “Sư huynh, em là Thẩm Thận Nguyên đây.”

“Được rồi.” Kiều Dĩ Hàng đứng dậy đi ra ngoài.

Thẩm Thận Nguyên xông lên ôm lấy chân anh ta.

Kiều Dĩ Hàng xoa xoa đùa cậu nói: “Em gái ngoan, anh Hai có việc bận rồi.”

“Sư huynh, anh nghe em nói!”

Kiều Dĩ Hàng làm như không nghe thấy gì mỉm cười nói: “Anh Thẩm Thận Nguyên của em vẫn còn nằm trong bệnh viện.”

“Đây chỉ là vỏ ngoài thôi!”

Kiều Dĩ Hàng nhìn chăm chăm cậu một hồi, đột nhiên cười nói: “Anh biết rồi, đây là chủ ý của La Thiếu chứ gì? Không nhìn ra nha, anh ta lại có một tâm hồn trẻ thơ như thế.”

Thẩm Thận Nguyên quyết định ra đòn mạnh hơn: “Sư tỷ Tiêu Châu...”

Kiều Dĩ Hàng: “.....” Đoạn lịch sử đen tối này La Thiếu làm sao biết được?!?

Thẩm Thận Nguyên nói: “Tỷ phu Chiến Hồn.”

“.....”

“Thủy Tiên Hòa Thượng, Suất Suất Suất, Cự Linh Thân.”

Kiều Dĩ Hàng hít sâu một hơi hỏi: “Thế ID của cậu là gì?”

“Đại Hô, Đại Dương...”

“Cậu đã là Đại Hô, chắc hẳn phải biết lý do lập ID đấy là?”

“Sư huynh ở trên em ở dưới.”(Kiều: Cây cành, Hành ôn nước. ^^ Bạn Nguyên đúng là rất trọng lễ nghĩa.)

Bạn trên mạng có thể biết qua các con đường khác, biết đến mức độ này, trừ phi Thẩm Thận Nguyên đã từng kể với người ta, bằng không người ngoài làm sao đoán ra được. Kiều Dĩ Hàng ngẫm nghĩ nói: “Cậu đăng nhập ID Đại Hô thử xem.”

“Không thành vấn đề. Có điều anh phải phá khóa tài khoản của em đã.”

“Tại sao tài khoản lại bị khóa?”

Nhắc đến cái này, Thẩm Thận Nguyên liền tức giận đầy bụng, nếu như không phải tài khoản game bị khóa, có lẽ cậu đã không phải chật vật đến tận hôm nay mới liên lạc được với Kiều Dĩ Hàng. Cậu vội vàng nói lại việc cậu đã lên mạng thế nào, không tìm thấy người thế nào, rã lại gặp được Cự Linh Thần như thế nào, ngày hôm sau thì tài khoản bị khóa.

Kiều Dĩ Hàng nhướn nhướn mày, không rõ là tin hay không, nói: “Màu Thẩm Thận Nguyên thích nhất là màu gì?”

“Màu đen.”

“Sai. Bình thường cậu ấy mua đồ đạc thích màu trắng và màu xanh.”

“Màu đen nam tính hơn.”

“Uhm, cái kiểu suy nghĩ tự gạt mình gạt người này đích thực là giống Thẩm Thận Nguyên.”

“Em là Thẩm Thận Nguyên thật mà!”

Ki ầu Dĩ Hàng đem cậu đến trước cửa sổ bằng thủy tinh cao từ sàn đến trần, chỉ vào hình phản chiếu lại trên thủy tinh, nói: “Đối mặt với cô nhóc mà nói.”

“.....Tôi là Thẩm Thận Nguyên thật.” Thẩm Thận Nguyên hét hết sức yếu ớt.

“Còn nhớ bộ phim lần đầu tiên chúng ta hợp tác không?”

“Nhớ, anh nói đến 《Hắc bạch chi gian》 phải không?” Thẩm Thận Nguyên nhìn thấy ánh mắt thăm dò của Ki ầu Dĩ Hàng, linh quang chợt lóe, đột ngột lùi sau mấy bước, cúi đầu suy nghĩ, rẽ lại ngẩng đầu lên, ánh mắt đã thay đổi.

Ki ầu Dĩ Hàng híp mắt lại, dường như đang tìm kiếm những dấu vết quen thuộc trên người cậu.

Thẩm Thận Nguyên nhấc chân lên, chậm chạp đi đến, sự hống hách và duôn triệt để nhấn chìm dáng vẻ bên ngoài của cậu, ngay cả áo khoác mũ trùm dễ thương cũng nhuốm màu u ám. Cậu dừng lại trước mặt Ki ầu Dĩ Hàng, mặt khẽ ngẩng lên, nói với giọng thản nhiên vừa kiêu ngạo: “Lời thoại... không nhớ nữa.”

Hai má Ki ầu Dĩ Hàng run run, “Không sao, tiếp tục đi.”

Thẩm Thận Nguyên nhìn anh chăm chăm, sự lạnh lùng mà đôi mắt đó lóe lên vào lúc này tuyệt không phải là ánh nhìn một đứa bé gái sáu tuổi có được, “Cút!”

.....

Từ mâu chốt không ngờ vẫn còn nhớ rất rõ.

Ki ầu Dĩ Hàng kéo ghế lại, ngã xuống, “Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

“Sư huynh? Anh tin em rẽ sao?” Thẩm Thận Nguyên chớp chớp mắt, nét mặt khôi phục lại như ban đầu, vẻ mặt không tin nhìn anh. Chuyện vô

lý như thế anh ấy tin đơn giản như thế sao?

Kiều Dĩ Hàng nói: “Một trò đùa dai tới mức này, tôi cho dù bị cười cũng phải chấp nhận thôi.”

Thẩm Thận Nguyên mặt chảy dài, nói: “Em cũng hy vọng đây là một trò đùa dai, thế nhưng thực tế càng hoang đường hơn cả kịch bản đó...”

“Hoang đường đến mức nào?”

“Một câu không nói hết được.....”

Thời gian dần trôi đi.

Cho dù Thẩm Thận Nguyên có rút gọn rã lại rút gọn nữa đoạn lịch sử đó lại, nói xong cũng đã đến tối.

“Cũng may ông trời vào giây phút cuối cùng coi như cũng giúp em một tay, làm cho anh nổ lốp!” Thẩm Thận Nguyên cảm khái vuốt mặt.

“.....” Kiều Dĩ Hàng giật giật đuôi sam của cậu, “Vất vả cho cậu rã.”

“Sư huynh, tại sao biểu cảm của anh trông có vẻ như đang vui mừng khi người khác gặp họa thê?”

Kiều Dĩ Hàng nghiêm túc nói: “Tuyệt đối không có. Tôi chỉ là... lân đầu tiên sờ đuôi sam của sư đệ, cảm giác thật mới lạ.”

Thẩm Thận Nguyên giật đuôi sam lại.

Kiều Dĩ Hàng nói: “Cậu hiện giờ định làm gì?”

“Em đến tìm anh là hy vọng anh có thể nói cho em biết hiện giờ em nên làm gì.”

“.....”

Mắt to nhìn chăm chăm mắt nhỏ.

Mắt nhỏ lại nhìn chăm chăm mắt to.

Tuy rằng trong lòng đã tin đến 99,9%, nhưng cứ nhìn đến vẻ bên ngoài của La Lâm Lâm, Kiều Dĩ Hàng vẫn không khỏi xem cậu là trẻ con, cam tâm tình nguyện nhận trách nhiệm nghĩ cách về mình, “Tôi nghĩ, điều quan trọng nhất là làm thế nào để cậu có thể trở về thân thể của chính mình.” Nói đến đây, sắc mặt của anh ta ngưng trọng, “Thân thể hiện tại của cậu đang gấp rắc rối lớn đấy.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Em không bán ma túy!”

“Tôi tin cậu.”

“..... Có phải anh định nói IQ của em không đủ không?”

“Không, cái này EQ quan trọng hơn.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Cho nên thành ra cậu thiếu hụt cả hai cái.

“Kỳ thực sau khi cậu xảy ra chuyện tại quán bar, tôi và Cao Càn đã biết ngay rõ.” Kiều Dĩ Hàng nói, “Lúc đó cậu bị bên cảnh sát cách ly bảo vệ, tôi và Cao Càn nhờ vả biết bao nhiêu người mới gặp được cậu, xác định cậu không sao.”

Từ lúc xảy ra chuyện đến bây giờ, Thẩm Thận Nguyên ngoại trừ lo lắng chuyện có thể trở về được hay không, còn lo lắng tình trạng sau khi trở về, nghe anh ấy nhắc đến cơ thể mình, lập tức căng thẳng, “Em không sao ư?”

“Còn đang hôn mê.”

Thẩm Thận Nguyên thở phào, nói: “Có thể quay về là tốt rồi.”

Kiều Dĩ Hàng nói: “Đây là mục đích cuối cùng của chúng ta.”

“Vâng, các bước cụ thể thế nào?”

“Thứ nhất, tìm ra người có thể giúp cậu trở về. Thứ hai, tìm ra tung tích của linh hồn La Lâm Lâm. Thứ ba, giúp cậu gột sạch mọi hiềm nghi.”

Thẩm Thận Nguyên liên tục gật đầu, “Sư huynh anh minh, cụ thể làm thế nào?”

“Hơ.”

“Dạ?”

“Hơ.....”

Thẩm Thận Nguyên ho khan một tiếng, nói: “Cao Cấp đâu?”

“Chắc là đang giao thiệp với bên cảnh sát, về chuyện bọn họ tự ý tiết lộ tin tức cậu đang nằm viện.” Kì ầu Dĩ Hàng nói, “Lúc trước cậu được bên cảnh sát bảo vệ như nhân chứng quan trọng, để bên ngoài không nhận ra cậu đang bị cảnh sát khống chế, họ yêu cầu chúng tôi vờ như không biết chuyện này, nên làm thế nào thì làm thế ấy, tốt nhất là ra nước ngoài, tránh để đối phương thông qua chúng tôi mà dò la được tin tức về cậu. Hiện giờ bên cảnh sát thay đổi sách lược, cho nên tôi quay trở về xem có giúp được gì không.”

Thẩm Thận Nguyên cảm động nói: “Mọi người vất vả quá.”

“Sao cậu lại để dính líu tới ma túy vậy?”

Thẩm Thận Nguyên thở dài, nói: “Nếu như em biết thì đã tốt rồi.”

Kì ầu Dĩ Hàng liếc cậu một cái, gật đầu nói: “Tôi biết rồi.”

“Tại sao vậy?”

“Đẹp trai.”

“.....”

Cửa bị gõ hai cái.

Kì ầu Dĩ Hàng đột nhiên nhớ tới La Thiếu Thành, “La Thiếu còn ở phía dưới.”

Thẩm Thận Nguyên cũng sờ, “Biết giải thích thế nào?”

Cửa đẩy vào, là Tiểu Chu.

“Wah, đáng yêu quá đi!” Tiểu Chu ngẩng xổm xuống trước mặt Thẩm Thận Nguyên, nhè nhẹ nhéo má cậu, lại giật giật đuôi sam của cậu.

Thẩm Thận Nguyên mặt không chút biểu cảm giật đuôi sam lại.

Kiều Dĩ Hàng hỏi: “Chuyện gì thê?”

“Đưa tài liệu, tiện đường truyền đạt mệnh lệnh của Giám đốc Trương.” Tiểu Chu ho khan một tiếng, nghiêm mặt nói: “Không được phép hợp tác với Mã mặt dài.”

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Mã mặt dài là ai?”

Kiều Dĩ Hàng nói: “Mã Thụy mặt dài không?”

“Phẳng.” Thẩm Thận Nguyên chợt hiểu, “Mã Duy Càn?”

Tiểu Chu nói: “Cô bạn nhỏ biết nhanh thật đây.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Tôi còn biết Thẩm Thận Nguyên rất đẹp trai nữa.”

Kiều Dĩ Hàng: “.....”

“Nhắc đến Thẩm Thận Nguyên, tài khoản game của cậu ấy bị hack rã.” Tiểu Chu nói xong, phát hiện sắc mặt của Kiều Dĩ Hàng và Thẩm Thận Nguyên đều có chút cổ quái.

Thẩm Thận Nguyên nói: “Sao cô biết?”

Tiểu Chu nói: “Có người đăng nhập vào tài khoản của cậu ấy. Giám đốc Trương nói với tôi, tôi liền yêu cầu khóa tài khoản rã.”

“.....” Thì ra kẻ gây họa chính là đây! Thẩm Thận Nguyên nghiến răng nói, “Chẳng may là chính anh ta thì sao?”

“Nhóc đang nói cậu ta hôn mê một nửa tỉnh lại, chạy đến quán net đăng nhập tài khoản, chào hỏi bạn mạng r ồi lại chạy v ề bệnh viện tiếp tục hôn mê sao?” Tiểu Chu sờ cùm, “Cậu ta có mục đích gì chứ?”

Thẩm Thận Nguyên: “.....”

Ki ều Dĩ Hàng nói: “Nói v ề chủ đ ề chính đi, chúng ta trước tiên nên suy nghĩ nên giải thích thế nào với La Thiếu.”

“La Thiếu? Anh định từ bỏ việc hợp tác với Mã Duy Càn sao? Tôi phục anh đó!” Tiểu Chu ôm quyền.

Ki ều Dĩ Hàng nói: “Đây là cháu gái của La Thiếu.”

Ánh mắt của Tiểu Chu đảo qua đảo lại giữa hai người mấy lượt liền, bất ngờ hoảng sợ kêu lên: “.....Anh đã làm gì với cô bé r ồi?”

Thẩm Thận Nguyên trực tiếp bỏ mặc tiếng kinh hô của cô, do dự mở miệng nói: “Nói thật thì thế nào?”

Ki ều Dĩ Hàng kinh ngạc hỏi: “Cậu không sợ anh ta tức giận sao?”

“Bây giờ có người cứu r ồi.” Thẩm Thận Nguyên tràn đầy kỳ vọng nhìn anh.

Ki ều Dĩ Hàng cúi đầu móc điện thoại ra, “Tìm Cao Càn v ềđã.”

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 46: Lấy Lòng (Thượng)

Dịch: Phong Bụi

Cơm hộp, cơm hộp, ăn không thấy vị.

Trong lúc Kiều Dĩ Hàng trình bày lại tình hình cho Cao Càn, Thẩm Thận Nguyên ngửi thấy mùi sườn, đi ra ngoài, nhìn thấy thư ký đang ăn cơm hộp, không nhịn được đến gần đứng bên bàn nhìn cô ta ăn.(=.= hic, bạn này vô duyên hết cỡ.)

Thư ký đang ăn hết sức ngon lành lập tức như ăn phải một cục đá một cân, miếng cơm mắc trong họng không lên cũng không xuống, “Em đói hả?”

Thẩm Thận Nguyên gật đầu.

Thư ký liếc nhìn qua văn phòng một cái, đưa một hộp cơm mua thừa ra đưa cho cậu, “Ăn đi.”

Thẩm Thận Nguyên ôm lấy lìa chạy mất.

Thư ký: “.....” Cô là bị lừa, bị bắt, hay là bị cướp vậy?

Thẩm Thận Nguyên đi thang máy xuống tầng, vừa nhìn đã thấy La Thiếu Thàn đang ngồi quay lưng lại với thang máy.

Sắc đêm tĩnh mịch, anh cũng như đêm.

“Tiểu tiếu thúc thúc.” Sự hưng phấn và kích động khi gặp được Kiều Dĩ Hàng chầm chậm lui, Thẩm Thận Nguyên rất nhanh ý thức được, trước khi

cậu trở về thân thể của mình cậu vẫn là La Lâm Lâm, vẫn phải đối mặt với cuộc sống của La Lâm Lâm.

Đầu La Thiếu Thân hơi nghiêng, không quay hẳn lại, “Nói xong rồi?”

Thẩm Thận Nguyên vòng đến trước mặt anh, đưa hộp cơm cho anh.
(Bụi: Bạn thật biết nghĩ T.T)

La Thiếu quét mắt một cái, thuận tay đưa cho cậu một túi xách lớn.

Thẩm Thận Nguyên đặt hộp cơm sang một bên, mở túi xách ra, phát hiện ra là sáu hộp thức ăn nhanh, “Đây là gì? Vịt quay Bắc Kinh? Cá chép chua ngọt, sườn nướng đỏ...” Cậu cảm động lấy thức ăn ra, sau đó đưa cho anh, “Cùng ăn nhé.”

La Thiếu Thân mở hộp cơm bị cậu ghẻ lạnh ở một bên ra, không nói không rằng bắt đầu ăn.(Bụi: Anh hành động thâm thúy ghê ta.)

Thẩm Thận Nguyên: “.....”

Hành động của La Thiếu chắc là đang nể mặt cậu nhỉ? Tại sao cậu vẫn có cảm giác bị tát vào mặt? Ngay cả cá chua ngọt cũng chỉ ăn thấy vị chua, không thấy vị ngọt đâu cả. Cậu nhai cơm như nhai sáp.

La Thiếu Thân ăn được vài miếng thì đặt xuống, lấy điện thoại ra gọi điện.

Thẩm Thận Nguyên dựng thẳng tai lên, chỉ nghe anh nói: “Sẽ vĩnh hằng sớm thôi... không có chuyện gì cả, ăn cơm ở ngoài... được, tôi biết rồi,...”

La Thiếu Thân bỏ điện thoại xuống.

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Nhà có chuyện sao?”

La Thiếu Thân mỉa mai: “Một đứa trẻ sáu tuổi tự chạy ra khỏi nhà trẻ, chẳng lẽ không được coi là có chuyện?”

“Hơ,” Thẩm Thận Nguyên biết lỗi cúi đàu, “Con theo đuôi thần tượng mà.”

Nét mỉa mai của La Thiếu Thần càng đậm.

Thẩm Thận Nguyên cắn đũa nói: “Hay là, con đến ở nhà Kiều Dĩ Hàng vài ngày?”

“Dựa vào cái gì?”

“Hơ, theo đuôi thần tượng?”

La Thiếu Thần nói: “Kiều Dĩ Hàng dựa vào gì mà đêng ý?”

“Bởi vì... con là cháu gái của chú!” Thẩm Thận Nguyên ưỡn ngực.

La Thiếu Thần không rõ đêng ý hay không, nói: “Ăn mau lên, ăn xong còn vè”

Đôi mắt của Thẩm Thận Nguyên khẽ liếc, trộm nhìn về phía thang máy.

Thang máy không có bất cứ động tĩnh gì.

Sư huynh...

Trong bụng Thẩm Thận Nguyên gọi đi gọi lại Kiều Dĩ Hàng hàng nghìn lần.

Sau lưng bắt chẹt có một luồng gió mát lạnh thổi qua.

Thẩm Thận Nguyên run rẩy một chút, quay đàu nhìn.

Nơi cửa lớn, bóng dáng Cao Càn khoác cảnh đêm, đi từ ngoài vào.

Lúc đàu Thẩm Thận Nguyên ký hợp đồng với Y Mã Đặc thông qua người quản lý vương bài Cao Càn, sau khi vào công ty, quan hệ ngoài công việc giữa cậu và Cao Càn không thân thiết như với Kiều Dĩ Hàng, bởi vì bản thân Cao Càn vốn cũng không phải người dễ thân cận. Nhưng vào lúc

xảy ra chuyện, tâm quan trọng của Cao Cần mới thể hiện rõ, ngay cả Mã Thụy lúc uống say cũng từng nói, Cao Cần là người đáng tin nhất trong công ty.

Nếu như nói gấp lại Kiều Dĩ Hàng khiến cậu cảm thấy thân thiết như gấp lại người thân, thì cảm giác khi gấp được Cao Cần chính là sự an tâm khi bắt được phao cứu sinh.

“Giám đốc Cao.” La Thiếu Thần đứng dậy.

Cao Cần nói: “La Thiếu.”

Hai người đồng thời giơ tay ra bắt tay, ánh mắt dường như vô hình trung đã giao lưu rất nhiều thông tin.

Thẩm Thận Nguyên đứng bên người Cao Cần, nỗ lực ngẩng đầu nhìn ông ta, trong mắt bao hàm hàng ngàn lời muốn nói, câu hỏi bắn ra từ trong mắt như súng máy.

Đại Kiều đã giải thích hết mọi chuyện chưa?

Ông có tin tôi không?

Đã nghĩ ra cách giải quyết chưa?

.....

Súng máy bắn vào cầm. Cao Cần mắt cũng không thèm liếc lấy một cái, “Chuyện của Khải Tùng, xin hãy bớt đau buột.”

La Thiếu Thần nói: “Thẩm hỏi xã giao, tôi đã nhận được rá.”

Cao Cần nói: “Chuyện hợp tác giữa Đại Kiều và Mã Duy Càn, tôi sẽ suy xét.”

La Thiếu Thần nói: “Thêm người thì thêm tiền.”

Cao Cần gật đầu nói: “Lý do từ chối này rất hay.”

“Tù chối hay không tôi không có ý kiến.”

Cao C`ân cuối cùng cũng cúi xuống, “La Lâm Lâm?”

Thẩm Thận Nguyên lập tức tiến lại g`ân, “Chào bác, con là La Lâm Lâm.” Ba chữ cuối nói thật chậm, tràn đầy hàm ý.

Cao C`ân hỏi: “Có biết thiên sư A Bảo không?”

Hai mắt Thẩm Thận Nguyên sáng lên, A Bảo chính là vị thiên sư bắt ma duy nhất cậu quen biết mà trước đó cậu muốn liên lạc, Cao C`ân hỏi như vậy, chắc chắn rằng Đại Ki`ều đã nói hết sự việc, hơn nữa ông ấy cũng đã tin r`ồi. “Biết!” Từ lúc trở thành La Lâm Lâm đến nay, đây là lần đầu tiên cậu trả lời hùng h`ồn nhất.

Cao C`ân hỏi: “Liên lạc với cậu ta thế nào?”

“Trong nhà cháu có...” Thẩm Thận Nguyên bất chợt ý thức ra La Thiếu Th`ân vẫn ở bên cạnh, ánh mắt không khỏi ngược nhìn Cao C`ân, dường như đang hỏi, nên thú thật hay không thú thật, thấy ông ta không ra hiệu gì, mới l`âm b`âm nói tiếp, “Trong ngăn kéo.”

Cao C`ân nói với La Thiếu Th`ân: “Một bộ truyện tranh. Trẻ con vẫn luôn thích xem truyện tranh mà.”

La Thiếu Th`ân nhướn mày nói: “Không ngờ anh cũng thích.”

“Như vậy mới không có sự ngăn cách trong giao tiếp.” Cao C`ân nói rất sâu xa.

La Thiếu Th`ân bình thản nói: “Ngăn cách trong giao tiếp có thể xóa bỏ, ngăn cách về thân phận mới khó vượt qua.”

Ánh mắt Cao C`ân lấp lóe: “Có lý lầm.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Sau khi thân thể cậu trở thành sáu tuổi, IQ cũng giảm theo r`ồi, tại sao lời mà họ cảm thấy có lý... cậu lại không hiểu gì hết vậy?

“Chúng tôi về trước đây.” La Thiếu Thần khom người thu dọn hộp cơm, sau đó xách ra khỏi cửa.

Thẩm Thận Nguyên đi theo hai bước, đột nhiên chạy trở về nới nhỏ với Cao Càn: “Trong hộp bánh quy.”

Cao Càn nói: “Cậu nói với tôi là ngăn kéo nào sẽ càng thực tế hơn.”

“Không nhớ nữa rã.”

“Bây giờ tôi đã tin cậu không cố ý quên mất số điện thoại của tôi rã.”

Thẩm Thận Nguyên vẻ mặt sầu khổ, nói: “Chữ số của số điện thoại quá nhiều.”

Cao Càn nói: “Số điện thoại của tôi tổng cộng được tạo thành từ ba chữ số.”

“114 chỉ có hai chữ số, ông có thể đi đăng ký không?”

“Giúp cậu đăng ký mất tích còn dễ hơn.”

“.....” Thẩm Thận Nguyên cảm thấy một mình chạy trở lại không phải là một hành động thông minh.

Cao Càn khom người xuống hỏi: “Mật mã tài khoản game của cậu được tạo thành từ mấy chữ số?”

“Một, 11111.”

Cao Càn: “.....”

Đại sảnh quá lớn nên không nhận thấy, đơn độc ở cùng với La Thiếu Thần trong chiếc xe chật hẹp kín mít, Thẩm Thận Nguyên mới cảm thấy không khí thật bức bối.

“Sườn nướng đỏ hôm nay ngon thật nhỉ?” Cậu tìm đế tài để nói.

La Thiếu Th`ân thản nhiên nói: “Chú không ăn.”

“.....” Thẩm Thận Nguyên nói, “Chú ăn món gì? Có ngon không?”

“Không để ý.”

Đây chính là cái gọi là ăn không thấy vị gì? Vẫn đ`êdường như rất nghiêm trọng. Thẩm Thận Nguyên quyết định cúi đ`ầu, “Xin lỗi. L`ân sau con sẽ không lén chạy ra ngoài một mình nữa.” Số điện thoại của Cao C`ân quả nhiên dễ nhớ, lúc trước không nhớ, nhất định là vì tiềm thức bị cản trở, l`ân này cậu đã nhớ cực kỳ kỹ r`ää.

La Thiếu Th`ân không trả lời.

“Tiểu tiểu thúc thúc?” Thẩm Thận Nguyên thăm dò, thò đ`ầu qua khe giữa ghế lái chính và ghế lái phụ.

Bánh lại của La Thiếu Th`ân đột ngột chuyển hướng.

Đ`ầu của Thẩm Thận Nguyên khẽ va vào bên cạnh chỗ ngồi, vội vàng ng`ääi trở về, xoa xoa đ`ầu, vô tội nhìn gáy người đang lái xe.

La Thiếu Th`ân mặt không chút biểu cảm, tiếp tục lái xe.

“La Thiếu biết?” Kì `äu Dĩ Hàng chấn kinh nhìn Cao C`ân.

Cao C`ân nói: “Ít nhất đã cảm nhận được.”

Kì `äu Dĩ Hàng hỏi: “Loại chuyện này làm sao có thể cảm nhận được?”

Cao C`ân nói: “Bước ra khỏi giới hạn IQ của anh, nhìn lại vấn đ`ê này từ đ`ầu.”

“.....” Kì `äu Dĩ Hàng ho khan một tiếng, “Tôi tin vào diễn xuất của sư đệ.”

Cao C`ân nói: “Đứng vào IQ của Thẩm Thận Nguyên, nhìn lại vấn đ`ê này từ đ`ầu.”

Kiều Dĩ Hàng: “.....”

“Anh cảm thấy anh ta đã biết được bao nhiêu?”

“Lúc Thẩm Thận Nguyên muôn đi cùng cậu, La Thiếu đã nói gì?”

“Không nói gì cả, chỉ bảo sẽ đợi ở dưới lầu.”

“Các cậu nói chuyện bao lâu?”

“Khoảng... 4-5 tiếng.”

“Anh ta có lên xem lầu nào không?”

“.....Không hề” Kiều Dĩ Hàng bắt đầu cảm thấy không bình thường.

Cao Cẩn nói: “Đứa cháu gái sáu tuổi đi theo một người đàn ông gần trung niên lên lầu 4-5 tiếng đồng hồ mà không hỏi han gì...”

“Cái gì mà gọi là gần trung niên?” Kiều Dĩ Hàng nhảy dựng.

“Đấy không phải trọng điểm.”

“Rất trọng điểm đấy!”

“Người trung niên mới tranh cãi về vấn đề này.”

“..... Chẳng lẽ ông không tranh cãi?”

“Tất nhiên là không. Tại sao tôi phải tranh cãi về việc cậu có phải trung niên hay không?” Cao Cẩn xoa xoa cầm nói: “Mà câu cuối cùng La Thiếu nói, cũng rất thú vị.”

Kiều Dĩ Hàng nói: “Có cần ngả bài với La Thiếu không?”

Cao Cẩn nói: “Cứ để Thẩm Thận Nguyên tự quyết định.”

Kiều Dĩ Hàng nói: “Ông đồng ý cậu ta mới dám.”

Cao C`ân nhướn mày.

“Dường như cậu ta có chút sợ La Thiếu.” Kì`ài Dī Hàng nói, “H`ăi trước có mấy l`ần La Thiếu nhờ tôi hỏi thăm cậu ta, chưa l`ần nào cậu ta đáp lại.”

Cao C`ân híp mắt lại, nói: “Chẳng trách mức ti`ền La Thiếu đòi Y Mã Đặc càng ngày càng cao.”

V`ề đến đại trạch La gia, đại trạch đèn đóm sáng trưng.

Thẩm Thận Nguyên đột nhiên rất chột dạ, lúc xuống xe cứ nắm chặt khuy măng sét của La Thiếu Th`ân.

La Thiếu Th`ân đi đến cửa, đột nhiên bước chân chợt chuyển, nói: “Chú nhớ vẫn còn có việc, v`ề trước đây.”

Thẩm Thận Nguyên hoảng hốt: “Chú không vào sao?”

La Thiếu Th`ân khom người, mỉm cười với cậu: “Họa mình gây ra, tự mình thu dọn.”

Khuy măng sét lọt qua khẽ tay, Thẩm Thận Nguyên đuổi theo hai bước, giương mắt nhìn anh lái xe đi, quay đầu xe, sau đó thuận theo con đường nhỏ, biến mất sau cổng lớn.

“Cực cưng!” Tiếng kinh hô của vú Triệu phá tan sự yên tĩnh trong đại trạch.

Thẩm Thận Nguyên bị ôm trở vào.

Người trong đại trạch có mặt rất dày đủ.

La Định Âu, La Khải Trạch, La Học Giai, La Học Mẫn không nói làm gì, ngay cả Sử Mạn Kỳ và Cát Phụng cũng có mặt.

Thẩm Thận Nguyên không khỏi nhớ đến La Thiếu Th`ân.

“Hôm nay con đi đâu thế?” La Khải Trạch đứng ra làm mặt nghiêm.

Thẩm Thận Nguyên ra vẻ sợ hãi trốn trong lòng vú Triệu.

Vú Triệu quả nhiên bất mãn trừng mắt nhìn La Khải Trạch.

La Khải Trạch cười khổ, khí thế lập tức dịu lại, “Bố, ông nội, cô và vú đều rất lo cho con.”

Sử Mạn Kỳ cũng không chịu tỏ ra yếu thế, kêu lên: “Mẹ cũng rất lo cho con.”

Thẩm Thận Nguyên lộ đàu ra, khom người trước mọi người, “Xin lỗi.” Nói xong, rụt đàu về ra vẻ u buồn.

La Định Âu mỉm cười đàu tiên, vẫy tay về phía cậu nói: “Nào, đến chỗ ông nào, nói cho ông biết, hôm nay đã đi những đâu.”

Thẩm Thận Nguyên đi ra khỏi lòng vú Triệu, nhào vào lòng ông: “Đi gặp Kiều Dĩ Hàng, con rất thích anh ấy. Anh ấy là đại minh tinh.”

La Định Âu cũng có chút ấn tượng với Kiều Dĩ Hàng. Hồi đàu khi người kế thừa thứ nhất của Trương thị – Trương Thức Khiêm tổ chức hôn lễ, Kiều Dĩ Hàng và em trai của Trương Thức Khiêm cùng xuất hiện, hai người còn nói chuyện vài câu.

“Muốn gặp minh tinh thì cứ bảo tiểu tiếu thúc dắt con đi, sao lại đi một mình như thế? Có biết ông nội lo lắng thế nào không hả?” La Định Âu nói.

Thẩm Thận Nguyên nắm lấy ống tay áo của La Định Âu, xị mặt ra: “Tiểu tiếu thúc giận rã, chú ấy không để ý đến con nữa.”

La Định Âu: “.....” Vừa rã hình như ông bảo mình rất lo lắng thì phải? Đè tài tại sao lại chuyển lên đàu La Thiếu Thành rã?

“Không thể nào. Cục cưng dễ thương như vậy mà, chúng ta sẽ không giận con đâu, ta chỉ lo lắng sự an toàn của cục cưng thôi.” Vú Triệu không

nở nhìn thấy cậu bu *ân* bã nhất, là người đầu tiên chạy ra an ủi.

Thẩm Thận Nguyên nói: “Chú ấy không để ý đến con thật r *ồ*.” Tách tách, hai hàng nước mắt chảy xuống.

La Định Âu lập tức dập tắt ngọn lửa đố kỵ nho nhỏ trong lòng, an ủi nói: “Chú của con có việc bận mà, đợi xong việc sẽ trở về ngay thôi.”

Thẩm Thận Nguyên ngẩng đầu lên, đáng thương nhìn ông: “Ngày mai tiểu tiểu thúc thúc có thể chở con đi học không?”

“Cái này...” La Định Âu còn đang do dự, vú Triệu đã đồng ý ngay: “Vú sẽ nói với chú ấy.”

Thẩm Thận Nguyên lúc này mới chuyển khóc thành cười.

La Khải Trạch và Sử Mạn Kỳ nhìn mà đều cảm thấy cảm xúc khó nói thành lời.

Sau khi Vú Triệu đưa Thẩm Thận Nguyên lên lầu, La Định Âu nhìn La Khải Trạch r *ồ* lại nhìn Sử Mạn Kỳ, nói: “Mấy đứa cũng không cắn cãi nhau vì Lâm Lâm nữa, ta thấy Lâm Lâm chịu theo Thiếu Thân hơn cả.”

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 47: Lấy Lòng (Trung)

Dịch: Phong Bụi

Thăm dò, thăm dò, không kết quả.

Hôm nay có lẽ là ngày mẫn nguyện nhất từ sau khi Thẩm Thận Nguyên trở thành La Lâm Lâm, giống như chiếc diều bị dứt dây nay đã mắc vào trên cây, tuy vẫn chưa được chủ nhân tìm ra, nhưng ít ra đã không còn trôi dạt, trong lòng đã cảm thấy tự tin hơn.

Thẩm Thận Nguyên nằm trên giường, nghĩ đi nghĩ lại những việc đã xảy ra ngày hôm nay, đặc biệt là đoạn cậu và Kí ệu Dĩ Hàng trùng phùng, nhưng cho dù nhớ đi nhớ lại bao nhiêu lần, cảnh tượng vẫn vô ý thấp thoáng bóng lưng La Thiếu quay lưng lại với thang máy.

Màn đêm dày đặc ngoài cửa kính là sân khấu cô độc của anh, bản thân là khách xem bị bức tường vô hình ngăn bên ngoài.

Rầm.

Thẩm Thận Nguyên lăn lộn trên giường đến quên cả trời đất không cẩn thận rơi xuống giường.

Cũng may trên người có quần chăn, phía dưới còn lót thảm, nên cũng không đau, nhưng lại khiến cho đầu óc Thẩm Thận Nguyên thanh tỉnh.

Tại sao vừa rồi cậu lại có thể nảy sinh cảm giác day dứt, có lỗi với La Thiếu?

Chẳng khác nào cừu đực tình với sói, chuột đực tình với mèo...

Thẩm Thận Nguyên trèo lại lên giường, úp mặt vào gối.

Không nghĩ nữa không nghĩ nữa không nghĩ nữa.

.....

Năm phút sau.

Thẩm Thận Nguyên xoay người lại, lẩm bẩm với trán nhà: “Nên xin lỗi thế nào đây?”

Ngày hôm sau, không đợi vú Triệu gọi dậy, Thẩm Thận Nguyên đã lặng lẽ thay quần áo, gấp chăn, xuống nhà.

Xuống nhà cùng lúc còn có La Học Mẫn.

“Hôm nay có đi học không?” Cô thuận miệng hỏi.

Thẩm Thận Nguyên nghĩ đến kế hoạch mình đã phác thảo qua, chột dạ nói: “Chắc là đi?”

“Hả?” La Học Mẫn vốn không để tâm lắm lập tức quan tâm.

Thẩm Thận Nguyên nhấc chân chạy xuống nhà, mới chạy được hai bước đã bị cô ôm eo bế lên, “.....” Tay ngắn chân ngắn thật bất tiện.

La Học Mẫn bế cậu nói: “Sao lại dùng ngữ khí nghi vấn?”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Dùng sai rồi.”

“Hôm nay con nhất định đi học chứ?”

“Đi mà.” Ánh mắt Thẩm Thận Nguyên chân thực.

La Học Mẫn bế cậu đến tận khi xuống nhà mới thả ra, “Ngoan. Lâm Lâm chỉ cần học hành chăm chỉ là được rồi, những chuyện đau đớn khác cứ để ông nội và cô lo.”

Thẩm Thận Nguyên nhớ đến Cát Phụng, vội hỏi: “Mẹ đâu r ă?”

“Lâm Lâm nhớ mẹ à?” Biểu cảm của La Học Mẫn rất không vui, “Cô không tốt sao? Lâm Lâm tìm mẹ làm gì? Cô giúp con không được không?”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Tôi qua còn chưa nói chuyện với mẹ.”

La Học Mẫn nói: “Mẹ con có chuyện phải rời nhà một thời gian, Lâm Lâm nêu như nhớ mẹ thì có thể... viết thư. Cô sẽ gửi thư cho mẹ con.”

Gửi mới là lạ đây.

Thẩm Thận Nguyên phát hiện người nhà họ La đ ầu lừa trẻ con y như nhau. “Được, cảm ơn cô.” Miệng cậu nói vậy, trong lòng lại âm thầm lo lắng, nêu như Cát Phụng chạy mất r ă, không biết lúc nào mới có thể gặp lại.

La Học Mẫn kéo cậu đến phòng ăn, La Thiếu Th ần đã ng ă lù lù ở đó.

Thẩm Thận Nguyên lập tức giambiết ra khỏi tay cô, ng ă bên cạnh La Thiếu Th ần, cười hi hi nói: “Chào buổi sáng tiểu tiếu thức thúc.”

La Thiếu Th ần khẽ gật đ ầu, nói với La Học Mẫn: “Thỏa thuận đã bàn xong chưa?”

La Học Mẫn nói: “Chỉ là chuyện m ăt triệu thôi, kỳ thực không c ăn bàn bạc. Chỉ là chị không cam tâm cho cô ta.”

La Thiếu Th ần hỏi: “Khải Trạch vẫn ổn chứ?”

“Cứng đ ầu chẳng khác gì Học Giai, cũng may nó là đàn ông, vẫn có thể buông tay.”

Tình cảm của La Khải Trạch đối với Sứ Mạn Kỳ không c ăn nghi ngờ, nêu không đã không cưới cô ta khi tuổi còn trẻ như vậy, thậm chí biết cô ta sau khi kết hôn không giữ trọn đạo làm vợ vẫn không nỡ buông tay. Nếu không phải vậy, La Định Âu đã không ôm ấp ý muốn hai người làm lành. Nhưng yêu và lưu luyến là một chuyện, sống chung với nhau thế nào lại là

chuyện khác. Hai người không cùng nhịp bước nếu như không chịu sửa nhịp bước của mình để phù hợp với tiết tấu của người còn lại, kết quả chỉ có thể càng đi càng xa.

La Khải Trạch và Sử Mạn Kỳ là bi kịch như thế.

La Học Mẫn nhìn Thẩm Thận Nguyên một cái, không muốn nhắc đến quá nhiều chuyện về Sử Mạn Kỳ trước mặt cậu, chuyển đề tài: “Chuyện của Khải Tùng đã giải quyết kha khá rồi. Bố không muốn làm quá àm ī, dự định buổi sáng ngày mai tống táng (đưa đi hỏa thiêu hoặc chôn), buổi chiều làm một lễ truy điệu nhỏ, không mời phóng viên, chỉ mời vài bạn bè thân thích gặn gũi. Chú và thím...”

“Em sẽ thông báo cho họ.” La Thiếu Thành nói.

La Học Mẫn gật đầu nói: “Ừm.”

La Thiếu Thành cúi đầu uống cà phê, khéo mắt liếc thấy một đũa đang kẹp một chiếc bánh bao hấp run run vươn đến.

Thẩm Thận Nguyên quan sát phản ứng của La Thiếu Thành, thấy anh không chú ý, lại đưa đũa hoa hoa phía trước. Đừng thấy đoạn đường nhỏ mà coi thường, đối với tay của một đứa trẻ sáu tuổi đúng là một gánh nặng, đặc biệt là khi còn phải vòng qua tay của La Thiếu Thành, vươn dài tay ra. Đúng là không gạo, đâu khéo cũng nấu không thành cơm, kỹ thuật thì có đó, nhưng sức lực thì không đủ.

Nhin thấy cái bánh bao hấp run rẩy sắp rơi xuống, cái đĩa vốn ở trước mặt La Thiếu Thành bị đẩy đi một chút.

Thẩm Thận Nguyên như trút được gánh nặng thả xuống, cắn đũa nhìn anh.

La Thiếu Thành nhiên gấp lên, một hai cái liền ăn hết.

“Ngon không?” Thẩm Thận Nguyên kỳ vọng hỏi.

La Thiếu Thàn nhướn mày, “Của con làm à?”

Khí thế của Thẩm Thận Nguyên yếu đi, “Của con gấp.”

Mắt La Học Mẫn chuyển qua chuyển lại giữa hai người, nói: “Chẳng trách bối nói tình cảm giữa chú và Lâm Lâm tốt hơn, chị chưa thấy Lâm Lâm gấp đố ăn cho người khác bao giờ.”

Thẩm Thận Nguyên lập tức như hiến bảo vật, gấp bánh bao cho cô.

La Học Mẫn cầm lấy đĩa vươn tay ra nhận, sau đó cười cười với La Thiếu Thàn nói: “Lây phúc rascal!”

La Thiếu Thàn hỏi: “Gần đây không có kế hoạch giảm béo sao?”

Phụ nữ nhạy cảm nhất với giảm béo, không những thế cô còn tên là La Học Mẫn, “Chú cảm thấy chị nên đặt ra kế hoạch dạng đó hả?”

La Thiếu Thàn nói: “Em chỉ ra một kiến nghị có nhu cầu của thị trường thôi.”

“... Chỉ là một cái bánh bao thôi mà, không cần phải ghen tỵ thế chứ?” La Học Mẫn nhét cả cái bánh bao vào miệng, chậm rãi ăn, “Kế hoạch bắt đầu từ bữa ăn trưa.”

Thẩm Thận Nguyên thấy bánh bao đắt hàng như vậy, lập tức kỳ vọng nhìn La Thiếu Thàn, “Muốn nữa không?”

La Thiếu Thàn liếc cậu một cái, liền đổi cái đĩa còn bốn cái bánh bao của cậu với cái đĩa không của mình.

Thẩm Thận Nguyên: “.....”

Vú Triệu từ nhà bếp đi ra, nhìn thấy đĩa trước mặt Thẩm Thận Nguyên đã hết, kinh ngạc hỏi: “Hôm nay cục cưng ăn giỏi thế?”

Thẩm Thận Nguyên đáng thương nhìn bà: “Còn không?”

La Học Mẫn nhịn không được cười nói: “Đông Quách(1)Lâm Lâm vẫn chưa ăn no.”

Vú Triệu không hiểu bốn chữ đằng trước, nhưng hiểu rõ bốn chữ đằng sau, vội vàng vào bếp lấy ra bánh mì và bánh kem, “Bánh bao hấp hết rã, nếu cục cưng thích ăn, vú Triệu ngày mai lại làm cho con ăn.”

La Học Mẫn hỏi La Thiếu Thàn: “Ngày mai chú vẫn đến chứ?”

“Đến!” Thẩm Thận Nguyên trả lời thật to.

La Học Mẫn nói: “Dì Triệu phải làm gấp đôi rã.”

Đối với sự trêu chọc của cô, La Thiếu Thàn từ đầu đến cuối coi như không nghe thấy.

Ngã xe của La Thiếu Thàn đi ra từ đại trạch, Thẩm Thận Nguyên suy nghĩ mãi xem nên mở miệng thế nào, lúc nào mở miệng. Nếu như thời cơ mở miệng quá sớm, nói không chừng La Thiếu sẽ trực tiếp quay đầu xe chở cậu về. Có điều, ... nếu La Thiếu thực sự muốn đưa cậu về, bất luận mở miệng lúc nào cũng đầu có chung một kết quả phải không?

Nghĩ đến điều này, Thẩm Thận Nguyên lại có chút tuyệt vọng.

“Tiểu tiểu thúc thúc.”

Cậu thò đầu ra từ khe hở giữa ghế lái chính và ghế lái phụ, “Chú đã hết giận chưa?”

La Thiếu Thàn thản nhiên nói: “Vì mới sáng sớm ra con đã bắt chú làm tài xế riêng sao?”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Con chỉ muốn xây dựng một cầu nối thông hiểu lẫn nhau giữa chúng ta thôi.”

“Con cảm thấy giữa chúng ta cần thông hiểu lẫn nhau sao?”

“Cần chứ.”

Khóe miệng La Thiếu Thàn cong lên, vô cùng mỉa mai.

Thẩm Thận Nguyên không nhìn thấy, cứ tự mình nói: “Hôm nay con không muốn đi nhà trẻ.”

La Thiếu Thàn đỗ xe bên đường, cởi dây an toàn, móc ví ra.

Thẩm Thận Nguyên nói: “Chú không phản đối sao? Vậy trước tiên chúng ta tìm nơi nào đó... đây là gì?”

“Nhân dân tệ, 100 đồng.”

“... Con biết.”

La Thiếu Thàn nói: “Gọi xe trong nội bộ thành phố hẳn là đủ.”

Thẩm Thận Nguyên ngược mắt nhìn, dẹt cái miệng ra nói: “Nếu như chú có việc, con có thể đi theo chú.”

La Thiếu Thàn thu tiềng lại, “Có lý, có lẽ chú vừa khoe cẩn đến Y Mã Đặc, con có thể đi nhờ xe.”

“.....” Thẩm Thận Nguyên ho khan một tiếng, “Con tìm Kiều Dĩ Hàng là vì có chút chuyện muốn nhờ anh ấy giúp.” Cậu do dự một chút, quyết định thử xem phản ứng của La Thiếu Thàn, nếu như La Thiếu Thàn rất bình tĩnh, cậu sẽ lộ ra một chút tin tức, để anh ta để tâm một chút, nếu như phản ứng kịch liệt, thì trước tiên không nói vội, đợi bên Cao Cẩn có tin tức thì lại tính tiếp. “Hơ, chú tin trên đời này có ma không?”

La Thiếu Thàn thắt lại dây an toàn, sau đó quay đầu nhìn cậu, chậm rãi nhếch môi nụ cười lạnh lẽo: “Không tin.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....”

Đây được tính là phản ứng rất bình tĩnh hay là phản ứng rất kịch liệt?

Xe brừm một cái rầm tiếp tục đi.

Nhà trẻ có một cửa ải đang chờ đợi Thẩm Thận Nguyên.

Kì ải Anh Lãng chặn tại cửa lớp nói: “La Lâm Lâm, hôm qua có phải cậu lấy trộm áo của tớ không?”

Thẩm Thận Nguyên thản định nói: “Cầm nhầm thôi.”

“Gạt người! Áo của tớ là màu xám, áo của cậu là màu hồng!”

“Tớ bị mù màu.”

“...Mù màu là gì?”

“Không phân biệt được màu sắc.”

“Cậu nói dối! Áo của tớ là khóa kéo, áo của cậu dùng cúc!”

“Tớ quên rã.”

“Cậu nói dối!”

“..... Được rã, tớ nói dối.”

Phạm nhân quá thẳng thắn, khiến cho người hỏi cung lập tức không có cảm giác thành tựu, “Cậu, vậy cậu trộm áo tớ làm gì?”

“ Tay chân vụng vẽ”

“Hả?”

“Hả cái gì mà hả? Mau vào lớp đi!”

“Lời bài hát thiếu nhi hôm qua cô giáo bảo học thuộc cậu đã thuộc chưa?”

“.....”

Tôi muốn trở lại làm Thẩm Thận Nguyên!

Tôi muốn học thuộc lời thoại!

Tôi không muốn học thuộc lời bài hát thiếu nhi!

“Mau mau mau, đưa tớ xem, bài nào?”

Hôm tống táng, La Định Âu sợ chỗ nghĩa trang không sạch sẽ nên không cho Thẩm Thận Nguyên đi, bảo La Thiếu Thàn đưa cậu đến hội trường truy điệu trước để sắp xếp.

Đây là lần đầu tiên sau khi Thẩm Thận Nguyên biến thành La Lâm Lâm mà được mặc màu đen. Nhìn bản thân trong gương không cười, cậu dường như đã nhìn thấy bóng dáng La Lâm Lâm.

La Thiếu Thàn lúc nhìn thấy cậu ngây ra một chút, chủ động giơ tay néo néo mắt cậu.

“Tiểu tiểu thúc thúc?” Thẩm Thận Nguyên liếc mắt nhìn chỗ da bị néo.

La Thiếu Thàn thu tay lại, “Đi thôi.”(Bụi: Anh vẫn quan tâm bạn Nguyên thế mà.)

Tuy rằng La Khải Tùng qua đời được mấy ngày rã, nhưng hôm nay là ngày tập trung những người đau buồn vì cái chết của anh ta, cho nên Thẩm Thận Nguyên ngoan đột xuất, không nói lời nào chỉ lèo đèo theo sau anh, bảo lên xe liền lên xe, bảo thắt dây an toàn liền thắt dây an toàn.

Đến phía dưới hội trường, đã có các phóng viên nghe tin mà đến trực chờ.

La Thiếu Thàn cho xe đỗ tại bãi đỗ xe không xa lắm, một lúc sau, liền nhìn thấy hai chiếc xe ô tô con đi đến, một đám đàn ông to cao mặc áo đen đi xuống, bao bọc lấy họ.

La Thiếu Thàn lúc này mới bế Thẩm Thận Nguyên lên đi lên lầu.

Bọn họ vừa lại gần, đám phóng viên lập tức bâu vào, sự ngăn trở của những người áo đen hoàn toàn không cách nào ngăn được làn sóng đang

dẫn lên.

“La Thiếu! Tại sao sau khi La Khải Tùng hạ táng mới tổ chức lễ truy điệu?”

“Một năm trước anh mới công khai quan hệ với La gia, trong giới Showbiz đồn rằng La Khải Tùng sợ anh tranh giành gia sản nên quan hệ giữa hai người rất gượng gạo, có thật như thế không? Anh ta qua đời, anh cảm thấy thế nào?”

“Có tin tức nói rằng Tiên sinh La Định Âu hy vọng anh kế thừa gia nghiệp, anh có gia nhập La thị hay không?”

Trải qua mấy ngày bình yên, phóng viên rốt cuộc cũng đã xé toạc vẻ ngoài đong cảm, lộ ra mũi giáo sắc nhọn!

(1)Đông Quách:Chuyện này xuất xứ từ cuốn sách “Truyện Đông Đền” của Mã Trung Tích đời nhà Minh TQ thế kỷ 13. Chuyện rằng, có một thư sinh tên là Đông Quách, chỉ biết đọc sách, rất cố chấp. Một hôm, Đông Quách cưỡi một con lừa, đeo một túi sách, đến một nơi gọi là “Trung Sơn Quốc” tìm kiếm chức quan. Bỗng nhiên, một con sói bị thương chạy đến trước mặt ông mà van xin: “Ông ơi, tôi đang bị một thợ săn săn đuổi, thợ săn bắn cung trúng tôi, tôi sắp chết mất, xin ông cho tôi trói vào túi của ông, sau này tôi sẽ đền đáp ông.” Ông Đông Quách tất nhiên biết con sói có thể làm hại con người, nhưng ông nhìn thấy con sói bị thương rất đáng thương, suy nghĩ rã nói: “Tôi làm như vậy sẽ làm mất lòng thợ săn, nhưng mà cầu cứu ao, ao sẽ tìm cách cứu mà.” Ông Đông Quách bảo con chó sói co mình lại, lấy dây trói nó lại, ra sức làm cho nó nhỉ lại để dễ cho vào túi sách.

Lát nữa, thợ săn chạy đến, không thấy chó sói đâu, bèn hỏi ông Đông Quách: “Anh có nhìn thấy một con sói không? Nó chạy đi đâu rã?” Ông Đông Quách nói: “Tôi không nhìn thấy con sói, ở đây có nhiều đường rẽ, con sói chắc đi đường khác rã.” Thợ săn tin lời nói của ông Đông Quách, đuổi theo đường khác. Con sói trong túi nghe thấy tiếng vỏ ngựa thợ săn

xa d`ăn r`ăi, van xin ông Đông Quách: “Ông ơi, tha em đi, để em chạy trốn đi.” Ông Đông Quách hiền lành nghe lời ngọt ngào của nó, bèn thả nó ra. Không ngờ con sói gào lên: “Ông đã cứu tôi, bây giờ tôi đói quá, cho tôi ăn thịt ông đi.” Nói xong, con sói nhảy bổ tới ông Đông Quách.

Ông Đông Quách tay không vật nhau với con sói, vừa nói “đ`ồ ăn cháo đáy bát”. Lúc đó, có một nông dân vác cuốc đi qua, ông Đông Quách vội vàng gọi nông dân lại, kể lể mình cứu con sói như thế nào, trái lại con sói ăn cháo đáy bát muốn ăn thịt mình, mời nông dân phán xử. Nhưng con sói kiên quyết phủ nhận ông Đông Quách đã cứu nó. Nông dân suy nghĩ một lúc r`ăi nói rằng; “Lời nói của hai người, tôi đều không tin, túi sách này rất nhỏ, làm thế nào cho con sói vào được. Làm lại một l`ăn nữa đi, cho tôi xem thử.” Con sói đ`ăng ý, nambi xuống đất và co giúm mình lại để ông Đông Quách lấy dây trói nó lại, cho vào túi. Nông dân diều buộc miệng lại ngay, nói với ông Đông Quách rằng: “Thú rừng hại người này không thay đổi bản tính đâu, anh tốt bụng với nó, thật là h`ồđ`ồ.” Nói xong lấy cuốc đập chết con sói.

Ông Đông Quách bỗng nhiên thức tỉnh, rất cảm ơn nông dân cứu mình. Hiện nay, “ông Đông Quách” và “sói Trung Sơn” đã trở thành cụm từ trong tiếng Hán, “ông Đông Quách” chỉ những người không phân biệt tốt xấu lạm dụng lòng hiền từ, “sói Trung Sơn” chỉ những người ăn cháo đáy bát.

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 48: Lấy Lòng (Hạ)

Dịch: Phong Bụi

Làm loạn, làm loạn, tang lẽ.

La Thiếu Thần ngoảnh mặt làm ngơ đi vào thang máy, thản nhiên nhìn đám phóng viên cầm micro bị ngăn lại bên ngoài cánh cửa thang máy đang chầm chậm khép vào.

Thẩm Thận Nguyên thân kinh bách chiến trong giới Showbiz đương nhiên biết sóng gió và hậu quả những câu hỏi này gây nên, cho dù La Thiếu Thần và La Định Âu bọn họ không bận tâm, cũng không thể ngăn được đám người nheo nhau chuyện thêm mắm dặm muối, đám người hóng chuyện nghĩ đông nghĩ tây. Đến lúc đó, cho dù La Thiếu Thần có suy nghĩ đó hay không cũng sẽ bị gắn ác danh kiểu như tranh đoạt gia sản. Nhắc đến mới nhớ, nếu như không biến trở thành La Lâm Lâm, hắn cậu cũng trở thành một trong những kẻ hóng hớt đó.

Thẩm Thận Nguyên không nhịn được xoa xoa lưng anh.

La Thiếu Thần thả cậu xuống, cầm tay cậu nói: “Chỗc nữa đừng chạy lung tung.”

“Vâng.” Linh đường có gì hay mà chạy lung tung?

Cửa thang máy mở ra, một luồng gió lạnh ùa đến từ phía đối diện, khiến Thẩm Thận Nguyên rùng cả mình. Từ sau khi gặp được A Bảo, cậu trở nên cực kỳ nhạy cảm đối với những chuyện này, đặc biệt là bản thân cậu hiện giờ cũng không biết mình có phải là ma hay không.

Cửa linh đường đặt đây vòng hoa, câu đối phúng điếu nào cũng khiến người ta xúc động rơi lệ, người nào không rõ tình hình còn tưởng người qua đời là vĩ nhân nào.

Ảnh của La Khải Tùng được đặt chính giữa linh đường. So sánh với những bức ảnh chụp trộm khi ăn chơi đàng điếm trên các tạp chí, La Khải Tùng trong di ảnh anh tuấn uy vũ, lông mày rậm rạp nhếch cao, đôi mắt sáng trong hữu thần, khác hẳn hình tượng trong ấn tượng của Thẩm Thận Nguyên.

Người phụ trách bối trí linh đường đi đến giải thích chi tiết với La Thiếu Thần, Thẩm Thận Nguyên biết đi đâu tìm chỗ ngồi.

Thời gian chậm chạp đi qua.

Thẩm Thận Nguyên có chút thiu thiu muối ngủ, để không làm ra chuyện thất lễ trong linh đường, cậu đứng dậy đi một vòng xung quanh linh đường. Đi được một nửa, tay đã bị La Thiếu Thần nắm lấy: “Không phải đã nói không được chạy lung tung sao?”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Con đang lên tinh thần.”

La Thiếu Thần móc chiếc điện thoại chuyên dùng để giải trí từ trong túi ra đưa cho cậu.

“.....” Chơi game trong linh đường không tốt lắm nhỉ? Nghĩ thì nghĩ thế nhưng Thẩm Thận Nguyên vẫn cầm lấy điện thoại chạy tới một góc.

“Đừng có đi xa thế.” La Thiếu Thần lại không hài lòng, “Ngươi ở phía trước này.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” La Thiếu càng ngày càng khó lấy lòng.

Có game chơi, chờ thời gian trôi qua cũng dễ chịu hơn một chút. Cậu vừa chơi hết một lượt từ đầu đến cuối các game trong điện thoại, liền thấy cửa truy cập đến tiếng thang máy mở cửa.

Vệ sĩ đặc biệt mời đến xách hai túi đồ đi tới.

La Thiếu Thân đưa túi đồ cho Thẩm Thận Nguyên, bên trong có bánh kem, bánh mì và nước hoa quả, “Lót dạ.”

“Tiểu tiếu thúc thúc cũng ăn đi.” Thẩm Thận Nguyên lấy bánh mì ra đưa cho anh ta, vừa ngẩng đầu lên anh ta đã đi mất rồi.

Gần mươi hai giờ, gần lượt có người tới.

Vợ chồng La Thiếu Xương và La Khải Trạch là tốp đầu tiên, một lúc sau, La Định Mỹ La Định Âu và La lão thái thái đều lên cả. Thẩm Thận Nguyên lại trở thành tiêu điểm được chú ý, được La lão thái thái ôm vào trong lòng, gọi cục cưng suốt.

La Học Mẫn lên muộn nhất, đi cùng với cô còn có một người phụ nữ đeo kính đen, trước ngực cài hoa trắng.

Vài người cùng thế hệ lên trước viếng.

Thẩm Thận Nguyên lúc này mới nhớ ra người phụ nữ đó là vợ trước kia của La Khải Tùng. Cậu được La Khải Trạch bế lên thấp hương, sau đó được Vú Triệu dắt sang một bên ngồi. Một người nói chuyện gia đình, những lời an ủi buổi sáng đã nói qua rồi, bây giờ nói đa phần là về sinh hoạt gần đây.

Thẩm Thận Nguyên nghe La lão thái thái hỏi xong chuyện hôn nhân của La Học Mẫn, lại nghe nói đến La Khải Trạch và Sử Mạn Kỳ.

Vú Triệu thấp giọng oán trách vài câu. La lão thái thái lập tức bắt đầu oán trách, “Cũng may là có Lâm Lâm rồi, bà xem Thiếu Thân kia, từ sáng đến tối bận bận, cũng chẳng biết nó đang bận cái gì nữa, đừng nói là mang bạn gái về nhà ra mắt, ngày nào tôi cũng theo dõi mấy chuyện hóng hớt của giới giải trí mà cũng chẳng thấy nó có scandal nào.”

Vú Triệu nói: “Đúng vậy, La Thiếu gia cũng không còn nhỏ nữa.”

“Chính thế đấy. Chị Triệu ạ, chị xem xem giúp tôi nhé, tốt nhất là bảo Học Mẫn, Khải Trạch chú ý giúp một chút, yêu cầu của tôi không cao đâu, nhân phản đoan chính, gia thế thanh bạch, hiếu thuận với cha mẹ, không có quá khứ không tốt, tính tình dễ chịu, diện mạo dễ coi là được rồi.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Yêu cầu không cao thật.

Vú Triệu an ủi bà: “La Thiếu gia muốn năng lực có năng lực, muốn tướng mạo có tướng mạo, muốn tìm một cô gái tốt không khó chút nào, chỉ xem cậu ấy có bằng lòng hay không thôi.”

La lão thái thái sầu mi khổ kiểm nói: “Đúng vậy, không biết nó đang chờ ai nữa.”(Bụi: Chờ bé Nguyên chờ ai ^^)

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Chắc là chờ công chúa Thiết Phiến(quạt sắt)rồi, không họ Thiết, ai có thể sống được dưới tay của ma vương chứ.

Gần một giờ, lần lượt có khách đến.

Thẩm Thận Nguyên nhìn thấy mấy người quen. Lang Nam đại diện công ty, vài người biết mặt như Trương Thúc Khiêm và vợ anh ta, trưởng phòng ngoại giao đại diện của công ty EF (công ty của Trương Tri) vân vân..., Y Mã Đặc có Mã Thụy đến. Mấy người ngày thường có giao tình với La gia đều nán lại một lúc, mấy người giống như Lang Nam thì cẩn bản viếng xong liền tìm một lý do nào đó mà đi. Xấp xỉ hai giờ, linh đường lũ lượt không ít người, nhưng ghế trong linh đường vẫn không ngồi kín.

La lão thái thái thấy Thẩm Thận Nguyên có chút gật gù, bế cậu ngồi lên đùi mình, để cậu dựa vào vai mình, “Ngoan, dựa vào vai bà ngủ nào.”

“Vâng.” Thẩm Thận Nguyên buồi ngủ nhắm mắt lại, chưa được hai giây liền nghe thấy tiếng thang máy “tinh” một tiếng, bên tai vang lên tiếng bước chân đồn dập và tiếng kêu thét chói tai ngay sau.

La lão thái thái đang ôm cậu cũng đứng dậy, lùi về sau.

Thẩm Thận Nguyên mở mắt ra chỉ nhìn thấy bóng lưng của La Thiếu Thân.

“La Khải Tùng đáng chết lắm, hắn nên chết từ lâu rồi, hắn xúi giục con trai tao hút ma túy, hại chúng tao khuynh gia bại sản... Hắn nên chết từ lâu rồi mới phải... Buông ra! Buông tao ra!” Tiếng kêu xé ruột xé gan như một tiếng đạn pháo, làm tan rã cả linh đường trang nghiêm. Một giọng nói khác càng vang dội hơn, như tiếng chuông cổ, tiếng nào tiếng nấy đều dội vào tim mọi người, “Những tên bán ma túy các người... sớm muộn gì cũng có báo ứng!”

Thẩm Thận Nguyên nỗ lực nghiêng đầu xem tình hình, nhưng mà những cái đầu phía trước quá đông, chỉ có thể nhìn thấy thấp thoáng mấy vệ sĩ đang giằng co với hai người mặc đồ đỏ.

“Buông tay ra!” La Định Âu mở miệng rầm.

La Thiếu Thân và La Khải Trạch vội vàng một trái một phải chắn trước mặt ông.

Nhưng giữa La Thiếu Thân và La Định Âu bỗng có một cánh tay vươn ra, đẩy La Thiếu Thân ra, xen vào. Thẩm Thận Nguyên nhìn kỹ lại, là La Định Mỹ. La Định Mỹ vỗ vai La Định Âu, nói: “Lên! Có chuyện gì anh em chúng ta cùng nhau gánh vác!”

La Định Âu nói: “Tôi không biết mấy người là ai, tại sao lại đến đây nói những lời này, nhưng tôi nói cho ông biết, ở Trung Quốc, buôn bán ma túy là phạm pháp, đặt điếu phỉ báng cũng là phạm pháp! Nếu như Khải Tùng phạm pháp, ông có thể đến cục cảnh sát tố cáo nó, trách nhiệm nó không gánh vác được thì tôi gánh vác. Ông vô bằng vô cớ đặt điếu sinh sụ, Khải Tùng phản bác không được, nhưng tôi là cha nó cũng sẽ thay nó đòi lại công bằng!”

“Ông nói hay lắm! La Khải Tùng bán thuốc phiện, có ai không biết? Ai cũng biết hết!”

“Có nhân chứng xin hãy đến cục cảnh sát tố cáo. Nơi này là nơi người sống tưởng nhớ người đã khuất, xin hai vị tự trọng.” La Thiếu Thần ra hiệu bằng mắt cho bảo vệ. Bảo vệ lập tức lôi hai người họ đi.

Tiếng kêu thét không ngừng vọng lại từ hành lang, đến lúc cửa thang máy đóng lại mới dứt.

Trải qua chuyện này, những bạn bè thân thích còn lại cũng rất khó xử, lần lượt tiến đến an ủi, đều nói rằng La Khải Tùng gia thế nhân phẩm như vậy nhất định sẽ không làm ra chuyện như thế, nhất định là đắc tội người nào đó, cho nên bị vu khống bởi những tin đồn không đúng sự thật, v.v.

Những lời này lọt vào tai những người biết rõ sự tình thì lại có một cảm nhận khác.

La Định Âu được La Định Mỹ kéo vào gian trong, để lại La Học Mẫn và La Khải Trạch ứng phó với khách.

La lão thái thái và vú Triệu ôm Thẩm Thận Nguyên ra sức vỗ vỗ.

“Bé đáng yêu à, không sợ nhé, không có chuyện gì cả không có chuyện gì cả.”

“Cục cưng không nhìn thấy gì hết nhỉ, cục cưng ngoan.”

Thẩm Thận Nguyên lúc này mới chú ý đến nhân viên vệ sinh đang vất một con gà chết và một con chuột chết vào thùng rác.

Vốn lẽ truy điệu còn sắp xếp để cho mấy người bạn tốt của La Học Mẫn và La Khải Tùng lúc sinh tiễn nói một vài lời cảm tưởng tưởng nhớ, bị gây rối một trận như vậy, tự nhiên cũng chẳng còn tâm trạng nào nữa, khách khứa cũng thức thời mà đi cả.

Nhà họ La phân làm ba tấp đi khỏi.

La Thiếu Xương đi cùng La Khải Trạch La Học Mẫn đi tấp đài, thu hút sự chú ý của giới truyền thông, hai anh em La Định Âu đi giữa, Thẩm Thận

Nguyên đi cùng La Thiếu Thân đoạn hậu. thế nhưng đám phóng viên vô cùng giảo hoạt, bọn họ tốp cuối cùng ra vẫn bị bám riết.

“La Thiếu, vừa rồi có phải có người lên trên gây náo loạn linh đường không?”

“Chuyện La Khải Tùng buôn ma túy có thật không?”

“La gia có biết chuyện này không?”

La Thiếu Thân bế Thẩm Thận Nguyên đi đến bãi đỗ xe dưới sự bảo vệ của đám vệ sĩ, vừa định đóng cửa xe thì bên cạnh có một người xông ra, một tay nắm lấy cửa xe, một tay túm lấy y phục của anh. Vệ sĩ phản ứng cực nhanh định kéo người nọ ra, La Thiếu Thân đã nghiêng người đá một cái, đá đổi phuong ra khỏi.

“Các ngươi bán ma túy hại người, nhất định sẽ không có kết cục tốt!” người nọ dứt khoát không đứng dậy, hung dữ chỉ vào cửa kính xe nguy hiểm rủa, “Người làm những chuyện như vậy sớm muộn gì cũng sẽ đoạn tử tuyệt tôn!”

Thẩm Thận Nguyên nghe mà toàn thân toát mồ hôi lạnh. Tuy cậu biết bản thân không chút liên quan gì đến buôn bán ma túy, nhưng ngôi sao một khi dính phải tin đồn này thì có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch tiếng oan. Bản thân phải nhanh chóng rửa sạch hiềm nghi mới được, chẳng may lộ ra phong thanh gì đó, cho dù là một chút xíu cũng có thể hủy hoại hết tiền đồ.

La Thiếu Thân không nói lời nào thắt dây an toàn bắt đầu khởi động xe.

Xe đi đến ngã tư, nghiền qua đá vụn, phát ra âm thanh rột rật, dường như dự báo con đường phía trước tràn đầy hiểm trở.

Về đến La gia, chỉ nhìn thấy vú Triệu ngã phía dưới, Thẩm Thận Nguyên muốn lên lầu, lại bị vú Triệu kéo lại, chỉ để La Thiếu Thân đi lên.

“Cục cưng, vú làm đố ăn cho con nhé.”

Thẩm Thận Nguyên bị dắt đến phòng ăn. Cũng đúng, đứa trẻ sáu tuổi vẫn chưa có quyền được tham dự đại sự gia tộc, nhưng mà... thật muối nghe lỏm quá đi! Cậu trộm liếc vú Triệu. Có vú Triệu ở đây, hẳn không thành vấn đề.

.....

Một cốc sữa cực lớn.

Vú Triệu hiền hòa cười: “Cục cứng mau uống xong rã đi ngủ.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Mục tiêu rõ ràng làm sao.

Trước thê công kích của cốc sữa lớn, Thẩm Thận Nguyên sờm lên phòng ngủ, sau đó gọi điện thoại cho Cao Càn, “Giám đốc Cao, đã tìm thấy A Bảo chưa?”

“Chưa.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Trả lời dứt khoát ghê, không chút dây dưa dài dòng, ngay cả mấy lời giảm xóc như ngại quá này nọ cũng không có, đúng là không hổ danh Cao Lộ Da.

“Điện thoại không gọi được. Nguyên nhân khả năng có: một, điện thoại bị hỏng, hai cậu bị liệt vào danh sách hạn chế rã.”

“Hả, tại sao?”

“Điện thoại hỏng rã là vì điện thoại hỏng rã, còn về việc cậu bị liệt vào danh sách hạn chế... có thể bỏ qua lý do không cần nói nữa.” Đại khái do cảm thấy tâm trạng tã tệ của cậu, Cao Càn hơi chút thu liêm, “Tôi đã tìm người nghĩ cách rã, cậu đợi thêm một thời gian đi.”

Thẩm Thận Nguyên nhớ đến chuyện xảy ra ngày hôm nay tại lễ truy điệu, lập tức thêm mắm dặm muối kẽ lại một lần, cuối cùng lo lắng nói: “Lúc nào tôi mới có thể rửa sạch tiếng oan đây?” So với việc trở lại thân thể của mình, hiện giờ cậu còn một chuyện đáng lo hơn.

Cao C`ần nói: “C`ần có thời gian.”

“Tôi sợ một ngày nào đó mình sẽ mặc đồ của Lâm Lâm mà trưởng thành.”

“Đến lúc đó tôi sẽ tặng quà sinh nhật cho cậu.”

“.....”

“Tôi vừa gọi cho La Thiếu không được, anh ta có ở đó không?”

“Có, đang họp gia tộc.”

“Vậy hôm sau tôi tìm anh ta.”

“Đợi đã! Có chuyện gì nói với tôi cũng giống nhau mà.”

“Um, cũng được, cậu đi kể sự thật với anh ta đi.” Ngắt điện thoại.

“.....” Thẩm Thận Nguyên nhìn chăm chăm vào ống nghe. Nếu đã giao cho một nhiệm vụ nặng nề như thế, ít ra cũng phải để cậu có cơ hội thể hiện sự ngạc nhiên chứ!

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 49: Ngả Bài (Thượng)

Dịch: Phong Bụi

Tự thú, tự thú, đã quá hạn.

Việc nói thật với La Thiếu Thẩm Thận Nguyên không phải chưa từng nghĩ đến mà là đã nghĩ đi lại vô số lần. Lần đầu tiên gấp được La Thiếu Thân cậu đã xem xét qua khả năng này, nhưng nghĩ thế nào cũng thấy rất nguy hiểm.

Không nói đến quan hệ giữa La Thiếu Thân và La Lâm Lâm có khiến anh ta sinh ra cách nhìn tiêu cực với mình hay không, chỉ nói đến việc lấy được lòng tin cũng đã làm một vấn đề khó rã. La Lâm Lâm vốn đang ở vào tuổi sức thuyết phục không cao, hay suy nghĩ mơ mộng viển vông, hơn nữa mình và La Thiếu Thân tiếp xúc không nhiều, nói chuyện riêng gần như không có, căn bản không thể giống như Đại Kiều, nói một câu có thể khiến anh ấy kinh nghi bất định, qua một lúc thì bán tín bán nghi, diễn một chút thì có thể xóa bỏ mọi nghi ngờ.

Làm sao mới có thể khiến La Thiếu Thân không tin vào ma quỷ tin rằng trong thân thể cháu gái của anh ta có linh hồn của một chàng trai 25 tuổi đây?

Thẩm Thận Nguyên nằm trên giường ra sức suy nghĩ, từ bỏ bốn tiếng ngủ, cuối cùng viết ra một bản kế hoạch chung cuộc.

Thời gian: Còn đợi.

Địa điểm: Còn đợi.

Nhân vật: Mình, La Thiếu, quân tiếp viện (Cao Cán, Đại Kiều.) v.v

Các bước cụ thể:

- 1, Quan sát sắc mặt và lời nói (quan sát tâm tình của La Thiếu tốt hay không để còn quyết định thời gian và địa điểm tiến hành kế hoạch)
- 2, Đi đến đâu tính đến đó (Tiếp tục quan sát sắc mặt và lời nói).
- 3, Tình hình không ổn, lập tức giả ngu (Dựa trên cơ sở quan sát sắc mặt và lời nói.)
- 4, Tình hình vẫn không ổn, cầu tiếp viện.
- 5, Trước khi quân tiếp viện đến, thà khuất phục chứ không chịu chết!

Sáng sớm đám người La lão thái thái xuống lầu ăn sáng, ăn gần nửa tiếng đồng hồ mà vẫn chưa thấy Thẩm Thận Nguyên và vú Triệu, không khỏi hiếu kỳ hỏi: “Bé dễ thương đâu?”

La Học Mẫn thản nhiên trả lời: “Vú Triệu mới sáng sớm đã dẫn bé ra ngoài rã.”

“Sớm như vậy sao?” La Định Âu nhìn nhìn đồng hồ, “Đạo này nhà trẻ đâu vào lớp sớm vậy sao?” Ông có vẻ như đang hỏi, nhìn về phía La Khải Trạch.

La Khải Trạch chột dạ cười xòa, nói: “Có lẽ vậy.”

“Không phải đi nhà trẻ.” La Học Mẫn dường như không nhìn thấy vẻ gượng gạo của anh, cứ tuôn hết ra: “Hình như là đi tìm Thiếu Thành.”

“Mới sáng sớm tìm Thiếu Thành làm gì?” La Định Âu chau mày, ánh mắt nhìn La Khải Trạch càng không hài lòng. Con gái sáu tuổi từ sáng tối tối vất cha mình sang một bên, chỉ chạy theo chú, nhìn thế nào cũng chỉ thấy là do người cha thất trách.

La Khải Trạch từ sau khi ly hôn, tâm tình vẫn luôn rất suy sụp, nghe vậy càng không thể ngẩng đầu trước mọi người trong nhà, giọng trả lời thấp đến không thể thấp hơn, “Lúc sau con sẽ hỏi nó.”

La Định Mỹ vô tư cười nói: “Thiếu Thân đối xử với Lâm Lâm như con gái của mình vậy, nó rảnh cứ để nó chơi cùng Lâm Lâm, đâu là người một nhà cả, giống nhau cả thê.”

La lão thái thái thầm giật ông một chút, cười, chuyển đề tài.

La Định Mỹ buôn bực lẩm bẩm với bà, dường như đang biện hộ.

La lão thái thái trừng mắt nhìn ông ta, giơ tay giúp ông múc cháo.

La Định Âu nhìn bộ dạng hòa thuận của vợ chồng nhà họ, lại nhìn vợ chồng La Thiếu Xương ân ái ái, so với La Khải Trạch đã ly hôn và La Học Mẫn chẳng khác đã ly hôn là bao, cùng với La Học Giai khổn khổn vì tình, muốn chết chứ không muốn sống, lập tức cảm thấy không muốn ăn uống gì nữa.

Vú Triệu vừa dắt Thẩm Thận Nguyên đến trước cửa nhà La Thiếu Thân, Thẩm Thận Nguyên liền giục bà về

Vú Triệu cũng không hỏi nhib: “Đợi La Thiếu gia ra mở cửa thì vú đi.”

Thẩm Thận Nguyên nhìn mái đầu hoa râm của bà, lòng thấy hổ thẹn, một bà lão đã lớn tuổi như vậy rã mà sáng sớm đã phải luẩn quẩn cùng mình, thực rất áy náy, “Con sẽ bảo tiểu tiếu thúc đưa con về, vú cứ yên tâm.”

“Được.”

“Vú về trước đi.”

“Được.”

“Sao vú vẫn chưa về?”

“Cục cưng ăn chuông đi đã.”

“.....”

“.....”

“Với không tới.” Thẩm Thận Nguyên vươn tay đấm cửa.

Vú Triệu vội tới giúp cậu ấn chuông, lại chạy vè góc thang máy, trộm nhìn cậu.

Cửa một lúc sau mới mở ra, Thẩm Thận Nguyên nở nụ cười định chào, nhưng lại bị sững sờ, ngây ra trước khuôn mặt xinh đẹp xa lạ.

“Bé là... Lâm Lâm?” Người phụ nữ xinh đẹp xa lạ cúi xuống, mỉm cười nhìn cậu.

Thẩm Thận Nguyên nỗ lực tìm kiếm ký ức về mỹ nữ này trong trí nhớ, nhưng không tài nào nhớ ra được. Với địa vị của La Thiếu Thành trong giới Showbiz, scandal của anh ta chỉ có thể dùng năm chữ để hình dung, không có gì để nói, thỉnh thoảng xuất hiện vài tin tức với nữ ca sĩ nào đó thì cũng được làm sáng tỏ rất nhanh. Cho nên, trong trí nhớ đáng thương của cậu hoàn toàn không có gương mặt trước mắt này. Theo lý mà nói, một mỹ nữ có thân hình và diện mạo tuyệt như thế này, cậu nhất định sẽ có ấn tượng.

“Chuyện gì?” Giọng nói của La Thiếu Thành vang lên sau cửa.

Mỹ nữ xa lạ cười hi hi quay đầu nói: “Là cháu gái của anh phải không?”

La Thiếu Thành thản nhiên liếc Thẩm Thận Nguyên một cái, nhìn về mỹ nữ xa lạ kia, “Tôi đang hỏi cô còn việc gì không?”

Mỹ nữ xa lạ nhún vai nói: “Hết rã, quà sáng tình yêu của tôi đã mang tới, công đức viên mãn. Tôi đi làm trước đây, có chuyện gì gọi điện cho tôi nhé. Bye bye.” Cô nói rã nhắc túi xách trên sô pha lên, đi đến cửa thay giày, sau đó gio ngón tay khẽ xoa xoa khuôn mặt tròn trĩnh của Thẩm Thận Nguyên: “Lần sau gặp nhé!”

Thẩm Thận Nguyên nhìn theo cô ta đi xa.

“Còn không vào?” La Thiếu Thành lạnh lùng hỏi.

Tim Thẩm Thận Nguyên thót lại, trộm liếc anh ta một cái, thầm viết lên sổ ghi chú chiến lược trong đầu mình: Dục cầu bất mãn, mọi việc không thích hợp.(Bụi: =)) chẳng lẽ em Nguyên cho là anh Thành đang cưa cẩm chị kia?)

La Thiếu Thành đợi cậu đi vào, cầm điện thoại gọi.

Thẩm Thận Nguyên len lén ngẩng vào bên bàn ăn, mở hộp đồ ăn đang nầm cô đơn trên bàn, là cơm nấm tình yêu, nấm nào nấm đấy đâu được nấm rất cẩn thận, còn đặt một viên ô mai ở giữa hộp cơm. Cậu đang định đóng nắp hộp lại, liền nghe thấy La Thiếu Thành sa sầm mặt nói: “Tôi nhớ tôi đã nói rã mà, không được phép tiết lộ với bất kỳ ai địa chỉ của tôi!... Lý do nào cũng không phải là lý do. Nếu như còn có lần sau, cậu tự viết đơn từ chức đi.”

“.....” Thẩm Thận Nguyên nhìn hộp đồ ăn, thở dài. Xem ra là hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình rã.

La Thiếu Thành hỏi: “Đã ăn chưa?”

“Chưa.”

La Thiếu Thành đẩy hộp đồ ăn về phía Thẩm Thận Nguyên: “Ăn đi.”

Thẩm Thận Nguyên do dự nói: “Không tốt lắm nhỉ?” Dù sao cũng là tấm lòng của mỹ nữ.

“Ăn.”

“Dạ.” Thẩm Thận Nguyên mở hộp đồ ăn ra, cầm một nấm cho vào miệng, hai mắt dần dần sáng lên, “Nhã lòng đỏ trứng với thịt, ngon quá!”

La Thiếu Thành đi vào bếp rót cà phê.

Thẩm Thận Nguyên nhìn nấm cơm, bắt đầu tính kế, “Tiểu tiểu thúc thúc à.”

“Ừ.”

“Nấm cơm này thật thắn kỲ.” Cậu tách hai nấm cơm ra, chỉ vào bên trong một cái, nói: “Bên trong cái này có lòng đỏ trứng và thịt, bên trong cái này lại có lá mơ và thịt.”

La Thiếu Thắn bê cốc cà phê, dựa vào khung cửa nhìn cậu.

“Chú có từng nghĩ đến, nếu như lòng đỏ trứng và lá mơ bên trong đổi chỗ cho nhau...” Cậu làm tư thế trao đổi, “Nhưng bên ngoài lại không khác gì, vậy thì, người ta sẽ không phân biệt được bên trong nhặi gì rặi.”

La Thiếu Thắn nói: “Lòng đỏ trứng và lá mơ đổi chỗ cho nhau, cái còn lại đặu là thịt và cơm nấm. Cuối cùng, hai cái đó vẫn là cơm nấm lá mơ thịt và cơm nấm lòng đỏ trứng thịt.”

“Nhưng mà, lá mơ và thịt không còn là lá mơ và thịt trước kia nữa, lòng đỏ trứng và thịt cũng không còn là lòng đỏ trứng và thịt trước kia nữa rặi.”

“Con có thể nhét cả hai nấm vào miệng.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Ví dụ tệ quá!

La Thiếu Thắn quay lại phòng thay đồ, lúc anh đi ra, Thẩm Thận Nguyên lại có ý tưởng mới: “Tiểu tiểu thúc thúc, còn nhớ lần trước chú bảo sẽ kể chuyện ma cho con nghe không, bây giờ con rất muốn nghe. Tá thi hoàn hần gì đó, con rất thích.”

“Đó là chuyện kể lúc trước khi đi ngủ.”

“Con có thể ngủ thêm chút nữa.”

“Vậy sao? Chú giúp con pha sữa.”

“Còn chuyện thì sao...” Thẩm Thận Nguyên trông mong nhìn anh.

Bước chân của La Thiếu Thắn dừng lại, liếc mắt nhìn cậu: “Quá giờ không phục vụ.”

Xuống lầu, lên xe.

La Thiếu Thàn mở cửa ghế sau, Thẩm Thận Nguyên ủi xùi trèo lên.

Đợi La Thiếu Thàn ngồi vào ghế lái, đã thấy Thẩm Thận Nguyên từ phía sau trèo đèo lội suối lên ghế lái phụ.

“Con đang làm gì thế?”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Ngồi phía sau không nhìn thấy chú.”

Câu nói này không phải là lần đầu tiên cậu nói, nhưng lại khiến cho sắc mặt của La Thiếu Thàn dịu đi chút.

Kỹ năng “Không lúc nào không quan sát sắc mặt và lời nói” của Thẩm Thận Nguyên lập tức phát huy tác dụng, “Hôm nay chúng ta đi đâu? Con không mang cặp xách theo, không thể đi học được.”

La Thiếu Thàn nói: “Sách có thể mượn.”

“...Đầu óc của con cũng không mang theo!”

“Cái này căn bản con không cần đến.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....”

Có đi đầu nói thì vẫn nói thế, phương hướng cuối cùng của xe lại không phải là nhà trẻ.

“Con đường này hình như là đi... Vườn bách thú?” Miệng Thẩm Thận Nguyên nói như vậy, nhưng trong lòng đã cảm thấy bất an, bởi vì con đường này rõ ràng là đi đến Y Mã Đặc.

La Thiếu Thàn nói: “Nếu bán con thì đi chợ thích hợp hơn.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....”

Xe quả nhiên đi vào Y Mã Đặc.

La Thiếu Thàn dừng xe xong, mở cửa xe, liền nhìn thấy Thẩm Thận Nguyên ngã lì trên xe do dự không chịu xuống, “Con muốn nói là quan của con hợp thành một với ghế rã phải không?”

“Chúng ta đến đây làm gì?”

“Không phải con rất muốn đến sao?”

Nếu như la cậu chủ động đến, đương nhiên là không vấn đề gì, nhưng mà La Thiếu Thàn chủ động đến thì không thể không khiến cậu nghĩ nhại, đặc biệt là biểu hiện lạnh nhạt của La Thiếu Thàn mấy hôm nay, càng làm cậu cảm thấy đáng lo, “Con đột nhiên nhớ ra, hôm nay nhà trẻ có một chuyện rất quan trọng.”

“Trộm áo khoác của Kì ầu Anh Lãng? Trừ phi sau này cậu ta trả truồng chạy ra ngoài, bằng không con vẫn luôn có cơ hội.”

“.....”

Bất kể ra sao, cậu vẫn bị La Thiếu Thàn xách xuống xe.

Trong lúc đi thang máy, Thẩm Thận Nguyên không ngừng cằn khẩn trong lòng: Cao Càn không có đây, Đại Kì ầu không có đây, Cao Càn không có đây, Đại Kì ầu không có đây...

La Thiếu Thàn đi qua thư ký, như chỗ không người mở toang cửa văn phòng Cao Càn.

.....

Đầu có đây, ngay cả Phong Á Luân cũng có mặt.

La Thiếu Thàn ngã xuống sô pha phía đối diện Cao Càn. Thẩm Thận Nguyên đóng cửa, nghiên cứu một chút về sự sắp xếp vị trí chỗ ngồi. Phong Á Luân và Cao Càn ngã trên sô pha đối diện La Thiếu Thàn, Kì ầu Dĩ Hàng ngồi ghế riêng, hiện tại chỉ còn thừa một chiếc ghế giữa Phong Á Luân và Kì ầu Dĩ Hàng cùng vị trí ngồi bên cạnh La Thiếu Thàn.

Cho dù ngã giữa Kiều Dĩ Hàng và Phong Á Luân có cảm giác an toàn hơn, nhưng Thẩm Thận Nguyên vẫn chọn vị trí ngã bên cạnh La Thiếu Thàn.

Dù sao cậu vẫn là La Lâm Lâm.

Mấy người ngồi đối mặt với nhau, dường như đang chờ đối phương mở miệng.

Kiều Dĩ Hàng và Phong Á Luân vốn định khách sáo vài câu, nhưng nghĩ tới khuôn mặt lạnh như băng quen thuộc của La Thiếu Thàn, đã thu khuôn mặt nhiệt tình của mình về

Cao Càn cuối cùng chủ động nhận lấy nhiệm vụ phá băng, mở miệng nói: “Tìm tôi sao?”

La Thiếu Thàn thản nhiên nói: “Vẫn muốn chơi trò trốn tìm nữa sao?”

Cao Càn hỏi: “Cậu biết bao nhiêu rã?”

La Thiếu Thàn nói: “Thẩm Thận Nguyên bị nổ trong quán bar, nằm trong bệnh viện được cảnh sát bảo vệ, bên cảnh sát nghi ngờ cậu ta buôn ma túy.”

Những điều này La Thiếu đã nói rõ, nhưng Thẩm Thận Nguyên nghe mà vẫn thót tim lại, điều khiến cậu vướng mắc chính là câu nói sau đó của La Thiếu Thàn.

“Thẩm Thận Nguyên hiện tại đang ở trong thân thể của Lâm Lâm, Lâm Lâm đâu?”

Thẩm Thận Nguyên hiện tại đang ở trong thân thể của Lâm Lâm, Lâm Lâm đâu?

Câu hỏi này cứ như ma chú, không ngừng xoay vòng quanh đầu óc Thẩm Thận Nguyên, cho đến khi bị ảo giác trước mắt đầy sao bay, bên tai truyền đến tiếng chim hót.

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 50: Ngả Bài (Trug)

Dịch: Phong BụiCombo 2 chương Đại Hồ, quà Tết cho các nàng ^^

Vách núi, vách núi, bữa cơm hai người.

Vô số những hình ảnh trong chốc lát lướt qua trong đầu, lại trong chốc lát vỡ thành những mảnh nhỏ.

Đầu óc Thẩm Thận Nguyên như chiếc ti vi thập niên 80 bị mất tín hiệu, bên tai là tiếng xòe xòe, trước mắt chỉ toàn là ru ối.

Một bàn tay xoa xoa đầu cậu.

Tim Thẩm Thận Nguyên khẽ động, vô thức nhìn sang trái, La Thiếu Thành đang vươn tay nhận lấy hồ sơ Cao Cầm đưa ra.

Không phải La Thiếu...

Cậu chậm chạp quay đầu sang phải.

Kiều Dĩ Hàng sờ đầu vẫn chưa thỏa mãn, lại giật giật đuôi sam của cậu, “Không sao chứ?”

Thẩm Thận Nguyên ngây ra hỏi: “Sư huynh?”

“.....” Kiều Dĩ Hàng nói: “Có cần kiểm tra ám hiệu không? Tiểu Châu Đại Hồ, sư huynh ở trên, sư đệ ở dưới.”

Phong Á Luân hiểu kỳ cười nói: “Ám hiệu gì vậy?”

Khu vực thảo luận mở rộng ra ba người, không khỏi thu hút sự chú ý của tất cả những người còn lại.

Kiều Dĩ Hàng và Thẩm Thận Nguyên vừa nhìn thấy ánh mắt thâm sâu khó dò của Cao Càn đần càm thấy lồng lạnh toát.

Kiều Dĩ Hàng cười ha ha nói: “Phân biệt thứ hạng thôi mà, sư huynh xếp ở trên, chính là ý đó đấy.”

Thẩm Thận Nguyên gật đầu nói: “Đúng vậy, sư đệ xếp phía dưới.”

Phong Á Luân hỏi: “Tiểu Châu Đại Hồ thì sao?”

“Tiểu Châu Đại Hồ.... Tiểu Châu Đại Hồ chính là... trợ lý Tiểu Chu của tôi cô ấy rất...” Kiều Dĩ Hàng liếm liếm môi.(Tiểu Châu và Tiểu Chu âm đọc giống nhau.)

“Mơ hồ!” Thẩm Thận Nguyên tiếp lời.

“Đúng. Rất mơ hồ!”

Phong Á Luân nói: “Hai người có vẻ rất căng thẳng.”

Kiều Dĩ Hàng cười khan nói: “Lúc nói xấu sau lưng người khác vẫn luôn không tránh khỏi chột dạ mà.”

Thẩm Thận Nguyên ra vẻ lau mồ hôi lạnh: “Đúng vậy, nói xấu người khác đúng là vừa sướng vừa chột dạ.”

Phong Á Luân gật đầu với Cao Càn: “Tôi tin cậu ta là Thẩm Thận Nguyên rõ.”

Cao Càn nói: “Y Mã Đặc lâu rõ chưa thấy đôi hát bè nào hợp nhau như thế.”

Kiều Dĩ Hàng, Thẩm Thận Nguyên: “.....”

La Thiếu Thản thản nhiên thu ánh nhìn lại, rút tài liệu trong hồ sơ ra, bên trong có ảnh có ghi chép, toàn là của Cát Phụng và Sử Mạn Kỳ, “Ý gì?”

Cao Càn ra hiệu bằng mắt với Thẩm Thận Nguyên.

Thẩm Thận Nguyên cúi thấp đài, ỉu xiù nói: “Tôi nghi linh hồn của Lâm Lâm đã bị Cát Phụng bắt đi.”

“Lúc nào?”

“Không biết, có thể là lúc Lâm Lâm bị ngất đi.”

“Tôi đang hỏi, cậu phát hiện ra từ lúc nào?”

Thẩm Thận Nguyên vô thức nuốt nước miếng, dùng khéo mắt liếc anh ta một cái, tiếp tục cúi đài: “Lần Cát Phụng bắt tôi đi đó.”

La Thiếu Thành bỏ ảnh và tài liệu vào lại trong túi hồ sơ, nói với Cao Càn: “Cảm ơn.” Cao Càn là người quản lý của Thẩm Thận Nguyên, vốn không cần phải lo chuyện của La Lâm Lâm.

Cao Càn nói: “Trước khi mọi chuyện trở về quỹ đạo của nó chúng ta vẫn nên hợp tác với nhau.”

La Thiếu Thành nói: “Về chuyện linh hồn quay trở về thể xác, tôi đã nắm bắt được một chút rã, tin rằng không lâu nữa sẽ có tin tức.”

Cao Càn nói: “Tôi cũng đã nhờ vả bạn bè, hy vọng có thể giải quyết nhanh chóng. Trước mắt chuyện phiền toái nhất là hiềm nghi mà Thẩm Thận Nguyên đang phải chịu, không biết La Thiếu có tư liệu về phương diện này không?”

Chuyện có người náo loạn lẽ truy điệu, chỉ trích La Khải Tùng buôn ma túy đã xon xao dư luận. Cao Càn trước tiên là dùng tin tức về Cát Phụng ban ơn cho La Thiếu Thành, lại dùng một tin tức ai ai cũng biết để đặt nghi vấn, La Thiếu Thành cho dù không muốn nói cũng không tiện từ chối dứt khoát.

Có điều La Thiếu Thành biểu hiện còn thoả mái hơn Cao Càn nghĩ, không hề do dự trả lời: “Chuyện của Khải Tùng tôi không rõ lắm, đoán rằng có liên quan đến bốn nhà Mục, Mã, Lỗ, Nhan. La Khải Tùng giết Mục Tất Thành là để tự vệ, động cơ Mục Tất Thành giết La Khải Tùng là để

diệt khẩu. Mã gia Lỗ gia và Nhan gia muốn dùng thế lực để ngăn chặn việc này bị tiếp tục đi sâu tra.”

Tuy rằng La Định Âu là đại gia giàu nhất thành phố, nhưng bốn nhà kia cũng không dễ dây đến, nếu không sẽ không có chuyện Mục gia và La gia mất hai mạng người rầm mà vẫn chưa phân thắng bại.

Cao Càn nói: “Nghe có vẻ rất kích thích.”

La Thiếu Thìn nói: “Mã của Mã Thụy, Nhan của Nhan Túc Ngang, đúng là rất kích thích.” Anh ở trong giới Showbiz lâu như vậy rầm, đương nhiên biết quan hệ giữa đám người Cao Càn và Nhan Túc Ngang rất tốt.

Cao Càn sờ cùm nói: “La thị hôm nay vừa bắt đầu phiên giao dịch liền rót giá.”

“Vậy sao?” La Thiếu Thìn thản nhiên nói: “Thị trường chứng khoán tôi dốt đặc, tôi chỉ biết làm âm nhạc thôi.”

“Thật khéo làm sao, chúng ta đều lăn lộn trong giới Showbiz.”

Hai người nhìn nhau, dường như đang đánh giá thành ý của đối phương.

Là bên người đông thế mạnh, Cao Càn lại lần nữa rộng lượng chủ động mở miệng: “Bất kể là vì Thẩm Thận Nguyên La Lâm hay La Khải Tùng, thậm chí là vì sự thanh tịnh của giới Showbiz, chúng ta đều có động cơ hợp tác.”

La Thiếu Thìn nói: “Đây chính là mục đích tôi đến hôm nay.”

Sự thăm dò trong ánh nhìn dần dần giảm đi, thay vào đó là thành ý, vẻ phẫn có 100% hay không, chỉ sợ chỉ có hai người trong cuộc mới rõ.

Tiếp theo đó cuộc đàm phán tiến hành rất thuận lợi.

La Thiếu Thìn và Cao Càn quen biết nhau lâu như vậy, đối chơi gay gắt nhiều rầm, hợp ý nhau thế này mới là lần đầu tiên, bất tri bất giác nói đến

buổi trưa.

Phong Á Luân đề nghị ra ngoài liên hoan.

La Thiếu Thàn từ chối, “Thời gian này chúng ta vẫn nên giữ một khoảng cách nhất định thì hơn.”

Kiều Dĩ Hàng nhìn Thẩm Thận Nguyên trải qua một buổi sáng trầm lặng, trạng thái vẫn chưa ổn, trong lòng lo lắng, không muốn chia tay qua loa như vậy, vội nói: “Hợp tác thành công vẫn nên làm một bữa tiệc chúc mừng một chút, vẫn nên liên hoan một chút chứ?”

La Thiếu Thàn nhìn Thẩm Thận Nguyên nói: “Bộ dạng này của cậu ta rất thành công sao?”

Sắc mặt của Thẩm Thận Nguyên trắng bệch.

Kiều Dĩ Hàng có chút không hài lòng lấm với sự châm chọc trong lời anh ta nói, nhưng nghĩ đến sau này Thẩm Thận Nguyên vẫn phải xem sắc mặt của anh ta, đành phải nhẫn耐, “Rõ sẽ thành công thôi.”

Phong Á Luân nói: “Không bằng… chúng ta chọn một nhà hàng, người vào trước người vào sau, đều ngồi trong sảnh lớn, cũng coi như liên hoan rõ.”

Cao Cẩn liếc thấy La Thiếu Thàn có ý mở miệng, vội giành trước nói: “Không cần phiền phức như vậy, chọn một nhà hàng, mỗi người tự đóng gói mang về là được.”

Phong Á Luân, Kiều Dĩ Hàng: “.....” Đây được coi là liên hoan theo kiểu Plato phải không?(Chỉ liên hoan trên tình yêu, không thực sự là liên hoan, cụm từ này có lẽ bắt nguồn từ cụm từ Platonic love, chỉ tình yêu trên tình yêu Plato, tình yêu lý tưởng, thuần khiết, không nhục dục, Plato là nhà triết học cổ người Hy Lạp.)

La Thiếu Thàn ngầm đồng ý đề nghị này.

“Chúng ta đi đâu mua đây?”

“Tốt nhất là nhanh một chút, gần nơi này một chút...”

“Ờ.”

Cuối cùng, KFC, hai phần mua về

Kiều Dĩ Hàng, Phong Á Luân: “.....” Liên hoan theo tinh thần Plato hoàn toàn không có chút mỹ cảm!

Không khí gượng gạo đến mức cần đến búa để đập ra một khe hở.

Thẩm Thận Nguyên tự giác rúc vào trong ghế sau, đều một mực cúi gầm, ngay cả xe đi càng lúc càng xa, chạy ra khỏi thành phố cũng không hề nhận ra.

“Cậu không có gì để nói sao?” La Thiếu Thần dừng xe lại, cởi dây an toàn ra, mở cửa xe.

Không khí ẩm ướt lạnh lẽo ngoài cửa xe khiến cho Thẩm Thận Nguyên rung mình. Cậu hoang mang ngẩng đầu lên, sau đó ngáp một cái, dụi dụi đôi mắt nhập nhèm vì ngủ.

La Thiếu Thần: “.....”

“Nơi này là nơi nào?” Thẩm Thận Nguyên giật mình nhìn ra khung cảnh bốn phía trống trơn.

“Vách núi.”

“.....” Thẩm Thận Nguyên căng thẳng rụt chân lại.

La Thiếu Thần mở cửa xe đi ra ngoài.

Thẩm Thận Nguyên ngã trong xe do dự thật lâu, mới theo xuống.

Chỗ này quả nhiên là vách núi, có đi đâu vách núi rất nồng, nhìn một cái là có thể thấy được đường cái phía dưới. Nếu như kêu cứu, hẳn là... không nghe thấy nhỉ? Thẩm Thận Nguyên nhìn con đường cái trống trải, không có niềm tin lắm, nói: “Đến đây ăn đã ngoại sao?” Cậu xoay người lấy túi đồ ăn KFC từ trong xe ra.

La Thiếu Thân hai tay đút túi quần, ngẩng đầu dựa vào mui xe, mắt nhìn về phương xa, như người trầm tư.

Thẩm Thận Nguyên kéo cái túi đi hai bước, nhỏ giọng nói: “Anh phát hiện ra từ lúc nào?”

La Thiếu Thân hỏi ngược lại: “Quan trọng sao?”

“Tôi muốn biết mình làm kẻ ngốc bao lâu rồi.”

“Trừ đi thời gian tôi làm kẻ ngốc.”

Thẩm Thận Nguyên lại không thể nói được lời nào. Chuyện này vốn là cậu đuổi lý trước tiên, cho dù La Thiếu Thân sau đó giấu giếm... những màn kịch mình diễn trong mắt anh ta có lẽ rất buồn cười.

“Kỳ thực, tôi muốn nói thật với anh.”

La Thiếu Thân không phản ứng, lắng nghe.

“Thế nhưng tôi không biết nên nói thế nào. Nếu như không phải chính bản thân tôi trải qua, tôi nhất định sẽ không tin được câu chuyện vô lý đến thế này.” Nói đến đây, Thẩm Thận Nguyên không thể không bối rối La Thiếu Thân, “Anh làm sao phát hiện ra được?”

La Thiếu Thân móc ra một hộp kẹo bạc hà trong túi áo, ăn một viên, quay đầu nhìn cậu. Đôi mắt từ trước tới nay trong mắt Thẩm Thận Nguyên luôn thâm sâu khó dò thì lúc này lại lóe lên một chút dịu dàng rõ ràng: “Có lẽ, tôi hiểu cậu hơn cậu nghĩ.”

Trong lòng Thẩm Thận Nguyên lan tràn ra vài sợi tơ xa lạ, mềnh nhẹ
quấn lấy trái tim hai vòng, rã không một tiếng động hòa tan vào trong tim.
“Vậy chúng ta ăn hay không?” Cậu dùng hai tay gian nan nhấc túi KFC lên.

La Thiếu Thần nhìn cậu một cái, lấy lon coca trong túi ra.

“Bụng rỗng uống coca không tốt, ăn hamburger đi.” Thẩm Thận
Nguyên đưa hamburger cho anh.

La Thiếu Thần thuận tay nhận lấy.

Thẩm Thận Nguyên đặt túi xuống dưới đất, vừa lấy cánh gà ra vừa hỏi:
“Anh nói với giám đốc Cao là muốn điều tra Mục gia, đi điều tra thế nào?”

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 51: Ngả Bài (Hạ)

Dịch: Phong Bụi

Kỹ thuật diễn, kỹ thuật diễn, không kịp nã rã.

“Có kiến nghị gì sao?”

“Khụ khụ, tôi chỉ có kinh nghiệm từ phim truyền hình thôi.”

“Hả?”

“Tôi cảm thấy mặc dù đã hành động đột nhập vào Mục gia quá nguy hiểm.”

“... Cảm ơn cậu đã lo lắng cho tôi.”

“Cho nên...” Thẩm Thận Nguyên đè thấp giọng nói, tiến lại gần.

La Thiếu Thành phõi hợp ngã xuống.

“Có thể sử dụng nằm vùng.”

La Thiếu Thành hỏi: “Nằm vùng thế nào?”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Anh tìm một lý do nào đó gây sự với nhà họ La, định trả thù La gia một cách độc ác, như thế liền cùng mục đích với Mục gia rã. Mục gia nhất định sẽ tới lôi kéo anh!”

La Thiếu Thành hỏi: “Tại sao?”

Thẩm Thận Nguyên trừng anh một cái đày vẻ “Anh sao lại không hiểu được”: “Bởi vì anh là cháu của La Định Âu, nhất định sẽ biết rất nhiều bí mật mà La gia không muốn cho người ngoài biết. Hơn, không biết cũng

không vấn đề gì, anh là cháu của La Định Âu, nếu như giúp Mục gia đổi đầu với La gia thì La gia sẽ rất mất mặt. Nếu như Mục gia thông minh, nhất định sẽ lôi kéo anh.”

“Rơi vào bẫy mà cậu đặt ra gọi là thông minh sao?”

“Bởi vì tôi thông minh hơn.”

La Thiếu Thân không nói không rằng đúng thẳng dậy.

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Anh cảm thấy kế hoạch này thế nào?”

“Chẳng thế nào cả.”

“Rất nhiều phim truyền hình đều sử dụng thủ đoạn này! Thương trường hay chiến trường đều có, vừa nhìn là biết là kinh điển! Sao có thể chẳng thế nào cả?”

“Mục gia cũng là một gia tộc mua nỗi ti vi.”

“Hơ, bọn họ chắc cũng chẳng rảnh rỗi mà ngày nào cũng xem chứ?”

“Thương trường chiến trường đều có, không cần ngày nào cũng xem, xem một hai ngày là biết thừa rõ.”

“Hơ, sao bọn họ lại rảnh rỗi đến thế chứ!” Thẩm Thận Nguyên lầm bẩm, cúi đầu tiếp tục nhai cánh gà.

La Thiếu Thân nói: “Không cần suy nghĩ quá nhiều, lúc trước thế nào thì sau này cứ như vậy đi.”

“Vẫn gọi anh là tiểu tiểu thúc sao?” Thẩm Thận Nguyên cố ý chớp chớp mắt.

La Thiếu Thân nói: “Tất nhiên, phải tạo thành thói quen.”

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Tạo thành thói quen? Chẳng may sau này quay trở về không sửa được thì làm thế nào?”

La Thiếu Thàn nhún vai: “Cậu không sửa được tôi cũng không ngại.”

“... Như vậy không phải vô duyên vô cớ mà anh hơn tôi hẳn một thế hệ sao?”

“Hình như là vậy.” Thái độ của anh ta rất qua loa có lẻ.

“Cái gì mà hình như vậy, căn bản chính là vậy.”

La Thiếu Thàn nói: “Vậy thì là thế đi. Cậu không hy vọng trở thành vân bối của tôi sao?”

“Anh là tiễn bối đáng kính của tôi, nhưng mà làm vân bối... kỳ quặc quá.” Thẩm Thận Nguyên nghĩ đến cái gì, lập tức nghiêm túc nói, “Tôi không phải loại người dựa vào cha nuôi mà leo lên.”

La Thiếu Thàn gõ nhẹ vào đùi cậu, “Cậu đang nghĩ cái gì thê?”

Thẩm Thận Nguyên trấn định nói: “Chẳng nghĩ gì cả.”

Hai người lặng lẽ ăn một hũ.

La Thiếu Thàn đột nhiên hỏi: “Cậu thực sự chưa từng gặp qua loại chuyện này chứ?”

“Chuyện gì?”

“Cha nuôi.”(Bụi: Rõ ràng là rất để ý người ta =.=)

“Không có.”

Lại ăn một hũ.

Thẩm Thận Nguyên đột nhiên nói: “Nhưng mẹ nuôi thì có.”

“.....”

La Thiếu Thàn ngửa cổ uống một ngụm coca lớn, làm như thản nhiên mà hỏi: “Mấy người?”

Thẩm Thận Nguyên ngây ra hỏi: “Mẹ nuôi á?”

“Còn có bà nuôi nữa sao?”

“Không có, một người cũng không.” Thẩm Thận Nguyên tự tin nói, “Tôi là một thanh niên đầy thực lực!”

La Thiếu Thàn nhướn mày.

Thẩm Thận Nguyên gượng gạo bổ sung: “Ngoại trừ ca hát.”

Nếu như nói ngày cậu gặp được Kiều Dĩ Hàng và Cao Càn là ngày trọn vẹn nhất của cậu sau khi trở thành La Lâm Lâm, thì hôm nay chính là một ngày cậu vừa lên voi xuống chó vừa nhận được những chuyện vui mừng liên tiếp.

Ở trong đại trạch La gia được canh phòng chặt chẽ, Kiều Dĩ Hàng và Cao Càn có tài giỏi đến đâu cũng chỉ có thể làm cứu viện vòng ngoài, nhưng La Thiếu Thàn thì khác, anh ta mới chân chính là cơn mưa kịp thời mà hiện giờ có thể giúp cậu chuyển nguy thành an.

Nghĩ tới đây, cậu nhớ lại, La Thiếu Thàn trước khi phát hiện tuy không hồn nhiên, nhưng vô hình trung cũng đã giúp đỡ cậu rất nhiều, chỉ là lúc đó cậu không cảm nhận thấy.

Rốt cuộc là phát hiện ra từ lúc nào?

Cậu suy đồng nghĩ tây, cảm thấy ngày nào cũng giống ngày nào.

Không thể nào ngày đầu tiên gặp đã biết rõ chứ?

Thẩm Thận Nguyên bắt đầu nghi ngờ khả năng diễn xuất của mình.

“Thực sự rất giả tạo sao?” Cậu ngồi trên giường, trong màn đêm tĩnh lặng, bắt đầu cuộc tự kiểm điểm mình một cách sâu sắc.

“Hôm nay cục cưng sao thê?”

Vú Triệu đã hỏi ra nghi vấn của tất cả mọi người trên bàn ăn.

Thẩm Thận Nguyên cúi đầu, trầm mặc ăn cháo.

La lão thái thái xoa đầu cậu nói: “Có phải tiểu tiểu thúc thúc của con lại bắt nạt con rã không? Nói cho bà biết, bà sẽ bảo ông đánh chú í một trận.”

Đánh La Thiếu Thần sao?

Thẩm Thận Nguyên nghiêng đầu nhìn bà, sau đó chậm chạp lắc đầu.

La Định Mỹ không kiên nhẫn, hỏi trực tiếp: “Vậy là tên khốn nào chọc giận Lâm Lâm? Ông út bất kể là ai, đều sẽ đánh cho hắn một trận!”

Thẩm Thận Nguyên tiếp tục ăn cháo.

La Định Âu nói: “Có phải dạo gần đây đi học mệt quá không? Hay là hôm nay nghỉ đi, để cha con dắt con đi chơi.”

La Khải Trạch cũng ý thức được khoảng cách giữa mình và con gái càng ngày càng xa, rất muốn mau bù đắp, vội nói: “Đúng vậy, Lâm Lâm muốn đi đâu? Khu vui chơi hay là công viên nước? Hay là vườn bách thú? Xem phim? Chơi game?”

Thẩm Thận Nguyên chỉ lắc đầu.

La Khải Trạch hết cách.

Vú Triệu nói: “Hay là, gọi La Thiếu gia đến hỏi xem?”

Bà vừa nói xong, La Định Mỹ đã lấy điện thoại ra gọi cho Hỗn tiểu tử(bác Mỹ đặt tên anh Thần trong danh bạ là Hỗn tiểu tử =))), bắt đầu quở trách La Thiếu Thần.

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Có phải cậu đã tạo nên hiệu quả ngược lại rồi không?

Lúc La Thiếu Thàn đi đến, La lão thái thái, Vú Triệu và Hồng Hồng đang chơi uống rượu với Thẩm Thận Nguyên.

La lão thái thái cầm một con rối hình voi nói: “Bà voi bây giờ đến thăm nhà của bé hươu dễ thường nè, bé hươu dễ thương có ở nhà không?”

Trong tay Thẩm Thận Nguyên ôm con hươu, trên khuôn mặt là vẻ tịch寥, lặng lẽ lắc đài.

Vú Triệu giơ con khỉ lên, cười nói: “Cục cưng, con xem ai đến nè? Là bà khỉ đó.”

Thẩm Thận Nguyên không có chút để ý.

Hồng Hồng dưới sự áp bức của hai “bà”, ôm một con heo, mỉm cười nói: “Thím... heo đến thăm bé hươu nè.”

“Khụ.” La Thiếu Thàn ho khan một tiếng, chen vào giữa ba người đang hết sức mệt mỏi, nói: “Con đưa nó ra ngoài chơi.”

“Đi đâu? Chúng ta cùng đi.” Vú Triệu đứng dậy rất nhanh.

Thẩm Thận Nguyên nhảy bật lên, ôm lấy chân La Thiếu Thàn, “Con và tiểu tiếu thúc đi.”

.....

Vú Triệu chịu đả kích lớn, “Cục cưng không thích vú nữa sao?”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Vú lớn tuổi rồi rồi, không thể chạy lung tung, dễ sinh bệnh, không tốt.”

Vú Triệu lập tức chuyển đả kích thành cảm động: “Cục cưng lớn rồi, biết thương vú rồi.”

La lão thái thái thấy cậu và La Thiếu Thàn hợp ý nhau như vậy, không hề sinh ra ngăn cách, tâm tình rất tốt, giục bọn họ mau đi ra ngoài chơi.

Ngã lên xe, La Thiếu Thàn mới hỏi: “Chuyện gì thế?”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Tôi cần tăng cường khả năng diễn xuất của mình.”

La Thiếu Thàn nghi hoặc.

“Tôi cảm thấy La Lâm Lâm lúc trước tôi diễn đã thêm vào quá nhiều nguyên tố Thẩm Thận Nguyên, quá khác biệt với bản chính.” Đây là thành quả của Thẩm Thận Nguyên tối qua tự kiểm điểm bản thân, “La Lâm Lâm vốn là một người sống sờ sờ, không phải nhân vật trong kịch bản, cho nên tôi không nên thêm vào quá nhiều thói quen cá nhân và sự phát huy từ bên trong.”

La Thiếu Thàn gật gật đầu.

“Anh nhìn thấu tôi là vì vậy phải không?” Thẩm Thận Nguyên hỏi.

La Thiếu Thàn nói: “Phim chiếu được hai mươi tập rồi, tính cách của nhân vật đột nhiên thay đổi đúng là sẽ khiến người ta cảm thấy kỳ quái.”

Thẩm Thận Nguyên vỗ đùi nói: “Chính là ý đó.”

“Đợi đến lúc khán giả xem từ tập hai mươi một đến tập bốn mươi, khăn lấp mới quen được, tập bốn mươi một nhân vật lại trở về với hai mươi một tập đầu, chẳng lẽ không kỳ quái sao?”

Thẩm Thận Nguyên: “.....”

La Thiếu Thàn nói: “Giữ bộ dạng như trước kia của cậu là được rồi.”

“Chúng ta đi đâu đây?”

“Tôi phụng mệnh đưa cậu đi chơi.”

“Đi chơi thật sao?” Thẩm Thận Nguyên ngạc nhiên. Cậu còn tưởng đây là cái có để La Thiếu Thần đưa cậu ra ngoài, “Cái chúng ta cần nhất bây giờ không phải là hội nghị nghiên cứu chiến lược sao? Không phải đến Y Mã Đặc sao? Nếu như suốt ngày đến Y Mã Đặc không tiện, có thể tìm một chỗ có máy tính, mở hội nghị trực tuyến.” Cậu cứ nghĩ rầm lại nghĩ, cảm thấy nhiệt huyết trào dâng.

La Thiếu Thần dùng khéo mắt liếc cậu một cái, liền nhìn thấu suy nghĩ của cậu ta: “Cậu cho là đảng ngầm tham gia cách mạng hả?”

“Ít nhất là phong trào bài trừ ma túy.”

“Xe của tôi 24 giờ đâu bị người ta giám sát, để không khiến mấy người họ phát hiện ra chúng ta bằng mặt không bằng lòng, tốt nhất là vẫn là đến khu vui chơi đi một vòng.”

“... Có thể lựa chọn không?”

“Có thể.”

“Tôi muốn đi xem phim.”

La Thiếu Thần hỏi: “Gần đây có phim điện ảnh nào hứng thú sao?”

“Tôi gần đây làm gì có thời gian mà xem phim nào được chiếu. Dù sao phim nào cũng được, chủ yếu là học kỹ thuật diễn!”

“Vậy thì xem Chú cừu vui vẻ và con sói xám vậy.”

“.....”

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 52: Tiễn Tở (Thượng)

Dịch: Phong Bụi

Tin đ`ồn, tin đ`ồn, rất không vui.

(tiễn tở: bước vào đoàn làm phim, bắt đ`ầu đóng phim.)

Không có cùu vui vẻ, không có sói xám, không có... không có...

Thẩm Thận Nguyên đổi diện với phòng bán vé lầm bẩm.

“Mua xong vé r`ồi.” La Thiếu Th`ần đưa một hộp bắp rang bơ cho cậu.

Thẩm Thận Nguyên nhận lấy đã rơi rót mất một ph`ần ba.

“Anh xem đôi cha con kia kìa.”

“Đứa bé dễ thương quá.”

“Người bố lạnh lùng quá!”

“.....”

La Thiếu Th`ần lấy mũ trên đ`ầu mình xuống, đội lên đ`ầu Thẩm Thận Nguyên.

“Tôi không nhìn thấy gì cả.” Thẩm Thận Nguyên vừa nói xong, cả người đã bị La Thiếu Th`ần ôm lên, sau đó nhấp nhô trong bóng đêm đi về phía trước. Không thể nhìn rõ đường khiến Thẩm Thận Nguyên cảm thấy trống rỗng và cô đơn, cậu không biết nói gì dành tìm đ`ếtai mà nói: “Anh mua vé phim gì vậy?”

“Cậu nói xem?”

Thẩm Thận Nguyên: “...” Tiếng ríu ra ríu rít của trẻ con vang lên bên tai đã nói cho cậu biết đáp án.

“Anh thích xem phim hoạt hình sao?”

La Thiếu Thần nói: “Cậu thích.”

“Tôi nghĩ rằng ‘Tôi’ nên thích những bộ phim như kiểu ‘Tên sát thủ này quá tàn khốc’ chứ.”

“Đợi cậu mười hai tuổi rồi hãy nói.”

“Mười hai tuổi có thể có mối tình đầu sao?” Thẩm Thận Nguyên liên tưởng hết sức sâu xa.

La Thiếu Thần hỏi: “Cậu muốn trải qua sinh nhật 12 tuổi sao?”

“... Tại sao rõ ràng 1 giây trước khi anh mở miệng ra tôi còn rất vui vẻ, nhưng sau khi anh mở miệng được 1 giây thì tôi liền cảm thấy rất chán nản thế nhỉ?”

“Điều đó chứng tỏ niềm vui của cậu được tạo thành từ bong bóng xà phòng.”

“Anh cảm thấy niềm vui loại nào khó rạn vỡ nhất?”

“Nắm được trong lòng bàn tay.” La Thiếu Thần bước vào phòng chiếu phim.

Thẩm Thận Nguyên nghe thấy bên tai vang lên tiếng ầm ầm thật trầm, cánh tay ôm lấy mình thít chặt hơn, chặt đến nỗi hộp bắp rang bơ trong lòng biến dạng.

Trước khi chiếu phim, quảng cáo phim 5 phút, mở đầu phim máy chục giây, sau đó đi vào phần chính.

La Thiếu Thàn nghe thấy tiếng nhai bắp rang bơ bên cạnh ngừng lại, quay đầu nhìn. Thẩm Thận Nguyên đang nghiêng đầu ngủ khò khò dưới ánh sáng yếu ớt từ màn hình, điệu hiếm thấy là, một tay thò vào trong hộp lại không hề bị đỡ.

Bốn phía lần lượt vang lên tiếng trẻ nhỏ và người lớn trò chuyện với nhau.

La Thiếu Thàn lấy hộp bắp rang bơ ra khỏi tay cậu, đặt ở một bên, sau đó cởi áo khoác ra, đắp lên hai người, cũng dựa vào ghế mà ngủ. Lúc này không thể không nói, mua vé ghế đôi cho tình nhân thật là một việc sáng suốt.

Mẹ kiếp!

Cái lưỡi sắt này sao mà cao quá vậy ta? Trèo mãi mà không trèo ra được?

Thẩm Thận Nguyên thở hổn hển trèo rã lại trèo, cảm giác như đã trèo suốt mấy chục năm rã, cuối cùng cũng đến được đỉnh, một vầng trăng tròn treo trên không trung, màu vàng rực rõ, hấp dẫn như một buồng chuối vậy. Cậu ngã nhào một cái ra ngoài, liền rơi vào trong một cái nôi.

Một người trưởng thành mặc áo blouse trắng nhìn từ cao xuống, hỏi tình trạng sức khỏe cậu.

Thẩm Thận Nguyên trả lời loạn xạ một lượt, người mặc áo blouse trắng liền phất tay cho cậu đi. Cậu vừa định ngồi dậy, liền nhìn thấy chân bị cắm một cái kim tiêm, một ống tiêm khổng lồ trực tiếp đặt bên cạnh nôi, không chú ý là sẽ bị cắm vào.

Thẩm Thận Nguyên trước tiên là kinh hoàng, sau đó tức giận, bắt đầu tính sổ với người mặc áo blouse trắng, sau đó cãi cọ, sau đó là đẩy qua đẩy lại, sau đó...

Cậu mở choàng mắt, nghe rõ những tiếng bước chân vang lên xung quanh, La Thiếu Thàn đang dựa vào ghế trong phòng chờ, cúi đầu nhìn

cậu.

“Hết phim rì à?” Thẩm Thận Nguyên giãy giụa ngã dậy.

La Thiếu Thần nói: “Mới chiếu được một tiếng.”

“Phim ngắn thế sao? Vé anh mua mất bao nhiêu tiền?”

“Vẫn chưa hết phim.”

“Vậy tại sao chúng ta lại ra ngoài?”

“Bởi vì cậu ngủ mất rồi...”

Thẩm Thận Nguyên hiểu được, vỗ vỗ anh, “Không sao, tuy rằng tôi không hứng thú với bộ phim này lắm, có điều tôi có thể làm người yểm hộ cho anh.”

“Vừa rồi tôi chưa nói xong,” La Thiếu Thần nói, “Bởi vì cậu ngủ mất rồi, đàng thời còn bắt đầu ngáy.”

“.....”

“Hơn nữa, mỗi lần đều chọn đúng lúc không có lời thoại, không có âm nhạc mà ngáy.”

“.....” Thẩm Thận Nguyên hổ thẹn nhìn anh, “Xin lỗi, làm anh mất hứng rồi.”

La Thiếu Thần: “.....”

Đi ra từ phòng chiếu phim, liền nhìn thấy một phóng viên giả vờ ngẫu nhiên đi qua, “La Thiếu, sao khéo vậy nhỉ, anh cũng đến xem phim sao?”

La Thiếu Thần đau cũng không thèm ngoảnh lại, nói: “Anh nhận nhầm người rồi.”

Phóng viên vội vàng đuổi theo: “Nghe nói La Lâm Lâm tham gia vào bộ phim mới của đạo diễn Cố? Sau này cô bé sẽ phát triển hướng đến giới Văn nghệ sao?”

La Thiếu Thàn làm như không nghe thấy gì đi về phía trước.

“Anh nói một chút đi mà, nói một chút thôi tôi sẽ không hỏi nữa.”
Phóng viên lùi hai bước, còn chụp cho họ một tấm ảnh.

La Thiếu Thàn sắc mặt không thay đổi, suốt dọc đường chỉ im lặng quay trở lại xe.

Phóng viên vỗ vỗ vào cửa sau xe.

Thẩm Thận Nguyên thản nhiên liếc mắt nhìn anh ta một cái.

La Thiếu Thàn nhanh chóng khởi động xe. Phóng viên không can tâm đuổi theo vài bước mới chịu thôi.

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Anh ta có viết linh tinh gì trên tạp chí không nhỉ?”

“Viết linh tinh cái gì?”

“La Thiếu Thàn dắt cháu gái đi ăn mừng La Khải Tùng qua đời gì gì đó...” Cậu nói càng lúc càng nhỏ tiếng.

La Thiếu Thàn nói: “Cậu cũng tin rằng tôi và La Khải Tùng bất hòa sao?”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Nếu như tin, tôi đã không nói là viết linh tinh.”

La Thiếu Thàn nghĩ ngợi một lúc, mới nói: “Tôi và La Khải Tùng đúng là không thân cận, nhưng không có bất hòa. Nếu như có thời gian gặp nhau, vẫn có thể ngồi xuống cùng uống một chén.”

“Thuận tiện buôn dưa sao?”

“Về cái gì?”

“Về các ngôi sao nữ gì đó...” La Khải Tùng là playboy nổi tiếng của làng giải trí, La Thiếu Thân lại là người trong giới giải trí, đế tài chung của hai người hẳn là chuyện về mặt này nhỉ. Cậu rất khó tưởng tượng ra bộ dạng của La Khải Tùng ngã nói chuyện cùng La Thiếu Thân về nhạc cổ điển hoặc những ca khúc đang thịnh hành.

“Không, bàn về thời sự.”

“.....” Cái này càng không thể tưởng tượng nổi. Thẩm Thận Nguyên liếc nhìn La Thiếu Thân đang chăm chú lái xe qua kính chiếu hậu một cái, phát hiện những gì bản thân biết về anh ta vẫn còn dừng lại tại mức độ vô cùng nông cạn.

La Thiếu Thân hỏi: “Cậu biết rất nhiều chuyện về những ngôi sao nữ à?”

“Cũng kha khá.” Nói về buôn dưa, Thẩm Thận Nguyên khá đặc ý, những thông tin hành lang cậu nắm được thường không phải là giả.

“Scandal cũng không ít.”

“Đúng vậy, giới showbiz có rất nhiều scandal.” Cậu không những biết rất nhiều scandal, còn biết rất nhiều chuyện thật việc thật.

“Cái nào là thật?”

“Cái nào sao? Rất nhiều đó!” Thẩm Thận Nguyên bắt đầu đưa tay ra đếm, “Nói về đạo già đây nhé. Nhạc Vận này, Sở Yến Yến này, đều là thật cả. Ngay cả Âu Khanh Du cũng là thật, rất khó tưởng tượng phải không?”

Khuôn mặt lạnh như băng của La Thiếu Thân có chút nhăn nhó: “Âu Khanh Du?”

“Đúng vậy! Là thật đó.”

La Thiếu Thàn trầm mặc hờn lâu mới nói: “Bà ấy không phải sắp 60 tuổi rờn sao?”

Thẩm Thận Nguyên vẻ mặt đầy biếu cảm “Anh thật là lạc hậu”: “Đúng vậy đó, tình yêu vượt qua tuổi tác.”

“.....”

Thẩm Thận Nguyên lại ngẫm nghĩ một lát nói: “Cũng không thể tính là tình yêu vượt qua tuổi tác, Ngô Quốc Thường cũng không còn trẻ nữa.”

“... Cậu đang nói là Âu Khánh Du và Ngô Quốc Thường?”

“Đúng vậy, anh không xem báo sao? Bạn họ không phải bị chụp tại quán cà phê Norman hay sao?”

“Cậu nhớ kỹ thật.”

Thẩm Thận Nguyên lại đắc ý nói: “Tôi nhớ rất kỹ những chuyện mình thấy hứng thú.”

“Tại sao cậu không đi làm phóng viên?”

“Bởi vì phóng viên không biết được nhiều như tôi.”

“.....”

Buổi trưa quây quần ăn một bữa cơm, đến chiều, Thẩm Thận Nguyên lại bị vứt cho Lang Nam.

La Thiếu Thàn định ra hai quy định chết với Lang Nam: Thứ nhất, không được dắt cậu ra ngoài. Thứ hai, khoảng cách giữa hai người không được vượt qua 5m.

Lang Nam run rẩy hỏi anh: “Nếu như phạm phải thì sao?”

La Thiếu Thàn nói: “Cái gọi là quy định chết chính là phạm vào thì lập tức chết.”

Lang Nam: “.....”

Thẩm Thận Nguyên nhìn Lang Nam không ngừng đong đếm trước mặt mình: “Nhìn chú có vẻ rất sốt ruột thì phải?”

“Đúng, cứ thế, nhìn chú đi, không ngừng nhìn chú.”

“.....”

Lại đi thêm 5 phút nữa, Lang Nam thở hổn hển hỏi cậu: “Con thấy thế nào?”

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Chú sốt ruột suốt 5 phút?”

“Chẳng lẽ không có chút cảm giác rất chóng mặt, rất buồn ngủ sao?”

“Hơ.”

Lang Nam chán nản nói: “Tốt hơn là chú nên gọi một cốc sữa bò mang về”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Tại sao mỗi lần bọn họ nói muối cho cậu uống sữa, cậu đều có cảm giác cái mà mình uống không phải là sữa mà là thuốc ngủ vậy?

Lang Nam vừa đi ra không lâu, cửa lại bị kéo ra, mỹ nữ mà lần trước bắt gặp trước cửa nhà La Thiếu đi vào.

“Lâm Lâm?” Mỹ nữ nhìn thấy cậu hai mắt lấp lánh lên.

Thẩm Thận Nguyên vội vàng tắt cửa sổ diêm đàm Trời cao biển rộng đi, mỉm cười với cô ta.

“Chỉ có mình em thôi sao, La Thiếu đâu?”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Tiểu tiểu thúc có việc bận rã.”

“Ô, một mình em có phải rất chán không? Chị chơi với em được không?”

“Được ạ.”

“Lâm Lâm thích chơi gì?”

“Kéo búa bao.”

“Được, vậy chúng ta chơi nào.”

Thẩm Thận Nguyên và mỹ nữ cùng ngồi trên sô pha, bắt đầu “Kéo búa bao...”

Lang Nam mua sữa trả về thấy Thu Ngọc Như ngồi trên sô pha, nhẹ nhàng xoa đầu Thẩm Thận Nguyên, Thẩm Thận Nguyên nằm trên đùi cô, ngủ rất mãn nguyện.

Thu Ngọc Như nhìn thấy anh ta, ra hiệu suyt.

Lang Nam gật gật đầu, lặng lẽ rời khỏi văn phòng, đi tìm La Thiếu Thần.

La Thiếu Thần đang ngồi soạn nhạc, thấy anh ta đi vào, hai mà không vui chau lại, bỏ tai nghe xuống, hỏi: “Lâm Lâm đâu?”

Lang Nam cười hi hi, nói: “Tiểu thư Thu đến, dỗ cô nhóc ngủ rã.”

La Thiếu Thần đáp một tiếng, vừa đeo lại tai nghe vừa thuận miệng hỏi: “Dỗ thế nào?”

“Vuốt ve vuốt ve...”

Lời của Lang Nam còn chưa nói xong, La Thiếu Thần đã đẩy ghế đi ra ngoài.(Bụi: Oh oh anh ghen =v=)

Lang Nam: “.....” Vừa rã có phải anh đã nói lời gì không phải hay không?

Thu Ngọc Như nhìn vẻ mặt say ngủ của La Lâm Lâm, cũng thấy có chút buồn ngủ, đang định dựa vào sô pha chợp mắt một lúc, liền thấy cửa không báo trước đột ngột bị đẩy ra. La Thiếu Thành sa sầm mặt bước vào.

Tuy rằng vẻ mặt lúc bình thường của anh ta cũng không tốt đẹp gì hơn, nhưng đen sì như thế này vẫn là lần đầu tiên.

Thu Ngọc Như không khỏi căng thẳng: “Chuyện gì vậy?”

Ánh mắt La Thiếu Thành thản nhiên quét qua cái váy ngắn và lớp tất mỏng của cô, vươn tay bế Thẩm Thận Nguyên lên.

Thu Ngọc Như vội vàng đứng dậy nói: “Nhẹ nhàng chút, cô nhóc vừa mới ngủ.”

La Thiếu Thành thản nhiên lắc lắc.

Thẩm Thận Nguyên bị lay tỉnh, dụi dụi mắt nói: “Phải đi rồi sao?”

La Thiếu Thành hỏi: “Ngủ thoải mái nhỉ?”

Thẩm Thận Nguyên híp mắt nhìn anh, lại nhìn cánh tay đang bế mình, gật đầu nói: “Tư thế bế có tiến bộ, thoải mái lắm.”

La Thiếu Thành: “.....”

Thu Ngọc Như nói: “Nếu Lâm Lâm đã tỉnh rồi, không bằng chúng ta đi xuống uống chén trà chi èo?”

La Thiếu Thành nói: “Mới đầu tháng đã muộn nợ nần rồi sao?”

Thu Ngọc Như cũng đã quen những lời lạnh nhạt của anh, mỉm cười làm nũng: “Nhớ anh không được sao?”

La Thiếu Thành nói: “Chỗ này không phải vườn bách thú.”

“Cùng lắm thì tôi mua vé.” Thu Ngọc Như dường như nghe không ra sự từ chối trong lời của anh, “ Ừm... mời hai người đi ăn cơm. Ăn gì cũng

được, tôi đãi. Kế toán đ^{ầu} vắt cổ chày ra nước đó, cơ hội hiếm có thế này, đừng bỏ lỡ chứ.”

La Thiếu Th^{ần} nói với Lang Nam: “Đi mua ba ph^{ần} thức ăn nhanh nhất nh^{ất}, nhớ lấy hóa đơn, sau đó tìm Thu tiểu thư thanh toán.”

Thu Ngọc Như cười khổ nói: “Ăn cơm với tôi là chuyện t^{ất} tệ đến vậy sao?”

La Thiếu Th^{ần} giọng bớt lạnh lùng hơn: “Không t^{ất} tệ, chỉ là không cần thiết.”

Lang Nam đi đến: “Tôi...”

“Cậu đóng cửa lại.” La Thiếu Th^{ần} nói.

Thẩm Thận Nguyên được La Thiếu Th^{ần} bế, nhìn thấy vẻ mặt bất đắc dĩ của Thu Ngọc Như càng lúc càng xa t^{âm} mắt, không khỏi thông cảm nói: “Kỳ thực ăn một bữa cơm cũng chẳng vấn đề gì.”

La Thiếu Th^{ần} hỏi: “Cậu muốn cùng ăn cơm với cô ta sao?”

“Từ chối mỹ nữ không phải là hành động của một người đàn ông chân chính.”

“Cậu làm đàn ông chân chính mấy lần r^{ất}?”

“Hơ, không phải đang nói về anh sao? Không được chuyển đề tài.”

La Thiếu Th^{ần} hơi cầm thay bức mình, thả cậu xuống nói: “Cô ta là loại cậu thích sao?”

“Không phải.” Thẩm Thận Nguyên trả lời vô cùng dứt khoát, “Tôi thích những phụ nữ nhỏ nhắn.”

La Thiếu Th^{ần}: “.....”

“Có mái tóc xoăn dài b^{óng} b^ềnh.”

“.....”

“Thân hình ngực tấn công mông phòng thủ là tốt nhất, ha ha, có đi ~~àu~~ cũng không nhất định phải thế.”

“Tính cách thì sao?”

“Dịu dàng nghe lời, thích nương tựa, dựa dẫm. Tôi không ngại cô ấy trở thành một bà xã nắm toàn quyền trong nhà, tôi sẽ nỗ lực kiềm制 cho cô ấy tiêu, để cho cô ấy ngày nào cũng trang điểm thật xinh đẹp!” Thẩm Thận Nguyên hoàn toàn chìm trong sự tưởng tượng của bản thân.

La Thiếu Thân lạnh giọng: “Cứ nỗ lực nỗ lực đi, cậu có thể tự giải quyết r~~ồi~~.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Làm gì mà tự nhiên choc vào nỗi đau của người ta?

Tuy rằng đã có dự cảm, nhưng sau khi nhìn thấy tin tức của mình và La Thiếu Thân đi xem phim trên tin tức showbiz, trong lòng vẫn cảm thấy vô cùng bất bình. Dương nhiên, cậu bất bình chính là vì xô nước bẩn mà tạp chí này tạt vào La Thiếu Thân.

Chỉ là một buổi đi xem phim bình thường lại bị tạp chí bẻ cong thành xác La Khải Tùng còn chưa lạnh, La Thiếu đã vội vàng b~~ồ~~ dưỡng cháu gái phú gia xưng bá làng giải trí.

Không biết tạp chí này coi người đọc của họ thành cái gì, ngay cả cái tiêu đề khiến người ta kinh sợ, không chút đáng tin là đứa trẻ sáu tuổi xưng bá làng giải trí cũng có thể nghĩ ra.

Người nhà họ La đương nhiên cũng nhìn thấy r~~ồi~~. Có đi ~~àu~~ đi ~~àu~~ bọn họ quan tâm lại là việc khác.

“Bé đáng yêu, bộ phim hôm qua có hay không?”

“Hay.”

“Tiểu tiếu thúc thúc có bắt nạt con không?”

“Không.”

“Sau này để tiểu tiếu thúc lại đưa con đi xem phim nữa nhé?”

“Dạ.”

“Ngoan lắm.”

“Cục cưng từ trước đến giờ đều ngoan như vậy mà.”

“Chỗc nữa chúng ta cùng đi mua quần áo mới cho bé đáng yêu nha. Bé đáng yêu phải thường xuyên lên ống kính, không chuẩn bị quần áo đẹp không được.”

.....

Dược rã. La gia là một gia tộc lớn đã quen thấy sóng gió, thành viên nào cũng đều thân kinh bách chiến, những tin tức lá cải như vậy đối với bọn họ đều không đáng nhắc đến. So sánh với họ, bản thân kỳ kèo một hai với những tin tức lá cải như vậy đúng là quá mức thiêu phóng khoáng.

Nhưng mà...

Vẫn cảm thấy không thoải mái!

Thẩm Thận Nguyên thầm nhớ kỹ tên tạp chí, quyết định sau này nhất định không đặt mua tạp chí này nữa!

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 53: Tiến Tố (Trung)

Dịch: Phong Bụi

Kỳ quái, kỳ quái, rất kỳ quái.

Phim truyền hình Cổ Lực Khả đạo diễn cuối cùng được đặt tên là “Tình nghĩa lân cận”, địa điểm quay phim chủ yếu là một thị trấn nhỏ bên trái thành phố A. Vì nam diễn viên chính Âu Kỳ Thịnh trước khi trở nên giàu túng đã có một cuộc sống giàu sang phú quý, cho nên mấy cảnh quay đài sẽ được quay tại một biệt thự trong thành phố A.

Thẩm Thận Nguyên là vai chính có phần diễn còn quan trọng hơn cả nữ chính, bắt đầu quay chưa bao lâu liền tham gia cùng đoàn làm phim.

Để bảo vệ an toàn của cậu, La Định Âu La Định Mỹ ra lệnh cho La Thiếu Thần phải theo sát thị trấn, không dời xa nửa bước, có trách nhiệm đảm bảo Thẩm Thận Nguyên ngày ngày rời nhà vui vẻ, vui nhộn bình an.

Cũng may Mã Duy Càn là nam chính của bộ phim, còn bận rộn hơn cả La Thiếu Thần, cho nên La Thiếu Thần càng không cần lo lắng về tiến độ của album.

Trở về với trường quay đã lâu không bước đến, Thẩm Thận Nguyên cảm thấy lỗ chân lông toàn thân đều nở cả ra, vô cùng khoan khoái, giống như thể đi tắm hơi, không đâu là không thoải mái. Ngay cả mùi sơn vẫn chưa kịp tản hết trong không gian cũng thấy thơm.

Cậu nhảy nhót cho quen với môi trường.

Để quay phim, biệt thự phải tu sửa đơn giản một chút, nhưng chỉ tu sửa mấy gian phòng dùng để quay phim. Tầng một chỉ có sảnh, tầng hai là

khuê phòng của Âu Tuyết Tuyết do Thẩm Thận Nguyên đóng.

Khuê phòng Thẩm Thận Nguyên đã nhìn qua, hiện giờ chỉ có một chiếc giường công chúa, ga trải giường, chăn gối đều chất đống lên trên, trông thoáng qua chẳng khác gì căn phòng ma ám là mấy. Trong phòng thứ gì cũng có, thế nên mùi khá khó ngửi.

La Thiếu Thần nhìn cậu tự ý chạy đông chạy tây như hoa viên nhà mình, vội kéo cậu lại chào hỏi mọi người trong đoàn làm phim. Đương nhiên, với bối cảnh của La gia, đoàn làm phim không có ai dám gây khó dễ cho La Lâm Lâm, nhưng không gây khó dễ với chăm sóc chu đáo vẫn có sự khác biệt.

Đạo diễn ánh sáng, đạo cụ, hóa trang...một list dài dằng dặc, La Thiếu Thần ghi nhớ muôn ván cả đài. Nhưng Thẩm Thận Nguyên lại có vẻ rất có tinh thần, tên của ai cũng nhớ rất rõ ràng, còn thỉnh thoảng giúp La Thiếu Thần ôn tập.

La Thiếu Thần nói: “Cậu nhớ kỹ thật.”

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Một đứa trẻ sáu tuổi có trí nhớ tốt như vậy có bị nghi ngờ không nhỉ?”

La Thiếu Thần đáp: “Nghi ngờ thì đã nghi ngờ từ lúc thử vai rแล.”

Thẩm Thận Nguyên thở dài: “Biểu hiện lúc đó tốt quá mức rแล phải không? Tôi mới chỉ sử dụng một phần ba công lực của mình thôi mà.”

“Ư, sử dụng một phần ba công lực thắng một đứa trẻ chưa bằng một phần ba tuổi mình.”

“.....”

Nhân viên hóa trang đến giúp Thẩm Thận Nguyên trang điểm, vú Triệu và La lão thái thái ra tay, ngay cả quần áo cũng không cần thay, đạo diễn nhìn một cái liền phán ngay là dùng được. Trang phục nhà họ La mặc nhất

định không phải là loại hàng chợ bày bán la liệt rầm, còn phù hợp với vai diễn hơn cả trang phục mà đạo diễn phục trang đưa ra nữa.

Không đến một lúc sau, tóc của Thẩm Thận Nguyên liền được uốn xoăn, bên thành hai đuôi sam bằng dải ruy băng màu hồng, lại thêm hai má hồng hồng, y như búp bê.

Ngay cả Bành Úc Như chưa tham gia đóng phim, đơn thuần đến thăm đoàn cũng không khỏi kinh ngạc thốt lên.

Thẩm Thận Nguyên lúc đầu vẫn cảm thấy gượng gạo, được khen nhanh rầm, liền bắt đầu dương dương tự đắc, phô trương ra vẻ đáng yêu để chụp ảnh.

La Thiếu Thành thấy không có phóng viên, liền để mặc cậu đi.

Buổi sáng nhanh chóng trôi qua, đến trưa ăn xong cơm, vẫn chưa đến lượt Thẩm Thận Nguyên xuất hiện.

La Thiếu Thành đợi sot cả ruột, định mang Thẩm Thận Nguyên đến chỗ nào gần đó đánh một giấc, vẫn chưa ra khỏi đoàn làm phim, đã bị thư ký trường quay đuổi theo gọi lại.

“Đợi lâu rầm phải không?” Phó đạo diễn rất biết xem sắc mặt, cười ha ha nói: “Cảnh quay buổi sáng quay kỹ quá, bổ sung rất nhiều máy quay.”

Cổ Lực Khả tràn sắc mặt nói: “Diễn viên đợi cảnh diễn không phải là đi đâu cơ bản nhất hay sao?”

Vẻ mặt của phó đạo diễn cứng đờ, gượng gạo tránh đi.

Thẩm Thận Nguyên sợ La Thiếu Thành khó xử, nhẹ nhàng kéo bàn tay anh.

La Thiếu Thành nhiên nói: “Chú đợi con bên cạnh.”

Phó đạo diễn dưới sự chỉ thị của Cổ Lực Khả bắt đầu miêu tả cảnh quay.

Diễn chung với Thẩm Thận Nguyên không phải là Mã Duy Càn mà là một diễn viên quẩn chúng, cảnh diễn rất đơn giản, chính là Âu Tuyết Tuyết do Thẩm Thận Nguyên đóng ngủ dậy hỏi cha đang ở đâu, sau đó viên quẩn chúng đóng vai Chung Điểm Công này nói với cô bé là trên tầng trên. Âu Tuyết Tuyết hỏi Chung Điểm Công là đã mua bánh gato chưa, Chung Điểm Công ra vẻ tất cả đã chuẩn bị đầy đủ.

Cảnh diễn này hoàn toàn không khó đối với Thẩm Thận Nguyên, chỉ là diễn viên quẩn chúng đó NG(not good)mấy lần.

Vẻ mặt của Cổ Lực Khả lúc này mới tốt hơn một chút.

Thẩm Thận Nguyên thấy bọn họ thu dọn đồ đạc lên lâu, kéo La Thiếu Thân chạy lên đó trước. Vừa đến cửa phòng, phát hiện cửa phòng đã đóng lại, cậu lẩm bẩm: “Vừa rồi không phải vẫn còn thông gió hay sao?”

Tay La Thiếu Thân nắm lấy nắm đấm cửa, vừa định xoay, liền phát hiện cửa đóng không chặt, cửa chỉ khép hờ, nhẹ nhàng đẩy ra một chút liền hé ra một khe hở.

Mã Duy Càn đang đứng đối diện với cửa sổ gọi điện thoại. Đại khái anh ta tự cho rằng không gian kín mít, cho nên, âm lượng có chút không khống chế, “Anh rốt cuộc đã thôi đi được chưa! Đừng tưởng rằng La Khải Tùng chết rồi thì anh muốn làm gì thì làm! Bị bức đến đường cùng, tất cả sẽ tan rã.”

Thẩm Thận Nguyên đang định đẩy cửa đi vào vội vàng phanh lại, ngẩng đầu nhìn ... cầm của La Thiếu Thân một cái.

Bọn họ có phải vừa nghe phải lời gì không nên nghe hay không?

La Thiếu Thân bình tĩnh khép cửa lại, kéo cậu đi ra.

Qua một lúc, cả đoàn kéo lên, bọn họ mới theo đoàn đi vào phòng.

Mã Duy Càn đã khôi phục lại bộ dáng cười ha ha, nhưng Thẩm Thận Nguyên vừa liếc qua anh ta một cái, đầu óc không khỏi lặp đi lặp lại ba câu

vừa nghe lởm được. Có thể do bị tội danh buôn bán thuốc phiện quá nhiều quá lâu, cho nên khi nghe thấy chuyện có liên quan đến La Khải Tùng, cậu không khỏi nghĩ theo hướng đó. Kỳ thực có một nghi vấn cậu chôn giấu trong lòng đã lâu, rằng rốt cuộc La Khải Tùng có liên quan đến buôn bán thuốc phiện hay không.

Rất nhiều lần cậu muốn hỏi La Thiếu Thành lại không có thời cơ thích hợp.

“Cảnh này là Âu Kỳ Thịnh biết được ngân hàng không cho vay nữa, buồn bã ngồi bên bàn. Âu Tuyết Tuyết không biết tâm tình hiện giờ của cha mình, chỉ muốn buổi tối cha mình ở nhà đón sinh nhật cùng mình.” Phó đạo diễn tần trách trình bày về cảnh diễn.

Thẩm Thận Nguyên miễn cưỡng tập trung chú ý, sau đó lại nảy ra một chuyện đau đớn khác.

Cậu không muốn gọi Mã Duy Càn là cha!

Một chút cũng không muốn!

“Action!”

“Cha!” Thẩm Thận Nguyên đẩy cửa ra, chậm chạp lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn, sau đó nhảy nhót chạy vào, ôm lấy cánh tay của Mã Duy Càn nói: “Tôi nay cha có ăn cơm ở nhà không?”

Mã Duy Càn mệt mỏi đẩy tay cậu ra, “Cha có chuyện phải ra ngoài, Tuyết Tuyết cứ ăn đi nhé.”

Thẩm Thận Nguyên bùi môi, bắt lấy cánh tay anh ta không chịu buông, “Tôi nay cùng ăn cơm, mai đi ra ngoài cũng được mà.”

Mã Duy Càn bức mình đứng dậy, nhẹ nhàng đẩy tay cậu ra nói: “Tuyết Tuyết và tôi ăn cơm cùng nhau nhé. Hôm khác cha sẽ ăn cùng con.”

“Hôm nay khác mà!” Thẩm Thận Nguyên nôn nóng sắp bật khóc.

“Được ră, đừng náo loạn nữa!” Mã Duy Càn đột nhiên hét to.

Không những Thẩm Thận Nguyên và phó đạo diễn giật nảy mình, ngay cả chính bản thân anh ta cũng giật mình. Chỉ có Cổ Lực Khả thản nhiên hô một tiếng cut, “Âu Kỳ Thịnh vốn là một người vô cùng nho nhã và quân tử. Bạo phát vêtâm trạng càn có một quá trình dồn nén, quá đột ngột ră, khống chế cảm xúc một chút.”

Mã Duy Càn xin lỗi rõi rít, lại chạy tới nói xin lỗi với “La Lâm Lâm” mà anh ta cho rằng vừa bị dọa cho hết hồn.

Thẩm Thận Nguyên nhìn thấy anh ta trong đài chỉ có duy nhất một suy nghĩ: Nói! Anh và La Khải Tùng rất cuộc có quan hệ gì!

Mã Duy Càn thấy cậu nhìn mình chăm chăm, cho rằng bị dọa đến giờ vẫn chưa khôi phục, vội nói: “Lâm Lâm thích gì, chú Mã sẽ tặng cho con.”

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Ngày tiểu thúc thúc đi, tại sao chú không tới?” Ngày hôm đó đại diện Y Mã Đặc đến viếng là Mã Thụy.

Tâm sự của Mã Duy Càn có giấu sâu đến mức nào cũng không thể ngờ được một đứa bé sáu tuổi đột nhiên hỏi một câu hỏi như vậy, sắc mặt biến đổi cực nhanh, lại khôi phục bình thường, “Hôm đó chú Mã có việc, không đi được.”

Thẩm Thận Nguyên xị mặt ra nói: “Con cứ đợi chú Mã mãi.”

Mã Duy Càn nói: “Sau này có cơ hội, chú sẽ đích thân tới viếng … La tiên sinh.”

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Chú Mã có quen tiểu thúc thúc không?”

“Có, gặp mặt mấy lần.” Mã Duy Càn thấy nhân viên hóa trang đến, lập tức đứng lên để cô ấy trang điểm lại cho.

Thẩm Thận Nguyên lùi đến bên người La Thiếu Thành, nhỏ giọng nói: “Tôi cảm thấy hắn rất kỳ lạ.”

La Thiếu Thàn nói: “Nếu như tôi nhớ không nhầm, Khải Tùng có nhắc tới hắn trước mặt tôi.”

“Anh ấy nói gì?”

“Anh ấy nhờ tôi khi nào có thời gian thì làm giúp hắn viết vài album ăn khách.”

“Vài album?” Một album và vài album có sự khác biệt rất lớn đó. Một album thì có thể là để thăm dò, cũng có thể là vì tình nghĩa, nhưng vài album thì rõ ràng rằng La Khải Tùng quyết tâm nịnh nọt Mã Duy Càn anh. Loại đai ngộ này, Thẩm Thận Nguyên từ lúc ra nghẽn đến nay chỉ thấy Kiều Dĩ Hàng nhận được từ phía Trương Tri. Đương nhiên, với danh tiếng và thực lực như thế của Kiều Dĩ Hàng cũng là hoàn toàn xứng đáng.

La Thiếu Thàn khoanh tay, ánh mắt nhìn về phía Mã Duy Càn mang theo suy nghĩ sâu xa.

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 54: Tiết Tố (Hạ)

Dịch: Phong Bụi

Tỉnh lại, tỉnh lại, phải tỉnh lại.

Bởi vì Thẩm Thận Nguyên là trẻ con, lại là lần đầu tiên đóng phim, cho nên Cổ Lực Khả cho cậu thời gian NG khá thong thả, số thời gian này sau khi chia sẻ cho Mã Duy Càn một phần thì vẫn thừa khá nhiều, cho nên cuối cùng toàn bộ đoàn làm phim tan sớm so với dự kiến.

“Còn thời gian, chúng ta đi đâu ăn cơm đây?” Thẩm Thận Nguyên tự ý thò ra từ khe hở giữa ghế lái chính và ghế lái phụ, hỏi.

La Thiếu Thân đáp: “Bữa cơm gia đình.”

Thẩm Thận Nguyên ỉu xìu bò về chỗ ngồi. V ênhà ăn cơm có nghĩa rằng cậu chỉ có thể làm La Lâm Lâm.

Khóe miệng của La Thiếu Thân khẽ động đậy, còn chưa kịp nói gì, người đang ỉu xìu phía sau nhảy bật lên như vừa được nạp đầy điện, “Anh cảm thấy Mã Duy Càn có liên quan đến cái chết của La Khải Tùng hay không?”

La Thiếu Thân nói: “Có khả năng. Có thể nguyên nhân cái chết của Khải Tùng là do Mã Duy Càn lúc mở cửa ra đã không cẩn thận hắt hơi.”

“Cái đó,” Thẩm Thận Nguyên thận trọng hỏi, “Anh đoán rằng, tin đồn buôn thuốc phiện có thể nào là do anh ta hắt hơi mà thành không?”

“Cậu định nói rằng có người đi trên đường thấy Mã Duy Càn mở cửa sổ hắt hơi, cho rằng anh ta nghiện, cho nên quyết định bán thuốc, để đáp

ứng nhu cầu của thị trường sao?” La Thiếu Thần nói “Người đó nhất định có trái tim rất từ ái.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Thực ra không phải tôi muốn nói vậy.”

Ánh mắt của La Thiếu Thần quét qua kính chiếu hậu.

Từ lúc điêu chỉnh vị trí của hai người, kính chiếu hậu trở thành công cụ giao tiếp quan trọng.

“Cậu định hỏi Khải Tùng có buôn thuốc phiện hay không à?”

“Có thể trả lời không?”

“Tôi không biết.”

“Ồ.”

“Cậu tin sao?”

“Tại sao không tin?”

Xe chầm chầm chạy một đoạn về phía trước, La Thiếu Thần mới chậm rãi nói tiếp: “Tôi không biết, nhưng anh ấy thú nhận với phía cảnh sát như vậy rõ. Mục Tất Thành xúi anh ấy bán thuốc phiện, đồng thời sau khi thu hút sự chú ý từ phía cảnh sát, còn muốn giết anh ấy diệt khẩu. Anh ấy là vì tự vệ mới giết Mục Tất Thành.”

Thẩm Thận Nguyên mù mờ nói: “Đã có nghi phạm rõ, sao lại còn liên quan tới tôi?”

“Khải Tùng tuy là người liên lạc, nhưng không hề đích thân lộ diện, cho nên dưới anh ấy còn một người dắt mối nữa, căn cứ vào phán đoán của cảnh sát, người đó hẳn là người trong giới. Ngày hôm đó cậu đến quán bar, Mục Tất Thành đang giao dịch...”

Thẩm Thận Nguyên trợn mắt há hốc mồm: “Cho nên cảnh sát nghi ngờ tôi? Đến quán bar uống rượu là quyền lợi của công dân bình thường mà!”

“Tại sao lại đến quán bar?”

“Buồn chán mà.”

La Thiếu Thân trầm mặc.

Thẩm Thận Nguyên càng nghĩ càng thấy khó hiểu. Cậu chen vào khe hở giữa hai ghế trên, “Ngoại trừ tôi ở quán bar, tôi là nghệ sĩ, còn có đặc trưng nào khiến người ta nghi ngờ nữa không?”

“Chắc là còn, nhưng hiện giờ chưa biết.” La Thiếu Thân nói “Phụ trách chính vụ án này là tổ chuyên án.”

“Được rồi, cứ coi như phía cảnh sát sơ suất, xử oan người tốt, nhưng tội phạm nhất định biết tôi không phải.” Thẩm Thận Nguyên nằm vèchỗ ngã. “cho nên bọn họ nhất định không ngu tới mức mắc bẫy. Ít nhất thân thể của tôi ở bệnh viện vẫn an toàn.”

“Hy vọng thế.”

“Hai chữ này luôn mang cho tôi cảm giác bất lực.”

La Thiếu Thân nói: “Hai ngày nay, fan của cậu vẫn luôn thủ bên ngoài cổng bệnh viện.”

Thẩm Thận Nguyên kinh ngạc hỏi: “Tại sao?”

“Thẩm bệnh.”

“Sao tôi lại không biết?”

“Tôi cũng rất hiểu kỳ tại sao cậu lại không biết đấy.” La Thiếu Thân cho rằng cậu rất thích tìm kiếm thông tin, nên hẳn sẽ biết, chỉ là không thích nhắc đến.

“Ở bệnh viện nào? Tôi muốn đi!”

Bệnh viện Số Ba là bệnh viện ít gây chú ý nhất trong thành phố này. Thứ nhất là do vị trí địa lý của nó rất hẻo lánh, gần ngoại ô, hai là vì nó khá cũ nát, không thể so sánh với bệnh viện Số Một Số Hai đã qua mấy lần tu sửa.

Nhưng từ sau khi tin tức Thẩm Thận Nguyên nằm ở bệnh viện Số Ba lọt ra từ hai hôm trước, thì luôn luôn có fan của cậu đến thăm bệnh. Cho dù kết quả nhận được lúc nào cũng chỉ là cầm chỉ thăm nom, cũng không thể nào ngăn được nhiệt tình dạt dào của bọn họ.

“Mấy ngày rày?” Thẩm Thận Nguyên nhìn những dải ruy băng chúc phúc treo đầy trên hai bên cổng lớn bệnh viện, nước mắt rưng rưng.

La Thiếu Thành nói: “Tin tức cậu nằm ở bệnh viện Số Ba hai ngày trước mới bị tiết lộ.”

“Ai tiết lộ?”

“Cảnh sát hoặc người nào đó cố ý.”

Thẩm Thận Nguyên bò trên cửa sổ xe, lặng lẽ nhìn những dải ruy băng bay phất phới trên tường rào.

“Muốn xuống xe không?”

Thẩm Thận Nguyên trầm mặc lắc đầu.

La Thiếu Thành tắt lửa.

“Lúc nào tôi mới có thể trở về trong thân thể của mình?” Thẩm Thận Nguyên lẩm bẩm.

“Sau khi tìm được người có thể làm cho cậu trở về”

“Kỳ thực” Thẩm Thận Nguyên ngừng lại một lúc lâu mới nói tiếp, “Trong lòng tôi vẫn luôn rất mâu thuẫn. Sau khi trở về thân thể của mình, có phải sẽ phải đối mặt với hiềm nghi buôn thuốc phiện hay không ... bị tạm giam, bị bắt giam. Nếu như không thể thoát khỏi hiềm nghi, thậm chí

còn phải đối mặt với tai họa bị giam cầm. So sánh thì thấy, làm La Lâm
Lâm dễ chịu hơn rất nhiều. Được người thân yêu thương, cũng có thể làm
chuyện mình thích. Có điều cách nghĩ này quá ích kỷ rää, cho nên vẫn luôn
không dám đối diện.”

Trán cậu nhè nhẹ đặt trên tẩm kính cửa sổ lạnh lẽo, mắt nhìn về phía
những đợt sóng ruy băng gió thổi phói, cảm xúc trong sâu thẳm con
mắt chầm chậm thay đổi, đường như từ một đứa trẻ ngu ngơ sáu tuổi từng
chút một trở thành người trưởng thành hai mươi lăm tuổi.

“Nhưng tôi đã quên mất, tôi đã không còn là một người. Tôi có bạn bè,
có người hâm mộ, bọn họ đang chờ đợi tôi trở về Cho dù sau khi trở về sẽ
phải đối diện với vô vàn khó khăn, cho dù những khó khăn đó đến cuối
cùng vẫn không cách nào khắc phục được, tôi cũng sẽ trở về. Bởi vì tôi là
Thẩm Thận Nguyên, bởi vì người bọn họ chờ đợi là Thẩm Thận Nguyên.”

Đuôi sam bị giật một chút.

Giống như lớp vỏ bọc bên ngoài bị vỡ tan.

Thẩm Thận Nguyên “Ai ya” một tiếng quay đầu lại.

La Thiếu Thành nói: “Cậu nghĩ gì àu quá rää.”

“Hả?” Thẩm Thận Nguyên ngây ra. Những lời cậu nói cảm động như
vậy, chân thành như vậy, người nghe cho dù không rơi lệ cũng phải vỗ tay
chứ?

La Thiếu Thành nói: “Giả sử như cậu là kẻ bán thuốc phiện, cậu cảm
thấy cậu có thể bán thuốc phiện cho ai?”

“Tôi không phải.”

“Chỉ là giả thiết, trong giới cậu có thể bán cho ai?”

Thẩm Thận Nguyên không cam tâm tình nguyện suy nghĩ một chút: “Sư
huynh? Đại Kiêu?”

“Bọn họ hút thuốc sao?”

“Đương nhiên không.” Cậu trả lời chắc như đinh đóng cột.

“Kết tiếp.”

“Hơ, Cao C`ần?” Thẩm Thận Nguyên không đợi La Thiếu Th`ần mở miệng đã phủ định ngay, “Đương nhiên ông ta cũng không, tôi thà tin rằng ông ta hút máu.”

“Còn ai nữa?”

“Mã Thụy?” Cậu lại lắc đầu, “Mã Duy Càn bán cho ông ta thì nghe có lý hơn.”

La Thiếu Th`ần mở hai tay ra, nói: “Cho nên việc làm ăn của cậu nhất định rất kém.”

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Anh định chứng minh đi đâu gì?”

“Buôn bán thuốc phiện là một ngành kinh doanh dài kỳ. Người hút thuốc c`ần có một người bán cố định, người bán thuốc cũng c`ần người mua cố định.”

Thẩm Thận Nguyên bừng tỉnh nói: “Cho nên bọn họ sẽ hình thành một nhóm. Nhưng lúc bình thường bọn họ cũng có thể giả như không quen biết mà.”

“Cậu quên mất cậu đang ở trong giới nào sao?”

“Giải trí... a, có nhóm Cẩu Tử!”

“Cho nên quen biết lẫn nhau an toàn hơn nhi~âu.”

Thẩm Thận Nguyên thở phào nói: “Cho nên, giờ tôi đã thoát khỏi hi~âm nghi r~ää?”

“Nếu như tôi là cảnh sát, thì đúng.” La Thiếu Th`ần khởi động xe lại.

Thẩm Thận Nguyên nhìn chăm chăm vào gáy anh, khe khẽ nói: “Cảm ơn.”

“Cái gì?”

“..... Cảm ơn!” Thẩm Thận Nguyên l`àn này hét thật to.

“Tôi đang hỏi cậu cảm ơn cái gì.”

“Tất cả của tất cả. Từ sau lúc tôi trở thành La Lâm Lâm, anh vẫn luôn giúp đỡ tôi, đặc biệt là sau lúc phát hiện ra và trước lúc vạch tr`ân tôi.”

Thẩm Thận Nguyên cứ nói mãi r`ã thực sự cảm động, cảm khái nói: “Trước kia tôi hiểu l`àn anh r`ã. Kỳ thực con người anh không h`ề lạnh lùng chút nào, không h`ề hè khắc chút nào, không h`ề vô tâm chút nào. Anh dịu dàng lương thiện, săn sàng giúp đỡ người khác.”

La Thiếu Th`ân như r`on mày nói: “Trước kia cậu cảm thấy tôi lạnh lùng, hè khắc, vô tâm sao?”

“Hơ, ai chẳng có lúc h`ồ đ`ồ?” Thẩm Thận Nguyên lập tức giải thích, “Hiện giờ tôi đã có cái nhìn đúng đắn về anh! Anh đúng là một người vô cùng tốt!”

“Không phải đâu.”

“Anh tốt thật mà.”

“Cậu đoán xem, nếu như chiếm cứ thân thể của La Lâm Lâm là một người xa lạ, tôi sẽ đối xử với hắn ta thế nào?”

“.....” Khẩu khí này một chút cũng không phải là muốn khiến người ta đoán, mà là muốn khiến người ta run rẩy. Thẩm Thận Nguyên run rẩy hai vai, cười gượng nói, “Ít nhất anh đối xử với bạn bè cũng rất tốt, như thế cũng đã là người tốt r`ã.”

La Thiếu Th`ân thản nhiên hỏi ngược lại: “Vậy sao?”

Thẩm Thận Nguyên hiểu kỳ hỏi: “Vậy thì là tại sao?”

“.....”

“Giám đốc Cao, anh không phải làm như không có ở đó đâu. Tôi nghe thấy tiếng anh gõ bàn phím máy tính rã.” Thẩm Thận Nguyên ôm ống nghe lăn tới lăn lui trên giường. “Trở lại vấn đề nào, anh và La Thiếu quen biết lâu vậy rã, hẳn biết được anh ta đang nghĩ gì chứ? Tôi hỏi thế nào anh ta cũng không chịu nói.”

“Ồ.”

“Anh nói xem tại sao anh ta lại giúp tôi?”

“Không phải cậu đã nói rằng ai chẳng có lúc hối hả sao?”

“.....”

“Còn chuyện gì nữa không?”

“Tôi còn muốn tư liệu của Mã Duy Càn, bao gồm ngày tháng năm sinh, bối cảnh gia đình, thói quen sở thích, bạn bè thân quen vân vân, càng chi tiết càng tốt.”

“Trên mạng không có sao?”

“Có, nhưng không đây đủ lại không đáng tin. Trên mạng nói hắn ta thích đánh tennis, nhưng tôi dám bảo đảm, ngay cả vợt tennis hắn ta cũng chưa từng động tới.” Thẩm Thận Nguyên kéo cái gối qua, bò lên tiếp tục nói: “Tôi biết điệu này rất khó, nhưng Mã Duy Càn thực sự rất đáng nghi. Hắn ta gọi điện cho một người nói rằng đừng tưởng rằng La Khải Tùng chết rã anh muốn làm gì thì làm. Còn nói cái gì mà tất cả sẽ tan rã. Đây rõ ràng là lời thoại khi tranh chấp nội bộ! Cho nên, anh có thể nghĩ cách không, hay là đợi đến khi tan ca, lén thâm nhập vào văn phòng nhân sự, chắc hẳn anh biết được hồ sơ nằm chỗ nào chứ? Đúng rã, làm xong nhất định phải xóa camera giám sát đi. Như thế phải thâm nhập vào văn phòng giám sát... Tôi thấy hay là tìm một tên xã hội đen nào đó giúp?”

“Đã gửi đến email của La Thiếu.”

“..... Cảm ơn.”

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 55: Đại Sư (Thượng)

Dịch: Phong Bụi

Liên hệ, liên hệ, tìm thấy rã.

Nếu như lúc trước gọi điện cho La Thiếu mà thấy máy bận, phản ứng đầu tiên của Thẩm Thận Nguyên chính là anh ta đang bàn công việc, đầu kia của điện thoại tám phần mười là Lang Nam, nhưng lần này không biết vì sao, trong đầu óc cậu lại chỉ thoáng qua hình ảnh của Thu Ngọc Như mới gặp mặt được hai lần.

La Thiếu Thân nhấc điện thoại, liền cảm thấy tiếng cười của Thẩm Thận Nguyên nghe rất quỷ dị, “Trúng tà à?”

“Hi hi, có phải tôi làm phiền anh rã không?”

La Thiếu Thân đang định đánh dấu trọng điểm, nghe thấy thế liền ngừng bút, “Cậu nghe thấy gì hay ai kể cậu nghe gì rã?”

“Không, tại sao lại hỏi vậy?”

“Cậu đang nghĩ gì?”

“Hơ, cũng không nghĩ gì mà.”

“..... Đang nghĩ gì rã.” Lần này là câu khẳng định.

Thẩm Thận Nguyên cảm thấy mình mà nói thẳng nói thật nhất định sẽ không có kết cục dễ coi, cười gượng lái qua vấn đề khác, “Có phải Giám đốc Cao đã gửi tư liệu về Mã Duy Càn vào hộp thư của anh rã không?”

La Thiếu Thàn in tư liệu ra, “Ngày mai tôi đưa cho.”

“Tôi không đợi nổi.”

“Đọc địa chỉ email của cậu cho tôi.”

“Hơ, đợi đã, để tôi hỏi Tiểu Chu xem địa chỉ email của tôi là gì.” Mỗi một công nhân viên của Y Mã Đặc đài có hòm thư công tác riêng, có điều email của nghệ sĩ thường do trợ lý hoặc người quản lý sử dụng.

“Cậu ngay cả email cũng không có sao?”

“Có ai viết thư cho tôi chứ? Bình thường nhắn tin là có thể liên lạc được rồi.” Thẩm Thận Nguyên nói, “Anh đợi chút nhé, tôi gọi điện cho sư huynh để anh ấy hỏi Tiểu Chu.”

“Không cần.” La Thiếu Thàn nói, “Tôi gửi địa chỉ email và mật khẩu cho cậu.”

Thẩm Thận Nguyên ngây ra. Cậu không sử dụng email không đăng nghĩa với việc cậu không biết email là thứ riêng tư đến mức độ nào. Tuy rằng email mà Cao Càn biết phẫn nộ là email công tác của La Thiếu Thàn, nhưng bên trong chắc hẳn có rất nhiều tư liệu liên quan đến công việc, nói không chừng còn có cái gì cơ mật. “Kỳ thực, cũng không sao, tôi lập một email mới là được rồi, rất thuận tiện...” Lời vẫn chưa kịp nói hết, đài kia đã gác điện thoại.

Điện thoại trong tay rung lên một hồi, trên màn hình hiển thị có một tin nhắn đến, phía trên viết tên email và mật khẩu.

Email đưa cho mình cũng chưa chắc đã là email công tác.

Cho dù có là email công tác cũng chưa chắc đã có văn kiện liên quan đến công việc.

Cho dù có là văn kiện liên quan đến công việc cũng chưa chắc đã là cơ mật.

Thẩm Thận Nguyên vừa nghĩ, vừa nhập mật khẩu, mở email ra, sau đó ngẩn người.

Trong email có rất nhiều mail, còn được phân loại, trên cùng là một mail có tên “Cháu gái nhỏ”, chỉ có một mail đến từ Cao Càn, mail tiếp theo chính là “Cơ mật”, cậu lập tức cảm thấy áp lực đè nặng.

Mở mail ra, Cao Càn còn viết một câu thế này: Hàng do nhóc nhà cậu đặt, hóa đơn cậu tính chứ?

Í?

Cao Càn mới là người quản lý của cậu chứ nhỉ? La Thiếu và cậu chỉ là quan hệ hợp tác thôi chứ? Tại sao vai trò dường như bị tráo đổi rầm?

Thẩm Thận Nguyên tải xong đính kèm, ma xui quỷ khiến lại đi mở “Thư đã gửi”, bên trong quả nhiên là một mail phản hồi Cao Càn: Ủm, cảm ơn.

.....

Cảm thấy càng kỳ quái, người giám hộ của mình dường như từ Cao Càn biến thành La Thiếu rầm? Chẳng lẽ là vì liên quan đến thân thể của La Lâm Lâm?

La Thiếu làm chú quả thật không gì có thể chê trách.

Thẩm Thận Nguyên không khỏi nhìn anh ta bằng con mắt khác.(Bụi: Em ngây thơ vô đối luôn, chẹp chẹp...)

Chuông điện thoại vang lên, La Thiếu Thản quét mắt qua màn hình, trực tiếp bật loa.

“Mã Duy Càn 27 tuổi rầm!”

“Cậu định tổ chức sinh nhật 27 tuổi cho hắn sao?”

“Hắn ta cứ nói là 24. Hơn kém những 3 tuổi đó, sao hắn có thể giàu được nhỉ?”

“Tiếng gõ bàn phím, lạch tạch.”

Thẩm Thận Nguyên lại hít vào một hơi, “Buồn cười quá, ha ha ha.”

“.....”

“Trong sơ yếu lý lịch hắn ta nói mình giỏi 4 thứ tiếng Trung, Anh, Pháp, Đức, nhưng mà tiếng Anh tôi mới chỉ nghe thấy hắn nói một câu Thankyou.”

“Cậu nhuộm tóc thành màu vàng, có lẽ hắn sẽ nói Hello.”

“Tôi phải đổi tên tiếng Anh thành Kitty sao?”

“Tôi phải nói ‘Buồn cười quá, ha ha ha’ sao?”

“..... Nếu quá miễn cưỡng thì không cần đâu.” Thẩm Thận Nguyên uống một ngụm sữa nhuận họng, nói: “Trở lại vấn đề, mục viết về bố mẹ của hắn để trống, mục người liên hệ có viết một người tên là Mã Ngọc, ... Toàn Chân giáo sao?”

* Toàn Chân giáo Toàn Chân đạo(全真道), hay Toàn Chân giáo(全真教) (nghĩa là giáo phái toàn hảo) là tên một giáo phái của Đạo giáo do đao sĩ Vương Trùng Dương sáng lập.

Theo truyền thuyết, vào đời nhà Kim, Vương Trùng Dương (tự là Doãn Khanh) gặp tiên Lã Động Tán tại trấn Cam Hà, được truyền cho khẩu quyết luyện đan là Toàn chân. Ý nói bảo toàn tam bảo (toàn tinh, toàn khí, toàn thần) hội tụ trung cung, kim đan thành tựu. Vương bỏ Nho giáo theo Đạo giáo, tu luyện tại núi Chung Nam, đổi tên là Vương Triết, tự là Tri Minh, hiệu là Trùng Dương Tử (người đời hay gọi là Vương Trùng Dương). Từ khẩu quyết luyện đan, Vương Trùng Dương chọn tên của giáo phái là Toàn Chân đạo, tức Bắc tông.

Tôn chỉ của Toàn Chân giáo là quên mình phục vụ xã hội cứu giúp chúng sinh, tôn trọng sự thật (tòan chán) nên nhân dân rất kính trọng. Học trò tìm đến ông rất đông, nhưng ông dạy dỗ nghiêm khắc, thường đánh đập để thử thách nên cuối cùng chỉ còn lại bảy người. Nhóm bảy đạo sĩ này được gọi là Bắc Thất Chân hay Toàn Chân thất tử.

Mã Ngọc là đệ nhị chưởng môn.

“Mã Ngọc?” La Thiếu Thần lấy từ trong ngăn bàn ra một quyển sổ danh bạ điện thoại, “Điện thoại liên hệ của hắn là...”

Thẩm Thận Nguyên đọc số điện thoại lên, còn kèm thêm chuyển tiếp.

La Thiếu Thần đóng danh bạ vào, “Là em trai của Mã Thụy.”

“Mã Thụy còn có em trai sao?”

“Có, ba anh em, Mã Thụy lớn nhất, Mã Ngọc nhỏ nhất, hai người hơn kém nhau gần 20 tuổi.”

“Cách nhau xa thật.” Thẩm Thận Nguyên cảm thán nói: “Thể lực của bố mẹ Mã Thụy thật tốt.”

La Thiếu Thần liếc mắt nhìn điện thoại một cái, khóe miệng hơi nhếch, nhưng ngữ khí vẫn lạnh lùng, “Nửa đêm canh ba cậu không ngủ là vì quan tâm tới gia sử nhà họ Mã sao?”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Tôi là vì tìm hiểu mối quan hệ giữa Mã Duy Càn và La Khải Tùng.”

“Cậu cảm thấy trong sơ yếu lý lịch sẽ có mục ghi về quan hệ giữa bọn họ sao?”

“Tuy không trực tiếp, nhưng có thể sẽ có dấu vết nào đó. Ví dụ như, từng học cùng trường đại học, hoặc có cùng sở thích, địa chỉ gia đình rất gần nhau chẳng hạn...”

La Thiếu Thần đợi, phát hiện cậu nói xong câu đó thì im bặt, “Sao thế?”

“Nhà của hắn là ở ngay tòa nhà bên cạnh nhà tôi.” Thẩm Thận Nguyên ngạc nhiên nói: “Vừa rồi tôi mới biết.”

“Ở đâu?”(Bụi: Á à, anh gian ghê. Hỏi địa chỉ làm chi rứa?)

Thẩm Thận Nguyên trả lời xong mới tiêu hóa chậm mà hỏi: “Anh nghĩ ra gì rồi sao?”

“Rất nhiều công ty quản lý thích thuê phòng cùng một khu vực, thuận tiện mà. Chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả.”

“Có lý.” Bị ngắt lời như vậy, Thẩm Thận Nguyên liền không chú ý đến hành vi quái lạ hỏi địa chỉ của La Thiếu Thành(Bụi: Biết ngay mứt!)“Sơ yếu lý lịch này nói cho tôi biết 3 việc, thứ nhất, hắn lớn hơn tôi 2 tuổi, thứ hai, hắn biết 4 ngôn ngữ, thứ ba, chúng tôi là hàng xóm.”

“Thứ tư, hắn quen biết Mã Ngọc.”

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Thế thì có gì đáng nói. Bạn họ đài họ Mã, không quen biết mới lạ chứ?”

“Sức khỏe Mã Ngọc không tốt, thường ở trong đại trạch Mã gia, rất ít khi lộ diện, ngay cả Mã Thụy cũng ít khi gặp được y. Y trở thành người liên hệ của Mã Duy Càn nhất định có nguyên nhân nào khác.”

“Tôi ngửi thấy mùi của hoa viên thản bí trong đây rồi.”

“Nhất định là hoa viên vừa mới được bón phân.”

“.....”

“Uống sữa xong ngủ sớm một chút, mai còn phải đóng phim nữa đấy.”

Thẩm Thận Nguyên một hơi uống hết cốc sữa, “Yes, sir!”

Ngày hôm sau đóng phim rất không thuận lợi, nguyên nhân chủ yếu là vết sưng tấy trên trán Mã Duy Càn. Cho dù anh ta có dùng một đống phấn

để giấu đi, nhưng Cỗ Lực Khả nhìn liếc qua là nhận ra, đằng thời nỗi trận lôi đình. Mã Duy Càn được nhân viên hóa trang bôi thuốc giảm sưng tấy.

Sau đó, tất cả những cảnh quay liên quan đến Mã Duy Càn đều tạm thời ngừng lại, Thẩm Thận Nguyên không có cảnh diễn nào có thể quay nhưng vẫn phải sẵn sàng đợi lệnh, chỉ có thể ngồi cùng với La Thiếu Thần trong hoa viên mà đợi.

“Mở tủ lạnh thực sự có thể không cẩn thận va vào đâu sao?” Thẩm Thận Nguyên mường tượng ra hiện trường.

La Thiếu Thần đeo tai nghe, lặng yên nghe nhạc.

Hai người suy nghĩ hai chuyện khác nhau, nhưng không khí lại vô cùng hài hòa.

“Có khi nào lúc đánh nhau và phải cạnh bàn không?” Thẩm Thận Nguyên nắm lấy đuôi sam của mình, giả vờ bị người khác nắm lấy đầu đập vào bàn, “Vừa rồi lẽ ra tôi phải nhìn xem sau đầu của hắn có bị trọc một mảng hay không.”

“Không trọc.”

“Thật là... Sao anh vẫn có thể nghe được tôi đang nói gì chứ?” Thẩm Thận Nguyên ngạc nhiên nhìn La Thiếu Thần vẫn đang đeo tai nghe.

La Thiếu Thần nói: “Bởi vì cậu phát ra âm thanh.”

Thẩm Thận Nguyên chọc chọc vào tai nghe của anh, “Thực ra đây không phải tai nghe, đây là trợ thính phải không?”

La Thiếu Thần đưa tay ra bế cậu qua, đặt lên đùi mình, “Im miệng.”

Tư thế này...

Thẩm Thận Nguyên giãy giụa một chút, hai mắt căng thẳng nhìn xung quanh, sợ có ai đó chú ý tới, sau đó liền nhìn thấy thư ký trưởng quay chạy

tới, “Đạo diễn Cố nói hôm nay không quay ph ần của La Lâm Lâm, hai người cứ v ề trước đi nhé.”

“Hơ, chúng tôi...” Thẩm Thận Nguyên đỏ bừng mặt, muốn giải thích một chút v ề tư thế ng ã của hai người.

Thư ký trờng quay cười r ã lại chạy đi, “Ngày mai gặp lại nhé!”

“...Mai gặp.” Thẩm Thận Nguyên lúng ta lúng túng đáp.

La Thiếu Th ần hỏi: “Cậu định ng ã bao lâu nữa?”

Thẩm Thận Nguyên đột ngột bật đứng dậy, giải thích: “Là anh b ế tôi đấy chứ!”

“Tôi biết, tôi có mất trí nhớ đâu.” La Thiếu Th ần phải phải cỏ khô đứng dậy.

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Tuy rằng anh ta thừa nhận rất thoải mái, nhưng vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không bình thường.

La Thiếu Th ần dắt cậu đi v ề phía chỗ đỗ xe.

Đi đến bên xe, Thẩm Thận Nguyên đột nhiên ngừng bước hỏi: “Trong lòng anh, tôi là Thẩm Thận Nguyên hay là La Lâm Lâm?”

La Thiếu Th ần bình thản hỏi ngược lại: “Cậu hy vọng tôi coi cậu là ai?”

“Thẩm Thận Nguyên.” Sau khi nhìn thấy những lời chúc phúc treo đ ầy trên tường của fan, cậu không còn do dự gì nữa.

“Vậy thì chính là Thẩm Thận Nguyên.”

“Nhưng tôi cảm thấy có những lúc anh coi tôi là La Lâm Lâm.”

“Lúc nào?”

“Vừa r ã...” Thẩm Thận Nguyên thăm dò hỏi, “Phải không?”

Tay La Thiếu Thàn nắm lấy tay cầm cửa xe, cửa kính xe phản chiếu sắc mặt không thể tính là vui vẻ của anh.

Thẩm Thận Nguyên thấp thỏm.

La Thiếu Thàn đột nhiên vươn tay chỉ vào thân xe.

“.....” Thẩm Thận Nguyên nhìn hình ảnh phản chiếu bị bóp dẹt của La Lâm Lâm, bất đắc dĩ thở dài một hơi. Cũng khó trách, nếu như cậu ngày ngày đối diện với khuôn mặt như vậy, có lẽ cũng sẽ không phân biệt được rõ người mình đối diện rốt cuộc là ai nữa.

Thẩm Thận Nguyên không phải lần đầu tiên nhìn thấy La Thiếu Thàn nghe điện thoại lúc lái xe, nhưng điện thoại nhận được một nửa, sắc mặt ngưng trọng, đỡ xe lại bên đường thì là lần đầu tiên. La Thiếu Thàn lấy sổ ghi chép ra, viết một dòng chữ số trên đó, “Anh ta tên là gì? Được rồi, cảm ơn.”

“Có tin tức gì sao?”

“Tìm được đại sư thông linh rồ.”

Thẩm Thận Nguyên sau khi ngân ra một lúc thì vui mừng như điên, hai tay không ngừng múa may, miệng không ngừng hỏi có thật thế không?

“Thật, có điều người tìm được không giỏi chẽ linh hồn lắm, cho nên anh ta giới thiệu cho một vị đại sư khác.” La Thiếu Thàn nhập số điện thoại vừa ghi lại vào điện thoại.

Thẩm Thận Nguyên kích động hỏi: “Tên là gì? Có phải tên là A Bảo không? Anh ta khi nào tới? Khi nào tôi có thể trở về?”

La Thiếu Thàn dùng một tay bịt miệng cậu lại, một tay còn lại tiếp tục gọi điện, nhưng điện chưa gọi được thì có người gọi đến.

La Thiếu Thàn bực mình nhấn phím nghe, ngay sau đó hai hàng lông mày lập tức giãn ra, “Ồ? Anh ta tên là gì?..... Khéo thật, người khác cũng

vừa giới thiệu anh ta với tôi. Được r āi, tôi đến ngay đây.” La Thiếu Th àn
ngắt điện thoại, định rút tay v ē, mới phát hiện ra Thẩm Thận Nguyên đang
dùng hai tay nắm chặt lấy tay mình.

“Buông ra.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Anh vẫn chưa trả lời những câu hỏi vừa r āi
của tôi.”

“Cao C àn đã mời người ta đến thành phố A r āi, nếu như không tắc
đường, 20 phút nữa có thể gặp được.”

“Chẳng may tắc đường thì làm sao?”

“Vậy thì sẽ muộn một chút.”

Thẩm Thận Nguyên lo lắng nói: “Bình thường trong phim truyỀn hình,
gặp phải tình huống như vậy nhất định sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.
Nếu như không phải có người gây hỏa hoạn tại chỗ đối phương trợ lại, thì
cũng là chúng ta trên đường gặp phải... Um!”

La Thiếu Th àn bịt miệng cậu lại, “Cậu chỉ c àn làm duy nhất một
chuyện, tôi đảm bảo cậu sẽ bình an vô sự đến khách sạn.”

“C àu nguyên?”

“Ngậm m àm lại.”

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 56: Đại Sư (Trung)

Dịch: Phong Bụi

Cái này, cái kia, tìm không thấy.

Trước khi gặp A Bảo, đại sư bắt ma trong suy nghĩ của Thẩm Thận Nguyên chính là râu tóc bạc phơ, đạo cốt tiên phong, người khoác áo bào thái cực bát quái, chân đi giày bắc đầu thất tinh, hai mắt mờ mà như không nhưng lại nhìn thấu tất cả.

Nhưng sau khi nhìn thấy A Bảo, Thẩm Thận Nguyên bắt kịp thời đại mà thay đổi hình tượng đại sư bắt ma trong suy nghĩ của mình, mặc áo phông quần bò đi giày thể thao bắt ma đích thực càng thời thượng hơn. Cho nên lúc có một chân nhân khoác áo bào thái cực bát quái, chân đi giày bắc đầu thất tinh, hai mắt mờ mà như không đứng trước mặt cậu, cậu không khỏi kinh ngạc.

Cao Càn giới thiệu: “Đây là đại sư Tư Mã Thanh Khổ, sư phụ của A Bảo.”

Tư Mã Thanh Khổ phất tay nói: “Những lời ngưỡng mộ lúc ăn cơm tối có thể vừa ăn vừa nói. Trước tiên hãy nói về chính sự, chúng ta lần đầu hợp tác, có một số việc phải nói cho rõ ràng. Các anh định thanh toán thế nào? Thanh toán hết trong một lần hay là trả góp? Dùng chi phiếu, hối phiếu hay là tiền mặt?”

La Thiếu Thân nói: “Xin cứ theo quy định của ngài mà làm.”

Tư Mã Thanh Khổ hài lòng gật đầu nói: “Vậy thì tiễn mặt đi. Hai linh hồn trở về vị trí của mình, một giá, một trăm ngàn.” La Thiếu Thân đáp: “Được.”

Tư Mã Thanh Khổ sảng khoái gio tay ra: “Đưa sinh th`ần bát tự của hai người đó đây.”

Sinh th`ần bát tự?

Thẩm Thận Nguyên không ngừng tính toán trong đ`äu.

“Cho dù cậu có bốc hơi hết nước trong não, chỉ còn chừa tinh hoa cũng không tính ra đâu.” Cao C`ần liếc cậu một cái, đưa ra sinh th`ần bát tự đã chuẩn bị từ trước.

Thẩm Thận Nguyên: “.....”

Tư Mã Thanh Khổ c`ầm lấy, bấm đốt ngón tay, sau đó liếc mắt nhìn Thẩm Thận Nguyên một cái, “Là cậu à?”

Thẩm Thận Nguyên gật đ`äu.

Ngón tay Tư Mã Thanh Khổ búng búng vào sinh th`ần bát tự: “Lúc nhỏ vận số nhì`ều ngang trái lắm.”

Cao C`ần và La Thiếu Th`ần đ`ồng thời quay sang nhìn Thẩm Thận Nguyên.

Thẩm Thận Nguyên mặt lộ vẻ khâm phục: “Vậy sau này thì sao?”

Tư Mã Thanh Khổ nói: “Những đi`ều không trong phạm vi nghiệp vụ, nếu muốn biết thêm... thì thêm ti`ền.”

Thẩm Thận Nguyên hết sức hứng thú: “Tính một quẻ bao nhiêu ti`ền?”

Tư Mã Thanh Khổ ngạc nhiên hỏi: “Cậu thực sự muốn tính sao?”

“Thực đó.”

“Lấy cậu một trăm.”

“Rẻ vậy sao?” Không chỉ Thẩm Thận Nguyên, ngay cả Cao C`ần và La Thiếu Th`ần đều cảm thấy ngạc nhiên.

Tư Mã Thanh Khổ nói: “Vì vượt quá chuyên môn nên không đảm bảo tính chính xác.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....”

Cao C`ần nói: “Vậy có khác gì đám lừa đảo giang hồ?”

“Đương nhiên khác chứ. Bọn chúng quăng m`ăc câu đợi những người tiêu ti`en như rác mắc câu, ta là Khương Thái Công câu cá(1), ai tự nguyện người đấy mắc câu. Câu có phải không?”

Thẩm Thận Nguyên nhìn ánh mắt nóng lòng muốn thử của Tư Mã Thanh Khổ, ngưng th`ần suy nghĩ: “Vậy ông có thể chỉ nói những điều tôi muốn nghe không?”

“Thêm 10 đ`ăng. Cậu muốn nghe cái gì?”

“Đại phú đại quý, đại h`ông đại tử(được nổi tiếng, nhanh chóng yêu mến), ki`ều thê mỹ... mỹ thiếp thì thôi không c`ần nữa...” Thẩm Thận Nguyên cười hi hi.

Cao C`ần, La Thiếu Th`ần: “.....”

Cao C`ần sâu xa nhìn La Thiếu Th`ần: “Thì ra cậu ta đeo đuôi loại khoái cảm này.”

“Cũng chính là ý dâm.” La Thiếu Th`ần tư tưởng không tập trung, bắt đầu lấy điện thoại ra tra sinh th`ần bát tự của La Lâm Lâm.

Tư Mã Thanh Khổ sau khi nhận được ti`êu vặt Thẩm Thận Nguyên móc ra từ trong túi xách nhỏ, mãn nguyện bắt đ`ầu nói: “Nửa đời sau của cậu đại phú đại quý, đại h`ông đại tử, ki`ều thê mỹ thiếp thì không c`ần nữa.”

“Không phải! Ki`ều thê c`ần, là không c`ần mỹ thiếp.” Thẩm Thận Nguyên vội vàng sửa lại.

Tư Mã Thanh Khổ nói: “Vừa rồi tôi nói xong rồi, cần bổ sung thì bỏ thêm tí.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....”

La Thiếu Thân đưa sinh thân bát tự của La Lâm Lâm cho Tư Mã Thanh Khổ.

Tư Mã Thanh Khổ bấm đốt ngón tay tính, “Có phải cô bé thường nhìn thấy một số thứ không?”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Đúng, không mù.” Nếu như La Lâm Lâm mù, cậu đã bị vạch trân từ lâu rồi.

La Thiếu Thân chau mày nói: “Ngài đang nói về âm dương nhã?”

Tư Mã Thanh Khổ nói: “Cũng gần như thế. Bát tự của cô bé nhẹ như vậy, linh hồn có bị tách ra tôi cũng không thấy ngạc nhiên.”

Giọng nói La Thiếu Thân khẽ trầm xuống, “Tôi chưa từng nghe qua.”

“Tìm hồn phách trở lại hỏi một chút là rõ ngay.” Tư Mã Thanh Khổ thuận tay nắm một sấp vàng mã, vẩy lên không trung, miệng lầm rầm, sau đó móc ra một hình nhân giấy đặt trong lòng bàn tay.

La Thiếu Thân và Cao Càn đều là lần đầu tiên chứng kiến việc chiêu hồn, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ hiếu kỳ. Thẩm Thận Nguyên càng hưng phấn nắm lấy quan La Thiếu Thân, hận không thể dùng đôi mắt như camera ghi lại tất cả tình cảnh từ đầu đến cuối.

Hình nhân giấy chậm dao động.

Tư Mã Thanh Khổ gật đầu nói: “Yên tâm, chốc nữa đốt cho ngươi. Thù lao này mà, không cần một đằng hai đằng, ta biết!”

Hình nhân giấy lại cử động.

Mặt Tư Mã Thanh Khổ biến sắc, “Ngươi chắc chứ?”

Hình nhân giấy bặt lên một cái, m`èn nhũn rơi xuống đất.

La Thiếu Th`ân thấy th`ân sắc Tư Mã Thanh Khổ không tốt, lo lắng hỏi:
“Sao r`ă?”

Tư Mã Thanh Khổ đáp: “Ta không tìm thấy ba h`ân bảy vía của La Lâm
Lâm, cô bé không xuống địa phủ báo cáo.”

La Thiếu Th`ân hỏi: “Thế nghĩa là sao?”

Tư Mã Thanh Khổ nói: “Nghĩa là, nếu như không phải h`ân phách của
cô bé bị ai đó nhốt lại, thì có thể đã h`ân phi phách tán r`ă.”

Ngay cả La Thiếu Th`ân người lúc bình thường lúc nào cũng thản nhiên
lúc này mặt cũng phải biến sắc. Tuy không hiểu đạo thuật, nhưng h`ân phi
phách tán là sao thì anh hiểu. Nếu như thế giới này thực sự tồn tại đạo
thuật, h`ân phách và địa phủ, vậy thì có thể chứng minh rằng sau khi chết
h`ân phách của con người còn có thể luân h`ă. Nhưng một khi không còn
h`ân phách nữa, kết quả cũng không cần phải hỏi nữa.

Lòng Tư Mã Thanh Khổ cũng không dễ chịu gì. Là chưởng môn phái
Ngự quý trong tam tông lục phái, ông đã quen nhìn chuyện sinh tử của con
người, nhưng rất ít khi nhìn thấy sự diệt vong của quý h`ân, bởi vì h`ân phi
phách tán đối với sinh vật tam giới mà nói đây là một trách nhiệm nặng nề
khó có thể gánh vác. “Nếu như chỉ có một linh h`ân quay về vị trí cũ, tôi
lấy 50 ngàn.”

Thẩm Thận Nguyên đột nhiên nói: “H`ân phách của La Lâm Lâm có thể
nào nằm trong tay Cát Phụng không?”

Mắt La Thiếu Th`ân chợt sáng lên.

Tư Mã Thanh Khổ hỏi: “Cát Phụng là ai?”

Thẩm Thận Nguyên hình dung thế này thế kia một chút.

Tư Mã Thanh Khổ đúc kêt lại, “Cậu đang nói về một tên người thứ ba biến thái có thể nhìn thấu hồn phách cậu?”

“Kiêm bắt cóc.”

“Quy hoạch nghiêm nghiệp của hắn thật chả ra làm sao.” Tư Mã Thanh Khổ xoa cằm ngẫm nghĩ, “Trong những người tôi quen biết không có ai có cái tên này.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Kẻ xấu khi hành tẩu giang hồ đều có đến mấy cái tên giả, có thể hắn họ Cát nhưng tên không phải là Phụng, hoặc có thể hắn tên Phụng nhưng không phải họ Cát, hoặc họ của mẹ hắn là Cát.”

Tư Mã Thanh Khổ vẻ mặt đau khổ hỏi: “Thế thì đi đâu tra bằng cách nào?”

“Tra từ ảnh.” La Thiếu Thần lấy điện thoại ra, mở ra một tấm ảnh của Cát Phụng.

Thẩm Thận Nguyên vẻ mặt thán phục: “Chụp được lúc nào vậy?”

“Lúc đi đón cậu.”

“Thám tử tư đã bị cắt đuôi rồi.” Cao Cầm nói với La Thiếu Thần, “Cậu chuyển tấm ảnh đó cho tôi, tôi nhờ cảnh sát giúp.”

Tư Mã Thanh Khổ xem tấm ảnh một lúc lâu, “Môi mỏng má cao, không giống người tốt. Các anh có sinh thần bát tự của hắn không?”

“Không có.”

“Vậy thì chịu rỗi.” Tư Mã Thanh Khổ ngẫm nghĩ một lát, móc điện thoại ra gọi một cuộc, “Ngươi giúp ta tìm một người, tên là Cát Phụng, là nam, có thể nhìn thấy linh hồn, hết. Ta biết không dễ tìm mới tìm đến ngươi, dễ tìm chẳng lẽ ta không tự tìm được?..... Đây là cái ngươi nợ ta đấy!” Ông ta tiêu sái gác điện thoại, “Ngoại trừ hắn ta ra, còn có cách nào khác không?”

Thẩm Thận Nguyên nghi hoặc nói: “Vừa rã không phải ông nhờ bạn tìm giúp rã sao?”

“Hy vọng rất nhỏ nhoi.” Tư Mã Thanh Khổ nói, “Ta nhờ hắn giúp vì muốn làm khó hắn. Tránh cho hắn vô công rỗng tay, về già trở nên ngu ngốc.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Cũng may cậu không có người bạn nào lo bò trång răng như vậy.

La Thiếu Thân nói: “Tôi không có sinh thân bát tự của Cát Phụng, nhưng có sinh thân bát tự của Sử Mạn Kỳ.”

Tư Mã Thanh Khổ hỏi: “Sử Mạn Kỳ lại là ai nữa?”

Thẩm Thận Nguyên biết lập trường của La Thiếu Thân không tiện giải thích, cực kỳ săn sóc giành giải thích.

Tư Mã Thanh Khổ nói: “Hiểu rã, cô ta chính là hòng hạnh xuất tường. Nếu như bây giờ bọn họ chưa tách ra thì không thành vấn đề”

La Thiếu Thân hỏi La Khải Trạch về sinh thân bát tự của Sử Mạn Kỳ, giao cho Tư Mã Thanh Khổ.

Tư Mã Thanh Khổ nói: “Phải thêm tiền đó.”

La Thiếu Thân nói: “Không thành vấn đề”

Tư Mã Thanh Khổ lúc này mới lại móc túi vàng ra triệu hối quỷ sai.

Tuy rằng đã nhìn thấy một lần, nhưng lúc nhìn thấy hình nhân run rẩy đứng dậy, Thẩm Thận Nguyên vẫn cảm thấy rất thán kinh, đặc biệt là khi cậu biết đây không phải là ảo thuật, mà là pháp thuật.

Tư Mã Thanh Khổ và quỷ sai trao đổi một lúc, sắc mặt rất khó coi, “Sử Mạn Kỳ...”

“Sao rã?”

“Chết rã.” Tư Mã Thanh Khổ nói.

Đám người La Thiếu Thân sững sốt.

Thẩm Thận Nguyên cũng có chút chưa hoàn hồn. Cho dù cậu không có nỗi hối hả cảm với Sử Mạn Kỳ, nhưng cô đích thực đã từng nỗ lực mở rộng lòng thể hiện tình mẹ với cậu. Mới ngay đây thôi, cô vẫn còn ôm lấy cậu, ôm thật chặt, cậu thậm chí có thể dễ dàng hãm tưởng lại nhiệt độ cơ thể cô, nhưng hiện tại cô ấy nói chết là chết liền sao?

Tư Mã Thanh Khổ nói: “Quỷ sai nói có người đánh đuổi sứ giả câu hồn, cướp linh hồn của cô ấy, hiện giờ cũng không nhìn thấy linh hồn của cô ấy nữa, chắc hẳn là đã dùng phương pháp nào đó để cất giữ rã.”

“Cát Phụng.” La Thiếu Thân không chút do dự nói.

Tư Mã Thanh Khổ chau mày nói: “Nếu như tên Cát Phụng này thực sự có thể đánh đuổi quỷ sai, sự việc liền bó tay rã.”

La Thiếu Thân nói: “Tôi có thể bỏ thêm tiền.”

“Ta là người ngã một chỗ mà hé giá sao?” Tư Mã Thanh Khổ nói, “Thêm tiền là cần thiết, là hợp lý. Vấn đề hiện giờ là, lên trời xuống đất, đi đâu để có thể tìm được người.”

Cao Càn nói: “Cất giữ linh hồn cần nguyên liệu đặc thù gì không? Đi đâu có thể mua được?”

Tư Mã Thanh Khổ nói: “Anh tưởng là đang phá án sao. Chuyện này nếu như đã đến mức đánh quỷ sai, chúng ta không cần quá lo lắng nữa. Địa phủ nhất định sẽ không bỏ qua cho bọn chúng, ta sẽ thông báo cho các môn phái khác liên kết lại cùng truy nã hắn.”

La Thiếu Thân nói: “Cảm ơn.”

“Nhận tiền của người mà, hơ, chuyện đương nhiên cả, không cần khách khí.” Tư Mã Thanh Khổ ngáp một cái, lười nhác nhìn Thẩm Thận Nguyên

một cái nói, “Có đi ầu trước khi h`ân phách của La Lâm Lâm trở v`ề, h`ân phách của cậu tốt nhất cứ ở tạm trong thân thể của cô bé đi.”

La Thiếu Th`ân và Thẩm Thận Nguyên đ`ồng thanh hỏi: “Tại sao?”

Tư Mã Thanh Khổ đáp: “Sinh th`ân bát tự của cô bé quá nhẹ, nếu như linh h`ân của cậu rời khỏi thân thể cô bé, nhất định sẽ bị linh h`ân khác chiếm cứ. Cậu là linh h`ân còn sống thì chẳng nói làm gì, nếu như gặp phải ác quỷ lè quỷ, cho dù linh h`ân La Lâm Lâm có thể quay trở lại, thân thể cũng hoàn toàn không thể dùng r`ää.”

La Thiếu Th`ân vừa định mở miệng, Thẩm Thận Nguyên đã nhanh nhau đ`ồng ý.

“Chính là vậy, ta biết có chút không thuận tiện, có đi ầu nhẫn nhịn một chút, dù sao ngày tháng còn dài còn rộng.” Tư Mã Thanh Khổ móc trong túi áo ra một tấm hoàng phú gấp thành hình tam giác, dùng một sợi dây màu đỏ xuyên qua, đưa cho Thẩm Thận Nguyên, “Dù sao cũng không phải là linh h`ân và thân thể nguyên phổi, ầu sẽ gây tổn hại lẫn nhau. Cậu mang theo cái này, trong thời gian ngắn sẽ không có cảm giác khó ớ.”

La Thiếu Th`ân nhìn Thẩm Thận Nguyên, chau mày: “Cậu có cảm giác khó ớ sao?”

“Thỉnh thoảng chóng mặt, tôi tưởng là do ngủ không đủ, sau này cũng thành thói quen r`ää.”

“.....” La Thiếu Th`ân nghiêm sắc mặt nói: “Sau này những việc như thế không được phép giấu tôi.”

“Ồ.” Thẩm Thận Nguyên ngoan ngoãn đeo hoàng phù lên cổ.

La Thiếu Th`ân hỏi Tư Mã Thanh Khổ: “Chỉ trong thời gian ngắn? Không có cái nào thời gian dài sao?”

“Tình yêu còn có hạn sử dụng, một tấm bùa mà anh còn hy vọng nó cứng như đá b`ền như vàng?” Tư Mã Thanh Khổ b`ui môi, tiếp theo nói rất

nhỏ, “Giải quyết trong một lần rã thì làm sao thu phí lần hai được nữa.”

La Thiếu Thân: “.....”

(1) Khương Thái Công, tức Tề Thái Công, tên thật là Khương Thượng, tự là Tử Nha.

Dân gian lưu truyền những câu truyện thẩn thoại, truyền thuyết vô cùng huyền bí về Khương Tử Nha. Thậm chí còn có cả một bộ sách truyền thuyết Phong thần diễn nghĩa xoay quanh Khương Tử Nha và cuộc chiến Chu – Thương. Trong tiểu thuyết này, Khương Tử Nha là đệ tử của Nguyên Thủ Thiên Tôn có sứ mạng phong các vị thánh thần từ việc giúp nhà Chu lật đổ nhà Thương.

Bấy giờ, Cơ Xương nuôi chí lật đổ nhà Thương, đi khắp nơi tìm kiếm người hiền tài. Một hôm, lên núi Bàn Khê thấy Khương Tử Nha ngã câu cá với một lưỡi câu thẳng. Thấy lạ, Cơ Xương mới hỏi: “Ông lão, sao câu cá bằng lưỡi câu thẳng thế thì câu sao được?”. Khương Tử Nha mới trả lời: “Lưỡi câu bình thường chỉ câu được cá, lưỡi câu này mới câu được minh chủ.” (Một truyền thuyết khác nói rằng có người tiều phu hỏi ông sao câu được cá với lưỡi câu thẳng, ông trả lời rằng ông không câu cá mà câu Công, câu Hầu). Thấy vậy Cơ Xương mới đem những chuyện thế cuộc ra hỏi, quả nhiên Khương Tử Nha trả lời thông suốt cho thấy những kiến giải siêu phàm thế là từ đó Khương Tử Nha theo phò Cơ Xương. Lúc bấy giờ ông đã 60 tuổi.

Trong cuộc chiến Chu – Thương, nhà Chu còn có sự trợ giúp của các tướng nhà trời khác như: Nhị Lang Thân, cha con Tháp Lí Thiên Vương – Na Tra thái tử... Trong khi đó phía nhà Thương cũng được sự trợ giúp của Cửu Vĩ Hồ, Thân Công Báo...

Cũng theo truyền thuyết này, Khương Tử Nha là một người có pháp thuật cao siêu.

Cuộc chiến là một câu chuyện truyền thuyết về những cuộc so tài phép thuật và mưu lược sinh động, hấp dẫn mà các nhân vật trong đó còn ảnh hưởng tới cả các truyền thuyết khác. (Theo wikipedia.)

(2) Sinh thần bát tự: Giờ và ngày tháng năm sinh theo âm lịch.

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 57: Đại Sư (Hạ)

Dịch: Phong Bụi

Sắp xếp, trùng hợp, trúng đạn r`ă.

Tuy rằng kết quả và thời gian dự tính không như mong muốn, nhưng dù sao sự việc coi như đã có cơ hội chuyển biến và hy vọng, chỉ cần tìm ra La Lâm Lâm, việc Thẩm Thận Nguyên quay trở về thân thể của mình chỉ là chuyện tính bằng phút. Cho nên trên đường đi về tinh tình của cậu rất tốt, nhin được nỗi ngâm nga một bài hát thiêu nhí.

“Có nghĩ đến việc ra thêm album không?”

Câu hỏi bất thình lình của La Thiếu Thàn khiến thàn kinh vừa thả lỏng của Thẩm Thận Nguyên lập tức căng lên, căng thẳng hỏi: “Sao lại hỏi thế?”

“Thuận miệng hỏi thôi.”

Thẩm Thận Nguyên lựa từ ngữ, “Tôi đã tỉnh táo nhận ra được nhược điểm của mình, cho nên nhất định giữ khoảng cách.”

La Thiếu Thàn liếc cậu một cái.

Thẩm Thận Nguyên cảm thấy ánh nhìn của anh rất có vẻ không vui, vội vàng bổ sung, nói: “Đương nhiên, lúc thế giới âm nhạc c`ần đến tôi, tôi nhất định sẽ ra sức trau d`ă, không để thua kém người khác.”

La Thiếu Thàn nói: “Cậu không muốn phát triển toàn diện sao?”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Chỉ cần phát triển một phương diện tôi đã cảm thấy mãn nguyện lắm r`ă.”

“Ca hát và đóng phim cậu thích cái nào hơn?” La Thiếu Thàn biết rõ còn cố hỏi.

Thẩm Thận Nguyên biết niêm say mê đối với âm nhạc của La Thiếu Thàn, uyển chuyển đáp lời: “Tôi phù hợp với diễn... A...” Xe của La Thiếu Thàn đột ngột rẽ sang một chút, sau đó giảm tốc, dừng bên vệ đường.

Không phải chứ? Lại nữa à?

Thẩm Thận Nguyên cảm thấy dưới sự quan tâm tần suất cao đến thế này của sát thủ đường phố, bản thân nếu như không gặp tai nạn một lần chỉ sợ không được yên thân!

Có điề xe phía trước cách xe họ một đoạn, rõ ràng không phải là định mưu sát.

La Thiếu Thàn cởi dây thắt an toàn xuống xe.

Thẩm Thận Nguyên nghe thấy cửa xe rầm một tiếng, mí mắt cũng theo đó mà nảy lên một cái, vội vàng theo xuống xe. Chiếc xe trước mặt cực kỳ quen thuộc với cậu, người từ trên chiếc xe trước mặt bước xuống lại càng quen thuộc hơn.

“Giám đốc Cao?” Cậu ngạc nhiên nói.

Cao Càn nói với La Thiếu Thàn: “Bình thường mỗi ngày cậu mất bao nhiêu thời gian đi vè?”

La Thiếu Thàn mặt không biểu cảm gì, nói: “An toàn trên hết.”

Thẩm Thận Nguyên chen vào nói: “Giám đốc Cao, không phải anh về nhà rì sao?”

Cao Càn nói: “Bởi vì xảy ra chuyện đột xuất, làm thay đổi hành trình, có liên quan đến cậu đấy.”

“Tôi sao?” Thẩm Thận Nguyên nghi hoặc hỏi, “Chuyện gì thế?”

Cao C`àn nói: “Một tin tốt và một tin xấu, nghe cái nào trước?”

“Tin tốt.”

“Tin xấu.”

Thẩm Thận Nguyên và La Thiếu Th`ân không hẹn mà cùng mở miệng. La Thiếu Th`ân liếc Thẩm Thận Nguyên một cái, “Nói tin tốt trước cũng vậy thôi.”

Cao C`àn nói: “Vụ án buôn bán ma túy đã có bước tiến triển mới, bắt được một người hi`êm nghi mới.”

Hai mắt Thẩm Thận Nguyên sáng lên,

La Thiếu Th`ân bình tĩnh hỏi: “Tin xấu là gì?

Cao C`àn nói: “Người hi`êm nghi đó bị bắt trong lúc đang mưu sát một thân xác nào đó.”

Thẩm Thận Nguyên trong chốc lát còn chưa hiểu, “Của tôi sao?”

La Thiếu Th`ân hỏi d`asn: “Vậy thân xác đó thế nào r`ă?”

“Không sao cả.”

Tâm tình Thẩm Thận Nguyên thay đổi nhanh chóng, suýt nữa đứng không vững, “Bạn chúng khi không giết tôi làm gì?”

Cao C`àn nói: “Không có chuyện gì sẽ không giết cậu, giết cậu đương nhiên là có chuyện r`ă.”

La Thiếu Th`ân nói: “Có hai khả năng. Một, người hắn muốn giết là cậu. Hai, người hắn muốn giết là người có liên quan đến việc buôn bán thuốc phiện.”

“Tôi không liên quan gì đến việc mua bán thuốc phiện hết, thực sự không có.” Thẩm Thận Nguyên chỉ còn thiếu nước quỳ trước tượng Phật

c`ài tuyết rơi tháng Sáu để chứng minh mình vô tội.

“Có thể người muốn giết cậu không biết đi đâu này.” Cao C`ần thấy sắc mặt của Thẩm Thận Nguyên trắng bệch, hiếm có rộng lượng một chút, không đả kích cậu thêm, “Tôi đến bệnh viện trước xem sao.”

La Thiếu Th`ần nói: “Giữ liên lạc mọi lúc nhé.”

Hai người nhìn nhau một chốc, đều nhìn ra nỗi ưu phiền âm ỉ trong mắt đối phương. Thực ra còn một khả năng nữa, bọn họ đều đã nghĩ đến, có điều không muốn nói ra trước mặt Thẩm Thận Nguyên vào lúc này, bởi vì nói ra không những không có ích gì, mà còn tạo ra áp lực tâm lý lớn hơn cho Thẩm Thận Nguyên.

Lúc lên xe lần nữa, tâm tình tốt đẹp của Thẩm Thận Nguyên đã không còn nữa.

“Sự việc nhất định sẽ lộ rõ chân tướng thôi.” La Thiếu Th`ần an ủi cậu.

Thẩm Thận Nguyên uể oải hỏi: “Anh có cảm thấy tôi rất xui xẻo không?”

“Có.”

“.....”

“Có điều tôi đã từng gặp người còn xui xẻo hơn cậu.”

“Ai? Bát quái tiểu tử? Linh hồn của bọn họ ít ra vẫn yên lành ở trong thân thể của mình... tuy rằng tần suất vào viện có cao hơn tôi, nhưng đến hiện tại vẫn còn có thể xuất viện.”

Những chiếc xe phía trước đột ngột đều dừng cả lại.

La Thiếu Th`ần dừng xe gấp.

“Lại xảy ra chuyện gì?” Thẩm Thận Nguyên như thể chim sợ cành cong.

La Thiếu Thàn nói: “Cậu ở yên đây, tôi xuống xe xem xem.” Để an toàn, sau khi anh xuống xe còn bảo Thẩm Thận Nguyên khóa cửa lại.

Thẩm Thận Nguyên khoanh chân ngồi trên ghế sau, hai tay chắp lại, không ngừng cằn khẩn.

Cốc cốc.

La Thiếu Thàn gõ cửa xe, biểu cảm có chút cổ quái.

Thẩm Thận Nguyên mở khóa, “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Phía trước xảy ra tai nạn.” La Thiếu Thàn ngừng lại một chút, mới nói: “Nghe nói là Bát quái tiểu twe.”

“.....” Thẩm Thận Nguyên má hốc mồm một lúc lâu mới ngậm lại, “Có phải tôi đã xui xẻo đến cảnh giới mới rã không? Không những mình xui xẻo, mà còn nói ai là người đó xui xẻo luôn?”

“Cậu lấy ví dụ về người khác thì có sức thuyết phục hơn đó.”

“Cũng phải, bọn họ quá điển hình rã.” Thẩm Thận Nguyên cảm khái nói: “Lúc nào có thời gian, chúng ta đi thăm bọn họ một chút nhỉ?”

“Lý do?”

“Hơ, fan?”

“Giới Showbiz còn có ai không phải thàn tượng của cậu?”

“Luc Vạn Bằng.” Trả lời ngay tức khắc.

La Thiếu Thàn hỏi: “Cậu chắc chứ?”

Thẩm Thận Nguyên nghiêm túc suy nghĩ: “Không chắc. Nếu như có một ngày thực sự có cơ hội phải đến bệnh viện thăm hắn, tôi có thể tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục.”

Đến tận lúc về đến nàh, Cao C`ần vẫn chưa liên lạc lại. La Thiếu Th`ần nhò thêm người nghe ngóng hai nơi cục cảnh sát và bệnh viện, đ`âu chỉ nhận được tin tức Thẩm Thận Nguyên bình an vô sự, không có tư liệu gì thêm.

Thẩm Thận Nguyên sợ La Thiếu Th`ần đi r`ă, kênh tin tức của mình bị tắc nghẽn, tìm đủ mọi cách giữ anh ta ở lại đại trach La gia.

La Định Âu từ sau khi La Khải Tùng qua đời, vẫn luôn tìm cơ hội để anh gia nhập La thị giúp đỡ, mừng đến nỗi mượn cơ hội để thân cận với anh. La Thiếu Th`ần khó từ chối thịnh tình, chỉ còn biết ở lại.

Ăn cơm xong, Thẩm Thận Nguyên còn chưa kịp mở miệng, La Thiếu Th`ần đã bị La Định Âu kéo vào thư phòng.

“Vú ơi!” Thẩm Thận Nguyên hỏi, “Có điểm tâm hay không?”

Vú Triệu ngạc nhiên nhìn cái bụng nhỏ rõ ràng đã to như cái trống của cậu, “Cục cưng vẫn chưa ăn no sao?”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Con mang vào cho ông nội ăn.”

Vú Triệu vui mừng nói: “Cục cưng thật ngoan thật hiếu thuận.” Bà tìm chút đậu phộng trong nhà bếp đặt vào trong đĩa nhỏ, “Cục cưng c`ầm lấy đi.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Có hơi đậm bạc quá không? Sô đậu phộng còn chưa quá mươi đ`âu ngón tay.

Vú Triệu nói: “Ông nội tuổi cao r`ă, không thể ăn quá nhi`ều.”

“Có thể thêm một ph`ần nho nhỏ cho tiểu tiếu thúc không?

“La Thiếu gia? Chú ấy không thích ăn đậu phộng.” Vú Triệu ngẫm nghĩ một lúc, lấy trong bếp ra mấy miếng khoai tây chiên, đặt trong một cái đĩa khác, “Buổi tối cũng không thể ăn quá nhi`ều khoai tây chiên.”

La Thiếu thích ăn khoai tây chiên?

Thẩm Thận Nguyên l`ân đ`ài mới biết.

Vú Triệu nói: “H`ăi nhở thích ăn, ăn đến mức cả người mọc mụn r`ăi mà vẫn không ngừng. Sau khi lớn lên lại không thấy ăn bao giờ, có đi`ều lớn r`ăi mà, len lén ăn bà cũng không biết được.”

Thẩm Thận Nguyên tưởng tượng ra cảnh La Thiếu Th`ân ăn một miếng khoai li`ền mọc ra một cái mụn, thế là tự nhiên cười một mình.

“Cục cưng?” vú Triệu xoa xoa đ`ài cậu.

Thẩm Thận Nguyên vội vàng chỉnh lại biểu cảm, “Con mang lên l`âu cho hai người.”

“Hai đ`ia khó c`âm, vú giúp con nha?” vú Triệu vừa định giơ tay ra giúp, Thẩm Thận Nguyên đã lê la chạy thẳng lên c`ầu thang r`ăi.

Thư phòng.

La Định Âu ch`âm ch`âm ng`ăi xuống sau bàn, “Sau khi làm xong việc của Khải Tùng, chúng ta mãi mới có được cơ hội ng`ăi xuống nói chuyện với nhau thế này.”

La Thiếu Th`ân nói: “Con nghe nói kế hoạch Tỉnh La Thành gấp phải trả ngại?”

“Cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Dao g`ần đây, đại đa số người đ`ài thích dệt hoa trên g`ăm (đã tốt đ`ẹp còn thêm tốt đ`ẹp vào), ch`ỗ nào có chuyện tốt chuyện mừng là chen vào một chân, một số người thích ném đá xuống giếng, bất k`ể có lợi hay không, chỉ c`ần anh bu`n b`ă là tôi hả hê, rất ít người giúp đỡ nhau trong hoạn nạn. Bạn bè làm ăn ta có rất nhi`ều, biết giúp đỡ nhau trong hoạn nạn thì rất ít. La gia cuối cùng vẫn chỉ dựa vào người nhà họ La được thôi.” La Định Âu nét mặt tràn đ`ầy tang thương. Sau khi La Khải Tùng qua đời, cho dù trên mặt vẫn như bình thường, nhưng nội tâm ông đã phải chịu đựng nỗi đau đớn và sự đả kích to lớn.

La Thiếu Thàn nói: “Con nghe nói đánh giá của Hội đồng quản trị về Khải Trạch rất tốt.”

La Định Âu nói: “Khải Trạch thiếu sự quyết đoán và linh hoạt khi làm việc lớn.”

“Học Mẫn vừa hay có thể bổ khuyết nhược điểm này của anh ấy.”

“Nói đi nói lại, con chính là không chịu đến giúp ta.”

La Thiếu Thàn chỉ có thể tránh né.

La Định Âu thở dài nói: “Thôi được rồi, mỗi người đều có chí hướng riêng. Chính như Khải Tùng, người tuy rằng ở công ty, nhưng lòng vẫn luôn hướng về giới Showbiz. Khó khăn lắm mới có chút thành tựu, ai ngờ sau lưng lại làm chuyện đáng xấu hổ đến vậy! Con còn nhớ tên nghệ sĩ đã giúp buôn thuốc phiện chứ?”

La Thiếu Thàn trong lòng căng thẳng, mặt không đổi sắc hỏi: “Cậu ta làm sao?”

“Nghe nói hắn bị người ta ám sát, tám phần mười là trò của Mục gia.”

“Rất khó nói.” La Thiếu Thàn cân nhắc nói, “Mục gia hiện giờ nhất cử nhất động đều bị giám sát, chắc hẳn không dám động thủ trong thời khắc mâu chốt này.”

“Sao mà không dám? Tên nghệ sĩ đó chết, những chuyện do bẩn của Mục Tất Thành coi như bị chôn vùi cả.”

La Thiếu Thàn hỏi: “Bác định ngã quan sát mọi chuyện diễn ra sao?”

La Định Âu mệt mỏi day huyệt thái dương, “Ta có lập trường gì mà ngăn cản? Cha của La Khải Tùng? Ta đúng là muốn đòi lại công bằng cho con trai ta, thế nhưng, ai sẽ đòi lại công bằng cho những người bị con trai ta đều độc hại? Con biết không? Tình cảnh tại linh đường mấy ngày nay vẫn luôn lặp đi lặp lại trong đầu óc ta. Cho dù lúc đó ta đáp lời có lợn tiếng

đến mấy, đ^èu không thể che lấp nỗi chót dạ trong lòng! Thế nhưng ta ngay cả việc b^ã thường cho họ cũng không dám. Hiện giờ ta chỉ hy vọng những kẻ khiến cho La Khải Tùng bước lên con đường này đ^èu nhận được sự trừng phạt thích đáng!”

“Vẫn chưa có chứng cứ chứng minh người đó là... người nỗi mối.”

La Định Âu trước tiên là sوت ruột quay đ^èu đi, sau đó lại như nghĩ ra đi^èu gì quay lại nhìn.

La Thiếu Th^{ần} cúi đ^èu tr^{ầm} mặc. Anh biết vào lúc này, La Định Âu không nghe lọt đi^èu gì cả.

Thẩm Thận Nguyên đẩy cửa vào, vừa đúng lúc nghe thấy La Định Âu nói: “Ta tin rằng trên thế giới này chỉ có sự sắp xếp, không có sự trùng hợp.”

Sắp xếp? Trùng hợp?

Thẩm Thận Nguyên hiếu kỳ hỏi: “Ông nội, tiểu tiểu thúc thúc, mọi người đang nói gì thế?”

Sắc mặt La Thiếu Th^{ần} khẽ biến, nhìn La Định Âu một cái nói: “Không có gì.”

La Định Âu dịu sắc mặt nói: “Ông nội và tiểu tiểu thúc thúc đang bàn việc công.”

Thẩm Thận Nguyên bê cái đĩa nhỏ trên đất lên, bưng đến trước mặt La Thiếu Th^{ần}, “Khoai tây chiên của tiểu tiểu thúc thúc, còn có đậu phộng của ông nội.”

La Định Âu cảm động nói: “Lâm Lâm thật ngoan.”

La Thiếu Th^{ần} đặt đậu phộng đến trước mặt La Định Âu, bê đĩa khoai lên, kéo Thẩm Thận Nguyên ra ngoài, “Con đưa Lâm Lâm đi ngủ.”

“Thiếu Th^{ần}.” La Định Âu bắt chot gọi.

La Thiếu Thần dừng bước, quay đầu nhìn ông.

La Định Âu vẻ mặt ngưng trọng nhìn anh, những nếp nhăn trên mặt dường như bị đốt bê tông lên, mỗi một đường nếp đều rõ ràng vô cùng, “Con biết rõ hơn ta giới Showbiz là một nơi như thế nào, ta hy vọng con không bước lên vết xe đổ của Khải Tùng.”

Thẩm Thận Nguyên cảm thấy bàn tay bị La Thiếu Thần nắm lấy đột ngột bị miết một cái, sau đó nghe thấy anh thản nhiên trả lời: “Không đâu.”

“Hy vọng là thế.”

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 58: Liên Lụy (Thượng)

Dịch: Phong Bụi

Tai nạn, tai nạn, không thấy người.

Đối thoại càng mập mờ càng khiến người ta tưởng tượng phong phú.

Thẩm Thận Nguyên vừa vào đến phòng ngủ liền túm lấy La Thiếu Thần hỏi: “Anh vừa rã nói gì với ông nội, à không, với La tiên sinh vậy?”

“Nói về chuyện Khải Tùng.”

“Có liên quan đến... tôi không?” Cậu vốn định hỏi có liên quan đến buôn bán ma túy không, nhưng lời nói đến môi thì lại sợ chọc phải vết thương của La Thiếu Thần, nên mới sửa lời.

“Không liên quan.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Tại sao La tiên sinh lại bảo anh đừng đi vào vết xe đổ của Khải Tùng? Có phải anh đang gặp nguy hiểm gì không?”

La Thiếu Thần giơ tay kéo thấp nút cà vạt, một tay nhét túi áo, dựa vào tường lườn nháy nhìn cậu, “Cậu lo lắng cho tôi sao?”

“Đương nhiên rã.” Thẩm Thận Nguyên không chút do dự nhảy lên giường, làm động tác chèo thuyền, “Chúng ta hiện giờ đang ngã chung một con thuyền mà.”

“Nếu như có một ngày cậu xuống thuyền rã thì sao?”

“Tôi cũng sẽ không quên đại ân đại đức của anh!” Thẩm Thận Nguyên nói rất chân thành. Thời gian này nếu như không có La Thiếu đứng giữa làm trung gian, cậu không chắc bản thân mình có thể duy trì đến hiện giờ hay không.

“Cậu tốt nhất nên nhớ kỹ.”

Thẩm Thận Nguyên chỉ tay lên trời mà thề, “Tôi tuyệt đối không phải người qua cảng rút ván vong ân phụ nghĩa!”

“Cậu thường báo ân thế nào?”

“Báo ân thế nào á?” Câu hỏi sắc bén như thế này khiến Thẩm Thận Nguyên khó xử, “Cái này, cần phải xem nhu cầu của đối phương. Bình thường đối phương thích quà gì, hoặc đối phương sau này có yêu cầu gì...”

La Thiếu Thân nhếch khóe miệng: “Cậu tốt nhất nên nhớ kỹ.”

Thẩm Thận Nguyên một tay đặt lên ngực nói: “Anh yên tâm, trí nhớ của tôi rất tốt. Hay là La Thiếu hiện giờ có suy nghĩ gì rã?”

La Thiếu Thân nói: “Suy nghĩ của tôi vẫn chưa chín muồi, đang còn trong quá trình hoàn thiện.”

Thẩm Thận Nguyên không hiểu, nuốt nước bọt, “Nghe có vẻ rất lớn lao rất phức tạp.”

“Tôi sẽ nhớ thật tường tận thật chi tiết.”

Dụ cảm bất an âm ỉ trong lòng Thẩm Thận Nguyên càng mãnh liệt hơn.

Điện thoại của La Thiếu Thân reo lên.

Thẩm Thận Nguyên thoắt cái bật ngã dậy trên giường, hai mắt long lanh chăm chú nhìn anh.

La Thiếu Thân tiếp điện thoại, đầu kia là Cao Cảnh.

“Nghi phạm hiện ở cục cảnh sát, thân thể không sao.” Cao C`ân chạy đôn chạy đáo đến tận lúc này vẫn chưa được hột cơm nào vào bụng, nói chuyện hết sức ngắn gọn súc tích.

La Thiếu Th`ân hỏi: “Tình hình thế nào?”

Cao C`ân trầm ngâm nói: “Không rõ. Xem bọn họ tiếp theo đi thế nào đã.”

“Còn tin tức gì không?”

“Hiện tại chưa có.”

“Giữ liên lạc nhé.”

“Ừ.”

Sau một loạt sự việc c`ân liên lạc với nhau, quan hệ giữa hai người đã tiến triển đến mức lười nói những lời khách sáo r`ă.

La Thiếu Th`ân gác điện thoại, Thẩm Thận Nguyên đang định hỏi, lại có một cuộc điện thoại khác gọi đến.

Thẩm Thận Nguyên chỉ có thể im lặng nhìn anh.

La Thiếu Th`ân nói chuyện mấy phút sau mới gác điện thoại.

“Vừa r`ă là Cao C`ân?”

“Cuộc đ`ầu tiên thì phải.” La Thiếu Th`ân nói, “Thân thể của cậu không sao, nghi phạm còn ở cục cảnh sát, vẫn chưa có tin tức gì mới.”

“Ồ.”

“Ngoài ra, người ở cục cảnh sát có h`ăi âm r`ă. Nói rằng hai ngày trước xảy ra một vụ tai nạn giao thông tại thành phố C, một người phụ nữ khoảng 30 tuổi trong lúc băng qua đường bị đám bão xe tông phải, chết ngay tại

chỗ. Nhưng thi thể đã bị một người đàn ông ôm đi mất, hiện giờ không rõ tung tích.”

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Anh hoài nghi người đó là Sử Mạn Kỳ sao?”

“Tai nạn được một người đi đường dùng điện thoại chụp lại, vì chất lượng hình ảnh không tốt, bạn tôi chỉ có thể phân biệt khuôn mặt của người chết 70% giống Sử Mạn Kỳ.”

Khuôn mặt giống 70% cộng thêm lời phán đoán của Tư Mã Thanh Khổ, có thể khẳng định được 90%.

Trong lòng Thẩm Thận Nguyên khẽ xót xa, “Cát Phụng cần thi thể của Sử Mạn Kỳ để làm gì?”

La Thiếu Thân nói: “Nên hỏi chuyên gia trong ngành.” Lúc anh nói, ngón tay đã nhấn số điện thoại của khách sạn nơi Tư Mã Thanh Khổ ở.

Giọng tiếp điện thoại của Tư Mã Thanh Khổ hết sức kỳ cục, giống như đang nhẫn nhịn điềm gì, “Giờ này tính là tăng ca đây.”

La Thiếu Thân nói: “Tôi sẽ cố gắng nói ngắn gọn.”

“Ngắn gọn đến mức nào?”

“Sử Mạn Kỳ có thể đã xảy ra tai nạn giao thông, Cát Phụng cướp mất thi thể của cô ta, ông đoán hắn sẽ dùng để làm gì?”

“Ta không phải Cát Phụng, làm sao ta biết được hắn muốn chưng lên ăn hay nấu lên ăn!”

Bình tĩnh như La Thiếu Thân cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, “Ông cảm thấy hắn sẽ dùng để ăn sao?”

.....

Được rã, đứa kiểu này với người ngoài ngành rõ ràng chẳng buồn cười chút nào.

“Nếu như là tôi thì sẽ không.” Tư Mã Thanh Khổ thở gằn ra một hơi, “Thi thể mang về có thể làm tiêu bản kỷ niệm, ngày đêm nhìn ngắm. Nếu như biến thái hơn chút nữa thì sẽ nghĩ cách khởi tử hồn sinh, hoặc là... làm cương thi.”

La Thiếu Thành chau mày nói: “Khởi tử hồn sinh và làm cương thi khó khăn lắm không?”

Tư Mã Thanh Khổ nói: “Lúc trước ta cảm thấy rất khó khăn, nhưng những chuyện đợt trước trải qua khiến ta cảm thấy việc biến thành cương thi sắp dễ dàng như đi siêu thị mua mì gói rã.”

“Hậu quả khi biến thành cương thi là gì?”

“Anh hỏi Sử Mạn Kỳ hay là chúng ta? Nếu là Sử Mạn Kỳ, còn phải xem là loại nào. Loại kém một chút thì không có lý trí, cho dù linh hồn bị giam giữ trong thân thể, cũng không cách nào hoàn toàn khống chế thân thể của mình. Bọn họ có thể thích máu, thích ăn thịt sống. Cao cấp hơn một chút thì hút máu tươi và dương khí, cũng ăn thịt. Cao cấp hơn nữa... nói ra thì dài lắm, nếu như anh muốn nghe, ta có thể mở lớp dạy, một thầy một trò. Học phí...”

La Thiếu Thành nắm lấy trọng điểm trong mớ lảm nhảm đó, “Cương thi có thể công kích con người sao?”

“Có khả năng đó lắm.” Tư Mã Thanh Khổ nói, “Đặc biệt là cương thi cấp thấp, ý trí của bọn chúng phẫn lớn được quyết định bởi người tạo ra bọn chúng, cũng chính là Cát Phụng.”

La Thiếu Thành day day huyệt thái dương.

“Có đi đâu,” Tư Mã Thanh Khổ nói tiếp, “Sự việc nếu như đã lên đến mức độ này, chúng ta không thể khoanh tay ngẩng yên được. Yên tâm, bắt cương thi giảm cho anh 20%.”

“Không thể khoanh tay ngẩng yên có nghĩa là, cho dù không trả tiền, các ông cũng sẽ bắt nhỉ?”

“...Í? Sao anh lại thông minh đột xuất thế.”

La Thiếu Thàn nói: “Không, thông minh đột xuất là ông. Phục vụ thu phí đến đây là kết thúc, cảm ơn, xin hãy tiếp tục nhân sinh đại sự của ông đi.”

“Nhân sinh đại sự gì?”

“Bài tiết và phóng thích.”

“Sao anh biết?” Tư Mã Thanh Khổ ngạc nhiên hỏi. Ông ta từ trước đến nay chưa từng nói với những người ngoài sự đê ô đê những chuyện tê nhị như mình đang đi nhà xí.

La Thiếu Thàn nói: “Tôi nghe thấy tiếng ông xé giấy rã, lượng dùng có hơi nhi êu.”

Tư Mã Thanh Khổ: “.....”

La Thiếu Thàn thu lại điện thoại vừa đột nhiên bị gác, nói với Thẩm Thận Nguyên sắc mặt đầy vẻ ngưng trọng: “Cho dù Sử Mạn Kỳ có biến thành cương thi, cũng chưa chắc đã tấn công con người. Dựa vào tình yêu của Cát Phụng đối với cô ta, chắc hẳn sẽ không đem cô ta làm công cụ giết người và báo thù.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Hắn ta không ra tay với Sử Mạn Kỳ không đồng nghĩa với việc không ra tay với Lâm Lâm, nếu như Lâm Lâm thực sự đang nằm trong tay hắn, vậy thì nguy hiểm rã. Trước kia hắn còn lo ngại Sử Mạn Kỳ, hiện giờ Sử Mạn Kỳ chết rã, triệt để rơi vào tay hắn, hắn hoàn toàn không cần lấy ra Lâm Lâm để khống chế cô ta.”

La Thiếu Thàn kinh ngạc nhìn cậu, dường như không ngờ đau óc cậu lại đột nhiên suy nghĩ nhanh chóng như vậy.

Thẩm Thận Nguyên vỗ tay nói: “A, đây chắc hẳn chính là nguyên nhân Cát Phụng bắt Lâm Lâm đi rã? Dùng để uy hiếp Sử Mạn Kỳ!”

“Lâm Lâm có nằm trong tay Cát Phụng hay không vẫn chưa thể khẳng định.”

“Tôi hy vọng là có.” Dựa vào phán đoán của Tư Mã Thanh Khổ, khả năng duy nhất không hờn phi phách tán của La Lâm Lâm chính là bị Cát Phụng bắt giam lại. Thẩm Thận Nguyên bất ngờ ngửa ra giường lăn lộn, “Tại sao sự việc lại đột nhiên xảy ra cùng một lúc chứ!”

“Nhắc đến mới nhớ, vẫn còn một chuyện nữa sắp xảy ra rồi.”

“Chuyện gì?” Thẩm Thận Nguyên chợt ngừng lại. Hiện giờ cậu sợ nhất là có chuyện xảy ra.

La Thiếu Thân nói: “Sinh nhật của cậu sắp đến rồi.”

“Sinh nhật của tôi... của Lâm Lâm?”

“Thứ sáu tuần sau.”

“Thứ sáu màu đen.”

“Đừng quên đây.”

“Cơ hội đòi lì xì tôi nhất định sẽ không bỏ qua.” Thẩm Thận Nguyên lại vui mừng trở lại. Tuy rằng không phải sinh nhật của mình, nhưng nhân vật chính của sinh nhật là mình.

La Thiếu Thân ấn ấn đầu cậu, “Ngủ sớm đi.”

Thẩm Thận Nguyên nhìn bóng lưng của anh, bất ngờ hỏi: “La tiên sinh tại sao lại nói rằng trên đời này chỉ có sắp đặt mà không có trùng hợp?”

Bước chân của La Thiếu Thân chợt khụng lại. Anh cứ nghĩ rằng mình đã khiến Thẩm Thận Nguyên quên đi chuyện này, không ngờ cậu vẫn còn nhớ. “Bởi vì ông ấy có được ngày hôm nay không phải dựa vào may mắn mà là thực lực.”

Thẩm Thận Nguyên ngẫm nghĩ một lát, buồi rầu nói: “Cho nên từ giờ trở đi, tôi không thể làm phái thầu tượng nữa mà chỉ có thể làm phái thực lực sao?” May mắn của cậu khá là kém.

La Thiếu Thầu mở cửa ra ngoài, lúc quay đầu đóng cửa nhìn thấy Thẩm Thận Nguyên như đóa hoa héo ngã trên giường, mở miệng nói: “Trừ ca hát ra, cậu đã chuyển đổi loại hình thành công rã.”

Thẩm Thận Nguyên ngạc nhiên ngẩng đầu, La Thiếu Thầu đã đóng cửa rã.

Lịch trình ngày hôm nay của Thẩm Thận Nguyên là buổi sáng đi nhà trẻ, buổi chiều đóng phim. Không có trợ lý và quản lý chuyên nghiệp, toàn bộ lịch trình của cậu đều do La Thiếu Thầu sắp xếp. Có điều chuyện nhỏ như đi nhà trẻ do tài xế La gia phụ trách, vú Triệu giám sát toàn bộ hành trình.

Vú Triệu dẫn cậu suốt dọc đường đến phòng học xong mới lưu luyến đi khỏi.

Thẩm Thận Nguyên phát hiện sắc mặt của Kieu Anh Lang rất khó coi. Tuy rằng hiện giờ bọn họ là quan hệ một bên tự nhận định – Kieu Anh Lang một bên tự nhận định cậu là tân nương của cậu nhóc, cậu một bên tự nhận định Kieu Anh Lang là đứa nít ranh, có điều thấy tâm tình đối phương không tốt, Thẩm Thận Nguyên vẫn chủ động bắt chuyện: “Cậu nhớ nhà sao?” Vì để có thể học cùng một nhà trẻ với cô nhóc, Kieu Anh Lang không thể không trợ trong ký túc trường, đến cuối tuần mới về nhà.

Kieu Anh Lang hung hăng trừng cậu nói: “La Lâm Lâm, cậu trốn học!”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Tôi xin phép rã.”

Kieu Anh Lang nói: “Tôi không nhận được.”

“Tôi xin phép cô giáo.”

“Tôi không nhận được!”

“... Rất bình thường mà. Tớ xin phép cô giáo.”

“Tớ không nhận được!”

Thẩm Thận Nguyên cảm thấy cuộc đối thoại này nếu cứ tiếp tục cũng chỉ đi vào một vòng tuẫn hoàn chêt mà thôi, cho nên thông minh giữ im lặng.

Kiều Anh Lãng hỏi: “La Lâm Lâm, có phải cậu đang đóng phim không?”

“Phải.”

“Tớ cũng muốn đóng.”

“Cậu cũng muốn đóng?”

“Ừ, tớ đóng tân lang, cậu đóng tân nương!”

“Đóng phim cần có kỹ thuật diễn, vai diễn đơn giản như vậy không thể hiện được kỹ thuật diễn. Hay là thế này, cậu đóng Ngưu Lang, tớ đóng Vương Mẫu nương nương.”

Kiều Anh Lãng bán tín bán nghi: “Tớ phải làm gì?”

“Tìm Chức Nữ á.” Thẩm Thận Nguyên xoay người định đi, “Tớ đi tìm Vương Đế của tớ.”

“Không được, chúng ta phải ở bên nhau.” Kiều Anh Lãng kéo cậu lại.

“Mẹ vợ và con rể không có tương lai đâu.”

“... Không được.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Đâu cậu nhảy ra hai dấu hỏi chấm. Một, tại sao đê tài nào gấp phải Kiều Anh Lãng đê roi rơi vào một vòng tuẫn hoàn chêt vậy? Hai, tại sao cậu lại ngu ngốc đêng ý đi học hôm nay chứ? Ở nhà ngủ nướng tuyệt biết bao!

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 59: Liên Lụy (Trung)

Dịch: Phong Bụi

Bất ngờ, bất ngờ, khám xét bất ngờ.

Tuy rằng đại đa số những người đã xa thời học sinh đều không khỏi nhớ lại thời gian đó, nhưng trong những người nhớ lại thời học sinh có một bộ phận nếu thực sự có cơ hội quay về thời học sinh, lại không khỏi luôn mong ngóng tiếng chuông hết giờ trong giờ lên lớp.

Thẩm Thận Nguyên chính là loại đó. Đương nhiên, cậu có một lý do phản bác rất tuyệt – cậu đúng là muốn quay trở lại thời học sinh, nhưng không muốn quay trở lại thời tiền sử học sinh.

Tiếng chuông hết giờ vừa vang, tinh thần cậu lập tức phấn chấn. La Thiếu đến trước hay sau lúc ăn cơm nhỉ?

“Buổi chiều là giờ hoạt động, chúng ta ra sân chơi trò chơi, cho nên mọi người phải ăn thật no vào mới có sức!” Cô giáo làm vẻ mặt cute, đáng tiếc không ai hưởng ứng.

Kiều Anh Lãng tiến đến gần Thẩm Thận Nguyên, “Buổi chiều chúng ta một tổ nhé.”

“Hơ...” Thẩm Thận Nguyên suy nghĩ có để từ chối.

Kiều Anh Lãng mặt lại xị xuống, “La Lâm Lâm.”

Mỗi lần cậu nhóc gọi cả tên lẫn họ cậu ra, chính là lúc tâm tình cậu nhóc đang ở thế cực đoan – cực kỳ vui vẻ hoặc cực kỳ không vui. Thẩm Thận Nguyên thở dài nói: “Buổi chiều tối phải đi đóng phim.”

Kiều Anh Lãng nói: “Tôi muốn đi cùng.”

“Không được.”

“Tại sao?”

“Vì cậu không phải nhân viên trường quay, không thể vào.”

“Trường quay không phải có thể mang theo người nhà sao?” Ác cảm của Kiều Anh Lãng đối với trường quay lại tăng thêm.

“... Không có gì chứng minh thì không được.”

Kiều Anh Lãng không nói lời nào, nhìn Thẩm Thận Nguyên chằm chằm.

Bị đeo mắt như vậy nhìn chăm chăm, thực sự nhịn không được cảm thấy... cậu nhóc khá đáng yêu. Khuôn mặt quả táo hồng hào, đôi mắt to tròn lóng lánh, tuy rằng không biết thời gian sẽ biến khuôn mặt này thành thế nào, nhưng nhìn từ ngũ quan, gốc gác đẹp trai chắc sẽ còn lưu lại.

“Hơ, Lâm Lâm.” Cô giáo lên tiếng chấm dứt hai đứa bốn mắt nhìn nhau.

Thẩm Thận Nguyên quay đầu, phát hiện La Thiếu Thần đã đến rã, đứng ở cửa, không biết đã đợi bao lâu.

“Tiểu tiểu thúc thúc.” Cậu vui vẻ đứng dậy, vừa chạy được một bước, liền bị Kiều Anh Lãng kéo lại, sau đó... chút, trên mặt bị hôn một cái, nước miếng ẩm ướt dính dấp phủ lên mặt, dường như lúc nào cũng có thể nhỏ giọt.

Kỳ thực, làm nghệ sĩ lâu như vậy, chủ động hôn và bị hôn đối với Thẩm Thận Nguyên mà nói đều là chuyện bình thường, một cảnh quay không tốt, hôn liền mười mấy hai mươi cái cũng có, nhưng đều không bị đả kích như lần này.

Cậu không biết bản thân nén ai thán khi bị một nhóc con nhỏ hơn mình giàn hai mươi tuổi khinh bạc trước, hay là nén cǎng thẳng vì bản thân không bảo vệ được sự trong trắng của cô nhóc La Lâm trước.

Kiều Anh Lãng bá đạo tuyên bố: “Chúng ta có minh chứng rõ.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....”

Cô giáo chỉ ngây ra một chút, rất nhanh liền lấy một chiếc khăn giấy giúp Thẩm Thận Nguyên lau mặt, vừa giữ Kiều Anh Lãng dây dưa không thôi, vừa nói tạm biệt với La Thiếu Thân.

La Thiếu Thân khoe miệng giật giật, muốn cười lại nhịn lại. Thẩm Thận Nguyên đang chìm sâu vào trong cảm xúc của bản thân, hoàn toàn không chú ý đến vẻ mặt quý dị của anh, đến tận lúc lên xe mới nói: “La Thiếu, xin lỗi anh.”

Tay La Thiếu Thân đang thắt dây an toàn chợt ngừng lại, trong mắt thoáng qua nét kinh ngạc và không xác định, không tỏ thái độ hỏi: “Vì cái gì?”

“Tôi không giữ gìn được gò má trong trắng của Lâm Lâm!”

“Khụ!” La Thiếu Thân suýt chút nữa phì cười vội vàng ho hắng, “Khụ khụ khụ.”

Thẩm Thận Nguyên nhìn khuôn mặt đỏ bừng của anh ta trong kính chiếu hậu, lo lắng hỏi: “Anh không sao chứ?”

La Thiếu Thân sắc mặt khôi phục thản nhiên, “Lần sau chú ý.”

Thẩm Thận Nguyên dõng dạc thề: “Lần sau nếu như cậu nhóc lại đánh lén nữa, tôi nhất định sẽ né.”

“Chẳng may không tránh được thì sao?”

“Hơ...” Đánh một đúra trẻ sáu tuổi không phải là chuyện cậu có thể làm được, “Tôi liền ăn miếng trả miếng.”

Xe vừa khởi động liền phanh gấp.

Thẩm Thận Nguyên đau va vào lưng ghế trước, xoa xoa trán nói: “Sao thê?”

La Thiếu Thần quay đầu nhìn cậu một cái, “Tôi sẽ huấn luyện khả năng phản ứng của cậu.”

Lúc đến gần trường quay, điện thoại của La Thiếu Thần vang lên, cùng lúc, anh ngược lên nhìn vừa đúng lúc bốn mắt nhìn nhau với cảnh sát giao thông, tia lửa vô thanh khiến bàn tay anh vươn ra vòng một vòng lại đặt trở về trên vô lăng.

Thẩm Thận Nguyên gian nan chen vào giữa hai cái ghế, từ phía sau vươn tay ra, khó khăn lắm mới khi được điện thoại thì xe đã đến nơi.

La Thiếu Thần nhận điện thoại từ trong tay cậu, gọi lại cho cuộc điện thoại chưa nhận.

Chuông vang lên tút tút hai tiếng liền bị đổi phương tắt đi.

“Có phải xảy ra chuyện gì rồi không?” Thẩm Thận Nguyên nhìn La Thiếu Thần chưa gọi được mà đã thu điện thoại lại, trong lòng thoáng qua một liên tưởng không hay. Dưới sự đả kích liên tiếp của những tin tức xấu, cậu rất khó mà không thần hồn nát thần tính.

La Thiếu Thần nói: “Có thể hết pin rồi.”

“Ai gọi đến vậy?”

“Cao Cẩn.”

Dự cảm không tốt của Thẩm Thận Nguyên lại càng mãnh liệt, “Giám đốc Cao rất ít khi không sạc pin.”

“Rất ít không có nghĩa là không.”

“Cái này còn phụ thuộc vào kế hoạch với Phong sư huynh đêm hôm trước.”

“Bạn họ thường có kế hoạch gì?”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Quá trình thế nào rất khó biết, nhưng kết quả là Phong sư huynh và Cao Càn đều ra ra vào vào giữa ngày hè với áo sơ mi cao cổ.”

“Xem ra quá trình rất phong phú.”

Hai người vừa nói chuyện vừa đi vào biệt thự. Tình cảnh bên trong không phải đang sôi nổi quay phim như trong tưởng tượng của họ, mà là một sự im lặng đáng sợ. Nhân viên làm việc lác đác thu dọn đồ đạc, Cỗ Lực Khả Mã Duy Càn v.v đều không thấy đâu.

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Nghỉ sao?”

La Thiếu Thần nói: “Giống như vừa trải qua đại chiến hơn.” Anh thấy thư ký trờng quay đứng ở bên cạnh, đi đến hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Thư ký trờng quay nói: “Tôi cũng không biết, vừa rồi có một đám người kéo Mã Duy Càn đi, đạo diễn Cỗ tranh luận với họ vài câu, cũng bị kéo đi rồi.”

Thẩm Thận Nguyên kinh ngạc: “Xã hội đen sao?”

Thư ký trờng quay nói: “Không phải xã hội đen, đạo diễn Cỗ và Mã Duy Càn đều tự nguyện đi theo bọn họ.”

“Tôi biết rồi.” La Thiếu Thần kéo Thẩm Thận Nguyên sang một bên.

Thẩm Thận Nguyên vội vàng hỏi: “Mã Duy Càn bị bắt cóc rồi, làm thế nào đây? Chúng ta có cần báo cảnh sát không?”

“Cậu cảm thấy đạo diễn Cỗ và Mã Duy Càn sẽ tự nguyện đi theo đám bắt cóc sao?”

“Đạo diễn Cố vĩ đại quá!” Thẩm Thận Nguyên cảm động nói, “Để bảo vệ Mã Duy Càn, ông ấy tình nguyện đi theo đám bắt cóc, vì sự an toàn của những người khác trong trường quay, ông ấy đi một cách lặng lẽ như vậy.”

“Tôi không biết trên thế giới này có nhân vật nào EQ và IQ đều tăng lên cùng lúc như thế không, tôi chỉ biết người đó tuyệt đối không thể là Cố Lực Khả.” La Thiếu Thành nói.

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Vậy bọn họ đi đâu rồi?”

La Thiếu Thành nhìn màn hình điện thoại sáng lên, thản nhiên nói: “Tôi nghĩ rất nhanh sẽ có đáp án thôi.”

Anh nhận điện thoại, “Có tin tức gì?”

“Nơi ở của thành viên và nghệ sĩ của công ty như tôi, Đại Kiều, Phong Á Luân, Mã Duy Càn bị cảnh sát bắt ngòi khám xét.”

“Có lệnh khám xét sao?”

“Ừ.”

La Thiếu Thành lập tức liên tưởng đến Mã Duy Càn và Cố Lực Khả bị kéo đi giữa trường quay, chau mày hỏi: “Mã Duy Càn sao rồi?”

“Tìm được một gói thuốc lắc nhỏ trong phòng của cậu ta.” Tuy rằng giọng nói của Cao Cảnh Anh có vẻ rất bình tĩnh, nhưng La Thiếu Thành thông qua tín hiệu vô tuyến vẫn có thể cảm nhận được sự phẫn nộ ngút trời đè nén dưới vẻ mặt điềm tĩnh.

“Phía cảnh sát sao lại lấy được lệnh khám xét?”

Cao Cảnh Anh mặc một lúc mới nói: “Người ám sát Thẩm Thận Nguyên một mực nói rằng mình nhận được chỉ thị của La Khải Tùng đi giết Thẩm Thận Nguyên. Phía cảnh sát đã điều tra giao dịch ngân hàng, trước lúc La Khải Tùng chết, đúng là có chuyển một khoản tiền cho hắn.”

La Thiếu Thành nói: “Khải Tùng đã chết rồi.”

“Sát thủ khoe khoang là bản thân có nghiệp vụ mà ngay cả hình cảnh quốc tế cũng theo không kịp. Nhiệm vụ của hắn sẽ không thay đổi cho dù cố chủ sống hay chết.”

“Nhưng trước đây có rất nhiều cơ hội, tại sao bây giờ hắn mới ra tay?”

“Hắn nói sát thủ có lưu trình giết người chuyên nghiệp của sát thủ.”

Lý do sơ hở đây r้าย như vậy chỉ có cảnh sát mới ngu mà tin! Cách làm như vậy của sát thủ rõ ràng là gấp lửa bỏ tay người! La Thiếu Thành hỏi: “Tôi có thể chửi bậy không?”

“Trong lòng cậu chửi rất thoải mái, tôi nghe thấy rõ.”

La Thiếu Thành hít thở sâu.

Cao Cán nói: “Sự việc càng lúc càng mở rộng, có thể còn phức tạp hơn chúng ta tưởng tượng.”

La Thiếu Thành nói: “Tôi đã đặt việc này vào cấp cao nhất, không thể phức tạp hơn được nữa. Có việc gì tôi có thể làm được?”

Cao Cán nói: “Chăm sóc Tiểu Thẩm cho tốt.”

“Tôi sẽ không để cậu ấy chịu tổn hại.”

“Biểu hiện của cậu liên quan đến điểm ấn tượng đấy.”

“..... Anh biết rõ?”

Cao Cán nói: “Tôi chỉ biết, tôi tuyệt đối sẽ không tấn công tốn sức vì một người không quan trọng với mình, sẽ không hao tâm tổn trí vì một mối quan hệ bình thường, càng không lo lắng cho một người từng hợp tác với mình.”

La Thiếu Thành nói: “Tôi bây giờ được bao nhiêu điểm?”

“Tám điểm.”

“Tổng điểm không phải là 100 đấy chứ?”

“Nếu như cậu muốn chuyển thành 100 tôi cũng không ý kiến. Tôi phải vào rã, liên lạc sau nhé.”

La Thiếu Thàn gác điện thoại, ống quan đã bị Thẩm Thận Nguyên vò thành đủ kiểu nếp nhăn, “Sát thủ nói La Khải Tùng chỉ thị hắn giết cậu.”

Thẩm Thận Nguyên nhảy dựng lên hỏi: “Tại sao anh ta lại muốn giết tôi?”

Khóe miệng La Thiếu Thàn khẽ cử động, “Vì cậu đẹp trai.”

“...Chẳng buồn cười chút nào.” Thẩm Thận Nguyên ngừng một lát, “Tôi xin lỗi vì lý do tôi nói ra trước kia.”

“Không cần, những chuyện trước kia đều khá buồn cười.”

“... Còn tin tức gì xấu không?”

“Còn có...”

“Thực sự đều là tin tức xấu sao?” Biểu cảm của cậu như thể trời sắp sập đến nơi.

“Phía cảnh sát xin lệnh khám xét, bất ngờ khám xét nơi ở của các nghệ sĩ công ty Y Mã Đặc.”

Vẻ mặt của Thẩm Thận Nguyên đúng kiểu trời sập xuống rã, “Tại sao?... Vì tôi sao?”

La Thiếu Thàn không trả lời thẳng, “Mã Duy Càn bị khám xét phát hiện ra một gói thuốc lắc.”

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Những người khác vẫn ổn chứ?”

“Không có tin tức gì tức là tin tức tốt rã.”

Thẩm Thận Nguyên lẩm bẩm: “Trong nhà của Mã Duy Càn sao lại có thuốc lắc được nhỉ?”

“Có thể mua mì gói mà có.” La Thiếu Thàn nói, “Chỉ có bản thân hắn mới biết được.”

“Là do tôi liên lụy đến anh ta. Đợi đã...” Cậu đột nhiên tỉnh ngộ, “Phía cảnh sát khám xét nơi ở của nghệ sĩ Y Mã Đặc chẳng phải là đồng nghĩa với việc họ đã nhận định tôi là người nối mõi mua bán thuốc phiện rã sao?” Chính xác, trong mắt cảnh sát La Khải Tùng chỉ thị sát thủ giết cậu chính là bằng chứng có sức thuyết phục nhất.

La Thiếu Thàn bịt cái miệng càng lúc càng to tiếng của cậu, bế cậu lên, chào đám người ở trường quay, vừa đi ra ngoài vừa ghé vào tai cậu nói: “Tôi biết cậu không phải.”

Thẩm Thận Nguyên vẫn cứ ủ rũ.

La Thiếu Thàn đặt cậu lên ghế lái phụ.

Thẩm Thận Nguyên đạp đạp chân, đôi hài đá vào ngăn đựng đồ trước ghế lái phụ.

La Thiếu Thàn ngã vào xe, thản nhiên lấy khăn giấy lau vết giày phía trên đi.

“Xin lỗi.” Thẩm Thận Nguyên thấp giọng nói.

La Thiếu Thàn nói: “Phát tiết cảm xúc qua việc đá đồ vật vẫn tốt hơn là phát tiết cảm xúc qua ăn uống, ít nhất với sức lực của cậu tôi cũng không bị thiệt hại nặng nề”

“Tôi vẫn chưa ăn trưa.” Thẩm Thận Nguyên oán trách.

La Thiếu Thàn khởi động xe, “Tôi biết đi đâu không làm voi túi tiền của mình.”

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 60: Liên Lụy (Hạ)

Dịch: Phong Bụi

Ăn mạnh, ăn mạnh, tiệc buffet.

Khách sạn năm sao dưới ánh mặt trời chói mắt như một ngôi sao mới mọc muốn phá tan màn đêm, chỉ là ngôi sao mới mọc này quá quen thuộc, cho nên ngay cả ánh sáng gây lóa mắt cũng giảm đi phẫn nài.

Thẩm Thận Nguyên thiếp nhẫn nại nói: “Khách sạn này có cỗ phẫn của anh sao?” Bất kể ăn cơm Pháp hay cơm gì đều chọn chỗ này.

La Thiếu Thản nói: “Cậu có thể dùng thân phận thực khách đánh giá một chút xem chỗ này có giá trị đài tư hay không.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Tôi cảm thấy có, anh liền đài tư sao?”

La Thiếu Thản cúi đài nhìn cậu: “Tại sao lại không nhỉ?”

“Thế nhưng về phương diện kinh tế tôi... hơ, chẳng có đóng góp gì.”

“Cậu nghĩ quá nhì rã, chỉ là dùng thân phận thực khách mà thôi.”

“Cho nên tôi chỉ cần thử xem ăn có ngon hay không thôi?”

“Cậu còn muốn thử cái gì?”

“Lượng khách lui tới gì giờ đó... anh nói đúng, tôi nghĩ nhì rã quá rã.” Thẩm Thận Nguyên xoa xoa bụng, “Hiện giờ đài duy nhất tôi muốn làm là ăn thật nhì rã!”

La Thiếu Thản nói: “Tôi sẽ giúp cậu chọn một chỗ tốt.”

.....

Tiệc tự phục vụ.

Mười hai giờ bốn mươi lăm phút, rõ ràng không phải một thời cơ tốt đối với thực khách cố ý chạy tới ăn nhặt ăn nhét, bởi vì thời gian cao trào đã qua, phòng ăn vừa thu dọn, trên bàn ăn chỉ chừa lại những thức ăn mà các thực khách khác chọn xong chừa lại. Thế nhưng đối với tuyển thủ có kỹ thuật, những điều này chẳng thành vấn đề.

Thẩm Thận Nguyên cầm lấy cái kẹp xông thẳng đến xung phong vào trận.

La Thiếu Thành hai tay mỗi tay cầm một cái khay lớn, cung rập khuôn theo sau cậu, nhìn cái khay cầm chậm chất đống thành một ngọn đồi nhỏ, sau đó đội lên thành đỉnh núi Everest. “Cậu chắc có thể ăn hết toàn bộ chỗ này chứ?” Anh nhìn chăm chăm đống thức ăn chảy nước lẫn vào nhau hợp thành một màu sắc quái dị, chau mày.

Thẩm Thận Nguyên quay người, vẻ đương nhiên nói: “Tất nhiên là ăn không hết. Phản của anh tôi cũng lấy rã.”

“Tôi chỉ cần một cốc cà phê và một bát mì xào thôi.”

“Vừa không có lợi vừa không dinh dưỡng!” Cậu đi đến trước gian chiên rán, “Cho sáu miếng bò bít tết, bảy phản chín.”

La Thiếu Thành nói: “Hai miếng là đủ rã.”

Đầu bếp dừng tay nhìn bọn họ.

Thẩm Thận Nguyên thỏa hiệp nói: “Lấy giá trị trung gian đi, năm miếng.”

“Giá trị trung gian của hai và sáu không phải là bốn sao?”

“Bốn không may mắn.”

La Thiếu Thàn nói với đài bếp: “Ba miếng.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....”

La Thiếu Thàn hai tay đài bị chiếm cứ, chỉ có thể nháu đài gối nhẹ nhẹ cọ cọ vào eo Thẩm Thận Nguyên, “Đi thôi.”

Thẩm Thận Nguyên né đi, đi theo La Thiếu Thàn vài bước, lại chạy đến gian điểm tâm gọi hai miếng bánh Taramisu(một loại bánh ngọt Ý có vị cà phê rượu).

La Thiếu Thàn nhìn Thẩm Thận Nguyên chạy trở về, bất đắc dĩ lắc đài nói: “Xem ra cần phải đài tư.”

“Tại sao, vẫn chưa ăn thử mà.” Thẩm Thận Nguyên vừa nói vừa nhét một miếng sườn xào chua ngọt vào miệng.

“Ít nhất sẽ không vì lãng phí thức ăn bị phạt mà phá sản.” La Thiếu Thàn dùng khăn lau lau đi vết tương chua ngọt dính trên mép cậu.

Thẩm Thận Nguyên cúi đài ăn mạnh, nhâm nhohoàm nói: “Tôi sẽ ăn bằng hết.”

La Thiếu Thàn nói: “Không cần miễn cưỡng, tôi không muốn mang tội danh ép cháu gái ăn quá no mà chết.”

Cái tay lấy thức ăn của Thẩm Thận Nguyên khe khẽ chững lại, ngẩng đài liếc nhìn anh một cái.

La Thiếu Thàn còn tưởng cậu định nói gì, đang đợi cậu mở miệng, ai ngờ sau khi cậu nhìn xong lại cúi đài tiếp tục ăn.

Sau đó hoàn toàn nhập tâm ăn uống, ngoại trừ phục vụ đến giúp thêm đài uống thì không nói năng gì thêm nữa. La Thiếu Thàn nhìn hai bên má của Thẩm Thận Nguyên nhô lên lại xẹp xuống nhô lên lại xẹp xuống, cuối cùng nhịn không được mở miệng nói: “Ăn là một loại nhu cầu, một lại hưởng thụ, không phải là tự ngược phát tiết cảm xúc.”

“Tôi...” Thẩm Thận Nguyên ợ một cái, suýt chút nữa phun cả thức ăn ra ngoài.

La Thiếu Thân dùng khăn ăn bịt chặt miệng cậu, đưa khay thức ăn của cậu đến trước mặt anh, bắt đầu dùng tinh thần Ngu Công di sơn tiến hành tiêu diệt ngọn núi lớn này.(Ngu Công di sơn: kiên trì, có công mài sắt có ngày nên kim)

Thẩm Thận Nguyên ôm lấy miệng, hai mắt không chớp nhìn La Thiếu Thân chăm chăm.

La Thiếu Thân hỏi: “Nhìn cái gì?”

“Anh... thực sự coi tôi là Thẩm Thận Nguyên chứ? Ý tôi là, từng giờ từng khắc?”

“Đây không phải là nghi vấn cậu đưa ra lần đầu.”

“Nhưng lần này là nghiêm túc nhất.”

“Đến hiện tại lần này là nghiêm túc nhất, sao cậu biết được lần sau không nghiêm túc hơn?”

Thẩm Thận Nguyên bị hỏi ngây người, “Có lý.”

“So với việc trình độ nghiêm túc trong câu hỏi của cậu có thăng cấp vô hạn hay không, tôi hiểu kỹ hơn với động cơ cậu hỏi câu hỏi này.”

“Cái này...” Hai vai Thẩm Thận Nguyên khẽ động đậy, đè thấp giọng nói, “Anh có cảm thấy... anh đối với tôi rất tốt không?”

“Rất tốt?” La Thiếu Thân dùng tốc độ chậm hơn bắt chước giọng điệu của cậu nhắc lại hai từ đó.

Thẩm Thận Nguyên nói: “Dường như tôi thực sự là cháu gái của anh... rất nuông chi âu...”

“Cậu sợ tôi nuông chi âu làm hư cậu sau này không gả đi được sao?”

“Hả?”

“Nếu như không lo lắng, tại sao phải căng thẳng?”

“Tôi không căng thẳng, tôi chỉ kỳ quái, tại sao?” Thẩm Thận Nguyên và đàm nói “Anh trước kia không phải rất ghét tôi sao?”

“Tôi rất ghét cậu?” La Thiếu Thần dừng đũa, “Cậu dựa vào công thức nào mà rút ra kết luận vậy?”

Thẩm Thận Nguyên thận trọng nói: “Ánh mắt, ánh mắt anh nhìn tôi, mỗi lần đều mang theo ý ghét bỏ. Tôi nhìn được ra mà.”

“..... Lúc nào?”

“Lúc ghi âm đĩa nhạc, còn có, lúc gặp nhau ở đài truyền hình... Lúc tôi còn là Thẩm Thận Nguyên.”

Thẩm Thận Nguyên không biết nói gì nhìn cậu.

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Tôi nói gì sai sao?”

La Thiếu Thần không đáp hỏi ngược lại: “Hiện giờ thì sao?”

“Hiện giờ rất... ôn hòa.” Thẩm Thận Nguyên cầm khăn ăn lên định lau miệng lại bị La Thiếu Thần giằng lấy. La Thiếu Thần vừa dùng mặt còng sạch lau miệng vừa nói: “Cảm ơn cậu đã thay đổi cách nhìn với tôi.”

“Có phải vì hiện giờ tôi đang ở trong thân thể của La Lâm Lâm không? Cho nên được hưởng phúc lợi từ cô bé.”

“... Có cần ăn chút hoa quả không?” La Thiếu Thần rõ ràng không muốn tiếp tục chủ đề sê có thể khiến bản thân bốc hỏa này.

Sức chú ý của Thẩm Thận Nguyên bị kéo đi, “Có hoa quả gì không chiếm diện tích dạ dày không?”

“Thạch lựu... nếu như cậu nhớ nhổ hạt ra.” La Thiếu Thàn đứng dậy đi về phía gian hoa quả. Đợi đến lúc anh mang cà chua bi trở lại, liền nhìn thấy Thẩm Thận Nguyên đang đi qua đi lại quanh bàn ăn.

“Ăn quá no rã.” Thẩm Thận Nguyên đáng thương ôm bụng.

La Thiếu Thàn đưa cà chua cho cậu, “Tôi nếm rã, rất chua, có thể tiêu cơm.”

Thẩm Thận Nguyên ăn một quả liền không muốn ăn thêm nữa.

Cuối cùng tất cả thức ăn còn thừa lại trên bàn đài được La Thiếu Thàn ăn sạch.

“Cảm ơn.” Thẩm Thận Nguyên trịnh trọng cảm ơn.

La Thiếu Thàn nói: “Nói cho đúng, thức ăn đài là do tôi bê về cả.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Làm cháu gái của anh đúng là một chuyện rất hạnh phúc.”

“Sao cậu biết?”

“Tôi đang làm mà.” Thẩm Thận Nguyên nghi hoặc nhìn anh, không hiểu tại sao một vấn đề đơn giản vậy vẫn phải hỏi.

La Thiếu Thàn đặt khăn ăn lên bàn, “Đi thôi.”

“Đi đâu?”

“Nơi nào cần đi bộ.”

Thẩm Thận Nguyên cúi đầu nhìn cái dạ dày khe khẽ trã lên của mình, cảm khái nói: “Nếu như tôi thực sự giúp Lâm Lâm trưởng thành, cô bé nhất định sẽ biến thành một cái thùng phi mất.”

“Chuyện không thể nào xảy ra không cần tốn nơ-ron nghĩ vềnó.” La Thiếu Thàn lấy tiền bo cho nhân viên phục vụ. Vì hai người mà thời gian

thu dọn của bọn họ phải kéo dài.

Ra khỏi phòng ăn tự phục vụ, Thẩm Thận Nguyên cảm thấy dạ dày nặng nề chảy xuống, dường như mỗi một bước đi, dạ dày lại chảy xuống một phần. Cậu nắm lấy quàn của La Thiếu Thàn, đáng thương nói: “Tôi ăn quá no rã.”

“Đi chầm chậm thôi.” La Thiếu Thàn kéo cậu đi.

Thẩm Thận Nguyên ấn ấn huyệt thái dương: “Hơn nữa đối với việc phát tiết cảm xúc chẳng có tác dụng gì, tôi vẫn cứ cảm thấy có lỗi với Mã Duy...”

La Thiếu Thàn đột ngột ôm cậu quay người.

Xoay chuyển đột ngột khiến Thẩm Thận Nguyên suýt chút nữa nôn ra, có điều sự chú ý của cậu rất nhanh bị kéo đi bởi tiếng dội nước. Cậu muốn quay đầu, nhưng La Thiếu Thàn ôm chặt cậu vào trong lòng, cho nên cậu chỉ có thể dựa vào những âm thanh hỗn loạn bên cạnh để phán đoán chuyện gì đang xảy ra.

Tiếng kêu gào của kẻ gây rối cực kỳ quen thuộc, nếu như không nhầm, dường như là giọng nói hôm đó gây náo loạn ở linh đường.

“Là gì vậy?” Thẩm Thận Nguyên run rẩy hỏi.

La Thiếu Thàn nhìn người dội mực bị bảo vệ khách sạn kéo đi, mới thả Thẩm Thận Nguyên xuống, an ủi cậu: “Là mực, không phải axit, không cần lo lắng.”

Giám đốc đại sảnh khách sạn vội vàng chạy hỏi hỏi thăm, đằng thời hỏi anh có cần một phòng hay không.

La Thiếu Thàn nhìn bộ vest đen thui, gật đầu nói: “Cho tôi một phòng, một bộ quần áo mới. Còn nữa, giúp tôi báo cảnh sát.”

“Là người l`ân trước gây náo loạn ở linh đường phải không?” Thẩm Thận Nguyên ng`ăi trên giá hành lý, cao giọng hỏi người nào đó cởi qu`ân áo vất đ`ây sàn, vào phòng tắm mà không đóng cửa.

La Thiếu Th`ân kéo cửa kính, vừa vặn với dội nước vừa ậm ừ.

Thẩm Thận Nguyên không nghe rõ, lại hỏi một l`ân nữa.

“Đúng vậy.” La Thiếu Th`ân nói.

Thẩm Thận Nguyên nhảy xuống khỏi giá hành lý, chạy đến cửa phòng tắm.

La Thiếu Th`ân vừa đóng vòi sen đang định dùng sữa tắm vừa đúng lúc quay đ`äu. Tấm kính thủy tinh mờ mông lung ngắn giữa hai người, khiến thân ảnh hai người mơ hồ thành hai khói màu, đường nét lờ mờ không rõ nét.

“Thân hình anh thật tuyệt.” Thẩm Thận Nguyên cười hi hi, ra khỏi phòng tắm bật ti vi lên xem.

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 61: Hiểm Phạm (Thượng)

Dịch: Phong Bụi

Cõi giày, cõi giày, là bao nhiêu.

La Thiếu Thần tắm xong, quấn khăn tắm đi ra, “Vừa rồi cậu nhìn thấy gì rồi?”

“Không, vừa rồi tôi có thấy gì đâu.”

“Cậu khen thân hình của tôi mà.”

“Hoàn toàn xuất phát từ phép lịch sự thôi.” Thẩm Thận Nguyên thản nhiên nhìn phẫn thân trên của anh, sau đó gật đầu khen ngợi, “Thân hình thực sự rất tuyệt. Lần này là thực lòng đó.”

La Thiếu Thần nói: “Y phục chưa mang đến sao?”

“Nếu như mang đến rồi, sẽ vào hiện trường tắm rửa của anh trước.”

La Thiếu Thần nhướn mày.

Thẩm Thận Nguyên lập tức bày tỏ sự che chở của mình đối với nhục thể của ‘tiểu tiểu thúc thúc’, “Trước lúc đó tôi sẽ đóng cửa lại trước.”

“Tôi không muốn có bất cứ vật gì ngăn trở giữa tôi và cậu.”

“Hơ, chỉ là một cánh cửa thôi mà...” Thẩm Thận Nguyên nhìn vào mắt La Thiếu Thần, cảm thấy phía sau sự lạnh lùng vốn có ẩn giấu quá nhiều cảm xúc cậu không thể nào phiên biệt được nhưng lại rõ ràng cảm thấy nguy hiểm.

Tiếng chuông cửa lịch sự cắt ngang lồng mắt giữa hai người.

“Concierge, lẽ tân. La tiên sinh, tôi đến đưa y phục.”(Concierge: phu khuân vác, người giữ cửa.)

La Thiếu Thàn thuận tay lấy ít tiền lẻ làm tiềng boa, mở cửa ra, bộ y phục lẽ tân chọn là một bộ trong nhà màu đen, và một quần lót màu đen. “Cảm ơn.” Sắc mặt anh không đổi, nhận lấy y phục, “Lúc nào cảnh sát đến?”

“Khi nào bọn họ đến, tiếp tân sẽ gọi điện cho tôi.” Vừa nói, điện thoại của anh ta liền vang lên, anh ta lùi sang một bên tiếp điện thoại, sau đó nói với La Thiếu Thàn: “Bọn họ đã ở dưới lầu rã.”

“Tôi thay đồ xong sẽ xuống.” Anh thuận tay đóng cửa.

Thẩm Thận Nguyên nhìn nhìn bộ quần áo đen xì trên tay anh, nói: “Bọn họ để phòng anh lại bị hất mực nữa đây.”

La Thiếu Thàn nói: “Có thể lẩn tới bọn họ sẽ chuyển sang sơn trắng.”

“Lần này bôi đen, lần sau tẩy trắng? Bọn họ kỳ vọng rất nhiều vào anh nhỉ.” Thẩm Thận Nguyên nhìn anh cầm bộ quần áo đi vào nhà tắm, “Anh thay quần áo cũng không đóng cửa chứ?”

La Thiếu Thàn đặt quần áo lên bàn rửa tay, một tay đặt lên tấm khăn tắm bao quanh eo, lùi một bước nhìn cậu, “Cậu muốn nhìn cái gì?”

“.....không có.”

Khăn tắm rơi trên sàn, có điều một giây trước khi Thẩm Thận Nguyên nhìn rõ, La Thiếu Thàn đã tiến vào nhà tắm.

.....

Đàn ông với đàn ông có cái gì hay mà xem chứ?

Thẩm Thận Nguyên vuốt mặt, sau đó phát hiện... da thịt trên mặt mình có chút nóng.

La Thiếu Thàn trở lại đại sảnh, người hất mực đã bị dắt lên xe cảnh sát đưa về cục, chỉ còn một người cảnh sát đợi bọn họ. “Người hất mực tên là Hoàng Tử Tường, đi cùng với anh ta là chị gái anh ta, tên Hoàng Mỹ Lê. Bọn họ dùng túi giấy cứng đựng nước mực, phía trên treo một tấm áo len để ngụy trang, từ sau khi các anh đi vào phòng ăn tự phục vụ vẫn một mực không đợi tại đại sảnh, tin chắc rằng không phải ngẫu nhiên.”

La Thiếu Thàn nói: “Tôi không muốn biết quá trình, tôi chỉ muốn biết hậu quả.”

“Anh cẩn đi cùng chúng tôi đến cục cảnh sát lấy khẩu cung.”

“Đến cục cảnh sát?”

“Đúng vậy.”

La Thiếu Thàn nói: “Không khí nơi đó giúp tôi cung cấp thông tin nhiều hơn sao?”

“Anh thật vui tính. Chúng ta có thể đi được chưa?”

La Thiếu Thàn cúi đầu nhìn Thẩm Thận Nguyên.

Thẩm Thận Nguyên nói: “Bên ngoài có thể vẫn có rất nhiều mực đang đợi cháu, không có chú, ai cản giúp cháu?”

“Chú gọi vú Triệu đến cản giúp cháu.”

“Thân thủ của vú Triệu không linh hoạt bằng chú, diện tích che chở cũng không lớn bằng chú.” Thẩm Thận Nguyên ôm chặt lấy chân anh, đáng thương ngẩng đầu, “Cho cháu đi với nhé? Chú biết là cháu chịu được mà.”

“Hơ, có phải là nên hỏi ý kiến tôi một chút không nhỉ?” Cảnh sát hỏi.

La Thiếu Thàn nói: “Xe của anh đâu?”

Cảnh sát nói: “Có thể đi nhờ xe anh không? Được r āi, anh làm chủ.”

La Thiếu Th àn không biết làm thế nào hơn, xoa đ àu Thẩm Thận Nguyên nói: “Đi thôi.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Chú mặc đ ồ đen đúng là đẹp trai cực kỳ!”

“Cháu nói bên trong hay bên ngoài?”

“... Bên trong không nhìn thấy.” Thẩm Thận Nguyên nói, “Có c àn cháu dùng mắt nhìn chuyên nghiệp đánh giá không?”

Cảnh sát kinh ngạc quay đ àu nhìn bọn họ.

La Thiếu Th àn một tay bế Thẩm Thận Nguyên lên, úp mặt cậu vào vai mình, ngăn cản ánh mắt thăm dò của đối phương.

Ánh mặt trời chiếu từ đằng tây, phong thẩm vẫn lạnh lẽo được nắng chiếu thêm ấm áp.

La Thiếu Th àn bị cách ly ghi khẩu cung.

Người đàn ông mặc vest ng ài đối diện với anh mở miệng: “Tôi họ Đ ồ, Đ ồ Lạc Văn, hiện tại phụ trách án La Khải Tùng và Mục Tất Thành bị giết. Xin lỗi, chỗ này không có phòng tiếp khách khá khẩm hơn.”

Thân thể La Thiếu Th àn khẽ ngửa ra sau, thản nhiên nhìn bọn họ, “Ngoại trừ việc tôi suýt nữa biến thành quốc họa, các anh còn muốn biết gì nữa?”

Anh chàng mặc áo sơ mi bên cạnh Đ ồ Lạc Văn nói: “Trước kia anh có quen Hoàng Tử Tường và Hoàng Mỹ Lê không?”

La Thiếu Th àn nói: “Có gặp mặt một lần trong tang lễ của La Khải Tùng.”

“Sau đó Hoàng Tử Tường từng xảy ra tranh chấp với anh tại bãi đỗ xe?”

“Ông ta đơn phương đe dọa bằng lời nói.”

Anh chàng áo sơ mi hỏi: “Sau chuyện đó anh có tìm bọn họ không?”

La Thiếu Thân đáp: “Không có.”

“Tại sao? Bọn họ gây náo loạn tang lễ, hơn nữa còn đe dọa an toàn của các anh, chẳng lẽ anh không lo lắng sự tồn tại của bọn họ sẽ uy hiếp đến anh và người nhà anh chút nào sao?”

La Thiếu Thân nói: “Tôi tin rằng lực lượng cảnh sát được nuôi bằng tiền thuế không phải sâu mọt.”

Đỗ Lạc Văn cười, “Anh có ý chống đối.”

“Anh muốn tôi vui mừng phát điên vì được bước vào phòng thẩm vấn sao?”

“Hợp tác sẽ khiến cả hai bên dễ chịu hơn.” Đỗ Lạc Văn nói, “Tôi biết La gia rất coi trọng kế hoạch Tinh La Thành, nhưng chuyện của La Khải Tùng khiến cho kế hoạch này gặp trở ngại. Kết thúc chuyện này sớm, điều có lợi cho chúng ta.”

La Thiếu Thân nói: “Tôi cũng rất hy vọng hung thủ giết La Khải Tùng sẽ bị bắt giữ.”

“Vậy chúng ta càng phải hợp tác rầm.” Đỗ Lạc Văn nói, “Hoàng Tử Tường và Hoàng Mỹ Lê sau khi rời khỏi tang lễ liền bị chủ nhà trọ thu lại phòng trọ đang thuê. Hoàng Tử Tường mất việc, gia đình đang mướn Hoàng Mỹ Lê làm bảo mẫu cũng đuổi bà ta đi. Những chuyện này anh biết không?”

La Thiếu Thân nói: “Tôi hôm nay mới biết tên bọn họ.”

Đỗ Lạc Văn chậm rãi nói: “Anh cảm thấy, có thể nào là do người khác trong La gia làm không?”

“Tôi cảm thấy, không phải.”

“Chắc chắn vậy sao?”

“Theo suy nghĩ chủ quan của tôi.” La Thiếu Thàn nhìn đằng hờ, “Khẩu cung còn cần ghi bao lâu nữa? Cháu gái tôi còn đang đợi tôi.”

Đỗ Lạc Văn bất ngờ bật ra một câu, “Anh và Thẩm Thận Nguyên có thân quen không?”

La Thiếu Thàn mặt không đổi sắc hạ tay xuống, “Không quen.”

Đỗ Lạc Văn nói: “Mã Duy Càn thì sao?”

“Gần đây hợp tác làm album.”

“Anh có biết ai trong giới Showbiz bị nghi hút ma túy không?”

“không biết.”

“La Khải Tùng trong giới Showbiz bạn bè có những ai?”

“Anh có thể xem tạp chí giải trí.”

Anh chàng mặc sơ mi không hài lòng nói: “La tiên sinh, tôi biết anh là người nổi tiếng, những nơi đây là cục cảnh sát, tôi hy vọng anh có thể hợp tác hơn một chút.”

La Thiếu Thàn liếc anh ta một cái, “Tôi vẫn nói thẳng nói thật.”

Đỗ Lạc Văn không để tâm cười cười, “Tiểu Đồng, cậu không thấy chúng ta và La tiên sinh nói chuyện rất vui vẻ sao? Được rồi, câu hỏi cuối cùng. La tiên sinh, anh có biết người tình của La Khải Tùng là ai không?”

La Thiếu Thàn nói: “Trên tạp chí giải trí hắn ghi rất rõ ràng.”

“Không, tôi đang nói, người tình bí mật của anh ta cơ.” Đỗ Lạc Văn nói, “Chúng tôi đã điều tra những ghi chép mua bán lúc sinh thời của La Khải Tùng, phát hiện cứ cách một thời gian, anh ta đều mua một số món đồ giống hệt nhau về kiểu dáng.”

“Những người yêu nhau dùng đồ vật có cùng kiểu dáng là chuyện rất bình thường.”

“Bình thường sao? Đang họ nam giống hệt nhau, nhẫn nam giống hệt nhau, thậm chí giàn nam cùng kiểu dáng khác kích cỡ?” Đồ Lạc Văn hài lòng nhìn biểu cảm lạnh lùng của La Thiếu Thần cuối cùng cũng lộ ra một khe hở nhỏ, “Tôi muốn biết, trước lúc anh ta qua đời, anh ta và người đàn ông nào qua lại thân thiết nhất?”

Trong thời gian một câu nói, La Thiếu Thần đã điêu chỉnh xong biểu cảm, “Dựa vào lập trường của tôi, chắc hẳn là tôi rã. Bởi vì trong trường hợp tôi và anh ta gặp mặt, chỉ có tôi và anh ta có số lần xuất hiện nhiều nhất.”

Đồ Lạc Văn cười nói: “Xem ra các anh thường xuyên gặp riêng nhau. Không ngại nói có tôi biết cõi giàn của anh chứ?”

La Thiếu Thần nói: “Bốn mươi hai.”

“Cảm ơn.”

La Thiếu vừa ra liền thấy Thẩm Thận Nguyên đứng tại hành lang lắng mà nhìn ngóng, cho đến khi anh đi ra mới thở phào.

“Chỉ một hành động hất mực thôi mà sao nói chuyện lâu thế?” Cậu nhỏ giọng oán trách.

“Cháu gái của anh thật đáng yêu.” Đồ Lạc Văn đi từ sau La Thiếu Thần đi ra.

Khóe miệng La Thiếu Thần vừa nhếch lên liền kéo thảng, bế Thẩm Thận Nguyên đi luôn.

“Chuyện vừa rồi tôi nói với anh, hy vọng anh có thể giữ bí mật.” Đồ Lạc Văn theo sau anh từng bước.

Cầu thang bộ của cục cảnh sát có chút hẹp, La Thiếu Thân đi rất chậm, “Biện pháp giữ bí mật tốt nhất là không nói với người khác.”

“Anh không muốn đổi lấy sự trong sạch cho La Khải Tùng sao?”

La Thiếu Thân dừng bước quay người lại, nhìn lên Đô Lạc Văn đứng cách đó hai bậc cầu thang hỏi: “Anh nói gì?”

“Anh tin rằng La Khải Tùng buôn ma túy sao?” Đô Lạc Văn chậm đi xuống hai bước, cho tay nắm cửa hai người bằng nhau, “Anh ta là con trai La Định Âu, gia tài bạc triệu, không nghiện thuốc, cũng không mê cờ bạc, thú vui duy nhất chính là gây scandal với các nữ ngôi sao. Tại sao anh ta phải buôn ma túy? Lúc trước anh ta được phía cảnh sát bảo vệ, tôi và anh ta gặp gỡ tuy muộn nhưng trò chuyện rất hợp ý nhau. Chúng tôi nói chuyện lịch sử, chính trị, thiên văn, địa lý, gần như không gì không nói, chỉ duy có chuyện anh ta buôn ma túy thì giữ kín như bưng. Kỳ thực lúc đó anh ta đã thừa nhận buôn ma túy, người có địa vị như anh ta, còn có chuyện gì tặc tệ hơn chuyện này nữa? Trừ phi, hắn ta muốn bảo vệ người nào đó. Tôi hiện giờ chính là muốn tìm ra người đó.”

La Thiếu Thân nói: “Tim ra người đó không đồng nghĩa với việc anh ta trong sạch.”

“Nhưng ít nhất có thể đem lại công bằng cho anh ấy.” Đô Lạc Văn nói, “La Khải Tùng chết rã, người đó lại vẫn tiêu diêu ngoài vòng pháp luật. Anh không cảm thấy không công bằng sao?”

La Thiếu Thân không tỏ thái độ, hỏi ngược lại: “Anh cảm thấy Khải Tùng có cảm thấy không công bằng không?”

Đô Lạc Văn mỉm cười nói: “Có thể anh ấy hối hận rã thì sao? Anh ấy chết vội vàng như vậy, anh làm sao biết anh ấy không phải là hối hận rã nhưng không kịp nói? Đãi ngộ giữa chủ mưu và đồng phạm cũng tương tự nhau, nếu như anh ấy không phải, tại sao chúng ta phải đặt anh ấy lên bậc cao cho vạn người chỉ trích, còn liên lụy người nhà chịu tội cùng?”

Thân thể La Thiếu Thân khẽ đổ về trước.

Đỗ Lạc Văn phối hợp vươn cõi ra.

La Thiếu Thành nhẹ giọng nói: “Nếu như anh có thể điều tra rõ chân tướng vụ án, tôi rất sẵn lòng tặng vòng hoa cho người đó, tặng cảm kỳ cho anh cũng được. Cõi lênh.”(Bụi: Cảm kỳ = cờ gấm, kiểu bằng khen í.)

Đỗ Lạc Văn chớp chớp mắt, “Cảm kỳ vìền vàng được không?”

“18k thì có thể suy xét.”

Đỗ Lạc Văn cười lớn nói: “Xem ra tôi phải cố gắng hết mình rã.”

La Thiếu Thành bế Thẩm Thận Nguyên đi xuống lầu.

Tiểu Đổng đi từ tầng 3 xuống, đứng bên cạnh Đỗ Lạc Văn, đến tận lúc không còn nghe thấy tiếng bước chân nữa mới hỏi: “Anh cảm thấy có phải là anh ta không?”

Đỗ Lạc Văn đáp: “Không giống.”

“Anh ta có ý chống đối.”

“Là tính khí không tốt thôi.”

“Anh cảm thấy không phải anh ta sao?”

“Chân anh ta quá to.”

“Cũng có thể là giả.”

“Không bằng như vậy đi.” Đỗ Lạc Văn nói, “Tôi nay cậu đến nhà anh ta trộm một chiếc giày vè, liệu biết là thật hay giả.”

Tiểu Đổng vò đầu nói: “Nếu như không phải anh ta, vậy thì là ai? Lúc trước chúng ta đã phân tích, khả năng của anh ta là lớn nhất. Rất quen thuộc với La Khải Tùng lại không gây chú ý cho người khác, anh ta là cha đõi đài âm nhạc, có địa vị nhất định trong giới Showbiz, điều quen biết Thẩm Thận Nguyên, Mã Duy Càn, nếu như muốn làm gì điều rất thuận

tiện. Quan trọng nhất là, anh ta là em họ của La Khải Tùng, nếu như bọn họ thực sự có mối quan hệ không thể nói ra, đương nhiên không muốn để người khác biết, cho nên La Khải Tùng đến chết vẫn không chịu mở miệng.”

Đô Lạc Văn nói: “Cậu bỏ qua một điều rất quan trọng.”

“Cái gì?”

“Động cơ. Anh ta và La Khải Tùng đều xuất thân từ gia đình giàu có, không phải lo cái ăn cái mặc, tại sao phải làm những chuyện đói ăn vụng túng làm lỗi thế này? Hơn nữa về sự nghiệp, bọn họ đều có thể coi là xuân phong đắc ý, cũng không tồn tại tâm lý báo thù xã hội.”

Tiểu Đổng nói: “Có khi nào là do chuyện tình cảm của họ không thể lộ ra ngoài, cho nên báo thù xã hội?”

“Vậy bọn họ nên đi đốt cục dân chính.”

“Vậy có thể là ai? Đã loại trừ hết người rõ.” Tiểu Đổng xuống vài bước cầu thang, do dự quay đầu nhìn anh, “Có khi nào là do chúng ta đã đi nhầm hướng không? Có thể sự việc không phức tạp như thế, chỉ có Thẩm Thận Nguyên, La Khải Tùng và Mục Tất Thành ba người. Động cơ giết Thẩm Thận Nguyên của sát thủ giống như hắn đã nói, là tuân thủ nguyên tắc nghiệp.”

Đô Lạc Văn nói: “Cậu không cảm thấy những việc này xảy ra như một ván cờ, sự xuất hiện của sát thủ chính là tướng quân cuối cùng, đầy ván cờ này đến tử lộ, dễ dàng khiến người khác dựa vào khẩu cung của sát thủ mà nhanh chóng kết án. Càng là như vậy, càng nói rõ ván cờ này không hề đơn giản, phía sau nhất định có người nào đó. Hơn nữa lời khai chỉ chứng Thẩm Thận Nguyên cực kỳ mơ hồ... chỉ dựa vào khẩu cung lập lò nước đôi của người bên cạnh Mục Tất Thành và một băng ghi âm mơ hồ, giống hệt như băng chứng giả ra sức dựng lên sau khi tìm được người chết thay.”

Tiểu Đổng thấy anh ta lúc thì chau mày lúc thì như đã nghĩ được đi đâu đó, nhện không được hỏi: “Anh nghĩ ra được gì rõ sao?”

Đồ Lạc Văn hỏi: “Cậu có nhớ không? Ai đang thúc giục vụ án này kết thúc?”

“Anh nói Mục gia sao?”

“Còn có Nhan, Lỗ, Mã.”

Tiểu Đổng vỗ tay nói: “Bọn họ vì muốn bảo vệ Mã Duy Càn?”

“Tôi đã đi tra Mã Duy Càn, cậu ta là họ hàng xa tám ngàn dặm của Mã gia, Nhan, Lỗ, Mã ba nhà sẽ không vì cậu ta mà huy động nhân lực, nhất định còn có một người khác quan trọng hơn.”

Tiểu Đổng nói: “Phạm vi này xem ra cũng không lớn.”

“Không phải không lớn, mà có thể khẳng định là rất nhỏ.”

“Chỗ nào rất nhỏ? Người bên trong bên ngoài ba nhà cộng lại cũng vượt quá hai bàn tay rõ.”

“Nhưng trong hai bàn tay này, có bao nhiêu người phù hợp với kích cỡ giày đó?”

Hai mắt Tiểu Đổng sáng lên.

Thẩm Thận Nguyên từ lúc La Thiếu Thân bị mời vào phòng thẩm vấn, tim như treo trên cổ họng, sau khi nghe thấy những lời sâu xa của Đồ Lạc Văn lại càng thỉnh thịch không ngừng đập loạn, khó khăn lắm mới nhịn được đến trong xe, lập tức nhặt không được hỏi: “Vừa rồi hai người nói gì thế?”

La Thiếu Thân hỏi ngược lại: “Kích cỡ giày của cậu là bao nhiêu?”

“Hả? Bốn mươi bốn.”

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 62: Hiềm Phạm (Trung)

Dịch: Phong Bụi

Xi giày, đệm giày, khăn đánh giày.

Thẩm Thận Nguyên hờnghi hỏi: “Anh hỏi thế làm gì? Định tặng giày cho tôi sao? Đúng rã, anh nói sinh nhật của Lâm Lâm sắp đến rã, chính là thứ sáu này sao? Vậy không phải là ngày mai sao?”

La Thiếu Thân hỏi: “Cậu muốn dùng một đôi giày nam cỡ bốn mươi bốn để chèo thuyền sao?”

“Anh hỏi cỡ giày của Lâm Lâm sao?” Thẩm Thận Nguyên nỗ lực xoay mặt giày lên, để nhìn được cỡ giày, “Là...”

“Hai mươi chín. Tôi có thể đòi một đôi giày đá bóng màu trắng không?”

“Kỳ thực tôi chỉ định tặng xi đánh giày thôi.”

Thẩm Thận Nguyên nhìn cảnh phục đi qua đi lại, nhỏ giọng hỏi: “Chúng ta có thể nói chuyện ở chỗ khác không?”

La Thiếu Thân khởi động xe, “Chỗ này đúng là không phải một nơi tốt để nói chuyện, nói suốt nửa ngày mà không rót cho được một cốc nước.”

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Trong phim ảnh không phải nói là cục cảnh sát sẽ cung cấp cà phê và hàng trà sao?”

La Thiếu Thân nói: “Đó là nguyện vọng đẹp đẽ của đạo diễn mà thôi.”

“Đúng r *æ*, không biết đạo diễn Cổ Lực Khả và Mã Duy Càn thế nào r *æ* nhỉ?” Nói thế nào Mã Duy Càn bị đi *æ*u tra ra tàng trũ ma túy cũng là do cậu liên lụy, đối với nghệ sĩ, tin tức tiêu cực như thế g *æ*n như là tai họa ngập đ *æ*u r *æ*.

La Thiếu Th *æ*n đọc tin nhắn mới nhận được trên điện thoại, nói: “Đạo diễn Cổ đã v *æ*nhà r *æ*.”

“Mã Duy Càn thì sao?” Thẩm Thận Nguyên quay đ *æ*u nhìn cục cảnh sát, “Anh ta vẫn ở đây sao?”

La Thiếu Th *æ*n nh *æ*n ga, lái xe ra khỏi cửa, “Ông b *æ*u của cậu ta sẽ đối phó.”

Thẩm Thận Nguyên thở dài một cái, đột ngột nhớ ra anh ta ở trong phòng thẩm vấn lâu như vậy vẫn chưa nói rõ là tại vì sao, “Cảnh sát đó bảo anh giữ bí mật chuyện gì? Còn nữa, La Khải Tùng làm sao?”

La Thiếu Th *æ*n nói: “Anh ta nghi ngờ La Khải Tùng không buôn ma túy, chủ mưu là người khác.”

“Mục Tất Thành?”

“Mục Tất Thành đã chết r *æ*, hơn nữa thân bại danh liệt, Mục gia và ba nhà khác đ *æ*u không c *æ*n thiết phải bảo vệ hắn. Nhưng đến hiện tại, bọn họ vẫn thúc giục phía cảnh sát kết thúc vụ án nhanh một chút, dường như còn đang giấu giếm gì đó.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Phức tạp đến vậy sao...”

La Thiếu Th *æ*n nói: “Tôi đoán, bọn họ nghi ngờ người đó là tôi.”

Thẩm Thận Nguyên bị sắc nước miếng, một lúc lâu mới nói: “Nếu như là anh, nên là La gia bảo vệ anh chứ, mấy nhà kia bâu vào làm gì, chẳng lẽ bốn nhà bâu vào đánh mạt chược sao?”

La Thiếu Th *æ*n kinh ngạc nhìn cậu một cái.

“Anh nhìn cái gì?” Thẩm Thận Nguyên nhạy cảm nhìn trở lại.

“Chẳng có gì.”

“À, đúng r ồi!” Thẩm Thận Nguyên đột ngột đè thấp giọng nói, “Anh có nhớ không? Cuộc điện thoại mà Mã Duy Càn ngày hôm đó lén la lút gọi ở trường quay đó?”

“Nhớ.”

“Anh ta vừa bị điêu tra ra tàng trữ thuốc lắc.”

“U. ...”

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Những chuyện này có khi nào liên quan đến nhau không?”

La Thiếu Thần nói: “Rất có thể.”

“... Có phải anh đã nghĩ ra từ lâu r ồi không?”

“Là cậu nghĩ ra mà.”

“Quà tặng sinh nhật có thể thăng cấp được chua?”

“Xi đánh giày cộng thêm khăn đánh giày.”

“... Cảm ơn.”

“Cứ tiếp tục cố gắng.”

Thẩm Thận Nguyên trầm mặc ng ồi một lúc, đột ngột vỗ đùi nói: “Tôi nghĩ ra cách cực hay để nhận được đệm giày r ồi!”

La Thiếu Thần nói: “Nếu như cách này không hay, đệm giày có thể chỉ có một chiếc thôi.”

“Tuyệt đối là một cách hay! Từ cổ chí kim, vô số anh hùng đã từng sử dụng và vẫn tiếp tục sử dụng.” Thẩm Thận Nguyên nhìn La Thiếu Thần lộ ra ánh mắt đầy kỳ vọng.

La Thiếu Thần nhìn nhìn cậu, lại nhìn nhìn đường, không biết làm gì hơn, nói: “Nói đi.”

“Ha ha ha ha... Đó chính là nầm vùng.”

La Thiếu Thần chậm chạp dừng xe bên phải đường.

Thẩm Thận Nguyên hưng phấn hỏi: “Có phải anh cảm thấy chủ ý này của tôi rất...”

“Cậu đã từng nghĩ chưa?” La Thiếu Thần cởi đai an toàn ra, quay người lại, bình tĩnh nhìn cậu, “Nếu như cậu bị chôn xác, cảnh sát phải đào nham dưới đất bùn hơn mới có thể tìm ra cậu.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....”

“Lúc người khác đào đến nửa thân dưới lộ ra rã thì cậu mới chỉ được xéng đào đến để giày mà thôi.”

“Chúng ta phải tích cực nhìn về phía trước.”

“Cậu bị người ta treo lên cây sao?”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Hơ, Mã Duy Càn chỉ là tàng trũ thuốc lắc mà thôi, vẫn chưa đến mức giấu xác đâu.”

“Tôi phạm biết tiến hóa chứ.”

“Thuốc thúc đẩy tiến hóa là gì?”

La Thiếu Thần day day chân mày, ngã trong phòng thẩm vấn lâu như vậy cũng không mệt mỏi bằng ngồi trong xe mấy phút, “Trước khi biết rõ chân tướng, Mã Duy Càn là một nhân vật nguy hiểm. Bất kể nội tâm cậu

trưởng thành bao nhiêu, thân thể của cậu vẫn chỉ có sáu tuổi, nếu như anh ta có hành động gì, cậu ngay cả khả năng chạy trốn cũng chẳng có.”

Thẩm Thận Nguyên mặt đỏ lên, cúi đầu nói: “Xin lỗi.”

“Không có gì...”

“Suýt chút nữa tôi lấy thân thể của Lâm Lâm ra để mạo hiểm rồi,”
Thẩm Thận Nguyên hít sâu, “Ở trong thân thể này lâu rồi, có lúc thực sự
quên mất bản thân hiện giờ chỉ là ốc mượn hồn. Có điều yên tâm, từ bây
giờ trở đi, tôi sẽ diễn tốt vai diễn này.”

“... Tôi không phải ý đó.” La Thiếu Thần hơi bức mình.

Thẩm Thận Nguyên rõ ràng không biết nguyên nhân khiến anh tức giận,
ngạc nhiên hỏi: “Hả?”

La Thiếu Thần quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Hiện giờ phải làm sao?”

La Thiếu Thần nhắm mắt lại.

“Trở về nhà sao?” Thẩm Thận Nguyên thận trọng thò cổ ra ngoài, quan
sát biểu cảm của La Thiếu Thần, “Ăn cơm sao?”

La Thiếu Thần chẳng thèm động đậy gì dựa vào ghế.

“Tôi mời anh ăn Kentucky nhé?” Thẩm Thận Nguyên được một tấc tiến
một thước ghé lại gần, “La Thiếu...”

La Thiếu Thần đột ngột quay đầu lại.

Thẩm Thận Nguyên giật mình khụng lại tại chỗ.

La Thiếu Thần lặng lẽ nhìn cậu một lúc nói: “Mau chóng kết thúc đi.”

“Cái gì?”

La Thiếu Thàn ngã thẳng người, thắt dây an toàn, đẩy cái đài hiếu kỳ của cậu trở về, “Ngã yên.”

Thẩm Thận Nguyên thở dài nói: “Là một diễn viên, đúng là rất dễ bị vai diễn của mình lây nhiễm.”

“Lây nhiễm cái gì?”

“Sự ngây thơ chất phác.” Thẩm Thận Nguyên nói xong, bất ngờ nhảy lên ghế, nhào qua ôm lấy cổ La Thiếu Thàn, trước khi anh kịp phản ứng lại liền in lên một dấu nước miếng thật lớn.

La Thiếu Thàn: “.....”

Thẩm Thận Nguyên lộ ra nụ cười ngây thơ chuyên nghiệp, “Tiểu tiểu thúc thúc là người tốt.”

“Tôi còn nhớ,” La Thiếu Thàn chậm rãi nói, “Vai diễn cậu từng đóng bao gồm cả sát thủ máu lạnh.”

Thẩm Thận Nguyên tự hào sửa lại: “Sát thủ máu lạnh có thêm chút điên loạn.”

“Cậu không bị lây nhiễm sao?”

“Bị lây nhiễm chứ, thời gian đó sở thích của tôi chính là nặn đất nặn, sau đó tận tay ngắt đài người đã nặn xong xuống.” Thẩm Thận Nguyên thấy La Thiếu Thàn không nói gì nhìn mình, bất ngờ cười rộ lên, “Tôi nói đùa đấy.”

La Thiếu Thàn vừa khởi động xe vừa nói: “Nói cho cậu một tin tức.”

“Cái gì?”

“Đêm giày và xi đánh giày đài không có nữa.”

“...Còn lại cái gì không?”

“Khăn đánh giày.”

La gia liên tục xảy ra chuyện, không khí càng ngày càng trở nên cung ngắt. La Định Âu ăn cơm xong liền lên lầu sớm, La Khải Trạch và La Học Mẫn đều đi ăn tiệc bên ngoài, La Học Giai đã mẩy ngày rã không chịu xuống lầu ăn cơm, cho nên chỉ còn lại La Thiếu Thần và Thẩm Thận Nguyên ăn điểm tâm.

Sau khi trong nhà xảy ra chuyện, vú Triệu chăm sóc Thẩm Thận Nguyên càng tỉ mỉ hơn, hận không thể mang tất cả mọi thứ tốt nhất trên thế gian này đến bê đến trước mặt cậu, chỉ hận thời gian ở bên nhau quá ít, cho nên có cơ hội một cái là ra sức thể hiện.

Chỉ hai người ăn nhưng điểm tâm lại bày khắp nửa cái bàn.

Thẩm Thận Nguyên nuốt nước bọt nói: “Bữa khuya, bữa sáng, bữa trưa, bữa tối ngày mai... Vú à, vú thật chu đáo.”

Vú Triệu cười nói: “Cục cưng cứ việc ăn, bữa khuya muộn ăn gì, vú sẽ làm cái khác cho con.”

La Thiếu Thần nói: “Nó phải ngủ đúng giờ.”

“Đúng vậy, hôm nay nhất định phải ngủ sớm một chút, ngày mai không phải là ngày bình thường. Tôi và lão tiên sinh đã bàn bạc rã, dự định làm một bữa yến tiệc sinh nhật cho Lâm Lâm, mời tất cả các bạn trong nhà trẻ đến chúc mừng.” Vú Triệu xoa tay dự định làm một bữa thật lớn.

Thẩm Thận Nguyên vội vàng lắc đầu nói: “Không cần phải làm long trọng đến thế đâu.”

“Thế đã có gì long trọng đâu? Nếu làm long trọng thì phải mời tất cả các thân bằng hữu của La gia, tốt nhất là mời thêm một số ngôi sao đến góp vui nữa.”

Thẩm Thận Nguyên nhanh trí nói: “Có thể mời ngôi sao sao?”

Vú Triệu hỏi: “Cục cưng muốn mòi ngôi sao nào?”

La Thiếu Thần không cẩn thận cũng biết trong bụng Thẩm Thận Nguyên đang tính toán cái gì, “Mã Duy Càn.”

“Làm cái gì? Rất nổi tiếng sao? La thiếu gia, nếu như cậu quen thì cậu mòi đi.”

La Thiếu Thần nhìn vẻ mặt đầy kỳ vọng của Thẩm Thận Nguyên, không muốn làm mất hứng, liền nói: “Dứt khoát mòi cả tổ làm phim đi.”

“Cậu ta cùng tổ làm phim với Lâm Lâm sao? A, vú nhớ ra rồi, hình như nam chính đó của chúng ta họ Mã. Tốt lắm, cậu ta đóng vai cha của con đúng không? Mòi cậu ta đến, chúng ta cũng có thể vun đắp tình cảm, sau đó nhờ cậu ta chăm lo nhanh cho con một chút trong lúc đóng phim.”

Thẩm Thận Nguyên lầm bẩm: Ai chăm sóc ai còn chưa biết đâu.

Vú Triệu thấy La Thiếu Thần không phản đối, vỗ tay nói: “Vậy cứ thế nhé. Chỗc nữa La thiếu gia đưa danh sách cho tôi, để tôi nghiên cứu thực đơn.”

La Thiếu Thần thuận tay tiếp điện thoại.

Thẩm Thận Nguyên ở bên cạnh vừa ăn bánh kem vừa nghĩ ra các bước để làm Mã Duy Càn cung khai trong đài, cái gọi là rượu vào lời ra ấy mà, cậu có thể lấy thân phận chủ bữa tiệc mà chuốc rượu. Thật hy vọng ngày mai trong danh sách rượu và nước ngọt tiếp đài ngày mai chỉ có cẩn công nghiệp.

La Thiếu Thần gác điện thoại, thấy vú Triệu đi vào nhà bếp, đè thấp giọng nói với Thẩm Thận Nguyên: “Chúc mừng cậu, Mã Duy Càn cũng được bảo lãnh ra rã, cậu có thể mòi cậu ta.”

“Oh yeah.”

“Ngoài ra, thuốc lắc mà Mã Duy Càn tàng trữ có chứa methamphetamine (1).” Anh thấy Thẩm Thận Nguyên vẻ mặt ngơ ngác, giải thích thêm, “chính là đá.”

Thẩm Thận Nguyên kinh ngạc, “Vậy thì sẽ làm sao?”

“Tạm giam, phạt tiềng, hoặc đi tù.” La Thiếu Thàn nói, “Cụ thể cần phải xem biểu hiện của cậu ta.”

Thẩm Thận Nguyên lầm bẩm: “Sao cậu ta lại có thuốc lắc được?”

La Thiếu Thàn nói: “Cậu ta nói rằng trong lúc chơi ở quán bar người khác nhét cho cậu ta, nhưng uống nijeu quá, không nhìn rõ là ai.”

“Nói thật hay là nói dối?”

La Thiếu Thàn nhìn cậu.

“Ồ, chúng ta có thể thăm dò một chút trong tiệc sinh nhật.”

La Thiếu Thàn: “.....” Nếu như để cảnh sát biết được một đứa bé gái sáu tuổi đã nhân bữa tiệc sinh nhật mà moi ra được đáp án bọn họ hỏi suốt mười mấy tiếng đồng hồ không được, đại khái sẽ treo cổ tập thể nhỉ – tuy rằng tỷ lệ chuyện đó xảy ra xấp xỉ với tỷ lệ cảnh sát vô duyên vô cớ treo cổ tập thể.

(1) Methamphetamine: Ma túy đá hay còn gọi là crystal meth (tên hoá học là methamphetamine) là một ma tuý tổng hợp. Nó được sản xuất từ ephedrine, một chất có trong các thuốc chữa bệnh ho và thuốc làm giảm cân. Nó thường có dạng bột hoặc tinh thể như thuỷ tinh hoặc đá, do vậy có tên Ice hoặc Crystal.

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 63: Hiểm Phạm (Hạ)

Dịch: Phong Bụi

Bính tửu, bính tửu, nước nho ép. (bính tửu: so xem ai uống được nhiều hơn mà không say.)

Cục cưng La gia muốn làm yến tiệc sinh nhật tất nhiên toàn gia phải tổng động viên, La Định Âu ra mệnh lệnh thép với mỗi một thành viên trong gia đình rằng: tối nay nhất định phải tham gia, hơn nữa ai cũng đều được phân nhiệm vụ. La Học Mẫn phụ trách liên hệ xe ô tô lớn, đón cô giáo và học sinh ở nhà trẻ. La Thiếu Thần phụ trách mời tổ làm phim, La Khải Trạch và vú Triệu phụ trách bố trí hội trường.

Thẩm Thận Nguyên là nhân vật chính của buổi sinh nhật ngoại trừ làm trung tâm, để mọi người xoay xung quanh, cậu còn tự đưa ra cho mình một nhiệm vụ: thiết kế một cái bẫy dụ địch hoàn hảo. Mã Duy Càn cho rằng cậu là La Lâm Lâm, tuyệt đối sẽ không để phòng cậu, đó chính là cơ hội của cậu. Người lớn trước mặt trẻ con vẫn luôn dễ dàng lộ ra vết tích hơn, bởi vì sẽ vô thức buông lỏng cảnh giác.

Để kế hoạch càng thuận lợi hơn, cậu còn mời cả Cao Càn và Đại Kiều trợ giúp.

Cao Càn hỏi: “Lý do bọn tôi tham gia là gì? Chẳng lẽ nói, hey, chúng tôi không quen biết thân thể của La Lâm Lâm, chúng tôi rất quen thuộc với linh hồn của La Lâm Lâm sao?”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Tôi là fan của sư huynh!”

Kiều Dĩ Hàng ha ha cười nói: “Tôi được ăn tiệc buffet rã.”

Cao Cầu nói: “Tiệc sinh nhật của đứa trẻ sáu tuổi, cậu đoán xem đố ăn được phục vụ nhau nhất là gì? Kem? Khoai tây chiên? Bánh kem? Cân nặng của cậu tháng trước đã vượt quá mức quy định rồi.”

Thẩm Thận Nguyên nghi hoặc nói: “Lần trước em gặp sự huynh vóc dáng vẫn rất tiêu chuẩn mà.”

Cao Cầu nói: “Nhiều lúc béo và vạm vỡ chỉ cách nhau hai nét bút mà thôi.”

Thẩm Thận Nguyên không hiểu: “Hai nét?”

Kiability Hàng bùn râu nói: “Béo (肥)tám nét, vạm vỡ (肌)sáu nét.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Không rõ là sư huynh, có thể hiểu được ý túc của giám đốc Cao.

Cao Cầu hỏi: “Trương Tri có cần nhẫn gì về cảm giác tay không?”

Kiability Hàng cắn răng nói: “Không có.”

Cao Cầu nói: “Xem ra cậu ta thích ôm ấp Doraemon hơn là Batman rồi.”

“.....” Kiability Hàng nói, “Tiệc sinh nhật của sư đệ dù thế nào tôi cũng sẽ tham gia.”

Cao Cầu nói: “Sự xuất hiện của cậu sẽ khiến Mã Duy Cảnh cảnh giác. Thân kinh của cậu ta đã quá căng thẳng, lại kéo căng thêm nữa, có lẽ sẽ bùng nổ lúc nào chẳng hay.”

Kiability Hàng nói: “Hôm qua anh đã dùng câu này hình dung Mã Thụy.”

“Bởi vì bọn họ là thứ hàng hóa giống nhau cả, cùng có một số hiệu sản xuất.”

“Mã?”

“Khục khục.” Nghe bọn họ không chút kiêng kỵ gì nói xấu đằng nghiệp, Thẩm Thận Nguyên vừa cảm thấy ngưỡng mộ vừa cảm thấy cô độc, trước đây không lâu cậu cũng là một phàn tử trong bọn họ, hiện giờ thế giới này cách cậu xa xôi đến thế, xa đến mức không biết lúc nào mới có thể quay trở về “Tốt hơn là nói về việc sinh nhật đi.”

Cao Càn nói: “So với Đại Kiều, sự xuất hiện của Trương Tri càng có thể khiến Mã Duy Càn buông lỏng cảnh giác.”

“Tại sao?” Sự chú ý của Kiều Dĩ Hàng nhất thời tập trung gấp trăm lần.

Cao Càn nói: “Bởi vì cậu ta thích Trương Tri.”

“.....”

“Giả đáy.”

Kiều Dĩ Hàng hít một hơi sâu nói: “..... Giám đốc Cao, anh đã từng phân tích qua nguyên tố cấu thành cuộc đời anh chưa?”

Cao Càn nói: “Giải trí, giải trí, giải trí...”

Thẩm Thận Nguyên, Kiều Dĩ Hàng: “.....” Trong mắt Cao Càn, nguyên tố cấu thành cuộc đời bọn họ chính là bị giải trí, bị giải trí, bị giải trí sao?

Cao Càn nói: “Mã Duy Càn một mực muốn gia nhập EF, hiện giờ cậu ta đang ở dưới vực thẳm, đương nhiên càng muốn nắm bắt cơ hội. Trương Tri kiêm nhiệm phó tổng giám đốc EF, nắm đại quyền trong tay, không bợ đỡ cậu ta thì bợ đỡ ai?”

Kiều Dĩ Hàng lẩm bẩm: “Nghe cứ như một miệng thịt béo bở.”

“Một nhà thịt mỡ, thích hợp với các cậu đáy chứ.”

“.....”

Thẩm Thận Nguyên có chút kích động có chút căng thẳng: “Tỷ phu thực sự sẽ đến sao?”

Cao Càn nói: “Cậu cần thận chút.”

“Cần thận cái gì?” Thẩm Thận Nguyên sâu sắc kiểm điểm gian đây có lúc nào đắc tội Trương Tri hay không.

Cao Càn nói: “Lần trước cậu ta bảo Tiểu Chu khóa nick của cậu, lần này có khả năng sẽ...”

“Tặng một cái xì lì thật dày.” Kiều Dĩ Hàng cướp lời.

Thẩm Thận Nguyên vui mừng: “Tỷ phu vạn tuế!”

Kiều Dĩ Hàng hỏi: “Còn tôi thì sao?”

“Nương nương tất nhiên chỉ có thiên tuế.” Cao Càn cướp lời lại.

Kiều Dĩ Hàng: “.....”

Thẩm Thận Nguyên lần chần trong phòng cả một buổi sáng, trong lúc đó trúng vô số thương của Cao Càn, nghiên cứu ra một kế hoạch chỉ có tiêu đề Đến chiều, cậu bị La Khải Trạch gọi xuống giúp đỡ. Cái gọi là giúp đỡ chính là...

“Cục cưng, mùi vị của bánh su kem thế nào?”

“Ngon.”

“Lâm Lâm lại đây, con muốn uống thức uống gì?”

“Coca.”

“Coca không tốt cho sức khỏe... hay là nước nho ép cộng thêm soda nhé? Hoặc là nho Mỹ, chắc sẽ ngọt hơn, nếu như không đủ nữa thì cho thêm đường đen...”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Vú có c`ần thử truόc xem có thể uống được hay khόng khόng?

Hai rưỡi, nhân viên trang điểm đέn, Thẩm Thận Nguyên bắt đ`au chải chuốt trang điểm.

Đến bốn giờ chi`eu, tất cả g`an như đ`a xong xuôi.

Bốn rưỡi, xe ô tô chở bạn học nhà trẻ đέn, tính cả cô giáo, tống cộng có năm người, có một số vị phụ huynh đ`a từ chối khéo lời mời. Ki`eu Anh L`ang mặc một bộ vest đen nhỏ xông lên hàng đ`au, nghiêm nhiên có tư thế của nam chủ nhân.

Thẩm Thận Nguyên tóc dài uốn xoắn, mặc một bộ âu phục màu h`ang vi`en hoa trắng đứng giữa vườn hoa, hoàn toàn là dáng vẻ của cô công chúa nhỏ trong truyện cổ tích.

“Sinh nhật vui vẻ.” Ki`eu Anh L`ang ghé mặt lại g`an.

Thẩm Thận Nguyên vươn tay ra đè trước ngực cậu ta, “Nói thì cứ nói, khόng được phép sàm sỡ.”

Ki`eu Anh L`ang nhịn ủy khuất nói: “Theo phép lịch sự phải hôn mà.”

Thẩm Thận Nguyên nhe răng, cười quái dị hai tiếng, nói: “Lão tử từ xưa đέn nay chưa từng lịch sự!”

Ki`eu Anh L`ang bị chấn động.

Thẩm Thận Nguyên quay người, bày ra nụ cười khéo léo, đón tiếp các bạn học.

Bắt đ`au từ năm rưỡi, người của tổ làm phim l`an lượt tới. Hai ngày nay vì chuyện của M`a Duy C`an mà tổ làm phim tạm ngừng đóng phim, nghe nói bên đ`au tư và bên chế tác phim vẫn luôn thương lượng việc đổi nhân vật chính, dù sao M`a Duy C`an gây ra chuyện rắc rối lớn như vậy, tuy rằng hiện giờ đã bảo lãnh ra r`ă, nhưng sự việc có trở nên t`ă tệ hơn không thì

vẫn chưa biết, nhân cơ hội hiện giờ quay chưa được nhồi, tổn thất không lớn, nhân lúc còn sớm mà cứu vãn mới là thượng sách. Cho nên lúc Mã Duy Càn xuất hiện, ít nhất có một nửa số người trong tổ làm phim lộ ra vẻ bối rối.

Mã Duy Càn lại rất tự nhiên, cứ như không có việc gì đến gần chào hỏi từng người.

Thẩm Thận Nguyên lập tức tiến đến, “Cuối cùng chú cũng tới rồi.”

Mã Duy Càn trước nay chưa từng nhận được sự nhiệt tình đến vậy từ cậu không khỏi có chút được yêu mến mà sợ hãi. Anh ta đưa quà cho cậu, khom người xuống nói: “Sinh nhật vui vẻ, công chúa nhỏ! Chúc con vĩnh viễn xinh đẹp như hoa hồng, thuần khiết như bách hợp, ưu nhã như mẫu đơn.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “..... Cảm ơn.” Đối với đứa bé sáu tuổi mà nói, mấy lời chúc kiểu thông minh đáng yêu thực tế hơn chứ.

Mã Duy Càn nói: “Cha và các chú của con đâu?”

“Ở đó.” Thẩm Thận Nguyên chỉ, sau đó trước khi Mã Duy Càn bước đi, nắm chặt lấy ống quanh của anh ta.

Mã Duy Càn kinh ngạc nhìn cậu, cúi đầu hỏi: “Có gì cần chú giúp sao? Công chúa nhỏ?”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Uống rượu cùng con.”

“.....” Mã Duy Càn cảm thấy sự việc càng lúc càng đáng sợ.

Tuy rằng không biết tại sao chủ nhân của bữa tiệc sinh nhật này đột nhiên coi trọng mình đến vậy, Mã Duy Càn vẫn thành thực rót một cốc nước ngọt đưa cho cậu.

Thẩm Thận Nguyên chỉ vào nhị oa đài nói: “Chú uống cái này.”

Mã Duy Càn: “.....” Tại sao trong bữa tiệc sinh nhật của La Lâm Lâm lại có thể có nhị oa đàu chứ?

Thẩm Thận Nguyên đương nhiên sẽ không nói rằng cái này là chuẩn bị riêng cho anh ta.

“Chú không uống được loại đấy.” Mã Duy Càn tay vươn đến chai sâm-panh.

Thẩm Thận Nguyên chỉ vào vodka nói: “Hay là uống cái này.”

Mã Duy Càn: “.....”

Thẩm Thận Nguyên thấy anh ta không làm gì, nhè cái miệng ra, lộ ra dáng vẻ sắp khóc đến nơi, “Hôm nay sinh nhật con, ông nội nói con to nhất, mọi người đều phải nghe lời con.”

Mã Duy Càn: “.....” Lúc thế này bê La Định Âu ra thực sự quá vô lại rasca.

Sau khi so sánh nặng nhẹ, Mã Duy Càn rót cho mình một cốc nhị oa đàu.

Thẩm Thận Nguyên cầm nước nho ép cung ly với anh ta: “Uống vì mỗi quan hệ tốt đẹp của chúng ta a, trăm phàn trăm nha.”

Mã Duy Càn: “.....” Lời thoại này là ai dạy cô bé thê?

Thẩm Thận Nguyên nói: “Con đã xem phim chú diễn, chú nói như vậy trong quán bar mà.”

Mã Duy Càn: “.....” Sau này nhận đóng phim phải thận trọng.

“Cạn ly!”

“.....”

Sau hai cốc, Thẩm Thận Nguyên đã cảm thấy chướng bụng.

Mã Duy Càn góp ý: “Uống quá nhiều nước ngọt sẽ khiến da bụng nứt ra đây, chúng ta tốt hơn là nên ăn chút gì nữa.”

Thẩm Thận Nguyên thấy cử chỉ hành vi của anh ta cực kỳ bình thường, lặng lẽ thất vọng, xem ra tửu lượng của Mã Duy Càn khá hơn cậu tưởng tượng nhiều, “Chúng ta chuyển sang uống thứ khác đi?”

“Hả?”

“Lần này chú uống nước nho, con uống nước màu trắng.”

“Được thôi.” Mã Duy Càn vui mừng đỗi, liền thấy Thẩm Thận Nguyên chỉ vào một chai rượu nho đỏ cho anh ta, sau đó bản thân mình thì gọi nước vải ép.

“.....”

“Sinh nhật vui vẻ.” Một giọng nói trẻ trung, tràn đầy sinh khí nhưng không thiếu sự trầm ổn và một hộp quà đã gói bọc đẹp đẽ cùng lúc chen vào.

Mã Duy Càn quay đầu lại, vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, “Giám đốc Trương.”

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 64: Lễ Vật (Thượng)

Dịch: Phong Bụi

Chuốc rượu, chuốc rượu, trăm phần trăm.

Tỷ phu!

Thẩm Thận Nguyên dùng ánh mắt vô thanh gọi.

Trương Tri hiếu kỳ cúi đầu đánh giá cậu thật lâu, bất ngờ cười rộ lên,
“Thật đáng yêu.”

Thẩm Thận Nguyên toàn thân rùng mình.

“Không bóc ra xem là quà gì sao?” Trương Tri nhét hộp quà vào trong tay cậu.

Thẩm Thận Nguyên do dự nói: “Có thể bóc ra sao?” kỳ thực cậu muốn hỏi là, có thể bóc ra trước mặt đồng đảo mọi người sao?

“Ư.” Trương Tri kỳ vọng nhìn cậu.

Giây phút bóc quà ra rất hạnh phúc. Thẩm Thận Nguyên loạt xoạt xé vỏ bọc, sau đó thuận tay đưa giấy bóc ra cho Mã Duy Càn. Món quà là búp bê Babie một tóc đen một tóc vàng. Thẩm Thận Nguyên: “.....Cảm ơn.”

“Thích không?”

“.....Rất thích a.”

“Tại sao mỗi lần trả lời đâu phải ngừng mất ba giây vậy?”

“.....Quá kích động a.”

“Đừng khách sáo.”

Mã Duy Càn lại ghé lại gần, “Giám đốc Trương nhãm quang thật độc đáo.”

Trương Tri dường như bây giờ mới nhìn thấy, khe khẽ gật đầu, nhưng lại không hề có ý bắt chuyện.

Mã Duy Càn không từ bỏ ý định nói tiếp: “Gần đây Đại Kiều có khỏe không? Tôi bận đóng phim, rất lâu rã không gặp được anh ấy ở công ty.” Chuyện giữa Trương Tri và Đại Kiều tuy chưa công khai, nhưng trong giới Showbiz đã không còn coi là bí mật nữa.

Trương Tri lạnh lùng cũng coi như có chút biểu cảm, “Rất khỏe.”

“Chuyện quay thử ở Mỹ thế nào rã?”

“Đối phương đã mời diễn viên gốc Hoa bản địa rã.”

“Đáng tiếc quá.” Diễn xuất của Mã Duy Càn trước ống kính tuyệt đối không bằng một phàn mười hiện giờ, vẻ mắt mát thổi hiện rõ từ lời nói đến vẻ mặt, “Tôi còn tưởng Đại Kiều vẫn còn đóng phim tại Hollywood, định nhờ tiếng đi tham quan phim trường Hollywood. Vậy gần đây không phải anh ấy rảnh rồi sao?”

Trương Tri nhướn mày nói: “Anh muốn mời anh ấy ăn cơm sao?”

“Ha ha, sao có thể chứ, nếu như mời đương nhiên là hai vị cùng mời mới phải.”

Câu nói này của Mã Duy Càn đại khái gãi đúng chỗ ngứa của Trương Tri, nụ cười trên mặt càng rõ ràng hơn. Mã Duy Càn lại tiếp tục: “Có thể mời Đại Kiều làm khách mời trong album của tôi không. Cùng công ty có ngôi sao lớn đúng là có lợi, có thể được thơm lây. Người chế tác là La Thiếu, anh quen đấy, tuyệt đối đủ tiêu chuẩn.”

Anh ta nói thảng thắn như vậy, Trương Tri cũng không tiện từ chối ngay, “Để tôi hỏi ý kiến Cao C`ân xem.”

“Ha ha, cứ quyết định thế nhé.” Mã Duy Càn cũng biết sự việc không thể gấp gáp, thả m`ă câu trước, nếu như đổi phương cắn câu, lại tu`ăt tự tiến cử bản thân d`ăt d`ăt thì sẽ bỏ ít sức mà lợi ích n`ăt.

“Rượu của chú vẫn chưa uống.” Thẩm Thận Nguyên đúng lúc chen vào thúc đẩy sự nghiệp chuốc rượu lớn lao.

Mã Duy Càn: “.....”

Trương Tri hỏi: “Uống gì thê?”

Mã Duy Càn cười khổ: “Nhị oa đ`ău.”

“Đừng, uống cái này.” Trương Tri rót một chút rượu nho, mỗi người một cốc.

Mã Duy Càn tất nhiên sẽ không từ chối, lập tức nhận lấy chén ly.

Thẩm Thận Nguyên ở dưới kêu: “Uống vì mỗi quan hệ tốt đẹp của chúng ta a, trăm ph`ăn trăm nha.”

“.....” Mã Duy Càn trăm ph`ăn trăm r`ă.

Trương Tri chỉ nhấp một ngụm nhỏ.

Mã Duy Càn: “.....”

Lực chiến đấu uống rượu của Trương Tri không mạnh, tuy nhiên vách xuất phát của mọi người không giống nhau, quy tắc cũng không tuân thủ, nhưng xét trong thời gian ngắn, Mã Duy Càn vẫn chưa thể say đến mức chủ động nói ra, Thẩm Thận Nguyên chạy đi lôi kéo quân cứu viện mạnh hơn.

La Khải Trạch và La Học Mẫn đang cùng La Định Âu tiếp khách, Thẩm Thận Nguyên bắt lấy tay La Khải Trạch nói: “Cha à.”

La Khải Trạch ngẩng xổm xuống, dùng ngón tay nhè nhẹ điểm vào mũi cậu nói: “Tiểu công chúa, tiểu thọ tinh(thọ tinh: chủ nhân bữa tiệc sinh nhật, tiệc mừng thọ), chuyện gì thê?”

“Con cũng có cha trong đoàn làm phim, cha giúp con kính chú ấy vài ly đi.”

La Khải Trạch tuy rằng cảm thấy nghi hoặc, nhưng vẫn đong ý.

Mã Duy Càn khó khăn lắm mới thoát ra khỏi ma trảo của Trương Tri, vẫn chưa kịp ăn được miếng cơm nóng, liền bị La Khải Trạch chặn lại, “Là Mã tiên sinh phải không?”

“La tiên sinh.” Mã Duy Càn vừa ngạc nhiên vừa vui mừng. Có thể kết thân với người thừa kế của người giàu nhất thành phố, nhất định sẽ rất có lợi cho sự phát triển về sau này của anh ta.

La Khải Trạch nhìn Thẩm Thận Nguyên chật vật bê hai ly rượu đi đến cười nói: “Lâm Lâm tại đoàn làm phim đã được anh chăm sóc呢 rã.”

“Nào có, nào có, lần đầu tiên tôi nhìn thấy một ngôi sao nhí có thiên phú đến vậy.” Nụ cười của Mã Duy Càn khi nhìn thấy rượu Vodka trong tay Thẩm Thận Nguyên lập tức cứng đờ.

La Khải Trạch nhận lấy ly rượu cũng cảm thấy rất ngượng ngùng, người vừa gặp mặt đã mời vodka rất dễ bị người ta hiểu nhầm là có ác ý, có điều rượu là do nhóc con nhà mình lấy tới, từ chối cũng không ổn, bèn lắc lắc ly rượu nói: “Chúng ta...”

“Tùy nhé.” Hai chữ chưa kịp nói ra khỏi miệng, liền nghe thấy Thẩm Thận Nguyên nói: “Uống vì mối quan hệ tốt đẹp của chúng ta a, trăm phần trăm nha.”

Mã Duy Càn: “.....” Từ nay về sau câu này nhất định sẽ trở thành ác mộng đời anh ta.

“Không sao, lượng sức là được.” La Khải Trạch nghĩ rằng lời trẻ con nói không cố kỵ, cũng không để tâm, tùy ý nhấp một ngụm, hạ ly xuống liền phát hiện Mã Duy Càn đang ừng ực ừng ực uống cạn.

Mã Duy Càn dùng mu bàn tay lau lau miệng, trong lòng thầm nói: Vì quan hệ, vì tương lai, cố lên!

Anh ta hào sảng như vậy, La Khải Trạch cũng không tiện thể hiện quá lạnh lùng, lại uống một ngụm nữa, nói chuyện với anh ta một lúc mới đi khỏi.

Thẩm Thận Nguyên thấy Mã Duy Càn sắc mặt rõ ràng bắt đầu không bình thường, cảm thấy việc này sắp thành rã, đáng tiếc Trương Tri lại chạy đi chào hỏi La Định Âu mất rã, La Thiếu... La Thiếu đâu rã?

Cậu còn đang nghĩ, liền thấy trước mặt Mã Duy Càn có thêm một cái ly.

Uống biết bao nhiêu ly rượu khác chủng loại, tửu lượng của Mã Duy Càn có tốt đến thế nào cũng có chút choáng váng, nhìn thấy chất lỏng sóng sánh trong ly mơ mơ hồ hồ, như thể một khối màu sắc kỳ lạ, “Đây là... rượu gì?”

La Thiếu Thân lắc lắc ly rượu nói: “Rượu tôi đặc biệt đây chế, gọi là... lùi lại mười năm.”

“... Không phải là mươi chín năm sao?” Thẩm Thận Nguyên nhỏ giọng chỉnh lại.

La Thiếu Thân nói: “Hôm nay là sinh nhật của con.”

Thẩm Thận Nguyên hiểu ra. Đúng rã, cậu lại lớn hơn một tuổi. Không đúng, là La Lâm Lâm lại lớn hơn một tuổi.

Mã Duy Càn chậm rãi cầm ly rượu lên.

La Thiếu Thàn nhẹ nhàng chạm ly, “Vì mối quan hệ tốt đẹp của chúng ta, trãm ph`ân trãm.”

Như một câu th`ân chu cổ xưa cm ri sâu vào trong tâm linh, Mã Duy Càn vừa nghe câu nói này liền vô thức đưa ly đến bên miệng.

La Thiếu Thàn thấy anh ta uống hết, mới ngậm chút rượu trong ly rõ ràng ít hơn đối phương hai ph`ân ba vào miệng, thong thả móc khăn ăn ra, mượn có lau miệng, nhổ rượu vào trong khăn.

Thẩm Thận Nguyên nhìn thấy tất cả mọi việc, cảm thấy chấn động sâu sắc. La Thiếu không làm cha đỡ đầu âm nhạc, làm sát thủ cũng được đó. Nhìn sự thản nhiên giết người không chớp mắt kia mà xem!

Mã Duy Càn nuốt hai l`ân mới nuốt hết rượu xuống, quản lý biểu cảm đã hoàn toàn mất tác dụng, mắt híp vào, thân thể như ngọn nến trước gió không ngừng dong đưa trái phải.

Thẩm Thận Nguyên giơ tay ra, “Đây là mấy?”

Mã Duy Càn mắt quét một lúc lâu vẫn không tìm được đúng vị trí, “Con đang ở đâu?”

La Thiếu Thàn hỏi Thẩm Thận Nguyên: “Tiếp theo thì sao?”

Thẩm Thận Nguyên chỉ chỉ vào phòng.

La Thiếu Thàn làm một động tác với Trương Tri ở chỗ xa kia, Trương Tri rất nhanh chạy đến, hai người cùng dùi Mã Duy Càn đi vào.

Thẩm Thận Nguyên đang định đi theo, liền bị Ki`êu Anh Lãng chặn lại.

“Các người đang làm gì vậy?”

Biểu cảm nghiêm túc của Ki`êu Anh Lãng như đang chất vấn, khiến Thẩm Thận Nguyên chột dạ, “Hả? Mã... chú Mã uống say, tiểu tiểu thúc đang dùi chú ấy vào.”

Kiều Anh Lãng nắm chặt lấy tay của cậu, “Dẫn tớ đi xem nhà cậu.”

“Đây không phải nhà của tớ, là nhà của ông nội.”

“Đưa tớ đi xem.”

Thẩm Thận Nguyên trong lòng cứ nghĩ đến chuyện Mã Duy Càn, nào có rảnh rỗi dẫn cậu nhóc đi tham quan nhà, muốn giằng ra khỏi tay của cậu nhóc lại sợ làm tổn thương tâm hồn bé nhỏ của cậu bạn sáu tuổi, dứt khoát dẫn cậu ta đến bên cạnh vú Triệu, đẩy cậu ta vào lòng vú Triệu, “Vú, cậu ấy là bạn tốt nhất ở nhà trẻ của con. Cậu ấy muốn tham quan nhà.”

Đối với vú Triệu mà nói, Kiều Anh Lãng theo đuổi cục cưng nhà mình đương nhiên không phải là người lạ, hiểu ý cười cười nói: “Vú đưa cậu ấy đi tham quan.”

“Tôi...” Kiều Anh Lãng vẫn còn muốn giãy giụa, Thẩm Thận Nguyên đã trượt khỏi lòng bàn tay cậu nhóc như trạch, chạy vào phòng.

Đại trạch La gia cái gì cũng nhỉ, đặc biệt là phòng ốc, cũng may La Thiếu Thân để lại cho cậu một luồng sáng qua khe cửa, như một ngọn đèn chỉ đường cho cậu.

Thân thể nhỏ bé của Thẩm Thận Nguyên vừa lách vào đã ồn ào, “Sao rã sao rã? Anh ta nói gì rã?”

Trả lời cậu là tiếng ngáy khò khò của Mã Duy Càn.

Nhin người mặt đỏ bừng ngủ trên giường giang rộng tay chân, Thẩm Thận Nguyên ngẩn ra, “Anh ta... có nói gì không?”

Trương Tri hỏi: “Khò khò có tính không?”

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Chúng ta dội một chậu nước lạnh vào anh ta sẽ tỉnh chứ?”

La Thiếu Thân nói: “Tỉnh, nhưng muốn anh ta mở miệng ít nhất phải có ghê hổ.(1)”

“... Vậy không phải là tốn công vô ích r`ăi sao?” Thẩm Thận Nguyên ôm đ`ầu, không muốn tin rằng kế hoạch hoàn hảo mà bản thân vất óc suy nghĩ lại cứ như vậy mà thất bại.

Trương Tri hỏi: “Cậu bỏ công gì?”

La Thiếu Th`ân nói: “Quan hệ tốt, trăm ph`ân trăm.”

Trương Tri cười rộ lên.

Thẩm Thận Nguyên ngượng ngùng nhích tới sau lưng La Thiếu Th`ân, kéo gấu tay áo của anh như xin tha.

La Thiếu Th`ân nhưрон nhưron mày, rất tự nhiên mà chuyển đ`ết tài: “Tôi thấy Mã Duy Càn tìm cậu nói chuyện rất lâu, nói những gì thê?”

“Chuyện album ấy mà.”

“Muốn ký hợp đ`ồng với EF hay là hát cùng Đại Ki`êu?”

“Hai cái đ`êu không thể nào.” Trương Tri phủ quyết rất dứt khoát. Khoan nói đến chuyện Mã Duy Càn hiện giờ thanh danh bê bối, cho dù không, chuyện đ`ể Ki`êu Dĩ Hàng hát cùng với người khác nếu như có thể tránh được thì cứ tránh.

La Thiếu Th`ân hỏi: “Mã Thụy không làm phiền cậu chứ?”

Trương Tri nói: “Nghe nói Mã gia...”

Tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên.

La Thiếu Th`ân và Trương Tri đ`ồng thời nhìn về phía đối phương.

Thẩm Thận Nguyên nói: “Là của Mã Duy Càn.”

Bị chuông điện thoại làm phiền, Mã Duy Càn xoay người một cái, điện thoại khéo làm sao lại trượt ra từ trong túi quần. Ba cái đ`ầu sáu con mắt đ`ồng thời nhìn vào màn hình điện thoại...

Thiếu gia gọi.

(1) Ghế hổ: Một trong những dụng cụ tra tấn độc ác nhất của Trung Quốc trước kia. Trong khi tra tấn, cảnh sát buộc chặt hai chân của nạn nhân vào ghế hổ bằng dây thừng. Rồi họ kê gạch hay các vật cứng khác dưới chân của nạn nhân. Họ liên tục xếp nhau lớp gạch lên cho tới khi dây trói bị đứt. Nạn nhân phải chịu đựng sự đau đớn khôn tả và thường ngất xỉu trong những đợt tra tấn như vậy.

Những hình thức tra tấn khác thường được áp dụng với nạn nhân cùng lúc họ bị tra tấn bằng “ghế hổ”, bao gồm: sốc điện, còng tay sau lưng, đốt cơ thể bằng thuốc lá, đóng xiên tre vào dưới móng tay, đâm sườn bằng bút nhọn, đâm má bằng tua vít, tát vào mặt, đâm đinh vào mặt, và “buộc” chặt miệng bằng dây thừng (thường nạn nhân không thể ngậm miệng vào được khi hai khóe miệng họ đã bị xé rách.)

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 65: Lễ Vật (Trung)

Dịch: Phong Bụi

Lễ vật, lễ vật, thẻ học viên.

Thiếu gia?

Thiếu gia!

Thiếu gia.....

Ba cái đàu có ba cách nghĩ khác nhau.

Thẩm Thận Nguyên nhỏ giọng nói: “Mã Duy Càn kỳ thực là con trai của quản gia sao?”

“.....” La Thiếu Thần hỏi, “Sao cậu không đoán là thợ làm vườn?”

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Thợ làm vườn kết hôn chưa?”

“Cái gì?”

Trương Tri hỏi: “Vấn đề hiện giờ chẳng lẽ không phải là có nên nhận điện thoại hay không sao?”

Thẩm Thận Nguyên vừa vươn tay ấn loa vừa nói: “Nghe điện thoại của người khác là không tốt, nhưng không cẩn thận nhấn vào thì...”

“Tôi đợi bảy giây rưỡi đây.”

Thẩm Thận Nguyên kinh ngạc. Cậu kinh ngạc không phải là vì câu nói gần như mệnh lệnh từ đàu kia điện thoại, mà là sự lạnh lùng đến gần như

lãnh khốc của người nói. “Xin chào,” Thẩm Thận Nguyên giả giọng non nớt nói chuyện, “Chú tìm chú Mã ạ? Chú ấy say rượu r`ă.”

Tút tút tút...

Đối phương không chút lưu tình ngắt điện thoại.

Trương Tri nói: “Tôi có chút hiểu rõ cái gọi là con trai của quản gia r`ă.” Thái độ nói chuyện của đối phương hoàn toàn là chủ nhân ra lệnh cho người h`ău.

La Thiếu Th`ăn nói: “Tôi đã từng nghe qua giọng nói này.”

“Tôi dám đánh cược anh ta có năm âm vực cao tám độ.” Tuy v`ề công việc không còn phụ trách sự vụ cụ thể của EF, nhưng vì liên quan đến K`ău D`ă Hàng, trình độ của Trương Tri không những không đình trệ mà còn càng ngày càng tiến bộ.

La Thiếu Th`ăn nói: “Có thể hát chuẩn đã là kỳ tích. Hắn chính là Mã Ngọc.” Câu sau là nói với Thẩm Thận Nguyên.

“Mã Ngọc là ai?”

Câu hỏi của Trương Tri Thẩm Thận Nguyên vốn cũng muốn hỏi, nhưng trong đ`ău óc cậu đột nhiên nghĩ ra một nhân vật, “Em trai của Mã Thụy?”

Trương Tri phì cười, “Thành tinh r`ă sao?”

La Thiếu Th`ăn và Thẩm Thận Nguyên đồng thời nhìn v`ề phía Trương Tri.(Bụi: Em trai = tiểu đệ = cái “đó đó”, bạn Tri đ`ău óc thật đen tối ↘ (↗ ▽ ↙) ↛

Trương Tri cúi đầu nhìn đồng hồ, “Muộn quá r`ă, tôi v`ề trước đây. Chúc La Lâm Lâm sinh nhật vui vẻ nhé.”

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Tôi nên nói là cảm ơn sao?”

Trương Tri nói: “Cậu nhận quà r`ă.”

“Tôi thay La Lâm Lâm cảm ơn anh.” Nếu như nhất định phải nhận đố chơi, cậu thà đòi một cái mô hình máy bay. Nói ra mới nhớ, mô hình máy bay đi lâu khiến từ xa bây giờ càng lúc càng tiến rã, thực có một cái cũng không rã.

La Thiếu Thân nói: “Kiêu gia có giờ giới nghiêm sao? Muộn một phút phải quỳ lên thủy tinh vỡ hay ra đường ngủ?”

Trương Tri bùi môi, khinh thường nhìn anh nói: “Đợi anh có người yêu rã liền biết cái gì gọi là giờ giới nghiêm của tình yêu.”

La Thiếu Thân: “.....”

Sau khi Trương Tri đi, Thẩm Thận Nguyên cũng muốn đi theo xuống lầu, lại bị La Thiếu Thân kéo lại.

Đến rã đến rã, quả nhiên đến rã...

Thẩm Thận Nguyên vừa kêu loạn trong lòng, vừa kích động nhìn La Thiếu Thân.

La Thiếu Thân nhìn ánh mắt càng lúc càng sáng của cậu, chau mày hỏi: “Cậu làm sao thế?”

“Không phải anh có lời muốn nói với tôi sao?”

“Đương nhiên.”

“Nói đi.”

“Chuyện của Mã Duy Càn cậu đừng quản nữa.”

“... Tại sao?” Đầu óc của Thẩm Thận Nguyên nhất thời vẫn chưa tiếp nhận được.

La Thiếu Thân nói: “Chuyện này quá phức tạp, cần phải làm rõ rã mới nói sau.”

Thẩm Thận Nguyên nhớ đến cuộc điện thoại vừa rồi, thăm dò: “Anh đang nói đến em trai của Mã Thụy... Mã Ngọc?”

“Ừ. Địa vị của Mã Ngọc trong Mã gia có thể so với địa vị của La Lâm trong La gia, động vào một sợi lông của hắn chẳng khác nào gây thù với toàn thể Mã gia.”

“Tôi có thể động cho hắn chỉ chừa một cọng lông không?”

“.....”

“Hắn gọi điện cho Mã Duy Càn có thể chỉ là trùng hợp, không nhất định có liên quan vào chuyện này.” Thẩm Thận Nguyên nói.

La Thiếu Thành nói: “Cũng không thể loại trừ khả năng này.”

“Vậy phải điều tra thế nào?”

“Cậu quên mất cảnh sát sao? Cũng phải để họ động tay động chân một chút chứ. Biết tại sao nhân vật chính trong phim truyền hình lại luôn liêm khiết chính nghĩa vậy không?”

“Bởi vì bọn họ là nhân vật chính, hình tượng nhân vật chính không thống nhất, bộ phim sẽ rất dễ bị ngừng.”

“Không, bởi vì biên kịch sắp xếp cho họ quá nhiều việc. Bắt kẻ gian, yêu đương, thỉnh thoảng còn tấn công sức vì việc riêng của bạn bè đam mê nghiệp, thời gian đâu mà nghĩ ngợi lung tung nữa?”

Thẩm Thận Nguyên có vẻ đã hiểu, “Cho nên chúng ta hiện tại phải giúp biên kịch, cho bọn họ thêm việc để làm sao?”

“Từ góc độ của chúng ta nhìn thì đúng vậy.”

“Vẫn còn góc độ khác sao?”

“Từ góc độ của cảnh sát, chúng ta chắc là... người chỉ điểm.”

“... Nhân vật chính là ai rất quan trọng.” Thẩm Thận Nguyên liếc nhìn Mã Duy Càn vẫn nằm dài trên giường nói, “Anh nói xem, anh ta có khi nào giả say, ngãm ngâm nghe trộm chúng ta nói chuyện, đợi sau khi chúng ta đi khỏi liền nhởm dậy báo tin hay không.”

La Thiếu Thân nói: “Chuyện đã phát triển đến nước này rồi, hung khí hẳn đã lên sàn rồi.”

“Đèn bàn sao? Sao không tiên tiến hơn một chút? Cho dù không có AK47, cũng phải có cái nỏ thắn Gia Cát (1) chứ.”

“So với giá nến, nó tiên tiến lắm rồi.” La Thiếu Thân vỗ vỗ đầu Thẩm Thận Nguyên, “Đi thôi. Thọ tinh không thể mất tích quá lâu. Chỗc nữa còn phải thổi nến sinh nhật nữa.”

Thẩm Thận Nguyên không nói gì nhìn anh chầm chầm một lúc, khi đã chắc chắn anh ta không còn lời nào muốn nói nữa, mới chậm rãi rời đi khỏi cửa.

“Đúng rồi.” La Thiếu Thân đóng cửa lại đột ngột nói.

Thẩm Thận Nguyên lập tức quay người lại, mở to mắt kỳ vọng nhìn anh.

“Tư Mã Thanh Khổ đại sư nói chuyện của Cát Phụng đã có đầu mối rồi, cậu không cần quá lo lắng.”

“À, Đúng vậy.” Nói đến Cát Phụng, không thể không nghĩ đến con át chủ bài La Lâm Lâm rất có khả năng đang nằm trong tay hắn, Thẩm Thận Nguyên nhất thời khinh thường bản thân. Đây là sinh nhật của La Lâm Lâm, bản thân lại đi kỳ vọng nhận được quà của La Thiếu trong sinh nhật La Lâm Lâm? Thật là quá mặt dày không biết xấu hổ rồi.

Cậu cúi gầm đầu đi xuống lầu, tuy rằng động tác không khác gì lúc trước, nhưng La Thiếu Thân nhìn đinh đầu cậu liền có thể cảm giác thấy sự thay đổi cảm xúc rất nhỏ trong mấy chục giây ngắn ngủi của cậu.

“Có tâm sự sao?” La Thiếu Thàn kéo lại ngay lúc cậu bước xuống bậc thang cuối cùng.

Loại tâm sự này bảo cậu mặt mũi nào dám hé răng. Khóe mắt Thẩm Thận Nguyên quét thấy bóng lưng của vú Triệu và Kiều Anh Lãng, vội nói: “Tôi không biết phải làm thế nào với Kiều Anh Lãng?”

“Cậu trước kia đối phó với fan cuồng nhiệt thế nào?”

“Bạn họ sẽ không bắt tôi làm tân nương, hơn nữa tôi có trợ lý, cậu ta nghỉ đẻ rã, à, là vợ của cậu ta có bầu.”

“Tôi biết giới tính của trợ lý cậu.” La Thiếu Thàn ngừng một lát nói, “Nếu như tôi nhớ không nhầm, trợ lý và ông bầu của ngôi sao nhỏ Lâm Lâm hiện tại... là tôi.”

“Cho nên chuyện này giao cho anh xử lý nhé.” Thẩm Thận Nguyên cầu còn không được.

La Thiếu Thàn búng tay tách một cái, “Một chén lùi lại mười tám năm nào.”

Có điệu sau khi Thẩm Thận Nguyên đi ra cũng không có cơ hội ở riêng với Kiều Anh Lãng, La Học Mẫn trực tiếp đưa cậu lên đài hoa được dựng lên tạm thời. Trên cổng vòm được dựng từ hoa tươi treo đèn nhấp nháy đủ màu sắc, ánh đèn làm khuôn mặt của mỗi người đều trông dịu dàng hơn, khiến cảnh đêm trở nên thuần khiết đẹp đẽ hơn bao giờ hết.

“Đây là một đêm khó quên, không chỉ vì hôm nay là sinh nhật của công chúa nhỏ nhà chúng ta, mà còn vì được gặp gỡ rất nhiều bạn tốt nữa.” La Học Mẫn hai má khẽ ửng hồng, nét mặt rạng rỡ, không giấu được sự vui mừng, “Hãy cùng đi đến cao trào của buổi tiệc tối nay, cung chúc tiểu thư sinh nhật vui vẻ.”

Tiếng hát chèn chậm vang lên, các vị khách mời đều cùng hát vang bài hát chúc mừng sinh nhật.

Thẩm Thận Nguyên đứng dưới ánh đèn, đón nhận ánh mắt đến từ bốn phương tám hướng.

Từ người mẫu đến diễn viên, việc được quan sát chúng nhìn vào không hề xa lạ với cậu, nhưng được nhiều người chúc phúc đón sinh nhật thế này lại là một chuyện khác, chuyện này đối với cậu mà nói là một kinh nghiệm hoàn toàn mới mẻ. Lòng bàn tay cậu khẽ đỡ mồm ôm, vừa căng thẳng vừa vui mừng, rõ ràng biết nhân vật chính của bữa tiệc này hoàn toàn không phải mình, nhưng bản thân đội lốt thân xác này, cậu vẫn rất cảm động.

Bánh sinh nhật được đẩy lên, La Định Âu và La Khải Trạch một trái một phải đứng hai bên chiếc bánh bảy tầng, kỳ vọng nhìn cậu.

Thẩm Thận Nguyên ngửa đầu nhìn lên ánh nến trên đỉnh bánh ga tô, nghĩ xem mình có nên cầm một cái chong chóng tre bay lên trên để thổi nến hay không.

Một đôi tay kịp thời ôm lấy thắt lưng bế cậu lên.

Không cần quay đầu lại, Thẩm Thận Nguyên cũng có thể nhận ra nguồn gốc của cái ôm quen thuộc này.

“Ước đi!” Kìa Anh Lang ở phía dưới không cam chịu bị lãng quên, kêu to.

Thẩm Thận Nguyên nhắm mắt vào, hai tay chắp lại, thành tâm cầu khẩn: Xin hãy cho con và La Lâm Lâm bình an trở về cuộc sống vốn có của mỗi người.

“Phù!” Cậu thổi một cái tắt nến.

Tiếng vỗ tay vang lên như sấm.

Thẩm Thận Nguyên nghĩ: Tiếng vỗ tay to như thế, ông trời chắc hẳn sẽ nghe thấy nhỉ.

Dù sao cũng là tiệc sinh nhật của trẻ con, khách mời không thể ở lại quá lâu, đợi sau tám rưỡi, khách trong đại trach đã đi về kha khá. Thẩm Thận Nguyên tiễn xong các bạn trẻ ở nhà trẻ, nhẹn không nỗi buồn ngủ, uống một cốc sữa trở về phòng tắm rửa rồi đi ngủ.

Sự yên tĩnh sau cơn huyên náo rất dễ cảm thấy trống trải.

Thẩm Thận Nguyên nằm trên giường, đầu óc buồn ngủ dần dần thanh tỉnh, bóng tối bao la không bờ bến trong căn phòng đậm đặc quấn quanh cậu, càng hiện rõ sự cô đơn của cậu.

Cậu cứ lặng lẽ nằm một mình, trong đầu dần dần trống rỗng, hai mắt không chớp nhìn lên trần nhà, bình tĩnh đợi cơn buồn ngủ kéo đến lần nữa.

Khoảng nửa giờ sau, cơn buồn ngủ cuối cùng cũng trở lại.

Thẩm Thận Nguyên trở người một cái, đang định chìm vào giấc ngủ, liền cảm thấy dưới người cứng cứng, dường như đã đè lên vật gì đó. Cậu vươn tay sờ soạn, sau đó rút ra một cái thẻ.

Không phải là thư uy hiếp đấy chứ?

Cậu bật đèn lên, đưa tấm thẻ lại gần dưới đèn: Thẻ học viên piano sơ cấp Duyệt Nhĩ.(Duyệt nhĩ: dễ nghe, êm tai)

—————

(1) nở Gia Cát:

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 66: Lễ Vật (Hạ)

Dịch: Phong Bụi

Kết hôn, kết hôn, làm phu thê.

Sáng sớm tinh mơ dậy bóc quà sinh nhật rõ ràng là một chuyện rất có ích cho sức khỏe thân thể lẩn tinh thẩn, đặc biệt là khi nhìn thấy một loạt những xa xỉ phẩm giá trị không nhỏ lộ ra khỏi vỏ bọc quà, chỉ là, có duy nhất một chuyện không tuyệt vời chính là, những món quà này đều là mua cho La Lâm Lâm, cho nên Thẩm Thận Nguyên chỉ có thể sướng con mắt mà thôi.

Phía sau vang lên tiếng bước chân thận trọng lịch sự.

Thẩm Thận Nguyên quay đầu lại liền nhìn thấy Mã Duy Càn vẻ mặt ngượng ngùng đi xuống lầu.

“Chào!” Thẩm Thận Nguyên chào hỏi rất tự nhiên.

“Chào buổi sáng!” Mã Duy Càn nhìn về phía phòng ăn, “La tiên sinh và La thiếu gia không đều không có ở đây sao?”

Thẩm Thận Nguyên đáp: “Cha vẫn còn đang ngủ, tiểu tiểu thúc thì vênhà rã.”

Mã Duy Càn nói: “Tôi qua thật ngại quá, chú không làm gì thất lễ chứ?”

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Thất lễ nghĩa là sao?”

“Chính là làm ra một số hành động rất kỳ quái ấy.” Ân tượng vêt tôi qua của Mã Duy Càn chỉ dừng lại ở chỗ La Thiếu Thẩn đưa cho mình một

ly rượu cốc-tai mùi vị rất kỳ quái, còn chuyện gì xảy ra sau đó thì chẳng nhớ được gì nữa. Sự trống rỗng trong ký ức càng khiến anh ta hoảng sợ.

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Chú đang nói về chuyện hé tóm lên, nói rằng mình là người đàn ông xấu xí nhất ngu ngốc nhất thế gian?”

“.....”

“Hay là vừa cởi quần áo vừa chạy xông vào đám đông?”

“.....”

“Hay là đuổi theo đàn ông cầu hôn?”

“.....” Mã Duy Càn không thể không dựa vào tay vịn cầu thang, để chống đỡ thân thể xụp lơ của mình.

Thẩm Thận Nguyên chậm rãi nói: “Nếu như là chỉ những chuyện như vậy, thì chú không thất lễ đâu.”

“Hả?” Từ địa ngục bay lên thiên đàng quá nhanh, khiến Mã Duy Càn không kịp hoàn hồn, “Con đang nói là chú không có...”

“Thẩm Thận Nguyên nói: “Chú ngủ thôi.”

“Chỉ ngủ thôi?”

“Đúng, ngay cả lên giường cũng là người khác giúp chú.”

Tuy rằng bị người ta khiêng lên giường chẳng phải là chuyện vinh quang gì, nhưng so với những chuyện Thẩm Thận Nguyên vừa hình dung thì thực sự chẳng đáng là gì. Mã Duy Càn thở phào một cái, “Tốt quá rascal.”

“Tôi qua điện thoại của chú reo đó.”

“Ô.” Mã Duy Càn không để ý.

“Một người rất hung dữ gọi đến.”

Biểu cảm của Mã Duy Càn lập tức căng thẳng: “Ai nhận điện vậy?”

“Con nhận, không phải, là chú nhzeń phải điện thoại, nó tự vang lên.”
Thẩm Thận Nguyên mặt không đổi sắc đẩy sự việc lên người anh ta.

Mã Duy Càn còn có thể nói gì đây, chỉ có thể nói, “Cảm ơn.”

“Đừng khách khí.”

“Người đó có nói gì không?”

“Người đó nói...” Thẩm Thận Nguyên ra sức nhớ lại, “Quên r`ă.”

Mã Duy Càn kinh ngạc hỏi: “Anh ta quên cái gì?”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Không phải người đó quên r`ă, là con quên r`ă.”

Mã Duy Càn: “.....” Đây nhất định là ảo giác. Sao anh ta lại cảm thấy đứa bé sáu tuổi này đang đùa giỡn mình chứ?

Vú Triệu đi từ phòng bếp ra, thấy Mã Duy Càn và Thẩm Thận Nguyên nói chuyện, đáy mắt lập tức mang theo cảnh giác, lạnh lùng hỏi: “Mã tiên sinh có chỗ nào khó chịu không? Có cần mời bác sĩ đến khám không?”

Mã Duy Càn đương nhiên hiểu ý của bà, thức thời nói: “Không cần, tôi đang định đi, giúp tôi cảm ơn sự tiếp đãi tối qua của La tiên sinh nhé.”

Hai mắt vú Triệu nhìn anh ta chầm chằm, đến tận khi anh ta hoàn toàn biến mất khỏi t`âm mới nói với Thẩm Thận Nguyên: “Cục cưng, con sau này đừng qua lại quá thân thiết với người vừa r`ă, hắn ta là người xấu đó.”

Thẩm Thận Nguyên cười ngọt ngào đáp: “Vâng ạ.”

“Cục cưng có thích món quà vú tặng không?”

“Thích ạ!”

“Vậy mau đeo vào cho vú xem nào.”

“.....” Có thể nói cho cậu biết là cái nào được không?

Một buổi sáng liền trôi qua mơ hồ như vậy. Thẩm Thận Nguyên trèo lên giường chơi game, có một điều đáng nhắc đến là, sau khi biết cậu là chính là Thẩm Thận Nguyên, Tiểu Chu đã dùng bản sao chứng minh thư của cậu giải khóa ID, cho nên cậu hiện giờ lại có thể đội lốt Đại Hỗn thiên kiều bách mị đi tiểu ngạo hi nháo giang hồ.

Chẳng ngờ người bạn thứ nhất gặp được khi cậu trở lại game lại là Cự Linh Thần.

[Riêng tư]

Đại Hỗn Hi.

Cự Linh Thần: Cậu đã liên lạc được với Thủy Tiên Hòa Thượng chưa?

Đại Hỗn Nhắc mới nhớ, chuyện này cũng thật là nhòe phúc a!

Cự Linh Thần: Là ý gì?

Cự Linh Thần: Tôi đã nhòe lão Nhị gửi lời.

Cự Linh Thần: Chiến Hỗn Vô Cực.

.....

Sớm biết hắn ta sẽ gặp được tỷ phu, bản thân sao phải chạy đường vòng xa đến thế chứ! Nhớ lại sự cô đơn trống trải lạnh lẽo những ngày đó cậu phải chịu, rõ ràng biết hắn ta vô tội, Thẩm Thận Nguyên vẫn cảm thấy ba chữ Cự Linh Thần này cực kỳ cực kỳ chướng mắt.

Đại Hỗn Anh mang tôi đi luyện cấp đi.

Cự Linh Thần: Tại sao?

Đại Hồi Anh không phải đang theo đuổi tôi sao?

Cự Linh Thân:

Cự Linh Thân: Chuyện từ bao nhiêu năm trước rồi, cậu muốn nói đến bao giờ nữa?

Đại Hồi Anh đem tôi đi luyện cấp, tôi sẽ gả cho anh.

Cự Linh Thân:

Đại Hồi Gả cho anh đúng như nguyện vọng của anh đó!

Thẩm Thận Nguyên vừa đánh chửi vừa đắc ý cười. Cảm giác làm người khác buồn nôn thật là tuyệt.

[Loa]

Cự Linh Thân: Đại Hồ, chúng ta đi kết hôn.

Í?

Thẩm Thận Nguyên sững sờ.

Sự phát triển của sự việc sao không giống như cậu nghĩ vậy ta?

[Riêng tư]

Đại Hồi Không phải anh đã kết hôn rồi sao?

Cự Linh Thân: Ly hôn rồi.

Đại Hồi Tại sao?

Cự Linh Thân: Nói nhêu lời thừa vây làm gì, cậu có kết hôn không?

Đại Hồi Ít nhất phải cho tôi biết tôi có phải kẻ thứ ba không chứ.

Sụt, icon của Cự Linh Thân tối đen.

.....

Được rầm, tuy rằng quá trình rất đáng sợ, nhưng kết quả ít nhiều cũng vẫn phù hợp với kỳ vọng lúc đầu của cậu...

Biểu hiện của Cự Linh Thần chắc hẳn là chán ghét đến không chịu nổi rầm nhỉ?

Thẩm Thận Nguyên không chắc chắn lắm, nghĩ ngợi.

Trải qua sóng dữ vẫn không sợ hãi đến tận đêm, cậu nhận được điện thoại của Kí ầu Dĩ Hàng.

“Cậu làm gì Cự Linh Thần thê?” Cho dù không đối mặt trực tiếp, nhưng Thẩm Thận Nguyên vẫn cảm thấy rõ ràng giọng nói mang theo sự hiếu kỳ và hưng phấn.

Thẩm Thận Nguyên vô tội nói: “Em có làm gì đâu.”

“Các cậu định kết hôn sao?”

“...Em chỉ định trả thù một chút vụ bị khóa nick thôi.”

“Nick của cậu không phải cậu ta khóa.”

“Là tỷ phu khóa.”

Bên đầu kia Kí ầu Dĩ Hàng trầm mặc năm giây, trong năm giây này rõ ràng lương tri và tâm lý bỏ cuộc đang đấu tranh với nhau, cuối cùng, bao che khuyết điểm cao hơn tất cả. “Hơ, cái này, tìm Cự Linh Thần cũng được.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Sau đó hắn đãng ý.”

“Cậu cho hắn lợi ích gì?”

“Em đã mang thân báo đáp rầm còn gì.”

“.....”

“Em nhớ trong game hắn ta có vợ r`ă, hắn nói hắn ly hôn r`ă, em hỏi tại sao, hắn lì`en out.”

“Vợ của hắn là chị họ, đã không chơi nữa r`ă.”

“Đi `ăi này có gì khó mở miệng đâu chứ?”

“Tâm tư của thanh thiếu niên thời kỳ phản nghịch cậu không hiểu nổi đâu.”

“Hắn vẫn ổn chứ?”

Ki`ăi Dī Hàng: “Vẫn ổn, Chi Chi đang đánh phó bản cùng hắn.”

“Vậy thì tốt r`ă.”

“Cậu đợi đã.” Ki`ăi Dī Hàng dường như đang nói chuyện với người bên cạnh, qua một lúc mới nói, “Yên tâm, Chi Chi giải quyết xong r`ă.”

“Giải quyết cái gì?”

“Cự Linh Th`ăi đ`ồng ý l`an tới cậu online li`en kết hôn với cậu, còn mang cậu đi luyện cấp nữa.”

“.....Hả?”

Ki`ăi Dī Hàng nói: “Yên tâm, hắn ta biết cậu là nhân yêu.”

Thẩm Thận Nguyên trầm tư một lúc, bất ngờ hỏi: “Nhiệm vụ của phu thê có thú vị không?”

“Cậu có thể thử xem.”

“Em hiện giờ đang onl.”

Mười phút sau, “Nương tử của Cự Linh Thần” và “Phu quân của Đại Hồn” chính thức ra lò!

Người xem hôn lễ rất ít, tuy rằng quan hệ của Cự Linh Thần trong game rất rộng, nhưng hắn kết giao rất thận trọng, chỉ có Tiểu Châu và Chiến Hồn Vô Cực bắn pháo hoa bên cạnh.

[Phụ cận]

Tiểu Châu: Chúc mừng.

Đại Hồn

Đại Hồn Văn chưa cảm thấy vui mừng gì cả.

Cự Linh Thần: Đi làm nhiệm vụ?

Đại Hồn Không được. Quá muộn rồi, tôi phải đi ngủ rồi.

Tiểu Châu:

Chiến Hồn Vô Cực: ==

Cự Linh Thần: Tôi còn chưa ngủ, cậu ngủ cái gì?!

Chiến Hồn Vô Cực: Hai người phải ngủ cùng nhau sao?

Đại Hồn

Cự Linh Thần: Bây giờ còn chưa đến chín giờ.

Đại Hồn Ngủ muộn quá, sẽ già nhanh đó.

Chiến Hồn Vô Cực: Giọng điệu của cậu ta thật giống anh năm đó.

Tiểu Châu:

Đại Hồn Out đây. Tỷ tỷ tỷ phu 88, Cự Cự 88.

Cự Linh Thần:

Cự Linh Thần: 8.

(Bụi: số 8 trong tiếng Trung đọc gàn giống bye trong tiếng Anh. Ngôn ngữ mạng giới trẻ hiện giờ rất thích sử dụng số thay cho lời nói.)

Ra khỏi game, Thẩm Thận Nguyên cảm thấy trong lòng có chút quái lạ. Nói kết hôn với Cự Linh Thần là để trêu hắn, thực sự kết hôn với Cự Linh Thần là để làm nhiệm vụ phu thê. Đối với nhiệm vụ phu thê, cậu đã hiểu kỹ từ rất lâu rã, nhưng không muốn tìm một cô gái thực làm vợ, để tránh rơi vào phân tranh tình cảm, là nhân vật của quán chúng, nếu như thực sự gây ra tiếng xấu về mặt này, nhất định sẽ bị dán nhãn. Cự Linh Thần biết cậu là nhân yêu, lại rất thân quen với đám sư huynh, là một lựa chọn rất tuyệt, nhưng không biết tại sao, khi cậu nhìn thấy danh hiệu nương tử và phu quân hiện trên đầu nhân vật đại biểu của hai người, trong lòng dâng lên một cảm giác kỳ lạ không bình thường. Dường như... cậu đã quên mất một chuyện gì đó, lại giống như cảm xúc nào đó bị kích phát, khiến cậu có chút bất an.

Vú Triệu gõ cửa, “La Thiếu gia gọi điện thoại cho con này.”

Thẩm Thận Nguyên đi dép lê xuống lầu nhận điện.

“Ngày mai chín giờ có giờ học piano đấy.”

“Nhất định phải học sao?”

“Là cậu tự đề nghị mà.”

“Thật à?” Thẩm Thận Nguyên nỗ lực nhớ lại. Dường như... đúng là có chuyện như vậy, nhưng mà tại sao người trong cuộc đã quên rã, La Thiếu vẫn còn nhớ chứ!

La Thiếu Thần hỏi: “Hay là đổi thành thanh nhạc?”

“...Piano đi.”

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 67: Uy Hiếp (Thượng)

Dịch: Phong Bụi

Học tập, học tập, buổi biểu diễn.

Học Piano vẫn tốt hơn học hát.

So sánh như vậy, nhiệt tình học piano của Thẩm Thận Nguyên lại dâng cao, ngay cả bước chân chạy đến cửa xe cũng trở nên nhanh hơn rất nhiều. La Thiếu Thàn mở cửa xe giúp cậu, Thẩm Thận Nguyên nhìn chiếc ghế an toàn dành cho trẻ em mới toanh ở ghế trước, hơi ngạc nhiên: “Chuẩn bị cho tôi sao?”

La Thiếu Thàn nói: “Coi là ghế lau giày cũng được.”

Thẩm Thận Nguyên vừa lên xe vừa nói: “Cho nên thẻ học viên là xi đánh giày?”

La Thiếu Thàn nói: “Đợi cậu có thể đánh hoàn chỉnh một bài mới được coi là xi đánh giày.”

“Để giày càng sáng càng bóng hơn?” Thẩm Thận Nguyên cảm thấy không đúng lắm, “Vậy tôi không phải là giày rã sao?”

La Thiếu Thàn nói: “Đúng vậy, cỡ bốn mươi bốn.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Ngàn vạn lần không thể đắc tội La Thiếu, vì trí nhớ của anh ta quá đáng sợ. Cậu thắt chặt dây an toàn, thân thể bất an ngọ nguậy, “Tôi cảm thấy không giống như đang ngồi trên xe hơi mà giống như ngồi trong khoang lái của tàu vũ trụ hơn.”

La Thiếu Thàn nói: “Chiếc tàu vũ trụ này nhất định vừa chấp hành nhiệm vụ cứu giúp dân tị nạn vũ trụ.”

“Từ giày đến dân tị nạn vũ trụ, tôi được thăng cấp rã sao?”

“Cậu hy vọng quà sinh nhật năm sau thăng cấp thành dân tị nạn vũ trụ sao?”

“.....”

Piano Duyệt Nhĩ nằm trong một ngõ nhỏ không hề bắt mắt trong thành phố ồn ào náo nhiệt này, hướng nam bắc. Hai bên đường tản ra mùi thơm của đủ loại món ăn vặt, khiến con sâu đói trong bụng của Thẩm Thận Nguyên cứ réo ầm ầm.

“Rẽ sang phải.” La Thiếu Thàn kéo lại Thẩm Thận Nguyên suýt chút nữa bị hàng bắp ngô phía bên trái hấp dẫn.

Thẩm Thận Nguyên Thẩm Thận Nguyên nhìn phòng học piano có vẻ hết sức ưu nhã tĩnh lặng giữa một đống các quán hàng ăn vặt, lặng lẽ thở dài một hơi.

Giáo viên piano là một bà lão thấp người, tóc xoăn ngắn, mắt có chút kém, mang một cặp kính gọng bạc nhỏ nhắn, ăn mặc rất hợp thời, váy đầm màu đen, áo choàng đỏ mận, lúc lại gầy, còn có thể ngửi thấy một mùi nước hoa mát dịu.

Bà lão họ Bành, Thẩm Thận Nguyên liền ngoan ngoãn gọi bà một tiếng cô giáo Bành.

Cô giáo Bành nói: “Học tiếng Anh, chúng ta phải học ký hiệu phiên âm trước. Học piano, chúng ta phải học khuông nhạc trước.”

Thẩm Thận Nguyên thành thật ngồi trên ghế nghe bà giảng về khuông nhạc.

Giọng nói của Bà Bành m`âm mại, tốc độ nói c`ung ch`âm, hơn n`u`a nghĩ đến tuổi của cậu, giảng c`ung h`ết sức t`u`òng t`n, cả buổi sáng Thẩm Thận Nguyên vừa học hiểu đ`ược n`u`a n`o`t và m`ot n`o`t, th`ì vừa h`ết gi`ờ.

Bà Bành ng`ă` trước piano đ`ánh m`ot kh`úc, kh`ông ng`o` lại là bài “Ly bi`et l`òng đau” của Ki`u` D`i H`àng.

La Thiếu Th`ân đẩy cửa ra, v`ay t`ay với Thẩm Thận Nguyên.

Thẩm Thận Nguyên nh`ìn s`ac m`at của bà Bành, th`áy bà khe kh`e g`at đ`au, m`oi c`am quy`en v`o` vừa đ`ược ph`at di` ra.

La Thiếu Th`ân đóng cửa lại.

“Anh quen c`o` gi`áo Bành sao?” Tuy r`a`ng hai ng`o`i kh`ông n`o`i v`oi nhau nh`i`u, nh`ung Thẩm Thận Nguyên có` th`e cảm th`áy s`u` ăn ý trong im l`ang.

La Thiếu Th`ân nói: “Bà á`y là s`u` m`ău c`ua t`oi, sau khi th`áy t`oi qua đ`ời, li`en m`ở m`ot l`op h`oc piano.”

“Hai ng`o`i có` v`e kh`ông th`an thi`ết l`ăm?” Thẩm Thận Nguyên nh`ay cảm th`áy m`ot câu ch`uyen v`o` cùng đau thương v`o` cùng c`au huy`et(s`ao mòn) gi`u`a b`on họ.

“S`u` m`ău kh`ông th`ích giao l`uu v`oi ng`o`i kh`ác.”

“Í?” Thẩm Thận Nguyên ngạc nhiên. Theo kinh nghiệm mà n`o`i, ng`o`i ăn m`ac th`òi trang nh`u` th`e t`ich cách h`ăn ph`ai r`at c`o`i m`ở, n`ang l`uc x`a h`oi r`at cao mới đ`úng.

La Thiếu Th`ân nói: “Trên th`e gi`ới n`ay, s`u` m`ău chỉ yêu hai ng`o`i, m`ot là th`áy t`oi, hai là b`an th`an bà. Th`áy t`oi là c`ay c`au k`ết n`o`i bà v`i th`e gi`ới b`en ngo`ài, sau khi th`áy m`ất, bà li`en kh`ông đ`ể t`âm đ`ến ch`ung t`oi n`u`a. Cho dù m`ở l`op h`oc, h`oc sinh c`ung chỉ nhận tr`e từ m`u`o`i tu`o`i tr`o` xu`o`ng.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Cho n`en, th`e h`oc vi`en đ`anh cho m`ot n`ay nh`at d`inh kh`ông đ`ược gi`ảm gi`a?”

“Thẻ học viên năm không giảm giá, nếu như cậu học không tốt, cánh tay có thể bị đánh gãy.”(giảm giá và đánh gãy cùng một từ, anh Thầy chơi chữ =.=)

“Tôi cảm thấy cô giáo Bành không phải loại người đó.”

“Tôi là loại người đó đây.”

“.....”

Buổi trưa lúc ăn cơm, liền thể hiện rõ nhãn quang kén chọn của bà Bành.

Thẩm Thận Nguyên đi đến một đầu đường, ăn lần lượt các tiệm thuận theo đường về, chuyên ăn những thức ăn đặc sắc của cửa tiệm. La Thiếu Thầy đi theo sau phụ trách trả tiền và ăn nốt những thức ăn cậu ăn không hết. Đến tiệm thứ ba, Thẩm Thận Nguyên có chút ăn không nổi nữa, cậu ngược mắt tiếc nuối nhìn bát cháo hải tiên nóng hôi hổi, trong lòng tranh đấu kịch liệt.

La Thiếu Thầy thấy cậu cuối cùng cũng chịu không nổi sự dụ hoặc của mỹ thực, cầm thìa lên, liền cầm lấy tay cậu cầm thìa thuận thế đưa vào miệng mình.

“Ngon không?” Thẩm Thận Nguyên kỳ vọng nhìn anh.

“Đồ ăn có ngon đến đâu ăn nijeu cũng sẽ khiến dạ dày chướng đau.” La Thiếu Thầy cầm thìa ăn hết cháo, lau miệng nói, “Đi dạo quanh chợ một lát.”

“Mua gì?”

La Thiếu Thầy nói: “Đồ cậu cần.”

Thẩm Thận Nguyên lập tức lên tinh thầ, “Chúng ta đi xem xe đua mới ra đi?”

“Xe karting K30?”(Karting: xe đua có từ những năm 50 thế kỷ XX tại Mỹ, karting k30 là loại xe dành cho trẻ em do một công ty đồ chơi Nhật chế tạo.)

“.....”

Tiếng chuông điện thoại reo ngắn quãng sự rầu rĩ của Thẩm Thận Nguyên.

La Thiếu Thân nhận điện thoại, còn chưa mở miệng đã nghe thấy đối phương nói: “Anh đã từng gặp Mã Ngọc chưa?”

“Gặp rồi.”

“Cho nên chắc hẳn anh rất rõ tình hình của cậu ta.”

“Ừ.”

“Mã gia giấu cậu ta đi rồi.”

La Thiếu Thân nói: “Không kỳ la.”

“Nếu như phải tìm ra Mã Ngọc, nhất định sẽ đổi đầu với Mã gia, trước đó tôi nhất định phải xác định xem có đáng phải làm thế không.” Đồ Lạc Văn thở dài một hơi nói: “tuy trong mắt nhìn người chúng tôi là Cầm y vệ cầm Thượng Phương bảo kiếm, nhưng bản thân chúng tôi rất rõ, tấm áo gấm mặc trên người có tên là Dễ dàng cởi, chỉ cần sai lầm nhỏ thôi, Thượng Phương bảo kiếm sẽ bị thu hồi.”

“Tôi chỉ là công dân tốt hợp tác với cảnh sát, cảnh sát làm thế nào là việc của cảnh sát.”

“Anh đoán xem, nếu như Mã gia biết thông tin là do anh cung cấp thì sẽ thế nào?”

La Thiếu Thân vẫn thản nhiên nói: “Tôi không biết Mã gia sẽ thế nào, nhưng tôi biết La gia sẽ thế nào.”

“Anh đúng là chẳng đáng yêu chút nào. Cô bé l`ần trước chắc là cháu gái của anh phải không, cùng chung dòng máu mà sao tính cách khác xa nhau vậy? Cô bé đáng yêu thế mà.”

“Không phiền anh nhớ nhung.” La Thiếu Thàn ngắt điện thoại không chút lưu tình.

Thẩm Thận Nguyên ngược mắt nhìn đây trông mong, “Anh ta nói thế nào?”

La Thiếu Thàn nói: “Nói lâu như thế mà không nhắc gì đến phí chỉ điểm, cho nên tôi ngắt điện thoại luôn.”

“.....”

Đi dạo một vòng quanh chợ, trong cốp sau của La Thiếu Thàn có thêm một máy CD và sáu đĩa CD, toàn là âm nhạc cổ điển. Đi đâu này khiến Thẩm Thận Nguyên rất tin tưởng vào việc mình sẽ cai được sữa, bởi vì cậu hoài nghi bản thân rất nhanh sẽ quen ngủ quên trước khi uống sữa.

Bà Bành có chút nghi hoặc đối với sự lựa chọn của La Thiếu Thàn, sau khi buổi học chiều kết thúc, bà tặng một CD piano thiếu nhi cho Thẩm Thận Nguyên.

“Cái này thích hợp với con hơn.” Bà nói.

Thẩm Thận Nguyên vẻ mặt tràn đầy “cảm động.”

Lên đến xe, La Thiếu Thàn nói: “Bà ấy có ý tốt.”

“Tôi biết.” Thẩm Thận Nguyên mặt mày rầu rĩ, “Tôi đang lo sau khi trở về vẫn không thể vứt bỏ được cuộc sống tràn ngập ca khúc thiếu nhi.”

“Có thể không vứt bỏ. Tôi vẫn chưa ra album ca khúc thiếu nhi, chắc hẳn rất thú vị.”

“Anh đang nói... anh muốn giúp tôi ra album sao?” Thẩm Thận Nguyên không thể tin được nhìn anh, “Anh đang đùa phải không?”

La Thiếu Thàn mặt không đổi sắc cậu một cái: “Cậu đang mong tôi nói đùa hay là mong tôi không nói đùa?”

Thẩm Thận Nguyên ngây ra một lúc nói: “Tôi cũng không biết. Quen những ngày bị anh coi thường rã, nhất thời được coi trọng, cảm thấy không giống thực lắm.”

“Tôi coi thường cậu lúc nào?”

Thẩm Thận Nguyên xị mặt ra nói: “Cậu không lạc điệu. Lạc điệu thì còn có âm điệu, cậu ngay cả âm điệu cũng không có. Cậu đánh giá bản thân quá cao.”

La Thiếu Thàn nhướn mày.

Thẩm Thận Nguyên tớ cáo: “Đấy là anh nói đấy.”

“Tôi còn nhớ.”

“Còn nữa còn nữa,” Thẩm Thận Nguyên phán chấn, “Người cung Nhân Mã hẳn sẽ thích giọng hát của cậu. Rất có vẻ ngựa thản lướt gió, cho dù nhìn vào bản nhạc, tôi cũng không biết cậu đang hát cái gì.”

La Thiếu Thàn gật đầu nói: “Đâu là sự thật.”

“.....” Thẩm Thận Nguyên chấm dứt chiến tranh, “Vậy anh vẫn muốn giúp tôi ra album sao?”

La Thiếu Thàn nói: “Cậu cho rằng người trèo lên đỉnh Everest là vì muốn hít thở không khí cao hơn trong lành hơn sao? Thuận lợi quen rã, sẽ nhịn không được khiêu chiến độ khó cao hơn.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Chẳng may tôi không đạt yêu cầu thì sao?”

“Tôi sẽ hạ thấp tiêu chuẩn xuống.” La Thiếu Thàn nhìn thẳng về phía trước, bình tĩnh trả lời: “Rã sẽ tìm được điểm cân bằng.”

Không thể không nói, sự giao lưu không chút giới hạn, nói thực lòng mình rất có lợi đối với việc thúc đẩy cảm tình giữa hai bên. Ít nhất đối với Thẩm Thận Nguyên mà nói, quan hệ giữa bản thân và La Thiếu Thành đã vô hình trung tiến lại gần nhau hơn rất nhiều. Bất kể bước tiến này là vì La Lâm Lâm hay là vì những ngày sống chung cùng nhau sau này, đều đã xóa bỏ đi một số hiểu lầm và ngăn cách trước kia của bọn họ, có lẽ đợi cậu trở về thân thể của Thẩm Thận Nguyên, cũng có thể trở thành bạn tốt của La Thiếu.

Mang theo nguyện vọng tốt đẹp, tối ngày hôm đó cậu ngủ rất ngon trong tiếng piano du dương.

Những ngày tháng quá mức bình yên luôn dễ dàng mang đến phong ba bão táp.

Đúng lúc Thẩm Thận Nguyên bắt đầu say mê piano, tự giác học tập nghiêm túc, dự định tích cực chuẩn bị cho buổi biểu diễn trong tưởng tượng, một cuộc điện thoại của Cao Cảnh đã khiến cậu bị cấm túc.

“Cát Phụng đã phát điên rã. Hắn rất có khả năng sẽ đến tìm cậu, cậu phải cẩn thận.”

Thẩm Thận Nguyên căng thẳng hỏi: “Hắn đến tìm tôi làm gì?”

Cao Cảnh nói: “Tuyệt đối không phải đơn giản như việc uống một cốc cà phê. Tư Mã Thanh Khổ phát hiện ra sinh thản bát tự và ảnh chụp của La Lâm Lâm trong căn phòng hắn thuê tạm thời, tôi nghĩ, chắc chắn không phải dùng để tương thân.”(Bùi: tương thân = kết hôn, mai mối, cần dùng đến sinh thản bát tự xem có hợp tuổi hay không, bác Cảnh có thể giải trí mọi lúc mọi nơi =.=)

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Tư Mã đại sư định lúc nào thì bắt hắn?”

“Trong thời gian ngắn chỉ sợ không được.” Cao Cảnh thở dài nói, “Lúc ông ta chạy xuống cầu thang, chạy vội quá, lưng bị vẹo, hiện đang dưỡng thương tại bệnh viện rã.”

“... Thời khắc quan trọng sao lại để xảy ra chuyện!”

“Ông ta đã tìm đõđệ đến giúp, tin rằng sẽ có tin tức sớm thôi.”

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Đõđệ? A Bảo?”

“Cậu vẫn nhớ sao?”

“Ký úc vẫn còn mới mẻ.” Tâm tư Thẩm Thận Nguyên rất khó để hình dung, “Anh có thể hỏi Tư Mã đại sư xem có thể tìm một người nào đó đáng tin hơn không? Ví dụ như sư phụ, sư huynh, sư đệ, hoặc là đ`ông bối ở các môn phái khác?”

“Hỏi rã. Ông ta nói nước phù sa không thể để chảy sang ruộng người ngoài, có mỗi làm ăn đương nhiên phải để người mình làm.”

“.....”

“Tôi sẽ tìm thêm sự giúp đỡ, cậu ở nhà cẩn thận, không có chuyện gì đừng ra ngoài.”

“Tôi phải học piano.”

Cao C`ần sâu xa nói: “Sống sót mới có thể học piano.”

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 68: Uy Hiếp (Trung)

Dịch: Phong Bụi

Thao túng, thao túng, bị thao túng.

Sau khi trở thành La Lâm Lâm, Thẩm Thận Nguyên vẫn luôn sống trong cuộc sống đẹp như mơ – ngủ đủ giấc tự nhiên tinh, mua sắm không cầm dùng đến tìền mặt, cho nên khi có một tiếng quát khiến cậu tỉnh giấc, phản ứng đầu tiên là kinh ngạc. Cậu mặc váy ngủ, đi chân trần chạy xuống lầu, một đám người đang tụ tập trong đại sảnh.

“Bọn họ đang làm gì thế?” Cậu hỏi vú Triệu đi từ trong bếp ra.

Vú Triệu nói: “Là La Thiếu gia bảo người mang tới.”

Lúc đám người tản ra, Thẩm Thận Nguyên đã nhìn rõ diện mạo của thứ đó, “Dương cầm?”

Vú Triệu nói: “Trong nhà chắc chỉ có La Thiếu gia biết đánh thôi.”

Thẩm Thận Nguyên ngón tay bắt đàu ngứa ngáy, “Con cũng biết đánh.” Nếu như ngón tay nhấn xuống có thể tính là đánh.

Vú Triệu hưng phấn, “Hay quá, cục cưng đánh một bài đi.”

Thẩm Thận Nguyên chạy đến bên dương cầm, liền nghe thấy một người nói: “Phải chỉnh lại âm.”

“Vậy chú...” Sắc mặt Thẩm Thận Nguyên bỗng nhiên biến đổi, vô thức xoay người chạy, nhưng vẫn chưa chạy được hai bước liền gục đàu xuống, trong lúc hoảng hốt dường như nghe thấy tiếng kinh hô của vú Triệu.

“Trả mẹ lại cho ta.”

Thẩm Thận Nguyên nhìn thấy bản thân đứng trước mặt mình nói chuyện, vươn tay về phía mình.

Không, đó không phải mình, là La Lâm Lâm thực sự.

Thân thể cậu trở nên lạnh lẽo, hai mắt trùng trùng nhìn cô bé đặt tay lên mặt mình, ra sức kéo xuống.

“Ha.” Cậu bất ngờ mở to hai mắt.

“Cục cưng, con không sao chứ?” vú Triệu xoa xoa khuôn mặt cậu, lại xoa xoa trán cậu.

Ánh mắt Thẩm Thận Nguyên nhanh chóng nhìn quanh tứ phía, “Người đó đâu?”

“Ai?”

“Cát Phụng, Cát Phụng đâu?” Giọng nói của người này cho dù có trải qua hai trăm cái máy đổi giọng cậu cũng không thể nào nhận lầm!

Vú Triệu căng thẳng hỏi: “Con nhìn thấy hắn sao? Ở đâu?

“Chính trong đám người vừa bê dương cầm vào.” Thẩm Thận Nguyên ngẩng dậy, “Hắn đi rã sao?”

Vú Triệu nói: “Sau khi con ngất đi, vú vội vội vàng vàng bế con lên, không chú ý đến bọn họ. Con có nhận lầm không?”

Thẩm Thận Nguyên nói chắc như đinh đóng cột: “Tuyệt đối là hắn!” Trước lúc xoay người đi, cậu nhìn thấy đôi mắt của đối phương, tuyệt đối không có người thứ hai sở hữu đôi mắt âm lãnh như độc xà đó.

“Cục cưng, con có chỗ nào không thoải mái không?” vú Triệu vẫn lo lắng cho cậu.

Thẩm Thận Nguyên lắc lắc đìa.

Vú Triệu thở phào nói: “Có lẽ cục cưng ngất đi quá đột ngột, hắn không kịp chuẩn bị, cho nên làm đảo lộn kế hoạch của hắn. Bất kể hắn đến làm gì, vú nhất định sẽ đứng trước mặt hắn bảo vệ cục cưng. Cục cưng đừng lo lắng, ngủ một giấc, chốc nữa bác sĩ đến, để bác sĩ kiểm tra một chút.”

“Tiểu tiểu thúc thúc lúc nào tới?”

“La Thiếu gia nói là hôm nay có hội nghị, không biết phải họp đến lúc nào.”

“Con muốn gọi điện cho chú ấy.”

Vú Triệu xuống lầu lấy điện thoại cho cậu.

Nhưng sau khi cầm lấy điện thoại, Thẩm Thận Nguyên lại không muốn gọi điện cho La Thiếu Thành nữa. Những ngày gần đây, cậu đã làm phiền La Thiếu quá nhiều, cứ tiếp tục làm phiền như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ bị đối phương ghét. Cậu nhín ống nghe do dự một lúc, cuối cùng gọi vào số của Cao Cảnh.

Điện thoại của Cao Cảnh tự động chuyển tiếp hòm thư thoại.

Thẩm Thận Nguyên nói: “Cát Phụng đến La gia rã, giúp vận chuyển dương cầm. Dương cầm là do La Thiếu gửi tới, màu đen, cool cực kỳ! Sau đó tôi ngất đi, bởi vì hắn nói dương cầm phải chỉnh lại âm mới đánh được, hơ, không phải tôi vì cậu nói đó mà ngất, là sau khi hắn nói xong câu nói đó thì tôi ngất, sau đó không thấy hắn đâu nữa... Đừng hỏi tôi rõt cuộc là chuyện thế nào, cụ thể là như vậy, tôi cũng rất muốn biết hắn đến làm gì, hơn nữa tại sao chưa làm cái gì đã...” (Bụi: đây gọi là lảm nhảm =.=!!!)

Điện thoại trực tiếp trượt khỏi lòng bàn tay cậu.

Thẩm Thận Nguyên từ lông mày đến ngón chân đều cứng đờ, hoàn toàn mất đi tri giác, không thể cử động cũng không có cảm giác, linh hồn dường

như bị nhốt trong một con rỗi gỗ, chỉ có hai mắt còn có thể nhìn thấy cảnh vật phía trước.

Cậu nhìn thấy cảnh vật động đây, tầm mắt dần dần di động về phía trên, sau đó rẽ...

Cậu đang đi sao? Tại sao cậu không cảm thấy gì hết?

Thẩm Thận Nguyên kinh hoàng sợ hãi đến cực điểm!

Cửa bị một bàn tay mở ra, cậu nhìn thấy đó là cánh tay của mình.

Ai đến cản trở tôi đi?!

Thẩm Thận Nguyên gào thét trong lòng.

Hành lang tĩnh mịch, không có đến một bóng người. Hai bên tường xám sẫm và xám bạc giao thoa dần dần lùi lại, tận cùng thảm trải sàn xuất hiện cầu thang đi xuống. Thẩm Thận Nguyên nhìn thấy bậc thang trong tầm mắt dần dần vượt ra khỏi tầm mắt mình, sau đó cảnh sắc trước mặt bắt đầu dịch chuyển xuống dưới...

Cậu đã bị thao túng!

Nhất định Cát Phụng lúc đó đã làm gì đó với cậu.

Thẩm Thận Nguyên liều mạng tập trung tinh thần, tưởng tượng ra cao thủ trong truyền thuyết, thời khắc quan trọng đột ngột mở ra huyệt đạo, sức lực tràn đầy. Cậu rõ ràng đã đánh giá sai vai diễn của mình trong câu chuyện – nhiệm vụ của con tin là đợi được giải thoát.

Nhin thấy bản thân càng lúc càng gần đến cửa lớn, cậu nghe thấy giọng nói của vú Triệu vang lên sau lưng.

“Cục cưng, sau con lại xuống?”

Cảm tập trời đất! Nếu như có thể cử động, Thẩm Thận Nguyên gần như muốn nhào đến hôn hít hai má của vú Triệu!

“Con muốn ra hoa viên sao? Chỗ đó gió lớn, vú lấy cho con cái áo khoác.” Giọng nói của vú Triệu lại biến mất.

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Kẻ câm ngậm hoàng liên còn có thể dùng biểu cảm để thể hiện thống khổ, cậu hiện tại thực sự còn thống khổ hơn cả kẻ câm ngậm hoàng liên! (Hoàng liên: một vị thuốc rất đắng.)

Khung cảnh lại bắt đầu di động.

Cậu cảm thấy bản thân giống như một cái máy quay phim, chỉ phụ trách thu lại khung cảnh và âm thanh hiện trường.

Không biết có phải sự xuất hiện của vú Triệu làm kẻ khống chế cảm thấy nguy hiểm hay không, cậu cảm thấy tốc độ mình chạy ra ngoài tăng lên, gió thổi vào mắt, cũng chẳng có cảm giác gì...

“Cục cưng!”

Thẩm Thận Nguyên nhìn thấy bản thân chui qua cánh cửa chẳng biết khi nào bị mở ra một khe hở nhỏ, nghe thấy vú Triệu gấp gáp đuổi theo phía sau.

Nhanh nhanh nhanh...

Thẩm Thận Nguyên thúc giục trong lòng, tầm mắt liền xuất hiện một chiếc xe ô tô du lịch màu xanh đen, cửa xe mở ra, Cát Phụng mặc một bộ quần áo công nhân vận chuyển bước nhanh xuống, một tay bắt lấy cậu, sau đó móc một khẩu súng từ trong túi áo ra.....

Vú, chạy mau!

Tim Thẩm Thận Nguyên như ngừng đập!

Pằng một tiếng.

Phía sau truy đến tiếng thét chói tai của vú Triệu.

Vú...

Thẩm Thận Nguyên ngây ngẩn nhìn về phía trước, muốn là chút gì đó để phát tiết và biểu đạt cảm xúc nhưng phát hiện ra cậu vẫn chẳng thể làm bất cứ việc gì.

“Về nhà thôi.” Cát Phụng thong dong thu súng lại, tiện tay vứt ra ghế sau xe, nghênh ngang mà đi.

Thời gian trôi qua thật chậm cũng thật nhanh.

Bởi vì Thẩm Thận Nguyên vừa hy vọng xe dừng lại sớm một chút, dừng đi quá xa, vừa hy vọng xe dừng dừng lại nhanh thế, để tránh đối mặt với Cát Phụng. Trong lúc cậu còn mênh mông, xe vẫn cứ dừng lại.

Cát Phụng mở cửa xe, Thẩm Thận Nguyên tự mình đi xuống xe. Trước mặt cậu là một tòa nhà chung cư cũ kỹ năm tầng, tường ngoài bong tróc rêu phong, đâu đây cũng là vết nước đen ngòm. Đi vào hành lang tòa nhà, trên tường loang lổ, từng mảng sơn tường rơi xuống, lộ ra xi măng màu xám. Đủ loại tờ rơi quảng cáo và số điện thoại chiếm cứ các vị trí có thể viết được trên bức tường. Bụi bặm ở góc tường đã thành đống đủ để làm thành một bộ chăn mền.

Cậu đi đến lầu cao nhất, nhìn Cát Phụng cầm chìa khóa mở cửa.

Cửa sổ dán giấy báo, ngăn cản ánh mặt trời, căn phòng u ám che giấu đi khá nhiều sự bẩn thỉu lộn xộn không rõ ràng, khiến cho nó trông không có vẻ không quá bừa bãi nhem nhuốc như trên thực tế.

Cùng với âm thanh đóng cửa, Thẩm Thận Nguyên bất ngờ hít một hơi, sau đó phát hiện bản thân đã có thể cảm giác được sự nhấp nhô của vùng ngực.

“Chúng ta về đến nhà rồi.” Cát Phụng vui vẻ nói.

Thẩm Thận Nguyên căng thẳng quay người lại, lùi sau hai bước, một tay vịn vào ghế dựa, cảnh giác nhìn hắn, “Ông muốn gì?”

“Trở về nhà con không vui mừng sao?” Cát Phụng hỏi một đằng trả lời một nẻo.

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Đây là nhà của ông sao?”

Cát Phụng chậm rãi ngẩng xổm xuống nhìn cậu, khẽ mỉm cười nói: “Suýt nữa quên mất, ngươi không phải La Lâm Lâm.”

Da gà da vịt toàn thân Thẩm Thận Nguyên nổi hết lên khi hắn vừa cười.

“Con đúng là một đứa trẻ ngang bướng, mẹ con nhớ nhung con như vậy, con lại chạy đi chơi lâu đến thế.” Cát Phụng thấp giọng oán trách, trong ánh mắt trông có vẻ yêu thương dặn dặn phát ra sự âm độc quỷ dị.

Thẩm Thận Nguyên bất chợt nhớ ra Cao Cẩn từng nói, Cát Phụng đã điên rää, thế nhưng Cao Cẩn rõ ràng không biết hắn điên đến mức nguy hiểm thế này. Cậu hiện tại chỉ có thể hy vọng Cao Cẩn có thể phát hiện ra điều không ổn từ việc cậu đột ngột ngắt điện thoại, ít nhất kịp đến cứu vú Triệu.

“Sắp đến lúc ăn bữa đêm rää, con trước hãy trò chuyện với mẹ con một chút, cha đi làm cơm cho con.” Cát Phụng vươn tay về phía đầu cậu.

Thẩm Thận Nguyên nghiêng đầu tránh đi.

“Đừng náo loạn nữa.” Tay Cát Phụng dừng giữa không trung, cười cười nhìn cậu, trong mắt lại mang theo sự âm lãnh hoàn toàn tương phản.

Thẩm Thận Nguyên thầm run rẩy, lặng lẽ rụt đầu lại.

“Ngoan lắm.” Cát Phụng hài lòng xoa xoa đầu cậu, sau đó đứng dậy đi vào bếp.

Thẩm Thận Nguyên rón ra rón rén đứng dậy.

“Mẹ đang trong phòng ngủ.” Tuy Cát Phụng không hề có bất cứ lời lẽ đe dọa nào, thế nhưng ngữ khí của hắn biểu đạt rõ tất cả.

Thẩm Thận Nguyên đánh giá đôi chân ngắn ngủn của mình, bất đắc dĩ chuyển về phía phòng ngủ.

Trong không khí có một mùi chanh rất nồng trôi dạt, giống hệt như mùi hương xịt phòng bán ở siêu thị, hơn nữa còn phut nguyên một bình.

Thẩm Thận Nguyên bịt mũi, sợ không cẩn thận chút mũi sẽ bị mùi hương kích thích mà ngạt.

Cửa phòng ngủ khép hờ, lúc đẩy ra còn phát ra tiếng kẽo kẹt của trực cửa đã rỉ sét.

“Mẹ vẫn đang ngủ, đừng làm ồn đánh thức mẹ!” Cát Phụng không vui quát.

“.....” Giọng nói của người mới ồn ào chứ? Thẩm Thận Nguyên dám giận không dám nói mà nghĩ. Có điệu Tư Mã Thanh Khổ không phải nói Sứ Mạn Kỳ đã qua đời rì sao? Chẳng lẽ thực sự được Cát Phụng tìm ra phương pháp khởi tử hãi sinh?

Cậu hiểu kỳ nhìn bóng người trên giường, cảm thấy có chút không bình thường. Không bình thường không chỉ là thân hình trên giường có vẻ quá mức cứng ngắc, mà còn xuất phát từ mùi hôi càng lúc càng nồng từ trong không khí.

Thẩm Thận Nguyên bịt chặt mũi严密, chậm rãi đi đến bên giường, bật đèn lên, sau đó nhìn thấy Sứ Mạn Kỳ đang kinh hoàng nhìn trần nhà, không động đậy, cả khuôn mặt tuy có vẻ sống động như thật, nhưng có sống động như thật thế nào đi nữa cũng không thể che giấu được sự thật cô đã là một khối thi thể!

“Con đang làm gì thế?” Cát Phụng bất ngờ xông vào, lập tức lôi cậu ra ngoài.

Thẩm Thận Nguyên sợ tới mức không dám động đậy.

Cát Phụng sau khi kéo cậu ra khỏi phòng ngủ, lại tắt phut đèn trong phòng ngủ đi.

Điên rää, tuyệt đối điên rää.

Thẩm Thận Nguyên bắt đài hää tưởng lúc mình mua bảo hiểm nhân thọ, điền vào tên người nhận được là ai.

“Suyt.” Cát Phụng lại lặn nữa ngää xõm trước mặt cậu, nhỏ tiếng nói, “Mẹ ngủ rää, đừng làm ôn đánh thức mẹ, biết chưa?”

Thẩm Thận Nguyên khe khẽ gật đài.

“Ngoan. Cha đi làm cơm, con chơi một mình nhé.” Cát Phụng xoa xoa đài cậu, trở về phòng bếp.

Chỉ trong thời gian chưa đầy một phút, Thẩm Thận Nguyên lại cảm thấy giống như đã trải qua một thế kỷ. Thân kinh căng thẳng toàn thân không chút sức lực, cậu chỉ muốn kêu một câu: Cứu mạng!

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 69: Uy Hiếp (Hạ)

Dịch: Phong Bụi

Quỷ sai, quỷ sai, có quỷ sai.

Cậu không biết Cát Phụng làm thế nào trong phòng, chỉ biết rằng khoảng nửa tiếng sáu, Cát Phụng đích thực bưng hai cái đĩa từ trong bếp ra.
“Tiểu quỷ, ăn trưa thôi.”

.....

Bệnh điên càng lúc càng nghiêm trọng r`ăi, vừa r`ăi không phải nói là ăn đêm sao?

Có đi ău Thẩm Thận Nguyên quả thực đã đói r`ăi, cho nên cậu cũng không so đo quan niệm v`ề thời gian nữa, tự động trèo lên ghế ng`ăi.

“Con thích ăn cơm Tàu hay cơm Tây?” Cát Phụng đặt hai cái đĩa trước mặt cậu.

Cho dù Thẩm Thận Nguyên là người thành niên hai mươi lăm tuổi, lúc nhìn rõ cái gì trong đĩa, cũng suýt chút nữa nôn ra. Xét từ số lượng thi thể bị phân giải, mỗi đĩa đ`ău đặt khoảng năm đến sáu con gián.

“Món Tàu là chiên, món Tây là xào, con thích cái nào?” Cát Phụng hỏi rất chân thành.

“Tôi không đói.” Thẩm Thận Nguyên ng`ăi xổm trên ghế, m`ồ hôi lạnh túa ra.

Cát Phụng chau mày nói: “Không ăn sáng không phải trẻ ngoan!”

“Tôi ăn rã mà!”

“Ăn rã? Ăn ở đâu? Con lại lén chạy ra ngoài? Con không biết mẹ con sẽ giận sao? Con xem đi, mẹ không thèm nói nữa rã.” Cát Phụng đứng dậy, khom lưng nhìn cậu, “Hiện giờ, hoặc là ngoan ngoãn ăn hết bữa sáng, hoặc là xin lỗi mẹ, đến lúc mẹ không giận nữa mới thôi.”

Mu bàn tay Thẩm Thận Nguyên dán chặt vào lưng ghê, ấp úng nói: “Mẹ mệt quá ngủ rã, tôi đợi mẹ tỉnh lại rã xin lỗi.”

Cát Phụng nói: “Trước ngoan ngoãn ăn hết cơm đi.”

“... Ông ăn trước đi.”

“Con đang mặc cả với ta sao?” Cát Phụng cầm đĩa đưa đến trước mặt cậu.

Ánh mắt Thẩm Thận Nguyên dao động. Ánh mắt âm độc của Cát Phụng và những thi thể côn trùng tan nát trong đĩa đầu chẳng phải quang cảnh đẹp đẽ gì cho cam.

Cộc cộc cộc.

Tiếng gõ cửa ngăn lại cái đĩa càng lúc càng vươn đến gần, sắp chạm đến môi của Thẩm Thận Nguyên.

Cát Phụng chau mày, tiện tay đặt cái đĩa xuống, quay người mở cửa.

Thẩm Thận Nguyên thở hắt ra một hơi. Cho dù người đến là ai, cậu cũng quyết định lập bài vị trường sinh cho hắn tại nhà.

“Người đến đây làm gì?” Cát Phụng chặn tại cửa, không vui nói.

“Người quên giao dịch của chúng ta rã sao? Ta đến mang người đi.”

“Giao dịch? Giao dịch gì?” Ngữ khí của Cát Phụng cực kỳ khó chịu, dường như hắn hoàn toàn không phải thực sự quên mất giao dịch, mà là không chịu thực hiện.

Thái độ này hơi khiến người khách tức giận, hắn hơi cao giọng nói: “Chúng ta đã thỏa thuận r`ă, người đưa La Lâm Lâm cho bọn ta, bọn ta giúp người tìm người c`ân.”

“Người đâu?”

“Bọn ta sẽ tìm ra! Dựa vào bản lĩnh của ngươi, chẳng lẽ còn sợ bọn ta không tuân thủ lời hứa sao?”

“Người đâu?”

“La Lâm Lâm ở đâu?”

“Người đâu?”

“.....”

Nhân lúc cuộc đối thoại của hai người cứ quẩn quanh, Thẩm Thận Nguyên lặng lẽ trượt xuống từ trên ghế, chạy vào phòng ngủ. Cho dù trong phòng ngủ có một cái xác đang nằm rất đáng sợ, nhưng cậu để ý thấy so với phòng khách, phòng ngủ có Sứ Mạn Kỳ sạch sẽ hơn nhiều. Có lẽ coi trọng cô, Cát Phụng sẽ không thay đổi căn phòng. Trong lòng cậu hy vọng như thế, sau đó mò mẫm đi đến bên cửa sổ, vươn tay kéo tấm rèm nặng nề ra, ánh sáng trắng chói mắt khiến cậu không mở nổi mắt.

Thẩm Thận Nguyên vơ những thứ linh tinh tích đống bên giường, nhào tới trên cửa sổ. Cửa sổ chống trộm han rỉ giống như lồng giam, nhốt chặt cậu bên ngoài bức tường của tự do. Cậu lại không hề nản lòng, nhìn thấy cửa chống trộm không nằm ngoài dự đoán của cậu, kỳ thực, cho dù không có cửa chống trộm cậu cũng không thể nhảy xuống từ tầng cao thế này, cậu cũng không phải là spiderman. Điều cậu muốn là làm thế nào để người khác nhìn thấy tín hiệu cầu cứu của cậu.

Cậu nhớ tới nhân vật chính trong phim đài thích dùng đèn pin lóe lóe bên cửa sổ...

Mấy ông đạo diễn đó chẳng lẽ không nghĩ tới là không phải hộ gia đình nào cũng có đèn pin, cũng không phải trong cái đèn pin nào cũng đều có pin!

Không có đèn pin phải làm thế nào? Làm thế nào...

Đều óc Thẩm Thận Nguyên vận động hết công suất. Một biển phim xem để học hỏi kỹ thuật diễn xuất vào thời khắc quan trọng trở thành kho kỹ năng, chỉ có điều đến bây giờ cậu vẫn chưa nghĩ ra được kỹ năng gì có ích...

SOS!

Cậu bất ngờ nhớ ra cảnh nhân vật chính khi bị nhốt, đã dùng sơn viết SOS lên cửa sổ.

.....

Sơn còn hiếm hơn cả đèn pin!

Thẩm Thận Nguyên đau cả đầu.

Có ai không gọi ý cho tôi một chút đi!

Pắc một tiếng súng vang lên.

Đúng rồi! Tiếng súng. Người ở gần đây nghe thấy tiếng súng nhất định sẽ báo cảnh sát. Không đúng! Thẩm Thận Nguyên sau đó mới nhận ra tiếng súng phát ra từ trong phòng khách. Là Cát Phụng? Hay là người khách?

Cậu căng thẳng. Hai kẻ này đều không có ý tốt với cậu, cậu cũng không biết rọi vào tay ai tốt hơn. Nếu như cậu có thể sắp xếp tình tiết bộ phim, hy vọng một viên đạn có thể hạ gục cả hai người.

Lúc Cát Phụng cầm súng đi vào phòng, cậu liền biết kỳ tích chỉ xảy ra trong cảnh chiến đấu giữa anh hùng và kẻ xấu, mà không phải trong cảnh chó cắn chó giữa hai tên kẻ xấu.

“Chúng ta phải đổi chỗ ở thôi.” Cát Phụng đi thẳng đến chỗ Sứ Mạn Kỳ, vươn tay bế cô lên.

Thẩm Thận Nguyên dựa vào cửa sổ, ra sức làm nhạt đi cảm giác tần tại cửa bản thân.

Cát Phụng đột nhiên dừng bước, không hài lòng nhìn cậu hỏi: “Còn không đi? Con muốn ở cùng với xác chết sao?”

“.....”

Đi qua phòng khách, một khuôn mặt chất phác chết không nhắm mắt nhìn lên trần nhà, máu chảy ra từ ngực, ướt đẫm mảng lớn áo sơ mi.

Đóng phim nhanh rã, chỉ cần lừa mình dối người mà tin rằng cảnh tượng trước mắt cũng là hiệu quả hợp tác giữa đạo cụ và diễn viên, Thẩm Thận Nguyên cảm thấy bước qua thi thể hoàn toàn không phải việt quá khó khăn.

Cát Phụng ôm thi thể xuống lầu, mở cửa xe ra.

Thẩm Thận Nguyên thấy hắn không chú ý đến mình, do dự có nên nắm bắt cơ hội chạy trốn hay không.

“Ta đã không chê linh hồn của ngươi.” Cát Phụng cầm súng, âm trầm chĩa vào đầu cậu, “Nhưng mà dạo gần đây ta lại rất thích cái cảm giác dùng súng giết người. Nếu như ngươi chủ động chạy trốn, vậy thì quá tốt rồi. Ta vừa khéo luyện được súng.”

Thẩm Thận Nguyên ra sức thể hiện sự ngây thơ vô tội, “Hoàn toàn không nghĩ đến.”

“Vậy thì tốt, lên xe.” Cát Phụng thu súng lại lên xe.

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Hắn rõ cuộc là điên thật hay điên giả?

Bất kể Cát Phụng là điên thật hay điên giả, ít nhất thiên phú phạm tội của hắn hoàn toàn không bị thui chột. Đổi xe, ngụy trang, đi đường vòng, ra

khỏi thành phố... dường như có một bản kế hoạch đã được lên từ lâu, làm từng bước một cách tinh táo lại chắc chắn. Thẩm Thận Nguyên hoàn toàn không tìm ra được bất cứ kẽ hở nào có thể chạy trốn.

Nhìn thấy xe rẽ vào quốc lộ, chầm chậm rời khỏi thành phố này, Thẩm Thận Nguyên gằn như đã tuyệt vọng.

Vú Triệu rốt cuộc có được cứu hay không?

La gia có phát hiện ra cậu đã mất tích hay không?

La Thiếu có thể tìm ra cậu như lần trước hay không?

Thẩm Thận Nguyên nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng không ngừng cầu nguyện kỳ tích xảy ra.

Sau đó...

Kỳ tích thực sự xảy ra rồi.

Chỉ là tại sao kỳ tích khác xa với trong tưởng tượng vậy?

“Ông có nhìn thấy...” Thẩm Thận Nguyên hoài nghi không biết bản thân có bị lây bệnh điên không, “có một con trâu đang chạy ngoài cửa sổ?”

Cát Phụng phát ra tiếng cười ha ha quỷ dị.

Thẩm Thận Nguyên yên tĩnh một lúc, cuối cùng nhịn không được nữa, “Thật đó, đúng là có một con trâu... phía trên còn có một người đang cười.” Người đó cười lên từ lúc nào thê? Tại sao lúc trước cậu không phát hiện ra? ...Người đó đang vẫy tay với cậu.

Cát Phụng hỏi: “Đầu óc bị ẩm hả? Trâu sắt à?”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Người đầu óc không bình thường còn có thể cười người khác đầu óc bị ẩm?

“Đứa trẻ nhỏ nói dối sẽ biến thành con gián đó.”

“...” Liên tưởng đến tình trạng thê thảm của con gián trong đĩa, Thẩm Thận Nguyên cho rằng đây là câu trù ẻo độc địa nhất cậu từng nghe thấy.

“Đứa trẻ lớn nói dối...”

“Cẩn thận!” Thẩm Thận Nguyên mất khống chế kinh hô!

Người cưỡi trâu đó cứ thế chặn ngay trước mũi xe, thậm chí khoảnh khắc xe không kịp phanh mà tông vào, cậu rõ ràng nhìn thấy người đó mỉm cười.

Chính bởi vì nụ cười đó, bàn chân vốn muốn nhấn vào phanh xe của Cát Phụng đột ngột nhấn vào chân ga, ra sức đạp.

Thẩm Thận Nguyên hít một hơi lạnh, huyết dịch toàn thân như đông lại.

Nhưng chiếc xe ngừng lại một cách quỷ dị.

Cát Phụng ra sức đạp chân ga, xe vẫn cứ không động đậy.

Người cưỡi trên lưng trâu đi xuống, nhè nhẹ gó lên cửa xe.

Cát Phụng lén nòng, mở cửa xe ra, nhắm thẳng vào trán đối phương, không chút do dự bóp cò.

Pắc, tiếng súng vang lên, không thấy đạn.

“Ta là quỷ sai.” Nụ cười ngoài cửa sổ vẫn rạng rỡ như nắng mặt trời.

“Quỷ sai phải được triệu hồi mới có thể bước vào nhân giới.” Cát Phụng rõ ràng không tin.

Quỷ sai cười nói: “Bạn họ lười nhác. Ta thì khác, ta là quỷ sai làm việc tích cực, thích ôm việc vào người. Hiện giờ ngươi đã bị bắt, mời xuống xe, chủ động giao ra linh hồn con tin trong tay.”

Cát Phụng nói: “Ta là người, ngươi không có quyền bắt ta.”

“Quỷ sai chỉ có thể bắt ma? Vậy biến ngươi thành ma là được r`ă.” Quỷ sai cười hi hi nói.

Núi cao còn có núi cao hơn a. Thẩm Thận Nguyên nhìn thấy dáng vẻ kinh ngạc của Cát Phụng, trong lòng sung sướng, nếu như không phải không khí hiện giờ không cho phép, cậu g`ằn như muốn cất cao giọng hát.

Cát Phụng lạnh mặt nói: “Ngươi cảm thấy ngươi có thể sao?”

“Ta cảm thấy ta có thể.” Tay phải của quỷ sai nhanh như chớp trượt vào trong áo khoác của Cát Phụng, trước khi hắn hoàn h`ằn đã thu tay v`ề, lôi ra một khối Thẩm Thận Nguyên nhìn không rõ nhưng lại khiến Cát Phụng sợ hãi biến sắc, nói: “Linh h`ồn yêu thương nhất đương nhiên phải để nơi g`ằn trái tim nhất.”

Qu`ang mắt Cát Phụng d`ằn d`ằn đỏ lên, “Trả cô ấy lại cho ta.”

“Có thể, làm một cuộc giao dịch đi. Giao linh h`ồn của La Lâm Lâm ra đây.” Quỷ sai nói, “Cô bé chắc hẳn không quan trọng với ngươi.”

“Không được.” Cát Phụng từ chối thẳng thừng ngoài dự đoán, “Nó là con gái của ta và Sử Mạn Kỳ, phải ở cùng chúng ta.”

“Cô bé không phải.”

“Nó phải! Nhất định phải. Ta đã hứa với Mạn Kỳ, sẽ đem nó trở v`ề vĩnh viễn ở cùng bọn ta.” Cát Phụng ác độc nói, “Nó sao có thể không phải con gái của bọn ta?”

Thẩm Thận Nguyên có chút hiểu ra tại sao hắn lại phát điên r`ă. La Lâm Lâm là con gái của La Khải Trạch và Sử Mạn Kỳ, là cái kim trong lòng hắn, nhưng bởi vì lời hứa với Sử Mạn Kỳ, hắn không thể không giữ cô bé lại, cái chết của Sử Mạn Kỳ cộng thêm sự xung đột mạnh mẽ của cảm giác mâu thuẫn này khiến hắn tính tình vốn cố chấp càng lúc càng trở nên cực đoan.

Quỷ sai không tranh luận với hắn, nhìn nhìn Sử Mạn Kỳ trên ghế lái phụ, dùng giọng điệu như chuyện phiếm với bạn cũ nói: “Làm cương thi thất bại r ồi sao?”

Cát Phụng đột nhiên bắt lấy tay của quỷ sai, móng tay nhấn sâu vào trong da thịt y, “Ta bắt được ngươi r ồi, ngươi không phải quỷ sai.”

Quỷ sai mỉm cười nói: “Tin ta đi, so với các đáp án khác, ngươi sẽ thích đáp án này hơn.”

R ầm.

Chân trước của con trâu giẫm lên mui xe, bắt mân nhìn chầm chầm một người một quỷ sai ng ồi trong xe nói chuyện không dứt.

Quỷ sai thở dài nói: “Ngươi đến lúc nào mới học được cách kềm chế nóng giận đây.”

Con trâu đung đưa cái đài.

“Được r ồi, làm chuyện chính thôi.” Quỷ sai cứng rắn gỡ tay ra khỏi những ngón tay của Cát Phụng, mặc cho móng tay của hắn rách lênh da thịt, cất linh hồn của Sử Mạn Kỳ vào trong ngực, “Nhiệm vụ của ta là tìm lại linh hồn của Sử Mạn Kỳ, những chuyện khác không liên quan đến ta, cho nên, hành trình của các ngươi có thể tiếp tục r ồi.”

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 70: Trở Về (Thượng)

Dịch: Phong Bụi

Đơn giản, thô bạo, nhảm không chuẩn.

“Không phải chứ?” Thẩm Thận Nguyên không những nghĩ trong đầu như vậy mà còn nói ra miệng.

Quỷ sai thở dài nói: “Chịu thôi. Theo pháp luật địa phủ, cho dù trong lòng ta muốn đánh hắn biết bao, cũng chỉ có thể nghĩ trong lòng, một khi thực thi bằng hành động, hậu quả rất nghiêm trọng, tiền lương tháng này của ta nhất định sẽ bị trừ sạch. Như thế thì con bò của ta không thể ăn bít tết được rồi.”

Con bò giẫm lên mui xe vẫy vẫy tai, ánh mắt bất thiện nhìn Cát Phụng.

(Bụi: Vì ngưu không tiếng Trung đài chỉ trâu, bò, nhưng dựa vào thông tin cụ thể hơn trong chương này thì Bụi xin sửa lại là bò. Mà hình như có một tranh của Tuyết Đại Huân vẽ anh quỷ sai và con bò này rõi thì phải.)

Thẩm Thận Nguyên: “...” Thế giới lớn như vậy, không chuyện lạ nào là không có. Bò ăn bít tết, tự cung tự cấp, tiện thật.

Đáy mắt của Cát Phụng lóe lên ánh sáng quỷ dị, tay phải bất ngờ ném ra một tấm hoàng phù, trúng ngay trán quỷ sai, đồng thời, tay trái nhanh chóng mở cửa xe ra. Quỷ sai bị đánh trúng lùi xuống hai bước tránh khỏi sự công kích của cửa xe, cười hi hi nhìn Cát Phụng xông tới, giờ hai tay đài hàng, “Định thân phù? Bây giờ ta nên đài hàng hay là đứng yên bắt động đây?”

Cát Phụng coi như không nghe thấy, giơ nắm đấm nhắm thẳng vào mặt y.

Quỷ sai loạng choạng lại lùi thêm hai bước, giơ tay ngăn lại con bò đang định xông lên, mỉm cười nói: “Đánh quỷ sai à, cho nên nếu như ta đánh trả, chắc hẳn được coi là phòng vệ chính đáng đúng không? Nếu như địa phủ vẫn chưa có quy tắc này, có thể bắt đầu quy định từ lần này rồi.”

Tiếng “Rồi” vừa phát ra, tay của y đã nắm lấy cổ Cát Phụng, nhẹ nhè vặn, xoay người hắn lại ấn lên xe.

Cát Phụng nắm rạp trên đinh xe, ra sức giãy giụa, chỉ có điệu sức lực của hắn trong mắt quỷ sai chẳng khác nào con sâu róm. “Đừng tốn sức nữa, vô dụng thôi.” Quỷ sai hảo tâm nhắc nhở.

“Tại sao lại phải đến? Tại sao lại phải chia rẽ bọn ta? Tại sao cả thế gian này đều muốn chia rẽ bọn ta!” Một nắm đấm của Cát Phụng đập lên đinh xe.

Thẩm Thận Nguyên ngồi trong xe không chịu nổi ồn ào, len lén xuống xe từ một bên kia, vòng qua đuôi xe. Bốn phía vắng lặng, không có lấy một người lạ, dường như thế giới này chỉ thuộc về bọn họ. Cậu không dám nghĩ nhiều, lặng lẽ lùi sau, quan sát diễn biến tình hình từ khoảng cách hai mét.

Quỷ sai nói: “Cô ấy đã được xác định chỉ có thể sống đến ba mươi tuổi.”

“Tại sao? Cô ấy là người tốt, cô ấy chẳng làm gì xấu cả, tất cả việc xấu đều do một mình ta làm! Nếu như có báo ứng, đáng ra phải báo ứng lên người ta mới đúng! Tại sao người chết là cô ấy mà không phải ta?”

“Loại chuyện này không cần tranh giành, từng người một, rồi sẽ đến lượt ngươi. Hơn nữa, chết hoàn toàn không phải kết thúc, chỉ là tiến vào một vòng luân hồi mới mà thôi. Hối cải sớm sẽ có lợi cho tương lai của ngươi.”

“Nếu như ta hối cải, liệu có thể ở bên cô ấy sao?”

“Nói thực, tỷ lệ rất nhỏ.”

“Ha ha ha ha...” Cát Phụng tuyệt vọng cười như điên dại.

Quỷ sai chú ý đến dị động trên ngón tay hắn, nhỏ giọng nói: “Ngươi là đệ tử Thân thông phái, chẳng lẽ thực sự không nhận ra ta là ai sao?”

Ngón tay Cát Phụng chợt khụng lại.

“Ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói, ta bảo đảm ba hòn bảy vía của ngươi không bị hủy diệt. Nếu như...” Giọng nói của quỷ sai ngừng lại.

Nhìn từ góc độ của Thẩm Thận Nguyên, tóc của Cát Phụng thấp thoáng xuất hiện một ánh sáng lam, không, là một ngọn lửa màu lam, giống như ngọn lửa xanh chính giữa bếp lò, lặng lẽ đốt lên, nhưng lại không hề đốt cháy da thịt.

Quỷ sai buông tay ra, lùi sau một bước nói: “Ta rõ cuộc cõng biết tại sao ngươi được cho là truyền nhân kiệt xuất nhất của Thân thông phái trăm năm trở lại đây rã, không ngờ thực sự có thể mượn thân lực. Có điều vận khí của ngươi không may mắn...” Trước khi ánh sáng xanh trên người Cát Phụng hoàn toàn hóa thành thực thể, tay của quỷ sai chậm rãi hóa thành hư không, tiến vào trong thân thể của Cát Phụng.

Sắc mặt Cát Phụng đại biến, khắp người run rẩy không khống chế được.

Tay quỷ sai móc một lúc, móc ra một viên châu màu xanh thẫm to bằng móng tay, lẩm bẩm: “Thì ra luyện được nguyên đan giả.” Ngón tay y miết miết, bóp vụn nguyên đan giả.

Ánh sáng lam nhạt dần, Cát Phụng lập tức ngất đi.

Quỷ sai tra xét toàn thân hắn như lật thi thể, theo tay hắn càng lúc càng đi xuống, Thẩm Thận Nguyên chú ý thấy tính khí của con bò bắt đầu trở

nên nóng nảy, lúc đàùi là đuôi phẩy qua phẩy lại, sau đó là chân trước giậm giậm tại chỗ, mỗi một lầùi đàùi có thể nhìn thấy hố sâu.

Ngón tay của quỷ sai tiến vào ủng lấy ra được gì đó.

Thẩm Thận Nguyên trốn sau đuôi xe len lén quan sát.

“Tìm thấy rã.” Quỷ sai vừa định đứng dậy, đột nhiên “Í” một tiếng, gõ ủng của Cát Phụng ra.

Con bò gầm lên một tiếng.

Dựa vào thường thức của một người trưởng thành hai mươi lăm tuổi mà nghe, Thẩm Thận Nguyên cảm thấy tiếng gầm này không giống bò một chút nào, mà giống mãnh thú trong rừng sâu hơn. Xét theo tập tính thích ăn bít tép của nó, cậu cảm thấy điều này cũng không kỳ lạ lắm.

“Được rã, tìm thấy rã.” Quỷ sai lột ra được một tấm bùa trong suốt từ đế giày của hắn, chú ngữ đỏ tươi thấp thoáng, lập lòe trên mặt giấy. Y đưa tấm bùa đến trước mặt con bò, “Ngươi đoán xem cái này dùng để làm gì?”

Con bò cúi đàùi cọ cọ vào chân y, không thèm nhìn tấm bùa, tỏ ý bẩn thân không hứng thú.

“Ta cảm nó, có thể cảm thấy nó đang ảnh hưởng đến cảm xúc của mình...” Quỷ sai lầm bẩm, “đột nhiên rất muốn giấu ngươi đi, không để cho bất cứ ai nhìn thấy.”

Con bò bất ngờ dựng đứng hai tai.

Quỷ sai lắc lắc đàùi, nhét tấm bùa vào trong ngực, “Vẫn là làm chút chính sự thôi. Sử Mạn Kỳ đương thọ đã tận, hồn quy địa phủ, Cát Phụng mệnh chưa đến lúc tuyệt, giao cho nhân giới. Còn có...” Hắn nhìn về phía Thẩm Thận Nguyên.

Thẩm Thận Nguyên đại kinh thất sắc, “Tôi không phải cũng đến lúc rã chứ?”

“Yên tâm, là một fan bụi của cậu, tôi nhất định cố gắng bảo đảm cậu được sống thọ và chết tại nhà.” Quỷ sai cười cười với cậu, “Đúng rã, cậu còn mang theo giấy ký tên sẵn không? Cho tôi một tấm làm kỷ niệm đi.”

“Không mang. Í? Sao anh biết?”

“Tôi là quỷ sai mà. Đừng nói tôi làm fan vô ích, tôi sẽ đem lại cho cậu chút phúc lợi.”

Thẩm Thận Nguyên còn chưa hoàn hồn từ nụ cười của đối phương, đã mất đi quyền khống chế đối với thân thể lần nữa, nhưng không mất cảm giác giống lúc trước, lần này giống như ... siêu thoát? Tầm mắt của cậu chậm rãi nâng lên cao, chậm chậm nhìn thấy đỉnh đầu của quỷ sai, nhìn thấy con bò phía sau lưng y đang vui vẻ thở phì phì, còn nhìn thấy trong tay quỷ sai ném một đám sương trắng bay về phía dưới chân cậu.

“Chúc cậu thuận buồm xuôi gió.” Quỷ sai vẫy tay với cậu.

.....

Chẳng lẽ, cậu sắp trở về sao?

Thẩm Thận Nguyên không dám tin mà nghĩ. Nguyên vọng bị tiêu tan quá nhanh lần liền trở thành khu vực cấm, nếu như không nắm chắc 100% tuyệt không dễ dàng mở ra.

Nhưng hiện tại có phải nắm chắc 100% không?

Cậu không dám tin tưởng 100%. Tuy rằng đối phương là quỷ sai, nhìn thủ pháp y xử lý Cát Phụng cũng đích thực là rất lão luyện rất dứt khoát rất có bản lĩnh, thế nhưng phương pháp hoán đổi linh hồn không khỏi quá qua loa thì phải? Ít ra cũng phải xác định địa điểm trước chứ... y khẳng định y biết bệnh viện ở chỗ nào chứ?

Thẩm Thận Nguyên ngắt đi.

Quỷ sai nhìn con bò, “Quân cứu viện đã tới chưa?”

Con bò gật gật đ`âu.

“Chúng ta đã hoàn thành công việc, trở về đi thôi.” Quỷ sai ôm lấy thân thể của La Lâm Lâm nhét vào ghế sau xe, lại nhét Cát Phụng vào ghế lái, nhìn nhìn mui xe bị chấn trước của con bò giẫm lõm vào nói, “Ngươi đoán xem công ty bảo hiểm có trả tiền không?”

Bò ngoe nguẩy đuôi.

“Cũng đúng, tội phạm tử hình không cần phương tiện di lại.” Quỷ sai huơ huơ ống tay áo.

Con đường vắng vẻ lại náo nhiệt trở lại.

Quỷ sai đóng cửa xe lại, cưỡi với con bò một cái, rầm cùng nhau biến mất bên đường.

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 71: Trở Về(Trung)

Dịch: Phong Bụi

Tỉnh rã tỉnh rã, cẩn tra rõ.

“Cậu nghi ngờ Tiểu Thẩm đã trở về thân thể của mình rã sao?” Cao Cẩn một tay cầm điện thoại, một tay xoay gấp vô lăng.

“Hiện tại chỉ có thể nói, tôi nghi ngờ Lâm Lâm đã trở về thân thể của mình.”

“Sai một ly đi một dặm.” Cao Cẩn nói, “Tôi lập tức đi bệnh viện. Bên cậu có gì cần giúp đỡ không?”

La Thiếu Thân day day đường giữa hai lông mà nói: “Không, giữ liên lạc.”

“Cho dù tôi có quên số điện thoại của cậu, cậu cũng sẽ không quên số của tôi đâu.”

La Thiếu Thân: “...”

Bác sĩ đi ra khỏi phòng bệnh.

Đám người La Định Âu đều tiến lên.

La Học Mẫn căng thẳng hỏi: “Lâm Lâm sao rã?”

“Bên ngoài thân thể cô bé không chịu bắt cứ thương tích nào, bên trong còn cẩn làm vài cuộc kiểm tra nữa. Vấn đề duy nhất hiện giờ là tình thần của cô bé, thần trí của cô bé thì tỉnh táo, nhưng không chịu mở mắt.”

La Học Mẫn hỏi: “Vậy phải làm sao?”

“Có lẽ phải để chuyên gia khoa th`ần kinh đến xem.”

La Định Âu nói: “Được, được. Đ`äu nhò cậy vào các anh hết, chỉ c`ần có thể chữa trị cho Lâm Lâm, hạng mục nghiên cứu y học hay thiết bị y tế mới của bệnh viện các anh tôi đ`äu có thể tài trợ và đ`äu tư.”

“Cảm ơn, chúng tôi nhất định sẽ cố hết sức.” Bác sĩ hàm súc bày tỏ cảm ơn xong, lập tức đi tìm chuyên gia cùng y tá.

La Định Âu đẩy cửa phòng bệnh ra.

La Lâm Lâm nằm trên ga trải giường trắng như tuyết, tấm chăn màu cũng trắng như thế nàm n`ên cho khuôn mặt không chút huyết sắc của cô bé.

“Lâm Lâm, là ông nội đây.” La Định Âu ng`ă xuống bên cạnh cô bé.

La Lâm Lâm cuộn mình lại càng dữ hơn.

La Định Âu bất đắc dĩ nhìn La Thiếu Th`ần. Trong thời gian này, La Thiếu Th`ần nghiêm nhiên là người La Lâm Lâm tin tưởng nhất.

La Thiếu Th`ần đi đến bên cạnh giường bệnh, vươn tay khe khẽ xoa trán cô bé, nhưng cảm thấy từ thân thể đến tâm h`ồn cô bé càng run rẩy kịch liệt hơn. Anh lặng lẽ thu tay lại, nhẹ giọng nói: “Mọi người đ`äu ở đây.”

La Lâm Lâm nghiêng đ`äu, rúc đ`äu vào trong chăn.

La Khải Trạch dịu giọng nói: “Lâm Lâm, là bố đây. Bố ở đây, người xấu đã bị bắt r`ă, con không phải sợ hãi nữa.”

Bọn họ dỗ dành một lúc, La Học Mẫn có công sự phải đi trước, La Khải Trạch ra ngoài hút thuốc, trong phòng chỉ chờ lại La Định Âu và La Thiếu Th`ần.

“Xảy ra chuyện gì r`ă sao?” La Định Âu hỏi.

La Thiếu Thàn ngây ra, “Chuyện gì?”

“Con và Lâm Lâm.” La Định Âu nói, “Tình cảm của con đối với Lâm Lâm, ý ta là sự quan tâm, dường như không còn… chuyên chú như lúc trước.”

La Thiếu Thàn nói: “Con bé hiện giờ khiến con cảm thấy xa lạ.”

“Đúng vậy, lúc con gặp Lâm Lâm con bé đã trở nên cởi mở, nhưng Lâm Lâm này mới là Lâm Lâm ta quen thuộc. Con biết tại sao con bé trở nên như vậy không? Muốn tạo một bất ngờ cho mẹ mình vào ngày sinh nhật của mẹ, không ngờ trốn trong tủ quần áo lại bắt gặp mẹ ở cùng người đàn ông khác.”

La Thiếu Thàn trầm mặc thật lâu nói: “Cô ấy đã chết rã.”

“Đúng vậy, đã chết rã.” La Định Âu mệt mỏi thở dài, “Vẫn còn trẻ như vậy mà lại đi trước ta một bước.”

“Nhân sinh vô thường. Cát Phụng bị bắt rã, hy vọng Lâm Lâm có thể bắt đầu lại từ đầu.”

“Bắt đầu lại từ đầu nên có một môi trường hoàn toàn mới.” La Định Âu nói, “Ta sẽ sắp xếp cho nó ra nước ngoài.”

La Thiếu Thàn kinh ngạc hỏi: “Một mình sao?”

La Định Âu nói: “Còn có Học Giai, nó cũng cần thay đổi môi trường cho khuây khỏa. Kế hoạch Tinh La Thành gấp phải trả ngại, ta sẽ suy nghĩ lại việc lập chi nhánh tại Châu Âu, đến lúc đó cho thê bảo Khải Trạch qua, còn có thể ở gần chăm sóc Lâm Lâm. Kỳ thực ta đã có ý này từ lâu, xem Lâm Lâm có chút chuyển biến tốt nào không mới quyết định, hiện tại nghĩ lại, vẫn nên đưa nó đi thì tốt hơn. La gia hiện giờ không yên ổn nữa, ở lại chỗ này không biết còn xảy ra chuyện gì.”

Đối với La Lâm Lâm thực, có thể đi đầu này đúng là một lựa chọn tốt.

La Thiếu Thàn nói: “Học Giai có đặng ý không?”

“Dân chủ và cưỡng chế đâu có lợi và hại của mình, cách tốt nhất là lúc cản dân chủ thì dân chủ, lúc cản cưỡng chế thì cưỡng chế.” La Định Âu sâu xa nói.

Cửa bị gõ hai cái.

La Thiếu Thàn mở cửa ra, ĐôLạc Văn cười tủm tỉm đứng trước cửa.
“Tôi nghe nói La tiểu tiểu thư bình an trở về, nên đến thăm hỏi.”

Ánh mắt La Định Âu quét qua.

ĐôLạc Văn nâng tay thể hiện ý thăm hỏi.

La Định Âu gật gật đài, quay người chấn trước giờ gường bệnh.

La Thiếu Thàn hiểu ý đi ra khỏi phòng bệnh, đóng cửa lại.

“La tiểu tiểu thư thế nào rã?” ĐôLạc Văn mòi anh một thanh kẹo cao su.

La Thiếu Thàn khóc léo từ chối, “Không bị thương.”

“Cát Phụng vẫn chưa tỉnh lại, vừa hay cũng được đưa vào trong bệnh viện này.” ĐôLạc Văn mỉm cười nói, “Hiện giờ hắn trói gà không chặt, lên Đào Bảo mua cây kiếm nhựa ở gian hàng tã nhất đã có thể hạ gục hắn rã. Các anh sẽ không nhân cơ hội làm gì đó chứ?”

“Anh đang ngầm ra hiệu cho tôi làm gì sao? Cảnh sát Đô?”

“Ngài nghĩ nỗi rã. Tôi chỉ đến tìm hiểu tình hình thôi, chúng tôi phát hiện trên người Cát Phụng mang một khẩu súng có đạn, cho nên muốn hỏi xem anh đã đoạt thức ăn trước miếng hổ thế nào thôi?”

La Thiếu Thàn nói: “Lúc tôi đến, xe đỗ bên đường, Cát Phụng và Lâm Lâm một ngã ghê lái một ngã ghê sau, đài đã ngất xỉu.”

“Còn một vấn đề nữa tôi rất hiếu kỳ, làm sao anh biết được Cát Phụng ở chỗ nào?”

La Thiếu Thàn lật đến một tin nhắn trong điện thoại đưa cho anh ta xem, “Địa điểm được miêu tả rất cặn kẽ, chỉ thiếu chú thích kinh vĩ độ nữa thôi.”

“Anh biết ai gửi tin này đến không?”

“Công ty di động.”

“Cái gì?” Đồ Lạc Văn sau khi nhìn thấy mục người gửi, biểu cảm rất phong phú, “10086? Họ còn làm dịch vụ mật báo nữa sao? Anh nạp trước 10 triệu tiền điện thoại à? Họ nên đẩy mạnh tiêu thụ dịch vụ này với cảnh sát mới đúng.”

La Thiếu Thàn nói: “Số điện thoại của tôi là số liên thông.”

“...Đây là cách thức giành khách hàng hiếm thấy nhất mà tôi từng biết. Anh có định đổi số điện thoại không?”

“Không.”

“Tại sao?”

“Để tránh lần sau công ty di động không tìm được số điện thoại của tôi.”

“...Có lý.” Đồ Lạc Văn vuốt mặt một cái nói, “Nói về chuyện chính, rõ cuộc là ai gửi đến?”

La Thiếu Thàn mặt không chút biểu cảm nhìn anh ta.

“Được rồi, tôi sẽ tìm người điều tra rõ ràng. La tiểu tiểu thư đã tỉnh chưa? Tôi muốn lấy lời khai của cô bé.” Đồ Lạc Văn thấy ánh mắt của La Thiếu Thàn không tốt, vội vàng nói, “Tôi xin cam đoan tôi là bạn của những, là người bảo vệ kiên định nhất của “Luật bảo vệ phụ nữ và trẻ em.”

Anh chắc hẳn cũng rất muốn nhanh chóng đưa Cát Phụng vào tù phải không?"

La Thiếu Thàn nói: "Cô bé không cách nào lấy lời khai."

"Tại sao? Anh đã nói cô bé không bị thương mà."

"Trên thân thể thì không."

Đỗ Lạc Văn giật mình hiểu ra, "Được rồi, đợi khi nào cô bé mở miệng thì nói với tôi. Tôi luôn sẵn sàng đợi lệnh."

"Muốn kiện Cát Phụng không nhất định phải cản Lâm Lâm, còn có một người có thể làm chứng."

"Sử Mạn Kỳ? Tuy rằng thi thể của cô ấy ở trên xe của Cát Phụng, nhưng đã nghiệp bên giao thông đã chứng thực việc cô ấy chết vì tai nạn giao thông rồi. Cát Phụng chỉ là đánh cắp thi thể thôi."

"Triệu Liên Hoa. Bà lão vẫn luôn chăm sóc Lâm Lâm, lúc bắt cóc Lâm Lâm bị bà ấy phát hiện, Cát Phụng đã nổ súng về phía bà ấy, nhưng là bắn trượt."

"Lúc nào tôi có thể gặp bà ấy?"

"Bà ấy ở La gia, lúc nào cũng có thể." La Thiếu Thàn ngừng một lát nói, "Mã gia có tin tức chưa?"

"Cái này ấy à," Đỗ Lạc Văn vội quay người đi về, vừa cười với anh nói: "Đợi tin tức của 10086 chính xác hơn đó." Lúc anh ta đi đến khúc quanh, còn chưa kịp quay người đã bị xô phải.

Tiểu Đồng dù lấy vai anh ta nói: "Cát Phụng tinh rồ."

Đỗ Lạc Văn liếc nhìn La Thiếu Thàn đang nhìn qua bên này, khẽ giọng nói: "Đi xem xem."

Giọng nói của Tiểu Đổng rất nhỏ, La Thiếu Thàn chỉ nghe loáng thoảng được là tinh rã, vội vàng gọi cho Cao Càn.

Cao Càn nhận điện thoại không đợi anh mở miệng liền nói: “Hiện tại vẫn chưa có tin tức...”

“Chuyên gia anh mời đâu?”

“Chính thức treo lưng rã, người thay thế mất tích rã.” Cao Càn nói, “Hiện tại tôi đang đợi thay thế của thay thế.”

La Thiếu Thàn không biết nói gì nữa.

“Đợi Thẩm Thận Nguyên tỉnh, tôi nhất định sẽ bảo cậu ấy đến chùa chiền cúng bái cẩn thận. Người bình thường xui xẻo cũng không đến mức như cậu ấy.”

La Thiếu Thàn nói: “... Trước cứ lấy cho cậu ấy mấy cái bùa hộ thân để phòng.”

Cao Càn nói: “Trong phòng của cậu ta đây đủ mọi chủng loại, ngay cả tượng Tống Tử Quan âm cũng có.”(Tống Tử Quan âm: là một vị quan âm mà thời xưa, đặc biệt là phụ nữ theo Phật giáo hay thờ, không phải vì đó là vị quan âm cao nhất, mà là vì vị quan âm này có khả năng... mang đến con cháu đầy đàn. =))) Các fan của bạn Nguyên thật lợi hại, đã nhìn trước được tương lai trở thành thụ của bạn í.)

“...”

“Đợi đã.” Cao Càn bên đó bất ngờ trở nên rất ồn ào.

La Thiếu Thàn trong lòng lập tức có dự cảm.

Không lâu sau, anh liền nghe thấy Cao Càn nói: “Cậu ấy tỉnh rã.”

Đây là lần bão xe thứ hai của La Thiếu Thàn trong ngày hôm nay, nếu như phản ứng của camera giám sát giao thông nhanh nhẹn, hôm nay anh đại

khái mĩt khoảng mấy nghìn tìền phạt rã. Dưới bệnh viện, Cao Càn đang nói chuyện với một người, thấy anh đi đến, người đó nhanh chóng đi khỏi.

“Sao rã?” La Thiếu Thìn hỏi.

Cao Càn nói: “Không biết, phía cảnh sát không cho vào thăm.”

La Thiếu Thìn chau mày: “Người nhà của cậu ấy thì sao? Người nhà cũng không cho vào thăm sao?”

Cao Càn sâu xa nhìn anh, “Cậu vẫn còn phải cố gắng呢.”

“Tôi đang nói là thân nhân của cậu ấy.”

“Cậu ấy chưa từng nhắc đến. Cột người liên hệ trong biểu công ty, cậu ta viết là tôi.” Cao Càn ngừng một lát nói, “Sau này tôi sẽ sửa thành cậu.”

La Thiếu Thìn đột nhiên nhớ đến một người, lấy ra danh thiếp Đô Lạc Văn đã cố nhét cho anh vào lần trước khi đến lần cảnh sát, bấm số điện thoại trên đó, điện thoại vang lên hai lượt liền được nhận.

“Có tin tức nào tốt sao?” Đô Lạc Văn hỏi.

“Tôi muốn gặp Thẩm Thận Nguyên.”

Sau lưng La Thiếu Thìn vang lên tiếng đóng cửa xe, sau đó nghe thấy giọng nói của Đô Lạc Văn vang lên từ trong điện thoại và sau lưng, “Tôi bắt đầu tò mò về mối quan hệ giữa hai người rã đây.” Đô Lạc Văn nhìn anh, sau đó ngắt điện thoại, trực diện nói chuyện: “Lý do là gì?”

La Thiếu Thìn đáp: “Tôi muốn biết cậu ta còn có thể hát không.”

“Hát?”

Cao Càn cực kỳ ăn ý nói tiếp: “Sau khi Mã Duy Càn xảy ra chuyện, công ty có ý định tìm một người thay thế tất cả hợp đồng anh ta đã ký, bao gồm cả hợp đồng album hợp tác với La Thiếu Thẩm Thận Nguyên tinh vừa đúng lúc.”

ĐôLạc Văn hỏi: “Các anh làm sao biết được Thẩm Thận Nguyên không có vấn đề gì?”

La Thiếu Thành hỏi: “Cậu ta có vấn đề sao?”

ĐôLạc Văn không khẳng định cũng không phủ định, “Tôi lên trên xem xem, các anh có thể ở đây đợi tin tức.”

“Tôi sẽ gọi điện cho anh.”

ĐôLạc Văn nhún vai nói: “Thật hy vọng sáng nay tôi không sạc điện của điện thoại.”

Đợi chờ quả thực là một chuyện rất khó chịu, cũng may cả Cao Cảnh và La Thiếu Thành đều là những người vui buồn không để lộ trên mặt, cho nên lúc ĐôLạc Văn đi lên sắc mặt họ thế nào, lúc anh ta xuống sắc mặt họ vẫn như thế.

“Cậu ta tỉnh rã, nhưng vẫn chưa thể mở miệng nói chuyện, bác sĩ đang giúp cậu ta kiểm tra toàn diện. Nếu như có tin tức tôi sẽ báo cho các anh.”

La Thiếu Thành hỏi: “Có thể chăm sóc bên giường bệnh theo lệnh của cảnh sát không?”

ĐôLạc Văn tỏ ra rất hứng thú nhìn anh, “Không thể.”

La Thiếu Thành quay người đi thẳng.

Đêm tối.

La Định Âu đang xem báo biển của công ty, liền nhìn thấy La Thiếu Thành xuất hiện ngoài cánh cửa thư phòng mở lớn, “Vào đi. Có chuyện gì sao?”

La Thiếu Thành hỏi: “Nếu như con làm việc cho La thị, có thể mượn ảnh hưởng của La thị không?”

“Con muốn làm gì?”

“Đi điều tra rõ vụ án của Khải Tùng.”

La Định Âu bỏ mắt kính xuống, nghiêm túc nhìn anh, “Lý do?”

La Thiếu Thành nói: “Bên trong có nội tình, anh ấy rất có thể bị oan.”

“...” La Định Âu cúi đầu, xoa xoa trán, sau đó ngẩng đầu lên kiên định nói, “Không cần miễn cưỡng đến công ty, nhưng chuyện này nhất định phải điều tra cho bằng được.”

Tổng Tử Quan âm:

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 72: Trở Về (Hạ)

Dịch: Phong Bụi

Mẹ, mẹ, thăm con trai.

Đô Lạc Văn một số lúc cũng rất có tình người, đặc biệt là khi cần lợi dụng La Thiếu Thành, tiếp thu trọn vẹn kinh nghiệm thành công của 10086, thực hiện việc báo cáo theo dõi toàn bộ quá trình hồi phục của Thẩm Thận Nguyên trong suốt tám tiếng đồng hồ làm việc, để đảm bảo La Thiếu Thành có thể nắm được tin tức mới nhất bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu, ngay cả thời gian nghỉ trưa cũng không bỏ qua.

“Tâm ảnh tôi gửi qua anh đã nhận được chưa?” Làm chuyện tốt không để lại tên không phải phong cách của Đô Lạc Văn, yêu cầu được khen ngợi và biểu dương mới là nguyên tắc của hắn.

La Thiếu Thành nói: “Chất lượng hình ảnh không cao.”

“Có thể nhìn thấy trên giường có người nằm đã là tốt lắm rồi. Đối với nhân viên công chức không có thu nhập màu mè gì, yêu cầu của anh đừng nên cao quá. Trừ phi anh chịu tài trợ một chiếc điện thoại đắt tiền cho tôi với thân phận một người bạn. Con người tôi từ trước tới nay chưa từng biết từ chối là gì.”

“Khi nào cậu ta xuất viện?”

“Ít nhất đợi đến khi vụ án được phá. Tôi cũng chỉ muốn tốt cho cậu ta thôi. Dưới sự bảo vệ của cảnh sát mà sát thủ vẫn trắng trợn thích sát cậu ta, có thể thấy đối phương một lòng một dạ muốn cậu ta chết. Thẩm Thận Nguyên vẫn đang trong quá trình hồi phục, căn bản không có năng lực tự

vệ, có cảnh sát bảo vệ ít ra buổi tối khi ngủ cậu ấy còn có thể yên tâm mở cửa sổ.”

“Lúc Khải Tùng bị giết, hình như cũng đang được cảnh sát bảo vệ.”

“Về việc này, tôi đã có điều mới, tạm thời không tiện tiết lộ, tóm lại, tôi sẽ cố hết sức điều tra phá án.”

“Nếu như vụ án này thành án chết, cậu ta sẽ bị nhớt cả đời sao?”

“Chuyện như vậy sẽ không xảy ra đâu.” Đô Lạc Văn ngừng một lúc rã nói: “Hiện tại trong nội bộ cảnh sát chia làm hai phe, một phe mơ hồ hổ ăn uống đợi chết, kiên quyết cho rằng Thẩm Thận Nguyên chính là kẻ buôn ma túy đó, phe còn lại là phe thông minh cơ trí nhìn rõ mọi việc, không cần tôi phải tự giới thiệu nữa nhỉ. Chẳng may phe nhìn rõ mọi việc không thể tạo nên thành tích, phe ăn uống đợi chết liền chiếm lĩnh địa cầu, kết quả không cần tôi nói nữa nhỉ.”

“...”

“Áp lực của tôi rất lớn. Nếu như có thể, giúp tôi nạp trước 10 triệu tiền điện thoại, nhớ là, nạp xong nhất định phải gửi số điện thoại cho 10086. Cái tôi cần nhất hiện giờ chính là điều mới!”

“Đã từng nghĩ đến việc dụ rắn ra khỏi hang chưa?”

“Dùng Thẩm Thận Nguyên làm mồi câu sao? Từng nghĩ đến, nhưng mà vẫn đê khôn đơn giản như thế. Thứ nhất, chúng tôi không biết đối phương còn định tiếp tục hạ thủ với Thẩm Thận Nguyên hay không. Xét thấy ... việc bất hạnh ngoài ý muốn xảy ra với tiên sinh La Khải Tùng, bảo vệ con tin vẫn tồn tại lỗ hổng, chứ đừng nói đến việc bảo vệ mồi câu. Thứ hai, phe ăn uống chờ chết sẽ không dễ dàng đồng ý thả Thẩm Thận Nguyên ra. Cuối cùng, đến bây giờ tôi vẫn không rõ anh và Thẩm Thận Nguyên rốt cuộc có quan hệ gì.”

“Tôi thích cậu ta.”

“... Không muốn nói có thể không nói.”

“Lúc nào thì tôi có thể gặp cậu ta?”

“Ờ, tôi có chút tin vào lý do của anh rồi.” Đô Lạc Văn nói, “Qua mấy ngày nữa, đợi cậu ta nói năng lưu loát hơn chút, đầu óc tinh táo hơn chút.”

La Thiếu Thành chau mày hỏi: “Cậu ấy hiện giờ đầu óc rất không tinh táo, nói năng rất không lưu loát sao?”

“Phải tin tưởng kỹ thuật của bệnh viện, có lẽ đến lúc cậu ta xuất viện, các anh còn có thể sinh em bé được ấy chứ.”

La Thiếu Thành không nói gì. Đô Lạc Văn cho rằng mình đã lỡ lời, vội nói: “Tôi đùa thôi.”

“Ngày mai tôi có thời gian.”

“Hình như tôi đã nói là mấy ngày nữa.”

“Có một số tư liệu về Mã Ngọc, gửi tôi số fax.”

“Nghe nói chiều mai trời thanh gió mát, là thời điểm tốt để thăm bệnh.”

“Tôi có điện thoại, chốc nữa gửi tin nhắn cho tôi.” La Thiếu Thành liếc qua số điện thoại, nhận cuộc gọi, “Chiều mai tôi đi thăm Thẩm Thận Nguyên.”

Cao Càn nói: “Chắc là phải mang theo một người nữa.”

“Thay thế của thay thế đến rồi sao?”

“Không, ông ta đi chuyến bay ngày kia.”

“Anh và tôi cùng đi sao?”

“Cũng không phải tôi. Là mẹ của Thẩm Thận Nguyên.”

La Thiếu Thàn ngạc nhiên, “Không phải anh nói người liên hệ của cậu ta là anh sao?”

Cao Cần nói: “Đúng vậy, cho nên tôi phụ trách liên hệ. Mẹ cậu ta trước đây vẫn luôn đi nghỉ ở nước ngoài, gần đây mới về nước, vừa nhìn thấy tin tức cậu ta xảy ra chuyện. Bởi vì không liên lạc được với cậu ta nên tìm đến công ty.”

La Thiếu Thàn trầm ngâm hỏi: “Thân phận xác định chưa?”

“Nếu như Thẩm Thận Nguyên không phẫu thuật thẩm mỹ, tôi nghĩ tiểu quỷ ngây ngô trong ảnh chắc hẳn là cậu ta.”

La Thiếu Thàn nói: “Tôi đã nghĩ sau khi xác nhận với cậu ta hãy quyết định.” Ở bên nhau bao nhiêu ngày như vậy, anh tin rằng Thẩm Thận Nguyên tuyệt đối không phải người vong ân phụ nghĩa quên ngu xuẩn mất gốc. Thế nhưng cậu ta từ trước đến nay chưa từng nhắc đến gia đình của mình, cho dù là lúc bất lực nhất, Thẩm Thận Nguyên cũng chỉ nghĩ đến đám Cao Cần, trong việc này nhất định có nguyên nhân khác.

Cao Cần rõ ràng cũng nghĩ đến điều này, không chút do dự đồng ý: “Tôi sẽ ổn định bà ấy trước.”

“Có tư liệu về bà ấy không?”

“Chỉ biết bà ấy họ Khâu, nhưng trông có vẻ rất quen.” Bên cạnh Cao Cần dường như có người nói chuyện, anh ta ngừng một lát mới nói, “Túi Chanel, quần áo hiệu Prada. Thông qua xác nhận của thư ký, là hàng thật.”

“Tôi muốn xem xem ảnh.”

“Ảnh Thẩm Thận Nguyên ngây ngô hay là ảnh của bà Thẩm?”

La Thiếu Thàn nói: “Cả hai.”

Chất lượng ảnh của máy Cao Cần rõ ràng tốt hơn nhiều so với của Đỗ Lạc Văn. La Thiếu Thàn chuyển ảnh vào máy tính, liền nhìn thấy một phu

nhân tân thời sắc mặt lo âu. Nhìn trong ảnh, bà ấy và Thẩm Thận Nguyên đích thực giống nhau 50% – 60%, đặc biệt là đôi mắt, như đúc cùng một khuôn.

Ánh mắt của La Thiếu Thần quét qua chiếc nhẫn kim cương trên ngón vô danh tay trái của bà, gọi điện thoại cho La Học Mẫn.

“Em nhớ chị từng nói có người có nhẫn kết hôn giống kiểu của chị, còn nhớ là ai không?”

La Học Mẫn trả lời ngay lập tức: “Phu nhân của Giản Tĩnh Niên Tổng giám đốc điều hành tập đoàn Nguyên Lực, Khâu Mỹ Quyên.”

“Trí nhớ tốt thật.”

“Phụ nữ vẫn luôn đặc biệt để tâm đến những chuyện này mà.” La Học Mẫn hỏi, “Cha nói chú định vào công ty?”

“Em muốn nhờ La Thị giúp em vài chuyện.” La Thiếu Thần không muốn khiến cô hiểu lầm. Lúc đầu La Khải Tùng cho rằng anh muốn vào công ty, quan hệ của hai người một thời trở nên rất căng thẳng.

La Học Mẫn nói: “Cha định khai thác thị trường châu Âu, nhưng chị không định từ bỏ kế hoạch Tịnh La Thành. So với việc chạy đến nơi xa xôi xem sắc mặt của người khác, chị hy vọng đứng vững ở bản đại hơn. Kết quả thỏa hiệp là chúng ta mỗi người một việc. Như vậy tài nguyên và nhân lực nhất định sẽ bị phân chia, lại càng mạo hiểm hơn, cho nên chị cần người giúp đỡ. Cố vấn đầu tư chú cảm thấy chức vụ này thế nào?”

La Thiếu Thần nói: “Tuy rằng em học chuyên ngành tài chính, nhưng từ trước tới nay chưa từng thực hành.”

“Cố vấn đầu tư thực tập.”

“...”

“Tiền lương giảm một nửa. Yên tâm, chị có một ban cỗ vấn đài tư, chứ chỉ cần thỉnh thoảng đưa ra chút kiến nghị cho chị là được.”

“Được.” La Thiếu Thành vừa trả lời vừa tìm kiếm thông tin về Giản Tĩnh Niên và Khâu Mỹ Quyên. Kết quả của sự phát triển tin tức thông tin mạng chính là chân không ra khỏi cửa vẫn rõ chuyện thiên hạ. Anh bỏ điện thoại xuống, chương trình tìm kiếm đã đưa ra tư liệu anh cần.

Giản Tĩnh Niên là một người có tiếng tăm, tư liệu ảnh có không ít ảnh của ông ta, Khâu Mỹ Quyên thì tương đối mờ nhạt, chỉ có thể thấy hai tấm chụp cùng Giản Tĩnh Niên không ngừng được lặp lại, có đi kèm đủ để xác nhận thân phận.

Từ ngày tháng năm sinh mà đoán, lúc Giản Tĩnh Niên và Khâu Mỹ Quyên kết hôn, Giản Tĩnh Niên đã gần bốn mươi tuổi, Khâu Mỹ Quyên hơn ba mươi, hai người sau khi kết hôn có sinh một cô con gái. Giản Tĩnh Niên trước khi kết hôn cùng Khâu Mỹ Quyên từng kết hôn một lần, người vợ trước là ngôi sao nổi tiếng Lê Khả Phương từng một thời lừng lẫy trên diễn đàn điện ảnh, nhưng không có con.

La Thiếu Thành dùng đủ loại cụm từ và phương pháp tìm kiếm, đều không tìm ra mối liên hệ giữa Thẩm Thận Nguyên và Khâu Mỹ Quyên. Nếu như đổi lại là người khác, có lẽ anh sẽ hoài nghi đối phương cố ý lừa gạt tổng tiền, nhưng với thân phận của Khâu Mỹ Quyên thì hoàn toàn không cần thiết phải như vậy.

Anh ngẫm nghĩ một lúc, gọi điện thoại cho người bạn ở cục cảnh sát, “Giúp tôi đi tra hộ khẩu của Thẩm Thận Nguyên một chút.”

Tuy rằng trong mắt người khác, Thẩm Thận Nguyên nói chuyện nhỏ giọng, động tác thong thả chậm rãi, có vẻ nhàn nhã đến cực điểm, nhưng sự thực lửa nóng trong lòng sắp đốt cậu thành than rã.

Tỉnh lại nằm trong bệnh viện là điều cậu đã sẵn sàng, tâm lý bị cảnh sát giám sát nghiêm ngặt cũng đã chuẩn bị, có điều tại sao lại không có người thăm bệnh?

Cao C`àn đâu? Sư huynh đâu? La Thiếu đâu?

Bọn họ sẽ không vẫn chưa phát hiện ra mình đã trở về chứ?

Lâm Lâm rốt cuộc đã được giải cứu chưa? Cát Phụng rốt cuộc đã bị bắt chưa? Vú Triệu hiện tại thế nào r`ã?

Đ`ầu óc cậu có quá nhiều nghi vấn, nhưng chỉ có thể nhẫn nhịn. Bởi vì cậu là Thẩm Thận Nguyên vừa tỉnh lại từ cơn mê man, những chuyện này cậu không nên biết.

“Sắc mặt cậu hôm nay rất tốt.” Đ`ồ Lạc Văn cười híp mắt đi vào.

“Cảm ơn.” Thẩm Thận Nguyên lơ đãng trả lời.

“Có người muốn gặp cậu.”

Tinh th`ần Thẩm Thận Nguyên chấn động, tiếp theo liền nhìn thấy La Thiếu Th`ần tay cầm hoa tươi đi vào.

...

Tuy rằng người thăm bệnh tặng hoa tươi là rất bình thường, nhưng tại sao cậu cảm thấy biểu cảm của La Thiếu Th`ần nghiêm túc quá.

La Thiếu Th`ần đặt hoa lên tủ đ`ầu giường, nói với Đ`ồ Lạc Văn: “Anh có thể ra ngoài hút điếu thuốc không?”

“Tôi không có thuốc.”

La Thiếu Th`ần nhét cho anh ta một bao.

Đ`ồ Lạc Văn nhận lấy, lấy ra một cây trong đó, “Hút nhé quá sẽ dễ phạm tội.” Anh ta đóng cửa từ bên ngoài.

“Vú Triệu thế nào r`ã?” Thẩm Thận Nguyên vội vàng hỏi.

“Không sao, đạn bắn trượt.”

Trái tim thấp thỏm suốt mấy ngày nay cuối cùng cũng đã yên, Thẩm Thận Nguyên thở phào một hơi nói: “Cảm tạ hai mắt của Cát Phụng. Hắn ta sao rã?”

“Bị cảnh sát tạm giam, sẽ bị khởi tố tội bắt cóc, cướp thi thể và cố ý giết người không thành.”

Thẩm Thận Nguyên nhớ tới một chuyện, “Không, không phải không thành, hắn đã giết một người.”

“Ai?”

“Tôi cũng không biết.” Thẩm Thận Nguyên kể lại điều đuôi sự việc xảy ra ngày hôm đó trong phòng.

La Thiếu Thân càng nghe hai mày càng chau lại, ánh mắt nhìn Thẩm Thận Nguyên càng thêm phức tạp.

Thẩm Thận Nguyên nói xong còn cảm thán: “Cũng may là tôi, nếu như là Lâm Lâm thật, không bị hắn bắn chết thì cũng bị hắn dọa chết.”

La Thiếu Thân nói: “Cảm ơn cậu.”

“Đừng khách khí.” Thẩm Thận Nguyên cười nói, “Anh cũng giúp tôi nhiều lần mà. Có điều không ngờ lần này trở về lại thuận lợi vậy, nói đến vẫn phải cảm ơn vị quỷ sai kia rã. Ô, chuyện này là chuyện sau đó.” Cậu lại kể lại chuyện gấp được quỷ sai.

Cậu kể hết sức hào hứng, nhưng phát hiện La Thiếu Thân trở lại trầm mặc đì thường, sắc mặt cực kỳ khó coi, không khỏi ngượng ngùng không nói nữa, “Ha ha, sự việc điều qua rã, còn nói mấy chuyện này làm gì.”

“Người cậu có chỗ nào không thoải mái không?”

“Không có, chỉ là chân tay không có chút sức lực nào, bác sĩ nói phải làm phục hồi chức năng. Có điều yên tâm, kiểm tra điều bình thường, chỉ là

lâu quá không vận động mà thôi, có chút rỉ sét.” Thẩm Thận Nguyên rất lắc quan.

La Thiếu Thàn hỏi: “Cảnh sát có làm khó cậu không?”

“Ghi chép khẩu cung một lần, đáng tiếc chẳng có gì đáng ghi chép cả, đi đâu tôi biết tôi đâu nói hết rồi, cũng chẳng viết quá nửa trang giấy.”

“Mẹ cậu muốn đến thăm cậu.”

Thẩm Thận Nguyên toàn thân chợt cứng ngắc, lúc lâu mới hỏi: “Sao bà ấy biết?”

La Thiếu Thàn đáp: “Xem báo, tạp chí, lên mạng, hoặc nghe bạn bè nói, có rất nhiều cách.”

Thẩm Thận Nguyên do dự hỏi: “Lúc nào bà ấy đến?”

“Nếu như cậu thấy không sao, tôi sẽ tìm cảnh sát Đô sáp xếp thời gian.”

Thẩm Thận Nguyên nghĩ một lúc, lắc đầu nói: “Tốt hơn là đợi sau khi tôi ra viện thăm bà ấy sau.”

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 73: Phản Đồ (Thượng)

Dịch: Phong Bụi

Phát hiện, phát hiện, có phát hiện.

Cửa gỗ nhẹ hai cái bị đẩy vào, Đồ Lạc Văn ngón tay kẹp đài thuốc lá,
“Tôi đã hút rất từ tốn rã.”

La Thiếu Thân nói: “Anh có thể dập điếu thuốc một lúc.”

“Cũng không phải không thể, có điều,” Đồ Lạc Văn một tay khác cầm
tệp giấy tờ, vãy vãy về phía anh.

La Thiếu Thân nhướn mày.

“Qua đây đi mà.” Đồ Lạc Văn ném một cái liếc mắt cho anh.

La Thiếu Thân không biết nói gì đành đi qua đó.

“Tư liệu anh gửi cho tôi đã in ra rã, cảm giác rất giống đang ôn lại bài
học trên lớp, anh không có tin tức nào độc quyên hơn à?” Đồ Lạc Văn vứt
đài lọc thuốc lá vào thùng rác bên phòng bệnh, “Ví dụ như cõi giày chẳng
hạn.”

La Thiếu Thân sâu xa nhìn anh ta.

Đồ Lạc Văn nói: “Hoài nghi của tôi có căn cứ đó. La Khải Tùng là một
người cực kỳ thích ăn chơi. Thế nhưng tôi phát hiện anh ấy và vị tình nhân
đồng tính này từ trước tới nay chưa từng xuất hiện ở bất cứ địa điểm công
cộng nào. Cho dù tình cảm giữa bọn họ không thể để thế gian biết, thế
nhưng hai người bạn cùng giới tính đi ra ngoài chơi là một chuyện rất bình

thường, chỉ cần bọn họ không biểu hiện quá đáng, ai sẽ nghi ngờ chứ? Trừ phi, người bạn đồng tính của anh ấy không thích hoặc là không tiện ra ngoài.” Anh ta giờ giờ tập tài liệu nói, “Nửa thân dưới của Mã Ngọc bị bại liệt, rất phù hợp với điều kiện này.”

La Thiếu Thần hỏi: “Mã Duy Càn thì sao?”

“Theo tin tức độc quyền nhận được, các anh có thể mượn giày của nhau.” Khuỷu tay của Đỗ Lạc Văn huých huých anh, “Nghe nói Mã Duy Càn gân đây rất không như ý, tuy rằng Mã gia đã dùng quan hệ để trấn áp việc anh ta tàng trữ ma túy, không cần chịu nỗi khổ ăn corm tù, nhưng truyền thông vẫn bám gót đưa tin việc này, phim truyền hình và album đến tay cũng đều gặp trở ngại, trong này chắc hẳn cũng có công lao của anh nhỉ?”

“Không có.” Chuyện này chẳng thể tính là công lao.

Đỗ Lạc Văn cười cười, rõ ràng không tin, “Có tin tức nội bộ nào có thể tiết lộ không? Tôi đảm bảo sẽ không tìm hiểu nguồn gốc tin tức.”

La Thiếu Thần nói: “Cát Phụng đã giết một người.”

“Vú Triệu không phải không chết sao?”

“Người khác,” La Thiếu Thần giọng điệu không tốt lành gì, “Chắc hẳn là đồng mưu.”

Đỗ Lạc Văn nói: “Cụ thể hơn chút.”

La Thiếu Thần kể lại lời Thẩm Thận Nguyên nói.

Đỗ Lạc Văn rất đau đớn, “Phòng ốc kiểu đó trong thành phố này rất phổ biến. Nếu như La tiểu tiểu thư đã mở miệng nói chuyện rồi, có thể mời cô bé cùng chúng tôi đến hiện trường xem xem một chút không? Ít nhất xác định địa điểm xảy ra sự việc.” Anh ta tưởng rằng tin tức này của La Thiếu Thần lấy được từ miệng La Lâm Lâm.

La Thiếu Thàn nói: “Không thể. Nó không nhớ đường.”

ĐôLạc Văn thở dài nói: “Tôi quay về hỏi Cát Phụng. Có điều chuyện này liên quan đến một vấn đề khác, còn có người muốn bắt cóc La Lâm Lâm, người này là ai?”

“Tôi còn muốn biết hơn anh.”

“Có thể liệt kê danh sách kẻ thù của La gia không? Cố gắng liệt kê nhiều một chút cũng không vấn đề, vừa hay có thể mượn tay cảnh sát giúp các anh xét duyệt một chút.”

La Thiếu Thàn nói: “Chúng tôi không có kẻ thù.”

“... Cảm giác tự bản thân có phải có chút quá tốt rakah không?”

“Nhưng có đối thủ.”

“... Danh sách đối thủ cũng vậy.” ĐôLạc Văn nói, “Còn nữa, hệ thống an toàn của La gia cũng nên đổi mới rakah. Kiểm được nhiều tiễn như vậy, cũng nên tiêu vào chỗ quan trọng nhất.”

Hai mày La Thiếu Thàn chau lại rất khẽ, nói: “Cảm ơn đã nhắc nhở.”

“Anh và Thẩm Thận Nguyên còn lời nào muốn nói không?” Anh ta ra vẻ muốn đi vào.

La Thiếu Thàn trực tiếp lấy ra bao thuốc lá nhét vào túi áo anh ta, “Anh ngay cả điện thoại cũng dám đòi, một bao thuốc lá có đáng là bao, bạn bè mà.”

ĐôLạc Văn ngây ra một lúc, mỉm cười đóng cửa lại.

Từ lúc hai người bắt đầu nói chuyện ở cửa phòng, hai mắt Thẩm Thận Nguyên liền không rời khỏi cửa, trong lòng không ngừng đoán nội dung cuộc nói chuyện của hai người họ, đến tận lúc La Thiếu Thàn quay trở lại mới thu lại ánh mắt.

“Các anh đang nói chuyện gì thê?” Cậu nhịn không được hiếu kỳ.

Khuôn mặt của Thẩm Thận Nguyên phối hợp với nét quen thuộc của La Lâm Lâm ở cùng hơn một tháng trời, khiến La Thiếu Thàn khẽ hoảng hốt, nhưng anh rất nhanh phản ứng lại, nói: “Tôi kể với anh ta chuyện Cát Phụng giết người.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Không biết sau lưng người đó còn có ai khác không, nếu như có, Lâm Lâm không phải rất nguy hiểm rã sao?”

“Bác tôi đang suy xét đến việc đưa nó ra nước ngoài.”

La Thiếu Thàn vốn tưởng rằng Thẩm Thận Nguyên sẽ tỏ ý tán đồng với phương án này, ai ngờ cậu lại lộ ra vẻ do dự, “Điều này, tôi tuy rằng là người ngoài, nhưng dù sao cũng đã mượn thân thể bao lâu như vậy, tôi có thể bày tỏ suy nghĩ của mình một chút không?”

“Có thể.”

“Trẻ con ở bên cạnh bố mẹ vẫn là tốt nhất. Cho dù bên ngoài bọn trẻ có kiên cường hay lạnh lùng đến đâu, trong lòng nhất định đều khát khao tình yêu thương của bố mẹ. Sử Mạn Kỳ đã chết rã, cô bé chỉ còn lại bố, ông nội, cô cô, tiểu tiểu thúc thúc và vú Triệu...” cậu bất chợt ý thức được “tiểu tiểu thúc thúc” mình vừa nói đang đứng ngay trước mặt, mặt không khỏi đỏ lên, cố ra vẻ bình tĩnh nói, “Nếu như lại phải rời xa bọn họ đi đến nơi đất khách quê người xa lạ, có chút tàn nhẫn.”

La Thiếu Thàn nói: “Khải Trạch và Học Giai sẽ cùng đi. Bác tôi cảm thấy thay đổi môi trường tốt với nó hơn.”

“Ra vậy à,” Thẩm Thận Nguyên ngượng ngùng cười cười, “Vậy cũng rất tốt.”

La Thiếu Thàn thấy trên mặt cậu nét cô đơn muối giấu mà không thành công, không nhịn được vươn tay muốn xoa xoa đầu cậu an ủi, nhưng tay vươn ra nửa chừng mới phát hiện động tác này đối với thân phận hiện

tại cửa hai người mà nói, cực kỳ đường đột, không khỏi khụng lại giữa không trung.

Thẩm Thận Nguyên cảm thấy trên mặt có bóng râm, ngẩng đầu thấy bàn tay muốn xoa đầu lại thôi, cũng ngẩn người.

Hai người cứ ngây ra một lúc.

Thẩm Thận Nguyên cảm thấy tay dừng giữa không trung như thế rất mệt, chủ động mở miệng nói: “Cứ xoa đi.”

Đáy mắt La Thiếu Thàn thoáng ý cười, chồm đặt tay xuống lại lệch so với dự kiến.

Cầm Thẩm Thận Nguyên bị chạm khẽ một chút, cậu ngây ra nhìn La Thiếu Thàn đi ra ngoài hỏi: “Anh, đi sao?”

La Thiếu Thàn dừng bước, quay người nhìn cậu, “Còn chuyện gì sao?”

“... Không có.” Thẩm Thận Nguyên cũng không thể nói ra tại sao bản thân lại không muốn anh bỏ đi sớm như vậy, có lẽ là những ngày qua đã quá quen với việc có “tiểu tiểu thúc thúc” bên cạnh mình, cho nên vẫn chưa thể thích ứng với căn phòng quạnh quẽ chỉ còn lại một người, “Ngày mai anh vẫn đến nữa chứ?”

La Thiếu Thàn một tay đút túi, cười mà như không nhìn cậu, “Cậu không cảm thấy tôi rất ghét cậu sao?”

Thẩm Thận Nguyên vẻ mặt như chịu đả kích sâu sắc, “Vẫn chưa thay đổi cách nhìn sao?”

“...”

Thẩm Thận Nguyên nỗ lực biện hộ cho mình, “Tuy rằng tôi hát không hay lắm, nhưng mà thái độ của tôi với âm nhạc rất nghiêm túc! Cho dù là một bài hát thiếu nhi bình thường, tôi cũng dùng cả sinh mệnh để biểu diễn!”

La Thiếu Thàn qua quýt gật đài.

“Anh không tin sao?” Thẩm Thận Nguyên tay phải đánh nhịp lên giường, bắt đài hát Hươu bối...

La Thiếu Thàn khoanh tay trước ngực dựa tường, lặng im đợi cậu hát hết.

Bài hát tuy rằng không dài, nhưng Thẩm Thận Nguyên vẫn làm hết trách nhiệm hát hai lần, đến tận khi cổ họng khô khốc.

La Thiếu Thàn rót một cốc nước cho cậu.

Thẩm Thận Nguyên sau khi uống xong một ngụm nước, tiếp tục biện hộ cho mình, “Vừa rồi phong độ không tốt, hát không chuẩn, để tôi hát lại lần nữa!”

“Không cần nữa.” La Thiếu Thàn lấy điện thoại từ trong túi áo ra, ấn vào nút phát, liền nghe thấy trong điện thoại vang lên tiếng hát vang vọng. “Hươu bối đang chạy bộ, hươu mẹ tập thể dục...”

Thẩm Thận Nguyên dò hỏi: “Thế có nghĩa là, không ghét tôi nữa đúng không?”

La Thiếu Thàn cảm thấy đợi cậu chủ động hiểu ra bản thân từ trước tới nay chưa từng ghét cậu chắc hẳn phải đợi đến thiên hoang địa lão, bất đắc dĩ nói: “Trước nay chưa từng.”

Thẩm Thận Nguyên kinh ngạc, “Hả?”

“Cậu rất thích đóng phim sao?”

“Chỉ ở trước ống kính thôi.”

La Thiếu Thàn cúi xuống, mắt đối mắt nhìn chăm chăm Thẩm Thận Nguyên, thong thả nói: “Cậu nên học lại cách giải nghĩa ánh nhìn đi.”

Từ sau khi “Tình nghĩa hàng xóm” ngừng quay, nội bộ đoàn làm phim phân tranh không dứt, bên đài tư muốn cắt vở, người sản xuất muốn đổi diễn viên, hai bên đến giờ vẫn chưa thể thống nhất, có điều thống nhất hay không đổi với La Thiếu Thân đều chẳng chút quan trọng, Thẩm Thận Nguyên trở lại là Thẩm Thận Nguyên, La Lâm Lâm trở lại là La Lâm Lâm, chuyện đóng phim tất nhiên chẳng thể tiếp tục. Anh vốn định lúc nào bớt bộn rộn đến chào hỏi đoàn làm phim, chẳng ngờ vừa ra khỏi viện đã nhận được điện thoại của Cổ Lực Khả.

“Tôi nhận được một bộ phim mới, khi nào rảnh để La Lâm Lâm đến thử xem sao.” Cổ Lực Khả trực tiếp nói thẳng.

La Thiếu Thân nói: “Nó tạm thời không nhận bất cứ hợp đồng đóng phim nào.”

“Ồ.” Cổ Lực Khả đã nghe nói qua chuyện cô bé bị bắt cóc, trước khi gọi điện đã không hy vọng gì, bị từ chối cũng nằm trong dự liệu, “Đợi khi nào cô bé muốn đóng phim thì tìm tôi nhé.”

“Được.”

“Cô bé là một diễn viên rất thông minh và có thiên phú, đừng để mai một.” Lòng mến tài của Cổ Lực Khả nhiệt tình như lửa.

La Thiếu Thân bất ngờ hỏi: “Ông cảm thấy kỹ thuật diễn của Thẩm Thận Nguyên thế nào?” Tuy rằng Thẩm Thận Nguyên làm La Lâm Lâm, kỹ thuật diễn đã được khẳng định, nhưng sự khẳng định đó còn nhòe vào tuổi tác.

“Không tặc.” Cổ Lực Khả trước nay vẫn rất khó tính lại trực tiếp khen ngợi, “Chỉ thiếu một chút phong thái thôi.”

“Một chút phong thái?”

“Phong thái làm diễn viên chính.” Ông ta ngừng một chút, không khỏi tiếc nuối nói, “Nên cọ sát trong giới điện ảnh nhiều hơn.”

Cỗ Lực Khả là vua trong giới điện ảnh, ông ta nói như vậy nhất định có lý của ông ta, La Thiếu Thàn tuy không hiểu, nhưng vẫn ghi nhớ.

Hai ngày nay một mực chạy loanh quanh bên ngoài, La Thiếu Thàn vừa định tranh thủ chút thời gian về nhà tắm rửa thay quần áo, liền nhận được điện thoại của La Học Mẫn. Giọng điệu của La Học Mẫn trong điện thoại hết sức gay gắt, dường như ăn phải thuốc nổ, đang cố gắng dùng sự lạnh lùng làm giảm nhiệt.

La Thiếu Thàn lái xe đến La gia, xe còn chưa dừng hẳn, liền thấy xe của La Khải Trạch cũng đã đến.

Hai người xuống xe vẻ mặt đều ngạc nhiên.

Đi vào đại môn liền nhìn thấy La Học Mẫn mặt mũi tối sầm đứng trong phòng khách gọi điện thoại, Vú Triệu vừa từ trên lầu xuống, nhìn thấy bọn họ mới thở phào nói: “Lão tiên sinh một đêm không ngủ, vừa uống thuốc ngủ liền chợp mắt rồi.”

La Khải Trạch vội vàng hỏi: “Lâm Lâm xảy ra chuyện gì sao?”

Vú Triệu lắc đầu nói: “Cục cưng vẫn đang ngủ. Là Học...”

“Là Học Giai!” La Học Mẫn nhanh chóng tiếp lời, “Nó đã hai ngày không về nhà rã.”

La Khải Trạch chau mày nói: “Nó có khả năng đến nhà bạn bè cho khuây khỏa, em tìm bạn bè nói hỏi xem.”

“Mục Tất Thành hay Mục Tất Tín?” La Học Mẫn cười lạnh, “Các anh biết Lâm Lâm tại sao lại bị kẻ khác bắt cóc ngay trước cổng nhà La gia không?”

La Khải Trạch lắc đầu. Vấn đề này anh suy nghĩ rất nhiều vẫn không thể hiểu được, Vú Triệu nói Lâm Lâm tự mình chạy ra, thế nhưng Lâm Lâm đang yên đang lành tại sao lại chạy ra ngoài? Đáng tiếc Lâm Lâm hiện tại vẫn không chịu nói chuyện, vấn đề này tất nhiên trở thành câu đố.

La Thiếu Thần biết bản chất của Cát Phụng, cũng không cảm thấy kỳ quái, nhưng nghe giọng điệu của La Học Mẫn dường như có ẩn tình khác.

La Học Mẫn cuối cùng cũng không nhịn được tức giận, hét lên: “Em sợ nó chạy đi tìm Mục Tất Tín, cho nên mới cho bảo vệ coi chừng nó, ai ngờ chẳng hiểu vì sao nó chạy ra ngoài, tự mình đi đâu bảo vệ đi!”

La Khải Trạch cũng tức giận, “Là nó đi đâu bảo vệ đi sao?”

La Học Mẫn nói: “Nếu không Cát Phụng có ba đầu sáu tay có thể cướp người ngay tại La gia sao?!”

La Khải Trạch lập tức lấy điện thoại ra, bắt đầu liên lạc với bạn bè cùng tìm người.

La Thiếu Thần nghĩ còn sâu xa hơn bọn họ.

Từ lúc Thẩm Thận Nguyên nói Cát Phụng có đằng mưu, anh đã cảm thấy kỳ lạ. Chuyện Cát Phụng và Sử Mạn Kỳ là chuyện bê bối La gia vẫn luôn cố gắng giấu giếm, đối phương sao có thể biết được sự thật tại của Cát Phụng?

Có điểm đột phá là La Học Giai, sự việc dường như rõ ràng hơn. Đối phương biết được Cát Phụng là từ miệng của La Học Giai, muốn dùng mọi cách bắt tay với hắn, cùng lên kế hoạch bắt cóc. Để việc bắt cóc càng thuận lợi hơn, bọn chúng phiến động La Học Giai lén chạy ra ngoài cùng ngày đó, để dẫn dụ bảo vệ đi, khiến Cát Phụng thuận lợi cướp người. Chỉ là không ngờ Cát Phụng đến lúc quan trọng lại trở mặt.

Hiện tại vấn đề là, người đó là ai, La Học Giai tại sao lại nghe theo mưu kế của hắn?

La Khải Trạch đột ngột bỏ điện thoại xuống nói: “Có người nhìn thấy nó đi đến biệt thự của Mục Tất Tín!”

Sắc mặt của La Học Mẫn lập tức tối sầm.

Mục Tất Thành và La Khải Tùng kẻ chết trước người chết sau, thù hận giữa La gia và Mục gia đã không cách nào hóa giải, hiện tại em gái ruột của bọn họ lại dựa dẫm vào kẻ thù, điều này khiến bọn họ còn đau đớn hơn bị roi quất vào mặt.

“Anh đi tóm nó trở vè!” Ngay cả La Khải Trạch tình tình tương đối ôn hòa cũng nỗi cơn tam bành.

La Học Mẫn vừa rã nỗi cơn tam bành lại bình tĩnh một cách kỳ lạ,
“Quay lại! Anh dựa vào cái gì mà đi tóm nó trở vè?”

“Dựa vào...” La Khải Trạch rõt cuộc cũng không phải kẻ thất phu, lý trí rất nhanh quay trở lại, sắc mặt chán nản.

La Học Mẫn nói: “Nó muốn đi thì để nó đi, để xem nó đi theo Mục gia rã sẽ có kết cục thế nào!”

Cầu thang truyền đến tiếng ho.

Ba người bọn họ quay đầu lại, liền nhìn thấy La Định Âu đi từ trên gác xuống.

La Khải Trạch và La Học Mẫn đồng thời biến sắc mặt. La Học Mẫn nhanh chóng chạy đến đón, “Ba, sao ba lại xuống đây?”

La Định Âu trầm sắc mặt, vẫy vẫy tay về phía bọn họ, “Các con đi theo ta.”

Ba người bọn họ không hiểu gì, nhưng vẫn đi theo.

La Định Âu cứ thế tiến vào phòng của La Học Giai.

Căn phòng rất bừa bộn, phảng phất một mùi hương rất kỳ lạ.

La Định Âu chỉ đốt vật trên giường nói: “Các con xem đi.”

“Cái này...” La Khải Trạch vươn tay cầm cái bình thủy tinh có cắm ống hút lên.

La Thiếu Thần vừa nhìn liền nhận ra công dụng của nó.

La Học Mẫn giận đến mức giọng nói cũng run lên, “Nó hút thuốc phiện?!”

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 74: Phản Đồ (Trung)

Dịch: Phong Bụi

Có chuyện, có chuyện, đã có chuyện.

Việc La Học Giai hút ma túy không nói cũng biết đã khiến cho gia đình đang gánh chịu nỗi đau từ chuyện La Khải Tùng buôn ma túy này đã đau lại càng đau hơn.

La Khải Trạch lo lắng dù La Định Âu chỉ trong một tháng ngắn ngủi tóc đã bạc đi không ít. La Định Âu hất tay anh ra, sắc mặt âm trầm nhưng kiên nghị, “Tìm nó về đây.”

La Học Mẫn nói: “Nó hiện tại đang ở Mục gia.”

“Thế thì sao?” La Định Âu hỏi, “Bố nó bệnh rã, nó là con gái, chẳng lẽ không về nhà thăm một cái được sao?”

La Học Mẫn do dự một chút nói: “Con đi tìm Mục Tất Tín.”

“Để em đi cho!” La Khải Trạch nói, “Đối phó với loại người này, để em đi thì tốt hơn.”

La Học Mẫn lắc đầu nói: “Không sao, chị và hắn ta đã làm ăn cùng nhau bao nhiêu năm, chị biết cách đối phó với hắn.”

La Thiếu Thân nhân lúc bọn họ tranh chấp, đi ra khỏi phòng, gọi điện cho Đồ Lạc Văn.

Đồ Lạc Văn luôn bắt máy rất kịp thời, “Sao rã? Nhanh như vậy đã nghe ngóng được số giày của Mã Ngọc rã sao?”

“Tôi muốn nhờ anh một việc.”

ĐôLạc Văn cười khổ nói: “Hút thuốc của anh, cái giá phải trả cao quá.”

“Mục Tất Tín hiện tại đang ở đâu?”

“Sao tôi biết được?” Anh ta hỏi lại.

La Thiếu Thành hỏi: “Không phải anh nói vụ án của Khải Tùng đã có chút manh mối rầm sao? Hắn là người hiềm nghi số một trong vụ án của Khải Tùng, anh sẽ không buông tha cho hắn dễ dàng thế chứ?”

“Anh nói cho tôi biết lý do anh tìm hắn đã.” ĐôLạc Văn không dẽ lừa gạt chút nào.

“Học Giai đi tìm Mục Tất Tín rầm.”

“La Học Giai?” ĐôLạc Văn ngạc nhiên, “Mục Tất Thành đã chết rầm mà cô ta và Mục gia vẫn qua lại sao?”

“Anh hỏi tôi như câu như vậy, không phải nên trả lời một câu chứ?”

ĐôLạc Văn một lúc sau mới trả lời: “Việc này tôi sẽ xem xét tình hình cụ thể rầm giải quyết, anh đừng nhúng tay vào.”

“Thế nghĩa là sao?”

“Mục Tất Tín không phải thiện nam tín nữ gì. Anh yên tâm, tôi nói được làm được, tôi sẽ ra sức bảo đảm an toàn của La Học Giai.” ĐôLạc Văn nói, “Rắc rối của La gia đã quá nhiều rầm, chia một ít để chúng tôi giải quyết đi. Ít nhiều gì các anh cũng là hộ nộp thuế nhiều... Không thiệt gì mà.”

“Mục Tất Tín đang ở đâu?”

“Ở biệt thự ngoại ô phía Tây.” Người đáp lời là La Học Mẫn vừa bước từ trong phòng La Học Giai ra.

La Thiếu Thàn không để tâm đến những lời khuyên bảo tận tình của của Đô Lạc Văn ở đầu bên kia, lập tức gác máy, móc ra chìa khóa xe.

La Học Mẫn nói với La Khải Trạch: “Chị và Thiếu Thàn qua đó, chú ở nhà chăm sóc ba.”

La Khải Trạch rõ ràng đã thua trong cuộc biện luận vừa rồi, cũng không dây dưa nhิều, lặng lẽ gật đầu.

La Học Mẫn trước khi ra khỏi cửa trở về phòng một chút. La Thiếu Thàn nhìn áo khoác dày trên người cô cùng tư thế ngồi xe không thoái mái, thản nhiên thấp giọng nói: “Bất luận xảy ra chuyện gì, đâu có em đây rồi.”

La Học Mẫn cũng không định giấu anh, móc từ trong túi áo ra một đôi găng tay cao su nhanh nhẹn xỏ vào, sau đó mang một đôi găng tay da màu đen.

La Thiếu Thàn hơi ngạc nhiên.

La Học Mẫn nói: “Phòng trước vẫn hơn.”

“Chúng ta chỉ mang người trở về thôi.”

“Chú nghĩ rằng nó sẽ ngoan ngoãn trở về sao?” Giọng điệu của La Học Mẫn đã không còn sự phẫn nộ như lúc đầu nữa, chỉ chừa lại châm biếm và thất vọng. La Khải Tùng xảy ra chuyện, quan hệ giữa La Học Giai và gia đình đã hết sức tồ tệ, cho dù như vậy, niềm tin của La Học Mẫn rằng bọn họ là người một nhà từ trước tới nay vẫn chưa hề dao động, một mực cho rằng La Học Giai tuổi trẻ không hiểu chuyện, quá nghiêm túc trong tình cảm mới bị Mục Tất Thành đắt mũi liên tiếp, đợi nó lớn thêm chút nữa, trưởng thành hơn chút nữa, sẽ biết được phải trái trắng đen. Thế nhưng sự thật nó hút ma túy khiến tất cả những lời biện hộ đều trở thành trò cười.

La Học Giai không phải quá ngây thơ, mà là quá sa đọa!

La Học Mẫn hít một hơi thật sâu, tay chống trán nhìn ra ngoài cửa sổ.

Câu hỏi của cô, La Thiếu Thần không thể trả lời được. Anh hiểu rõ mà túy sê hại một con người thành cái dạng gì, La Học Giai rõt cuộc có quay đàu được hay không, anh không dám chắc một chút nào.

Lái xe được nửa đường, trong xe bất ngờ cất lên một tiếng hát: “Hươu bồ đang chạy bộ, hươu mẹ tập thể dục...”

La Học Mẫn giật nảy mình, “Tiếng gì thê?”

La Thiếu Thần mặt không đổi sắc nhận điện thoại, “A lô.”

“La Học Giai đã rời biệt thự rã.” Đỗ Lạc Văn nói.

La Thiếu Thần chau mày hỏi: “Đi đâu?”

“Không biết, đi đâu duy nhất có thể khẳng định là, cô ấy vượt quá tốc độ cho phép rã.” Đỗ Lạc Văn cười cười nói, “Người của tôi đã đuổi theo rã, nếu như chặn lại thành công, nhớ mời tôi ăn cơm đấy.”

“Đi về hướng nào?”

“Không biết, không rõ lắm, xin hãy giao cho cảnh sát, tín nhiệm cảnh sát, về nhà chờ tin tức. Yên tâm, người của tôi là vua đua xe, không thể nào ngay cả một đại tiểu thư cũng không đuổi kịp đâu. Anh ở nhà đợi tin tức đi.”

La Học Mẫn đợi anh gác điện thoại mới hỏi, “Sao rã?”

La Thiếu Thần nói: “Học Giai rời biệt thự rã.”

“Tại sao?”

“Không biết.”

Xe vẫn cứ tiếp tục đi về phía trước theo hướng ban đầu, nhưng trong đầu hai người đều suy nghĩ những điều khác nhau. La Học Giai tại sao lại rời biệt thự? Cô và Mục Tất Tín đã xảy ra chuyện gì?

Bọn họ tất nhiên không ngây thơ đến mức nghĩ rằng La Học Giai đột nhiên lạc lối quay đầu.

La Học Mẫn bỏ găng tay ra gọi điện cho Mục Tất Tín.

La Thiếu Thàn thấy cô cầm điện thoại không động tĩnh gì, hỏi: “Không ai nhấc máy sao?”

La Học Mẫn phẫn nộ gác điện thoại!

“Đến rã.” La Thiếu Thàn xoay chuyển vô lăng, xe linh hoạt lách qua chiếc xe bên phải, dừng lại ở trước cổng lớn của một khu biệt thự kiểu Âu hỗn tạp. Bảo vệ chặn đường bọn họ. La Học Mẫn kéo cửa kính xe xuống, vẻ mặt tươi tắn cười nói: “Tôi đến thăm bạn, tổng giám đốc Mục, Mục Tất Tín.”

Bảo vệ lấy sổ ra cho bọn họ đăng ký, La Học Mẫn tùy tiện bịa ra một cái tên và phương thức liên lạc liền liền được cho vào.

La Thiếu Thàn biết Mục Tất Tín có biệt thự ở đây, nhưng không biết ở chỗ nào, La Học Mẫn quen đường quen lối chỉ huy. Anh liếc mắt nhìn găng tay cao su trên tay cô, nói: “Chị còn chuẩn bị gì nữa?”

La Học Mẫn mặt không đổi sắc, nói: “Tôi nói tôi đã đi tìm sát thủ, chú có tin không?”

“Tin.”

“Nếu như không phải ba ngăn lại, tôi thực muốn để bọn chúng nợ máu đền máu!” La Học Mẫn âm hiểm nói.

La Thiếu Thàn nhìn chiếc xe cảnh sát phía trước cổng biệt thự, thản nhiên nói: “Nhanh thật.” Xe của anh vẫn chưa dừng hẳn, cửa xe đã bị Đô Lạc Văn gõ như gõ mõ. La Thiếu Thàn kéo cửa kính xuống, “Mục Tất Tín thế nào rã?”

ĐôLạc Văn thay đổi tác phong bình dị dễ gần thường ngày, sa sầm mặt nói: “Chết rã.”

La Thiếu Thân và La Học Mẫn cùng sững sốt.

“Vợ của hắn cũng chết rã. Một người bị búa đập vỡ đầu, một người trong nhà bếp bị đâm bảy tám nhát bằng dao làm bếp vào lưng. La Học Giai có gọi điện cho các anh không?”

La Thiếu Thân híp mắt nói: “Không.”

“Tôi biết anh đang nghĩ gì, anh cũng biết tôi đang nghĩ gì. Chúng ta thảng thắn với nhau đi, trong tình huống này, La Học Giai cho dù không phải hung thủ cũng là người biết rõ chuyện, chúng tôi bất luận thế nào cũng phải tìm ra cô ta. Hy vọng người nhà cô ta có thể ra sức phối hợp!”

La Thiếu Thân nói: “Tôi cũng muốn sớm xác nhận Học Giai có bị thương hay không.”

ĐôLạc Văn ngoắc ngoắc tay về phía anh.

La Thiếu Thân ghé lại gần.

ĐôLạc Văn thấp giọng nói: “Chẳng có ai từ sáng đến tối mang theo búa chỉ để phòng vệ chính đáng trong thời khắc mấu chốt cả.”

La Thiếu Thân nói: “Nếu như nước ta có thể cho phép cấm súng, đương nhiên tình trạng này sẽ không xảy ra.”

“Sếp, có tin tức của La Học Giai rã.” Tiểu Đổng cầm điện thoại chạy đến.

La Thiếu Thân đang định quay xe lập tức dừng lại, hai mắt không chớp nhìn anh ta.

ĐôLạc Văn liếc anh một cái, cố ý đi sang một bên nghe điện.

La Học Mẫn bắt ngò nǎm lấy tay của La Thiếu Thân.

La Thiếu Thàn ngạc nhiên, tay của cô đang run rẩy, cả bàn tay toát mồ hôi lạnh. “Nếu như người là do nó giết thì phải làm sao?” Cô run giọng hỏi. Nữ cường nhân kiên cường như bàn thạch của La gia trước những đả kích liên tiếp rõt cuộc không giấu được mặt yếu đuối của mình. Cô muốn mình bình tĩnh lại, nhưng chỉ khiến ngón tay càng run rẩy dữ dội hơn.

La Thiếu Thàn đưa tay vỗ vỗ lên mu bàn tay cô, “Chúng ta có thể mời luật sư tốt nhất.”

Câu nói này rõ ràng không đem lại cho cô bất cứ sự an ủi nào. La Học Mẫn nhìn anh, ánh mắt gần như cùi khẩn.

“Gạt bỏ mọi cáo buộc, bảo vệ chị ấy.” La Thiếu Thàn chậm rãi nói tiếp. Anh hoàn toàn không phải người thích sử dụng tiền tài và quyền lực trong tay để mưu cầu đặc quyền, nếu như là người như vậy, anh đã không một mình lăn lộn trong giới giải trí lâu như vậy mà không mượn sức ảnh hưởng của La gia. Thế nhưng lúc này suy nghĩ của anh cũng giống suy nghĩ của La Học Mẫn, bọn họ đều chỉ có một ý nghĩ, bắt luận ra sao cũng phải bảo vệ La Học Giai. Cho dù bọn họ đều biết, đây là chuyện vô cùng khó.

Đỗ Lạc Văn đột nhiên đi đến, mở cửa xe ngồi vào.

“Đi đâu?” La Thiếu Thàn hỏi.

Đỗ Lạc Văn nói địa chỉ.

La Học Mẫn hỏi: “Đó là chỗ nào?”

“Một thôn nhỏ gần bên đường cao tốc.”

Trong lòng La Học Mẫn thoáng có dự cảm không hay, “Học Giai, nó...” Lời đến bên miệng, nhưng lại không dám hỏi tiếp.

Đỗ Lạc Văn do dự một lát, nói: “Các anh tốt nhất hãy gọi về nhà, bảo bọn họ hãy chuẩn bị tâm lý.”

La Thiếu Thàn và La Học Giai lặng người.

Thôn rất nhỏ, đường đã lâu không được tu sửa, rất nhiều ổ gà, xe đi đến cửa thôn liền không nhích thêm được.

La Thiếu Thàn và La Học Mẫn xuống xe đi theo Đô Lạc Văn xuyên qua đám đông dân thôn hiếu kỳ, chạy đến đầu kia sát gần đường cao tốc. Nơi đó, một chiếc Audi màu trắng quen thuộc bị lật ngửa bên cạnh sườn dốc, cửa xe bị dỡ xuống, một tốp người vây quanh khoảng đất trống cách đó không xa.

La Học Mẫn đột nhiên như phát điên lao thẳng sang bên đó, ra sức tách đám người đó ra.

Chính giữa, La Học Giai lặng im nằm trên tấm trải giường màu hoa, máu vẩy lên khuôn mặt trang điểm tinh tế, thương tích trên trán và mặt khiến cô trông có vẻ yếu đuối và vô tội. La Học Mẫn chậm chạp ngã xuống, vươn tay ra...

Dân thông bên cạnh hổn nhắc nhở: “Đã chết rồi. Xe lao từ trên xuống, cửa cũng đã bị tông lõm vào rồi, chúng tôi dỡ cửa xe, kéo cô ấy ra, lập tức cấp cứu, nhưng đã không còn tác dụng.”

La Học Mẫn hai tay ôm mặt, khóc không thành tiếng.

La Thiếu Thàn nửa ngã, ôm lấy bờ vai cô.

Đô Lạc Văn hỏi: “Có ai chính mắt nhìn thấy không? Xe đã lao xuống như thế nào?”

“Chỗ đó?” Một dân thôn chỉ vào lan can cao tốc bị tông đến biến dạng, “Tốc độ quá nhanh, quá mạnh, nháy mắt đã lao xuống rồi.”

“Lúc đó có xe khác không?”

“Không có xe khác.”

“Không thể nào!” La Học Mẫn gạt nước mắt đứng dậy, đã hồi phục sự già dặn và lạnh lùng, “Nhất định có người ép nó lao xuống, nếu không thì

có người động tay động chân vào phanh xe rầm!”

“Hươu bối đang chạy bộ...”

Tất cả mọi người đều ngây ra.

La Thiếu Thành tiếp điện thoại đi sang một bên.

Đầu bên kia điện thoại, giọng nói của La Khải Trạch gấp gáp dị thường,
“Mau tìm ra Học Giai! Nó sắp xảy ra chuyện rầm!”

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 75: Phản Đồ (Hạ)

Dịch: Phong Bụi

Vận xui, vận xui, đuối vận xui.

Bụi: vì Học Mẫn từng xưng là cô cô với Lâm Lâm cứ tưởng nhỏ tuổi hơn Khải Trạch, hóa ra là chị cả. Bụi đã sửa lại cách xưng hô, mọi người thông cảm nhé.

Giọng nói của La Thiếu Thân khô khốc dị thường: “Đã xảy ra chuyện rầm.”

Đầu kia điện thoại trầm mặc đúng một phút.

Nhưng một phút này đối với La Thiếu Thân và La Khải Trạch mà nói, đầu không cảm thấy dài. Thực tế, cho dù lấy sự kiện cả đời ra cũng đầu không thể hóa giải và tiếp nhận sự thật bi thương này.

“Nó, làm sao?” Trong giọng nói của La Khải Trạch mang theo sự run rẩy không dễ nhận ra.

La Thiếu Thân không đáp.

La Khải Trạch lập tức hiểu, “Hai người... xử lý việc đâu vào đây thì vãi nhé. Nó có để lại lời nhắn cho chúng ta.”

La Học Mẫn đi đến, “Chuyện gì thê?” Cho dù bêngoài cô đã xử lý tốt tất cả cảm xúc, nhưng trong giọng nói vẫn nghe thấy chút yếu ớt, dường như chỉ cần một chuyện nhỏ nào đó cũng có thể khiến cô sụp đổ.

La Thiếu Thần liếc nhìn Đồ Lạc Văn và Tiểu Đồng bọn họ đứng đó không xa, mới thấp giọng nói: “Học Giai có để lại lời nhắn.”

Đồ Lạc Văn hết sức nhạy cảm, lập tức cảm giác được trong ánh mắt của bọn họ có điều gì đó, liền lại gặng hỏi: “Có phải có tin tức gì không?”

La Thiếu Thần nói: “Chúng tôi đang bàn xem nên nói lại với bác tôi thế nào.”

Đồ Lạc Văn nhớ đến La Khải Tùng, nhớ đến Sử Mạn Kỳ, nhớ đến việc La gia chỉ trong một thời gian ngắn ngủi đã xảy ra ba vụ án mạng, lòng cũng rất lấy làm thương tiếc, thở dài nói: “Mục Tất Tín chết rã, cũng coi như báo được thù cho La Khải Tùng.”

La Học Mẫn truy vấn: “Nghĩa là sao?”

Người cũng đã chết rã, Đồ Lạc Văn cũng cảm thấy không cần phải giấu giếm nữa, nói thẳng: “Chúng tôi đã tra ra hung thủ giết La Khải Tùng, là một phạm nhân bỏ trốn, đã thực hiện rất nhiều án mạng. Hắn thừa nhận vợ của Mục Tất Tín Vu Ngân Tình chính là thủ phạm chính đưa tin cho hắn ra lệnh cho hắn giết người. Tôi đang bảo hắn gọi điện thoại vơ vét tài sản của cô ta, để nắm bắt thêm chứng cứ xác thực, không ngờ lại xảy ra chuyện này.”

La Học Mẫn nhìn thi thể của La Học Giai bị dân thôn và cảnh sát vây quanh quan sát, trái tim nhỏ máu, “Tôi muốn mang Học Giai về nhà.”

“Hiện tại vẫn chưa được. Chúng tôi phải làm xét nghiệm thi thể,” Đồ Lạc Văn thấy sắc mặt La Học Mẫn không tốt lành, vội nói: “Chúng tôi cũng hy vọng cô ấy đi được nhầm mắt. Chúng tôi ít nhất phải tìm ra chứng cứ xem có khả năng cô ấy bị giết hại không.”

La Học Mẫn cười lạnh nói: “Tra ra chứng cứ rã thì có tác dụng gì, Khải Tùng có thể sống lại sao?”

“Báo ứng của Mục Tất Tín đến quá nhanh, chúng tôi không có cách nào khác, nhưng tên sát thủ đó, cô yên tâm, tuyệt đối không trốn thoát được.”

ĐôLạc Văn thề thốt bảo đảm.

La Thiếu Thân nói: “Tìm một pháp y nữ.”

ĐôLạc Văn luôn miệng đặng ý.

La Học Mẫn cởi khăn quàng cổ trên cổ xuống, nhè nhẹ phủ lên mặt La Học Giai, nhìn cô được nâng lên xe mới rời khỏi.

La Thiếu Thân lên xe, phát hiện ĐôLạc Văn cũng đi lên theo.

“Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt như nhìn kẻ thù thế.” ĐôLạc Văn nói “Các anh cũng là người chứng kiến, phải theo tôi trở về ghi khẩu cung, thuận tiện cung cấp thông tin liên quan đến La Học Giai.”

La Học Mẫn vô thức muốn từ chối, bị La Thiếu Thân ra hiệu bằng mắt một cái mới thôi.

Hai người suốt dọc đường không nói lời nào theo đến cục cảnh sát ghi xong khẩu cung, thì đã gần nửa đêm.

Cửa xe mở rộng, gió đêm lùa vào.

La Học Mẫn ngây ngẩn nhìn cảnh đêm, lẩm bẩm nói: “Chú nói xem, người gì mà nói đi liền đi, nhanh như vậy chứ?”

La Thiếu Thân nói: “Bác và Khải Trạch vẫn đang đợi chúng ta về, đừng để họ lo lắng.”

La Học Mẫn hít một hơi thật sâu, nói: “Nửa tháng trước chị và Văn Thắng đang còn nói chuyện ly hôn.”

La Thiếu Thân không biểu lộ gì. Chuyện này so với chấn động gấp phải hôm nay, thực sự không đáng kinh ngạc.

“Thế nhưng hôm nay chị đột nhiên thấy hối hận.” La Học Mẫn móc khăn giấy ra lau lau nước mắt, “Chị đột nhiên rất hy vọng anh ấy ở bên cạnh.”

“Tại sao lại ly hôn?” Ảnh tượng La Học Mẫn đem lại cho người khác quá mức mạnh mẽ, vì vậy La gia ai ai cũng đều biết vợ chồng hai người họ có vấn đề, thế nhưng ngoại trừ La Định Âu, chưa có ai từng hỏi, bởi vì tin tưởng cô có thể giải quyết tốt. Thế nhưng hiện giờ nghĩ lại, có lẽ chính vì sự tin tưởng đó mới khiến La Học Mẫn không thể không trở nên kiên cường hơn.

La Học Mẫn nói qua loa: “Chị quá bận, anh ấy ngoại tình. Vẫn đêhôn nhân, không ngoài những điều này, chẳng có gì lạ cả.”

La Thiếu Thầm hỏi: “Chị định lúc nào nói với bác?”

“Vốn định để trong nhà bình lặng một chút, hiện tại xem ra vẫn phải giấu một thời gian nữa.” Cô ngừng một lát nói, “Chị sẽ bàn với Văn Thắng.”

La Thiếu Thầm trầm mặc một lúc lâu mới nói: “Nếu như không nỡ, thì đừng miễn cưỡng bắn thân buông tay.”

“Chị sẽ suy nghĩ.”

Vẫn đênenặng nề khiến tâm tình nặng nề càng thêm nặng nề

Đến tận lúc trở về La gia, hai người vẫn trầm sắc mặt.

Vú Triệu và La Khải Trạch đều ở đại sảnh, rõ ràng đang đợi bọn họ.

La Khải Trạch vừa thấy bọn họ trở về, liền đứng dậy nói: “Học Giai nó...”

“Lật xe.” La Thiếu Thầm hảm súc nói, “Pháp y và cảnh sát đều đang tìm nguyên nhân.”

Nghe đến hai chữ pháp y, La Khải Trạch còn gì không rõ nữa chứ. Anh ngã ngã xuống sô pha, lấy điện thoại ra, phát lại lời nhắn.

Điện thoại chầm chậm xuất hiện tiếng nức nở, một lúc lâu sau mới nghe thấy La Học Giai nghẹn ngào nói: “Anh hai, em gây họa lớn rã. Em

thực sự gây họa lớn r`ă. Em rất sợ, em... em giết người r`ă. Em đã giết Mục Tất Tín, là hắn đã hại chết anh ba! Còn có Vu Ngân Tình, em tận tai nghe thấy cô ta nói đã thuê sát thủ giết anh ba... Em đã giết người, em đã giết bọn chúng r`ă. Cảnh sát đang tìm em, lần này em chết chắc r`ă. Anh hai, em sợ l`ăm, anh... anh phải chăm sóc ba thật tốt. Xin lỗi... xin lỗi... em không nên không nghe lời anh ba, em biết thì đã quá muộn, em không còn cách nào khác, hắn cho em hút ma túy, em cai không nổi! Em không thể để mọi người biết, em rất sợ hãi, anh hai, những ngày này em thực sự, không biết phải làm thế nào. Em không cai được, em không khống chế nổi bản thân mình... Ba nói đúng, em không xứng là người nhà họ La, em thực sự không xứng. Anh hai, anh nói với ba giúp em rằng em xin lỗi... em xin lỗi..."

La Học Mẫn nghe mà nước mắt giàn giụa.

La Khải Trạch đã nghe một l`ăn, nhưng cũng nhịn không được đỏ qu`ăng mắt.

Ngay cả La Thiếu Th`ăn bu`ăn vui không lộ ra mặt cũng che mắt đi.

"Em muốn tặng một chiếc khăn quàng tự tay đan cho ba vào sinh nhật ba, chiếc khăn năm ngoái bị rách r`ă, khiến ba không muốn đeo ra ngoài. Em... đáng tiếc em không đợi được đến ngày đó, khăn quàng đã đan xong r`ă, ở ngay trong tủ quần áo của em, cất trong giỏ mây. Ngày sinh nhật, anh nhớ tặng cho ba. Ba tuổi tác đã cao, sau này dựa vào anh và chị cả. Bảo chị cả v`ănhà nhi`ău một chút, đừng quá súc vì công ty, sống hòa thuận với anh r`ă. Kế hoạch Tình La thành em đã viết một số phương án, ở ngay trong tủ sách ở văn phòng, giúp em đưa cho chị cả xem xem, tốt nhất là viết một vài lời phê... đốt cho em. Xin lỗi, em chết r`ă mọi người đừng nhận em... điều duy nhất em có thể làm là không bôi nhọ La gia nữa. Cuối cùng, anh hai, chị cả, ba, em yêu mọi người..."

Điện thoại đột nhiên bị cắt đứt.

La Thiếu Th`ăn nghe thấy động tĩnh phía sau, vuốt mặt một cái đứng lên, li`en nhìn thấy La Định Âu loạng choạng đi đến, ch`ăm chậm ng`ă xuống sô pha.

La Học Mẫn và La Khải Trạch đau lo lắng nhìn ông.

“Ba...” La Học Mẫn mở miệng khuyên giải.

La Định Âu vươn tay ra, nhè nhẹ vuốt ve chiếc điện thoại yên lặng, như thể vuốt ve một sinh mệnh đã ngủ yên, nước mắt rưng rưng thấp giọng nói: “Con vĩnh viễn là người của La gia, là con gái ngoan của ba.”

Mục Tất Tín, Vu Ngân Tình, La Học Giai, ba mạng người lần lượt ra đi khiến ĐôLạc Văn vốn đội cả núi trên đau mà làm việc càng thêm áp lực gấp bội. Trong hai giờ đã bị các lãnh đạo các bộ phận nhận được tin tức “hỏi thăm”. Bận rộn đến khi trời tờ mờ sáng khó khăn lắm mới rảnh được một lúc, chợt mắt chua được ba tiếng đang hồ, lại bị điện thoại réo tỉnh.

“Cậu tốt nhất có tin tức tôi muốn nghe.” Khẩu khí của anh ta không tốt lành gì.

“Sếp, Cao Cần dắt theo một người muốn gặp Thẩm Thận Nguyên.”

“Người nào?”

“Cao nhân, nói là có thể đuổi vận xui đi.”

“Hiện tại còn có người cần đuổi vận xui hơn cả tôi sao?”

“Vậy cho vào hay không?”

“Không cho.”

ĐôLạc Văn gác điện thoại chưa được hai giây liền nhận được điện thoại đích thân Cao Cần hỏi thăm, “Thẩm Thận Nguyên sớm ngày nào được trong sạch, anh liền có thể phá được án sớm ngày đó.”

“Bảo cao nhân đó xem xem có thể phá được án sớm không?”

“Thử là biết ngay.”

“Tử bất ngữ quái lực loạn th`ần.”(Bụi: một câu nói cổ. Đại ý: Khổng Tử phủ định những thứ như quý quái th`ần tiên.)

Cao C`ần nói: “Tôi bỏ ti`ên.”

“... Tôi vốn không đờị nào bỏ ti`ên.”

“Tôi không thích người khác lăng phí ti`ên của tôi.”

“...” Đ`ôLạc Văn ngay cả tâm trạng khua môi múa mép cũng không có, “Đưa điện thoại cho đ`ông nghiệp của tôi.”

“Sếp?”

“Trông chừng bọn họ, đừng để bọn họ làm loạn quá mức.”

“Được.”

Đ`ài bên kia, Cao C`ần nhìn vị thanh niên tuấn tú lịch sự nói: “Câu vừa r`ồi tôi nói là thật lòng đó.”

Thanh niên cười cười nói: “Tôi cũng không thích lăng phí ti`ên của người khác.”

Hai người đi theo cảnh sát vào phòng của Thẩm Thận Nguyên. Thẩm Thận Nguyên suýt chút nữa lè nóng lưng tròng, “Giám đốc Cao, anh đến đưa tôi ra viện đó ư?”

Cao C`ần nói: “Cậu có thể gập bụng hai mươi cái, tôi liền đón cậu ra viện.”

“... Hai cái có được không?”

“Cậu thử xem.”

Thẩm Thận Nguyên cử động một chút, không dậy nổi.

Cao C`ân nhìn vị thanh niên, “Sau khi xảy ra việc đó, có khả năng ảnh hưởng đến IQ không?”

Người thanh niên cười nói: “Xem có vẻ là không.”

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Có khả năng để lại di chứng không?”

Người thanh niên xoa xoa đ`ầu cậu, nói: “Tam h`òn thất phách đ`ầu có, không c`ần lo lắng.”

Cao C`ân hỏi: “Để tránh xảy ra chuyện t`ã tê l`ần nữa, có cách nào đuổi vận xui đi không?”

Người thanh niên nói: “Giữ tâm trạng lạc quan tích cực nhìn về phía trước.”

Cao C`ân nghi ngờ: “Có thể đuổi vận xui sao?”

Người thanh niên cười đáp: “Có thể nhìn thoáng hơn, không cảm thấy bản thân rất xui xẻo.”

Thẩm Thận Nguyên: “...”

Cao C`ân nhìn hoa trên tủ đ`ầu giường, “La Thiếu tặng à?”

“Đúng vậy. Anh tìm anh ta có việc à? Hôm nay chắc anh ta sẽ đến nữa.”
Thẩm Thận Nguyên đầm chìm được ni`êm vui được người khác coi trọng.

Cao C`ân sâu xa nói: “Con được đ`ầu thích tu`ân tra lãnh địa.”

Thẩm Thận Nguyên vẻ mặt ngo` ngác.

Điện thoại Cao C`ân đột nhiên reo, c`ầm lên nhìn, “Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tối.”

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 76: Án Tình (Thượng)

Dịch: Phong Bụi

Mơ hồ, kỳ lạ, không hiểu rõ.

(Án tình: tình tiết vụ án) Chương này coi như quà mừng Năm mới, hôm nay Bụi mới lên mạng được để post quà mừng mọi người. Chúc mọi người Năm mới mạnh khỏe, hạnh phúc, và thành công, tình yêu với đam mê không đổi nhé!!! ^^

Thẩm Thận Nguyên kỳ vọng hỏi: “Lúc nào thì anh ta đến? Nhớ mang theo chút đồ ăn ngon đến nhé.”

“Nhìn từ góc độ của cậu ta, thì không cần mang đồ ăn ngon.” Cao Càn sâu xa nói.

“... Tiết kiệm vậy à.” Thẩm Thận Nguyên lẩm bẩm.

Cao Càn tiếp điện thoại.

La Thiếu Thàn miễn mọi câu hàn huyên, thẳng thắn nói: “Anh nói hôm nay đại sư bắt ma đến.”

“Chúng tôi đang ở phòng bệnh rã. Bão xe đến hẳn sẽ kịp chiêm ngưỡng phong thái.”

La Thiếu Thàn không để tâm đến lời châm chọc của anh ta, “Tôi muốn mượn dùng một chút.”

Cao Càn nhạy cảm nhận thấy thái độ của anh không giống bình thường, “Làm gì?”

“Triệu h`ân.”

“La Khải Tùng?”

La Thiếu Th`ân chật rãi nói: “Còn có Học Giai.”

Cao C`ân sững sờ.

“Nói ra dài lắm, có thể nhờ anh ta giúp một chút không?”

“Cậu đợi chút.” Cao C`ân quay đ`ài hỏi người thanh niên, “Cậu có nhận
nghịệp vụ triệu h`ân không?”

Người thanh niên cười khổ nói: “Nếu như sớm hơn vài ngày thì không
sao, hiện giờ không được r`ẽ.”

“Ti`ên bạc không thành vấn đ`ẽ” Cao C`ân biết khi La Thiếu Th`ân đã
đưa ra yêu c`ài như vậy, La gia nhất định đã xảy ra chuyện lớn.

Người thanh niên lắc đ`ài nói: “Không phải vấn đ`ẽ ti`ên bạc. Vài ngày
trước có quỷ sai gây rối loạn nhân giới, địa phủ đang chỉnh đốn, tất cả quỷ
h`ân và quỷ sai đ`ài bị nhốt ở địa phủ, chỉ vào không ra.”

Cao C`ân hỏi: “Phải bao lâu?”

“Không biết. Có thể ba đến năm ngày, cũng có thể ba đến năm năm,
cuộc đời dài rộng của nhân loại đối với quỷ th`ân chẳng qua chỉ là chuyện
tính bằng phút mà thôi.”

Cao C`ân chuyển lại lời của người thanh niên.

La Thiếu Th`ân nhất thời không nói gì.

“Có gì c`ần giúp không?”

La Thiếu Th`ân hỏi: “Cậu ta không sao chứ?”

“Điều duy nhất đáng quan tâm là trong bụng cậu ta có rất nhiều giun đồi giun khát, tôi sẽ mua giúp cậu ta thuốc diệt giun. Không cần lo lắng.”

“Chăm sóc cho cậu ấy thật tốt nhé.”

“Chuyện nên làm mà.” Cao Càn cúi đầu nhận lấy ánh mắt hiếu kỳ của Thẩm Thận Nguyên, hỏi: “Hôm nay có đến không?”

“Hôm khác.”

“Bớt đau buốt.”

“Cảm ơn.”

Cao Càn buông điện thoại xuống, Thẩm Thận Nguyên liền kích động ngẩng dậy hỏi: “Có phải La gia xảy ra chuyện rồi không?”

“Lẽ ra tôi nên gọi điện xong rồi mới bảo cậu gấp bụng.” Cao Càn ngừng một chút nói, “La Thiếu hôm nay không đến được rồi.”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Vấn đề này nên hỏi trực tiếp đương sự.” Cao Càn đưa điện thoại cho cậu.

Thẩm Thận Nguyên ngây ra, vừa định vươn tay nhận lấy, liền nghe thấy anh cảnh sát lặng lẽ đứng cạnh bên cạnh, cảm giác tồn tại có mà như không mở miệng nói: “Hết giờ rồi.”

Cao Càn nói: “Thời gian thăm tù còn dài hơn thế này.”

“Nhưng các anh không phải đang thăm tù.” Lệnh tiễn khách của anh cảnh sát rất kiên định.

Người thanh niên mở miệng trước khi Cao Càn kịp nói, “Chúng tôi đi trước đây.”

“Hả?” Thẩm Thận Nguyên mắt trân trân nhìn điện thoại lại bị đòi về thầm hận bản thân hạ thủ không nhanh chóng. Có đi đâu trước khi người thanh niên đi khỏi phòng, cố ý nháy nháy mắt với cậu, dường như đang ám chỉ đi đâu gì.

Ám chỉ đi đâu gì được nhỉ?

Thẩm Thận Nguyên đợi sau khi bọn họ đi rã quỳ trên giường truy tìm manh mối, nhưng thế nào vẫn không tìm ra được. Chẳng lẽ đâu mối nằm ở cái nháy mắt đó? Là tần suất, ánh mắt, hay là khoe mắt có thứ gì?

Vào lúc cậu đoán già đoán non đến mức sắp vỡ đàu, cửa lại mở ra một lần nữa. Cao Càn thò nửa người vào.

“Để quên thứ gì sao?” Thẩm Thận Nguyên ngây ngô hỏi.

Cao Càn ném điện thoại cho cậu, “Ba phút.”

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Sao các anh quay lại được?”

“Cậu biết kêt giới là cái gì không?”

“Xem qua trong tiểu thuyết.”

“Bước ra ngoài hai bước, cậu cũng có thể nhìn thấy trong hiện thực đó.” Cao Càn trước khi Thẩm Thận Nguyên nhảy dựng lên lắc lắc ngón tay nói, “Có đi đâu, tính trong ba phút này đó.”

“...” Lòng Thẩm Thận Nguyên suy tính đắn đo một chút, kiên quyết lựa chọn tiết kiệm thời gian gọi điện.

Điện thoại tút tút ba tiếng mới được nghe, giọng nói của La Thiếu Thàn nghe có sự mệt mỏi trước nay chưa từng thấy, “Có chuyện sao?”

“Hơ,” Thẩm Thận Nguyên chuẩn bị đày một bụng những đi đâu muối nói nhất thời không biết nên nói gì, “Anh không sao chứ?”

Đầu bên kia trầm mặc hai giây, giọng nói hơi hơi lên tinh thần, “Thân thể và linh hồn đâu không sao chứ?”

“Ừm, chỉ là dễ thấy đói.”

“Người đâu dễ thấy đói.”

Thẩm Thận Nguyên do dự một chút, mới hỏi: “Trong nhà có phải đã xảy ra chuyện rã?”

“Học Giai qua đời rã.”

Thẩm Thận Nguyên sững người. Cho dù lúc còn là La Lâm Lâm, giữa cậu và La Học Giai rất ít khi tiếp xúc, nhưng dù sao cũng là người đã từng gặp mặt từng gọi là cô, một sinh mệnh đầy sức sống, trẻ trung khỏe mạnh như thế lại nói đi là đi, thực sự khiến người ta khó có thể chấp nhận.

“Đã xác định chưa?” Cậu không thể tin được hỏi.

“Ừm.”

“... Bót đau buôn.” Thẩm Thận Nguyên nói xong, không khỏi tự thấy ghét bản thân mình. Cậu và La Thiếu Thân ở cùng nhau một thời gian dài như vậy, vào thời khắc quan trọng, lại chỉ có thể nói một câu giống Cao Caren “Bót đau buôn.”

...

Thêm một câu nữa cũng tốt.

Cậu cẩn trọng mở miệng: “Ông nội, tôi là nói La lão tiên sinh, còn có La tiên sinh, La tiểu thư, vú Triệu bọn họ vẫn khỏe chứ?” Hồi xong, Thẩm Thận Nguyên lại càng thêm căm ghét bản thân mình! Ai gặp phải chuyện người thân qua đời mà vẫn khỏe được chứ?!

Cũng may La Thiếu Thân rất nể mặt trả lời: “Bạn họ đâu rất kiên cường.”

“Có gì tôi có thể làm được không?” Thẩm Thận Nguyên vừa hỏi vừa thầm nghĩ xem bản thân có thể làm được gì... kết quả là, cái gì cũng không làm được. Cậu hiện tại chỉ là bán phế nhân đang đợi hồi phục.

“Gọi điện cho tôi mỗi ngày.”

“...” Cậu hiện tại trong tay không có cái gì, chẳng khác gì rã tù, lấy đâu ra điện thoại? Thẩm Thận Nguyên cầm điện thoại của Cao Cẩn đắn đo. Phải làm thế nào mới có thể chiếm hữu tài sản được đăng ký dưới tên giám đốc Cao đây? Không biết giám đốc Cao có tin rằng điện thoại của anh ta đã biến thành bướm bay mất rồi không.

Âm thanh đài bên kia điện thoại đột nhiên trở nên ồn ào, La Thiếu Thân nói một câu “Chú ý sức khỏe” liền vội vàng tắt máy.

Cao Cẩn đi vào liền thấy Thẩm Thận Nguyên cầm điện thoại của mình ngây người, “Cậu đang nhìn gì thế?” Anh ta vừa hỏi vừa vươn tay ra.

Thẩm Thận Nguyên vô thức rút tay lại, thấy ánh mắt nghi hoặc của Cao Cẩn, cười khan: “Điện thoại kiểu này quá cũ rồi.”

“Kiểu dáng mới tôi vừa mua ba ngày trước đấy.”

“Màu sắc dường như không nổi bật hình tượng uy vũ của anh cho lắm.”

“Màu đen là màu sắc kinh điển vàn nắng.”

“Tôi đang nói hình dáng, vuông vuông góc cạnh, quá sắc nhọn.”

“Cậu chê tôi đối với cậu chưa đủ sắc nhọn sao?”

“...” Thẩm Thận Nguyên nói thẳng, “Điện thoại có thể cho tôi mượn dùng vài ngày không?”

Cao Cẩn trả lời hết sức dứt khoát, “Không thể. Còn vấn đề gì không?”

“...Hết rồi.”

“Điện thoại.”

Thẩm Thận Nguyên lưu luyến không thôi đặt điện thoại vào tay anh ta.

Cao Càn nói: “Rèn luyện cho tốt, tranh thủ sớm ngày ra viện.”

Thẩm Thận Nguyên cúi đầu buồn bã nói: “Cho dù thân thể tôi khỏe mạnh rã, cũng vẫn là kẻ bị tình nghi, có thể đi đâu được?”

“Ít nhất có thể ra khỏi phòng bệnh cao cấp. Tôi quên không nói, tất cả phí thuốc men của cậu đều do công ty chi trả, để tránh sau này vì hóa đơn khổng lồ mà bán thân, cậu tốt nhất mau mau rèn luyện.”

“Bán thân cho công ty sao? Tôi đã bán rã mà.”

Cao Càn ám chỉ: “Cái công ty càn chỉ là sức lao động của cậu.”

“Bên ngoài của tôi cũng rất tốt mà!”

“Cho nên mới bị nhớ nhung.”

“Nhớ nhung? Nhớ nhung cái gì? Ai nhớ nhung? Giám đốc Cao... nói rõ rã hãy đi chứ.”

Đáp lời cậu là tiếng đóng cửa.

Cảnh sát thấy Cao Càn đi khỏi, lập tức gọi điện cho Đỗ Lạc Văn báo cáo.

Đỗ Lạc Văn nghe được hai câu liền trực tiếp ngắn điện thoại. So với Thẩm Thận Nguyên đang trong lòng, anh ta chú ý đến chân tướng vẫn bị giấu giếm dưới muôn vàn lớp sương mù hơn.

“Cậu nói tiếp đi.”

Tiểu Đồng càn báo cáo nghiêm thi nói: “Nguyên nhân cái chết của La Học Giai là gãy xương cổ, chắc hẳn do vụ lật xe gây nên, không khả nghi. Có điều lúc pháp y xét nghiệm máu phát hiện cô ta hút ma túy.”

Đồ Lạc Văn chau mày hỏi: “La Học Giai hút ma túy?”

“Không chỉ cô ta, Mục Tất Tín và Vu Ngân Tình cũng vậy! Anh nói xem trong đài óc mấy người có tiễn bọn họ chứa những gì vậy? Sống sung sướng giàu sang không thích, lại thích rồng rắn đi gặp Diêm vương.”

Đồ Lạc Văn hỏi: “Nguyên nhân cái chết của Mục Tất Tín và Vu Ngân Tình thì sao?”

“Giống như bên ngoài, một người bị búa đập vào gáy, một người bị dao làm bể đâm nhồi nhát, mất máu quá nhồi, trên hai hung khí đài tìm thấy dấu vân tay của La Học Giai. Đúng rồi, còn chuyện này nữa.” Tiểu Đổng đưa một tệp tài liệu qua, “Trên bàn trong thư phòng của Mục Tất Tín có hai tách cà phê. Trong dạ dày của Mục Tất Tín đã xác nhận có thành phần của cà phê, cũng tìm thấy nước bọt của anh ta trên một cốc cà phê, nhưng trong dạ dày của Vu Ngân Tình và La Học Giai đài không có.”

Đồ Lạc Văn rút ra một tấm ảnh trong đó, phát hiện hai cốc cà phê đài đã được uống, “Ý cậu là, lúc đó trong phòng vẫn còn người thứ tư sao?”

“Đúng vậy, hơn nữa lúc vụ án xảy ra, người đó rất có khả năng có mặt tại hiện trường.”

“Cái gì?” Đồ Lạc Văn kinh ngạc.

Tiểu Đổng rút ra một tấm ảnh phía dưới tài liệu, “Chỗ này là một căn phòng nhỏ bên trong thư phòng được ngăn cách bởi bình phong, trừ phi đi vòng qua bình phong, nếu không bên ngoài tuyệt đối không nhìn được tình hình bên trong.”

Đồ Lạc Văn nhìn dấu chân trên sàn nhà nói: “Trên sàn có vết nước.”

“Có thể là người đó lúc hoảng sợ đã va phải bình hoa, bình hoa không vỡ, nhưng nước bị đổ ra ngoài, để lại một phần ba hình dạng của đế giày.”

“Có thể nhìn ra được kích thước giày không?”

“Đại khái giữa 39 đến 44. Bởi vì kích thước giàn được sản xuất công nghiệp không tinh tế đến thế, cho nên không thể khẳng định 100%.” Tiểu Đổng thấy anh ta móc điện thoại ra định gọi điện, vội nói: “Tôi đã hỏi đằng nghiệp đi theo dõi rầm, hôm đó ngoại trừ La Học Giai không có người thứ hai vào biệt thự.”

“Biệt thự có cửa khác không?”

Tiểu Đổng ngẫm nghĩ đáp: “Có. Cửa sau ở gara ngầm, nhưng Mục Tất Tín và Vu Ngân Tình đều thích đỗ xe trước cửa, cho nên chỗ đó không có đằng nghiệp theo dõi.”

“Rầm” Đô Lạc Văn đập bàn, “Lập tức phái người đến gara tìm chứng cứ, nhất định phải tìm ra người thứ tư xuất hiện tại hiện trường là ai.”

“Tại sao? Hung thủ giết Mục Tất Tín và Vu Ngân Tình là La Học Giai, đã là chuyện chắc như đinh đóng cột rầm.”

Đô Lạc Văn nói: “Cậu cảm thấy Mục Tất Tín sẽ cho phép người như thế nào vào gara ngầm của mình?”

“Bạn bè? Bạn họ còn cùng nhau uống cà phê.”

“Thế nhưng lại không chút phản ứng đối với việc La Học Giai hành hung...”

Tiểu Đổng sững sốt.

Đô Lạc Văn trầm ngâm nói: “Không chỉ như thế, hắn còn trốn vào phòng trong, chúng tỏ hắn không muốn người khác biết hắn ra vào Mục gia.”

Tiểu Đổng buột miệng nói: “Chẳng lẽ là kẻ buôn ma túy X mà chúng ta cần tìm?”

Đô Lạc Văn đau đớn day day huyệt thái dương nói: “Chúng ta sắp xếp vụ án lại từ đầu. Đầu tiên là trùm buôn ma túy Trang Tranh chết, chúng ta

điều tra ra ở thành A có người nhập hàng của hắn và tiêu thụ trong thành phố. Chúng ta điều tra ra Mục Tất Thành, quán bar bị nổ, Thẩm Thận Nguyên bị đẩy ra. Thân tín của Mục Tất Thành mang ra cuộn băng ghi âm tố cáo Thẩm Thận Nguyên đã chào bán ma túy cho các nghệ sĩ. Tiếp đó, La Khải Tùng lấy lý do tự vệ giết Mục Tất Thành, đồng thời tố cáo Mục Tất Thành giật dây anh ta bán ma túy. Sau đó, La Khải Tùng chết, có sát thủ chạy ra ám sát Thẩm Thận Nguyên. Sát thủ bị bắt, lần nữa tố cáo Thẩm Thận Nguyên..."

Tiểu Đổng nói: "Mục Tất Thành nhập hàng từ Trang Tranh, chuyển cho La Khải Tùng, sau đó La Khải Tùng sai khiến Thẩm Thận Nguyên chào hàng. Châu chấu trên một chuỗi điều đủ cả."

"Nhưng vào thời khắc quan trọng chúng ta lại điều tra ra La Khải Tùng có người tình đồng tính tham bí đi giày số 39. Đồng thời, Mã Duy Càn bị tra ra tàng trữ ma túy. Thẩm Thận Nguyên và La Thiếu Thần đều bị loại khỏi danh sách tình nhân của La Khải Tùng."

Tiểu Đổng thuận theo mạch suy nghĩ của anh ta nói: "Sau đó chúng ta tìm ra hung thủ giết La Khải Tùng, xác nhận là do Vu Ngân Tình sai khiến."

"Lúc này, Mục Tất Tín, Vu Ngân Tình lại chết. Hung thủ lại là La Học Giai."

"Điều này cũng không kỳ lạ, La Học Giai là em gái của La Khải Tùng, cô ta báo thù cho anh trai của mình cũng là điều bình thường."

Đỗ Lạc Văn lắc đầu nói: "Cậu có cảm thấy sau lưng luôn có một bàn tay theo sát chúng ta, mỗi lần chúng ta phát hiện được gì, nó liền tìm mọi cách che đậy đi phát hiện của chúng ta. Giống như lúc chúng ta hoài nghi kẻ tình nghi không phải là Thẩm Thận Nguyên mà là người khác, người giết Thẩm Thận Nguyên liền xuất hiện, khẩu cung bất lợi cho Thẩm Thận Nguyên cũng xuất hiện. Lúc chúng ta tìm ra hung thủ giết La Khải Tùng và chủ mưu, chủ mưu lại chết. Đầu mỗi lại đứt."

Tiểu Đổng lập tức không rét mà run, "Vậy bàn tay đó định làm gì?"

Đô Lạc Văn lẩm bẩm nói: “Điều ban điều chúng ta muốn tìm là người nắm giữ ai trò của Thẩm Thận Nguyên, cũng là người dắt mối các nghệ sĩ. Thế nhưng hiện tại xem ra, bàn tay đó tuyệt đối không phải vai trò như Thẩm Thận Nguyên có thể đảm nhiệm.”

“Là sao?” Tiểu Đổng mờ mịt.

Đô Lạc Văn nói: “Tôi đang nói, có lẽ vai trò mà tình nhân của La Khải Tùng đảm nhiệm không phải là vai trò như của Thẩm Thận Nguyên, mà là vai trò còn cao hơn cả La Khải Tùng và Mục Tất Thành...”

“Chủ mưu? Boss lớn?”

“Nếu như thực sự là vậy, vậy thì bàn tay đó chỉ có một mục đích.” Đô Lạc Văn nhấn từng chữ nói, “Bảo – vệ – bản – thân.”

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 77: Án Tình (Trung)

Dịch: Phong Bụi

Giao dịch, giao dịch, tiết lộ bí mật.

Cửa văn phòng bất ngờ bị đẩy vào.

Đồ Lạc Văn nhìn thấy người đến lập tức đứng dậy nói: “Cục trưởng Cù.”

Cục trưởng Cù cười ha ha phất tay nói: “Ngươi đi, nghe nói các cậu chiến đấu một ngày một đêm không chớp mắt rã, đúng là vất vả quá.”

Chiến đấu một ngày một đêm còn miễn cưỡng cho là vậy, không chớp mắt thì có chút khoa trương quá. Có điều Đồ Lạc Văn vẻ mặt mệt mỏi ngầm thừa nhận.

“Tôi biết vụ án La Học Giai và Mục Tất Tín khiến các cậu rất khó xử lý, hai nhà đài là những nhà có ảnh hưởng rất lớn đến thành phố này, để tránh gây ảnh hưởng xấu, tôi thấy vẫn nên xử lý êm đẹp, đừng quá khoa trương. Các cậu mấy ngày này một mực chạy ngược chạy xuôi vì vụ án buôn ma túy, đã sứt đài mẻ trán, lại nhận vụ án Cát Phụng, lại thêm cái nữa, tôi thấy nuốt không trôi đâu! Chẳng bằng giao cho cục chúng tôi xử lý đi?”

Đồ Lạc Văn đối diện với con hổ mặt cười này cũng cười ha ha, “Con người tôi có một tật xấu rất kỳ lạ, nếu như đã nhúng tay vào chuyện gì thì luôn thích xử lý sạch sẽ chuyện đó. Cục trưởng Cù yên tâm, quan hệ của vụ án này rất rõ ràng, người bị hại và người bị tình nghi đều đang nằm trong phòng pháp y cả, chẳng có gì là khó xử lý hết.”

Cục trưởng Cù nói: “Ồ, thế mà tôi nghe nói anh hình như vẫn chưa chuyển giao vụ án Cát Phụng cho cơ quan kiểm sát.”

Đồ Lạc Văn quay đầu trừng mắt nhìn Tiểu Đổng, “Chuyện này là thế nào? Sao lại vẫn chưa nộp lên trên?”

Tiểu Đổng mờ mắt nói: “Tất cả tài liệu tôi đã chuẩn bị xong hết rồi, chẳng lẽ vẫn chưa nộp lên trên?”

Cục trưởng Cù nhìn hai người họ người tung kề hứng diễn kịch, cười còng lõ rõ vết nhăn đuôi mắt, “Chuẩn bị tốt rồi thì tốt, tôi cũng muốn qua giúp đỡ chút. Dù sao nơi này cũng là thành A, chúng tôi là Cục Công an thành phố, các anh là tổ chuyên án qua giúp, nếu như vụ án nào cũng giao cho các anh hết, vậy chẳng phải chúng tôi quá vô dụng rồi sao.”

Đồ Lạc Văn cười nói: “Cục trưởng Cù khách sáo rồi. Dao trước chẳng phải các anh đã phá được một tập đoàn trộm cướp đó sao? Trên tinh còn đặc biệt gửi công văn biểu dương.”

“Vụ án nhỏ mà thôi,” Cục trưởng Cù đàm về “không đáng nhắc đến”, “Thẩm Thận Nguyên đã tỉnh rồi, Mục Tát Tín đã chết rồi, án buôn ma túy được phá chỉ là chuyện sớm muộn, tôi đã gọi điện cho tỉnh báo cáo qua tình hình rồi, ha ha, lãnh đạo tỉnh cũng rất vui mừng đó.”

“Vậy sao? Ha ha ha...”

“Đúng vậy. Ha ha ha...”

Ba người cười vô cùng hòa hảo.

Đợi đến khi Cục trưởng Cù rời khỏi, sắc mặt Đồ Lạc Văn lập tức trở nên âm trầm, “Lão quỷ, một ngày không phá rối liền ngứa móng.”

Tiểu Đổng nghi hoặc hỏi: “Tại sao lại là ngứa móng?”

“Ngươi không yên đó! Cậu không thấy ông ta thích lượn lờ trước mặt chúng ta sao?”

“... Không phải chúng ta đang chiếm cứ văn phòng của cục công an thành phố của người ta sao?”

“Cậu đang giúp bên đó sao?”

“... Trông mông ông ta to như vậy liệu biết là dễ ngứa rascal.”

Đỗ Lạc Văn nói: “Cát Phụng đã mở miệng chưa?”

“Chưa. Hắn kiên trì đợi người đó đến mới mở miệng.”

“Người đó lúc nào mới đến?”

“Không biết, nghe nói đang đi công tác ở Ai Cập.” Tiểu Đổng nói, “Anh nói xem hắn có phải đang kéo dài thời gian không?”

“Kéo dài thời gian đối với hắn không có lợi chút nào. Hắn ngoan ngoãn hợp tác với chúng ta còn có thể tranh thủ giảm án phạt, nếu như nhất định không mở miệng, kết cục chỉ có thể là...” Đỗ Lạc Văn làm một động tác xoẹt qua cổ.

“Tiểu Đổng nói: “Chẳng may cuối cùng hắn chỉ ra Mục Tất Tín là đãng phạm bắt cóc La Lâm Lâm thì làm sao?”

Đỗ Lạc Văn ngây ra.

“Rất có khả năng, Mục gia và La gia đối chơi gay gắt đến vậy mà.”

“Mục gia hiện tại ai làm chủ?”

“Hình như là một người em trai họ của Mục Tất Tín.”

“Tôi là Mục Cương, là em họ của Mục Tất Tín và Mục Tất Thành.”
Mục Cương chủ động vươn tay ra với La Khải Trạch.

La Khải Trạch sa sầm mặt nói: “Các người đến làm gì? La gia không hoan nghênh người của Mục gia!”

“Tôi tuy họ Mục, nhưng không phải người chung đường với Mục Tất Tín và Mục Tất Thành.” Mục Cương không để tâm thu tay vènói, “Tôi biết lúc bọn họ tại thế đã tích thù oán với La gia, nhưng chuyện này không liên quan chút nào đến tôi.”

La Khải Trạch nói: “Nếu như đã không liên quan, anh càng không cần xuất hiện tại nơi này!”

“Đương nhiên cần.” Mục Cương nói, “Hạng mục lớn nhất của La gia hiện tại hẳn là khai thác Tinh La Thành, miếng đất bên ngoại ô phía Tây hẳn không có thời gian chăm lo rã?”

La Khải Trạch chợt hiểu ra hỏi: “Anh muốn La gia từ bỏ việc cạnh tranh miếng đất đó?”

“Vì miếng đất này, Mục Tất Tín đã làm rất nhiều công tác, riêng vốn đầu tư đã là 30 triệu, những thứ này hiện tại đều là tiền của tôi rã, tôi không muốn lãng phí số tiền này.”

“Vậy thì làm sao?” La Học Mẫn từ trên lầu đi xuống, kiêu ngạo nói, “Đối với La gia mà nói, mua một miếng đất như vậy chẳng khác gì mua một cái kẹo. Tôi định mua miếng đất đó để xây công trình vệ sinh công cộng tạo phúc cho nhân dân thành A, không được sao?”

Mục Cương cười nói: “Nhà vệ sinh đó hơi lớn một chút.”

“Tôi hoan nghênh nhân dân toàn quốc miễn phí đến đó!”

“...”

La Khải Trạch nói: “Chỗ chúng tôi không giữ người họ Mục ăn cơm, anh có thể đi được rã.”

Mục Cương hỏi: “Nếu như tôi chịu làm một cuộc giao dịch thì sao?”

“Tôi chẳng thấy trên người anh có thứ gì đáng tiề cả!”

“Bí mật của La Khải Tùng, thế nào?”

Vẻ mặt của La Khải Trạch và La Học Mẫn lập tức biến đổi.

Mục Cương nói: “La Khải Tùng có một tình nhân bí mật, cậu ta nhúng tay vào chuyện buôn ma túy, điều là vì tình nhân này. Tin tức này không biết có thể khiếu hai vị rộng lòng giúp đỡ không?”

Sắc mặt La Khải Trạch trở nên rất khó coi, “Làm sao tôi biết được không phải anh đang nói bừa?”

Mục Cương rung rung bộ tây trang trên người, “Toàn thân trên dưới tôi cộng lại không quá một ngàn đồng, đồng hồ là hàng Taobao (Taobao: trang web bán hàng qua mạng), giày là hàng siêu thị, quần áo là hàng đại hạ giá. Đối với tôi mà nói có thể thừa kế tiền của Mục gia giống như bị miếng bánh trên trời rơi xuống trúng đầu, tôi không có thiên phú kinh doanh cũng không có kinh nghiệm kinh doanh, La gia gia đại nghiệp đại, có rất nhiều nhân tài và các mối quan hệ, các anh muốn tôi chết bất cứ lúc nào đều có thể, tôi sao có thể đem sự phú quý không dễ dàng có được của mình ra đánh cược chứ?”

“Sao anh biết được?” La Học Mẫn hỏi.

Mục Cương cười hi hi nói: “Bình thường bên cạnh người giàu đều có vài kẻ thân thuộc nghèo hèn để sai khiến làm vừa lòng mình.”

La Khải Trạch và La Học Mẫn nhìn hắn, rõ ràng không cho là như vậy.

Mục Cương lại tự giễu cười cười: “Không phải người nào đều có thể giống như La Thiếu Thần, có thể tự tạo sự nghiệp của riêng mình.”

“Tôi muốn biết tên của người đó.” La Học Mẫn không muốn nghe hắn nói nhảm nữa.

“Tôi muốn đảm bảo rằng các anh sẽ đồng ý trước.” Mục Cương rút ra một tờ thỏa thuận, “Giấy trắng mực đen xác nhận các anh sẽ không phản ứng với Mục gia nữa tôi mới nói.”

La Khải Trạch và La Học Mẫn nhìn nhau.

La Học Mẫn trực tiếp xé thỏa thuận, “Giấy tờ ngu ngốc như vậy tôi sẽ không ký. Anh có thể lựa chọn không nói, sau đó mang đám tro tàn sau thời huy hoàng của Mục gia cút v^ề”

Mục Cương cười khổ nói: “Tôi biết tôi không biết đàm phán mà.”

La Học Mẫn quay đ^{ầu} đi thẳng.

Mục Cương vội nói: “Thỏa thuận bằng lời, thỏa thuận bằng lời cũng được! Chỉ miếng đất đó thôi, các anh từ bỏ miếng đất đó, để tôi yên lành xây mấy tòa nhà!”

La Học Mẫn dừng bước, xoay người, nhìn La Khải Trạch.

La Khải Trạch do dự một lát, cuối cùng gật đ^{ầu}.

Mục Cương thở phào một hơi, nói: “Người đó là Mã Ngọc, Tam công tử của Mã gia.”

Sau bữa tối.

Thẩm Thận Nguyên thủng thảng đi đến bên cửa, vừa mở cửa ra, liền nhìn thấy cảnh sát canh chừng cậu mặt không cảm xúc đứng ở đối diện.

“Hi.”

“Chuyện gì?”

“Đi dạo sau bữa.”

“Chỉ giới hạn trong phòng.”

“Đi vệ sinh thì sao? Chỉ giới hạn trong phòng, tôi biết, bên trong có nhà vệ sinh. Khu, có cái gì có thể ra khỏi phòng không?”

“Giọng nói của cậu.”

Thẩm Thận Nguyên vươn tay v^ề phía anh ta.

Anh cảnh sát không hiểu gì vươn tay hữu nghị bắt tay với cậu.

Thẩm Thận Nguyên mỉm cười nói: “Tôi muốn điện thoại của anh.”

Cảnh sát móc điện thoại ra, đưa đến nửa đường liền rút về, “Sao tôi phải đưa cho cậu?”

“Anh nói giọng nói của tôi có thể ra khỏi phòng, không đưa điện thoại cho tôi sao có thể ra khỏi phòng được?”

“Hết lênh.”

Thẩm Thận Nguyên bắt đầu thét lên.

Anh cảnh sát bịt tai lại.

Thẩm Thận Nguyên hét mệt rã nghỉ lấy hơi, anh cảnh sát buông tay ra hỏi: “Cậu không phải là ca sĩ sao? Hết như vậy không sợ hỏng cổ họng sao?”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Là anh ép tôi.”

“...”

“Nếu không anh đưa điện thoại cho tôi.”

Anh cảnh sát hỏi: “Cậu cần điện thoại làm gì?”

“Gọi điện.”

“Cho ai?”

“... La Thiếu Thành.”

“Tại sao?”

“Anh quan tâm nhíu quá! Anh ta là bạn tôi, tôi tìm anh ta nói chuyện.”

“Lý do không chính đáng. Đây là điện thoại của tôi, tôi từ chối.”

“...” Thẩm Thận Nguyên hít sâu một hơi, sau đó khẽ mỉm cười nói, “Tôi tìm anh ta nói chuyện yêu đương, lý do có chính đáng không?”

Anh cảnh sát lặng lẽ nhìn cậu một lúc, đưa điện thoại qua, “Đừng có nói mấy lời quá sến súa, tôi sẽ đứng đây nghe đấy.”

“...” Thẩm Thận Nguyên nhận lấy điện thoại, cảm thấy nặng ngàn cân.

Câu đầu tiên La Thiếu Thành nhận điện thoại của Thẩm Thận Nguyên nghe thấy là, “Để gọi được cuộc điện thoại này tôi đã hy sinh sự trong trắng của mình rồi.”

“... Cho ai?”

“Anh.” Thẩm Thận Nguyên cảm thấy ánh mắt anh cảnh sát nhìn mình thực là sâu xa, rất giống ánh mắt của Cao Cầm. Có điều giám đốc Cao tại sao phải nhìn cậu như vậy?

...

Nhất định có chuyện gì đó mình đã hiểu nhầm rồi.

“Ồ.” La Thiếu Thành kéo dài âm, thong thả hỏi: “Lúc nào tôi có thể chấm mứt được đây?”

Nghe thấy giọng điệu gần như đùa giỡn của anh, Thẩm Thận Nguyên không hiểu sao lại cảm thấy nóng bừng, cười khan nói: “Hi hi, tôi đùa thôi.”

“Đây là điện thoại của ai?”

“Bảo tiêu của tôi, nói cách khác là giám ngục trưởng.”

“Ồ.”

“Anh rất bận phải không? Nếu như bận, tôi có thể gọi lại hôm khác.”

La Thiếu Thàn nhận lấy tài liệu Lang Nam đưa qua, phất tay cho anh ta ra ngoài, “Vừa hay có chút rảnh rồi.”

Cuộc đối thoại kéo dài mười mấy phút, cuối cùng anh cảnh sát thúc giục mới thôi.

Anh cảnh sát vừa lấy lại chiếc điện thoại nóng hổi vè, vẫn chưa kịp cất vào túi, nó lại vang lên, nhận điện liền nghe thấy giọng nói của một người đàn ông xa lạ lạnh lùng nói: “Tôi sẽ gửi một ngàn đồng vào điện thoại của anh, để làm phí điện thoại cho Thẩm Thận Nguyên.”

“...”

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 78: Án Tình (Hạ)

Dịch: Phong Bụi

Tác động, tác động, tác động lớn.

Gác điện thoại, La Thiếu Thàn mở túi tài liệu rút tài liệu ra đọc lướt, ánh mắt lập tức ngừng lại, vội nhấc điện thoại gọi cho Đỗ Lạc Văn.

Giọng Đỗ Lạc Văn nhận điện thoại khàn khàn, “Tôi bận đến mức sắp ói ra rã, nếu như nói những chuyện vụn vặt không đâu vào đâu, nhân lúc còn sớm mau biết đi ầu gác máy.”

“Chuyện vụn vặt thôi, tôi biết số giày của Mã Ngọc rã.”

“Bao nhiêu?”

“39.”

“Ồ, tôi biết rã.” Đỗ Lạc Văn trả lời rất nhanh, nhưng không nghe ra có cảm xúc gì.

Nhưng La Thiếu Thàn là người thế nào chứ, giọng nói không bộc lộ cảm xúc đối với anh mà nói đã là một loại bộc lộ ngầm, “Thì ra là hắn.”

Đỗ Lạc Văn nói: “Chuyện này giao cho cảnh sát giải quyết đi.”

“Lúc Khải Tùng được cảnh sát bảo vệ không phải là đã giao cho cảnh sát giải quyết sao? Sau khi Khải Tùng qua đời cũng là giao cho cảnh sát giải quyết, hiện giờ Học Giai qua đời rã...” Lời chưa nói hết, ý nghĩa sâu xa.

Đỗ Lạc Văn cười khổ nói: “Anh không phải muốn tổng kết nợ nần với tôi ngay bây giờ đây chứ?”

La Thiếu Thành nói: “Tôi hy vọng cảnh sát và công dân hợp tác.”

“Được, cảnh sát và công dân hợp tác, anh có thể cung cấp thêm một chút tư liệu về La Học Giai không? Ví dụ như tình hình kết bạn của cô ấy, và tình cảm với La Khải Tùng có tốt không, còn nữa, việc cô ấy hút ma túy các anh có biết không?”

La Thiếu Thành nói: “Anh vẫn chưa trả lời vấn đề tôi hỏi phía trên.”

“... Số giày trùng khớp.”

“Cảm ơn.” La Thiếu Thành nhận được đáp án, không chút lưu tình gác điện thoại, sau đó gọi cho La Học Mẫn, vừa khéo điện thoại của La Học Mẫn gọi đến, vừa mở miệng đã hỏi: “Mã Ngọc là tình nhân của Khải Tùng, chuyện này chú có biết không?”

La Thiếu Thành đáp: “Em cũng đang hoài nghi.”

“Chuyện gì vậy?”

“Phái cảnh sát tra ra Khải Tùng đã mua rất nhiều giày tình nhân và quần áo tình nhân cho người tình đồng tính kia, số giày là 39, Mã Ngọc cũng vậy.”

La Học Mẫn tiêu hóa tin tức em trai của mình đã mua rất nhiều quần áo và giày tình nhân cho người tình đồng tính, một lúc lâu sau mới nói: “Mục gia sẽ rời vào tay em họ Mục Cương của Mục Tất Tín và Mục Tất Thành. Hắn hy vọng hòa giải với chúng ta, làm một cuộc trao đổi, hắn chủ động nói là người lôi Khải Tùng xuống nước là Mã Ngọc. Ừm, chính là quan hệ như vậy đó.”

Tuy rằng hai chứng cứ đều không đáng tin lắm, nhưng thông tin lấy được bằng từ các nguồn khác nhau đều chỉ cùng một người, không thể không khiến người ta nghi ngờ.

La Học Mẫn hỏi: “Chú biết nhì ài về Mã Ngọc không?”

“Nửa người dưới của hắn bị liệt, vẫn luôn ở trong đại trạch, từ trước đến nay không ra ngoài. Mã Thụy và Mã Nhiễm đều thương yêu hắn như báu vật.”

“Súc sinh!”

La Thiếu Thàn nghe được động tĩnh bên đầu dây của cô, vội hỏi: “Đi đâu?”

La Học Mẫn nói: “Chị muốn gặp mặt hỏi cho rõ!”

“Giao cho cảnh sát đi, cảnh sát đã tra ra hắn rồi, tin rằng rất nhanh sẽ có kết quả thôi.” Anh thấy La Học Mẫn không nói gì, lại nói, “Chuyện này La gia ra mặt không thích hợp.”

La Học Mẫn thở dài thườn thượt, “Vừa rồi chú thím gọi điện thoại nói rằng sắp qua đây.”

La Thiếu Thàn nói: “Em đi đón bọn họ.”

“Thiếu Xương sẽ đưa đến, có bọn họ ở cùng ba, chị ít nhì ài cũng yên tâm hơn một chút, tối qua ba cả đêm không ngủ, sáng nay chị thấy ba, tóc đã bạc thêm nhì ài.” La Học Mẫn nói, “Ba nói muốn gửi Lâm Lâm đi.”

“Lâm Lâm đã khá hơn chưa?”

“Vẫn như thế. Chị đột nhiên rất nhớ cái bánh bao nó gấp cho chị, cả nụ cười đáng yêu ngọt ngào của nó nữa.”

La Thiếu Thàn lẩm bẩm nói: “Em cũng rất nhớ.”

“Cũng muộn rồi, chú về nhà sớm nhé.”

“Ngủ ngon.” La Thiếu Thàn gác điện thoại cầm áo khoác lên đi ra ngoài.

Lang Nam đứng đợi ở cửa phòng, thấy anh đi ra, vội hỏi: “Đến Y Mã Đặc sao?”

La Thiếu Thàn ngây ra, “Tại sao lại đến Y Mã Đặc?”

“Không phải đã hẹn là sẽ bàn bạc với Giám đốc Mã về chuyện album của Mã Duy Càn sao?”

La Thiếu Thàn nói: “Tôi quên rã.”

“Không sao, có tôi nhắc anh.”

La Thiếu Thàn nhìn anh ta, mặt không đổi sắc lại lặp lại lần nữa, “Tôi quên rã.”

“...” Lang Nam mờ mịt chớp chớp mắt, “Chính là cuộc gọi mật mà sáng nay giám đốc Mã gọi đến...” Lời còn lại bị đôi mắt viết rõ hai chữ không vui ép nuốt vào.

La Thiếu Thàn nhấc chân đi thẳng.

Lang Nam đuổi theo sau anh hỏi, “Tôi biết nói thế nào với giám đốc Mã đây?”

“Tôi quên rã.”

“Cái này không thể quên được đâu!”

La Thiếu Thàn mở cửa, đóng lại trước khi Lang Nam theo ra, sau đó nói với khuôn mặt đáng thương sau tấm cửa kính: “Cậu cũng có thể quên luôn.”

Bệnh viện vừa vào đêm liền trở nên im lặng, cảnh sát ngồi bên ngoài cửa dựa vào ghế gật gù. Cửa phòng bệnh mở ra một khe hở nhỏ, Thẩm Thận Nguyên ngồi trên giường, vừa ăn khoai tây chiên y tá lén đem vào, vừa dựa vào đài giường xem phim.

Hành lang đột nhiên vang lên tiếng bước chân thanh lãnh.

Cảnh sát giật mình ngã dậy, cửa mở cửa, trước mặt liền xuất hiện một túi xách, “Đồ ăn đêm.”

Cảnh sát ngạc nhiên lấy, “Cảm ơn, anh đến làm gì?”

“Tiết kiệm tiền điện thoại.” La Thiếu Thành xách túi đi vào trong.

Cảnh sát nói: “Đợi đã, anh không thể vào…”

“Anh có thể gọi điện nói với Đỗ Lạc Văn.” La Thiếu Thành nhẹ nhàng gạt người chắn trước mặt mà đi, thuận tay gõ gõ cửa.

Kết.

Thẩm Thận Nguyên nhìn thấy anh, miếng khoai tây chiên đang cắn lập tức rơi nửa miếng xuống giường.

La Thiếu Thành đóng cửa lại, cản lại ánh mắt thăm dò hiếu kỳ của người cảnh sát, đi đến bên giường, nhặt nửa miếng khoai tây chiên bị rơi lên, nhướn mày hỏi: “Bổ sung dinh dưỡng?”

Thẩm Thận Nguyên ho khan một tiếng, nói: “Món ăn tinh thần!”

La Thiếu Thành nhét nửa miếng khoai tây chiên vào miệng, đặt đồ ăn đêm vừa mang đến lên đùi cậu, “Món ăn tinh thần thêm vào.”

Thẩm Thận Nguyên vui mừng hỏi: “Là gì vậy?”

“Cháo.”

“Cháo gì?” Thẩm Thận Nguyên lấy muỗng múc một miếng cho vào miệng, chậm rãi nuốt xuống, sau đó giơ ngón tay cái lên: “Ngon lắm.”

“Cháo tổ yến đường phèn.”

“Nghe có vẻ rất cao cấp.”

“Đúng vậy, thích hợp cho phụ nữ có bầu.”

“...” Thẩm Thận Nguyên cắn muỗng, ngược mắt nhìn anh đầy kháng nghị.

La Thiếu Thân bê ghế đến bên giường, thủng thẳng ngồi xuống hỏi: “Đang xem gì thế?”

“Anh.”

La Thiếu Thân giơ tay, cực kỳ thuận lợi nắm lấy cái đài của cậu khẽ chuyển, chỉnh tần nhìn trở về trên màn hình ti vi.

Trên màn hình đang chiếu quảng cáo băng vệ sinh.

Thẩm Thận Nguyên cố ý cười nhạo nói: “Anh thích xem cái này sao?”

“Phụ nữ có thai không cần dùng.”

“...”

Thẩm Thận Nguyên cảm thấy, ngoại trừ sự kinh ngạc khi thấy La Thiếu Thân bước vào, cảm giác ở cùng La Thiếu Thân trong thời gian bản thân trở thành La Lâm Lâm dường như lại trở về. Cậu tự nhiên nhận lấy đĩa ăn đêm, La Thiếu tự nhiên ngồi bên cạnh.

“Anh thích xem gì?” Thẩm Thận Nguyên cầm lấy đài khiến định chuyển kênh, vừa quay đài sang liền nhìn thấy La Thiếu Thân đang nghiêng đài sang một bên ngủ.

....

Tư thế này độ khó khá là cao nha.

Thẩm Thận Nguyên vươn đài ra nghiên cứu xem đài của anh ta rốt cuộc sao có thể dừng ở không trung mà không ngã xuống, vừa nhìn đến cổ, ngẩng đài liền phát hiện hai mắt La Thiếu Thân không biết từ lúc nào đã mở ra rã.

“Hi hi, tôi chỉ là...”

Thẩm Thận Nguyên còn chưa nói hết câu, cổ đã bị ôm lấy, sau đó môi bị hôn lên thật gắt gao.

...

Xảy ra chuyện gì vậy?!

Thẩm Thận Nguyên mở to mắt, ngây người nhìn hai mắt của La Thiếu Thân. Tay đặt sau cổ bất ngờ ra sức, khiến cậu càng dán gần bờ môi nóng bỏng đó.

La Thiếu Thân chỉ nhè nhẹ hôn một chút liếm một chút liền buông ra.

Thẩm Thận Nguyên câm bật.

La Thiếu Thân xoa xoa đùi cậu, “Ngủ ngon.”

Thẩm Thận Nguyên nhìn vào mắt anh, phát hiện ra ánh mắt khiến bản thân tâm hoảng ý loạn, sợ hãi thất thoát lại xuất hiện. Nhưng lần này cậu cảm thấy rất rõ, đây không phải là chán ghét!

“Nhớ ăn hết cháo đấy.” La Thiếu Thân đi đến bên cửa, nhè nhẹ kéo cửa ra, nhìn anh cảnh sát len lén mở hé cửa, mỉm cười hỏi: “Nhìn đủ chưa?”

“...” anh cảnh sát cũng câm bật theo.

“Mỗi ngày sau khi ăn cơm xong, nhớ nhắc cậu ấy gọi điện thoại cho tôi.”

“Tại sao anh không chủ động gọi?” Anh cảnh sát vô thức hỏi ngược lại.

La Thiếu Thân đáp: “Tôi tiếp thu kiến nghị của anh, nhớ mở máy 24/24 đấy.”

Anh ta làm việc chỉ 8 tiếng, hôm nay chỉ là trực thay, tại sao phải đợi điện 24/24? Cảnh sát xoay người muốn kháng nghị, phát hiện La Thiếu Thân đã đi xa rồi, lại xoay người, Thẩm Thận Nguyên lật đật chạy ra, “Đưa tôi mượn điện thoại.”

Anh cảnh sát tức giận nói: “Mới rời nhau có mấy giây, bệnh tương tư cũng không có phát tác nhanh thế chứ?”

“...Tôi cần gọi cứu viện bên ngoài!”

Nhiệt độ thân thể dần dần tăng lên trong nụ hôn.

Tay của Trương Tri cầm chậm vuơn vào trong y phục của Kiều Dĩ Hàng... chuông điện thoại reo.

Kiều Dĩ Hàng cười híp mắt nhìn Trương Tri chốc lát mặt liền chảy dài, nói: “Tiện tay giúp tôi lấy điện thoại ra đi.”

“Điện thoại của anh sao lại ở trong túi áo trong?”

“Không có túi khác mà.” Kiều Dĩ Hàng nhún vai, nhận lấy điện thoại từ tay cậu.

“Sư huynh!” Thẩm Thận Nguyên không đợi anh mở miệng đã vội vàng nói, “La Thiếu hôn em!”

“Đúng là rất đáng hưng phấn.”

“...” Cậu hưng phấn lúc nào? Rõ ràng là đang hoảng loạn!

“Thực hiện được chưa?”

“...” Đột ngột như vậy, căn bản không kịp phòng ngự và trốn tránh.

Kiều Dĩ Hàng hung thú: “Hiện tại kết thúc rã hay vẫn đang nghỉ giữa hiệp?”

“...” Thẩm Thận Nguyên lặng lẽ gác điện thoại, trả lại anh cảnh sát.

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 79: Tiếp Tục (Thượng)

Dịch: Phong Bụi

Chân tướng, chân tướng, chân chân tướng?

“Chuyện gì thê?” Trương Tri không vui nhìn Kì ầu Dĩ Hàng.

“Thận Nguyên nói La Thiếu hôn cậu ấy...” Nụ cười trên mặt Kì ầu Dĩ Hàng dần dần thu lại, trở nên mờ mịt lại nghi hoặc, “La Thiếu?”

Đáy mắt Trương Tri cũng có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh bình tĩnh trở lại, “Là nên có người quản được anh ta.”

“Thê nhưng La Thiếu Thần? Thẩm Thận Nguyên?”

Trương Tri khom người thấp dặn thấp dặn, hôn anh.

Kì ầu Dĩ Hàng đẩy cậu ra, tiếp tục nói: “Là La Thiếu Thần và Thẩm Thận Nguyên, cậu không cảm thấy rất kỳ quái sao?”

Trương Tri bị đẩy ra thẹn quá hóa giận, nhấc điện thoại lên gọi cho La Thiếu Thần, “Anh nghiêm túc với Thẩm Thận Nguyên chứ?”

La Thiếu Thần vừa ngồi lên xe khí định thầm nhàn đáp: “Tôi nghiêm túc đó.”

Trương Tri nói với Kì ầu Dĩ Hàng: “La Thiếu nói anh ta nghiêm túc, anh không cần phải lo nữa.”

Kì ầu Dĩ Hàng trợn tròn mắt nói: “Ai nói không cần lo lắng, chuyện tình cảm cũng không phải chuyện của một người.”

Tiếng của anh không nhỏ, La Thiếu Thân bên đài kia nghe rõ ràng.
“Tôi sẽ cố gắng biến nó trở thành chuyện của hai người.”

“Cố lên!” Trương Tri gác điện thoại.

Khóe miệng Kiều Dĩ Hàng co rút, “Nhanh như vậy đã chiếm đội rã?”

Trương Tri nói: “Tôi tin tưởng La Thiếu không phải người tùy tiện.”

“Thế nhưng tôi không cảm thấy Thẩm Thận Nguyên là...” Kiều Dĩ Hàng cong ngón tay xuống.

“Tôi khuyến khích tự do yêu đương. La Thiếu có quyền theo đuổi, Thẩm Thận Nguyên cũng có quyền từ chối, còn về việc ai kiên trì được đến cuối cùng thì là chuyện của bọn họ. Dù sao cách mạng của tôi cũng thắng lợi rồi.” Trương Tri kéo tay Kiều Dĩ Hàng lại, mười ngón đan vào nhau, đẩy anh xuống, vừa hôn môi anh vừa nói, “Hiện tại phải hưởng thụ trái ngọt của thành công.”

Kiều Dĩ Hàng giãy giụa một chút, thở dài nói: “Cậu có cảm thấy cậu càng ngày càng nặng không?”

“Như thế này mới có thể đè cho anh không lật női người.”

“...”

Trước khi bước vào đại trạch Mã gia, Đỗ Lạc Văn đã tưởng tượng ra đủ mọi tình cảnh sẽ xảy ra, vòi như không có người, từ chối không mở cửa, nói nặng lạnh nhạt, thậm chí tranh đấu kịch liệt, nhưng không hề nghĩ tới lại thuận lợi như vậy. Người hầu khách khí lịch sự mời vào nhà, còn bưng trà rót nước, qua một lúc, Mã Ngọc liền ngồi xe lăn đi ra từ trong thang máy.

Chỉ thấy qua tấm ảnh ngây ngô năm xưa trên chứng minh thư, hiện tại hoàn toàn khác hẳn, mặt hoàn toàn trưởng thành, nhưng anh ngay từ cái nhìn đầu tiên đã nhận ra người này, thời gian thầm thoát trôi qua, nét lạnh lùng kiêu ngạo vẫn ưu sầu như có như không giữa hai hàng lông mày vẫn

như thế, cùng với bộ quần áo ngủ tơ tằm trắng toát, cả người toát lên một không khí bệnh tật u ám. Lòng không khí này không xuất phát từ sắc mặt của hắn, mà là toát ra từ thân thái và ánh mắt hắn, nhìn thoáng qua lúc đầu thì thấy không thoải mái, nhìn lâu rồi, lại giống như hút thuốc phiện, có chút mắc nghiện.

ĐôLạc Văn vô thức liệt hắn vào loại hình khó đối phó.

Tiểu Đổng đưa ra lệnh lục soát, Mã Ngọc nhún vai.

Tiểu Đổng mang ra chứng cứ khác do cảnh sát tìm kiếm được, ĐôLạc Văn ngã xuống trước mặt Mã Ngọc.

Mã Ngọc ngã đó, cũng không nói gì, hai mắt nhìn chăm chăm vào mắt ĐôLạc Văn, một lúc lâu không động tĩnh.

ĐôLạc Văn nhìn lâu rồi, cũng coi như phát hiện tư duy của đối phương đã bay xa, cũng chính như người ta hay nói là “ngây người”. Anh ho khan một tiếng, phá vỡ im lặng, “Mã tiên sinh biết La Khải Tùng chứ?”

Mã Ngọc chậm rãi hoàn hồn, nghiêm đần, như thể suy nghĩ, lại như thể cố ý không trả lời, đến tận khi sự kiên nhẫn của ĐôLạc Văn sấp hết, mới thong thả mở miệng: “Biết.”

“Các anh có quan hệ gì?”

“Hắn rảnh sẽ đến cắm vào m*ng tôi.”

“...” Ngoại trừ Mã Ngọc tất cả những người có mặt tại đây đều nghe họng không nói được gì.

ĐôLạc Văn hoàn hồn trước tiên, “Các anh là tình nhân?”

“Trong nước thừa nhận sao?” Mã Ngọc chê giêu cười cười, “Giải quyết nhu cầu của hai bên, không cần phải nói dễ nghe như vậy.”

ĐôLạc Văn hỏi: “Anh có từng nghe anh ta nhắc đến chuyện có liên quan đến ma túy không?”

“Không có.”

“Anh có nghe thấy anh ta nhắc đến người nhà không? Ví dụ như La Học Giai?”

“Không có.”

“Vậy anh biết La Học Giai chứ?”

“Biết.”

“Các anh có quan hệ gì?”

“Ha ha.” Mã Ngọc cười vô cùng lạnh lùng, “Cô ta không có hàng, hàng của tôi có hay không cũng giống nhau, anh nói chúng tôi có thể có quan hệ gì?”

Đồ Lạc Văn hỏi: “Sao các anh quen biết nhau?”

“Mục Tất Thành mang cô ta đến chơi.”

“Chơi cái gì?”

“Cái gì cũng chơi.”

“Bao gồm cả thuốc phiện sao?”

Mã Ngọc tỏ ra không quan trọng, gật đầu: “Đúng vậy.”

Sự việc thuận lợi đến mức khiến lòng Đồ Lạc Văn hết sức bất an. Anh cảm thấy có gì đó không đúng, lại không nói ra được đó là cái gì. Sau khi biết số giày của Mã Ngọc, bọn họ đã tăng cường điều tra Mã Ngọc, kết quả là càng lúc càng nhiều chứng cứ khả nghi chỉ vào hắn, bao gồm cả việc điều tra ra hắn mở một tài khoản bí mật tại Thụy Sĩ, hướng đi của người vẫn vốn trùng khớp với một phần thời gian giao dịch tìm được trong máy tính của Trang Tranh, đây cũng giải thích tại sao tài khoản ngân hàng của La Khải Tùng không có dấu vết giao dịch, mà thu nhập bất minh tại ngân hàng của Mục Tất Tín và Mục Tất Thành cộng lại chỉ bằng một nửa giao dịch.

Anh vứt đi cảm giác quái dị trong đầu, tiếp tục hỏi: “Thuốc phiện từ đâu ra?”

“Mua về, chính phủ cũng đâu có phát.”

“Mua ở đâu?” Đô Lạc Văn nói không chủ định quá mệt, dứt khoát nói, “Anh nếu đã nói, dứt khoát nói cho đầy đủ đi!”

Mã Ngọc nói: “Tôi không biết anh muốn nghe cái gì.”

“Tất cả những gì phạm pháp!”

“Phạm pháp?” Mã Ngọc lại phát ra tiếng cười đó, “Ha ha, nhưng tôi không có học luật. Không biết chuyện gì là phạm pháp.”

“Buôn bán, tàng trữ ma túy, giết người. Cậu có không?”

“Buôn bán ma túy... có. Tôi bỏ tiền, Mục Tất Thành nhập hàng, Mục Tất Tín phụ trách tiêu thụ, tiền kiếm được mỗi người một nửa.”

“Anh chỉ phụ trách cung cấp vốn, tại sao có thể được chia một nửa lợi nhuận.”

“Ai biết được? Có thể bọn họ thương hại tôi, cho tôi chính sách ưu đãi.”

“... Tiêu thụ như thế nào?”

“Mục Tất Tín có đường có thể bán tới các nước Đông Nam Á.”

“Trang Tranh biết không? Các anh thế này coi như giành bát cơm rã còn gì?”

“Hắn làm ăn lớn, không nhận mỗi lần ăn nhỏ. Đông Nam Á có một số bang phái nhỏ không nuốt được hàng lớn, đành tìm đến hàng bán lẻ giá cả cao hơn một chút của chúng tôi.”

Đô Lạc Văn truy vấn: “La Khải Tùng thì sao?”

“Hắn chỉ chơi với tôi, không chơi với bọn họ.”

“Anh biết chuyện La Khải Tùng giết Mục Tất Thành chứ?”

“Là Mục Tất Thành muốn giết La Khải Tùng,” Mã Ngọc giơ tay chống cằm, “La Khải Tùng thông qua La Học Giai biết chuyện làm ăn của chúng tôi, Mục Tất Thành muốn giết hắn diệt khẩu.”

“Sau khi La Khải Tùng bị bắt đúng là đã khai ra Mục Tất Thành, thế nhưng anh ta không phủ nhận bản thân buôn ma túy.”

Từ khi bước vào cửa đến bây giờ, biểu cảm của Mã Ngọc cuối cùng cũng có một lần thay đổi rõ rệt. Hắn ngạc nhiên hỏi: “Tại sao?”

“Tôi cũng muốn biết tại sao. Có thể anh ta muốn bảo vệ anh?”

“Tại sao lại phải bảo vệ tôi?” Mã Ngọc ngây người hỏi.

Đồ Lạc Văn đột nhiên phát hiện khi biểu cảm của hắn bắt đầu phong phú, không còn dài mặt giống người chết hoặc phát ra tiếng cười u ám, trông hắn hết sức xinh đẹp và dễ nhìn. “Ai biết được? Không phải có câu nói là một mực tình thâm sao?”

Mã Ngọc im lặng nghĩ ngợi một lúc, đột nhiên lắc đầu cười hỏi: “Anh biết hắn có bao nhiêu bạn gái không?”

“Anh ta chỉ có một người bạn trai.”

“Cái này được coi là trung thành hay là chuyên nhất?”

Đồ Lạc Văn không nói gì, “Tôi cũng không biết tại sao La Khải Tùng chỉ khai ra Mục Tất Thành, cũng không biết tại sao anh ta thà bị bôi nhọ cũng không chịu khai ra anh, tôi đích thực không thể hiểu cách suy nghĩ của các anh, cũng như tôi không thể hiểu nổi các anh tại sao lại phải buôn ma túy. Các anh thiếu tiền sao?”

“Mục gia thiêng, bọn họ cạnh tranh với La gia trên rất nhiều hạng mục, thế nhưng vẫn luôn thua, bọn họ cảm thấy là do ván đêtiền bạc.”

“Anh thì sao?”

“Tôi thiếu cái gì anh nhìn không ra sao?” Mã Ngọc chán ghét nhìn chân của mình, giống như nhìn một đống rác rưởi.

“Hút ma túy có thể thay đổi đi đâu giờ?”

“Anh biết cái cảm giác lâng lâng bay bổng đó không? Lúc đó anh sẽ quên đi rất nhiều chuyện. Anh có thể có cảm giác sung sướng còn hơn cao trào của thân thể! Tôi đang tạo phúc cho mọi người, cùng chia sẻ niềm vui với bọn họ.”

“Anh biết cảm giác thân thể cao trào là cái gì sao?” Đô Lạc Văn hỏi người lại.

Mã Ngọc cứng người.

“Bất luận hút ma túy mang lại cho anh cái gì, anh rã cũng sẽ tỉnh lại. Sau khi tỉnh lại sẽ có cảm giác gì?”

Mã Ngọc không chút để tâm nhún vai nói: “Tôi có thể không tỉnh lại.”

“Anh có biết có bao nhiêu người đang phải chịu đói không? Còn có bao nhiêu gia đình vốn không phải chịu đói bởi vì anh mà đang phải chịu nỗi thống khổ tan cửa nát nhà?!”

“Tôi biết anh muốn nói gì. Bao nhiêu người đang chịu đói, bao nhiêu người đang chịu cùng một nỗi khổ như tôi, thế nhưng bọn họ kiên cường không ngừng nghỉ. Những lời này ai cũng biết nói, tôi cũng cùng tin tưởng. Thế nhưng tôi phát hiện bất luận tôi nghe bao nhiêu tin bao nhiêu, cũng không thể thay đổi sự thật tôi không thể chạy mà các anh có thể.” Hắn cuối cùng lộ ra bộ mặt ghen ghét căm hận.

Đô Lạc Văn nói: “Tôi không thể sinh con, phụ nữ lại có thể, tôi cũng không có cách nào thay đổi sự thật này!”

Biểu cảm của Mã Ngọc trở nên phẫn tạp, “Anh muốn sinh con sao?”

“...Điều này không phải trọng điểm. Trọng điểm là anh cần học được cách trân trọng những gì mình đang có!”

“Anh không phải đến điều tra bắt phạm nhân sao? Hay là anh nhất định muốn nhìn thấy phạm nhân đau khổ rơi nước mắt, hận không thể làm lại từ điều mới có cảm giác thành tựu?”

ĐôLạc Văn thở hắt ra, xoa xoa da điều nói: “Gần đây áp lực quá lớn, hơi kích động, thật ngại quá. Vừa rồi anh nói Mục Tất Tín tiêu thụ hàng... Anh biết cấp tiêu thụ ở dưới là ai không?”

“Con đường kiếm tiền hắn sao chịu nói?”

“La Học Giai tự nguyện hút ma túy hay là bị ép buộc?”

“Thủ đoạn dỗ ngọt đàn bà của Mục Tất Thành cao tay hơn La Khải Tùng nhiều.”

“Cô ta tại sao muốn giết Mục Tất Tín và Vu Ngân Tình?”

“Tôi không thân thuộc với cô ta.”

“Anh biết chuyện Vu Ngân Tình vợ của Mục Tất Tín thuê sát thủ giết La Khải Tùng không?”

Mã Ngọc lắc đầu.

ĐôLạc Văn chú ý đến đây là lần đầu tiên hắn lựa chọn dùng động tác thay thế lời nói.

Tiểu Đổng xách hai vali từ trên lầu đi xuống, mở ra toàn là thuốc phiện. Anh ta mặt đầy vẻ khó có thể tin được, nói: “Hắn giấu dưới gầm giường, vali ngay cả mặt mã cũng không thiết lập!”

“Tiện lấy mà.” ĐôLạc Văn hỏi: “Anh còn bao nhiêu?”

“Đầu ở đó cả.” Mã Ngọc nói: “Sau khi Trang Tranh chết, bọn họ nói phong thanh gắt gao, tạm thời không xuất hàng.”

ĐôLạc Văn hỏi: “Người tiêu thụ hàng tại thành phố này của các anh là ai?”

“Thành phố này?” Mã Ngọc nghiêm đài nói, “Không biết, tôi không quản mấy việc này. Có lẽ là do Mục Tất Thành nghĩ cách.”

“Thẩm Thận Nguyên thì sao?”

“Chưa từng nghe qua.”

“Mã Duy Càn tại sao lại có ma túy?”

“Hắn thỉnh thoảng cũng qua chơi, tôi đưa cho hắn. Loài người lúc nuôi chó không phải đài mua thức ăn cho chó sao?” Mã Ngọc đáp.

Tâm lý u ám của Mã Ngọc tuyệt đối không phải ngày một ngày hai mà tạo thành, cũng tuyệt đối không phải chỉ trong vài lời là có xóa bỏ. ĐôLạc Văn đứng dậy, “Anh liên quan đến buôn bán ma túy, tôi phải mang anh về cục cảnh sát.”

“Tôi đi thay quần áo.” Mã Ngọc hoàn toàn không để tâm chuyển động bánh xe lăn.

ĐôLạc Văn liếc Tiểu Đổng một cái, Tiểu Đổng hiểu ý đi theo sau hắn vào thang máy.

ĐôLạc Văn ngẫm một lúc, đột nhiên nhớ ra một chuyện. Trước khi Mục Tất Tín chết, thư phòng đã từng xuất hiện một dấu chân. Dấu chân đó rõ ràng không phải của Mã Ngọc, hắn căn bản không thể đi lại, vậy là ai?

Mí mắt phải của anh đột nhiên giật giật. Từ khi đi vào cánh cửa lớn này, ĐôLạc Văn liền có cảm giác bức bách, giống như có chuyện gì đó không ổn sẽ xảy ra, thế nhưng vụ án thuận lợi hơn cả tưởng tượng, khiến anh hoàn toàn nghĩ không ra sẽ xảy ra chuyện gì không ổn...

Rầm!

Cánh cửa lớn mở rộng phát ra tiếng rầm thấp.

Tim anh nhảy thót lên, vội vàng chạy ra ngoài cùng các cảnh sát khác, chỉ thấy bên trái cửa lớn trên một sàn xi măng, mặt của Mã Ngọc bị dập tan nát, máu phun ào ạt.

Đồ Lạc Văn giơ tay sờ động mạch cổ của hắn, đã không còn dấu hiệu của sự sống.

Phía trên Tiểu Đổng thò đầu ra, sợ hãi kêu lên: “Hắn tự nhảy xuống!”

Hướng cửa lớn có hai chiếc xe tiến vào, đèn xe chói mắt chiếu bóng đám người Đồ Lạc Văn lên tường!

Mã Thụy và Mã Nhiễm xông xuống xe như bay, chạy đến trước thi thể, mắt trợn lén nhìn Đồ Lạc Văn đang thong thả đứng dậy. Đồ Lạc Văn khẽ cười nói: “Xin lỗi.”

Mã Thụy hoa nấm đầm qua.

Đồ Lạc Văn tránh một chút, thân thể Mã Thụy loạng choạng, suýt chút nữa giẫm lên thi thể Mã Ngọc trên mặt đất.

Tiểu Đổng thở hổn hển chạy xuống, “Tôi không biết trong phòng hắn có thang máy có thể thông lên nóc nhà, là hắn tự nhảy xuống!”

Đồ Lạc Văn nói: “Có thể bức đầu nhận định là sơ tội tự sát.”

“Sơ tội? Em trai tôi phải sơ tội gì?” Mã Thụy gầm lên.

Đồ Lạc Văn mặt không biểu cảm nhận lấy va li trên tay đồng nghiệp, nói: “Buôn bán ma túy. Các anh tại sao lại cùng lúc chạy đến đây?”

Mã Nhiễm lấy ra một tờ giấy trắng, phía trên chỉ có một câu: Em giải thoát rã.

Mã Thụy nói: “Người tiêm hoa gửi kèm hoa mang đến cho tôi.”

Đồ Lạc Văn chau mày. Mã Ngọc sao lại biết hôm nay bọn họ sẽ đến?

Cảnh sát trông coi Thẩm Thận Nguyên hoàn toàn không biết tại sao lại xảy ra chuyện hoang đường đến thế này!

Tại sao điện thoại của anh lại trở thành điện thoại công cộng? Tan ca rầm vẫn phải để lại đây, hại anh mỗi ngày tan ca chẳng dám đi đâu, chỉ có thể về nhà, để tránh bạn bè và người nhà không tìm được anh.

Một ngàn đồng phí điện thoại cũng không phải anh muốn giữ mà!

Anh cảnh sát nhìn số điện thoại gọi đến, bức túc tràn đầy trong bụng gầm như bùng nổ. Anh không chút lưu tình mở rầm cửa phòng bệnh ra, nói với Thẩm Thận Nguyên đang nhàn nhã ăn khoai tây chiên xem ti vi: “Đây đã là cuộc điện thứ mười chín trong năm ngày rầm, cậu khẳng định vẫn không tiếp?”

Thẩm Thận Nguyên biểu cảm lập tức trở nên căng thẳng: “Nói là tôi đang đi vệ sinh!”

Cảnh sát bức mình nói, “Cậu đã ăn uống ngủ nghỉ năm ngày trên bệ xí rầm!”

Thẩm Thận Nguyên đáp: “Thân hình tôi gọn gàng, lách được!”

“Gọn gàng đến mức nào?” Bóng dáng La Thiếu Thành bất ngờ chiếm cứ nửa bên cửa trống còn lại.

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 80: Tiếp Tục (Trung)

Dịch: Phong Bụi

Tivi, tivi, ké tivi.

Thẩm Thận Nguyên vô thức kéo kéo chấn lện, hé miệng chào hỏi, “Hi!”

Cảnh sát đã quen với hành vi coi mình như không tồn tại của La Thiếu Thàn, sau khi La Thiếu Thàn đi vào, tự giác đóng cửa lại, không để hé ra một chút khe hở nào.

Thẩm Thận Nguyên nhìn La Thiếu Thàn tiến lại gần, tâm tình càng trở nên căng thẳng, hai con mắt đảo không ngừng, định tìm điều gì để nói. Từ sau nụ hôn lạ lùng hôm đó, cậu liền không cách nào bình thường nhìn vào quan hệ giữa hai người.

...

Chủ yếu là hôn quá không bình thường!

Vừa không có dự báo vừa không có tổng kết! Rốt cuộc là ý gì chứ?!

Còn chuyện cậu từ chối nhận điện La Thiếu rốt cuộc nghĩ thế nào? Dựa vào phong cách của La Thiếu trước đây...

Thẩm Thận Nguyên không hiểu sao rùng mình một cái.

La Thiếu Thàn lại không hề có nỗi suy nghĩ phức tạp như cậu, thong thả kéo ghế ngồi xuống, thuận tay lấy khoai tây chiên trong tay cậu bắt đầu xem ti vi.

“...”

Chẳng lẽ La Thiếu đến để xem ké ti vi sao?

Thẩm Thận Nguyên cảm thấy ức chế đến phát hoảng, tìm cớ nói chuyện hỏi, “Lâm Lâm g`ân đây có khỏe không?”

“Cảm xúc ổn định r`ã.”

“Vậy thì tốt. Kì `äu Anh Lãng thế nào r`ã?”

“Bố mẹ nó đóng gói mang v`ề r`ã.”

“Nó chịu v`ề à?” Thẩm Thận Nguyên có chút không dám tin nhóc theo đuôi dai như đỉa đó dễ mang đi như vậy.

La Thiếu Th`ân nói: “Cho nên mới là đóng gói mang v`ề”

“Gói thành mây túi?”

“Trên trán một trái một phải hai cái.” La Thiếu Th`ân nghe ngữ khí của cậu dường như không tin, cuối cùng quay đ`âu qua, “Bố mẹ nó nghe nói Lâm Lâm bị bắt cóc, sợ con trai cũng bị liên lụy, cho nên mới cưỡng chế mang v`ề nhà.”(Bụi: Đóng gói= đả bao, bao: có nghĩa là túi, cũng có nghĩa là u, bướu. Ở đây La Thiếu nói đùa.)

Thẩm Thận Nguyên nói: “Cũng tốt.”

“Lâm Lâm muốn đi học trở lại.”

“Í?” Thẩm Thận Nguyên hỏi, “Vì Kì `äu Anh Lãng sao?” Chẳng lẽ bọn nó thực sự muốn đính hôn từ nhỏ sao?

La Thiếu Th`ân nói: “Tâm tình có thể hiểu được.”

“Tâm tình gì?”

La Thiếu Thàn nhìn chăm chú vào mắt cậu, chậm rãi đáp: “Tâm tình muốn ở bên người mình thích.”

...

Thẩm Thận Nguyên nhìn lại ánh mắt càng lúc càng nóng bỏng của La Thiếu Thàn, chuông cảnh báo trong đầu reo lên! Không phải lại nữa đây chứ? Chắc không đâu? Chắc không...?

La Thiếu Thàn lại ngã trở về

Thẩm Thận Nguyên thở phào một cái, lại cảm thấy trống rỗng, muốn ăn khoai tây chiên, khoai tây chiên lại bị cướp mất rã, đành ôm cốc nước nhấp môi từng chút từng chút, khóe mắt len lén quan sát động tĩnh của La Thiếu Thàn.

Không biết là bộ phim truyền hình chủ yếu nói về người phụ nữ dấn dắt thôn dân cần lao làm giàu quá mức hấp dẫn, hay là La Thiếu Thàn thích thể loại này, chỉ thấy anh ta xem hết sức chăm chú. Chăm chú đến mức khiến Thẩm Thận Nguyên có chút không thoải mái.

Chẳng lẽ thực sự là đến xem phim sao?

Chẳng lẽ không có gì muốn nói sao?

Thẩm Thận Nguyên lặn mò trên giường, mò được đi đâu khiển, đùa dai đổi kênh, còn đổi liên tục ba lần, lại không thấy La Thiếu Thàn phản ứng gì, không khỏi nghi hoặc quay đầu nhìn, phát hiện La Thiếu Thàn lại với tư thế như cũ... ngủ mất tiêu rã.

Tình cảnh này thực sự không thể không khiến người ta liên tưởng.

Phản ứng đầu tiên của Thẩm Thận Nguyên là nhảy xuống từ trên giường, chạy về phía cửa phòng.

Anh cảnh sát ngồi ở cửa chơi game điện thoại thấy cậu hoảng sợ thắt thắt chạy ra, căng thẳng hỏi: “Sao thê?”

“Anh ta ngủ r`ă!”

“An giấc nghìn thu sao?”

“...”

“...”

“Không, ngủ gật bình thường.”

“Cậu sợ cái gì?”

Thẩm Thận Nguyên nghẹn họng. Có một số chuyện La Thiếu Thàn làm được, cậu không nói được.

Anh cảnh sát hỏi: “Sợ anh ta hôn cậu sao?”

“Anh...” Sao lại biết? Mắt của Thẩm Thận Nguyên suýt chút nữa rớt khỏi tròng.

Anh cảnh sát thấu hiểu vỗ vai cậu, chỉ vào chỗ bên cạnh ra ý cậu ng`ă xuống, hỏi: “Người anh em, sao cậu bước lên con đường này vậy?”

“...”

“Có phải là do môi trường của Showbiz khá là...” Anh ta thấy mông Thẩm Thận Nguyên còn chưa hạ xuống hẳn lại hoàn toàn nâng lên, “Cậu đi đâu thế?”

“Đi an giấc nghìn thu!”

Trở về phòng bệnh, La Thiếu Thàn vẫn còn ngủ. Thẩm Thận Nguyên có chút thấp thỏm, di chuyển vòng quanh cách anh khoảng một mét, trong lòng đắn đo, không biết nên khiêng anh lên giường, hay là cứ để mặc đó?

Thế nhưng như thế này chẳng phải rất dễ bị cảm sao?

Thẩm Thận Nguyên đứng trăn trở một hồi, khẽ khàng lấy áo khoác đắp lên người La Thiếu Thàn, sau đó ngay khoảnh khắc đổi phương có dấu hiệu tinh lại liền nhanh chóng nhảy lên giường.

Lúc La Thiếu Thàn mở mắt, còn nghe thấy trên giường rầm một cái, tiếng va đập mạnh.

Thẩm Thận Nguyên nhắm mắt, tưởng tượng bản thân đang đóng giả xác chết.

La Thiếu Thàn khẽ khàng xoa đùi cậu, đứng dậy treo lại áo khoác.

Mắt trái Thẩm Thận Nguyên hé ra một khe hở nhìn lén, đợi anh quay đùi lại lập tức nhắm mắt.

La Thiếu Thàn dường như không phát hiện, trực tiếp ra ngoài đóng cửa lại.

Thẩm Thận Nguyên trên giường đợi một lúc, lén la lén lút dậy mở cửa ra.

Anh cảnh sát đùi cũng không ngẩng lên nói: “Đi rồi.”

“Tôi ra ngoài ngắm phong cảnh mà.” Thẩm Thận Nguyên ra vẻ thản nhiên ngó nghiêng xung quanh.

Anh cảnh sát ngẩng đùi hỏi: “Tôi có cái gì đáng ngắm?”

“Tôi ngắm phong cảnh!”

“Tên tôi chính là Phong Cảnh.”(Đọc giống nhau, chữ viết khác nhau)

“...”

“...”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Tôi tiếp tục đi an giấc ngàn thu.”

Trước khi cậu vào phòng, Phong Cảnh sâu xa nói: “Người anh em, tôi không phải nhé.”

Cửa đóng sầm một cái!

Vụ án buôn ma túy gây sóng gió khắp thành phố cuối cùng đã hạ màn.

Cục trưởng Cù cõm no rượu say lượn lờ đến trước cửa văn phòng lâm thời của tổ chuyên án, thò đầu vào: “Tiểu Đôđâu?”(Bụi: Ở TQ người lớn tuổi hơn, hoặc cấp trên thường gọi người nhỏ tuổi hơn, cấp dưới một cách thân thiết là Tiểu + họ)

Tiểu Đổng đang viết báo cáo nghe thấy ngẩng đầu đáp: “Đi thăm văn Cát Phụng rồi.”

Cục trưởng Cù thấy lạ hỏi: “Vụ án của Cát Phụng không phải đã xong hết rồi sao? Người bị hại nhân chứng vật chứng không thiếu thứ gì, tại sao vẫn chưa nộp cho cơ quan kiểm sát?”

Tiểu Đổng hi hi cười nói: “Lập tức gửi ngay.”

“Tiểu Đổng à, vụ án này phải nhanh chóng phải gấp rút mà làm, tôi không phải nói đùa đâu, La Định Âu lão tiên sinh là người có công hiến lớn nhất cho thành A...”

Trong lúc Cục trưởng Cù thao thao bất tuyệt, Tiểu Đổng vừa cười nịnh nọt vừa thầm cẩn khẩn Đô Lạc Văn trở về mau một chút.

Đô Lạc Văn lúc này đang hút thuốc, hết điếu này đến điếu khác, hút đến mức cả phòng đều là khói thuốc, “Anh vẫn không định mở miệng?”

Cát Phụng nhìn chăm chăm cửa sổ thép.

“Tôi đảm bảo khi nào người đó trở về nước tôi sẽ mang anh ta đến đây luôn, anh không thể nói sự thật ra trước được sao?” Đô Lạc Văn dập điếu thuốc vào trong gạt tàn, “La Lâm Lâm là cốt nhục thân sinh của Sử Mạn

Kỳ, anh cũng không hy vọng cô bé rơi vào nguy cơ lúc nào cũng có thể bị người ta bắt đi chứ?”

Cát Phụng chậm rãi chuyền ánh mắt qua, “Nó thế nào rã?”

“Một đứa bé gái vừa bị bắt cóc lại bị dọa sợ, còn tận mắt nhìn thấy anh giết người, anh nói xem nó sẽ thế nào?”

Cát Phụng mím môi.

Đỗ Lạc Văn thấy biểu cảm của hắn thay đổi, vội nói: “Ngoại trừ anh ra, còn có ai muốn động vào cô bé? Mục đích là gì?”

“Tôi chỉ gặp qua Ngô Khắc, chính là người bị tôi giết trong căn phòng đó.”

“Tôi đã điều tra qua thân phận của Ngô Khắc, một tên du côn tiểu tốt không nề nề nghiệp, thường làm mấy chuyện trộm gà trộm chó, trước khi xảy ra chuyện đột nhiên tiêu xài hào phóng, sau lưng hắn nhất định có người khác. Tôi không tin anh sẽ làm giao dịch với một tên tiểu tốt như thế.”

Cát Phụng trầm mặc.

Đỗ Lạc Văn mười ngón tay đan vào nhau, nghiêm túc nói: “Tôi bảo đảm sẽ mang người đó tới! Ở đây, chỉ có tôi quan tâm anh biết gì, cũng chỉ có tôi sẽ làm giao dịch này với anh.”

“Tôi theo dõi Ngô Khắc, thấy hắn và một người trung niên hơn 40 tuổi nói chuyện, Ngô Khắc gọi hắn là thư ký Tiêu.”

“Thư ký Tiêu? Còn có đặc trưng gì không?”

“Chiều cao hơn mét bảy, đeo kính, có chút béo, cân nặng có lẽ khoảng 75kg. Hắn mua một cái bánh gato, ngày hôm đó có lẽ là sinh nhật của con gái hắn.”

“Ngày nào tháng nào?”

“Tiêu Bác, thư ký của CEO kiêm chủ tịch tập đoàn TH, con gái sinh ngày 8 tháng 9, chiều cao 1m68.” Tiểu Đổng đặt tư liệu tìm được trên bàn của Đỗ Lạc Văn.(CEO: giám đốc điền hành)

Đỗ Lạc Văn nói: “Tập đoàn TH là...”

“Lỗ gia khống chế cổ phần, sau khi Lỗ Văn Bình qua đời, người vợ góa của ông ta tiếp nhận chức Chủ tịch hội đồng quản trị, con trai trưởng hiện đang nhậm chức CEO kiêm chủ tịch, con trai thứ đang du học tại Mỹ. Tập đoàn TH can thiệp vào rất nhiều lĩnh vực, quần áo, dụng cụ thể thao, điện ảnh truyền hình...”

“Điện ảnh truyền hình?”

“Đúng vậy, Công ty điện ảnh truyền hình TH, còn chế tác được mấy tác phẩm lớn.”

“Lỗ Thụy Dương.” Đỗ Lạc Văn nói, “Nếu như tôi không nhớ nhầm, khi đó La Khải Tùng xảy ra chuyện, ngoại trừ Mã gia, Lỗ gia và Nhan gia cũng giúp đỡ Mục gia thì phải?”

Tiểu Đổng kinh ngạc, nghi ngờ hỏi: “Chẳng lẽ hai nhà này có dính líu?”

“Hiện tại chỉ có thể nói, rất khả nghi.” Đỗ Lạc Văn nói, “Mã Thụy và Mã Nhiễm đã nói, bọn họ làm như vậy là bởi vì Mã Ngọc nói hắn muốn lấy lại công bằng cho người bạn tốt Mục Tất Thành của mình. Vậy Lỗ gia và Nhan gia thì là vì cái gì?”

“Ít nhất Lỗ gia có địch ý với La gia.”

Tiểu Đổng thấy anh đứng dậy, vùi đầu lật giờ tài liệu, vội hỏi: “Sao thế?”

“Cậu còn nhớ tiễn của Mã Ngọc dùng vào đâu không?”

“Hơ, tu sửa biệt thự, cứ mỗi ba tháng lại tu sửa một lần, quyên góp cho người tàn tật, còn có đầu tư vào một số công ty nhỏ rất lùng?”

“Số tiền lớn đ`ầu dùng để đ`ầu tư!” Đ`ôLạc Văn rút tài liệu ra, dùng bút khoanh tròn phía trên, “Đi đi`ều tra xem những công ty này có quan hệ gì với Lỗ gia hoặc Nhan gia không!”

Tiểu Đổng lập tức đi ra ngoài, vừa khéo nhìn thấy một người phụ nữ ăn mặc sang trọng đi về phía này.

“Chị tìm ai?” Cậu ngăn lại bước chân định đi vào trong cửa bà ấy.

“Xin hỏi chỗ các cậu có cảnh sát nào tên là Đ`ôLạc Văn không?” Bà ta hỏi.

Tiểu Đổng quay đ`ầu nhìn Đ`ôLạc Văn.

Đ`ôLạc Văn mờ mịt.

“Chào cậu, tôi là mẹ của Thẩm Thận Nguyên.” Khâu Mỹ Quyên khẽ mỉm cười nói, “Có thể nói chuyện với cậu một lúc không?”

Đ`ôLạc Văn ra hiệu cho Tiểu Đổng ra ngoài, sau đó gật gật đ`ầu với bà, đứng dậy rót nước.

“Cảm ơn.” Khâu Mỹ Quyên nhận lấy nước, ngẩng đ`ầu nhìn anh, “Tôi nghe nói phía cảnh sát đang bảo vệ Tiểu Nguyên, tôi muốn thăm nó một chút.” Bà bị Cao C`ần giấu giếm suốt bao ngày đành phải nghĩ cách khác.

“...” Thẩm Thận Nguyên chồ đó không phải đã có thể tự do ra vào r`õ sao? Cao C`ần La Thiếu Th`ần mấy người này hoàn toàn coi cảnh sát trông cửa không t`ần tại mà? Đ`ôLạc Văn th`ầm phỉ nhổ xong, cười nói: “Được thôi, cậu ấy ở Bệnh viện Số Hai.”

Khâu Mỹ Quyên hỏi: “Có thể nói cho tôi biết số phòng không?”

Con trai hôn mê bất tỉnh một thời gian lâu như vậy mà người làm mẹ không đến thăm non đã kỳ lạ r`õ, con trai sau khi tỉnh lại còn không nói với mẹ số phòng bệnh của mình thì càng kỳ lạ hơn. Đ`ôLạc Văn cười khan nói: “Tôi gọi điện báo cho cậu ấy biết một chút.”

Phong Cảnh nhận điện thoại, vừa gọi một câu “Sếp”, liền nghe thấy Đồ Lạc Văn nói: “Tôi tìm Thẩm Thận Nguyên.”

Phong Cảnh: “...” Cái điện thoại này đã bị ngầm thửa nhận thành điện thoại chuyên dụng của Thẩm Thận Nguyên rì sao?

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 81: Tiếp Tục (Hạ)

Dịch: Phong Bụi

Tạm rút, tạm rút, quay trở lại.

Sau khi gác điện thoại, Thẩm Thận Nguyên lèn lo lắng đi đi lại lại.

Phong Cảnh hỏi: “Cậu định tham gia marathon sao?”

Thẩm Thận Nguyên dừng chân, “Hôm nay còn ai đến thăm tôi không?”

“...Cậu thực sự coi tôi là thư ký của cậu ră đãy à?”

“Đâu có.”

“Vậy thì là người gác cổng ră!”

“Không phải.”

“Nhân viên tiếp điện thoại?”

“Anh định đoán đến lúc tôi thừa nhận mới thôi sao?” Thẩm Thận Nguyên bất đắc dĩ gật đầu nói, “Đúng vậy.”

“... Tôi định đoán xong cái này thì không đoán nữa.”

“Anh đâu có nói.”

“Trong lòng cậu chính là nghĩ như thế! Một nhân viên tiếp điện thoại!” Phong Cảnh hét với cái điện thoại, “Đây là điện thoại của tôi.”

Cảnh sát đang tức giận không thể đắc tội. Thẩm Thận Nguyên cực kỳ biết điệu gật đầu nói: “Đúng vậy, nó ngầm thừa nhận rồi.”

Phong Cảnh: “.....” Cứ tiếp tục canh gác phòng bệnh này, có khi nào anh sẽ bị thầm kinh không?

Ảnh tượng đầu tiên Khâu Mỹ Quyên tạo cho Đỗ Lạc Văn là một người phụ nữ đẹp, quý phái và bình thản, thế nhưng trên đường đến bệnh viện, anh phát hiện bà trở nên cực kỳ căng thẳng và lo lắng, giống như người đi phỏng vấn xin việc, gần như đứng ngồi không yên.

“Thẩm Thận Nguyên trông rất giống bà, chẳng trách đẹp trai như vậy!” Đỗ Lạc Văn tìm chuyện để nói.

“Nếu như có thể lựa chọn, ta thà nó giống ba nó hơn.”

“Bà nhất định rất yêu chồng mình.”

Khâu Mỹ Quyên ngây ra, có chút gượng gạo quay đầu đi.

Đỗ Lạc Văn kỳ quái tự xem lại mình. Có phải anh đã nói gì sai?

Đến dưới bệnh viện, Khâu Mỹ Quyên xuống xe trước, Đỗ Lạc Văn đi đỗ xe, quay lại liền phát hiện bà ấy một mình xách một đống đồ ăn đứng trước cửa thang máy. “Cậu ấy ở tầng 21.”

“Tôi biết.” Khâu Mỹ Quyên dường như hạ một quyết tâm rất lớn, “Không phải anh nói nó sẽ sớm ra viện sao? Tốt hơn là tôi không lên nữa.” Bà đưa một đống lớn đồ ăn lại cho anh, “Nó không sao thì tôi yên tâm rồi.”

“Hơ...” Đỗ Lạc Văn sững người nhìn bà đi khỏi như trút được gánh nặng, vừa đúng lúc La Thiếu Thành đẩy cửa ra bất ngờ, Khâu Mỹ Quyên dường như không biết La Thiếu Thành, nhưng anh chú ý thấy ánh mắt La Thiếu Thành dừng lại một chút trên người Khâu Mỹ Quyên.

“Bà ấy nói bà ấy không lên nữa,” Đô Lạc Văn chia một nửa đĩa ăn cho La Thiếu Thần xách, “Mang cho Thẩm Thận Nguyên giúp tôi. Anh biết tại sao không? Bạo lực gia đình à?”

La Thiếu Thần thuận tay nhận lấy tất cả đĩa ăn trên tay anh, “Anh kiêm cả nghề phóng viên săn tin sao?”

“Bệnh nghề nghiệp.”

“Cho nên anh đến đây để khám bệnh sao?”

Đô Lạc Văn cười cười, cũng không đáp lại, “Lại đến thăm Thẩm Thận Nguyên?”

“Anh thì sao?”

“Cùng một người, nhưng mục đích khác nhau.”

“Mục đích gì?”

Đô Lạc Văn rõ ràng cảm thấy ánh mắt của La Thiếu Thần trở lên sắc bén hơn, mỉm cười nói: “Thả lỏng đi, không phải bắt bó, mà là tìm sự hợp tác thôi.”

“Cảm giác càng tệ hơn.”

Thẩm Thận Nguyên đi loanh quanh suốt nửa tiếng cuối cùng cũng không chống đỡ được, trở về phòng bệnh, chỉ chừa lại Phong Cảnh một mình trông cửa. Anh ta ra sức chơi game trên điện thoại, hy vọng chơi đến sập ngủ.

Hành lang truyềnn đến tiếng bước chân.

Phong Cảnh nhanh nhẹn cất điện thoại đi.

Đô Lạc Văn cười híp mắt hỏi: “Chơi game à?”

“Kiểm tra tin nhắn, xem lãnh đạo có chỉ thị mới không!” Phong Cảnh trình bày hết sức nghiêm túc.

“Một lãnh đạo tốt thật,” Đồ Lạc Văn vỗ vai anh ta, “Dùng phát tài nhất vạn cửu vạn ra chỉ thị.”(Phát tài nhất vạn cửu vạn: Game mạt chược)

Cố Phong Cảnh dồn dồn đỏ lên, hai mắt láo liên nhìn trái nhìn phải, chỉ vào La Thiếu Thành hỏi: “Mẹ của Thẩm Thận Nguyên?”

Đồ Lạc Văn nghiêm mặt nói: “Khoa học kỹ thuật rất tiên tiến mà.” Anh thấy La Thiếu Thành đẩy cửa mà vào, lập tức đi vào theo, đóng cửa lại trước khi Phong Cảnh thò đầu vào.

Thẩm Thận Nguyên đã chuẩn bị tốt tâm lý sẽ gặp mẹ, ngây ra nhìn hai người đi vào phòng, lại nhìn cánh cửa đóng chặt, “Tại sao lại để mẹ tôi đứng ngoài cửa phòng?”

“Bác gái... có chút việc gấp.” Đồ Lạc Văn vừa nói vừa rầu rĩ, ngay cả Khâu Mỹ Quyên cũng không thèm tìm lý do, tại sao anh lại phải nói hộ chứ?

Thẩm Thận Nguyên mờ mịt chớp chớp mắt, cúi đầu, rất nhanh đi chỉnh lại cảm xúc, lại cười, ngẩng đầu nói: “Các anh tại sao lại cùng đến vậy? Đồ này cho tôi phải không?”

La Thiếu Thành đặt đồ ăn trên tủ đầu giường, thuận tay cầm túi giấy khoai tây chiên Thẩm Thận Nguyên ăn xong ném vào thùng rác.

Cho dù chỉ trong vài giây ngắn ngủi, thế nhưng mùi nước hoa quen thuộc vẫn khiến mặt Thẩm Thận Nguyên nóng lên, cậu bởi vì chuyện của mẹ mà đầu óc trống rỗng, hiện tại cuối cùng cũng nhớ ra chuyện xảy ra giữa hai người, ngượng ngùng nhích nhích móng sang một bên.

“Định khi nào xuất viện?” Đồ Lạc Văn một tay đặt trên tivi, lặng lẽ quan sát hành vi của hai người.

Thẩm Thận Nguyên căng thẳng hỏi: “Xuất viện đi đâu?”

ĐôLạc Văn hỏi: “Đạo này làm cảnh sát còn phải quản lý cả việc bệnh nhân sau khi xuất viện sẽ đi đâu sao?”

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Ý anh là tôi có thể vênhà?”

ĐôLạc Văn nói: “Nhà của mình, đương nhiên có thể. Phi pháp vào nhà người khác, đương nhiên không được.”

“Tôi trắcn tôi rã sao?” Thẩm Thận Nguyên trở nên kích động.

“Dựa vào tiến triển hiện tại của vụ án, chúng tôi không đủ chứng cứ khởi tố cậu.”

“...Sao nghe có vẻ không giống như hoàn toàn vô tội, mà có vẻ giống như tôi tiêu dao ngoài vòng pháp luật hơn?”

La Thiếu Thân chen vào hỏi: “Kẻ bị tình nghi không phải đã sơ tội tự sát rã sao?”

“Anh cài tai mắt vào trong cảnh sát hả?” ĐôLạc Văn rất kỵ loại chuyện này.

La Thiếu Thân nói: “Anh nhất định không đặt báo, chuyện cảnh sát lập công vẫn luôn tuyên truyền đến mức khắp nơi đều biết.”

“Đó chính là lý do tôi không đặt báo.” ĐôLạc Văn sắc mặt dần dịu lại, “Tôi đính chính lại tin tức một chút, là một trong những kẻ bị tình nghi sơ tội tự sát.”

Thẩm Thận Nguyên nghe vậy trong lòng lo lắng, “Nghĩa là sao?”

“Tôi nghi ngờ sau lưng Mã Ngọc còn kẻ khác.”

“...Bạn họ đang chơi xếp tháp người sao?” Thẩm Thận Nguyên không biết nói gì nữa, đây đã là mấy cái sau lưng rã.

ĐôLạc Văn nói: “Là bạn bè nên tôi chia sẻ chút tin tức nội bộ quý báu. Hiện tại đã biết những kẻ đứng đầu băng nhóm buôn ma túy là Mục Tất

Tín – bán lẻ ma túy đến các quốc gia Đông Nam Á, Mục Tất Thành phụ trách nhận hàng, và Mã Ngọc phụ trách bỏ tiề̄n. Lợi nhuận kiếm được chia làm hai, anh em Mục gia chiếm một nửa, Mã Ngọc chiếm nửa còn lại.”

Thẩm Thận Nguyên buột miệng hỏi: “Tại sao?”

Đồ Lạc Văn nói: “Hỏi hay lắm, lúc đàu tôi cũng đã nghĩ ‘Tại sao’? Tiề̄n Mã Ngọc bỏ ra anh em Mục gia cũng thừa sức bỏ ra, hoàn toàn không cần đến Mã Ngọc, còn chia cho hắn một nửa lợi nhuận.”

La Thiếu Thàn nói: “Cho nên anh nghi ngờ còn một người nữa.”

“Không đơn giản chỉ là nghi ngờ. Tôi tra ra tiề̄n Mã Ngọc kiếm được chủ yếu dùng để đầu tư, mà những nơi hắn đầu tư đều là những công ty nhỏ rất nhỏ hoặc là kinh doanh không thuận lợi, tạm thời đóng cửa.”

“Anh nghi ngờ hắn dựa vào những công ty đó để rửa tiề̄n?”

“Tôi đã nói, không đơn giản chỉ là nghi ngờ. Tôi đã tra ra hạng mục những công ty nhỏ này tham dự và đầu tư, phát hiện chủ yếu có liên quan đến doanh nghiệp ba nhà.”

La Thiếu Thàn nói tiếp, “Mục gia Mã gia... Nhan gia?”

“Là Mục gia Nhan gia và Lỗ gia. Hai anh em Mã gia chắc là trong sạch.”

La Thiếu Thàn hỏi: “Tại sao lại nói với chúng tôi những chuyện này?”

Đồ Lạc Văn nói: “Thượng cấp không thừa nhận những chứng cứ này, ngày mai tôi phải trả vê phục lệnh, tổ chuyên án ngày kia giải tán, vụ án này chỉ có thể hạ màn.”

“Anh hy vọng chúng tôi giúp anh điều tra tiếp?” La Thiếu Thàn chau mày.

“Anh không hy vọng La Khải Tùng và La Học Giai cứ chết uổng như vậy chứ?” Nói xong, Đồ Lạc Văn lại nhìn vê phía Thẩm Thận Nguyên,

“Cậu cũng không hy vọng bản thân tiếp tục bị tiếng xấu chử? Hơn nữa, bọn chúng không đổ oan cho ai lại đổ oan cho cậu, nói không chừng vốn đã muốn hạ thủ với cậu. Có một kẻ đứng sau màn chung sống trong cùng một thành phố nhìn cùng một bầu trời với cậu, cậu không sợ sao?”

Thẩm Thận Nguyên khóe miệng co rút, “Miêu tả của anh khá là đáng sợ đây.”

“Người cung cấp tin của tôi rất đáng tin, anh ta nói trong giới Showbiz có một nhóm người đang hút ma túy thì nhất định có. Các anh đều kiêm cõm ở ngành này, cũng hy vọng có một môi trường sạch sẽ phải không nào?” Đô Lạc Văn dừng lại một chút nói, “Lỗ Thụy Dương là CEO kiêm chủ tịch của tập đoàn TH, kinh doanh công ty điện ảnh truyền hình, Nhan Túc Ngang là bát cõm lớn trong Showbiz, hai người trong giới này đều có sức ảnh hưởng rất lớn, nếu như bọn họ thực sự ầm ầm... chuyện sẽ cực kỳ không hay. Hơn nữa, tôi không hy vọng các anh điều tra tiếp giúp tôi, tôi chỉ hy vọng các anh thỉnh thoảng rảnh rỗi giúp tôi lưu ý chuyện xảy ra trong thành phố một chút, để tôi có thể có lý do danh chính ngôn thuận trở lại.”

La Thiếu Thành hỏi: “Tại sao anh chấp nhận với vụ án này đến thế?”

Đô Lạc Văn hai tay đút túi quần, duỗi duỗi chân nói: “Biết người cảnh sát đã giết chết Trang Tranh chứ?”

“Cảnh sát nambi vùng sao?”

“Anh ta là bạn tốt của tôi. Kẻ chết rõ ràng là đều sở buôn thuốc phiện cho dù có bị băm thây vạn mảnh cũng không đủ, anh ấy lại phải chịu tội danh ngộ sát. Tôi đã hứa với anh ta, nhất định phải điều tra vụ án này đến tận gốc, tất cả những người có liên quan đến Trang Tranh, không được bỏ sót bất cứ một ai.”

La Thiếu Thành liếc nhìn Thẩm Thận Nguyên, đang định mở miệng, liền nghe thấy Thẩm Thận Nguyên đã cầm phẫn giờ tay nói: “Tôi tham gia!”

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 82: Tin Đồn (Thượng)

Dịch: Phong Bụi

Xuất viện, xuất viện, dọn dẹp nhà.

“Chỗc lát đã có thêm 2 người tình nguyện, thật đáng mừng.” ĐồLạc Văn nhe răng cười.

La Thiếu Thân khoanh tay trước ngực nói: “Tôi xác định vừa rồi là một người nói, không phải dì khẩu đắng thanh.”

“Không phải anh thích cậu ta sao?” ĐồLạc Văn hỏi, “Thích một người hẳn phải cùng tiến cùng lùi, một chút việc thế này mà cũng không làm được, thì còn gọi gì là thích nữa?”

“.....”

“.....”

ĐồLạc Văn vốn chỉ là nói đùa, nói xong thấy biếu cảm của hai người một ngày ra như phỗng, một thâm sâu khó dò, không khỏi thu lại biếu cảm, “Đùa thôi mà.”

La Thiếu Thân nói: “Chúng tôi không phải nhân viên chuyên nghiệp, công việc nguy hiểm như nằm vùng không hợp với chúng tôi.”

ĐồLạc Văn nói: “Không phải nằm vùng, là người cung cấp tin. Tôi biết các anh sẽ không tính toán phí cung cấp tin, cho nên tôi sẽ cho các anh một thứ còn đắt giá hơn.”

La Thiếu Thân không nói gì nhìn anh ta, rõ ràng không có ý muốn nghe.

Thẩm Thận Nguyên hứng thú hỏi: “Là gì vậy?”

Đô Lạc Văn giang hai cánh tay ra, “Sự tín nhiệm của tôi.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....”

La Thiếu Thành nói: “Xin tìm người có trình độ cao hơn.”

“Cậu ấy đã nói là tham gia rã,” Đô Lạc Văn nhìn Thẩm Thận Nguyên, cười hết sức hiền hòa thân thiện, “Cậu không phải người nói không giữ lời đấy chứ?”

“Không phải.” Thẩm Thận Nguyên trả lời rất nhanh.

Đô Lạc Văn thấy sắc mặt của La Thiếu Thành không vui, vội nói: “Không cần đeo cáp trèo nhà cao chọc trời, không cần nửa đêm xâm nhập văn phòng, cũng không cần lừa gạt lấy trộm thông tin cơ mật, hoàn toàn không có chuyện gì cần các anh phải mạo hiểm, chỉ cần để ý tìm kiếm thông tin một chút, sau đó nói với tôi thôi.”

“Đâu không cần sao?” Thẩm Thận Nguyên bị đả kích mạnh.

La Thiếu Thành càng không biết nói gì.

Đô Lạc Văn nghi hoặc hỏi: “Cậu muốn làm sao?”

Thẩm Thận Nguyên kỳ vọng sờ căm, “Nếu như có thể chuẩn bị trang phục và đạo cụ của batman.”

“...Chuyện tốt như vậy tôi tự mình làm được rã.” Đô Lạc Văn móc ra mấy tờ giấy được gấp lại từ trong túi áo, thuận tay ném lên giường, “Tôi có vài người bạn, giới thiệu với các anh một chút.”

La Thiếu Thành gọi lại Đô Lạc Văn đang định ra ngoài, “Đây chẳng phải là tiết lộ thông tin cơ mật sao?”

Đô Lạc Văn nhún vai, “Thông tin thế này, anh đăng nhập vào trang web mai mối liền có thôi.”

Thẩm Thận Nguyên mở tờ giấy ra, phía trên viết: “Lỗ Thụy Dương, nam, cao 1m77, cân nặng 72kg, hiện nhậm chức CEO kiêm chủ tịch tập đoàn tập đoàn TH, thu nhập một năm 1200 000 tệ. (Kèm theo bình luận chủ quan không chịu trách nhiệm: Y quan c`ần thú.)

“...Tôi xác định đây đúng là lầy xuống từ trang web mai mồi.”

Đỗ Lạc Văn lúc đi khỏi dường như đã mang theo cả không khí của căn phòng.

Thẩm Thận Nguyên cảm thấy có chút hít thở không thông. La Thiếu Thàn đứng ngay cạnh cậu cách đó 15cm, sự thật rằng đang đơn độc ở cùng anh dường như khiến nhịp tim của cậu dừng lại. Tiếp theo anh ta sẽ nói gì, làm gì, tại sao Đỗ Lạc Văn nói anh ta thích cậu... trong đầu không ngừng nảy ra những câu hỏi, dường như muốn chui ra từ chân tóc!

“Lúc nào xuất viện?”

Câu hỏi của La Thiếu Thàn tuy rằng không nằm trong danh sách Thẩm Thận Nguyên liệt kê, nhưng lại khiến cậu thở phào, “Bác dĩ nói tôi không có vấn đề gì, lúc nào cũng có thể xuất viện.”

“Vậy hôm nay luôn đi.”

“Hả?”

“Có gì c`ần thu dọn không?”

“Tâm trạng.” Tại sao nói xuất viện liền xuất viện chứ?!

La Thiếu Thàn nhân lúc cậu ngây người, ra ngoài nói với Phong Cảnh đang chúc mừng điện thoại cuối cùng cũng bị mình chơi đến sập nguỵ: “Cậu ấy muốn xuất viện.”

Phong Cảnh ngây ra hỏi: “Sớm vậy sao? Nhưng mà cục vẫn chưa hạ chỉ thi rút lui.”

“Không sao, chúng tôi đang c`ần người giúp.”

Phong Cảnh cảnh giác hỏi: “Làm gì?”

Khóe miệng La Thiếu Thàn nhếch lèn.

Phong Cảnh cầm điện thoại lên định yêu cầu cứu viện, phát hiện nó đã nói “Ngủ ngon” nửa phút trước.

Cảnh sát thành A và nhân viên cứu hộ rất có trách nhiệm, lúc Thẩm Thận Nguyên kiểm đõđạc mới phát hiện ra ngoại trừ một cái áo phông bị người ta xé rách ra, thì những vật như túi tiền, chìa khóa vẫn còn nguyên, Phong Cảnh còn trả cái điện thoại nợ tiền cước lại cho cậu. Cậu mở cửa ra, cảm thấy một luồng gió lạnh thổi vào mặt.

“Không ngờ tôi lại không đóng cửa sổ!” Cậu hoảng hốt.

Thói quen nghề nghiệp của Phong Cảnh lập tức phát huy tác dụng, cảnh giác cầm lấy cái ô đặt bên cửa, rón rén đi vào trong, “Cậu xác định không đóng cửa?”

La Thiếu Thàn nói: “Đây là tầng 26, bên cửa sổ cũng không có đường ống nước và khí ga.”

Phong Cảnh nói: “Hiện giờ tội phạm đã sử dụng trực thăng, nhảy xuống từ trên không.”

Thẩm Thận Nguyên vừa đóng cửa sổ vừa nghĩ kỹ lại, nói: “Hình như tôi quả thật không đóng.”

Phong Cảnh nói: “Trước tiên xem xem có thiếu cái gì không!”

Thẩm Thận Nguyên chạy vào phòng ngủ, không đến 1 phút liền chạy trở lại, “Không thiếu gì cả.”

“Cậu xem kỹ chưa?”

“Tôi chỉ có hai thứ đáng tiếc là sổ tiết kiệm và thẻ tín dụng. Thẻ tín dụng ở trong ví của tôi.” Thẩm Thận Nguyên đong đưa ví tiền trên tay, “Các anh muốn uống gì không?”

Phong Cảnh hỏi ngược lại, “Cậu có cái gì?”

“Sữa và nước lọc.”

“Sữa, cảm ơn.”

La Thiếu Thần nói: “Nhớ xem hạn sử dụng của sữa.”

Một lúc sau, Phong Cảnh nhận lấy cốc từ tay Thẩm Thận Nguyên, “Trong suốt sao? Cậu chắc chắn đây là sữa chứ? Công nhân vắt sữa lúc ra tay nhất định đã vắt sai vị trí.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Sữa quá hạn rồi.”

Phong Cảnh đặt cốc trở lại, “Kỳ thực tôi không khát. Đúng rồi, anh không phải bảo tôi đến giúp sao?”

La Thiếu Thần quen đường quen lối lấy ra cây lau và máy hút bụi từ trong phòng bếp, “Sữa có thể quá hạn nhưng bụi thì không.”

Phong Cảnh nhảy dựng lên, “Tôi là cảnh sát đó!”

“Đúng vậy, nô bộc của nhân dân.” La Thiếu Thần ném cây lau cho anh ta.

“.....” Phong Cảnh lăng lẽ đổ nước trong cốc lên sàn, dùng cây lau lau đi, “Đừng lãng phí.”

Sau khi La Thiếu Thần chỉ huy, Thẩm Thận Nguyên ngã chơi, Phong Cảnh ra sức vận động, cẩn hộ cuối cùng cũng sạch sẽ tinh tươm. Coi như phán thưởng, Phong Cảnh mượn điện thoại của Thẩm Thận Nguyên gọi cho Đỗ Lạc Văn một cuộc điện thoại, “Lúc ở bệnh viện gọi cho anh anh bảo phải suy nghĩ, xin hỏi hiện tại đã suy nghĩ xong chưa?”

“Nhiệm vụ hoàn thành xuất sắc, các cậu ngày mai có thể trở về làm việc.” Đỗ Lạc Văn trả lời một cách sáng khoái.

“Thật hy vọng ba tiếng trước nhận được tin này.” Phong Cảnh lẩm bẩm gác điện thoại, sau đó đứng dậy, mặc áo khoác vào, “Tôi phải tan ca rồi, từ ngày mai bắt đầu trình diện ở cục.”

La Thiếu Thàn móc trong túi ra một tờ 100 tệ đưa cho anh.

Phong Cảnh tức giận nói: “Tôi không phải làm công theo giờ!” Sao chỉ đưa có 100 chứ?

“Nếu anh xuống lầu, thuận tiện gọi giúp chúng tôi hai phàn mì.” La Thiếu Thàn nhét tiền vào trong lòng bàn tay anh ta, “Tiền còn thừa bảo người mang mì mang trở lại.”

“...” Vốn còn định nói mấy lời chia tay cảm động, giờ thì hay rỗi, chỉ có mất cảm tình, chẳng có gì cảm động!

Phong Cảnh cầm lấy tiền bức bối định đi, đột nhiên bị Thẩm Thận Nguyên ôm lấy, “Tôi sẽ nhớ anh lắm, người anh em!”

Phong Cảnh giơ tay định ôm lại, khéo mắt nhìn thấy biểu cảm như thế mỉm cười lại như thể uy hiếp của La Thiếu Thàn, hai tay lập tức vô lực thõng xuống, khô khốc nói: “Trách nhiệm mà thôi.”

Thẩm Thận Nguyên buông anh ta ra, ra hiệu bằng ánh mắt, “Hay là ăn tối xong hãy đi?”

Phong Cảnh thấy nụ cười của La Thiếu Thàn dần thu lại, thầm kêu không ồn, vội nói: “Đêm tối rất ngắn ngủi, tốt hơn là để cho hai người cùng nhau hưởng thụ! Tôi đi mua đồ ăn tối cho các anh, yên tâm, nhất định sẽ bảo người bán hàng cắm hai cây nến lên đó!”

.....

Cậu chính là sơ chỉ có hai người với nhau mà...

Thẩm Thận Nguyên nhìn Phong Cảnh chạy mất hút sau cánh cửa, nhất thời không dám quay đầu nhìn sắc mặt của La Thiếu Thàn.

La Thiếu Thàn hỏi: “Tiếp theo có kế hoạch gì không?”

“Kế hoạch?” Kế hoạch gì?... Kế hoạch hôn nhân?!

“Phim truyềnl hình phim điện ảnh hay album?”

“Hả?” Câu nói này lượn lờ vòng quanh đầu Thẩm Thận Nguyên năm sáu vòng cậu mới hiểu được, “Anh là nói kế hoạch công việc sao?”

La Thiếu Thàn ngồi trên sofa, nhàn nhã như thể chủ nhà, “Cậu đang nghĩ kế hoạch gì? Kế hoạch nhân sinh (cả đời) sao?”

“Ha ha ha, nhân sinh của tôi chính là công việc của tôi, công việc của tôi chính là nhân sinh của tôi, kế hoạch tôi nghĩ đến chính là cái mà anh đang nghĩ! Đúng vậy, là kế hoạch công việc.”

“Cái tôi nghĩ không chỉ dừng lại ở kế hoạch công việc.” La Thiếu Thàn nhìn thẳng vào cậu.

Thẩm Thận Nguyên cúi đầu tránh ánh mắt của anh, “Tôi vẫn chưa nói với giám đốc Cao việc tôi xuất viện, tôi muốn...”

Tiếng chuông điện thoại gấp gáp reo lên.

La Thiếu Thàn nói: “Chắc anh ta đã biết rõ.”

Thẩm Thận Nguyên tiếp điện thoại, quả nhiên nghe thấy Cao Cân hỏi: “Xuất viện rõ à?”

“Tôi đang định gọi điện nói với anh.”

“Cậu biết Giản Tĩnh Niên chứ?” Cao Cân hỏi.

Cái tên trong tiềm thức đột ngột phá đất mà ra, khiến Thẩm Thận Nguyên không kịp trở tay, cậu ngây ra một lúc mới đáp: “Biết.”

“Thư ký của ông ta muốn biết số điện thoại của cậu.”

“Tại sao?”

“Trò chuyện giữa bố và con trai. Thư ký của ông ta nói như vậy.”

Thẩm Thận Nguyên trầm mặc.

Cao Càn nói: “Cậu chỉ cần dùng trực giác của mình trả lời cho hay không cho thôi.”

Thẩm Thận Nguyên do dự một chút, chậm rãi đáp: “Không cho.”

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 83: Tin Đồn (Trung)

Dịch: Phong Bụi

Lời mòi, lời mòi, bị từ chối.

Cao C`ần cũng không hỏi nguyên nhân, trực tiếp nhảy sang vấn đ`êkhác: “Sức khỏe cậu vừa hồi phục, trước cứ ở nhà nghỉ ngơi, có chuyện gì tôi sẽ báo với cậu. Ti`en điện thoại của cậu Tiểu Chu đã nạp r`ää.”

Thẩm Thận Nguyên nhỏ giọng lầm bẩm: “Thông báo vật vãnh cũng không sao.”

“NCC có show tên ‘Chinh phục đỉnh cao’, đang cần thanh niên trẻ khỏe sức bền không cần nghỉ ngơi tham gia, có cần báo tên giúp cậu không?”

“... Tôi rất cần nghỉ ngơi.”

“Tiếc quá.”

“Cứ để họ tiếc đi.”

“Đưa điện thoại cho La Thiếu đi.”

Thẩm Thận Nguyên kinh ngạc hỏi: “Sao anh biết anh ta ở đây?”

“Thay ‘anh’ bằng Cao C`ần, ‘anh ta’ bằng La Thiếu Th`ân, đặt tên đ`ê là nhà của Thẩm Thận Nguyên, công thức liền được thành lập thôi.”

Thẩm Thận Nguyên đưa điện thoại cho La Thiếu Th`ân, nắm lấy lưng ghế, quỳ trên sô pha nhìn anh chăm chắm.

La Thiếu Th`ân nhận điện thoại: “Mã Duy Càn thế nào r`ää?”

Cao C`àn nói: “Cậu chọn điểm vào đ`ê hay l`ăm. Lúc trước M`ă Thụy đã sắp xếp hai buổi họp ký giả cho cậu ta, ch`ỗ này một buổi, thủ đô một buổi, kết quả rất không lý tưởng. Cho nên hiện tại cậu ta có hai phương án, dùng album của cậu khởi tử h`ă sinh, hoặc dùng một bộ phim bom tấn để cậu ta lần nữa trở lại t`âm mắt qu`ăn chúng.”

“Bởi vì M`ă Ngọc sao?”

“Hiện tại xem ra M`ă Thụy đã xem cậu ta là di sản của M`ă Ngọc, chứ không phải vật b`ă tang r`ă.”

“Vóc dáng cậu ta rất to.”

“Đúng vậy, đặt trong quan tài sẽ rất chật.” Cao C`àn ngừng một lát, “Còn về Thẩm Thận Nguyên...”

La Thiếu Th`ăn nói: “Tôi đã gửi đ`ê nghị đổi người cho Y M`ă Đặc r`ă.”

“Dùng của công vào mục đích riêng quá mức trắng trợn r`ă.” Trong giọng nói của Cao C`àn mang theo ý cười rất khó nhận ra, “Cứ theo đà phát triển này, lập trường của tôi nên là ủng hộ Á Luân.”

“Vị trí của khách mời đã để sẵn r`ă.”

Cao C`àn hỏi: “Đại K`i`ău thì sao?”

“Cảm ơn đã nhắc nhở, ch`ốc nữa sẽ gọi điện cho Trương Tri.”

“Có thể tổ chức một cuộc họp gia đình.”

“Một đ`ê nghị không t`ă.”

“Á Luân g`ăn đây đang nghiên cứu pha chế rượu.”

“Nguyên Nguyên sẽ nghiên cứu làm điểm tâm tại nhà.”

“Tiramisu được đấy.”

“Thêm ít bánh su kem nữa.”

“Mã Thụy thế nào?”

“Xuất hiện trên menu của buổi tiệc nhất định sẽ rất đáng sợ.” Cao Càn nói, “Cho nên vẫn nên yên vị trong phòng làm việc chuyên tâm phát triển con đường phim ảnh cho Mã Duy Càn thì hơn.”

“Đồng ý.”

Thẩm Thận Nguyên vừa đợi La Thiếu Thân gác máy liền nhịn không được mở miệng hỏi: “Nguyên Nguyên sẽ nghiên cứu làm điểm tâm tại nhà... Nguyên Nguyên là ai?”

La Thiếu Thân không nói gì nhìn cậu ta.

“... Sau 8 tuổi đã không còn ai gọi tôi là Nguyên Nguyên nữa.”

“Bây giờ thì có rã.” La Thiếu Thân xoa xoa đầu cậu.

Thẩm Thận Nguyên kháng nghị nói: “Nghe giống tên con gái lắm!”

“Ừ.”

“...” Thừa nhận sao?!

“Đừng để người khác gọi cậu như vậy.” La Thiếu Thân một tay miết lưng ghê sô pha, từ trên cao nhìn xuống Thẩm Thận Nguyên đang ngẩng đầu lên. Đôi mắt toát lên ánh nhìn Thẩm Thận Nguyên rất quen thuộc, nhưng lộ liễu hơn bất cứ lần nào trước đây.

Thân thể Thẩm Thận Nguyên旗下 vể sau, ngậm chặt miệng để tim khỏi nhảy ra từ trong cổ họng.

Trước khi trở thành La Lâm Lâm, La Thiếu Thân trong suy nghĩ của Thẩm Thận Nguyên là một Cao Càn số 2 rất ghét mình, lời nói bén nhọn, ánh mắt sắc lẹm, thái độ nghiêm nghị. Sau khi trở thành La Lâm Lâm, cậu biết được mặt dịu dàng của La Thiếu Thân, ánh mắt cứng nhắc khiến

người khác run sợ lúc ghi âm album d`ân d`ân bị ký úc mới lấp măt, bóng tối tùng rộng lớn vô hạn như đêm đen d`ần nhạt đi. Đúng lúc cậu tin tưởng bản thân và La Thiếu Th`ân s`ẽ có một khởi đ`ầu mới tốt đẹp hơn... Tất cả mọi thứ vừa được g`ay dựng li`en bị đ`ap đ`o.

Anh ta hôn mình... với ánh mắt đó...

“Anh thực sự không ghét tôi sao?” Thẩm Thận Nguyên lúng túng hỏi.

La Thiếu Th`ân cúi đ`ầu hôn lấy môi cậu, thành thục đến d`ường như đã hôn qua hàng ngàn hàng vạn l`ần – Dương nhiên, đúng là đã từng hôn, trong tưởng tượng.

Đ`ầu Thẩm Thận Nguyên ngửa ra sau nhường một chút, rất nhanh bị La Thiếu Th`ân giữ lấy.

Không lướt nhẹ r`ã thõi như l`ần trước, mà là công phá phòng thủ có mục tiêu rõ ràng, cướp sạch chiếm sạch.

Thẩm Thận Nguyên từ chối một cách l`ấy l`e một chút, li`en đ`ắm chìm trong nụ hôn khiến nhiệt độ cơ thể hai người đ`ầu d`ang cao. Không nhớ rõ là Thẩm Thận Nguyên ngã xuống trước hay là La Thiếu Th`ân đè cậu xuống, tóm lại khi chuông cửa vang lên, tay của Thẩm Thận Nguyên đang ôm lấy cổ La Thiếu Th`ân, tay La Thiếu Th`ân đang cởi cúc áo của đối phương.

Hai người im lặng bốn mắt nhìn nhau một lúc.

Thẩm Thận Nguyên quẫn đến mức không biết chui vào đâu, giờ hai cánh tay lên không biết nên đặt ở đâu, đợi một lúc lâu La Thiếu Th`ân vẫn không phản ứng, cuối cùng mở miệng nói: “Có người đang ấn chuông.”

Người bên ngoài cực kỳ phối hợp lại ấn một cái nữa.

“Đ`o ăn đến r`ã.” Thẩm Thận Nguyên thấp giọng nói.

La Thiếu Thàn chậm rãi đứng dậy, đang định vươn tay cài cúc áo giúp cậu, Thẩm Thận Nguyên đã nhanh như sóc nhảy sang một bên, tự mình sửa sang quần áo.

Thời gian dần trôi qua trong sự ngượng ngùng của riêng Thẩm Thận Nguyên. Đợi đến khi cậu mở cửa ra đã là chuyện của hai phút sau, bên ngoài có hai người đang đứng, một là bistro bàn của quán ăn dưới lầu, một là thanh niên tây trang giày da.

Thanh niên phong độ ngồi ngồi đợi bistro bàn đưa đĩa ăn và tiễn xong, mới mở miệng nói: “Thẩm tiên sinh, tôi là thư ký của Giản tiên sinh. Xin lỗi, trước khi đến lê ra nên báo trước một tiếng, có điệu người của quý công ty nói rằng điện thoại của Thẩm tiên sinh bị chặn hai chiều, điện thoại đang nợ cước, đành mạo muội quấy rầy.” Anh ta không nói là vị Giản tiên sinh nào, rõ ràng không cần thiết phải nói.

Tay Thẩm Thận Nguyên lập tức cứng đờ.

La Thiếu Thàn đi đến bên cửa.

Người thanh niên không lộ cảm xúc liếc nhìn anh một cái, lập tức sững sốt, vươn tay ra hỏi: “La tiên sinh?”

La Thiếu Thàn qua quýt bắt tay anh ta, “Chúng tôi chỉ mua có hai hộp cơm.”

“Tôi nói xong liền đi ngay.” Người thanh niên móc ra một tờ giấy mời to bằng lòng bàn tay từ trong túi áo, đưa cho Thẩm Thận Nguyên: “Tôi mai 7 giờ, Sảnh Rome Nguyên Minh Quốc tế, Giản tiên sinh mời ngài đến cùng dùng bữa tối.”

“Tôi mai cậu ta không rảnh.” La Thiếu Thàn nói.

Người thanh niên hỏi: “Thẩm tiên sinh ngày nào thì rảnh? Tôi có thể sắp xếp lại.”

La Thiếu Thàn vươn tay ra, cởi cúc áo cài lệch của Thẩm Thận Nguyên, cài lại đúng chỗ, “Từ nay về sau ngày nào của cậu ấy cũng chỉ dành cho mình tôi thôi.”

Người thanh niên kinh ngạc nhìn anh.

Nhin tư thái chiếm hữu như lẽ đương nhiên của La Thiếu Thàn, Thẩm Thận Nguyên thầm rên trong lòng! Nửa thân dưới của nam nhân quả nhiên không thể quá mạnh động!

Người thanh niên nhìn Thẩm Thận Nguyên, “Ý của Thẩm tiên sinh thế nào?”

Thẩm Thận Nguyên vừa định mở miệng, môi đã bị hai ngón tay của La Thiếu Thàn chen vào. Đầu óc cậu lập tức ầm một tiếng, huyết khí xông thẳng lên đầu, người và cảnh trước mắt nhất thời mờ mịt, đỏ rực một màu...

Người thanh niên đợi một lúc lâu không đợi đến lúc Thẩm Thận Nguyên trả lời, đã hiểu ý đi khỏi, có điệu trước khi đi anh ta còn sâu xa nói: “Giản tiên sinh và Giản thái thái về nước nghe được chuyện của Thẩm tiên sinh, hết sức lo lắng. Hai vị nói thế nào cũng là trưởng bối của Thẩm tiên sinh, xin ngài hãy suy nghĩ kỹ.”

Cửa bị La Thiếu Thàn đóng lại.

Thẩm Thận Nguyên vừa quay đầu lại liền nhìn thấy anh ta đang đánh giá mình, “Chúng ... ta ăn cơm thôi?” Cậu cầm lấy hộp cơm chấn giữa hai người.

“Trước tôi, người dùng ánh mắt đó nhìn cậu là Giản Tĩnh Niên?” La Thiếu Thàn bình thản hỏi.

Thẩm Thận Nguyên cảm thấy toàn thân chấn động, dường như có vô số quả bom nhỏ nổ tung bên người, phá tan tành lớp phòng ngự cậu vất vả dựng lên, khiến cho thân thể cậu không còn vỏ bọc, da tróc thịt bong.

“Không phải.” Ánh mắt cậu tránh né, rất nhanh trấn định lại, lắc đầu,
“Anh là người đầu tiên.”

La Thiếu Thành nhéo má cậu, “Ánh mắt và biểu cảm nhập vai rất nhanh,
nhưng sắc mặt chuyển đổi quá chậm.”

Mặt Thẩm Thận Nguyên càng đỏ hơn.

La Thiếu Thành xách hộp cơm chuyển lên bàn ăn, lặng lẽ lấy hộp cơm
và đưa ra.

Thẩm Thận Nguyên ngẩng đầu diện anh, cẩn trọng quan sát sắc mặt anh,
do dự một chút nói: “Lúc đó tôi mới có 8 tuổi, rất nhiều chuyện vẫn còn
chưa hiểu hết, có thể đã hiểu năm rưỡi.”

“Hiểu năm là ông ta ghét cậu?”

“Có thể ông ta thực sự ghét tôi.” Thẩm Thận Nguyên nhớ lại ánh mắt
khi xưa Giản Tĩnh Niên nhìn mình, nội tâm mờ mịt, “Tôi nên gặp ông một
lần. Ông ấy là chàng của mẹ tôi mà.”

La Thiếu Thành nói: “Cậu có thể gặp ông ta, nhưng ở trong tâm nhìn của
tôi.”

Thẩm Thận Nguyên ngẩng lên nhìn anh chăm chăm, “Tại sao?”

“Cậu nói xem?” La Thiếu Thành hỏi ngược lại.

Ánh mắt Thẩm Thận Nguyên dần biến thành nhìn trùng trùng, nhưng
khi ánh mắt La Thiếu Thành quét qua, cái nhìn trùng trùng đó lại trở thành
không đủ khí thế, có chút yếu đi. Cậu gấp mộc nhĩ cho vào miệng nhai,
giọng nhỏ như tiếng muỗi, “Tôi không ghét yêu đương đam mê.”

La Thiếu Thành đúng đắn nói: “Tôi không ghét trở thành người đam mê.”

“Khụ khu...” Thẩm Thận Nguyên bị sặc.

Câu trả lời của La Thiếu Thần để lại một không gian tưởng tượng rất lớn, lớn đến mức đủ để khiến Thẩm Thận Nguyên trầm trồ, khó ngủ. Cậu lăn lộn trên tấm ga giường mới thay một lúc, mở máy tính, vào game.

Hiện giờ lên giường là thói quen tốt mà “La Lâm Lâm” rèn luyện thành, kỳ thực thời gian vẫn sớm, mới có 8 rưỡi, game vẫn đang rất náo nhiệt.

Cậu vừa đăng nhập, khung chat riêng tư của Cự Linh Thần lập tức nhảy ra!

[Riêng tư]

Cự Linh Thần: Mi cuối cùng cũng lên rồi?

Cự Linh Thần: Mi mà muộn một phút nữa, ta liền đến chỗ Nguyệt lão cưỡng chế giải trừ quan hệ phu thê với mi rồi.

Đại Hành ...

Tại sao mạng không lag!

Thẩm Thận Nguyên lần đầu tiên vì nguyên nhân này mà hận công ty điện tín.

[Riêng tư]

Cự Linh Thần: Đi thôi, làm nhiệm vụ.

Đại Hành Tôi chỉ muốn đi dạo loanh quanh thôi.

Cự Linh Thần: ...

Cự Linh Thần: Thực ra mi là con gái phải không?

Đại Hành Xin lỗi, thực sự không phải.

Cự Linh Thần: Nếu không phải thì đừng nghĩ nữa.

Đại H`ồ Làm gì mà kỳ thị giới tính thê?

Cự Linh Th`ần: Hai thằng con trai trước hoa dưới trăng phong hoa tuyết nguyệt có thành cái dạng gì không?

Đại H`ồ ...

Đại H`ồ Tôi chỉ muốn đi một mình, không bảo cậu đi cùng.

Cự Linh Th`ần: Làm nhiệm vụ phu thê!!!

Đại H`ồ ... Cậu có thể giả vờ như tôi đã đến muộn một phút.

Cự Linh Th`ần: Mi bị bệnh à!

Cự Linh Th`ần: Là mi muốn kết hôn đó! Trêu chọc ta vui lắm sao! Mi có biết ta đợi bao lâu r`ồi không?

Cự Linh Th`ần: Hoặc là đi làm nhiệm vụ với ta, hoặc là tuyệt giao!

Cự Linh Th`ần: Mi chọn đi!

Đại H`ồ ...

Đại H`ồ Ha ha ha ha ... Đàn ông con trai làm gì mà phong hoa tuyết nguyệt! Làm nhiệm vụ làm nhiệm vụ.

Cự Linh Th`ần: Hừ!

Trước máy tính, Thẩm Thận Nguyên vừa đập tay phải mình vừa lấm bẩm, “Chùa cái tội nhanh tay, chùa cái tội nhanh tay!”

Cự Linh Th`ần khó khăn lắm mới bắt được người già vò đến tận 1 giờ sáng, Thẩm Thận Nguyên nằm xuống là ngủ không biết trời trăng, Tiểu Chu ấn chuông gọi điện bàn gọi di động luân phiên g`ần nửa tiếng đ`ông h`ồ, cậu mới tỉnh dậy.

“Giám đốc Cao cho tôi nghỉ phép r`ă mà.” Thẩm Thận Nguyên ủy khuất nhìn cô.

Tiểu Chu không nói hai lời, xông vào phòng cậu mở máy tính ra.

Thẩm Thận Nguyên chạy theo sau oa oa kêu lên, “Thiếu ti`en có thể thương lượng, đừng bán máy tính của tôi!”

Tiểu Chu mở diẽn đàm biẽn rộng trời cao ra, click vào một thead cho cậu.

Thẩm Thận Nguyên vừa nhìn tiêu đề của thead lập tức ngây người...

Nghệ sĩ lén mở party ma túy kéo bạn bè đến đã nghi`en.

—————

Bụi:Tiramisu bánh điẽm tâm của Ý

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 84: Tin Đồn (Hạ)

Dịch: Phong Bụi

Xấu đi, xấu đi, hội đồng quản trị.

“Xem chỗ này!” Tiểu Chu kéo xuống dưới, kéo ra một hình cắt bóng.

Tuy rằng chỉ thấy một màu đen. Nhưng Thẩm Thận Nguyên vẫn có thể vừa nhìn liền nhận ra đó là khi bản thân vừa ra nhẽ, một tấm ảnh đi trên catwalk nào đó.

Thẩm Thận Nguyên lắp bắp hỏi: “Vụ án không phải đã kết thúc rã sao?”

Tiểu Chu hỏi: “Cậu muốn nghe phiên bản Cao Cầu, phiên bản Mã Thụy hay là phiên bản Đại Kì Ầu?”

Thẩm Thận Nguyên kinh ngạc hỏi: “Ngay cả sư huynh cũng biết rã sao?”

“Hôm qua anh ta có thông báo phải thông đêm, tôi theo suốt hành trình.”

Thẩm Thận Nguyên lúc này mới chú ý đến mắt của Tiểu Chu đày những tơ máu, “Sư huynh nói thế nào?”

Tiểu Chu đấm một cái xuống, cũng may Thẩm Thận Nguyên phản ứng nhanh, kéo dịch máy tính ra, nếu không bàn phím nhất định sẽ lõm xuống một hố, “Tin vẹt!”

“Sau đó thì sao?”

“Bị kéo đi tiếp tục làm thông báo rầm. Có đi đâu anh ta bảo tôi về công ty thăm dò tin tức, thế là lại có hai phiên bản khác. Cái này có thể cùng biểu diễn.” Tiểu Chu phồng má lên, vỗ ga giường hỏi: “Người này là ai? Lập tức đi đâu tra cho tôi!”

Không đợi Thẩm Thận Nguyên mở miệng, Tiểu Chu lại dài mặt, lười nhác hỏi: “Kích động như thế làm gì? Nếu như là nhân viên trong công ty, anh định phát phán thưởng nhân viên ưu tú sao?”

Thẩm Thận Nguyên cho ý kiến, “Giám đốc Mã lúc không vui thích phun nước bọt, giám đốc Cao lúc không vui sẽ liếc xéo.”

Tiểu Chu nhanh chóng thu nạp ý kiến, đi đâu chỉnh biểu diễn, nỗ lực phun nước bọt, “Cao Cảnh! Anh tốt nhất xử lý việc này cho tốt! Nếu như người này là nhân viên công ty, anh biết sẽ gây ra ảnh hưởng thế nào đối với công ty không?”

Liếc xéo, “Từ đâu anh nhìn ra người này là nhân viên công ty?”

Phun nước bọt, “Hình cắt này còn chưa đủ rõ ràng sao? Đừng nói với tôi anh không biết lúc Thẩm Thận Nguyên ở bệnh viện tại sao lại có cảnh sát canh chừng!”

Liếc xéo, “Bởi vì cậu ta là người nộp thuế.”

Phun nước bọt, “Vậy sao? Được thôi, để tôi xem xem cuối cùng anh sẽ thu dọn bãi chiến trường này như thế nào.”

Liếc xéo, “Y Mã Đặc là do Mã thị nắm cổ phần, nếu như tôi nhớ không nhầm, Mã gia mới là người đứng đầu thì phải?”

Tiểu Chu thở hổn hển ngầm xuống.

Thẩm Thận Nguyên hỏi tiếp: “Vậy giám đốc Mã nói thế nào?”

“Ông ta đóng sầm cửa lại đi mất.”

Thẩm Thận Nguyên ôm đầu, “Bây giờ phải làm thế nào?”

Tiểu Chu nói: “Giám đốc Cao đã chặn báo chí tạp chí rầm, bên diễn đàn cũng đang cối gắt quan hệ. Anh ta muốn cậu yên tâm, cảnh sát cũng bỏ qua cho cậu rầm, giới truyền thông cũng chẳng thể làm được gì. Trợ lý Tiểu Chúc của cậu đã chính thức từ chức, giám đốc Cao bảo tôi đến làm thay mấy hôm, đến lúc tìm được người mới thì thôi.”

Thẩm Thận Nguyên ngơ bêt trên sàn, đàu dựa vào giường, uể oải nói: “Cảm ơn.”

“Đừng khách sáo!” Tiểu Chu thấy cảm xúc cậu uể oải, cối gắt làm sôi nỗi bực không khí, “Thời khắc quan trọng chính là lúc ăn đồng tâm hiệp lực! Vừa hay tôi họ Chu, vừa nghe tên liền cảm thấy rất đáng tin rầm... Nhắc mới nhớ hôm qua nói chuyện với Đại Kiều, anh ta không ngờ không biết tên của tôi là gì, chỉ biết gọi là Tiểu Chu! Lại còn xiaozhou, anh ta tưởng rằng tôi là người nước ngoài chắc? Cậu biết tôi tên là gì không? Ngày?”

Đáp lời cô là tiếng khò khò khe khẽ của Thẩm Thận Nguyên.

“....”

Tiểu Chu không biết nói gì nhìn màn hình máy tính, lại nhìn khuôn mặt ngủ say của cậu, lẩm bẩm nói: “Ai bảo Thẩm Thận Nguyên sẽ tinh thần sa sút không gượng dậy nổi chứ? Giám đốc Cao cũng có lúc lo xa rầm.”

Thẩm Thận Nguyên ngủ đến tận trưa mới tỉnh, đánh răng rửa mặt xong đi ra khỏi phòng, liền nhìn thấy Tiểu Chu mặc tạp dề đi lại trong nhà bếp, trên bàn đặt ba món mặn một hai bát cơm. “Cô nấu à?”

Tiểu Chu hưng phấn hỏi: “Giống sao?”

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Cô sinh sao?”

“...Tôi mua đó.”

“Bưng bát đĩa nhà tôi đi sao?”

“Không, bưng chúng về đó.”

“Tại sao lại phải bày ra bát đĩa?” Thẩm Thận Nguyên cho rằng rửa bát là một trong những chuyện thô ngô nhất đời người, bày đĩa ăn mua vui là bát đĩa nhà mình đích thực là tự mình ngược đãi.

Tiểu Chu đáp: “Tôi đang thử nghiệm. Cái này, thứ bảy mẹ tôi sẽ dẫn con trai bạn mẹ đến ăn cơm...”

“Ra mắt?”

“Đừng nói trực tiếp như thế!”

“Nhận họ sao?”

Tiểu Chu ôm mặt cười: “Sau khi ra mắt thành công mới tính là nhận họ.”

Thẩm Thận Nguyên: “...” Đây chính là “chỉ cho phép quan phóng hỏa, không cho phép dân đốt đèn” trong truyền thuyết mà.

“Cậu nếm thử xem mùi vị thế nào.”

“Cái này không cần nói, nhất định ...” Thẩm Thận Nguyên gấp một miếng cho vào miệng, nhai nhai, sắc mặt thay đổi vài lần, “Cô thực sự quyết định thứ bảy dùng những món này sao?”

Tiểu Chu nói: “Tôi đã đi rất nhiều nhà, quán này tương đối tốt.”

“Tốt đó đo bằng gì?”

“Giá cả hợp lý, vật liệu chân thực, lượng ăn vừa đủ.”

“Mùi vị thì sao?”

Tiểu Chu vẻ mặt thành thực trả lời: “Ăn được. Cậu cảm thấy thế nào?”

“Cô cũng không phải tiếp tế dân nghèo đói. Hiện giờ không phải giải quyết vấn đề ăn no mặc ấm căn bản, mà là cần phải ăn ngon.” Thẩm Thận Nguyên nói, “Muốn nắm lấy trái tim của một người đàn ông trước tiên cần nắm lấy dạ dày của anh ta, mãi mãi là chân lý không đổi rành.”

Tiểu Chu tròn xoe mắt nhìn cậu, “Kỹ thuật nấu ăn của cậu thế nào?”

Mặt Thẩm Thận Nguyên chợt đỏ lên, “Đang yên đang lành tại sao lại hỏi về tôi chứ?”

“Cứu trợ kỹ thuật mà, cậu đỏ mặt cái gì?”

“Nguyên nhân đỏ mặt là vì kỹ thuật của tôi rất kém.”

“Haizz.” Tiểu Chu buồi bã ngã xuống.

“Tôi biết có một nhà hàng đồ ăn rất ngon.” Thẩm Thận Nguyên giới thiệu.

Tiểu Chu mặt càng khổ, mi càng sầu, “Món ăn hạng nhất bằng giá với một bàn ăn bình thường đó.”

“Hay là...” Thẩm Thận Nguyên chạy biến vào trong phòng.

Chẳng lẽ Thẩm Thận Nguyên lấy tiền tiết kiệm viện trợ cô? Tiểu Chu lòng đầy kích động. Trực tiếp quả nhiên có lợi. Có điều cô là một người rất khí khái, không thể nhận của ăn xin, vẫn nên từ chối thôi.

Cô tiếc nuối thở dài.

Thẩm Thận Nguyên lấy điện thoại từ phòng ngủ ra, vừa nói vừa gật đầu.

Tiểu Chu: “...” Không phải là cả đồ ăn cũng đã đặt sẵn rồi đây chứ? Haizz, thế này bảo cô làm sao từ chối?

Thẩm Thận Nguyên gác điện thoại, “Tôi đã nói giúp cô rồi.”

“Cái này, thế sao được?” Tiểu Chu vừa mừng vừa đắn đo.

“Không sao. Giám đốc Cao nói nếu như trả trước 1 tháng lương không đủ thì có thể trả trước 2 tháng lương, nhất định phải hạ gục thành lũy này trước chủ nhật!”

Tiểu Chu: “...” Tại sao đột nhiên không còn mong đợi gì vào thứ bảy rã?

Tiếng chuông cửa vang lên.

Tiểu Chu nhìn qua mắt mèo ở cửa mới mở cửa ra.

La Thiếu Thân xách hai túi đồ ăn đi vào, ánh mắt trực tiếp liếc qua Tiểu Chu đang chặn ở cửa, rồi xuống người Thẩm Thận Nguyên.

Tiểu Chu kinh ngạc nhìn chăm chăm khăn quàng cổ của La Thiếu Thân, lặng lẽ lùi đến bên người Thẩm Thận Nguyên, dùng khuỷu tay khẽ huých cậu.

Đây là động tác khi bọn họ cần nói nhỏ với nhau, Thẩm Thận Nguyên rất hiểu ý khom gối.

Tiểu Chu nhỏ giọng hỏi: “Tại sao...”

“Tôi vừa ra viện, anh ta đến thăm tôi.”

“Tôi không hỏi mục đích anh ta đến, làm việc ở Y Mã Đặc bao nhiêu năm như vậy, tôi đã quen việc một đàn ông độc thân xuất hiện trong nhà một đàn ông độc thân khác rã. Ý tôi là, trong ấn tượng La Thiếu vẫn luôn tây trang sơ mi cà vạt và một cặp kính lúc có lúc không. Từ lúc nào đã ăn mặc thời trang thế này? Còn quần khăn, bên ngoài rất lạnh sao? Sáng sớm tôi đi xe đạp điện đến cũng không quần khăn mà.”

“Anh ta sợ lạnh.”

“Vậy thì thu bớt lạnh khí trên người lại.”

Thẩm Thận Nguyên vô thức biện hộ cho La Thiếu Thàn, “Gần đây đã bớt đi nhiều rã.”

Cậu vừa nói xong, La Thiếu Thàn một nhát nhăn đao phi trúng Tiểu Chu.

Tiểu Chu lập tức bị K.O(knock-out). Lãnh khí đúng là bớt đi nhiều, toàn bộ tiến hóa thành sát khí rã.

Ba người quây quanh một bàn ăn cơm.

Thẩm Thận Nguyên nhìn bộ dạng cẩn trọng của Tiểu Chu trước mặt La Thiếu Thàn, lập tức cả thấy bản thân cũng thấp đi một chút, dường như trở về trước đây, biểu cảm cũng bắt đầu mất tự nhiên, ngay cả gấp đỗ ăn cũng không dám vượt quá phạm vi 30cm.

Khó khăn lắm mới ăn xong cơm, Tiểu Chu đang định nhân cơ hội thu gọn rúc vào phòng bếp, liền nghe thấy La Thiếu Thàn mở miệng hỏi: “Người tung tin đã bắt được chưa?”

Tiểu Chu đặt mông ngã lại, nghiêm sắc mặt đáp: “Vẫn chưa.”

La Thiếu Thàn nhìn cô.

Tiểu Chu: “...” Đây là liếc xéo phải không, là liếc xéo mà... là biểu cảm mà giám đốc Cao lúc không vui hay dùng đúng chứ? Nhớ đến tính cách chung của La Thiếu và giám đốc Cao, cô ngã không yên nữa, lập tức đứng dậy cung kính nói: “Tôi đi bắt ngay đây!”

Thẩm Thận Nguyên trợn mắt há mồm, vừa định hỏi biến người mènh mông đi đâu mà tìm, liền nhìn thấy La Thiếu Thàn khẽ gật gật đầu, sau đó Tiểu Chu cắn ba lô liền chạy thẳng.

Thẩm Thận Nguyên: “...” Trong khi bọn họ giao lưu nhất định đã xảy ra chuyện gì đó không để người khác biết!

La Thiếu Thàn rút khăn giấy lau lau miệng, lại thuận tiện lau lau miệng Thẩm Thận Nguyên, nói: “Mấy ngày này đừng chạy lung tung, tôi mua bánh mỳ, sữa làm bữa sáng, bữa trưa và bữa tối tôi sẽ mang đến.”

“Làm phiền anh quá, tự tôi gọi đồ ăn bên ngoài là được rồi.”

“Phóng viên vì thu thập tình báo sẽ không từ thủ đoạn, mua người cung cấp tin cũng là một trong số đó.”

Thẩm Thận Nguyên kinh ngạc, “Bạn họ nhìn ra hình cắt bóng đó là tôi sao?”

“Chúng ta tốt nhất nên tính đến tình huống xấu nhất.”

Thẩm Thận Nguyên suy sụp ngã xuống, “Chẳng lẽ tôi ra ngoài hai năm đã phải ở ẩn rồi?”

La Thiếu Thàn đang định an ủi cậu, liền nhận được điện của Cao Cầm.

Cao Cầm trầm giọng nói: “Sự việc trở nên xấu đi rồi.”

Tuy rằng thread trên Biển rộng trời cao đã bị xóa, nhưng trước khi bị xóa đã bị phát tán rất nhiều trang web, rất nhiều trang web nhỏ đến mức không tìm thấy người quản lý. Không ít cư dân mạng dấy lên hoạt động tìm kiếm hình cắt bóng đó, cuối cùng tìm ra tấm ảnh trên sàn catwalk đó, xác nhận người trên hình cắt chính là Thẩm Thận Nguyên. Tuy rằng báo và tạp chí đã bị chặn lại, nhưng trên mạng đã vô cùng sôi nổi náo nhiệt.

“Mã Thụy mở cuộc họp hội đồng quản trị bất thường, cuộc họp quyết định hủy bỏ hợp đồng với Thẩm Thận Nguyên. Đây là lần không nể nang gì nhất từ khi ông ta lên nhậm chức đến nay.” IQ của Mã Thụy rõ ràng không thể nhìn ra được vụ án của Mã Ngọc phức tạp đến mức nào, ông ta chỉ biết cảnh sát vốn đã nghi ngờ Thẩm Thận Nguyên, nhưng Thẩm Thận Nguyên vô tội được phóng thích, Mã Duy Càn bị điều tra ra tàng trữ ma túy, Mã Ngọc vì thế mà tự sát. Thẩm Thận Nguyên bất hạnh trở thành đối tượng trùt giận của ông ta, là cái đinh trong mắt số 2 chỉ sau Đỗ Lạc Văn.

Nếu như là con đường khác, Cao C`ần còn có thể chặn lại được, nhưng hội đồng quản trị là phạm vi thế lực của Mã Thụy. Anh tuy rằng là một trong các thành viên hội đồng quản trị của Y Mã Đặc, nhưng cỗ ph`ân ít, không đủ để lung lay quyết định của hội đồng quản trị.

La Thiếu Th`ân hỏi: “Ông ta không sợ liên lụy đến những nghệ sĩ khác trong công ty sao?” Một khi Thẩm Thận Nguyên bị gắn lên cái mác nghệ sĩ buôn ma túy, những bạn bè có quan hệ tốt đ`ều sẽ bị liên lụy, đứng đ`ầu chính là người đã trở thành nghệ sĩ hàng đ`ầu của Y Mã Đặc – Ki`êu Dī Hàng.

Cao C`ần lạnh giọng đáp: “Nghĩ đến thì đã không phải Mã Thụy.”

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 85: Phó Ước (Thượng)

Dịch: Phong Bụi

Phó ước: Đến cuộc hẹn

Chuông cửa, chuông cửa, nêng hóng rầm.

Đầu óc La Thiếu Thần trăn trở đủ mọi suy nghĩ, nhưng không tìm ra được một cách tốt nhất. Lĩnh vực của anh là âm nhạc, sở thích và sở trường của Thẩm Thận Nguyên lại là đóng phim, cho dù cậu ấy có chịu thỏa hiệp và nhân nhượng, cũng không đủ thời gian xây dựng một sân khấu có thể để đổi phương thể hiện tài hoa. Anh không kiên nhẫn, một tay cởi khăn quàng cổ ra, “Tiếp theo thì sao?”

“Tôi nay sẽ sắp xếp Thẩm Thận Nguyên tiếp nhận phỏng vấn của tạp chí để làm sáng rõ vụ việc, cũng sẽ mời những nghệ sĩ có sức ảnh hưởng lớn đến để bác bỏ tin đồn, ra sức chia mũi giáo vào việc tạp chí ác chí viết bừa. Nếu như không phải vì tin tức Mã Duy Càn bị phát hiện tang trữ ma túy, những tin tức không có chút căn cứ nào thế này tuyệt đối sẽ không nhận được sự chú ý lớn đến vậy.”

“Kẻ sai khiến phía sau là ai đã điều tra ra chưa?”

“Chưa, đổi phương dùng IP đại diện, không để lại manh mối gì.”

“Đã có chuẩn bị từ trước.”

“Ngoài ra, tôi kiến nghị Thẩm Thận Nguyên chủ động đưa ra đề nghị chấm dứt hợp đồng.”

“Tôi bật loa thoại.” La Thiếu Thàn bật loa thoại của điện thoại lên, đặt trên bàn.

Cao Càn nói: “Quyết định của hội đồng quản trị không thể thay đổi, việc Thẩm Thận Nguyên và Y Mã Đặc hủy bỏ hợp đồng đã định, nhiệm vụ trước mắt là làm thế nào để giảm tổn thất xuống mức thấp nhất.”

Thẩm Thận Nguyên chưa nghe thấy phán trước, trực tiếp bị câu “việc Thẩm Thận Nguyên và Y Mã Đặc hủy bỏ hợp đồng đã định” làm cho hoang mang, “Tại sao phải hủy bỏ hợp đồng?”

Cao Càn nói: “Ai có thể ngăn chặn một người đàn ông tâm lý thời kỳ mãn kinh, sinh lý thôi thúc nhưng lực bất tòng tâm?”

La Thiếu Thàn đáp: “Một cái kéo.”

“Thế là biến thái triệt để hoặc là thất thoát triệt để?”

“Thật khiến người ta hy vọng.”

Thẩm Thận Nguyên hoàn hồn, đáng thương nói: “Tôi tự nguyện ký hợp đồng không thời hạn thì sao?”

Cao Càn thở dài nói: “Đây là quyết định của hội đồng quản trị.”

Thẩm Thận Nguyên không nói gì nữa.

La Thiếu Thàn thấy ánh mắt buồn bã của cậu, lặng lẽ liệt cái tên Mã Thụy từng cho rằng không đáng nhắc đến vào danh sách đen, “Sau khi hủy hợp đồng thì sao?”

Cao Càn nói: “Tôi đã bảo Thành Trí tiếp xúc với các công ty giải trí, thăm dò thái độ của họ, chỉ cần thành công qua được hiểm nguy lần này, không lo không gả đi được.”

“Mở một công ty quản lý riêng thì sao?”

“Khụ.”

La Thiếu Thàn chuyển chế độ loa sang nghe máy, khiến cho Thẩm Thận Nguyên cuống đến mức gãi đầu, muốn nghe lén lại sợ bị lườm, đành đặt cầm lên bàn, bày ra dáng vẻ đáng thương bị chủ vứt bỏ.

Cao Càn nói: “Trên tình cảm tôi có thể hiểu suy nghĩ của anh, nhưng về lý trí kiến nghị anh từ bỏ ý nghĩ đó đi. Bán ma túy là tuyêt, bị bao dưỡng là sương, kết quả là trên tuyêt thêm sương(Tinh hình đã tệ lại càng tệ hơn). Cậu ta dựa vào bản thân từng bước một đi đến ngày hôm nay, đã biết đi tiếp thế nào, sự trai rèn thích hợp có thể giúp cậu ta trưởng thành, bảo vệ quá mức chỉ khiến khả năng phòng ngự của cậu ta yếu đi thôi.”

“Giống như anh xử lý việc Phong Á Luân say rượu lái xe?”

Cao Càn trầm ngâm một lúc mới nói: “Đi Mỹ học văn là ý kiến của cậu ấy, tôi từ đầu đến cuối đều chưa từng đồng ý.”

“Cho dù là bây giờ?”

“Cho dù là năm triệu năm sau.” Anh ngừng một lát mới nói, “Rời khỏi Y Mã Đặc đối với Thẩm Thận Nguyên chưa chắc đã là chuyện xấu. Xét theo mặt trái, nếu Mã Thụy đã quyết định nhắm vào Thẩm Thận Nguyên, thì cho dù không có lần này, cũng có lần khác, chiến hạm có lớn đến đâu cũng không chịu nổi đá ngầm hết lần này đến lần khác. Xét theo chính diện, Y Mã Đặc đã có Đại Kiêu, nếu như không có tình hình đặc biệt, cậu ta sẽ là vương bài không thể thay thế trong 5 năm tới của Y Mã Đặc.”

Người thông minh nói chuyện không cần quá rõ, nhắc đến liền ngừng, đổi phương đã hiểu rõ tất cả.

La Thiếu Thàn nghiêm túc suy xét sự phát triển sau này của Thẩm Thận Nguyên, “Duy Kiệt?”

“Được rái, bỏ việc nửa phút, vào chức vụ cố vấn.” Cao Càn hạ thấp giọng nói, “Sau khi Nhan Túc Ngang rời ổ, Duy Kiệt trở thành Thiên hậu cung danh xứng với tên(Thiên hậu cung: ý bác Càn là công ty toàn nữ). Hắn gấp rút cần nam nghệ sĩ có tiềm chất, có điều...”

“Có đi àu?”

“Một tháng trước, hắn đã l`àn lượt ký hợp đ`ồng với Chương Hải Đông và Trịnh Huy. Hiện tại không phải cơ hội tốt để vào Duy Kiệt.” Thẩm Thận Nguyên cuống lên tìm công ty, nhưng Trương Phục Mãn đã có người.

“Nửa phút đã qua, lại nói tiếp v`ề vấn đề hợp đ`ồng. Thành Trí chi àu nay sẽ gửi tin, ngày mai những công ty quản lý đó hắn sẽ có h`äi âm, sau này giới tạp chí làm lớn tin tức này, Thẩm Thận Nguyên c`ần phải có một lý do vững vàng để đưa ra đ`ènghì chấm dứt hợp đ`ồng.”

“Anh tất nhiên đã nghĩ kỹ cả r`ồi.”

“Tôi có nói qua là Mã Thụy đang giúp Mã Duy Càn phát triển con đường điện ảnh.”

“Um.”

“Ông ta tìm được một vai diễn không t`äi, có đi àu người phía chế tác muốn chọn vốn là Thẩm Thận Nguyên.”

“...Chuyện này mà nhịn nhục được thì còn gì không nhịn nhục được nữa.”

“Chính xác.”

Thẩm Thận Nguyên đợi La Thiếu Th`an gác điện thoại đến mức tóc sấp bạc đến nơi, mới thấy tay anh thả xuống. “Giám đốc Cao nói gì?”

La Thiếu Th`an nói: “Hủy hợp đ`ồng đã định r`ồi.”

Thẩm Thận Nguyên cúi gục đ`ầu.

“Tại sao lại vào giới diễn viên? Thích Y Mã Đặc sao?”

“Không phải vì thích Y Mã Đặc mới vào giới diễn viên, nhưng đúng là thích Y Mã Đặc.”

La Thiếu Thàn thấy dáng vẻ ủ rũ của cậu, vươn tay cởi khăn quàng xuống, trực tiếp gác lên cổ cậu.

Thẩm Thận Nguyên không hiểu nói: “Tôi không lạnh.”

“Để cậu nóng lên.”

Thẩm Thận Nguyên sờ khăn quàng, giơ tay vỗ vỗ cánh tay của La Thiếu Thàn, “Cảm ơn.”

La Thiếu Thàn nói: “Tiếp theo sẽ có một trận ác chiến, cậu đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?”

Thẩm Thận Nguyên cười khổ hỏi: “Không phải tôi đã vào trạng thái phòng thủ mọi lúc mọi nơi từ lâu rồi sao?”

“Cậu có chiến hữu.” La Thiếu Thàn nhìn đồng hồ, “Tôi canh gác, cậu có thể ngủ 5, 6 tiếng, sau đó chúng ta đổi ca.”

“Hiện giờ tôi ngủ thế nào được?”

La Thiếu Thàn lấy trong túi áo ra một bình sữa.

“...”

Thẩm Thận Nguyên sau khi ngủ một giấc ngon lành thừa nhận, thói quen uống sữa liền ngủ của mình càng giống như chó nghe thấy tiếng kẽng liền chảy nước miếng, thuộc phản xạ có điều kiện. Cậu mở cửa ra, nhìn thấy La Thiếu Thàn đã mang laptop đến đây, đang đeo tai nghe soạn nhạc trên máy tính.

“Dậy rồi à?” La Thiếu Thàn cực kỳ tự nhiên bỏ tai nghe và laptop xuống, đứng dậy vào phòng bếp rót một cốc nước quả cho cậu.

Thẩm Thận Nguyên nhìn thấy thái độ tự nhiên như nhà mình của anh, nhất thời nói không ra lời. Bọn họ rốt cuộc là quan hệ gì? Chú cháu? Chỉ xét tuổi tác huyết thống liền biết điều này với vẫn thế nào. Cậu không tin La Thiếu Thàn là người thích sắm vai diễn. Hơn nữa, cho dù là sắm vai

diễn, La Thiếu hắn cũng không phải là người có ý đồ không chính đáng với cháu gái của mình? Vậy thì là... tình nhân?

Cậu không có lòng tin đền thề.

Y Mã Đặc đích thực có rất nhiều ví dụ thực tế đã thành công, nhưng cậu biết trên thế gian này ví dụ thất bại nhiều hơn ví dụ thành công nhiều, nhưng không được chú ý đến chỉ bởi vì không đáng được chú ý mà thôi.

Dựa vào hiện tượng xui xẻo không ngừng xui xẻo, xui xẻo hết lần này đến lần khác của cậu hiện tại, cậu thực sự không có lòng tin sự may mắn này sẽ rời xuống đầu mình.

Muốn thích một người như La Thiếu Thân thực sự quá đơn giản – Vẻ ngoài không thể chê trách, thân phận địa vị tiễn bạc tài hoa thứ gì cũng có, mấu chốt là lúc anh đối tốt với người khác thực sự tốt đến mức khiến người khác không giấu đi đâu được cũng không cách nào từ chối được.

Thẩm Thận Nguyên phát hiện ra lợi thế khi làm La Lâm Lâm: khi La Thiếu Thân đối tốt với cậu, cậu có thể quang minh chính đại coi như lẽ đương nhiên mà hưởng thụ, không cần tìm hiểu nguyên nhân, cũng không cần lo được lo mất.

La Thiếu Thân đúng đắn cái cốc trước mặt cậu.

Thẩm Thận Nguyên hai mắt thoáng một màu cam, nhận lấy cốc, nhịn không được hỏi: “Ngày hôm đó anh nói anh... hơ... anh là đằng tính sao?”

“Hình như thế.”

“Hình như?”

“Bị người con trai nào đó mê hoặc rã.” La Thiếu Thân chăm chú nhìn cậu, trong mắt chỉ có bóng của Thẩm Thận Nguyên.

Thẩm Thận Nguyên lòng chợt nóng lên, “Đến mức độ nào?”

La Thiếu Thàn lặng lẽ tiến lên trước một bước, ghé đài vào bên tai cậu nói: “Đến mức độ làm chuyện tất cả những người yêu nhau sẽ làm.”

Thẩm Thận Nguyên thân thể cũng nóng lên.

Tay La Thiếu Thàn đặt lên lưng cậu.

Hai tay Thẩm Thận Nguyên ôm lấy eo anh.

Chuông cửa không thức thời vang lên.

“Chuông cửa nhà cậu hỏng rã.” La Thiếu Thàn mặt không đổi sắc hôn lấy vành tai gân trong gang tấc.

Thẩm Thận Nguyên lẩm bẩm nói: “Ừ, hỏng rã, tôi chẳng nghe thấy gì hết.”

Thuận tay đặt nước quả lên giá sách bên cạnh, hai người vừa hôn vừa lùi vào phòng ngủ.

Tiếng chuông cửa ngừng, chuyển thành chuông điện thoại, cuối cùng chuyển sang hòm thư thoại...

“Giản tiên sinh hiểu rất rõ tình hình hiện tại của Thẩm tiên sinh, ông đã chú ý đến thông tin có liên quan, tin rằng rất có lợi đối với tương lai của Thẩm tiên sinh. Xin Thẩm tiên sinh đừng quên buổi hẹn đã định, 7 giờ đúng, sảnh Rome Nguyên Minh Quốc Tế.”

Căn phòng sau khi để lại lời nhắn im lặng đến quỷ dị trong 3 phút.

Ngay sau đó Thẩm Thận Nguyên quẩn áo xộc xệch lảo đảo chạy ra.

Nguyên Minh Quốc Tế, sảnh Rome.

7 giờ 5 phút.

Thẩm Thận Nguyên và La Thiếu Thàn mặc tây trang màu trắng xuất hiện, trong sảnh chỉ có thư ký đến trước. Thư ký đứng dậy xin lỗi, “Giản

tiên sinh buổi chi `èu có cuộc họp, có thể phải đến muộn vài phút, xin lượng thứ.”

La Thiếu Th`àn cúi đ`ầu nhìn đ`ông h`ồ, “Giao thông nhất định rất tắc nghẽn, mới có thể khiến cho Giản tiên sinh rời công ty từ lúc 5 rưỡi mà hiện giờ vẫn chưa xuất hiện tại khách sạn.”

Thư ký mặt không đổi sắc nói: “Giao thông giờ tan t`âm vẫn luôn rất tệ.”

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 86: Phó Ước (Trung)

Dịch: Phong Bụi

Nhẫn nhịn, nhẫn nhịn, bùng nổ rầm.

La Thiếu Thàn nhìn cánh cửa phòng bao bát ngòi bị đẩy ra, thản nhiên nói: “Cũng may không quá nát.” Người đàn ông trước mắt rõ ràng giữ dáng rất tốt, anh đã điều tra qua, Giản Tĩnh Niên năm nay 58 tuổi, nhưng cả khuôn mặt chỉ có 2,3 nốt nhăn có thể nhìn ra vết tích tuổi già, khéo mắt nhếch lên, vừa sắc sảo lại vừa không quá bức nhẫn.

Giản Tĩnh Niên ngầm xuống vị trí chủ nhà, vừa khéo ngầm bên tay phải Thẩm Thận Nguyên, nhẹ giọng nói: “Xin lỗi, tôi đến trễ.”

La Thiếu Thàn giành nói trước Thẩm Thận Nguyên: “Chúng tôi cũng vừa đến.”

Giản Tĩnh Niên gật gật đầu, nhìn về phía thư ký: “Mang thức ăn lên trước đi.”

Thư ký ra ngoài gọi phục vụ, trong phòng chỉ còn 3 người, không khí trở nên quỷ dị. Do cách sắp xếp ghế ngầm, vị trí của La Thiếu Thàn và Thẩm Thận Nguyên có chút xa, trông có vẻ như Giản Tĩnh Niên và Thẩm Thận Nguyên cùng đai khách La Thiếu Thàn.

La Thiếu Thàn không phải không nhận ra vấn đề này, chỉ là khi vừa đi vào, anh đã chú ý không để Thẩm Thận Nguyên và Giản Tĩnh Niên mặt đối mặt, sau khi ngầm xuống mới phát hiện là hiểm cảnh, trong lòng lại hiểu Giản Tĩnh Niên sâu thêm một chút – trong mâu thuẫn tỏ ra ưu trั̣i. Rõ ràng đã đến từ lâu, cứ nhất định đợi khách đến mới bày ra dáng vẻ thong thả đến muộn, vừa muộn gấp Thẩm Thận Nguyên, lại không muộn tỏ ra quá

mong đợi, cảm xúc mâu thuẫn này làm tăng thêm đêphòng của anh đối với Giản Tĩnh Niên.

“Nếu biết La tiên sinh sẽ đến, tôi đã chọn phòng bao lớn hơn r ă.” Trên bàn đặt hai đĩa khai vị do nhà hàng tặng, Giản Tĩnh Niên gấp mứt quen thuộc đặt vào trong bát của Thẩm Thận Nguyên, “Không ngờ quan hệ của Tiểu Nguyên và La tiên sinh tốt như vậy.”

Giả ngây? Ai mà không biết chứ.

La Thiếu Th ằn cởi khăn quàng ra, giả vờ không để ý, để lộ vết hôn trên cổ, “Tốt đến mức khó mà tưởng tượng được.”

Cánh tay của Giản Tĩnh Niên khẽ khụng lại.

Nụ cười thật của Thẩm Thận Nguyên dường như không duy trì được tiếp, chỉ có thể dựa vào kỹ thuật diễn để cứu lại, giả vờ như bản thân là một người quá đờng không liên quan ng ă ở đây ăn chực, sự việc xảy ra bên bàn ăn chẳng liên quan gì đến cậu hết.

“Tiểu Nguyên quá đơn thu ằn.” Giản Tĩnh Niên thở dài, “Lúc nào cũng khiến người ta lo lắng. Tôi rất lo nó kết bạn không thận trọng, trên thế gian này người thật lòng đối với người khác càng ngày càng ít r ă.”

La Thiếu Th ằn sâu xa nhìn Thẩm Thận Nguyên, “Cho nên một khi gặp r ă liền tuyệt đối không buông tay.”

Khóe miệng Thẩm Thận Nguyên không khỏi nhếch lên.

Giản Tĩnh Niên vẻ mặt âm tr ầm.

Cửa bị gõ nhẹ hai cái đẩy ra, phục vụ mang thức ăn lên.

La Thiếu Th Ằn nhân cơ hội ra hiệu bằng ánh mắt với Thẩm Thận Nguyên, Thẩm Thận Nguyên liền hiểu ngay, đợi sau khi phục vụ đi khỏi, lập tức hỏi: “Chú Giản nói biết một số thông tin, có phải có liên quan đến một số lời đ ồn không?”

Giản Tĩnh Niên vuốt chén trà, không khắng định cũng không phủ định,
“Ồ, con đến là vì những thông tin này sao?”

La Thiếu Thàn trong lòng cười lạnh, nói thầm!

Thẩm Thận Nguyên cúi đầu rầu rĩ nói: “Con già đây gặp phải một chút phiền phức.”

Giản Tĩnh Niên sắc mặt hòa hoãn hơn, “Một mình lẩn lộn bên ngoài không tránh khỏi chịu thiệt. Chú vẫn luôn bảo mẹ con đón con trở về, ở với gia đình gặp chuyện gì cũng dễ chăm nom hơn.”

Từ “gia đình” này chạm đến thàn kinh nhạy cảm của Thẩm Thận Nguyên. La Thiếu Thàn chú ý thấy trong mắt cậu lóe lên khát vọng, không khỏi ho một tiếng, nói: “Chăm non mà Giản tiên sinh nói là?”

Đại khái là sự thả lỏng của Thẩm Thận Nguyên đã khiến Giản Tĩnh Niên vui lòng, ngay cả thái độ đối với La Thiếu Thàn cũng ôn hòa hơn, “Tôi biết lúc trước Tiểu Nguyên bị dính líu tới một vụ án buôn thuốc phiện, vụ án này còn phức tạp hơn người ta nghĩ, cũng rất lâu rã chưa được kết thúc, có người vọng tưởng lấy Tiểu Nguyên khống chế tôi, cho nên tôi mới bảo Tiểu Nguyên về nhà, để tránh bọn họ thừa nước đục thả câu.”

Thẩm Thận Nguyên buột miệng hỏi: “Ai cơ?”

Giản Tĩnh Niên uống một ngụm trà, ngoảnh mặt làm ngơ hỏi: “Nghe nói La gia cũng dính líu tới vụ này?”

La Thiếu Thàn nói: “Đúng như ngài nói đấy, kết bạn không thận trọng. Trên thế gian này người thật lòng tốt với người khác càng ngày càng ít rã.”

Giản Tĩnh Niên nói: “Đúng vậy, La tiên sinh hẳn cũng hiểu tình thế hiện giờ, anh và Tiểu Nguyên không thích hợp qua lại quá già gũi.”

“Giản tiên sinh vừa nói có người vọng tưởng lấy Tiêu Nguyên khống chẽ ngài, ý không phải là gấp nhanh phiền phức như vậy đâu là vì ngài sao?”

Giản Tĩnh Niên sắc mặt khẽ biếng.

“Biết sẽ mang lại phiền phức cho người khác, không định giải quyết mà còn vênh váo tự đắc, không biết xấu hổ đi giáo huấn người khác,” La Thiếu Thân cười lạnh, “Đây đã không phải vấn đề về trí thông minh, mà là vấn đề về nhân phẩm rãnh nhỉ?”

La Thiếu Thân quả nhiên không nhịn được nữa.

Thẩm Thận Nguyên cúi đầu.

Sắc mặt Giản Tĩnh Niên đột nhiên trở nên vô cùng khó coi, khéo miệng không tự nhiên co rút, “Đây là giáo dỗng do La gia đào tạo nên sao?”

Thấy ông ta tức giận, La Thiếu Thân ngược lại càng khí định thân nhàn, “Giáo dỗng mà La gia đào tạo ra là: bất kể đối phương ngu xuẩn, hèn hạ đến thế nào cũng không thể lật bàn rời khỏi, để tránh tăng thêm phiền toái cho nhân viên phục vụ của nhà hàng. Tôi đang tuân thủ thôi.”

Giản Tĩnh Niên đột ngột bật dậy, liếc Thẩm Thận Nguyên từ trên xuống, đầy ghê ra liền đi ra ngoài.

“Chú Giản?” Thẩm Thận Nguyên muốn đứng dậy, nhưng ánh mắt La Thiếu Thân khiến động tác của cậu dừng lại giữa chừng.

Giản Tĩnh Niên đi đến cửa phòng, bước chân ngừng một chút, đầu không quay lại, nói: “Mẹ con rất lo cho con, khi nào rảnh về qua nhà một chút.” Cửa bị đóng lại một cách nặng nề, giây phút đó, ông rõ ràng không nghĩ đến vấn đề giáo dỗng của Giản gia.

Thẩm Thận Nguyên nhìn chén trà đã bị Giản Tĩnh Niên uống sạch, mặt nhăn nhó hỏi: “Giờ làm thế nào đây?”

La Thiếu Thàn nói: “Muốn lấy cậu ra để khống chế Giản Tĩnh Niên, nhất định phải có hai điều kiện. Thứ nhất, biết Giản Tĩnh Niên rất coi trọng cậu, cậu và Giản Tĩnh Niên bao nhiêu năm không liên lạc, cho dù có là thám tử tư cũng chẳng đi đâu tra ra được cái gì, trừ khi người đó rất hiểu Giản Tĩnh Niên. Thứ hai, nhất định phải có địa vị tương đương, ít nhất là cổ đông, quản lý cấp cao hoặc là đối tác hợp tác kinh doanh của tập đoàn TH.Thêm nữa người đó phải rất quen thuộc với nội tình của vụ án buôn ma túy này... phù hợp với điều kiện đó thì chẳng có mấy người.”

Thẩm Thận Nguyên vẻ mặt khâm phục nhìn anh.

Tiếng gỗ cửa vang lên, nhân viên phục vụ lịch sự hỏi: “Xin hỏi còn gì cần nữa không?”

La Thiếu Thàn hỏi: “Giản tiên sinh thanh toán chưa?”

Người phục vụ đáp: “Giản tiên sinh tính vào hóa đơn của công ty.”

La Thiếu Thàn hài lòng gật đầu, giơ tay nói: “Menu.”

Sau khi ăn uống no say, hai người mang hai túi thức ăn lớn về làm bữa khuya, có điều vừa đi khỏi nhà ăn, vị thư ký mất tích lại xuất hiện, vẫn cái dáng vẻ lịch sự lễ độ, “Trước cửa có phóng viên, hai vị mời đi theo tôi.”

La Thiếu Thàn kéo Thẩm Thận Nguyên đang định đi theo lại, khẽ mỉm cười, nói: “Chúng tôi không định đi khỏi.”

Thư ký hỏi: “Có gì tôi giúp được không?”

La Thiếu Thàn đưa tay ôm eo Thẩm Thận Nguyên, “Nếu như chúng tôi thuê phòng, có thể tính vào hóa đơn của công ty không?”

Vị thư ký ánh mắt tránh né, nói: “Tôi cần phải hỏi ý kiến đã.”

“Vậy thì thôi.” La Thiếu Thàn nói, “Không cần thiết kinh động quý hội đồng đồng quản trị quyết sách số tiền thế này.”

Đối với sự châm chọc của anh, thư ký mỉm cười cho qua, thức thời rời khỏi, “Không làm phiền hai vị nghỉ ngơi nữa.”

Thẩm Thận Nguyên nhỏ giọng hỏi: “Chúng ta thực sự không đi xuống sao?”

“Vậy thì ngày mai sẽ là Noel của phóng viên rìa.” La Thiếu Thành lấy điện thoại ra gọi cho Cao Cảnh, sau đó đến phòng cà phê uống cà phê, ngồi đợi. Phòng cà phê vừa khéo ở trên tầng hai mé bên cửa lớn khách sạn, ban công rộng 20m2 có thể thu vào tầm mắt mọi động tĩnh ở cửa lớn, tất nhiên cũng không bỏ sót động tĩnh khi Phong Á Luân và Cao Cảnh đến nơi.

Đèn flash vội lóe lên lia lịa, sau khi hai người vào trong rìa mới thôi.

Thẩm Thận Nguyên đếm số phóng viên vây quanh, lúi lưỡi nói: “Bốn người?”

La Thiếu Thành nói: “Còn có hai tên đang trốn trong xe.”

“Sao anh biết?”

“Đèn flash.”

Đang nói chuyện liền nhìn thấy Phong Á Luân và Cao Cảnh đi qua hành lang kính của phòng cà phê.

“Thật là tình cảm!” Phong Á Luân thuận tay ném túi đựng vợt đánh cầu lên bàn.

Thẩm Thận Nguyên thấy bộ vũ trang quần áo thể thao giày thể thao của bọn họ, không khỏi ngứa ngáy trong lòng, xoa tay hỏi: “Chỗc nữa đi đánh cầu hả?”

Cao Cảnh không nói gì nhìn La Thiếu Thành, “Theo logic mà nói, hiện tại cậu ta không phải là nêntinh thành sa sút sao?”

La Thiếu Thành nhún vai, bưng cốc cà phê khẽ nhấp một ngụm, nói: “Tôi và cậu ấy đang nói chuyện tình cảm.”

Nhân viên phục vụ đưa menu đến, Phong Á Luân không chút do dự chọn hai cốc nước ép.

Thẩm Thận Nguyên kinh ngạc nói: “Cà phê chõ này uống rất ngon.”

Phong Á Luân nói: “Người có tuổi rã không thể uống quá nhiều cà phê.”

“Có tuổi?” Thẩm Thận Nguyên vô thức nhìn La Thiếu Thành.

La Thiếu Thành không nghe thấy bọn họ nói gì, thấy cậu nhìn qua, tự nhiên cũng nhìn lại.

Cao Càn lại gằn hỏi: “Vừa gặp phụ huynh sao?”

La Thiếu Thành nói: “Không, chỉ là vòng phỏng vấn thôi, đợi qua vòng phỏng vấn này là có thể gặp phụ huynh.”

Cao Càn nhận ra ánh tượng của anh đối với Giản Tĩnh Niên không tốt, “Nghe nói đánh giá của người ta về ông ấy cũng không tệ.”

“Vậy sao? Tôi hoài nghi không biết có phải ông ta nửa đêm canh ba nào cũng không ngủ, chạy lên diễn đàn lập thread.”

Cao Càn cười, “Có lẽ thread tán dương ông ta và nhà ông ta cùng một địa chỉ IP?”

“Thuận tiện đổi chiêu xem IP của nơi đã gửi hình cắt bóng đi.”

“Ông ta sao lại đắc tội với cậu thê?” Cao Càn rất hiếu kỳ.

“Xét chiến quả, là tôi đắc tội ông ta mới đúng.”

“Tôi không nghi ngờ đâu.”

Phong Á Luân chen vào nói: “Chúng ta phải nói chuyện bao lâu nữa? Chúng tôi định đi đánh một ván.”

Cao C`ân, La Thiếu Th`ân: “....” Đ`ồ thể thao và vợt không phải dùng để che mắt người khác sao?

Vở kịch chân thực nhất chính là đem kịch biến thành sự thật.

Thẩm Thận Nguyên vác vợt hùng dũng đi phía trước, La Thiếu Th`ân đi giữa, Cao C`ân và Phong Á Luân trách móc lẫn nhau.

“Tôi đã nói bình thường ít nhất cũng phải bỏ ra một tiếng đồng hồ vận động.”

Cao C`ân nhướn mày nói: “Được thôi, lúc v`ề làm luôn.”

Phong Á Luân lườm nguýt anh, “Không phải vận động trên giường!”

“Hít đất có gì không tốt?”

“...”

Đến cửa lớn, đám phóng viên chực chờ lập tức nhào đến, vừa chụp ảnh vừa hỏi Thẩm Thận Nguyên nghĩ thế nào về vụ việc party.

Thẩm Thận Nguyên vò tay không hiểu hỏi: “Party nào cơ?”

Phóng viên lập tức phô cáp tin tức, ám chỉ hình cắt bóng và hình chụp của cậu trùng nhau 100%.

Thẩm Thận Nguyên lắc đầu nói: “Tôi thực sự không rõ lắm, tôi chỉ tham gia hai loại party, một là sinh nhật, tổ chức với fan, hai là tiệc cuối năm của công ty, ngay cả ra viện cũng không có bạn bè mở party, bọn họ quá bận rộn mà.”

Cao C`ân nói: “Chúng tôi có lén tổ chức, cậu không biết thì thôi.”

Thẩm Thận Nguyên kinh ngạc hỏi: “Lúc ra viện có tổ chức sao? Tại sao không gọi tôi?”

Cao C`ân nói: “Là lúc cậu ở trong viện ấy.”

Thẩm Thận Nguyên: “...”

Đám phóng viên đùa cười.

Phóng viên lại hỏi: “Vậy anh có biết trong Showbiz có ai tham gia loại party này không?”

Thẩm Thận Nguyên lắc đầu nói: “Thực sự không biết, chưa có ai gọi tôi tham gia cùng.”

Cao Cẩn nói: “Cậu ta dạo này phải rèn luyện thân thể chuẩn bị đóng phim, không có thời gian quan tâm những tin tức này đâu.”

Lực chú ý của phóng viên bị dắt sang hướng khác, “Đóng phim gì có thể tiết lộ không?”

“《Kim lĩnh nữ lang》, phim mới của đạo diễn Khấu Dự, đến lúc đó xin các vị chú ý đến nhanh.” Cao Cẩn vừa nói vừa đi, trong chốc lát đã đến bãi đậu xe. La Thiếu Thần tiễn Thẩm Thận Nguyên và Phong Á Luân lên xe, sau đó tự quay về bãi đỗ xe ngầm. (“Kim lĩnh” chỉ những người xuất sắc, có năng lực kinh doanh, quản lý, giao tiếp tốt...)

Phóng viên không chịu thôi, bám theo anh hỏi mấy câu, nhưng đều bị coi như không khí.

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 87: Phó Ước (Hạ)

Dịch: Phong Bụi

Chấm dứt hợp đồng, thương lượng điều kiện.

Ngày hôm sau các tờ báo Showbiz không ngoài dự đoán xuất hiện những tin tức như Thẩm Thận Nguyên phủ nhận mở party chơi thuốc, tuyên bố đang chuẩn bị cho bộ phim mới, v.v... Trải qua một ngày yên ắng, lần lượt lại có vài nghệ sĩ khác bị dính phải tin đồn này. Mã Duy Càn đứng mũi chịu sào, Kieu Dinh Hàng cũng bị ảnh hưởng, nhưng tiếng nói của dư luận không lớn, hoàn toàn chỉ là để thu hút người đọc.

Bộ phim “Kim lĩnh nữ lang” cũng mượn thế đó mà nổi lên, gây chú ý hơn bất cứ lần nhận đóng phim nào của Thẩm Thận Nguyên trước đây.

Nhưng Thẩm Thận Nguyên biết, vai diễn của bộ phim này đã định sẵn không phải cậu, Cao Càn chỉ là cố ý tạo thế, để đối phó trước việc sau này Mã Thụy lợi dụng chức quyền mà thay đổi diễn viên.

Mã Thụy việc lớn hồ đồ, việc nhỏ lại không hồ đồ chút nào. Báo vừa đăng không quá 2-3 tiếng, ông ta đã cầm chứng cứ chạy đến văn phòng của Cao Càn. “Thẩm Thận Nguyên nhận đóng “Kim lĩnh nữ lang” lúc nào?” Tờ báo bị vò dùm dó ném lên bàn làm việc, lăn hai vòng, rơi vào trong lòng Cao Càn.

Cao Càn vẻ mặt vô tội nói: “Đạo diễn Khấu đích thân gọi điện mời, anh không biết sao?”

Ông ta đương nhiên biết! Ông ta biết mới phỗng tay trên! Thế nhưng...

Mã Thụy đột nhiên không biết nói gì. Chuyện phỗng tay trên này là lén lút làm sau lưng Cao C`ân, đương nhiên, dựa vào quan hệ xã hội của Cao C`ân tuyệt đối không thể nào không biết được chuyện này, nhưng ông ta không thể ngăn anh giả ngốc.

“Tôi qua tôi có gặp Thẩm Thận Nguyên, tình trạng của cậu ta rất tốt.” Cao C`ân ném tờ báo trong lòng vào thùng rác, vươn tay nhấc ống nghe điện thoại, “Tôi đang định gọi điện cho đạo diễn Khâu đàm phán một chút về chuyện này. Tốt nhất là quyết định luôn phía chế tác, thời gian đóng phim và thù lao.”

“Không c`ần đàm phán nữa!” Mã Thụy đen mặt nói. “Tôi đã đàm phán với đạo diễn Khâu r`ồi.”

“Ồ.” Cao C`ân thong thả thu tay lại, “Đàm phán thất bại sao?”

.....

Đây là ánh mắt gì chứ thái độ gì chứ giọng điệu gì chứ? Ông ra tay mà có thể đàm phán thất bại sao? Hừ hừ!

Mã Thụy vênh váo tự đắc nói: “Đương nhiên là thành công r`ồi, có điều bên chế tác đãng ý với suy nghĩ của tôi, cho rằng Mã Duy Càn thích hợp với vai diễn này hơn.”

Cao C`ân ra vẻ hiểu rõ, nói: “Anh đã tư bao nhiêu tiền r`ồi?”

“...” Mấy năm nay, Mã Thụy càng lúc càng thấy Cao C`ân chướng mắt, bởi vì ông phát hiện bản thân càng lúc càng không hiểu Cao C`ân, mà Cao C`ân càng lúc càng hiểu ông! “Hiện tại tôi không thảo luận với anh về điện ảnh, mà là đang thảo luận với anh về Thẩm Thận Nguyên! Cậu ta hiện tại tình hình như vậy, sao có thể đóng phim?”

Cao C`ân thản nhiên nói: “Như tình trạng của Mã Duy Càn, có vật chứng đầy đủ, không phải cũng dùng tiền để giải quyết sao?”

Mã Thụy không biết trút giận vào đâu.

Cao Càn lấy dải gió trong ngăn kéo ra đưa cho ông ta.

Mã Thụy mở lọ dải gió ra hít một cái vẫn chưa đủ, còn chấm một giọt lên huyệt thái dương, “Hội đồng quản trị đã quyết định chấm dứt hợp đồng với Thẩm Thận Nguyên, cho dù Thẩm Thận Nguyên muốn nhận vai cũng không liên quan gì đến chúng ta!”

“Nhưng anh đã giành cơ hội đó cho Mã Duy Càn là trước lúc hội đồng quản trị ra quyết định.” Cao Càn lấy một bản hợp đồng từ trong ngăn kéo ra, ném đến trước mặt ông ta, “Điều này là vi phạm hợp đồng.”

Mã Thụy dường như hiểu ra nói: “Đây chính là tính toán của anh phải không? Để Thẩm Thận Nguyên lấy đó làm lý do ở lại? Tôi nói cho anh biết, anh suy nghĩ quá đơn giản rã, chuyện hội đồng quản trị quyết định không thể nào thay đổi! Tôi nêu nhất là cho cậu ta thêm vài đồng lẻ mà thôi!”

“Chúng ta quen biết bao lâu như vậy, anh có lúc nào thấy tôi suy nghĩ đơn giản hơn anh không?”

Mã Thụy: “...”

Cao Càn đầy ghê đứng dậy, “Nói thực, từ lúc nào anh trở nên thù hằn Thẩm Thận Nguyên như vậy?”

“Thù hằn? Cậu ta là cái gì mà tôi phải thù hằn?”

Cao Càn không nói gì, chỉ im lặng nhìn ông ta.

Ánh mắt nhìn thấu mọi việc đó khiến Mã Thụy rất nhanh liền bại trận, có thể nói là vật quay đồi đi, đi đi lại lại trong văn phòng, khoảng 7-8 vòng mới đột ngột dừng lại, dường như trải qua một hồi trăn trở rồi cuộc vẫn không nhịn được lửa giận trong lòng, gạt phắt tay nói: “Nếu như không phải cậu ta, Mã Duy Càn sao có thể bị điề tra ra việc tàng trữ ma túy? Nếu như không phải Mã Duy Càn, lão tam sao có thể...” Ánh mắt lanh lẹ của Cao Càn khiến ông ta tự cảm thấy đuối lý, gượng gạo ngại miệng lại.(Lão tam: Mã Ngọc)

Cao C`àn hỏi: “Tại sao anh không trách Mā Duy Càn?”

Khuôn mặt Mā Thụy hơi đỏ lên.

Cao C`àn đoán: “Anh có tình cảm với cậu ta sao?”

Mā Thụy kinh ngạc tới mức suýt nữa ngã ngửa, tức giận mở miệng: “Anh tưởng rằng ai cũng giống như anh chắc?!”

“Đương nhiên là không, ngoại trừ tôi ra, ai bao nỗi Phong Á Luân chứ?”
Cao C`àn mặt đầy vẻ tự đắc.

“...”

Cao C`àn nói: “Nói một cách công bằng, luận về tinh thần chất, Mā Duy Càn không bằng Thẩm Thận Nguyên.”

Mā Thụy đương nhiên biết, chỉ là... Ông ta thở dài nói: “Tôi không có con trai, vốn muốn để cậu ta thừa kế sự nghiệp. Nếu như không phải tôi, cậu ta cũng sẽ không qua lại g`an g`ui với Mā Ngọc như vậy.”

Cao C`àn ngạc nhiên nhìn ông ta. Chẳng lẽ ông ta coi Mā Duy Càn là con trai? Anh nói: “Cậu ta không còn nhỏ nữa.”

Mā Thụy phất tay nói: “Tôi hiện tại nào có tâm tư này nữa.”

“Tôi và anh đều hiểu rõ, Thẩm Thận Nguyên vô tội. Vụ án này còn tiếp tục, đối với anh, đối với Y Mā Đặc, đối với Mā gia đều không phải chuyện tốt.”

Mā Thụy sắc mặt trắng bệch. Ông ta đương nhiên biết Thẩm Thận Nguyên vô tội, ông ta càng hiểu rõ Mā Ngọc không vô tội. Cao C`àn nói không sai, vụ án này còn tiếp tục, chỉ sẽ càng lúc càng bất lợi đối với Mā thị.

“Anh nói phải làm thế nào đây?” Thái độ ông ta trở nên m`ềm mỏng.

Kết quả này đúng như Cao C`ần đã đoán, “Để cho vở kịch này hạ màn một cách viên mãn đi.”

Rất nhanh giới Showbiz lại có đề tài mới.

Vai diễn của Thẩm Thận Nguyên trong “Kim lĩnh nữ lang” bị sư đệ đ`ăng môn Mã Duy Càn thay thế, nội bộ Y Mã Đặc truy`ền ra thông tin, rằng trong năm nay sẽ d`ẫn sức lăng xê Mã Duy Càn.

“Tuy rằng lúc trước Mã Duy Càn từng gặp rắc rối với scandal tàng trữ ma túy, nhưng Y Mã Đặc vẫn luôn níu giữ anh, không những tốn số tiền lớn mời ba vị đại sư thời trang giúp anh tạo hình cho album mới, còn vì anh mà đặc tội với ái tướng Thẩm Thận Nguyên, giành lấy vai diễn chính trong “Kim lĩnh nữ lang”. Có thông tin cho biết, Thẩm Thận Nguyên có ý định chấm dứt hợp đ`ồng, nhưng phía Y Mã Đặc tạm thời chưa phản h`ồi lại yêu c`ầu này.” Trong TV, nữ biên tập viên tin tức Showbiz đổi ngữ khí nói, “Tiếp theo là tin tức khác...”

Thẩm Thận Nguyên mất mát tắt TV, đ`ầu tựa vào đ`ầu gối, ngây người nhìn màn hình tối đen.

Cho dù đã tiếp nhận sự thực mình sẽ rời Y Mã Đặc từ lâu, thế nhưng khi xem tin tức như thế này, trong lòng vẫn có chút khó chịu. Cậu đã từng rất nghiêm túc suy nghĩ việc dưỡng lão ở Y Mã Đặc.

Mấy ngày nay, Cao C`ần cố gắng lập kế hoạch cho việc cậu ký hợp đ`ồng với nhà quản lý mới. Dương nhiên, là một người quản lý vương bài của nhà quản lý lão làng, những chuyện này anh không thể đích thân ra khỏi cửa, chỉ có thể nhờ người khác, nhưng sau lưng mỗi một chuyện đ`ầu không thiếu bóng anh. Hiện tại Thẩm Thận Nguyên đã nhận được lời mời từ ba công ty quản lý, nhưng không bao gồm Duy Kiệt. Đúng như Cao C`ần dự liệu, trong tay Duy Kiệt đã có vương bài, đ`ồng thời không muốn tiếp tay làm chuyện xấu.

Laptop trong tay tải update xong, phát ra tiếng nhạc vào game.

Thẩm Thận Nguyên phấn chấn tinh thần, đang định nhập mật mã, tiếng chuông cửa liền vang lên. Cậu nhìn thời gian trên laptop, 11h30, vừa đúng thời gian đưa bữa trưa. Cậu kích động đứng dậy mở cửa, nhưng lại nhìn thấy Lang Nam xách hai túi đồ lớn đứng bên ngoài.

“La Thiếu hôm nay lại không rảnh.” Lang Nam không đợi Thẩm Thận Nguyên hỏi, liền nói ra lời thoại đã nói suốt mấy ngày nay.

“Cảm ơn.” Thẩm Thận Nguyên vươn tay nhận lấy túi đi vào phòng ăn, “La Thiếu không phải được bầu làm ban giám khảo cuộc thi nào chứ? Mấy ngày nay bận cái gì vậy?”

“Chấm dứt hợp đồng với Y Mã Đặc.”

Thẩm Thận Nguyên sững sốt, quay đầu lại nhìn anh ta.

Lang Nam nói: “Y Mã Đặc muốn La Thiếu viết album cho Mã Duy Càn, La Thiếu từ chối. Cũng phải thôi, Mã Duy Càn gần đây nổi scandal như vậy, tốt nhất không nên dính líu vào.”

Thẩm Thận Nguyên rầu rĩ hỏi: “Tại sao không chuyển sang những nghệ sĩ khác của Y Mã Đặc?” Sư huynh là Ca vương mà, sư huynh và La Thiếu hợp tác nhất định là quan anh tụ hội!

“Ha ha, nếu như cậu còn ở Y Mã Đặc thì tốt rồi. La Thiếu nói không chừng còn chịu.” Ngay cả việc ngày ngày đưa cơm cũng chịu, viết ca khúc cũng chỉ là chuyện nhỏ thôi, phải không nào? Hơn nữa như vậy có thể nghiệm chứng thêm suy đoán của anh... Thẩm Thận Nguyên rốt cuộc có phải bị La Thiếu bao dưỡng rồi hay không?! Ánh mắt của Lang Nam lén lút liếc nhìn khắp người Thẩm Thận Nguyên.

Thẩm Thận Nguyên vừa khéo lấy đôi đũa từ trong bếp ra đưa cho anh ta, thấy sắc mặt anh ta quái dị, vội hỏi: “Có phải rất đói không? Lẽ ra tôi nên lấy đũa nhanh hơn một chút.” Từ ngày đầu tiên Lang Nam đưa cơm, bọn họ vẫn ăn cùng nhau.

“... Không sao, tôi có thể gấp nhanh hơn một chút để bù lại thời gian chậm trễ.”

Hai người nhìn nhau, không nói nhiều, cầm đũa liền khởi động.

Ăn được $\frac{3}{4}$, hai người đã no đến 8 phần, tốc độ gấp đồ giảm đi rõ rệt, cũng bắt đầu dùng miệng nói chuyện phiếm.

Lang Nam vẻ mặt gian gian hỏi: “Cậu và Chu Thần có từng hẹn hò không?”

Thẩm Thận Nguyên giật nảy mình, xua tay đáp: “Không có.”

“Hai người từng có scandal mà.”

“Là giả đó.” Thẩm Thận Nguyên trả lời chắc chắn.

Cái kiểu thái độ vội vã phân bua, không muốn để người khác hiểu nhầm này đúng là... khiến người ta không nghĩ lệch lạc cũng khó. Có điều ấn tượng của Lang Nam đối với người bạn ăn chung này rất tốt, cũng không tiếp tục đào sâu thêm nữa, “Cô ấy giúp cậu nói rất nhiều lời tốt đẹp trên tạp chí, rằng sinh hoạt của cậu rất lành mạnh, đối xử với người khác rất thân thiện, tuyệt đối sẽ không làm chuyện xấu.”

Thẩm Thận Nguyên sững sốt. Cậu và Chu Thần quen biết nhau khi làm tiết mục, lúc mới làm cùng nhau cũng không vui vẻ lắm, cậu đùa giỡn quá lố trong tiết mục, đắc tội với Chu Thần rất nghiêm trọng. Sau đó lần lượt cũng có vài lần hợp tác, nhưng Chu Thần đối với cậu vẫn luôn không khách khí, không ngờ lại nói giúp cậu trong lúc như thế này, thật khiến người ta ngạc nhiên quá mức. Giới Showbiz người giúp đỡ nhau trong hoạn nạn thì ít mà dệt hoa trên gấm thì nhiều, ném đá xuống giếng thì ít, vạch ranh giới bảo vệ mình thì nhiều, hóa địch thành bạn không kẽ hở khích cưng mà giúp đỡ nhau trong hoạn nạn thực sự rất hiếm hoi!

“Cô ấy còn nói cậu là mẫu bạn trai lý tưởng của mình, cậu cực kỳ dịu dàng với cô ấy, lái xe sửa đèn giúp cô ấy. Cực kỳ chính xác, tôi và La Thiếu đều đã đọc được.”

“La Thiếu?” Thẩm Thận Nguyên đ`ài óc còn đang suy nghĩ miên man bị tạt một gáo nước lạnh.

“La Thiếu.” Lang Nam gật đ`ài.

“...Anh ta có nói gì không?”

“Anh ta chẳng nói gì cả.”

Thẩm Thận Nguyên: “...” Cái này... rốt cuộc là tình trạng gì đây?

Lang Nam: “...” Quả nhiên... là tình trạng được bao dưỡng r`ă.

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 88: Tâm Sự (Thượng)

Dịch: Phong Bụi

Xa cách lâu, bất ngờ gặp lại.

Cơm ăn rã, dưa cũng buôn rã, đã đến lúc tiệc tàn người tan.

Thẩm Thận Nguyên lưu luyến tiễn Lang Nam ra cửa.

Lang Nam bị ánh mắt của cậu đả động, cảm động nói: “Tiễn người ngàn dặm rã cũng phải chia tay, chỉ cần La Thiếu không rảnh, tôi liền có cơ hội đến.”

Thẩm Thận Nguyên cũng cảm động theo: “Cơ hội kiểu đó không có cũng được.”

Lang Nam: “...” Mình đang bị ruồng bỏ sao?

Thang máy tính toong một tiếng, cánh cửa kéo sang hai bên.

“Thang máy đến rã, tôi đi trước đây.” Lang Nam xoay người, liền nhìn thấy một quý phu nhân đi ra từ trong thang máy, vừa bước một bước liền ngã người tại chỗ.

“Cái này...” Nhìn thấy cửa thang máy chầm chậm đóng lại, Lang Nam cuống đến mức lúc thì chạy đến bên trái người phụ nữ – không chen vào được, lúc lại chạy đến bên phải người ta – cũng không chen vào được, đúng lúc anh ta định mở miệng xin người phụ nữ nhường đường một chút, liền nghe thấy Thẩm Thận Nguyên ở phía sau kêu một tiếng, “Mẹ.”

Lang Nam lòng đang buồi bực, tiếp lời nói: “Đúng đó, ai yêu mẹ của tôi rồi, có thể nhờ mẹ nhường đường một chút không!”

Người phụ nữ quay đầu nhìn anh ta, phải 5 giây sau mới giật mình nhường đường, “Thật ngại quá.”

Lang Nam thấy con số trên thang máy chậm chạp đi xuống dưới, buồi bực ngẩng đầu than trời.

Người phụ nữ có chút ngại ngùng, “Xin anh hãy đợi thêm một lúc.”

“Không sao, dù sao tôi vốn định đợi.” Người phụ nữ khách khí như vậy, lại khiến Lang Nam cảm thấy ngại ngùng. Lang Nam vỗ vỗ y phục, định tiếp tục chém gió với Thẩm Thận Nguyên đôi câu, liền thấy người phụ nữ đó lại nhanh hơn một bước chặn trước mặt anh, đi đến trước mặt Thẩm Thận Nguyên, khẽ gọi: “Nguyên Nguyên.”

Lang Nam thấy Thẩm Thận Nguyên cao 1m85 cúi đầu trước mặt người phụ nữ cao không đến 1m7, dường như lập tức trở thành đứa trẻ chưa trưởng thành.

“Vị này là?” Lang Nam vô thức tìm kiếm cảm giác tần tại.

“Mẹ tôi.” Thẩm Thận Nguyên vẫy vẫy tay với anh coi như chào tạm biệt, sau đó mời Khâu Mỹ Quyên vào nhà.

Lang Nam vừa định gọi một tiếng bác gái, cửa liền bị đóng lại.

Tình hình này... có chút không đúng nha.

Lang Nam suy nghĩ không đơn giản, lập tức móc điện thoại ra báo cáo với La boss!

Xuất phát từ thói quen làm mẹ, Khâu Mỹ Quyên vừa vào cửa liền quan sát môi trường sống của con trai một chút, lúc đôi mắt nhìn đến Trung Quốc kết treo trên cửa sổ, hiểu ý cười nói: “Lúc trước nhà chúng ta cũng có một cái Trung Quốc kết thế này.”

Thẩm Thận Nguyên mờ mịt nhìn nàng, “Vậy sao?” Trong ký ức của cậu không có chi tiết này.

Khâu Mỹ Quyên ngây người, thu lại nụ cười.

“Mẹ muốn uống gì?”

“Có những gì?” Khâu Mỹ Quyên không bỏ qua cơ hội tìm hiểu con trai.

Thẩm Thận Nguyên mở tủ lạnh ra, “Nước chanh, sữa, cà phê, nước khoáng.”

Khâu Mỹ Quyên nói: “Mẹ nhớ hồi nhỏ con không thích uống sữa.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Uống sữa dễ ngủ.”

Bà thấy cậu đứng yên không động đậy trước tủ lạnh đã mở, sợ cậu bị lạnh, vội nói: “Cho mẹ một cốc nước chanh.”

Thẩm Thận Nguyên thong thả rót một cốc nước chanh.

Khâu Mỹ Quyên đứng ở trước cửa phòng bếp nhìn cậu, không gấp gáp chút nào vì động tác chậm chạp của cậu, dường như chỉ cần nhìn như vậy thôi, cốc nước chanh kia đã uống vào miệng, rót vào lòng.

Có điều, động tác dù chậm cũng có giới hạn. Thẩm Thận Nguyên cầm cốc trở lại phòng khách, Khâu Mỹ Quyên lặng lẽ đi theo cậu, ngã xuống trên sofa, “Sức khỏe của con...”

“Đã không sao rồi.” Thẩm Thận Nguyên ngừng một chút, cảm thấy mình ngắt lời bà là cực kỳ vô lễ, bổ sung nói: “Cảm ơn mẹ quan tâm.”

Khâu Mỹ Quyên lấy một tấm chi phiếu từ trong túi ra.

Thân thể Thẩm Thận Nguyên cứng lại.

“Đây là tấm lòng của mẹ.” Bà muốn nhét chi phiếu vào tay cậu, lại sợ bị từ chối, cuối cùng để trên bàn.

“Con không thiếu tiền.” Thẩm Thận Nguyên râu rí nói.

“Mẹ biết, con hiện giờ là đại minh tinh, bộ phim nào của con mẹ đều xem. Album của con ngày nào mẹ cũng nghe, rất hay.” Khâu Mỹ Quyên nghiêng đầu, dùng ngón tay nhanh chóng lau khói mắt, lại quay đầu lại, “Mẹ rất tự hào về con.”

Thẩm Thận Nguyên cúi đầu nhìn tay mình. Hai bàn tay như tự có linh hồn của chúng, không chút khách khí đan chặt vào nhau – cậu chỉ có thể dùng cách này để giấu đi sự căng thẳng của bản thân. Sau tám tuổi, cơ hội cậu và Khâu Mỹ Quyên gặp nhau càng lúc càng ít, ít đến mức cậu hoài nghi bản thân có phải đã bị vứt bỏ rồi không. Cậu không dưới một lần nghe thấy bà ngoại thu dưỡng mình nửa đêm canh ba ôm lấy điện thoại cãi nhau với mẹ ở bên đầu kia, nội dung chỉ là lúc nào trở lại thăm, lúc nào đón mình đi, những lời đó nghe như rã, hoài nghi liệu đã được nghe hiểu thành sự thực.

Cậu đã bị vứt bỏ rồi.

Lúc đó cậu cho rằng Giản Tĩnh Niên ghét cậu, cho nên mới gửi cậu đi. Nhưng hiện giờ, cậu không còn muốn biết đáp án nữa.

Len lén ngược mắt nhìn Khâu Mỹ Quyên, cậu thử đặt bà và người đó trong ký ức chung lên nhau. Nhưng mà vô luận cô gắng thế nào cũng thất bại. Người mẹ trong ký ức ôn nhu hào sảng, lúc nhà bọn họ khó khăn nhất vẫn luôn tự tin cười nói ngày mai nhất định sẽ càng tốt đẹp hơn. Người mẹ trước mắt vẫn xinh đẹp như thế, vẫn ôn nhu như thế, nhưng không còn nhìn thấy nét kiên cường, chỉ chừa lại ánh mắt né tránh bản thân.

Trong lòng cậu bất chợt cảm thấy mất mát và bi thương khôn tả.

“Mẹ nghe nói con và công ty có chút không vui, có cần mẹ nói với Tĩnh Niên nghĩ cách giúp con không?” Khâu Mỹ Quyên đắn đo lúc lâu mới bật ra một câu như vậy.

Thẩm Thận Nguyên buông hai tay ra, thử dùng giọng điệu thoả mái nói: “Không cần, con đã xử lý xong rồi.”

“Vậy thì tốt.” Khâu Mỹ Quyên cầm cốc nước chanh uống một ngụm, do dự nói: “Nghe Tĩnh Niên nói, các con hai hôm trước đã cùng nhau ăn cơm?”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Chú Giản mời.”

Khâu Mỹ Quyên thăm dò hỏi: “Con và bạn cùng đi sao?”

“Anh ấy là La Thiếu Thần, là cha đỡ đầu âm nhạc cực kỳ cực kỳ nổi tiếng.”

Khâu Mỹ Quyên thấy dáng vẻ hờn hở của cậu, lòng hơi trầm xuống, “Anh ta bao nhiêu tuổi, kết hôn có bạn gái chưa?”

Kết hôn lại có bạn gái không phải là...

Thẩm Thận Nguyên trịnh trọng thanh minh: “Anh ấy không bắt cá hai tay.”

“Mẹ không có ý đó.” Khâu Mỹ Quyên cũng phát hiện lời mình nói gây hiểu lầm, “Anh ta là bạn tốt của con, mẹ nên quan tâm mà. Nếu như anh ta chưa có, mẹ cũng nên giúp anh ta để ý một chút.”

Thẩm Thận Nguyên có chút đau đớn. Bởi vì cậu không biết quan hệ giữa bản thân và La Thiếu Thần cụ thể nên định nghĩa thế nào, hoặc giả, tương lai sẽ định nghĩa thế nào. Cậu hàm hồ nói: “Vẫn đang trong quá trình tìm hiểu.”

Khâu Mỹ Quyên hỏi: “Vậy là có đối tượng rồi?”

“Là... hôn rồi.” Thẩm Thận Nguyên bị dồn đến không còn đường mà chạy.

Khâu Mỹ Quyên thấy mặt Thẩm Thận Nguyên tưng chút tưng chút một đỏ lên, trong lòng tưng chút tưng chút một trầm xuống, “Đối phương nhân

phẩm thế nào?”

“Cái này...” Thẩm Thận Nguyên cảm thấy không dễ hình dung lắm. Ngoại hình của cậu không cần nói, chỉ một chữ Soái, nhưng còn nhân phẩm... chân chính thiện lương? Không có sở thích xấu?

Khâu Mỹ Quyên nhịn không được lại uống một ngụm nước. Từ lúc bắt đầu vấn đề này, bà liên tục kêu khát nước.

Thẩm Thận Nguyên cuối cùng quyết định nói thẳng, “Như kiểu của con.”

Khâu Mỹ Quyên hai má quỷ dị phồng lên. Bà vội vàng rút hai tấm khăn giấy, bịt chặt miệng và mũi.

“Mẹ?” Thẩm Thận Nguyên lo lắng nhìn bà.

Khâu Mỹ Quyên không biết là bị nước chanh xông lên mũi hay là bị lời của Thẩm Thận Nguyên đập vào tâm hồn, hai mắt chua xót, qua một lúc lâu mới hít hít mũi nói: “Không sao, bị sặc mà thôi.”

Thẩm Thận Nguyên nhìn người mẹ vừa xa lạ vừa quen thuộc, cũng không biết nói gì, chỉ đành khô khốc nói: “Uống chậm một chút.”

Khâu Mỹ Quyên nói: “Mẹ còn nhớ lúc nhỏ con có nói, lớn lên sẽ lấy dì Ôn ở nhà bên, dáng người thon thả lại xinh đẹp.”

Thẩm Thận Nguyên ngượng ngùng nói: “Dì Ôn là trưởng bối.”

“Con ở trong giới Showbiz lâu như vậy, hẳn biết không ít cô gái giống như dì Ôn. Chẳng lẽ không có ai vừa ý sao?”

“Đó là lý tưởng hão nhả.” Hơn nữa còn duy trì đến hai tháng trước... Í? Hai tháng trước? Thẩm Thận Nguyên sững sốt. Chẳng lẽ hai tháng trước cậu đã có suy nghĩ gì đó với La Thiếu rascal?

Khâu Mỹ Quyên thấy cậu tự dựng ngay người, không nhịn được khẽ ho một tiếng nói: “Trong lòng con rốt cuộc nghĩ thế nào?”

Thẩm Thận Nguyên hoàn h ^oan hỏi: “Hả? Nghĩ gì cơ?”

“Chính là v ^ền ^àn kia của con?”

“...” Nhìn biểu cảm lo lắng khôn kẽ của bà, Thẩm Thận Nguyên cuối cùng cũng hiểu ra, “Phải chăng mẹ...”

Khâu Mỹ Quyên căng thẳng nhìn cậu.

“Đã nghe thấy gì r ^{ồi}? ”

Khâu Mỹ Quyên: “...” Bóng lại bị đá trở v ^ề

Thẩm Thận Nguyên thấy cốc của bà đã hết, vội đứng dậy đi rót nước chanh.

Trong lúc ng ^{ồi} một mình trong phòng khách, Khâu Mỹ Quyên đã ổn định được cảm xúc. Bà không đợi Thẩm Thận Nguyên ng ^{ồi} xuống đã nói: “Mẹ biết mẹ không phải một người mẹ tốt.”

Thẩm Thận Nguyên đứng khụng lại.

“Mẹ ích kỷ, yếu đuối, trốn tránh trách nhiệm, nhưng xin hãy tin mẹ.”
Bà ngẩng đầu lên, hai mắt lóng lánh nước mắt, “Mẹ vẫn luôn yêu con, chưa bao giờ thay đổi.”

—————

Trung Quốc kết: một loại sản phẩm bệnh hủ công của người Hán, Trung Quốc.

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 89: Tâm Sự (Trung)

Dịch: Phong Bụi

Bộc bạch, bộc bạch, gieo hạt giống.

Trong giây lát, căn hộ công ty thuê lì lên trở thành căn phòng nhỏ h ã bé thuê ở cùng mẹ. Khi cánh cửa sổ bọc giấy ni-lon được hoàn toàn mở ra, ánh nắng cũng sáng rõ như thế...

Mẹ bện tóc đuôi ngựa, mặc chiếc áo sơ mi n ền trắng hoa nhỏ của bà ngoại h ã trẻ, nghe tiếng hát du dương phát ra từ radio, c âm t ầm khăn lông ra sức vỗ phủ bụi bặm trên sô pha.

Cậu đã làm xong bài tập mẹ cho từ lâu, giúp mẹ lấy nước trong bếp, sau đó chật vật xách nửa thùng nước từng bước từng bước nhích vào phòng khách.

Mỗi lần cậu giúp làm việc, mẹ li ền lấy ra từ trong cặp một miếng kẹo mạch nha nhỏ bọc trong túi ni-lon thưởng cho cậu. Trong ký ức miếng kẹo mạch nha rất nhỏ rất ngọt, vừa vào trong miệng li ền tan ra, rất nhanh li ền hết, nhưng liếm liếm răng vẫn có thể nếm được vị ngọt dính ở kẽ răng. Vì ngọt đó sau khi cậu lớn r ã ăn bao nhiêu kẹo mạch nha cũng không tìm thấy được.

“Nguyên Nguyên.” Sự im lặng của Thẩm Thận Nguyên khiến Khâu Mỹ Quyên càng cảm thấy tuyệt vọng và khó xử. Bà g ần như không có dung khí đứng dậy tiến lại g ần, chỉ có thể lặng lẽ ng ã nguyên tại chỗ chờ đợi kết quả của thẩm phán.

Ánh mắt của Thẩm Thận Nguyên rơi trên khuôn mặt trang điểm tinh tế của Khâu Mỹ Quyên, tìm kiếm khí tức quen thuộc trong ngũ quan.

“Nguyên Nguyên.” Khâu Mỹ Quyên nhịn rời lệ. Bà hoàn toàn không muốn dùng nước mắt để tranh thủ sự đồng tình, bởi vì ngay cả bà cũng không cách nào tha thứ và đồng tình với những gì mình đã làm. Nhưng trong tiềm thức, bà vẫn thường hy vọng con trai bà vẫn là đứa trẻ khi chia tay ngày đó, biết ngọt ngào gọi mẹ, biết lèo đeo theo đuôi mẹ khắp nhà như con sam nhỏ, biết dán lên đầu giường mẹ thiếp chúc tự vẽ khi đến Ngày của Mẹ...

“Mẹ.” Thẩm Thận Nguyên buông cốc xuống, thăm dò đi lên trước chai bước, nhẹ nhàng vươn tay ôm lấy Khâu Mỹ Quyên đang kích động đứng bật dậy.

Khâu Mỹ Quyên ôm lấy người con trai đánh mất rồi tìm lại được, lớn tiếng gào khóc. Thời khắc có mỹ diệu hơn nữa cũng không cách nào khiến cho bà cảm động và vui sướng hơn lúc này!

Khóc là một cách phát tiết cảm xúc, nhưng nhớ nhung và áy náy bao nhiêu năm sao có thể phát tiết hoàn toàn chỉ trong vài phút ngắn ngủi?

Thẩm Thận Nguyên nghe bà khóc khản cả giọng, lo lắng cho sức khỏe của bà, vội dùu bà trở về sofa, lấy khăn giấy và nước chanh cho bà. “Bổ sung chút nước đi.”

Khâu Mỹ Quyên dở khóc dở cười nhìn cậu, dặn dặn thôi khóc, vừa lau nước mắt vừa hỏi Thẩm Thận Nguyên, “Lớp trang điểm của mẹ có phải bị nhòe rồi không?”

“Kẻ mắt và mascara đều bị nhòe rồi.”

Khâu Mỹ Quyên ôm mặt, không muốn để cậu nhìn thấy vẻ chật vật của mình thêm nữa, “Mẹ muốn vào nhà vệ sinh một chút.”

Thẩm Thận Nguyên chỉ chỉ cửa phòng vệ sinh.

Khâu Mỹ Quyên vào phòng vệ sinh không lâu, chuông cửa liên vang lên. Thẩm Thận Nguyên ngây ra một lúc, vội vàng đứng lên mở cửa.

La Thiếu Thàn thấy cậu vẻ mặt kinh ngạc, nhướn mày hỏi: “Trước khi mở cửa không dùng mắt mèo để xác nhận sao?”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Trộm cướp nhìn thấy chiêu cao dáng vóc của tôi thường sẽ nói nhấn nham chuông cửa.”

“Nói không chừng đối phương có súng.”

“Cũng không phải Mỹ, sao có thể...” Thẩm Thận Nguyên hờn hận nhìn anh ta, “Anh có không?”

La Thiếu Thàn chẳng nói chẳng rằng.

Thẩm Thận Nguyên nghe thấy tiếng nước trong nhà vệ sinh, mới nhớ ra Khâu Mỹ Quyên vẫn còn ở đây, vội nghiêng người ngăn lại La Thiếu Thàn đang định cất bước đi vào, “Anh có chuyện gì không?”

Hai mắt La Thiếu Thàn khẽ híp lại, mỉm cười nói: “Đến thăm cậu.”

“Hơ, cần thăm lâu không?” Quan hệ xa cách và lạnh nhạt với mẹ 10 năm đã khiến cả thân thể và tâm hồn cậu đều mệt mỏi, cậu không muốn lại thêm gia vị nào nữa, đặc biệt là sau khi đã nhìn thấy sự không khách khí của La Thiếu Thàn đối với Giản Tĩnh Niên.

La Thiếu Thàn nói: “Tôi không chạy deadline.”

Thẩm Thận Nguyên thuận miệng oán trách, “Không chạy deadline tại sao không đưa cơm trưa?” Cậu nói xong mới kinh ngạc phát hiện khẩu khí của mình quá giống nũng nịu, lập tức bổ sung nói, “Mỗi ngày đều sai Lang Nam chạy đi chạy lại không tốt, để tự tôi mua cũng được.”

“Ngày mai tôi sẽ tranh thủ thời gian.”

“Tôi không phải đang trách móc...”

“Tôi đang hứa đó.”

Thẩm Thận Nguyên do dự một chút, “Vậy có thể không mua vịt quay Bắc Kinh và cá chua Tây H`ônñã được không? Nếu cứ ăn nữa, thật sẽ chim sa cá lặn đó.”

“Cậu muốn ăn cái gì?”

Thẩm Thận Nguyên rất nghiêm túc suy nghĩ, “Ồ...”

“Óc bươu xào, vị cay?”

Thẩm Thận Nguyên nhớ lại trò cười mà mình đã nháo, ngượng ngùng cười cười.

Ánh mắt La Thiếu Th`ần ra vẻ không để tâm quét về phía nhà vệ sinh, không thể không nói, sự nhẫn nại của Khâu Mỹ Quyên tốt hơn anh tưởng, không ngờ nhịn đến giờ này vẫn không định lộ diện.

“Hay là móng giò kho đi.” Thẩm Thận Nguyên ngẫm nghĩ, miệng chảy nước miếng, “Nói với đầu bếp, thịt nhất định phải nấu kỹ, vào miệng liền tan ra.”

“Được.”

Thẩm Thận Nguyên chú ý đến La Thiếu Th`ần vẫn đang bị cậu chắn ở cửa hứng gió lạnh, vô thức nhường một bước lại đột ngột nhớ đến Khâu Mỹ Quyên trong nhà vệ sinh, lập tức lại chặn lại, vừa khéo dung phái La Thiếu Th`ần đang thong thả định bước vào phòng.

Từ góc nhìn của Khâu Mỹ Quyên, hai người như đang hôn nhau.

“Xin lỗi.” Thẩm Thận Nguyên vội vang nhích chân ra khỏi giày của La Thiếu Th`ần.

La Thiếu Th`ần vươn tay ôm lấy eo cậu, đường hoàng vào phòng đóng cửa, chào hỏi Khâu Mỹ Quyên, “Bà Giản.”

Thẩm Thận Nguyên kinh ngạc nhìn bọn họ, “Hai người quen nhau sao?”

Khâu Mỹ Quyên đánh giá La Thiếu Thàn, lò mò đoán ra được thân phận của anh, “Không, mẹ lần đầu gặp anh ta.”

“Là lần thứ hai.” La Thiếu Thàn nói, “Còn một lần nữa trong bệnh viện, bà đã nói đến thăm Nguyên Nguyên nhưng giữa đường lại đi khỏi.”

Khâu Mỹ Quyên trong lòng chấn động, không chỉ vì anh nhắc đến chuyện này, mà càng là vì cách xưng hô Nguyên Nguyên. Quan hệ giữa hai người đàn ông có tốt đến đâu cũng sẽ không xưng hô ái muội như thế trước mặt bối mẹ của đối phương, trừ phi, người đàn ông này muốn chứng minh hoặc ám chỉ đi đâu đó. Sắc mặt bà trắng bệch, qua quýt nói: “Đúng vậy, ngày hôm đó có chút chuyện gấp.”

“Chúng ta ngồi xuống hãy nói.” Thẩm Thận Nguyên trước nhìn sắc mặt của La Thiếu Thàn, thấy anh không phản đối, lại nhìn Khâu Mỹ Quyên.

Khâu Mỹ Quyên mỉm cười gật gật đầu, đi đến sô pha.

“Trong tủ lạnh còn có hoa quả, đi lấy ra đi.” La Thiếu Thàn kéo Thẩm Thận Nguyên đang theo sau Khâu Mỹ Quyên lại, ép cậu chuyển hướng.

Thẩm Thận Nguyên trở tay nắm lấy cánh tay anh, nửa cầu xin nửa hy vọng nhìn anh, nói: “Tiếp mẹ tôi cho tốt nhé.” Câu nói câu này vốn là hy vọng La Thiếu Thàn không đối xử với Khâu Mỹ Quyên không nể mặt nể tình giống như đối đãi với Giản Tĩnh Niên, nhưng lọt vào tai hai người nghe lại có ý nghĩa khác. Khâu Mỹ Quyên tất nhiên tâm tình xót xa, con trai của mình bảo một người ngoài tiếp mình, sự khác biệt thân sơ trong đó không nói cũng biết.

Tâm trạng của La Thiếu Thàn lại ngược lại, ngay cả nụ cười cũng trở nên chân thành, “Bà Giản, mời uống nước chanh.”

“Sao anh biết cốc nước chanh này là của tôi?”

La Thiếu Thàn nói: “Thời gian này Nguyên Nguyên thích uống sữa.”

Khâu Mỹ Quyên nói: “Anh có thể gọi tôi là mẹ Thẩm.”

“Bác gái dường như biết cháu là ai, vậy cháu không tự giới thiệu nữa.”

“Tôi có nghe Tĩnh Niên nhắc qua, ông ấy nói anh và Nguyên Nguyên...” Cùng là Nguyên Nguyên, đối diện với ánh mắt sắc bén của La Thiếu Thàn, bà đột nhiên có chút khó mở miệng.

“Hiện tại là quan hệ yêu đương.”

Khâu Mỹ Quyên khiếp sợ nhìn anh, dường như không ngờ anh sẽ thừa nhận thẳng thắn như thế, điều này hoàn toàn làm rối loạn suy nghĩ của bà.

Không khí nhất thời trở nên gượng gạo cực điểm.

La Thiếu Thàn thong thả nói: “Cháu là thật lòng.”

Khâu Mỹ Quyên mệt mỏi nhấp mắt lại, dường như không muốn để ý đến anh.

La Thiếu Thàn không gấp, liếc nhìn tấm chi phiếu đặt trên bàn, nhẫn nhã quay đầu nhìn bóng dáng Thẩm Thận Nguyên đang bận rộn trong bếp, đến khi cậu bê khay hoa quả ra.

“Sao hai người lại im lặng vậy?” Thẩm Thận Nguyên lo lắng nhìn về phía La Thiếu Thàn.

La Thiếu Thàn mỉm cười trấn an cậu.

“Mẹ, ăn hoa quả đi, là La Thiếu mua đó.” Thẩm Thận Nguyên bưng khay hoa quả như hiến bảo vật đến trước mặt bà.

Cánh tay định vươn ra của Khâu Mỹ Quyên chợt khụng lại, chuyển sang đặt trên vai của cậu, “Nguyên Nguyên, mẹ muốn nói chuyện riêng với con.”

Thẩm Thận Nguyên do dự nhìn La Thiếu Thàn.

La Thiếu Thàn thức thời đứng dậy, “Tôi muốn dùng máy tính lên mạng tra tài liệu.”

“Máy tính ngay trên giường đó.” Thẩm Thận Nguyên nói rất tự nhiên.

La Thiếu Thàn gật đầu với Khâu Mỹ Quyên, nói: “Xin phép.” Hạt giống đã gieo xuống rồi, hiện tại cần thời gian để nó dần dần nảy mầm.

Khâu Mỹ Quyên nhìn theo bóng dáng anh đi vào phòng ngủ của Thẩm Thận Nguyên, cả người đau đớn như bị roi quất.

“Mẹ?” Thẩm Thận Nguyên căng thẳng ôm chặt bà.

Bà dựa vào vai của Thẩm Thận Nguyên, giọng run rẩy: “Có phải con đang trách mẹ không?” Câu hỏi này giấu trong tim bà 10 năm, giày vò bà 10 năm, nhưng từ trước tới nay không dám hỏi, bởi vì bà quá sợ đáp án là khẳng định, thế nhưng lúc này đây, bà không nhịn được nữa. Đủ mọi cảm xúc áy náy, hối hận, chấn kinh, sợ hãi... khiến lớp phòng ngự của bà sụp đổ.

Bà phát hiện bản thân còn yếu đuối hơn tưởng tượng, cũng khát cần sự tha thứ của Thẩm Thận Nguyên hơn tưởng tượng. Sự tránh né suốt bấy nhiêu năm chẳng qua là bởi vì nội tâm càng lúc càng không cách nào giấu giếm và lấp đầy sự quấy phá của sợ hãi và áy náy. Đặc biệt là khi bà biết Thẩm Thận Nguyên trong thế giới không có bà cũng sống rất tốt, liền khiến bà càng cảm thấy bản thân thừa thãi, căn bản không có tư cách và lập trường đứng trước mặt Thẩm Thận Nguyên.

Đáng tiếc, khi bà có dũng khí đi bước này thì đã quá muộn rồi.

Thẩm Thận Nguyên do dự một chút, vươn tay ôm lấy bà, nhẹ giọng nói: “Con yêu mẹ.”

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 90: Tâm Sư (Hạ)

Dịch: Phong Bụi

Sữa, sữa, sữa ấm.

Câu nói này đã cho Khâu Mỹ Quyên một viên định tâm hoàn. Bà ổn định lại tâm tình, hít một hơi, trịnh trọng hỏi: “Con và La Thiếu Thần có phải là...”

Điếc bà muốn nói rất rõ ràng, thế nhưng Thẩm Thận Nguyên nhất thời không biết nên trả lời thế nào. Tuy rằng bọn họ đã từng một mạch phát triển đến mức làm chuyện những người yêu nhau phải làm, thế nhưng giữa hai người vẫn chưa hứa hẹn rõ ràng, thậm chí lời xác định quan hệ cũng không có. Thời đại này, tình một đêm không hiếm, cậu không dám tự mình đa tình mà tự định nghĩa quan hệ giữa hai người, nên chỉ biết giữ im lặng.

Khâu Mỹ Quyên đành đổi cách hỏi, “Con... có tình cảm gì với La Thiếu?”

Thẩm Thận Nguyên cúi đầu nói: “Con thích anh ấy.”

“... Bởi vì cậu ta rất tài hoa, có thể giúp đỡ con trong sự nghiệp sao?”

“Không, không phải như thế.” Thẩm Thận Nguyên ngẫm nghĩ, lại gật đầu nói, “Đúng, anh ấy quả thực rất tài hoa, điều này khiến con ngưỡng mộ anh ấy, nhưng thích anh ấy lại vì nguyên nhân khác.”

“Cậu ta giúp con rất nhiều sao?” Khâu Mỹ Quyên đoán.

“Đúng, anh ấy giúp đỡ con rất nhiều.” Thuận theo lời bà nói, Thẩm Thận Nguyên nhớ đến những điều nhỏ nhặt mà hai người đã trải qua, nhận

ra sự giúp đỡ của La Thiếu Thàn đối với cậu đã không thể dùng từ rất nhiều để hình dung.

Khâu Mỹ Quyên nói: “Con là vì cảm kích cậu ta, sùng bái cậu ta nên mới nảy sinh ảo giác mình thích cậu ta mà thôi.”

“Không phải.” Lần này Thẩm Thận Nguyên phủ nhận rất kiên định. Nếu như chỉ là cảm kích và sùng bái, cậu sẽ không kích động đến vậy khi La Thiếu Thàn nói muốn làm chuyện người yêu nhau thường làm với cậu, kích động đến mức chẳng thể suy nghĩ mà đồng ý luôn.

Khâu Mỹ Quyên kéo tay cậu, “Sau khi mẹ biết chuyện vẫn luôn nghĩ, phải chẳng là bởi vì mẹ... nên con mới thay đổi?”

Thẩm Thận Nguyên nghiêm túc nói: “Con thích La Thiếu chỉ bởi vì con thích La Thiếu mà thôi.”

Khâu Mỹ Quyên mở miệng khó khăn: “Chuyện này sao lại xảy ra?”

Chuyện này nói ra chắc sẽ bị coi là thàn kinh nhỉ?

Thẩm Thận Nguyên do dự nói: “Anh ấy bày tỏ suy nghĩ của mình về phương diện này và con đã đồng ý.”

“Không suy nghĩ kỹ càng sao?” Khâu Mỹ Quyên có chút lo lắng, sợ con trai của mình cứ mơ mơ hồ hờ bị người ta bẻ cong, “Hai người đều là đàn ông mà.”

“Con biết.” Thế nhưng không cảm thấy có gì không phù hợp. Thẩm Thận Nguyên lúc này mới nghĩ đến mức độ tiếp nhận đồng tính luyến ái của xã hội, có lẽ là ở chung với đám người Cao Cản, Đại Kiều lâu rã, lâu đến mức cậu cảm thấy hai người đàn ông ở cùng cũng là lẽ đương nhiên như một nam một nữ ở cùng nhau vậy. Lần trước nhìn thấy Mã Thụy và bà Mã cùng xuất hiện ở công ty, cậu còn ngây người ra một lúc lâu.

Khâu Mỹ Quyên tận tình khuyên bảo: “Có lẽ sẽ ảnh hưởng đến sự nghiệp của con đấy.”

Thẩm Thận Nguyên nắm ngược lại tay bà, nói: “Sự nghiệp và tình yêu, con đâu không muốn vứt bỏ.”

“Vậy cậu ta thì sao? Cậu ta là người La gia, áp lực gia đình nhất định rất lớn.”

“Con tin rằng La Thiếu không phải người chịu khuất phục trước áp lực.”

Khâu Mỹ Quyên nói: “Mẹ là đang lo cho con, điều kiện của cậu ta tốt như vậy, chẳng may sau này...”

“Cho nên con càng không nên từ bỏ mà.” Thẩm Thận Nguyên chân thành nói, “Điều kiện của anh ấy tốt như vậy, nên nắm thật chắc mới đúng.” Cho nên sau khi La Thiếu Thần nói ra, cậu chẳng do dự chút nào đã đồng ý rã, bởi vì sợ do dự quá lâu La Thiếu sẽ mất kiên nhẫn mà chạy mất. Cậu có quá ít, không sợ mất đi, cho nên càng không sợ có thêm.

Khâu Mỹ Quyên không biết nên khóc hay nên cười, “Mẹ có thể giới thiệu cho con cô gái có điều kiện tốt.”

“Con rơi vào bể tình rã, mẹ à, nhìn không thấy người khác đâu.”

Khâu Mỹ Quyên hít một hơi thật sâu, nói: “Con có biết vì sao người sinh con gái vẫn luôn lo lắng hơn người sinh con trai không?”

“Sợ thiệt thòi à?”

“Mẹ hiện tại cũng sợ con thiệt thòi.”

“.....” Thẩm Thận Nguyên quắn bách, nói: “Con sẽ không mang bùi đâu.”

Khâu Mỹ Quyên: “.....”

Đề tài tại sao lại trở nên quý dị thế này?

Trong đâu hai người đồng thời lóe lên suy nghĩ này.

Thẩm Thận Nguyên ho khan một tiếng, bõ sung: “Con chỉ đang yêu thôi, giống như những người khác, gặp được người mình thích, cùng người đó rơi vào bể tình, sau đó kết giao.”

“Giới Showbiz rất phức tạp, cậu ta lại có bối cảnh như vậy, nếu như chuyện này đ`ambil ra ngoài, người chịu thiệt nhất định sẽ là con.”

“Con sẽ giải quyết ổn thỏa mà, coi như chúng con đang yêu đương như người bình thường thôi.” Ngữ khí của Thẩm Thận Nguyên g`ambi như c`ầu khẩn.

Bà căn bản không cách nào nói lời quyết tuyệt khi đối diện với vẻ mặt như thế. Khâu Mỹ Quyên bất đắc dĩ thở dài, nói: “Hứa với mẹ, đừng để mình tổn thương.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Con tin tưởng La Thiếu.”

Khâu Mỹ Quyên rõ ràng không tự tin như cậu, “Nếu như bị tổn thương, nhất định phải cho mẹ biết.”

Thẩm Thận Nguyên gật đ`ài.

Khâu Mỹ Quyên nhịn không được ôm lấy cậu.

Thẩm Thận Nguyên cầm chi phiếu lên, đưa cho bà, “Kỳ thực, con muốn kẹo mạch nha hơn.”

Qu`ang mắt Khâu Mỹ Quyên lập tức đỏ lên, hít nước mũi nói: “Đừng ăn nhí`ều quá, dễ bị sâu răng đấy.”

Thẩm Thận Nguyên thấy bà xách túi định đi, vội hỏi: “Con gọi La Thiếu ra nhé?”

“Không, không.” Bà nói liên tiếp hai tiếng không, mặt đ`ày vẻ kháng cự, “Hiện tại vẫn chưa phải là lúc, cho mẹ một chút thời gian, cũng cho các con một chút thời gian.” Bà móc quyển sổ ghi chép trong túi xách ra, ghi vội số điện thoại, sau đó xé đ`ai tờ đó cho cậu, “Gọi điện cho mẹ nhé.”

“Dạ.” Thẩm Thận Nguyên lặng lẽ nắm số điện thoại trong lòng bàn tay.

Tiễn Khâu Mỹ Quyên đi, Thẩm Thận Nguyên như mất hết sức lực dựa vào cánh cửa. Cảm xúc bị đè nén khi đối mặt với mẹ lúc này ùa đến như sóng biển, khiến cậu càng cảm thấy trống rỗng và khó chịu.

La Thiếu Thân đi từ trong phòng ngủ ra, chăm chú nhìn cậu một lúc, dịu giọng hỏi: “Cậu muốn ở một mình hay muốn tìm một người nói chuyện?”

“Tôi và mẹ không thể nào trở lại như lúc trước được nữa rồi. Cho dù cố gắng đến thế nào, trong ký ức của tôi hình ảnh sâu sắc nhất vẫn là mẹ của mười mấy năm trước.” Giống như kẹo mạch nha có khi êu có tốt đến thế nào cũng vẫn không nhận thấy được mùi vị của mười mấy năm trước, có một số chuyện đã được lý tưởng hóa trong ký ức, thậm chí trở nên thánh. Cậu quá yêu mẹ, cho nên đã dùng nỗi nhớ mười mấy năm biến mẹ mình trở thành một người hoàn mỹ, không ai có thể so sánh được, ngay cả bản thân Khâu Mỹ Quyên cũng không. “Tôi không vượt qua được sự trống rỗng mười mấy năm này, nhưng tôi vẫn yêu mẹ.” Cho nên mới tách mẹ làm hai người, một là người mẹ yêu sâu sắc không thể lung lay, một là tình thân trong thực tại chân thật có thể chạm đến, có lẽ một ngày nào đó, bọn họ sẽ trở thành một, nhưng không phải là hiện tại.

“Người sẽ trưởng thành, sẽ tiến về phía trước, không cùng phuơng hướng thì càng đi sẽ càng xa, nhưng không đồng nghĩa với việc trong lòng không nhớ về đối phuơng.”

“Chúng ta thì sao?”

“Tôi có xe, chúng ta có thể ngồi xe cùng nhau đi về phía trước.”

Thẩm Thận Nguyên ôm chân, cầm gác lên đài gỗ, rầu rĩ nói: “Tôi muốn uống sữa.”

“.....” La Thiếu Thân không nói hai lời đi vào trong bếp.

“Phải 50 độ.”

“.....” La Thiếu Th`ân thò đ`äu ra từ trong bếp, “Cậu ném xong có thể phân biệt sự khác nhau giữa 50 độ và 60 độ không?”

“Không phân biệt được. Nhưng 0 độ và 100 độ thì tôi biết.”

“Nó còn một cách gọi khác, là sữa ấm.”

Nghe tiếng La Thiếu Th`ân bận rộn khiến đáy lòng Thẩm Thận Nguyên thở phào một hơi, lúc này không chỉ một mình, thật là tốt.

Khi La Thiếu Th`ân c`ầm cốc sữa từ trong bếp đi ra, Thẩm Thận Nguyên đang ng`ă ngắn người trên sô pha.

“Đang nghĩ xem nên mời ai làm phù rể trong hôn lễ sao?”

“Đại Ki`ều đi.” Thẩm Thận Nguyên thuận miệng nói xong, đột ngột giật mình, hỏi: “Hôn lễ?”

La Thiếu Th`ân ng`ă xuống bên cạnh cậu, đặt cốc sữa vào tay cậu, thản nhiên nói: “Cậu định đùa giỡn với tôi sao?”

Thẩm Thận Nguyên thiếu chút nữa ném cốc sữa trong tay đi, “Ai nói vậy?”

La Thiếu Th`ân hỏi: “Tôi đến tuổi này r`ă, suy xét về chuyện kết hôn không phải rất bình thường sao?”

Thẩm Thận Nguyên ngây người chỉ vào mũi mình.

La Thiếu Th`ân hỏi: “Cậu biết ăn cơm không?”

“..... Biết.”

“Sau khi kết hôn tôi muốn tìm một người ăn cơm cùng tôi. Biết ngủ không?”

“Tướng ngủ không tốt, sẽ đá lung tung.”

“Cậu có thể dạy tôi.”

Thẩm Thận Nguyên đột nhiên nhớ tới mình từng nói đùa rằng, sau này sẽ tìm một người có tư thế ngủ giống mình, “Sao anh khẳng định là tôi?”

La Thiếu Thàn nhìn vẻ mặt không xác định của cậu, bàn tay nhè nhẹ vỗ lên đùi cậu, “Trước tiên chúng ta có thể kết giao với tiền đê là kết hôn, hoặc dứt khoát sống thử.”

Thẩm Thận Nguyên chấn kinh giơ cốc lên, dùng sūra chặn miệng mình.

La Thiếu Thàn cũng không muốn ép cậu quá căng, chuyển đề tài: “Cậu đang chơi game online à?”

“Ừ.” Thẩm Thận Nguyên đột nhiên mở lớn hai mắt. Trước khi mở cửa cho Lang Nam không phải cậu đang định vào game sao? Cậu vội vàng nuốt sūra xuống, chột dạ hỏi, “Anh vào rã sao?” Vào rã không nhất định gặp phải Cự Linh Thàn, gặp phải Cự Linh Thàn cũng không nhất định phát hiện ra cái gì, phát hiện cái gì rã cũng không nhất định sẽ tức giận... Xem biểu cảm hắn là chưa vào nhỉ?

La Thiếu Thàn nghi hoặc nhìn biểu cảm căng thẳng của cậu, bất động thanh sắc nói: “Cậu chưa nhập mật mã.”

Thẩm Thận Nguyên thở phào một cái, cười gượng nói: “A, thì ra chưa nhập.”

“Sáu số 1.”

Nụ cười của Thẩm Thận Nguyên cứng đờ.

La Thiếu Thàn nói: “Lần trước cậu có nói.”

“Đúng, đúng vậy. Dễ nhớ mà.” Thẩm Thận Nguyên thầm thề, sau này nhất định phải đổi mật mã thành sáu số 2!

“Tôi không có sở thích lén lén hiểu chuyện riêng tư của người khác trong máy tính của họ.” La Thiếu Thàn cười tủm tỉm an ủi cậu, ánh mắt sau

khi nhìn thấy biểu cảm đột nhiên nhẹ nhõm của Thẩm Thận Nguyên liền
trở nên âm trầm.

Thẩm Thận Nguyên lập tức chỉ tay lên trời thề bày tỏ tin tưởng tuyệt
đối với nhân phẩm của La Thiếu Thần.

La Thiếu Thần tiếp tục cười tủm tỉm mà nghe, trong lòng âm thầm bỗ
sung: Không tìm hiểu chuyện riêng tư của người khác trên máy tính của họ
không có nghĩa sẽ không tìm hiểu chuyện riêng tư của người khác trên máy
tính của mình. Nếu như không nhớ nhầm thì tài khoản hình như là...

Tiếng chuông tin nhắn điện thoại giục vang lên máy tiếng.

Thẩm Thận Nguyên móc ra xem, là Kì ầu Dĩ Hàng gửi đến:

Buổi tối cùng ăn cơm nhé!^^

Ps: có thể dẫn người nhà theo.

Câu hỏi La Thiếu Thần, “Anh có hẹn ăn cơm tối không?”

La Thiếu Thần liếc nhìn điện thoại, hiểu ý nói: “Xem ra có rã.

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 91: Ông Chủ (Thượng)

Dịch: Phong Bụi

Duy Kiệt, Duy Kiệt, lựa chọn mới.

So với rất nhiều những cái tên mỹ miều của phòng bao, nhà hàng Kim Nguyên Bảo lại hết sức trực tiếp, thẳng thắn, chỉ đặt tên là phòng bao 15m2.

Thẩm Thận Nguyên hiếu kỳ, lúc trước khi vào phòng có cố ý hỏi phục vụ, có phải kích thước của các phòng bao đều giống nhau hay không, người phục vụ trả lời: “Có ba phòng giống nhau, ông chủ phân thành phòng bao 30m2 số 1, 2, 3.”

Thẩm Thận Nguyên cực kỳ ngưỡng mộ: “Ông chủ thật là cá tính.”

“Lúc khen ngợi tôi, tôi nhất định phải có mặt.” Ông chủ đi ra từ chính diện, “Tôi là ông chủ.”

Thẩm Thận Nguyên kinh ngạc hỏi: “Ông là anh em song sinh với ông chủ KTV Kim Tự Tháp sao?”

Ông chủ nghiêm túc trả lời: “Là một người đóng hai vai.”

“Chúc mừng ông khai trương tiệm mới.” Thẩm Thận Nguyên vui mừng xòe tay ra: “Thẻ giảm giá VIP đâu?”

Ông chủ thở dài: “Thật không hổ là huynh đệ đằng môn. Không cần thẻ, các anh có thể được giảm 1% nhờ khuôn mặt rã.”

“Ở Kim Tự Tháp chúng tôi đã được giảm 11% rã.” Tiền đập vào đó đủ để mua một bộ dàn chất lượng cao về nhà tự hát rã.

Ông chủ nói: “Ở đây cũng cõi gắng như thế nhé!”

“.....”

Trong phòng, Kiều Dĩ Hàng đang hoa quyên với Trương Tri, thấy Thẩm Thận Nguyên và La Thiếu Thành đến mới ngừng lại.

(Hoa quyên: một kiểu thử lệnh dân gian, hai người vừa hô to vừa cùng lúc giơ ngón tay ra (từ 0 đến 10, mỗi người chỉ giơ tối đa 5 ngón), số ngón tay cộng lại sẽ là kết quả để phân định thắng thua, người đoán trúng số ngón tay của cả hai người sẽ thắng, người còn lại thua, phải uống rượu. Vd: A hô “lục lục thuận” (6 ngón), đồng thời giơ 3 ngón, B hô “tứ quý tài” (4 ngón) đồng thời giơ 3 ngón, kết quả người A thắng, vì tổng số ngón tay 2 người là 6. Khi hô, số hô phải nhỏ hơn số ngón mình giơ ra, nếu không làm sao thắng được? ^^)

Thẩm Thận Nguyên hiếu kỳ hỏi: “Đây là tình thú mới của tỷ tỷ và tỷ phu sao?”

Kiều Dĩ Hàng cười nói: “Tôi đang luyện cùng thôi. Đợi khi nào Trương đại soái qua được 5 cửa chém được 6 tướng, tôi cũng có thể được thơm lây, lưu danh sử xanh.”

La Thiếu Thành hiếu ngay: “Đi dự tiệc à?”

Trương Tri râu rí hỏi: “Việc đoán trúng người ta sẽ thò ra mấy ngón tay rất quan trọng sao?”

La Thiếu Thành sau khi kéo ghế ra cho Thẩm Thận Nguyên ngồi, mới nói: “Suy rộng ra, trên thương trường chính là biết người biết ta trăm trận trăm thắng.”

Trương Tri hỏi: “Khoa học sao?”

“Lý luận vẫn luôn có thể lừa người.” La Thiếu Thàn nói, “nói tóm lại, chính là biết người biết ta.”

“Ví dụ?”

“Ví dụ như Mã Thụy.”

Nhắc đến cái tên này, Thẩm Thận Nguyên và Kì Ái Dĩ Hàng cũng lên tinh thàn nữa là Trương Tri.

La Thiếu Thàn nói: “Mã Thụy hoa quyền có quy luật, cho dù ván lẻ ông ta ra bao nhiêu thì ván chẵn nhất định sẽ ra 10, 5.”

Trương Tri ngẫm nghĩ nói: “Cho nên ván chẵn tôi chỉ cần ra nǎm đǎm, sau đó đoán 10 hoặc 5?”

La Thiếu Thàn nói: “Nhắc nhở đi đâu nữa, sau khi ông ta uống say rã sẽ mắng Trương Phúc Mẫn.”

Trương Tri cười rộ lên: “Chú tôi mà biết đi đâu này nhất định sẽ rất hứng thú.”

“Ông ta là khán giả VIP, khách quen của rạp hát mà.” La Thiếu Thàn ngừng một chút, sâu xa nói: “Không phải ai cũng đài hứng thú đi nghiên cứu quy luật hoa quyền của một người đàn ông trung niên diện mạo không sáng sủa đâu.”

Kì Ái Dĩ Hàng cảm khái nói: “Giám đốc Mã trong khi khiến người ta hận đến nỗi răng nghiến lợi, vẫn luôn có thể lộ ra một hai chuyện khiến người ta thương hại.”

Trương Tri hỏi: “Người đáng hận tất có điệu đáng thương?”

Kì Ái Dĩ Hàng nói: “Đúng là Mã Hựu Liên mà.”(Hựu: Lại, Liên: đáng thương.)

...

La Thiếu Thàn phụ họa đài tiên, “Cái tên này được đấy.” Anh quay đài nhìn Thẩm Thận Nguyên, “Nếu như lần sau cậu không gấp, cho thê dùng cái này làm ám hiệu.”

Thẩm Thận Nguyên quẫn nói: “Tôi hy vọng cái ám hiệu này vĩnh viễn không phải dùng.”(Bụi: quả thực đọc đi đọc lại vẫn không hiểu đoạn này.)

Phục vụ lần lượt mang đồ ăn lên, Kiều Dĩ Hàng đợi cửa đóng lại mới nói với Thẩm Thận Nguyên: “Kỳ thực lần này tìm cậu là có chuyện muốn bàn bạc.”

Thẩm Thận Nguyên thấy sắc mặt anh ngưng trọng, không khỏi trở nên nghiêm túc.

La Thiếu Thàn liếc nhìn Trương Tri, trong lòng đã lờ mờ đoán ra.

Kiều Dĩ Hàng hỏi: “Cậu có từng nghĩ đến việc nhảy sang Duy Kiệt?”

Thẩm Thận Nguyên ngạc nhiên nói: “Tất nhiên là có từng nghĩ! Nhưng mà...” Cậu vốn định nói Cao Càn phân tích rằng hiện tại không phải thời cơ tốt để vào Duy Kiệt, nhưng thấy Trương Tri đang ở đây, sợ truyền đến tai Trương Phúc Mẫn gây hiểu lầm, vội sửa lời: “Nhưng mà bên Duy Kiệt không thấy thông tin gì cả.”

“Tôi đã bàn với chú tôi rã, chú ấy rất mong cậu tham gia.” Trương Tri ngừng một chút, nhìn ánh mắt Kiều Dĩ Hàng.

La Thiếu Thàn nhướn mày nói: “Điều kiện gia nhập thế nào?”

Trương Tri thấy Kiều Dĩ Hàng gật đài, mới nói tiếp: “Phương án chú đưa ra là hợp thành nhóm.”

“Hợp nhóm?” Thẩm Thận Nguyên ngẩn người.

La Thiếu Thàn nói: “Hình thức hợp nhóm thế nào? Mấy thành viên? Phân chia thu nhập thế nào? Định vị hợp nhóm thế nào, định vị một mình cậu ta hay như thế nào?”

Trương Tri đáp: “Hợp nhóm toàn năng(phát triển mọi lĩnh vực), có hai thành viên, người còn lại chọn một trong hai người Trịnh Huy và Chương Hải Đông. Thu nhập của nhóm sau khi trừ đi những khoản lặt vặt, thì chia đôi cho hai thành viên, hoạt động cá nhân khác thì tính riêng.”

La Thiếu Thàn nhíu mày nói: “Bạn họ ra nghề chưa đến 1 năm.”

“Hiện tại rất được hoan nghênh trên ca đàm.” Trương Tri nói, “Tôi đã lén đi tra bối cảnh, tính cách và danh tiếng của họ, đều không có vấn đề”

La Thiếu Thàn đã hiểu. Trương Phúc Mẫn định đẩy bạn họ ra bằng hình thức tiêu thụ kép, một người mới, ra nghề chưa bao lâu nhưng đang rất được hoan nghênh, một người nữa mới có lượng fan ổn định nhưng đang gặp phải phiền toái, hợp nhóm kiểu này có thể lôi kéo lượng fan trong lĩnh vực của mỗi người. Xét về hình thức hợp nhóm thì Thẩm Thận Nguyên có lợi hơn. Trịnh Huy và Chương Hải Đông có lượng fan ở ca đàm, fan loại này rất dễ yêu ai yêu cả đường đi, nhưng yếu tố cần thiết để lôi kéo fan trên phương diện điện ảnh quá nhiều, không phải chỉ cần dựa vào hợp nhóm là có thể lôi kéo fan.

Nhưng muốn một người đã xuất hiện trong giới điện ảnh quay trở về hợp nhóm, hơn nữa còn không phải chỉ là đá đưa lĩnh vực khác, ít nhất có chút hạ thấp giá trị.

La Thiếu Thàn không tán thành lắm, cho dù thông qua con đường này, thành tựu của Thẩm Thận Nguyên trên ca đàm có thể cao hơn khi một mình cậu cố gắng.

Thẩm Thận Nguyên lại rất hưng phấn, “Vậy tôi có phải nhảy không?”

“...” Trương Tri đáp, “Cậu có thể đêra trong lúc ký hợp đồng.”

Thẩm Thận Nguyên kích động nhìn Kieu Dì Hàng, “Sư huynh! Dạy em!”

Trương Tri nắm lấy ghế của Kiều Dĩ Hàng, cõi gắng kéo về phía mình, “Chuyện này tự mình đi tìm thấy giáo vũ đạo đi!”

Kiều Dĩ Hàng ho khan một tiếng, nói: “Cậu nên suy nghĩ cẩn thận một chút. Duy Kiệt tuy rằng rất tốt, nhưng còn rất nhiều công ty môi giới khác cũng tốt, không cần quyết định vội, cứ xem xét các công ty khác nữa đi...” Anh vừa nói vừa liếc nhìn Trương Tri.

Trương Tri lập tức bày tỏ lập trường: “Tôi đương nhiên kiên định đứng về phía cậu rồi!”

Thẩm Thận Nguyên cảm động nói: “Tỷ phu!”

Trương Tri cũng cảm động: “Vì câu nói này cũng đáng phải kiên định!”

La Thiếu Thành dùng đuôi đũa gỗ đập Thẩm Thận Nguyên: “Mau ăn đi, đừng ăn nguội hết rồi.”

Thẩm Thận Nguyên ăn một miếng, gật gù: “Rất ngon.”

“Thích ăn gì thì chốc nữa mang gói về”

“Được! Thê thì bữa trưa ngày mai không phải lo rồi.”

La Thiếu Thành nói: “Tôi hứa ngày mai nhất định sẽ mang cơm trưa đến cho cậu.”

Thẩm Thận Nguyên ngây ngô cười.

Kiều Dĩ Hàng vẻ mặt thâm trầm, nói: “Xem ra, đã từ chữ Lữ (吕) biến thành chữ Hồi (回) rồi lại biến thành chữ Lữ (侣) rồi nhỉ?”

Thẩm Thận Nguyên không hiểu: “Câu đố à?”

“Lữ có hai chữ khẩu 口, Hồi hai chữ khẩu 口, Lữ trong bạn lữ (Bạn đời).” Trương Tri phụ trách giải thích.

Thẩm Thận Nguyên trao nhiệm vụ giải đố cho người có IQ tương đối cao. La Thiếu Thàn không phụ lòng mong mỏi, đáp: “Cảm ơn đã ủng hộ.”

(Bụi: Chữ Lữ đầu tiên là hai chữ Khẩu riêng rẽ, hai người không liên quan gì đến nhau, nhưng chữ Hồi thì hai chữ Khẩu lồng vào nhau, có thể hiểu là trong anh có tôi, trong tôi có anh, còn nhân cách khác, mời các bạn chém)

“...” Kiều Dĩ Hàng nói: “Hình như tôi chưa từng nói là ủng hộ.”

La Thiếu Thàn nhướn mày hỏi: “Cho nên?”

Kiều Dĩ Hàng kéo tay áo Thẩm Thận Nguyên: “Anh ta có uy bức lợi dụ cậu không?”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Có lợi dụ.”

Kiều Dĩ Hàng xoa cằm nói: “Không phải là hỗ trợ trang bị game đấy chứ?”

La Thiếu Thàn đáp: “Là tiền dưỡng lão của tôi.”

Kiều Dĩ Hàng há hốc mồm.

Gừng quả nhiên càng già càng cay! Cậu ta đã nghĩ đến việc nộp thẻ ATM công ty trả lương, sao lại không nghĩ đến việc nộp tiền dưỡng lão chứ? Vừa có thể khiến người ta cảm động lại không cần bõ ra quá nhiều! Trương Tri bóp cổ tay.

“Nhưng mà,” Kiều Dĩ Hàng chậm rãi nói, “Phần lớn gia sản của La Thiếu hản không phải là tiền dưỡng lão nhỉ?”

La Thiếu Thàn mặt không đổi sắc, nói: “Cậu ta có tôi, tôi biết kiềm tiền, không phải cũng giống nhau sao?”

Thẩm Thận Nguyên càng nghe càng cảm thấy không đúng, “Chúng ta chỉ vừa mới bắt đầu, tại sao phải đề cập đến nhiều vấn đề như vậy?” Cậu

vốn muốn giải vây cho La Thiếu Thân, nhưng sau khi nói ra thì ý nghĩa lại thay đổi.

Kiều Dĩ Hàng như bừng tỉnh, ngậm miệng lại.

Trương Tri có chút vui sướng khi kẻ khác gắp họa mà nhìn La Thiếu Thân.

La Thiếu Thân gấp một miếng cà rốt vào trong đĩa của Thẩm Thận Nguyên, “Chính bởi vì mới bắt đìu, cho nên mới cần đề cập đến rất nhiều”

Thẩm Thận Nguyên căng thẳng, không phải lập tức sẽ phải đến La gia ngả bài đây chứ? “Vấn đề gì?”

La Thiếu Thân nghiêm mặt nói: “Vấn đề nơi ở.”

Trương Tri huýt gió.

Mặt Thẩm Thận Nguyên đỏ bừng, “Nhà tôi không có phòng cho khách.”

“Nhà tôi có.”

Thẩm Thận Nguyên đương nhiên biết nhà anh ta có, cậu còn từng ở, “Nhưng mà...” Cứ như vậy mà vào ở sao? Hành lý của cậu rất nhiều, thu dọn rất mất thời gian. Cậu rất nghiêm túc suy nghĩ vấn đề thuê thập hành lý.

La Thiếu Thân nói: “Căn nhà cậu ở hiện tại là do Y Mã Đặc thuê, sau khi hủy bỏ hợp đồng cần tìm một nơi ở mới.”

Trương Tri nhận được ánh mắt của La Thiếu Thân, rất hiểu ý mà nhảy ra góp lời: “Chú hai cực kỳ keo kiệt, nếu như ký hợp đồng với Duy Kiệt, vấn đề nhà ở sẽ khiến người ta rất đau đìu.”

Bọn họ đánh lạc hướng khiến Kiều Dĩ Hàng cũng không nhin thấu, cũng nhảy ra góp lời, “Yên tâm, nhà tôi rất rộng.”

“...” Trương Tri nhìn về phía La Thiếu Thản. Anh hiểu đây!

La Thiếu Thản: “...” Hiểu.

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 92: Ông Chủ (Trung)

Dịch: Phong Bụi

Ngỏ lời, ngỏ lời, thật phiền phức.

Võn Thẩm Thận Nguyên ăn cơm xong còn định đi KTV hát mấy bài, đáng tiếc Kiều Dĩ Hàng sáng mai còn có cuộc họp báo, La Thiếu Thản và Trương Tri lại phải đi làm, đành luyến tiếc đi vè

La Thiếu Thản tiễn Thẩm Thận Nguyên về nhà, trước khi lên lầu, Thẩm Thận Nguyên đột nhiên quay người lại, thò đầu vào trong xe, “Tình hình có phải rất không tốt không?”

La Thiếu Thản bị hỏi thì ngây ra, hỏi ngược lại: “Tại sao lại nghĩ như vậy?”

Thẩm Thận Nguyên trầm mặc một lúc mới nói: “Giám đốc Cao lúc trước không tán thành để tôi đi Duy Kiệt, nhưng hiện tại sư huynh lại giới thiệu vào Duy Kiệt.” Cậu hiểu Kiều Dĩ Hàng, chuyện lớn bọn họ đầu dừa dẫm vào Cao Cẩn, nếu như Cao Cẩn không gật đầu thì Kiều Dĩ Hàng sẽ không bàn riêng với cậu chuyện này.

La Thiếu Thản thở dài. Anh phát hiện Thẩm Thận Nguyên lúc mơ hồ khiến người ta ngứa răng, nhưng lúc tỉnh táo càng khiến người ta ngứa răng hơn. “Chúng ta tìm Cao Cẩn nói chuyện xem?”

“Tôi sẽ gọi điện cho anh ấy.” Thẩm Thận Nguyên nói.

La Thiếu Thản nói: “Sau đó gọi điện cho tôi.”

“Được.” Thẩm Thận Nguyên do dự một chút, tiếp tục thò đìu vào nói, “Kỳ thực tôi không cảm thấy hợp nhóm là xấu, tôi thực sự rất kỳ vọng.”

“Cho dù thời gian đóng phim sẽ rất ít?”

Thẩm Thận Nguyên câm bặt. Đóng phim mới là nguyên nhân chủ yếu cậu yêu thích Showbiz.

“Vềnhà đừng nghĩ gì nữa, uống cốc sữa ấm rã ngủ đi, ngoan.” La Thiếu Thàn dịu giọng nói, “Tôi đảm bảo tất cả vấn đề đều sẽ không thành vấn đề”

Thẩm Thận Nguyên bối sung nói: “Còn gọi điện mà.”

“Ừ, gọi hai cuộc điện thoại.”

Nhưng gọi cho Cao Cần thì máy bận, mà bận suốt nửa tiếng đồng hồ, mà người gọi điện lại chính là người Thẩm Thận Nguyên sau đó phải gọi.

La Thiếu Thàn cầm điện thoại nói: “Nguyên Nguyên đang định gọi điện cho anh.”

“Khi người trong cuộc không ở đây, cậu có thể gọi là Thẩm Thận Nguyên.” Cao Cần nói.

“Giá trị trung gian, Thẩm Nguyên.”

“Được.”

Thỏa thuận được thống nhất rất nhanh.

Cao Cần nói: “Để tiết kiệm tiền điện thoại của tôi, nói ngắn gọn thôi, nói tin tốt trước. Mã Thụy đã đồng ý coi sự hợp tác của cậu là một trong những khoản bồi thường vi phạm hợp đồng với Thẩm Thận Nguyên.”

“Cảm ơn.” La Thiếu Thàn vi phạm hợp đồng với Y Mã Đặc chủ yếu là vì chuyện này. Nếu như không có Cao Cần nội ứng ngoại hợp với anh, chuyện này tuyệt đối sẽ không thể thuận lợi như thế.

Cao Càn nói: “Tiếp theo là tin xấu, công ty giải trí LB của tập đoàn TH ngỏ ý muốn ký hợp đồng với Thẩm Thận Nguyên, cậu cũng biết Lỗ gia khởi nghiệp dựa vào cái gì, có địa vị thế nào trong Showbiz. Hiện tại ngoại trừ Duy Kiệt, tôi không nghĩ ra có công ty thứ 2 nào dám ký hợp đồng với Thẩm Thận Nguyên.”

“Cho nên anh để Kiều Dĩ Hàng và Trương Tri đi tìm Trương Phúc Mẫn?”

“Thẩm dò thê nào, tuy rằng tôi không tiết lộ tình trạng hiện tại của Thẩm Thận Nguyên cho đám Đại Kiều biết, nhưng Trương Phúc Mẫn hẳn biết rất rõ.”

La Thiếu Thành nheo mắt, nói: “Cho nên Trương Phúc Mẫn đục nước béo cò.”

Cao Càn nói: “Điều Trương Phúc Mẫn lo lắng cũng có lý. Chẳng may Lỗ gia chặn đứng phuơng diện điện ảnh của Thẩm Thận Nguyên, cậu ta chỉ có thể dựa vào ca hát, chỉ có thể mua vui mà thôi.”

La Thiếu Thành chau mày. Cao Càn nói không sai, anh cũng tốt, Trương Phúc Mẫn cũng tốt, điều có ưu thế trên ca đàm, tuy rằng giới điện ảnh không thể nói là thiên hạ của Lỗ gia, nhưng sức ảnh hưởng của Lỗ gia có thể nói là không đâu không có. Đáng tiếc, ưu thế của Thẩm Thận Nguyên chỉ là đóng phim.

“Tài của Trương gia và La gia cộng lại...” Anh ngừng nói.

Cao Càn nói ra điều anh đang nghĩ, “Trương gia giữ quan hệ yên ổn không gây bất hòa với các nhà khác, thực sự không cần thiết phải trở mặt với họ.”

Anh ta nói không sai. Tuy rằng Lỗ gia, Mã gia, La gia và Mục gia bởi vì vụ án buôn ma túy mà cùng chung tình thế, nhưng Trương gia không hề bị liên lụy, đích thực không cần thiết phải bắt tay với mình, có thể nói, Trương Phúc Mẫn chịu ký hợp đồng với Thẩm Thận Nguyên đã là nể mặt Trương Tri mà chịu đựng mạo hiểm ră.

Cao C`ần ngẫm nghĩ, nói: “Có thể lợi dụng Giản Tĩnh Niên không?”

La Thiếu Th`ần đáp: “Bản thân ông ta chưa chắc đã sạch sẽ.”

Cao C`ần cũng rất đau đ`au. Nghệ sĩ khác dây dưa với gia tộc giàu có thì coi như tìm được chỗ dựa, Thẩm Thận Nguyên dây dưa với gia tộc giàu có thì lại bị cuốn vào ân oán, có thể thấy vận may của một người quan trọng đến thế nào. “Tôi sẽ thương lượng thêm với Trương Phúc Mẫn.”

La Thiếu Th`ần nhẹ giọng nói: “Cảm ơn.”

“Cậu ta là nghệ sĩ tôi phụ trách, tôi sẽ có trách nhiệm đến cùng.”

Gác điện thoại, La Thiếu Th`ần đoán Thẩm Thận Nguyên nhất định sẽ gọi điện cho Cao C`ần, không biết cậu nghe xong tin sẽ nghĩ thế nào. Anh dứt khoát lái xe đến chỗ gửi xe tạm thời trong khu chung cư của Thẩm Thận Nguyên, tắt máy, lặng lẽ đợi điện thoại.

Khoảng 10 phút sau, Thẩm Thận Nguyên gọi điện đến, ngữ khí rất bình thường, như lúc vừa tạm biệt, “La Thiếu, tôi liên lạc với giám đốc Cao r`ã, anh ấy sẽ giúp tôi làm hợp đồng với Duy Kiệt. Anh về đến nhà chưa?”

“Ư, về đến r`ã.” Nhà của Thẩm Thận Nguyên cũng là nhà.

“Ngủ sớm chút nhé. Ngày mai gặp.”

“Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

La Thiếu Th`ần lái xe chậm chạp trở về nhà, trên đường lại nhận được điện thoại của La Học Mẫn, hỏi anh đang ở đâu, anh nói đang trên đường về, La Học Mẫn nói người Nhan gia đến nhà làm khách, bảo anh về nhà chính một chuyến.

Nhan gia mà La Học Mẫn nói đương nhiên chính là nhà đã từng liên thủ với Lỗ gia Mã gia bảo vệ Mục gia, lúc trước đúng là có qua lại với La gia,

nhưng sau khi Mục Tất Tín, La Khải Tùng l`ần lượt xảy ra chuyện, bọn họ đã coi như không quen biết, tại sao lúc này lại đột ngột đến thăm hỏi?

La Thiếu Th`ân chuyển tuyến đường, lái thẳng đến nhà chính La gia.

Đến nhà chính, g`ần 10 giờ, trước nhà còn có một chiếc xe màu bạc là đang đỗ.

La Thiếu Th`ân liếc mắt nhìn, đại khái đã đoán được người đến là ai.

Quả nhiên, vừa vào cửa đã nhìn thấy một thằng nhóc tóc vàng ng`ã trên sô pha, chiếc áo da giá hàng ngàn tệ nó mặc trên người cũng có thể toát lên vẻ nghệ sĩ.

“Thiếu Th`ân.” La Học Mẫn nhận thấy sự t`ồn tại của anh, th`ân thở phào, đứng dậy nói: “Chị giới thiệu với em, vị này là nhị công tử Nhan gia, Nhan Duệ. Cậu ấy là em trai tôi, La Thiếu Th`ân.”

Nhan Duệ có vẻ ngoài khá đẹp mã, lúc không nói chuyện thì rất đẹp trai, nhưng một khi nói cười thì toàn thân phát ra khí chất như lưu manh, “Hi! Cha đõi đ`âu âm nhạc, cool y như người ta vẫn nói! Em là fan của anh!” Cậu ta cúi mình một cái r`ã mới bắt tay.

La Thiếu Th`ân hỏi: “Đã gửi quà sinh nhật cho tôi l`ần nào chưa?”

Nhan Duệ bị hỏi không biết trả lời thế nào, cười khan nói: “Hôm sinh nhật của anh em sẽ đến dự tiệc.”

“Cảm ơn.”

“Hơ, đừng khách sáo. L`ần tới nhất định sẽ tặng, nhất định sẽ tặng.”
Thái độ của Nhan Duệ rõ ràng thận trọng hơn nhi`âu.

La Học Mẫn cười nói: “Tháng sau là sinh nhật của Nhan phu nhân, Nhan Duệ đến để gửi thiệp mời.”

“Đúng đúng đúng, La lão, La tỷ, La ca, cha đõi đ`âu mọi người đ`âu đi!”
Nhan Duệ hết sức nhiệt tình.

Tai của La Học Mẫn tự động loại bỏ tiếng xưng hô của cậu ta.

Chuyện này mà lại cẩn đến nhị công tử không có nghiệp vụ nhất Nhan gia đợi đến 10 giờ để gửi thiệp mời sao? La Thiếu Thàn thản nhiên ngã xuống, nói: “Có lòng rã.”

Nhan Duệ lập tức cũng ngã xuống theo: “Ha ha, thời gian trước em có mở một công ty môi giới nhỏ, chính là để dõi theo bước chân của cha đỡ đầu, trên con đường nhân sinh, anh vẫn luôn là ngọn đèn chỉ lối cho em, soi sáng tìền đõcủa em!”

La Học Mẫn cuối cùng cũng nghe không nỡ nữa, tìm cơ chuồn mât, trước khi đi còn ra hiệu bằng mắt, ý bảo La Thiếu Thàn bảo trọng.

La Thiếu Thàn đang rất nhạy cảm với cụm từ đại loại như công ty môi giới, nghe vậy hơi cảm thấy hứng thú, hỏi: “Công ty môi giới như thế nào?”

Nhan Duệ thấy anh đáp lại, càng hào hứng, “Chinh là lăng xê nghệ sĩ ấy, em biết cha đỡ đầu rất có kinh nghiệm cũng có rất nhiều mối quan hệ vềphương diện này, anh phải nâng đỡ đàn em nhiềuchút nha.” Cậu ta móc một bao thuốc từ trong túi ra, đưa một điếu qua.

La Thiếu Thàn thuận tay bỏ cả bao thuốc của cậu ta vào túi, “Ký hợp đồng với ngôi sao nào chưa?”

Nhan Duệ cười gượng, nói: “Em muốn thành lập công ty trước. Em tin tưởng, anh Thiếu Thàn à, nhà chúng em tuyệt đối kế thừa huyết thống ở phương diện này, anh xem anh trai Nhan Túc Ngang của em đó, đại thàn Showbiz. Nhắc đến nghệ sĩ, anh ấy nhất định có thể tính là một.”

La Thiếu Thàn cười thầm. Ân oán giữa Nhan Túc Ngang và nhà anh ta trong giới không ít người biết, chỉ có Nhan Duệ là tự mình lừa mình cho rằng người khác chẳng biết gì hết. Anh thuận nước đẩy thuyền, nói: “Có đại thàn như vậy rã, tin chắc rằng mọi việc của cậu sẽ chẳng có vấn đề gì đâu.”

“Không phải đâu, anh Thân, anh cũng phải giúp đỡ em chứ.” Nhan Duệ lại nói một loạt những câu hoa mỹ, khen La Thiếu Thân đến mức khiến anh suýt không nhận ra mình.

La Thiếu Thân thản nhiên nói: “Mọi người đều là người cùng nghề, đương nhiên phải giúp đỡ lẫn nhau rồi. Công ty giải trí LB của Tập đoàn TH là một tấm gương tốt trong ngành, cậu mở công ty thì cứ học tập theo họ ấy.”

Sắc mặt Nhan Duệ thay đổi, lập tức tiu nghỉu, miễn cưỡng cười.

La Thiếu Thân nhân cơ hội tống cậu ta đi. Đợi khi anh quay lại, La Học Mẫn đã đứng ở đầu cầu thang đợi anh, “Rốt cuộc chị cũng đã hiểu tại sao cha rõ ràng chưa ngủ mà lại nói là ngủ rồi.”

La Thiếu Thân nói: “Hắn và Lỗ Thụy Dương trở mặt với nhau rồi sao?”

“Chị đi điều tra xem.” La Học Mẫn nói, “Lâu rồi không thấy em đến thăm Lâm Lâm.”

La Thiếu Thân sâu xa nói: “Người con bé cần không phải là em nữa.”

La Học Mẫn cho rằng anh trao cơ hội lại cho La Khải Trạch, gật đầu tán đồng, “Khải Trạch gần đây vừa tan ca liền vui nhộn với Lâm Lâm, quan hệ cha con của bọn họ đúng là tốt hơn nijeu. Em không ghen đấy chứ?”

“Ghen à?”

“Có thời gian chị còn tưởng em coi con bé là con gái ruột của mình ấy chứ.”

La Thiếu Thân nói: “Em muốn quan tâm bằng cách khác.”

“Vui nhộn sớm đi, chú ý an toàn nhé.” Cô đi lên hai bước, đột nhiên dừng lại xoay người, nói “Chị ly hôn rồi.”

La Thiếu Th`ân ngây ra, chậm rãi nói: “Chưa hẳn đã là chuyện xấu. Nếu c`ần trò chuyện thì cứ gọi cho em.”

“Cũng không khó chịu như chị tưởng tượng, không, g`ần như là quá bình tĩnh, bình tĩnh như trả lại bộ lẽ phục vậy.”

“Chúc chị sớm ngày tìm thấy bộ lẽ phục mới.”

La Học Mẫn cười khổ nói: “Chị hiện tại xin kiêú các loại tiệc tùng.”

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 93: Ông Chủ (Hạ)

Dịch: Phong Bụi

Tin đồn, tin đồn, quá khoa trương.

Nếu như nói sau khi đại thàn Nhan Túc Ngang rời khỏi Duy Kiệt, còn có người có thể không thiện với danh hiệu ngôi sao hàng đầu của Duy Kiệt thì người đó nhất định là Trương Phúc Mẫn. Rõ ràng đã qua tuổi 40 nhưng vẫn chăm sóc vóc dáng rất tốt, ăn mặc cũng rất thời thượng, đặc biệt là khi ngã trước cánh cửa kính rộng chạm đáy, tràn đầy mị lực của một người đàn ông thành công.

Đáng tiếc, người ngã trước mặt ông ta không thưởng thức mị lực này cho lắm.

“Kỹ thuật pha cà phê của thư ký nhà anh vẫn duy trì 10 năm như 1.”
Cao Cản đặt cốc cà phê xuống, chau mày.

Trương Phúc Mẫn nói: “Hôm nay của 10 năm sau tôi đã học được cách thưởng thức trà xanh rã.”

“Nói như vậy tức là trình độ thưởng thức của anh đã được nâng cao rã.”

Trương Phúc Mẫn cười cười, nói: “Cậu định tiếp tục quanh co lòng vòng với tôi nữa sao?”

Cao Cản đáp: “Nếu như có thể khiến anh nhượng bộ thì tôi không ngại.”

“Rất khó đây.”

“Thẩm Thận Nguyên là một hạt giống tốt.”

Trương Phúc Mân gật đầu: “Tôi biết, nếu không tôi sẽ không đồng ý ký hợp đồng với cậu ta.”

“Vậy thì nên đào tạo thật tốt.”

“Tôi đang cố gắng đây thôi.”

“Nhét cậu ta vào lĩnh vực cậu ta không quen thuộc sao?”

Trương Phúc Mân đáp: “Nếu như cậu có thể thương lượng với Lỗ Thụy Dương thì mỗi năm tôi sẽ kiếm cho cậu ta 10 bộ phim.”

“Lượng công việc như vậy là để cậu ta mỗi bộ phim đầu chạy vai quan chúng sao?”

“Người ngay thẳng không nói vòng vo.” Trương Phúc Mân đầy ghê đứng lên, móc ra một điếu thuốc từ trong túi áo, nhưng không hút mà chỉ kẹp giữa hai ngón tay, thong thả nói: “Bối cảnh của Lỗ Thụy Dương tôi biết rất rõ, ông ta không dễ đụng vào. Tôi ra mặt ký hợp đồng với Thẩm Thận Nguyên đã phải chịu nguy hiểm lớn rã. Giới điện ảnh là địa bàn của ông ta, đối chơi với ông ta trên địa bàn của ông ta chính là tự đào hố chôn mình.”

Cao Cản trầm mặc rất lâu mới nói: “Hai người đó không xứng với Thẩm Thận Nguyên.”

Trương Phúc Mân nói: “Đây không phải cưới hỏi đâu nha.”

“Còn quan trọng hơn cả cưới hỏi. Bắt cặp không tương xứng không phải là làm yếu nhom đi mà là sẽ gây ra mâu thuẫn.”

“Điểm yếu của Thẩm Thận Nguyên là ca hát, cho nên tôi tìm giúp cậu ta hai người bắt cặp có thể hát, điều này không phải là đương nhiên sao?”

“Anh biết điểm yếu của cậu ta là ca hát mà còn hợp cậu ta vào nhóm hát sao?”

“Không thì phải làm sao?” Trương Phúc Mãn xoay người lại, gõ rơi tàn thuốc, thản nhiên nói: “Nói thẳng, trong lòng tôi và cậu đ’au hiểu rõ, Thẩm Thận Nguyên là một hạt giống tốt, đáng tiếc cậu ta vẫn chưa trưởng thành. Chúng ta nhìn trúng cậu tam biết cậu ta sẽ trưởng thành, nhưng ai cũng không thể bảo đảm cậu ta lúc nào sẽ trưởng thành. Cậu ta hiện tại có kỹ thuật diễn, nhưng không đủ để thu hút số lượng vé rạp phim, trong giới điện ảnh, điệu này mới là cái quan trọng nhất. Đừng nói đóng phim là vì nghệ thuật, là vì linh hồn, nói cho đơn giản, tạo ra điện ảnh là tiền tài, tạo ra lợi nhuận là vé bán, đối với người đầu tư, diễn tệ cũng chẳng sao, danh tiếng kém cũng chẳng sao, số lượt xem đông, số vé bán ra cao mới là tất cả! Nếu như hôm nay người đó là Kiều Dĩ Hàng hoặc Phong Á Luân, tôi nghĩ, trước cổng lớn Y Mã Đặc đã không lạnh lẽo như thế.”

Cao Càn không nói gì. Chính bởi vì biết rõ điệu này, cho nên anh mới không từ chối dứt khoát đề nghị của Trương Phúc Mãn. “Ngoại trừ coi trọng Thẩm Thận Nguyên ra, còn có nguyên nhân gì nữa?” Anh nghe ra được, Trương Phúc Mãn không phải vì tài năng diễn thiên phú hiếm có của Thẩm Thận Nguyên mà lựa chọn cậu ta.

“Nghe nói La Thiếu trăm phương nghìn kế muốn đưa hợp đồng album ký với Y Mã Đặc cho Thẩm Thận Nguyên?”

Cao Càn nhìn lên.

“La Thiếu không phải người vô duyên vô cớ làm từ thiện.”

Cao Càn hiểu ra, “Anh muốn thông qua Thẩm Thận Nguyên lôi kéo La Thiếu?”

Trương Phúc Mãn nói: “Chuyện lợi cả đôi bên thôi. Có La Thiếu sách hoạch, tin chắc Nguyên Hải thẫn lữ nhất định sẽ giành được thành công.”

“Nguyên Hải thẫn lữ?”

“Thẩm Thận Nguyên, Chương Hải Đông, tên của nhóm mới, thế nào?”

Cao C`ần đứng lên, nói: “Tin tôi đi, nếu như anh muốn ký hợp đồng với Thẩm Thận Nguyên để lôi kéo La Thiếu thì tốt nhất lên đồi ngay cái tên nhóm.”

Ánh mắt Trương Phúc Mân lóe lên.

Cao C`ần đang định đi ra ngoài, giữa đường lại nghĩ ra gì đó, đột ngột dừng bước chân, quay đầu lại nói: “Còn nữa, lần sau nếu muốn tự sát bằng thuốc lá thì tốt nhất hãy ngồi trong máy giặt ấy.”

Chuyện Thẩm Thận Nguyên nhảy máng được miêu tả trong tạp chí lá cải Showbiz càng lúc càng mơ hồ, về sau, đã trở thành hai câu chuyện thầm kín, một là Thẩm Thận Nguyên và Mã Thụy Dương âm thầm cầu kết, muốn hãm hại Y Mã Đặc, ai ngờ bị Mã Thụy mắt tinh như thằn, cuối cùng phải chật vật chạy trốn. Hai là, Mã Thụy muốn đặt quy tắc nghiêm với Thẩm Thận Nguyên, nhưng Thẩm Thận Nguyên băng thanh ngọc khiết chết cũng không chịu theo, trải qua một hồi giằng co đeo đuôi và phản đeo đuôi, cưỡng ép và phản cưỡng ép, cuối cùng dẫn đến kết cục Thẩm Thận Nguyên rời khỏi.

Bất kể người đọc tin tưởng bao nhiêu % vào hai câu chuyện ấy thì ít nhất fans cũng đã tin, còn gây lên một hồi náo loạn.

Trước cổng lớn Y Mã Đặc tụ tập một lượng lớn fans kháng nghị, ở giữa dựng lên một tấm biển hình chữ nhật lớn, trên đó mặt của Mã Thụy bị gạch chéo, ở dưới còn viết “đả đảo Mã sắc lang, đả đảo Mã vô sỉ.”

Rõ ràng, trong lòng của fans, Thẩm Thận Nguyên băng thanh ngọc khiết đáng tin hơn là Mã Thụy mắt tinh như thằn.

Sau khi Mã Thụy trốn trong văn phòng 3 ngày, cuối cùng cũng nhịn không được gọi điện triệu tập Cao C`ần “đập trứng bị vỏ trứng cưa đứt tay” đến.

Cao C`ần vẫn ào băng bó vết thương, đi vào văn phòng.

“Anh có biết đám fans ở trước cổng sẽ gây ảnh hưởng lớn đến mức nào với Y Mã Đặc không?” Mã Thụy tức đến độ đập bàn. Hình ảnh của bản thân bị hủy thì thôi đi, khó khăn lắm Mã Duy Càn mới được đóng phim, mà mẫu báu to bằng cái móng tay thôi cũng không có, khắp báu đài là Thẩm Thận Nguyên Thẩm Thận Nguyên, hại ông ta ngay cả Hối Nguyên Thận Bảo (thuốc bổ thận) cũng nghe thành Thận Nguyên Hối Bảo...

Cao Càn nói: “Biết chứ, bọn họ đã ủng hộ album của Thẩm Thận Nguyên, ủng hộ phim của Thẩm Thận Nguyên, cống hiến số lượng tiêu thụ đĩa hát, cống hiến lượng vé rạp phim, gián tiếp tiếp tế cho tất cả cổ đông của Y Mã Đặc.”

Mã Thụy nổi sùng, nói: “Cậu đang nói tiếng người đó hả?”

“Anh nghe hiểu hay không hiểu?”

“...” Mã Thụy quay đài, đối diện với cửa kính mắng chửi Cao Càn suốt 30 giây, lúc bình tĩnh rã mới quay đài lại, nói: “Cậu mau chóng giải quyết chuyện này đi.”

Cao Càn đáp: “Rất dễ dàng, thu hồi quyết định chấm dứt hợp đồng với Thẩm Thận Nguyên là được.”

“Không thể được!” Mã Thụy nói chắc nịch.

Cao Càn rầu rĩ đáp: “Nếu như fans cứ tiếp tục gây rối như thế, chuyện này càng lúc sẽ càng không thể giải quyết. Đến lúc đó, có lẽ một số chân tướng nên bị phát hiện, không nên bị phát hiện sẽ đều bị phát hiện.”

Sắc mặt Mã Thụy kịch biến: “Lời đòn là do cậu tung ra!”

“Anh cảm thấy tôi sẽ tung ra lời đòn rằng anh mắt tinh như thằn sao?”
Cao Càn nhướn mày.

“...” Mã Thụy ngẫm nghĩ cũng thấy có lý.

Cao Càn thầm nói: tôi tuy rằng sẽ không tung ra lời đồn anh mắt tinh như thầm, nhưng có thể tung ra lời đồn Thẩm Thận Nguyên băng thanh ngọc khiết.

“Vậy cậu cảm thấy là ai?” Lời đồn vừa ly gián quan hệ giữa Thẩm Thận Nguyên và Mã Thụy, vừa lôi kéo quan hệ giữa Lỗ Thụy Dương và Thẩm Thận Nguyên, nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ thấy có một người làm như vậy. Mã Thụy hiếm có khi nào thông minh: “Có khi nào là Lỗ Thụy Dương không?”

“Chắc thê.”

Mã Thụy nỗi giận nói: “Ông ta rốt cuộc đang làm cái gì! Ông ta muốn ký thì Thẩm Thận Nguyên đi ký, chẳng lẽ ông ta còn mong tôi cản lại? Kỳ quái, vô duyên vô cớ lôi tôi xuống nước làm gì?”

Cao Càn thong thả thêm dẫu vào lửa, “Người cùng ngành là oan gia mà.”

Mã Thụy lần này không mắc lừa, hờ lạnh: “Quyết định của Hội đồng quản trị không thể thu hồi được, cậu nghĩ cách khác đi.”

“Chỉ cần tìm ra một công ty cho Thẩm Thận Nguyên là được rồi, đáng tiếc, cậu ta không muốn đến công ty giải trí LB.”

Mã Thụy hờnghỉ liếc anh: “Ý của cậu là sao?”

Cao Càn chậm rãi đáp: “Dưới Y Mã Đặc không phải còn một công ty môi giới đó sao?” Công ty môi giới này còn là lúc đầu Mã Thụy thấy Trương Phúc Mẫn lập một cái, mới tâm huyết dâng trào nhất định lập cho bằng được, cuối cùng, lập thì lập xong rồi đó, nhưng bản thân liền bỏ mặc không quản, nếu như không phải mấy năm nay Cao Càn rảnh rỗi để ý một chút, có lẽ đã sụp đổ từ lâu rồi.

Mã Thụy nghe anh ta nhắc đến lúc này mới nhớ ra, “Công ty đó còn tồn tại sao?”

“Còn chứ.”

“Cậu muốn Thẩm Thận Nguyên ký hợp đồng với công ty đó sao?” Mã Thụy cảm thấy khó tin, “Chỗ đó còn không bằng LB!”

Cao Càn đáp: “Nói đồng ý hay không đồng ý cần nêu lời thưa để đệm vào thế sao?”

Để Thẩm Thận Nguyên đến nơi khỉ ho cò gáy đó, Mã Thụy tất nhiên đồng ý. Ông ta ngẫm nghĩ, phất tay, nói: “Bất kể ra sao, cậu trước tiên hãy giải quyết đám fans trước cổng kia đi!”

“Được.” Cao Càn mở cửa ra, bước dài ra khỏi cửa, bất ngờ quay đầu lại nói: “Trương Phúc Mẫn cũng muốn ký hợp đồng với Thẩm Thận Nguyên.”

Mã Thụy cười lạnh nói: “Chỉ biết nhặt thứ tôi không cần.”

Cao Càn nói: “Tôi cũng cảm thấy Thẩm Thận Nguyên không thích hợp với Duy Kiệt.”

Mã Thụy lập tức nói: “Đúng vậy, đúng vậy, tốt hơn là nên ký ở cái... cái công ty đó đi.”

Cao Càn không bày tỏ thái độ, đóng cửa lại.

Buổi tối là thời gian nhóm nghiên cứu chiến lược phát triển của Thẩm Thận Nguyên gặp mặt.

Nhóm trưởng Cao Càn chỉ định địa điểm họp nhóm ở nhà Thẩm Thận Nguyên, trợ lý nhóm trưởng là Phong Á Luân phụ trách đỗ uống đỗ ăn vặt, kế toán trưởng La Thiếu Thành phụ trách trả tiền, ba thành viên còn lại phụ trách...

“Khoai tây chiên của hằng này chẳng ngon chút nào! Sư huynh cẩn thận, quái vật đến đây!”

“Chít chít.”

“... Giải quyết xong rồi. Cậu tiếp tục ăn đi.”

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 94: Bai Lộ (Thượng)

Dịch: Phong Bụi

Liên hoan, liên hoan, mở hội thảo.

Kiều Dĩ Hàng nhòm nhòm La Thiếu Thân đang bận rộn trong bếp, lại nhìn nhìn Đại Hồ trên màn hình game, nhỏ giọng hỏi: “La Thiếu biết chuyện Cự Linh Thân chưa?”

Thẩm Thận Nguyên chột dạ liếc vào bếp một cái, lắc đầu: “Em định tìm cơ hội, lặng lẽ đem hôn...”

“Đem hôn làm sao?” Phong Á Luân từ phòng bếp đi ra nhạy bén nghe được từ mâu chốt, lập tức dựng đứng hai tai.

“Đem hôn,” Thẩm Thận Nguyên lắp ba lắp bắp nói: “Đem hân doạ bay rã.”

Phong Á Luân cười nói: “Trông cậu đúng là rất giống đem hân doạ bay rã đấy.”

Kiều Dĩ Hàng lấy công lực năm đó cùng Tiểu Chu gạt Trương Tri và Soái Soái Soái, ra sức vỗ vỗ bả vai Thẩm Thận Nguyên nói: “Cậu ấy là nói định tìm thời gian kết hôn cùng La Thiếu đấy.”

Phong Á Luân kinh ngạc hỏi: “Nhanh như vậy à?” La Thiếu Thân thích Thẩm Thận Nguyên, Cao Cán biết, anh ta cũng biết, La Thiếu Thân và Thẩm Thận Nguyên dường như đã nảy sinh lửa tình, Cao Cán đoán được, anh ta cũng biết, nhưng lửa tình từ lúc nào đã biến thành lửa cháy phừng phùng rã? Quá trình thế nào? Tin tức chẳng cập nhật gì cả.

Từ lúc tu thành chính quả với Cao C`ân, cuộc đời Phong Á Luân đ`âu trở nên nhàn rỗi, ca hát đóng phim chỉ là tiêu khiển, thời gian rảnh chỉ dành để ý đến chuyện lớn chuyện nhỏ. Chuyện tình cảm, chốn v`ecủa các sư đệ đương nhiên là chuyện lớn. Tuy rằng anh ta rất hiếu kỳ tại sao bắt đ`äu từ anh ta, các sư đệ “ngay thẳng” ngoài dự đoán đ`äu càng lúc càng cong?

Thẩm Thận Nguyên đỏ bừng mặt, nói: “Cái này... cảm giác đến, ngăn không nổi thôi.”

Cao C`ân bưng khoai tây chiên ra, quay đ`äu nhìn La Thiếu Th`ân phía sau, nói: “Đã phát triển đến bước đó r`ồi sao?”

La Thiếu Th`ân mặt không đổi sắc, nói: “Xem ra là ngăn không nổi r`ồi.”

Thẩm Thận Nguyên u oán nhìn Ki`êu Dī Hàng, dường như đang nói, anh đào một cái hố to quá r`ồi đấy.

Ki`êu Dī Hàng tiếp tục vỗ vai cậu, lặng lẽ phát ra tín hiệu “Huynh đệ bảo trọng.”

La Thiếu Th`ân mở rượu vang đỏ ra.

Cao C`ân xua tay: “Tôi phải lái xe.”

Phong Á Luân hỏi Trương Tri và Ki`êu Dī Hàng: “Các cậu ai lái xe đến?”

Ki`êu Dī Hàng chỉ mình.

Phong Á Luân gọi Trương Tri qua uống rượu.

Ki`êu Dī Hàng có chút thèm thu`ồng, lặng lẽ hỏi Trương Tri: “Cậu mang bằng lái không?”

“Anh muốn uống cứ uống, tôi lái cho.”

Ki`êu Dī Hàng kiên trì hỏi: “Cậu có mang bằng lái không?”

“...Không. Nửa đêm không thể nào có cảnh sát giao thông l`àn mò ch`äu chực đ`äu.”

Y Mã Đặc ngoại trừ Thẩm Thận Nguyên ra tất cả mọi người nghe thấy bốn chữ cảnh sát giao thông đ`äu quay đ`äu nhìn Trương Tri, ánh mắt biếu đạt đủ chua sót đắng cay, đến mức khiến người không biết tình hình cũng phải lệ nóng quanh tròng. Trương Tri chịu không nổi, giọng điệu không chắc chắn hỏi: “Không thể nào trùng hợp vậy chứ?”

Ki`äu Dī Hàng nói: “Trước mỗi l`àn xảy ra chuyện tôi đ`äu nghĩ như vậy.”

Trương Tri: “...”

Cao C`än nói: “Gọi người lái thuê đi.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Dứt khoát ngủ nhà tôi đi.”

Cao C`än cúi đ`äu nhìn rượu vang trong ly La Thiếu Th`än, “nhà cậu có mấy gian phòng khách?”

“Một gian. Không phải anh thuê sao?” Thẩm Thận Nguyên nghi hoặc hỏi ngược lại.

Cao C`än quay sang La Thiếu Th`än, sâu xa lặp lại: “Một gian à.”

La Thiếu Th`än cầm chai rượu, lại thêm một chút vào ly của mình.

“...” Thẩm Thận Nguyên cảm thấy hình như mình vừa hiểu ra đi`äu gì, sau đó c`äu khẩn người khác đ`äu không hiểu.

Ki`äu Dī Hàng vỗ vai Thẩm Thận Nguyên, “Có gì... khục khục, muốn biết thì hỏi anh Á Luân.”

Phong Á Luân cười mà như không liếc anh một cái.

Ki`äu Dī Hàng tiếp tục coi như không có chuyện gì mà vỗ vai.

Thẩm Thận Nguyên thấp giọng nói: “Sư huynh, anh có thể đổi sang vai khác không? Em sợ ngày mai em dậy vai sẽ bên cao bên thấp mất.”

Kiều Dĩ Hàng dùng giọng điệu hàm hồ nói: “Cần cẩn thận chân cao chân thấp.”

Thẩm Thận Nguyên không nghe rõ: “Cái gì?”

Phong Á Luân nét cười càng sâu xa, “Tôi nghe thấy rõ đây.” Ngày hôm sau sau khi anh ta và Cao Càn cùng qua đêm liền chạy đến sân bay, vì vận động quá kịch liệt, đi lại không tiện, hại anh ta không thể không mua một cái nạng để giấu đi tư thế đi đường quái dị của mình. Sau đó chuyện này bị Nhan Túc Ngang biết, sau rã Cổ Chí Thanh cũng biết, cuối cùng, toàn thế giới biết. Anh ta nói: “Đây là vấn đề về kỹ thuật.”

Động tác kéo ghế của Cao Càn rõ ràng cứng ngắc.

Nếu như nói trên thế giới này có ai có thể chiêu tướng Cao Càn, không nghi ngờ gì chính là Phong Á Luân. Sau khi anh ta đánh một roi lập tức tặng một viên kẹo, “đương nhiên, cửa ải kỹ thuật này sau đó rất nhanh đã được khắc phục.”

Kiều Dĩ Hàng cũng theo đó mà xuống thang, “Đúng vậy, em đang nhắc nhở tiểu sư đệ thôi.”

Ý gì thê?

Thẩm Thận Nguyên: “...” là trạm buôn đưa chính của Y Mã Đặc, cậu ta cảm thấy chuyên môn của mình bị vùn vụt sâu sắc.

Vây quanh bàn ăn, hội thảo nghiên cứu chiến lược khoai chiên, dưa hấu, hạt dưa, rượu vang... chính thức bắt đầu.

Thẩm Thận Nguyên là chủ nhà, phát biển mở màn: “Chào đón tất cả mọi người, xin hãy ăn hết mình.”

Thế là mọi người bắt đầu ăn.

Cao C`ân là tổ trưởng tổ chiến lược đưa ra chủ đề của hội thảo: “hiện tại có 4 lựa chọn. Duy Kiệt, Giải trí LB thuộc tập đoàn TH, Giải Trí Tranh Phong do Mã Thụy nắm cổ phần và Duệ Trí Trùng Thiên do Nhan Duệ vừa thành lập.”

Ki`âu Dĩ Hàng mờ mịt hỏi: “Duệ Trí Trùng Thiên là cái gì?”

Trương Tri đáp: “là một công ty môi giới mới thành lập, hiện tại mới ký hợp đồng với hai người mẫu và hai người mới, bối cảnh là Nhan gia.”

Ki`âu Dĩ Hàng dùng khâu hình hỏi “Đại Th`ân”?

Trương Tri gật đầu.

La Thiếu Th`ân hỏi: “Giải trí Tranh Phong hình như có hai ca sĩ?”

“Đúng vậy, một người vừa kết thúc hợp đồng không lâu, xác định không ký tiếp, người còn lại đang đi hát ở quán bar.” Cao C`ân nói, “Có thể nói, công ty đó là đõbỏ của Mã gia.”

La Thiếu Th`ân chau mày hỏi: “Một cái vỏ rỗng?”

“Một cái vỏ rỗng.”

La Thiếu Th`ân trầm mặc. Nếu như chỉ là một cái vỏ rỗng, anh lúc nào cũng có thể làm một cái, chẳng cần phải ở dưới trướng của Mã gia, nhìn sắc mặt của Mã gia.

Trương Tri chậm rãi nói: “Kỳ thực Giải trí LB rất có sức ảnh hưởng trong giới điện ảnh.”

Cao C`ân nói: “Là quá có sức ảnh hưởng.” Tuy rằng công ty môi giới Nhan Túc Ngang xuất đạo là Duy Kiệt, nhưng lúc phát triển trong giới điện ảnh, Lỗ Thụy Dương thông qua Giải trí LB đã đưa đến cho anh ta không ít lợi ích. Thời đại của Nhan Túc Ngang không thể lặp lại ngoại trừ thiên phú toàn năng và nỗ lực của bản thân anh ta v`ehát hò diễn xuất và nhảy múa ra cũng không thể không kể đến bối cảnh hùng hậu. Bất kể Nhan Túc Ngang

và Nhan gia có mẫu thuẫn đến thế nào, thì trong mắt người ngoài anh ta vẫn là đại công tử của Nhan gia. Sau này anh ta đi Mỹ ngoại trừ muối ở cùng với Tằng Bạch thì muối tránh khỏi tầm ảnh hưởng của gia tộc cũng là một nguyên nhân.

Phong Á Luân nói: “Thận Nguyên gia nhập LB, phát triển trên lĩnh vực điện ảnh sẽ càng thuận lợi.”

Cao Càn nói: “Tôi đã là Lỗ Thuy Dương không giở trò.”

Lỗ Thuy Dương có thể không giở trò sao?

...

Những người khác đều cảm thấy đáp án này không đáng để trả lời.

Thẩm Thận Nguyên nói: “Cho nên, vẫn là Duy Kiệt?”

La Thiếu Thìn và Cao Càn đưa mắt nhìn nhau, đều không hài lòng với kết luận này.

La Thiếu Thìn nói: “Tỷ lệ Trương Phúc Mẫn sửa đi đâu kiêng là bao nhiêu?”

“không lớn lắm.” Cao Càn đột nhiên nghĩ đến điều gì, “Có điều có thể thử xem. Trương Phúc Mẫn gần đây có hoạt động gì?”

Câu hỏi này đương nhiên là hỏi Trương Tri.

Trương Tri ngây ra, “Chú hai gần đây rất ít vui vẻ,” Nhà mà cậu ta nói đương nhiên là nhà chính của Trương gia, “Nghe nói chú ấy vừa chia tay bạn gái, đang trong giai đoạn thất tình.”

Cao Càn cười. “Vậy ông ta nhất định sẽ đi đến một nơi.”

Thảo luận tuy rằng chưa lập tức đưa ra kết luận, nhưng ít nhất có tiến triển, không khí tiếp đó trở nên thoải mái hơn. Bất điều còn cùnぐ buôn dưa giới Showbiz, sau rã cứ hai ba người nói chuyện với nhau.

Kì ầu Dĩ Hàng và Thẩm Thận Nguyên nhớ nhung game vẫn đang treo, cứ 10 phút lại chạy đi xem một lần, sau rã thấy chạy đi chạy lại phiền quá, dứt khoát đưa máy tính lên bàn.

La Thiếu Thân đang nói chuyện cổ phiếu với Cao Cảnh bất ngờ quay đầu hỏi Thẩm Thận Nguyên, “ID trong game của cậu là gì?”

“Đại Hà” Thẩm Thận Nguyên vô thức trả lời, sau đó ngẩng đầu hỏi, “La Thiếu cũng chơi game sao?”

La Thiếu Thân mỉm cười nói: “Đăng ký giúp tôi một cái đi.”

“...” Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Anh định đăng ký tài khoản gì?”

La Thiếu Thân nghi hoặc hỏi: “Có những lựa chọn gì?”

“Có chứ.” Kì ầu Dĩ Hàng nín cười nói “Có nam và nữ.”

La Thiếu Thân hỏi Thẩm Thận Nguyên: “Cậu là nam hay nữ?”

“có nam có nữ. Đại Hà là nữ.”

“Nam tên là gì?”

“... Đại Dương.”

“Cái nào lợi hại hơn?”

“Đại Hà”

“Đăng ký giúp tôi tài khoản nam.”

“Ồ.” Thẩm Thận Nguyên thở dài thật sâu. Kỳ thực cậu ta rất kỳ vọng sẽ giúp La Thiếu đăng ký một tài khoản nữ.

Trương Tri và Kì ầu Dĩ Hàng thở dài thật sâu, mới chỉ qua vài câu mà cả clone cũng bại lộ rã.

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 95: Đại Lộ (Trung)

Dịch: Phong Bụi

Bình tĩnh, bình tĩnh, quá bình tĩnh

Thẩm Thận Nguyên thuận tiện hỏi tư liệu cá nhân của La Thiếu Thàn, bao gồm sổ chứng minh thư nhân dân. La Thiếu Thàn dứt khoát đưa ví tiề́n cho cậu.

Thẩm Thận Nguyên lúc nhận ví tiề́n còn chưa cảm thấy gì, đợi đến lúc ngã xuống mới phát hiện ánh mắt những người khác nhìn mình có chút kỳ quái, “Ví tiề́n có vấn đề sao?”

“Không.” Mọi người ăn ý lắc đầu.

“...ID tên là gì?” Thẩm Thận Nguyên hỏi La Thiếu Thàn.

Kiều Dĩ Hàng nói: “Cậu không phải có cả hệ liệt thuỷ Đại Hồ Đại Hải Đại Dương sao? Xem xem có cái nào chưa bị đăng ký.”

Thẩm Thận Nguyên cố súc nhớ lại, Đại Giang, Đại Hà, Đại Khê(khê: suối), Đại Lưu đều bị đăng ký hết rã, cậu thử Đại Bộc Bố (thác nước), phát hiện cái này vẫn có thể, “Đại Bộc Bố?”

Mồ hôi lạnh trên trán Kiều Dĩ Hàng rất bộc bối.

La Thiếu Thàn không nói gì, nhìn Thẩm Thận Nguyên.

Thẩm Thận Nguyên lập tức cảm thấy bản thân nên kiểm điểm lại trình độ ngũ văn. “Hay là lấy tên dựa vào núi đi, Đại Phong (phong 峰: đỉnh núi) thế nào? Hay là Đại Loan (loan: dãy núi, 岚 pinyin luán)?

Trương Tri kinh ngạc hỏi: “Đại Noān?” (noān: 卵, pinyin: luǎn, trứng, t*nh hoàn)

Thẩm Thận Nguyên thấy cậu ta kinh ngạc cũng rất kinh ngạc, “Ừ, không hay sao?”

“Hơ...” Trương Tri ngập ngừng nói, “Cái này phải xem thái độ của chủ nhân r āi, nếu La Thiếu Th àn thích thì tôi rất muốn không can thiệp.” Cậu ta cố gắng tưởng tượng ra cảnh La Thiếu Th àn đội ID Đại Noān chạy khắp đường, d àn d àn túm tóm cười đ ày hiểu ý.

Ki àu D ī Hàng thấy biểu cảm của La Thiếu Th àn càng lúc càng thâm sâu khó dò, vội vàng giải vây cho tiểu sư đệ, “Không nhất định phải đặt Đại lên đ àu, anh cũng không phải họ Đại mà.”

Trương Tri cười nói: “Nếu như anh ta họ Đại thì không phải là đang câu dẫn La Thiếu ở rẽ sao?”

Thẩm Thận Nguyên mặt lập tức đỏ bừng, “Cái gì mà câu dẫn không câu dẫn, không phải, ai nói tôi nhất định là... ở dưới chứ...”

Í? Chuyện này còn không nhất định sao?

Ngay cả Cao C àn và Phong Á Luân đang thì th àm nói chuyện cũng ngừng lại.

Thấy vẻ mặt ngạc nhiên của bọn họ, Thẩm Thận Nguyên càng ngạc nhiên, “Mọi người đã quyết định r āi sao?”

Trương Tri vui mừng trên nỗi khổ của người khác, nhìn La Thiếu, cười nói: “Cái này không phải chúng tôi muốn quyết định là quyết định được phải không?”

Thẩm Thận Nguyên phát hiện buổi hội thảo hôm nay là một sai lầm lớn, bởi vì cậu từ đầu đến cuối đều rót hổ.

“Tên là Liệp Hồ(liép猎: săn, 狐 hồ) Tiên Sinh.” La Thiếu Thần bắt chọt bật ra một câu.

“Liệp Hồ(湖 hồ nước, Đại Hồ?” Trương Tri hỏi.

La Thiếu Thần thấy biểu cảm của cậu ta liền biết trong đầu cậu ta đang nghĩ đến chữ nào, thản nhiên nói: “Không cần rõ ràng như vậy, Hồ trong Hồ tinh là được.”

Thẩm Thận Nguyên: “...” Tại sao hai câu nói này liên kết lại khiến cậu ta có ảo giác La Thiếu Thần nói cậu là hồ tinh vậy?

La Thiếu Thần thấy cậu ngây ra, đưa ly rượu lên lắc lắc, thong thả nói: “Đăng ký xong chưa?”

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Anh muốn đầu tóc và khuôn mặt thế nào?”

La Thiếu Thần nói: “Chọn kiểu mà cậu thích.”

Thẩm Thận Nguyên ngẫm nghĩ, nhanh chóng chọn kiểu mình thích, nửa phút sau, một nam nhân tóc ngắn để ria mép mặc bộ đột thân thủ mê mang đứng trong thôn tân thủ.

Trương Tri đột nhiên nói: “Í? Cự Linh Thần nhanh vậy đã trở lại rồi.”

Thẩm Thận Nguyên nghe thấy ba chữ Cự Linh Thần lập tức trở nên rất có thần, nhanh chóng thoát khỏi game, đứng dậy: “Mọi người có cần uống chút sữa không?”

Cao Càn cúi đầu nhìn đồng hồ, “Không còn sớm nữa, phải về rồi. Chúng tôi về nhà uống.”

“Đúng rồi, hôm nay ngủ sớm chút, sáng sớm mai tôi đã hẹn đánh Thái Cực quyền với chú Dương.” Phong Á Luân vừa nói vừa đứng dậy, lúc đi ngang qua Thẩm Thận Nguyên, anh ta còn cố ý vỗ vai Thẩm Thận Nguyên, nhẹ giọng nói: “Yên tâm, phong thuỷ trong giới showbiz vẫn luôn

luân chuyển, tuyệt đối sẽ không phụ lòng người ngay thẳng luôn nỗ lực tiến lên.”

Thẩm Thận Nguyên lập tức đứng thẳng người: “Em chính là người ngay thẳng luôn nỗ lực tiến lên!”

“...Cứ duy trì nhé.”

Tiễn Cao Cẩn và Phong Á Luân đi rã, Trương Tri và Kí ầu Dĩ Hàng chào một tiếng rã đi vào phòng nghỉ cho khách, chỉ để lại La Thiếu Thàn và Thẩm Thận Nguyên mắt to trừng mắt nhỏ. “Hơ, anh có muốn chơi game một lúc không?” Cậu sau mới nhớ ra ID Liệp Hồ Tiên Sinh chưa add Cự Linh Thàn vào danh sách bạn bè, đương nhiên sẽ không nhìn thấy dòng chữ “Phu quân của Đại Hồ” trên đầu Cự Linh Thàn, thực sự không cần phải vội vàng thoát ra khỏi game như vậy.

La Thiếu Thàn dứt khoát trả lời: “Được.”

Thẩm Thận Nguyên dùng ID của La Thiếu Thàn đăng nhập vào game, sau đó đặt máy trước mặt La Thiếu Thàn: “Chúng ta làm nhiệm vụ tân thủ trước nhé?”

La Thiếu Thàn thong thả ăn khoai tây chiên, uống rượu vang: “Cự Linh Thàn là bạn trong game à?”

Thẩm Thận Nguyên cố sức miêu tả thật qua loa: “Bạn của tỷ phu.”

Khi một người rất ít khi miêu tả qua loa lại đột nhiên miêu tả qua loa liền nói rõ chuyện này không qua loa chút nào. La Thiếu Thàn nhìn cậu: “Cậu ta không phải đang onl sao? Gọi đến cùng chơi đi.”

“...” Id Đại Bộc Bố ấy chính là để dùng cho cậu mà. Thẩm Thận Nguyên mồ hôi lạnh như mưa: “Gọi thế nào?”

La Thiếu Thàn chỉ vào vị trí loa: “Hình như rất nhiều người nói chuyện ở chỗ này?” Anh lại chỉ vào kênh thế giới: “Còn có chỗ này nữa?”

Ngón tay Thẩm Thận Nguyên đặt trên bàn phím, lặng lẽ 10 giây, sau đó run rẩy hỏi: “Cự Linh Thân ba chữ này viết thế nào vậy?”

La Thiếu Thân ôm lấy vai của cậu, sau đó ra sức ôm về phía mình: “Có chuyện gì cẩn nói với tôi không?”

Vai Thẩm Thận Nguyên áp vào vai anh ta, tim đập thùng thình: “Ha ha ha, kỳ thực cũng chẳng có chuyện gì.”

“Bình thường nói như vậy đều là có chuyện.”

“Tôi nghe đây.” Bàn tay đặt trên vai cậu của La Thiếu Thân khẽ nhấc lên, nhẹ nhàng vuốt ve tai cậu.

Thẩm Thận Nguyên cảm thấy da mình nhạy cảm đến gần như nổ tung rầm!

“Có điều chỉ nghe nói thật.” La Thiếu Thân dựa gần cậu, mũi chạm vào vành tai, không động đậy.

“Anh có phải uống say rồi không?” Thẩm Thận Nguyên ngừng một chút, lẩm bẩm nói: “Nếu không thì là tôi uống say rồi...”

Ngón tay La Thiếu Thân đùa nghịch tai cậu: “Chuyện nhỏ của cậu là gì thế?”

“... Chính là chơi game,” Thẩm Thận Nguyên bất an ngọ nguậy thân thể, “Thường hợp tác làm nhiệm vụ. Có một số nhiệm vụ rất đặc biệt, cần hai người cùng làm, sau đó, chính là như thế.”

“Nhiệm vụ game đặc biệt?”

“Đúng, chỉ là nhiệm vụ game.”

“Game tình yêu?”

“Không phải!”

“Game kết hôn?”

“Không có quá trình, không, ý tôi là, không có tình cảm, không, ý tôi là... không có...” Thẩm Thận Nguyên liếc trộm La Thiếu Thàn, nhưng không liếc được đến, chỉ có bên má nhè nhẹ cọ qua môi La Thiếu Thàn: “Đúng, chính là nhiệm vụ phu thê, phải kết hôn mới làm được.”

“Ồ.” La Thiếu Thàn nhàn nhạt ứng một tiếng.

...

Là mình nói không rõ hay là La Thiếu Thàn nghe không rõ?

Thẩm Thận Nguyên đã chuẩn bị đón nhận một trận cuồng phong bạo vũ lại bị mưa nhỏ tí tách trên mặt, cảm thấy rất bất an.

“Anh không có gì muốn nói sao?” Thẩm Thận Nguyên thăm dò hỏi.

La Thiếu Thàn đứng dậy nói: “Nói gì? Chơi game, hay là...” Anh dừng bước chân, cúi đầu nhìn cậu: “Cậu đã mang tình cảm thật vào?”

“đương nhiên không có!” Thẩm Thận Nguyên kích động chỉ tay lên trời thề “Chỉ là chơi đùa mà thôi!”

“Chơi đùa?”

“Chơi trong chơi game!”

“Đến lúc uống sữa rã.” La Thiếu Thàn đi vào phòng bếp rót sữa.

Thẩm Thận Nguyên thở phào một hơi, nằm trên sofa một lúc, lại cảm thấy mình lo lắng thái quá. La Thiếu là đàn ông hơn 30 tuổi rã, sóng gió gì cũng đã trải qua, sao có thể so đo cái tên gọi phu thê trên mạng, mình đúng là căng thẳng vô lý! Nhất định thấy tỷ phu ghen tuông quá nhiều cho nên mới nghĩ La Thiếu cũng giống vậy. La Thiếu người lớn như vậy, tuyệt đối sẽ không so đo.

Cậu ta vừa nghĩ vừa cảm thấy thoải mái, dứt khoát bò dậy add ID của Kí ầu Dĩ Hàng, Trương Tri và Cự Linh Thàn vào.

[Mật]

Tiểu Châu: La Thiếu?

Liệp Hồ Tiên Sinh: Sư tỷ.

Tiểu Châu:...

Tiểu Châu: Tại sao trong đài tôi lại thoáng qua hình ảnh La Thiếu ngay ngô gọi mình là sư tỷ nhỉ?

Liệp Hồ Tiên Sinh: Hỗng rää à?

Tiểu Châu: Bọn tôi đang ở cùng Cự Linh Thàn, lân sau dẫn La Thiếu đi thăng cấp nhé. Hai người tự chơi đi.

Liệp Hồ Tiên Sinh: Em nói hết rää.

Tiểu Châu: Nhưng mà bên ngoài thấy yên ắng, có nghe thấy bạo hành gia đình đâu?

Liệp Hồ Tiên Sinh: ==

Liệp Hồ Tiên Sinh: La Thiếu là người trưởng thành.

Tiểu Châu: (⊙o⊙)

Tiểu Châu: Hiểu rää. Yên tâm, anh và Tri Tri sẽ bịt tai để ngủ, ngủ ngon!

Có phải đã hiểu nhầm gì rää không...

Thẩm Thận Nguyên muốn đứng dậy gõ cửa, vừa quay ra liền thấy cốc sữa La Thiếu Thàn đưa đến: “Tôi mang anh đi làm quen game một chút nhé?”

“Được.” La Thiếu Thần ngẩng đầu nhìn đèn điện, “Chỗ này sáng quá, lãng phí điện, vào phòng chơi đi.”

“...Về phòng?” Thẩm Thận Nguyên kinh ngạc.

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 96: Đại Lộ (Hạ)

Dịch: Phong Bụi

Phòng tắm, phòng tắm, trong phòng tắm

“Đúng, trước khi ngủ nhớ đánh răng rửa mặt.” La Thiếu Thân nhận lấy cốc của cậu, đuổi cậu vào phòng.

Thẩm Thận Nguyên nhìn giường lớn mà đắn đo. Tuy rằng giường lớn thật đấy, hai người cũng có thể ngủ vừa, nhưng mà... cô nam quả nam... lừa gian rơm... cậu quay đầu nhìn về phía phòng ngủ của khách. Quan trọng nhất là, không biết hiệu quả cách âm thế nào.

Cậu mở tủ quần áo lật tìm áo ngủ và quần lót để thay.

Quần tam giác hay quần đùi cởi ra trông gợi cảm hơn?

Cậu tưởng tượng mình và La Thiếu ôm nhau...

Quần tam giác đi.

Cậu rút chiếc quần lót và một tấm áo ngủ chỉ cần kéo đai là có thể bung ra, chạy vào phòng tắm.

La Thiếu Thân sắp xếp đồ đạc xong xuôi quay lại thì đã là nửa tiếng sau, nhưng cánh cửa phòng tắm vẫn cứ đóng, tiếng nước rào rào, cửa kính mờ mịt có thể nhìn thấy hơi nước mịt mù và bóng người thấp thoáng bên trong.

Anh thuận tay đặt máy tính lên mặt bàn, cởi cúc áo, kéo ghế nhấp mắt dưỡng thần.

Đại khái qua 15 phút sau tiếng nước ngừng lại, không lâu sau liền vang lên tiếng máy sấy tóc, khó khăn lắm mới đợi được máy sấy tóc dừng, tiếng cửa kéo mới vang lên.

Thẩm Thận Nguyên sấy một kiểu tóc khá cool, dùng chút keo làm mai tóc cong cong, mang theo mùi hương xen lẫn giữa da đầu tắm, da đầu gội và nước hoa, đi ra khỏi phòng tắm, “La Thiếu?”

La Thiếu Thân mở mắt ra, nhìn cậu ngây ra một lúc, mới bất động thanh sắc đứng dậy, nói: “đến lượt tôi rã.”

“Ây ây ây.” Thẩm Thận Nguyên nhường đường, đợi đến khi La Thiếu Thân đi vào rã mới nhớ ra La Thiếu Thân không mang theo gì cả, lập tức lấy ra áo ngủ và quần lót mới từ trong tủ quần áo ra, cửa cũng không thèm gõ liền đưa cả vào.

La Thiếu Thân vừa cởi áo, trong gương phản hiện hình dáng tinh tráng của anh, một thân hình tuyệt đẹp như tượng mà nhà điêu khắc luôn mơ ước.

Thẩm Thận Nguyên đặt quần áo lên giá, gioi tay sờ sờ bắp thịt của anh: “Chắc chắn, cần phải luyện bao lâu mới có thể luyện đến mức độ này?”

La Thiếu Thân chậm rãi cởi quần, gấp xong đặt lên giá, túi quần hướng lên trên: “Nếu như muốn luyện, lần sau cùng đi đến phòng thể hình.”

“Được.”

“Đừng như luyện piano nửa đường lại bỏ.”

“...Đấy là tình huống đặc biệt.” Cho dù cậu có muốn tiếp tục, cô giáo cũng chẳng chịu nhận. Trừ phi cô ấy tin rằng cậu từng là La Lâm Lâm... Bỏ thêm một khoản học phí nữa có vẻ đáng tin hơn.

“Tôi có thể dạy cậu.”

“Nếu như phiền phức quá thì không cần dạy cũng được.” Thẩm Thận Nguyên nói xong phát hiện La Thiếu Thần đã cởi sạch đầm, ngay cả quần lót cũng không chừa. Cậu liếc trộm mấy cái, thầm ước lượng kích thước mà chắc lưỡi, lắp bắp nói: “Tôi đi ra trước, anh từ từ tắm đi.”

Thân thể Thẩm Thận Nguyên vừa quay 108 độ, liền bị La Thiếu Thần ôm lấy eo thuận thế dán lên tường, dùng thân thể và cánh tay giam giữ.

Thẩm Thận Nguyên kinh ngạc hỏi: “Ở ngay đây sao?”

“Cái gì?” La Thiếu Thần tủm tỉm cười, hỏi ngược lại.

Thẩm Thận Nguyên tự biết đã lỡ lời, vội bổ sung nói: “Ý tôi là, anh định tắm ở đây sao?”

“Hay là đến bồn phun nước trong công viên?”

“Chỗ đó đêm tối lạnh lắm.”

“Sẽ bị quản lý công viên đuổi.”

“Còn bị người ta vây xem nữa.”

“Còn có muỗi.”

“... Tốt hơn là ở đây thôi.”

“Được.” La Thiếu Thần nghiêng người hôn môi cậu.

Thẩm Thận Nguyên ngửa đầu đáp lại.

Hai người hôn một lúc, La Thiếu Thần ngừng lại hỏi: “có giống tình tiết trong phim không?”

“Vị trí của chúng ta đổi một chút thì càng tốt.”

La Thiếu Thần chột dạ học hỏi: “Nếu như đổi vị trí, cậu sẽ làm gì?”

Thẩm Thận Nguyên rất nghiêm túc đáp: “Xoa xoa đùi, nâng đùi...” trong quá trình nói, La Thiếu Thàn làm theo y như vậy, “...lên.”

“Thê này?” tay của La Thiếu Thàn từ đài gối của cậu chầm chậm vuốt ve đến gốc đùi, sau đó lại vuốt ve trở lại.

Vì không để La Thiếu Thàn trong quá trình vuốt ve đánh mất mục tiêu, Thẩm Thận Nguyên chỉ có thể vừa đứng một chân vừa giơ đùi lên, vừa phải đáp trả lại vuốt ve của La Thiếu Thàn đối với mình... Khổ sở biết bao!

Thân thể La Thiếu Thàn gắt gao dán vào cậu, gân đến mức cậu gân như cho rằng sấp khâm vào nhau, nhưng tiếp xúc da thịt vẫn dừng lại ở mức dùng tay cách quan lót vuốt ve men theo đường cong của mông, cảm giác nồng nhiệt lại xa cách này sấp khiến Thẩm Thận Nguyên phát điên, đặc biệt là quan lót đã bị mình chống đỡ đến cực hạn.

Sớm biết vậy đã không mặc quần lót rã. Đã mặc áo ngủ, còn mặc quần lót làm gì!

Thẩm Thận Nguyên hạ chân xuống, lòng nóng như lửa đốt cởi phăng quần lót.

“...” La Thiếu Thàn kéo cậu lên, thuận chân đá quần lót ra, dán vào cậu, mạnh mẽ hôn lên môi cậu.

Thẩm Thận Nguyên ôm bả vai anh, nồng nhiệt đáp lại.

Cọ sát thân thể đã khiến nhiệt tình của hai người đài được đốt lên đến đỉnh điểm.

Thẩm Thận Nguyên bắt đài không thoả mãn, thở dốc.

Cho dù đôi mắt của La Thiếu Thàn đã bị tình dục chinh phục, nhưng vẫn giữ lại lý trí nhất định. Anh giơ tay sờ đến túi quần đã đặt sẵn sàng, lấy ra một tuýp cao thuốc.

Thẩm Thận Nguyên vốn đã không còn tinh táo, mắt liếc thấy vật đó, thân thể lập tức cứng lại: “Sao anh lại có thứ này?”

La Thiếu Thàn liếm vành tai của cậu, như nguyện nhìn thấy thân thể đối phương dần đỏ lên dưới sự khiêu khích của mình, tâm tình tốt trả lời: “Có chuẩn bị mới không lo. Cậu thả lỏng.”

Toàn thân Thẩm Thận Nguyên căng thẳng, ngay cả dục vọng cũng giảm bớt một nửa, chột dạ hỏi: “Làm thế nào thả lỏng được?”

La Thiếu Thàn nhéo nhéo mông cậu.

Thẩm Thận Nguyên càng căng thẳng hơn.

La Thiếu Thàn bất đắc dĩ ôm chặt cậu: “Nếu như cậu sợ, chúng ta có thể để hôm khác...”

“Hôm nay đi!” Thẩm Thận Nguyên nghiên răng nghiên lợi nói.

“...” La Thiếu Thàn vỗ vỗ eo cậu.

Thẩm Thận Nguyên nói: “Phải nghĩ cách.”

“Đúng rã, có chút lạnh.”

“Vuốt ve tiếp?” Tay Thẩm Thận Nguyên di chuyển trên lưng La Thiếu Thàn.

La Thiếu Thàn ôm cậu cười.

Thẩm Thận Nguyên gượng gạo vỗ vỗ lưng anh: “Đừng cười nữa, thời gian rất quý báu.”

La Thiếu Thàn sợ cậu lại nói ra những lời khiến người ta không nhịn được cười, dứt khoát hôn môi cậu.

Thẩm Thận Nguyên rất muốn đắm mình, nhưng trước mắt cứ có một tuýp cao thuốc đong đưa, ảnh hưởng đến tâm tình nhập cuộc của cậu. Đợi

đã, ai nói cao thuốc nhất định là để cho cậu dùng, có thể là để...

“Ừm, cao thuốc...” Cậu khẽ đẩy La Thiếu Thàn ra, “là để ai dùng vậy?”

La Thiếu Thàn không nói gì nhìn cậu.

“...” Thẩm Thận Nguyên biết điều gì nói: “Được rồi, tôi tiếp tục thả lỏng.”

“Hay là hát một bài hát thiêú nhi?”

“Bài hát thiêú nhi? Được được, hát cái gì? Anh gợi điệu trước đi?”

“Hươu bõ đang chạy bộ...”

“Đúng, hươu bõ đang chạy bộ... đang chạy bộ, câu sau là gì...”

“Hươu mẹ tập thể dục buổi sáng.”

“Hươu bõ đang chạy bộ, hươu mẹ tập thể dục buổi sáng, hươu con...”

“Lạc điệu rã. 553, 552...”

“Ồ, Hươu bõ đang chạy bộ, hươu mẹ... A...” Tiếng hát đột ngột chuyển thành tiếng thét, Thẩm Thận Nguyên ngửa cổ lên, hít sâu hai cái, ra sức thả lỏng.

La Thiếu Thàn vừa khống chế bản thân, vừa ôm lấy cậu, nhẹ nhàng vuốt ve thân thể cậu.

Thẩm Thận Nguyên khe khẽ thở dốc nói: “Tiếp, tiếp tục...”

“Hươu bõ đang chạy bộ...”

“Không phải, là ở dưới... A!”

Kí Ái Dĩ Hàng hỏi Trương Tri: “Cậu có nghe thấy tiếng gì không?”

Trương Tri đang đánh quái, đài không ngẩng lên nói: “Không phải không nghe thấy bạo hành gia đình sao? Tức là cách âm của phòng khá tốt, cho dù có cường bạo cũng không nghe thấy được.”

Vừa nói xong, bọn họ liền nghe thấy loáng thoáng có tiếng “A.”

Kiều Dĩ Hàng đong đong thời dừng động tác.

Kiều Dĩ Hàng định đứng dậy, bị Trương Tri kéo lại.

“Không phải thực sự có bạo hành gia đình đây chứ?” Kiều Dĩ Hàng tràn đầy hoài nghi, dù sao ấn tượng mà La Thiếu Thành tạo ra cho người khác vẫn luôn rất nghiêm túc... lạnh khốc.

Trương Tri nói: “Thẩm Thận Nguyên cao mét tám mươi, không phải một phân tám mươi, nếu như thực sự đánh nhau, cậu ta cho dù không đánh lại được thì cũng biết chạy.”

“Chẳng may La Thiếu đánh úp, nháy mắt liền đánh ngất cậu ta thì sao?” Kiều Dĩ Hàng hỏi xong, lại tự mình trả lời, “Đúng rã, như vậy thì Thẩm Nguyên cũng không kêu được.”

“Cho nên hắn là...” Trương Tri nhanh chóng thoát game, ném máy tính sang một bên, trông mong nhìn Kiều Dĩ Hàng.

Kiều Dĩ Hàng không biết nói gì, “Chỗ này là phòng ngủ cho khách của nhà Thẩm Thận Nguyên.”

“Cho nên nhập gia tuỳ tục. Không có lý nào lúc bọn họ đánh nhau kịch liệt mà chúng ta lại đi ngủ cả.” Trương Tri cởi phăng áo của mình, “Hơn nữa như thế này càng kích thích!”

Kiều Dĩ Hàng nói: “Cậu ở dưới thì tôi sẽ xem xét.”

Khuôn mặt nhiệt tình phùng phùng của Trương Tri lập tức cứng lại.

Kiều Dĩ Hàng vỗ vỗ đài cậu ta: “Ngoan ngoãn ngủ đi.”

Trương Tri: “...”

Thẩm Thận Nguyên ngày hôm sau tỉnh dậy phát hiện mình bị cảm, rõ ràng rất buốt ngủ, nhưng cái mũi bị tắc khiến cậu hít thở không thông, ngủ cũng ngủ không thoái mái. Cậu nướng một lúc vẫn quyết định dậy.

Đi ra khỏi phòng liền nhìn thấy bóng dáng bận rộn của La Thiếu Thành quay lưng lại phòng.

“Chào buổi sáng.” Tiếng của Thẩm Thận Nguyên nhẹ như thì thầm.

Nhưng La Thiếu Thành vẫn nghe thấy, đột ngột quay đầu lại: “Rửa mặt xong lại ăn sáng.”

“Ồ.” Thẩm Thận Nguyên ngoan ngoãn đi vào phòng tắm rửa mặt, đánh răng được một lúc thì nhớ đến đám Kiều Dĩ Hàng, lại chạy ra hỏi: “Sư huynh và tỷ phu đâu?”

“Đã đi từ sớm rồi.” La Thiếu Thành ngẩng đầu nhìn cậu một cái: “Đừng để kem đánh răng rơi xuống đất.”

“Ồ.” Thẩm Thận Nguyên trở lại phòng tắm, đánh răng xong mới đi ra.

La Thiếu Thành đặt đĩa hoa quả lên bàn.

Thẩm Thận Nguyên chặc lưỡi nói: “Thịnh soạn như vậy... đây là rau và hoa quả?”

“Còn có cháo đậu đỏ. Ăn thanh đạm một chút, có thể tránh bị trĩ.”

“...” Thẩm Thận Nguyên trợn mắt há mồm nhìn anh: “Tôi không có.”

La Thiếu Thành nói: “Phòng trước vẫn hơn. Lúc trẻ không bao dưỡng, già rã sẽ phiền lắm.”

“Hơ, tôi cảm thấy vẫn ổn.” Thẩm Thận Nguyên gãi gãi đầu, “Tôi qua tôi quá căng thẳng, kỳ thực sự cảm rã... khu, cái đó, vẫn, vẫn ổn.”

La Thiếu Thần thản định nhìn khuôn mặt đỏ như quả cà chua của cậu, gật đầu nói: “Là lỗi của tôi, lần đầu ở trên giường vẫn tốt hơn.”

“Đúng vậy, đúng có hơi mệt.”

“Lần sau sẽ ở trên giường.”

“Được.”

“Qua mấy ngày nữa, nghỉ ngơi một chút.”

“Hơ, được, cảm ơn.”

“Nên mà.”

Thẩm Thận Nguyên: “...” Tuy rằng rất vui khi La Thiếu Thần quan tâm mình, nhưng mà, dùng giọng điệu nghiêm túc như bảo vệ lãnh thổ có khi nào hơi quá rää không?

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 97: Đàm Phán (Thượng)

Dịch: Phong Bụi

Ly hôn, ly hôn, không dễ dàng

Cả ngày rảnh rỗi, Thẩm Thận Nguyên vốn định vào game nói rõ với Cự Linh Thần, ví dụ như gần đây thời tiết chuyển lạnh, chúng ta tụ họp rầm rộ lại tách ra thôi, nhưng cậu online cả ngày mà không thấy Cự Linh Thần xuất hiện, mà La Thiếu Thần vốn phải đi làm lại đi theo cậu luyện đến cấp 20.

“La Thiếu, hôm nay anh không có việc gì làm sao?” Thẩm Thận Nguyên cuối cùng cũng nhịn không được hỏi ra nghi hoặc trong lòng.

La Thiếu Thần thấy lạ nhìn cậu một cái: “Không phải tôi đang làm đây sao?”

Thẩm Thận Nguyên: “...” Đào khoáng trong game sao?

La Thiếu Thần hỏi: “Khoáng này có thể bán được bao nhiêu tiền?”

“Hơ...” Thẩm Thận Nguyên nói, “Thử bán xem sao?” Những số liệu thế này chỉ có Tiểu Chu là có thể thuận miệng đọc ra mà thôi. Năm đó khi cậu nghe thấy Tiểu Chu thuận miệng liền có thể đọc ra các thắng cảnh ở Bế Nghê Sơn còn thiếu chút nữa nhảy dựng.

La Thiếu Thần điêu khiển nhân vật lon ton chạy vào thành.

Thẩm Thận Nguyên nói: “Chỗc nữa tôi mua cho anh một con ngựa.”

“Ư.” La Thiếu Thần không chút ngượng ngùng nhận quà tặng.

Hai người nhìn nhau với ánh mắt rực rỡ, chạy đến trong thành, hệ thống đột ngột nhảy ra thông báo: Cự Linh Thân tiếp nhận yêu cầu kết bạn của bạn.

[Mật]

Cự Linh Thân: ???

La Thiếu Thân liếc Thẩm Thận Nguyên một cái.

Thẩm Thận Nguyên nghiêm chỉnh, mắt không liếc ngang liếc dọc.

[Mật]

Liệp Hồ Tiên Sinh: Bạn của Đại Hồ.

Cự Linh Thân: Ô.

Cự Linh Thân: Lúc nào thì cậu ta onl?

Thẩm Thận Nguyên không đợi La Thiếu Thân mở miệng liền nói: “Tôi lập tức onl, ly hôn với cậu ta!”

La Thiếu Thân vừa đưa laptop cho Thẩm Thận Nguyên vừa thong thả nói: “Không muốn ly hôn cũng không sao.”

Thẩm Thận Nguyên không dám nói gì, nhanh chóng đăng nhập, sau đó gọi Cự Linh Thân.

[Mật]

Đại Hồ Hôm nay chúng ta giải quyết mọi chuyện đi!

Cự Linh Thân: Sao tự nhiên lại tích cực thế?

Đại Hồ Tôi cảm thấy, cứ kéo dài không tốt cho chúng ta.

Cự Linh Thân: Được. Đợi tôi ở Thái Sơn.

Đại H ồ (○o○) chứ không phải nên đợi ở miếu Nguyệt Lão sao?

Cụ Linh Th ần: = = Đi miếu Nguyệt Lão làm gì? Chém Nguyệt Lão à?

Đại H ồ Ly hôn chứ làm gì.

Màn hình lập tức đóng băng.

Kỳ thực, kênh thế giới vẫn cứ đăng, loa vẫn cứ kêu, bóng người bên cạnh Đại H ồ vẫn cứ đi qua đi lại, nhưng Thẩm Thận Nguyên li ền cảm thấy, màn hình như bị đóng băng.

Một lúc lâu sau...

Đây là cảm nhận chủ quan của Thẩm Thận Nguyên, kỳ thực cũng chỉ khoảng 5-6 giây, khung chat mập đột nhiên nhảy lên.

[Mật]

Cụ Linh Th ần: Vỏ não của cậu lại hỏng r ồ hả?

Cụ Linh Th ần: Là cậu c ầu hôn trước đó! Cậu đang lừa kết hôn phải không? Là lừa kết hôn đúng không?

Cụ Linh Th ần: Cậu giõn mặt tui hả, cậu cho là kinh nghiệm phu thê kiêm dẽ lắm à?

Cụ Linh Th ần: Tui mang cậu đi luyện cấp lâu như vậy! Cậu hút cạn r ồ li ền muốn đi?!

Cụ Linh Th ần: Khôn kiết! (Cụ Linh Th ần chửi lạc đi, để tránh bị xử lý)

Cụ Linh Th ần: Tôi còn không chê cậu là nhân yêu, cậu lại dám nói đến ly hôn!

Cụ Linh Th ần: Cậu nói tôi xem nào!

...

Những chữ sau đó Thẩm Thận Nguyên không dám đọc nữa.

La Thiếu Thân lại đọc rất hứng thú: “Cậu đã cãi hôn thế nào vậy?”

Mắt và đầu của Thẩm Thận Nguyên cùng lúc đau. Tình hình hiện tại hẳn nên hình dung là loạn trong giặc ngoài? “Tôi không nhớ nữa, hình như là nói đùa.”

La Thiếu Thân nghiêng đầu nhìn cậu: “Hình như cậu còn chưa đùa với tôi như vậy?”

Thẩm Thận Nguyên cười khan: “Cũng không buồn cười đâu.”

“Tôi lại cảm thấy rất buồn cười.” La Thiếu Thân đứng dậy, “Không sớm nữa, thay quần áo đi ăn thôi.”

Thẩm Thận Nguyên chỉ mong như vậy, vội chèn một câu vào trong nốt hoả của Cự Linh Thân: Đi ăn cơm trước rã chốc nói sau!

Khi ăn cơm từ nhu cầu thăng hoa thành hưởng thụ, ăn cái gì liền trở thành một câu hỏi khó, đặc biệt là khi số người đối mặt với câu hỏi khó này vượt quá 1 người, độ khó của câu hỏi khó liền tăng lên gấp nhiều lần.

Thẩm Thận Nguyên đề nghị ăn đồ nướng, La Thiếu Thân phủ quyết.

Thẩm Thận Nguyên đề nghị ăn lâu, La Thiếu Thân phủ quyết.

La Thiếu Thân đề nghị ăn đồ chay, Thẩm Thận Nguyên phủ quyết.

...

Khi hai người họ còn đang trong quá trình đề nghị và phủ quyết thì điện thoại mời khách của Cao Cảnh liền gọi đến.

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Tôi có thể mang thêm một người nữa không?”

“La Thiếu?” Cao Càn ngẫm nghĩ một lúc nói: “Hai người một trước một sau đi vào.”

“Í?”

Từ lúc nhận điện thoại đến lúc đến nơi, Thẩm Thận Nguyên một mực suy nghĩ về câu nói đó. Trước khi xuống xe cậu hỏi La Thiếu Thân: “Chúng ta từ nay về sau có phải sẽ đều phải như thế này không?”

“Cái gì?”

“Một trước một sau xuất hiện tại nơi nào đó, tránh tai mắt quan sát chúng. Hoặc là, gây scandal với người khác, tránh tai mắt quan sát chúng.”

La Thiếu Thân thấy cậu chau mày mãi, vươn tay nắm lấy tay cậu nói: “Bạn họ không nắm bắt được bằng chứng thiết thực, chỉ có thể đưa ra những lời vô căn cứ, không cần phải lo lắng. Cậu chỉ cần là cậu là được.”

Thẩm Thận Nguyên lắc đầu nói: “Không thể như thế được.”

La Thiếu Thân nghi hoặc nhìn cậu.

Thẩm Thận Nguyên bật ngón tay nói: “Trước tiên, lắp máy camera trước cửa nhà anh và nhà tôi, lúc nào cũng quan sát động tĩnh bên ngoài. Đáng tiếc nhà tôi chỉ có một cầu thang, một cửa ra vào, trốn chạy không tiện. Mỗi lần ra ngoài trên xe nhất định phải chuẩn bị ba bộ quần áo để thay đổi. Đúng rồi, nghe nói hiện tại có loại mặt nạ có thể giả trang thành người khác, chúng ta tốt nhất là mua mấy cái, nói không chừng có lúc dùng đến.”

La Thiếu Thân thấy Thẩm Thận Nguyên càng nói càng hưng phấn, mặt gianh như phát sáng, bắt đắc dĩ lắc đầu nói: “Không bằng tìm pháp sư chuyển linh hồn cậu vào người chó con, tôi có thể quang minh chính đại ôm cậu.”

Thẩm Thận Nguyên túm lấy La Thiếu Thân đang định xuống xe, hỏi: “Lâm Lâm thế nào rồi?”

“Tiến triển tốt, Khải Trạch ngày nào cũng đưa cô bé đi học, mỗi tuần đều có một ngày hai bố con chơi đùa, Học Mẫn nói cô bé đã bắt đầu nói chuyện rồi.”

Thẩm Thận Nguyên thở dài nói: “Thật muốn tận mắt nhìn thấy cô bé.” Sau khi trải qua hoán đổi linh hồn, cậu đã có tình cảm đặc biệt với La Lâm Lâm, loại tình cảm này vừa không phải sự yêu chi âu của trưởng bối đối với văn bối, cũng không phải sự thương tiếc của người trưởng thành đối với đứa trẻ nhỏ, mà là một sự cảm thông do đã giao tiếp bằng tinh thần. Cho dù bọn họ chưa từng chính thức gặp mặt nhau, cũng chưa từng có bắt cứ cuộc trò chuyện hoặc tiếp xúc ánh mắt nào, nhưng cậu cảm thấy mình đã đi vào trái tim của La Lâm Lâm, thông qua đôi mắt của cô bé mà quan sát thế giới này, thông qua trái tim cô bé mà cảm nhận hết thảy mọi thứ xung quanh, với cùng một thân phận. đương nhiên, cảm giác này là đơn phương, La Lâm Lâm hoàn toàn không nảy sinh cộng hưởng, đây chính là lý do tại sao cho đến giờ cậu vẫn chưa từng đến La gia thăm La Lâm Lâm, vì không có lập trường.

La Thiếu Thần ôm lấy cổ cậu, khẽ cười nói: “Sẽ có cơ hội thôi.”

Thẩm Thận Nguyên kinh ngạc hỏi: “Anh định đưa tôi về nhà à?”

La Thiếu Thần nói: “Đợi thời cơ đến.”

Thẩm Thận Nguyên cảm thấy câu nói này của anh dường như có ý gì khác, vội nói: “Tôi chỉ cần đến với thân phận người qua đường A là được rồi.” Cậu hoàn toàn không muốn La Thiếu Thần hiểu nham mượn cơ hội này bức anh ta tỏ rõ thái độ.

La Thiếu Thần nói: “Đại trach La gia không phải Viện bảo tàng, người qua đường A không vào được đâu.”

“Hơ... Bạn bè bình thường là được.”

La Thiếu Thần nói: “Tôi sẽ không mang bạn bè bình thường về La gia.”

Thẩm Thận Nguyên: “...” Tại sao cậu cảm thấy hiện tại dường như không phải cậu đang bức La Thiếu Thần tỏ rõ thái độ mà càng giống như La Thiếu đang bức bách cậu tỏ rõ thái độ nhỉ?

“Cậu vào trước đi, tôi đem bàn chải ra lau xe một chút, chốc nữa sẽ vào.”

“Trời lạnh, đừng lau quá lâu.” Thẩm Thận Nguyên nhắc nhở.

“Nhiều nhất là một phút thôi.”

Thẩm Thận Nguyên: “...” Vậy căn bản chính là quá trình mang bàn chải ra rồi lại nhét trở về rồi?

Nơi Cao Cấp hẹn là Cẩm Viên, tầng 1 đến tầng 3 là nhà hàng, tầng 4 đến tầng 5 là quán bar.

Thẩm Thận Nguyên tiến vào phòng bao mà Cao Cấp đặt, là một phòng bao chứa được nhiều nhất 6 người, người phục vụ thấy cậu tiến vào, lập tức mang thức ăn đã đặt lên: một đĩa cơm chiên Dương Châu, một bát canh nấm hương.

Người phục vụ lịch sự cúi người nói: “Đồ ăn của ngài đã lên đủ.”

“...” Thẩm Thận Nguyên “Cảm ơn.”

Tuy rằng chỉ là một đĩa cơm chiên và một bát canh, nhưng đồ nhà hàng lớn làm ra, mùi vị vẫn rất cao cấp.

Thẩm Thận Nguyên vừa ăn vừa uống, đợi ăn xong cơm vẫn chưa thấy La Thiếu Thần lên, không khỏi cảm thấy sốt ruột, mang điện thoại ra định gọi lại vừa khéo Cao Cấp gọi qua.

“Cậu đang ở đâu đây?” Cao Cấp hỏi.

Thẩm Thận Nguyên đáp: “Nhà hàng, không phải anh bảo tôi lên sao?”

Cao Cấp nói: “Nhà hàng nào?”

“Cẩm Viên mà.” Thẩm Thận Nguyên cảm thấy Cao C`ân rất không bình thường, cứ như bị bệnh đặng trí.

“Trùng hợp vậy, tôi và giám đốc Mã cũng đang ở Cẩm Vien, tầng 6, phòng bao Hàng Mai, cậu đi lên đi.”

“Hả?”

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 98: Đàm Phán (Trung)

Dịch: Phong Bụi

La gia, La gia, đến La gia.

Phòng bao Hằng Mai rất dễ nhận biết, ở ngay đối diện nhà vệ sinh. Khi Thẩm Thận Nguyên đẩy cửa vào, Mã Thuy đang quay mặt vào màn hình lớn hát say sưa đây vẻ thâm tình, Mã Duy Càn đứng bên cạnh cầm lục lạc vũ reo hò, Cao Càn và hai người mới câu được câu không nói chuyện.

Mã Thuy thấy cậu đi vào, thịt trên mặt run rẩy cực kỳ rõ ràng, dường như là kết quả đấu tranh tư tưởng muốn chào lại không muốn chào. Mã Duy Càn lại rất thoái mái vẫy tay, “Anh Thẩm, lâu quá không gặp.”

Kỳ thực cũng không lâu lắm.

Thẩm Thận Nguyên nhớ lại cảnh Mã Duy Càn bị mình chuốc rượu, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười.

“Qua đây ngã.” Cao Càn gọi Thẩm Thận Nguyên lại.

Hai người mới cực kỳ lẽ phép đứng dậy gọi anh Thẩm. Tuy rằng việc Thẩm Thận Nguyên rời Y Mã Đặc đã quyết định, nhưng người trong Showbiz, phong thuỷ luân lưu chuyển, chẳng ai biết được ngày nào đó có cơ hội đóng phim cùng nhau, cho nên khách sáo một chút cũng chẳng sao.

Thẩm Thận Nguyên mờ mịt ngã lại gần Cao Càn.

Cao Càn thấp giọng nói: “Xem kịch đi.”

“...” Thẩm Thận Nguyên nghi hoặc nói: “Nghi ên ngẫm kỹ nǎng diễn của giám đốc Mã sao?”

Cao Cần cúi đầu nhìn đồng hồ “Là diễn từ bản chất thật.”

Thẩm Thận Nguyên nhớ đến La Thiếu Thần đang vê sinh xe, vội vàng rút điện thoại ra nói: “La Thiếu vẫn chưa biết tôi đã lên rồi.”

Cao Cần ấn tay cậu lại: “Tạm thời anh ta không lên đâu.”

“Tại sao?”

“Vì có anh ta thì vở kịch này không hay nữa rồi.”

Đang nói thì cửa bị gõ hai cái, đẩy vào.

Thẩm Thận Nguyên quay đầu nhìn, không ngờ là Trương Phúc Mân. Số lần cậu gặp mặt Trương Phúc Mân chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, trong ấn tượng Trương Phúc Mân vẫn luôn là hình tượng người đàn ông trung niên thành đạt phong độ ngoài người, nhưng hôm nay ông ta mặc áo da quấn bò, không khỏi cảm thấy ngạc nhiên.

Mã Thuy nhìn thấy Trương Phúc Mân cũng không cảm thấy ngạc nhiên, cười lạnh nói: “Tài chính Duy Kiệt lại có vấn đề rồi? Lại không mua nổi rượu uống à?”

Trương Phúc Mân một tay cầm ly rượu vang đỏ, một tay kẹp điếu thuốc, cười ha ha đóng cửa lại: “Vừa rồi bên cạnh đặt cược, một người bảo là động đất, một người bảo là King Kong trèo cây, chỉ có tôi đoán đúng, là giám đốc Mã đang hát.”

Mã Thuy trừng mắt nhìn ông ta, “Nhìn đức hạnh thối tha không có tiền đồ đó của anh, nhất định lại bị đá rồi!”

Trương Phúc Mân nói: “Hết cách, trên thế giới này chỉ có một người phụ nữ tốt, giám đốc Mã đã cướp đi rồi.”

Mã Thuy đắc ý nói: “Vợ tôi chẳng ý kiến gì hết.”

Trương Phúc Mãn nói: “Ý tôi là lệnh đường (mẹ).”

Mã Thuy ném micro đi, lao đến.

Cao Càn đột ngột xem vào nói: “Nghe nói Y Mã Đặc định mời Đại thần trở lại?”

Mã Thuy vừa nghe Cao Càn giấm lên nỗi đau của Trương Phúc Mãn, lập tức đắc ý nói: “Đúng vậy, mau chóng mời Nhan Túc Ngang về đi, mấy người đó của công ty anh tôi chẳng thấy ai coi được cả, một khuôn mặt mấy người dùng, đến hiện tại tôi cũng chẳng thể phân biệt được ai với ai nữa.”

Trương Phúc Mãn cười nói: “So với Nhan Túc Ngang, tôi lại có hứng thú với Phong Á Luân hơn, thế nào?”

Cao Càn nói: “Vậy phải xem giá giám đốc Trương bỏ ra rã.”

“Giá cả dễ thương lượng mà. Nếu như giám đốc Cao chịu qua cùng, vậy thì càng tốt hơn nữa.” Trương Phúc Mãn trăng tròn mời người trước mặt Mã Thuy. “Tổng giám đốc Cao, chức vụ này cậu thấy thế nào?”

Cao Càn vẫn chưa đáp lời, Mã Thuy bị bỏ mặc một bên cuối cùng nhảy dựng: “Trương Phúc Mãn, anh ít nằm mơ giữa ban ngày đi! Người của Y Mã Đặc một người anh cũng đừng hòng mang đi!”

“Vậy sao?” Trương Phúc Mãn quét mắt qua Thẩm Thận Nguyên, không cho ý kiến.

Cao Càn phụ họa nói: “Đúng vậy, lần này rất xin lỗi, giám đốc Mã đã quyết định để Thẩm Thận Nguyên vào Giải trí Tranh Phong rã.”

“Ồ? Vẫn thuộc Mã thị sao?” Trương Phúc Mãn nhìn Mã Thuy.

Mã Thuy khó xử. Vừa muốn nói để Thẩm Thận Nguyên đến Giải trí Tranh Phong là kế tạm thời, lại không muốn dễ dàng cho Trương Phúc Mãn, đấu tranh tư tưởng một lúc, địch ý tích luỹ theo năm tháng với

Trương Phúc Mân đã chiến thắng sự ghét bỏ Thẩm Thận Nguyên, “Đúng vậy, cậu ta vào Giải trí Tranh Phong, anh đừng có mơ.”

Trương Phúc Mân nói: “Chỗ nhỏ bé như vậy...” Ông ta nói xong, đột nhiên ý thức ra đi đâu giờ, quay đầu nhìn Cao Càn.

Cao Càn cười tủm tỉm nói tiếp: “Giải trí Tranh Phong bị bỏ hoang một thời gian, nhưng lần này giám đốc Mã đã hạ quyết tâm dùng Giải trí Tranh Phong toàn lực lăng xê Thẩm Thận Nguyên, cho nên nhất định sẽ phát huy tác dụng, giám đốc Trương xin hãy chờ mà xem.”

Hạ quyết tâm dùng Giải trí Tranh Phong toàn lực lăng xê Thẩm Thận Nguyên?

Mã Thuy nhất thời có cảm giác như nuốt phải ruồi. Lúc đầu ông ta đuổi Thẩm Thận Nguyên ra khỏi Y Mã Đặc hoàn toàn không phải để cho cậu ta riêng một công ty môi giới để phát triển con đường nghệ thuật của cậu ta! Nhưng trước mặt Trương Phúc Mân, dù thế nào ông ta cũng cố chống đỡ.

Trương Phúc Mân cười ha ha, nhưng không cắn câu, quay đầu nói với Mã Thuy: “Uống rượu đi?”

Mã Thuy không thèm nói: “Uống rượu với anh chẳng có vị gì!”

“Hoa quyên đi.”

“Hoa quyên với anh càng vô vị.”

“Đúng, lần nào anh cũng thua mà.”

“Ai nói lần nào tôi cũng thua, còn nhớ lần đầu tiên chúng ta hoa quyên chử, là tôi thắng đó.”

“Vậy thêm lần nữa đi, xem anh có thể thắng nữa không.”

“Sao lại không chử?” Mã Thuy tức giận lại bị Trương Phúc Mân kéo sang một bên hoa quyên.

Cao C`àn nói với Thẩm Thận Nguyên: “Nếu như không có việc gì thì ngã một lúc, có việc thì cứ đi trước đi.”

Thẩm Thận Nguyên nhớ đến La Thiếu Th`ân vẫn ở dưới tầng, lập tức lòng nóng như lửa đốt, chào Mã Thuy và Trương Phúc Mân một cái rã vội vội vàng vàng đi xuống tầng. Đến đại sảnh của Cẩm Viên, cậu gọi điện nhưng lại thấy máy bận. Cậu chạy đến bãi đỗ xe, phát hiện La Thiếu Th`ân đang mở cửa xe gọi điện thoại.

La Thiếu Th`ân từ kính chiếu hậu nhìn thấy cậu lại g`ần, vẫy vẫy tay với cậu, chỉ chỉ vào cửa xe bên phải.

Thẩm Thận Nguyên nhảy lên xe, liền nghe thấy La Thiếu Th`ân nói: “Chuyện này không cần suy nghĩ, không thể được.”

Đối phương không biết lại nói gì nữa, khẩu khí của La Thiếu Th`ân càng thêm cứng rắn: “Lúc trước chúng ta nói là cung cấp tin tức trong tình huống an toàn, đi vào hang cọp rõ ràng không nằm trong giao ước.” Anh ngừng một lát, lại nói: “Điều anh nói tôi sẽ lưu ý.”

Thẩm Thận Nguyên đợi anh gác điện thoại mới hỏi: “Đồ Lạc Văn?”

La Thiếu Th`ân nói: “Anh ta nói đã tìm được đường dây Lỗ Thuy Dương dùng Mã Ngọc rửa tiền, nhưng ông ta làm rất cao minh, hiện tại cũng không có bất kỳ chứng cứ nào có thể đủ để chứng minh Lỗ Thuy Dương và Mã Ngọc có liên hệ, cho nên không thể làm chứng cứ khởi tố.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Mã Ngọc rửa tiền giúp Lỗ Thuy Dương?”

“Chính là qua những khoản đầu tư. Điều này liền giải thích được tại sao Mã Ngọc có thể được phân chia tiền đến thế, vì có một phần là của Lỗ Thuy Dương. Mục Tất Tín, Mục Tất Thành, Mã Ngọc, Lỗ Thuy Dương bốn người hợp tác buôn bán ma tuý, một người phụ trách tiếp hàng, một người phụ trách phân tán đến Đông Nam Á, một người phụ trách rửa tiền, một người phụ trách tiêu thụ trong nước.”

“Cho nên mục tiêu hiện tại của chúng ta hiện giờ là bắt Lỗ Thuy Dương?”

“Đó là mục tiêu của cảnh sát.”

“Nhưng bọn hắn đã hại La Khải Tùng.”

La Thiếu Thần vươn tay ôm lấy vai cậu, “Tôi sẽ không bỏ qua cho ông ta, nhưng càng không thể mạo hiểm sự an toàn của cậu.”

Thẩm Thận Nguyên nghi hoặc hỏi: “Tôi có gì có thể mạo hiểm? Ý anh là, chú Giản?”

“Hiện tại vẫn chưa biết mục đích của Lỗ Thuy Dương là gì, đừng hành động bất cẩn. Tôi vừa nhìn thấy xe của Trương Phúc Mẫn, mọi người nói chuyện gì thê?” La Thiếu Thần vừa hỏi xong, điện thoại liền vang lên, anh tiếp điện thoại, nói hai câu liền cúp máy, “Bác có chuyện tìm tôi, tôi đi đến đại trạch một chuyến.”

Thẩm Thận Nguyên thấy anh nhìn mình, vội vàng nói: “Tôi có thể tự gọi xe về”

La Thiếu Thần hỏi: “Cậu có muốn gặp Lâm Lâm không?”

“Hôm nay?”

“Cậu còn muốn chọn ngày lành tháng tốt sao?”

“Nhưng mà tôi chưa chuẩn bị gì cả.” trong tưởng tượng của Thẩm Thận Nguyên, lần đầu tiên cậu là La Lâm Lâm gấp mặt nhất định phải cố gắng để lại ấn tượng tốt ca đối phương, cho nên không thể thiếu quà gấp mặt.

La Thiếu Thần nói: “Còn một chút thời gian, chúng ta có thể vừa nói vừa rã cậu gấp phải chuyện gì, vừa đi siêu thị xem có gì có thể mua không.”

“Được.”

La Thiếu Thàn khởi động xe, Thẩm Thận Nguyên liền kề lại cuộc đố thoại giữa Cao Càn, Mã Thụy và Trương Phúc Mẫn trong phòng bao vừa rồi.

La Thiếu Thàn hiểu ngay nói: “Cao Càn là muối trai cò đánh nhau, người đắc lợi.” Có điều Mã Thụy dễ lừa, Trương Phúc Mẫn lại khó gạt, phải xem Cao Càn cuối cùng muốn đặt cược ở bên nào rồi.

Trở về đại trạch La gia đã hơn 9 giờ, đèn trong đại sảnh vẫn sáng trưng, La Học Mẫn và La Khải Trạch hai người ngồi trong phòng ăn vừa uống rượu vang vừa trò chuyện. Khi La Khải Tùng và La Học Giai vẫn còn, quan hệ giữa bốn người bọn họ không tốt lắm, tuy rằng không đến mức như người xa lạ, nhưng sẽ không ngồi cùng nhau nói chuyện đêm khuya. Thế nhưng sau khi La Học Giai và La Khải Tùng mất rồi, quan hệ giữa La Học Mẫn và La Khải Trạch càng lúc càng thân thiết, không những phổi hợp ăn ý trong công việc, mà lúc riêng tư cũng sẽ quan tâm chúng riêng của nhau, số lần ngồi cùng nhau nói chuyện sau khi tan làm như thế này ngày càng nhiều.

La Học Mẫn thấy La Thiếu Thàn và Thẩm Thận Nguyên cùng vào cửa, hơi ngạc nhiên, nhưng vẻ mặt vẫn không có gì khác hỏi: “Ăn cơm chưa?”

Thẩm Thận Nguyên lập tức nhớ ra. Cậu đã ăn cơm chiên Dương Châu ở Cẩm Viên, nhưng La Thiếu Thàn một mình ở trong xe vẫn chưa ăn gì, cậu đang định mở miệng, liền nghe thấy La Thiếu Thàn nói: “Ăn rồi.”

La Học Mẫn nhìn Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Không giới thiệu chút sao?”

Thẩm Thận Nguyên căng thẳng, không biết La Thiếu Thàn sẽ giới thiệu mình thế nào, nếu như nói toạc ra quan hệ giữa hai người, cậu nên tỏ ra thế nào đây? Cậu và La Học Mẫn cũng coi như ở cùng một thời gian, đương nhiên biết tác phong và thủ đoạn của vị chỉ cả La gia này.

La Thiếu Thàn nói: “Bạn bè.”

Tuy rằng là đáp án trong dự kiến nhưng Thẩm Thận Nguyên vẫn cảm thấy thất vọng.

La Thiếu Thàn nói: “Em lên tìm bác.”

Thẩm Thận Nguyên vốn định đi theo La Thiếu Thàn, nhưng bị La Học Mẫn gọi lại: “Cùng ngã nói chuyện đi.”

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 99: Đàm Phán (Hạ)

Dịch: Phong Bụi

Bạn bè, bạn bè, bạn bè tốt.

Chiều cao từ mức ngang lên nhìn La Học Mẫn đến nhìn xuống La Học Mẫn, sự thay đổi góc nhìn trực tiếp kéo ra cảm giác gần gũi còn sót lại của Thẩm Thận Nguyên đối với La Học Mẫn. cậu hít một hơi thật sâu, đưa búp bê phuong Tây mua cho La Lâm Lâm hai tay đưa cho La Khải Trạch: “Đây là quà cho Lâm Lâm.”

La Khải Trạch khẽ ngạc nhiên, lúc trước anh ta vẫn luôn chạy đông chạy tây, rất ít khi lộ mặt ở La gia, không người đối phuong vừa nhìn đã nhận ra mình. Anh ta một tay nhận lấy quà, thản nhiên gật đầu, sâu xa nói: “Có lòng rã, cảm ơn.”

La Học Mẫn nói: “Xưng hô thế nào nhỉ?”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Em là Thẩm Thận Nguyên, là bạn của La Thiếu, lúc trước từng hợp tác làm album.”

La Học Mẫn và La Khải Trạch đương nhiên biết cậu là ai. Vì quan hệ của La Khải Tùng, bọn họ rất quan tâm đến vụ án buôn bán thuốc phiện, Thẩm Thận Nguyên lúc đây bị cho là kẻ hiền nghi số 1, tất nhiên cũng ở trong danh sách quan tâm. Hỏi chẳng qua là không muốn đối phuong cảm thấy bọn họ đã nắm rất nhiều tư liệu liên quan đến cậu mà thôi.

“Ồ, Thẩm tiên sinh.” La Học Mẫn thăm dò nói: “Thiếu Thanh rất ít khi dẫn bạn vène.”

Thẩm Thận Nguyên vội nói: “Là vừa khoẻ ăn xong cơm, em không có xe, nên La Thiếu dự định đưa em về, lại đúng lúc La lão tiên sinh gọi điện đến cho nên tiện đường rẽ qua mà thôi.”

La Học Mẫn cười hỏi La Khải Trạch: “Thiếu Thân đưa em về nhà bao giờ chưa?”

La Khải Trạch nói: “Em có xe.”

La Học Mẫn thở dài nói: “Xem ra không có xe vẫn tốt hơn.”

Thẩm Thận Nguyên chỉ biết cười xoà.

La Học Mẫn nhìn ra sự căng thẳng của cậu, cười nói: “Không cần câu nệ, chúng tôi hiếm khi thấy bạn của Thiếu Thân khó trách nêu lời, cứ coi như tuỳ tiện nói chuyện thôi, cậu muốn uống gì?”

“...Sữa.” Thân ơi, để tôi ngủ luôn đi cho rã.

“Lâm Lâm cũng thích uống sữa.” La Học Mẫn vừa vào nhà bếp rót sữa vừa nói.

Thẩm Thận Nguyên nắm bắt cơ hội hỏi: “Lâm Lâm thế nào rã? Tình thân đã tốt hơn chưa?”

La Khải Trạch nói: “Cũng ổn.”

La Học Mẫn rất nhanh mang sữa ra, đặt trước mặt Thẩm Thận Nguyên: “Rất nhiều người đều hỏi thương thế của Lâm Lâm đã khỏi chưa, sức khoẻ thế nào, cậu là người đầu tiên hỏi tinh tế đến vậy.”

Thẩm Thận Nguyên kinh ngạc, cho là cô đã nhìn ra dấu vết gì. La Học Mẫn nói tiếp: “Xem ra Thiếu Thân đã xem cậu như một nửa người nhà, chuyện gì cũng nói với cậu.”

“Hơ.” Đối diện với người sảo như La Học Mẫn, Thẩm Thận Nguyên rõ ràng có chút không đỡ được, chỉ có thể vừa cà khinston La Thiếu nhanh nhanh xuống lầu, vừa uống sữa.

La Khải Trạch không hứng thú với Thẩm Thận Nguyên, thấy La Học Mẫn và Thẩm Thận Nguyên có vẻ sẽ nói chuyện lâu, liền tìm cớ lên lầu. Thẩm Thận Nguyên tuy không hy vọng đơn độc đối mặt với La Học Mẫn, nhưng La Học Mẫn rõ ràng không có ý định rời khỏi.

“Cậu có quen biết Khải Tùng không? Hồi trước cậu ta rất hay đi lại với giới Showbiz.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Từng gặp mặt nhưng không nói chuyện.”

La Học Mẫn nói: “Cậu và Thiếu Thần sau khi Khải Tùng xảy ra chuyện mới thân nhau phải không?”

Thẩm Thận Nguyên gần như phục sát đất với khả năng phán đoán của La Học Mẫn, “Có thể nói như vậy.”

“Tôi tin là không liên quan đến vụ án buôn ma tuý.”

Thẩm Thận Nguyên ngây người, trong tim nhất thời ấm áp, tuy rằng hiện tại cậu không phải La Lâm Lâm, nhưng cảm giác La Học Mẫn tạo cho cậu vẫn ấm áp như vậy.

Ngón tay La Học Mẫn khe khẽ điểm lên mặt bàn, đứng dậy nói: “Xin lỗi, tôi vẫn còn việc công phải giải quyết, xin phép vậy. Thiếu Thần không biết muốn nói chuyện đến lúc nào nữa, tôi lên tầng mang hai quyển sách cho cậu, thuận tiện giúp nó giúp cậu.”

Thẩm Thận Nguyên cảm kích nói: “Làm phiền chị rồi.”

La Học Mẫn lên tầng, tự động đi đến ngoài cửa thư phòng gỗ cửa.

Trong thư phòng yên tĩnh nửa phút mới thấy La Thiếu Thần ra mở cửa.

La Học Mẫn nói: “Bạn của cậu vẫn còn đợi dưới kia.”

La Thiếu Thần nói: “Em sẽ nhanh xuống thôi.”

“Được. Chị đi lấy hai quyển sách cho cậu ấy.” La Học Mẫn nói, nhìn một cái về phía La Định Âu.

La Định Âu vỗ tay nói: “Học Mẫn con cũng vào đây.”

La Học Mẫn thấy sắc mặt ông âm trầm, bước chân cũng trở nên nặng nề

“Đóng cửa lại.” La Định Âu nói.

Kỳ thực câu nói này là thừa, vì cho dù ông không nói, La Thiếu Thành cũng đã đóng cửa lại, nhưng La Học Mẫn từ câu nói đó có thể ý thức được chuyện mà La Định Âu định nói tiếp theo nhất định rất nghiêm trọng, rất bí mật.

La Học Mẫn và La Thiếu Thành ngồi xuống, không khí vô hình trung trở nên nặng nề

La Định Âu nói: “Vốn những chuyện này ta định nhờ Thiếu Thành đi điều tra, nhưng hiện tại con là người chèo chống La thị, ta nghĩ, con biết thì càng tốt.”

La Học Mẫn đoán: “Chuyện của Khải Tùng và Học Giai sao?”

La Định Âu trầm giọng nói: “Ta là cha của chúng, ta không thể để chúng chết một cách oan uổng.”

La Học Mẫn nói: “Ba, ba nói đi, cần làm những gì, con nhất định sẽ hoàn thành!”

La Định Âu nhìn La Thiếu Thành, La Thiếu Thành chậm rãi nói: “Hiện tại phía cảnh sát hoài nghi phía sau vụ án buôn ma tuý này có 4 đầu sỏ, Mục Tất Tín, Mục Tất Thành, Mã Ngọc và Lỗ Thụy Dương.”

“Lỗ Thụy Dương?” La Học Mẫn chau mày nói: “Nhà bọn họ không phải đã nỗ lực rất nhiều năm mới tẩy trắng khỏi hắc đạo sao? Tại sao lại đi lên con đường cũ?”

La Thiếu Thần nói: “Chẳng ai chê tiềng nói cả.”

La Định Âu cười lạnh: “Tẩy trắng? Con cho rằng bọn họ mấy năm nay thực sự trong sạch sao? Buôn ma tuý gì đó thì không nói, những chuyện phạm pháp bọn họ làm vô cùng nghiêm trọng. Đồ lão lúc đầu giành giật một miếng đất với bọn họ, suýt chút nữa bị người ta bắn chết!”

La Học Mẫn chau mày: “Nói như vậy, kế hoạch Tinh La Thành lúc trước ông ta tranh đoạt với chúng ta, chẳng lẽ Khải Tùng và Học Giai không phải ngẫu nhiên?”

La Định Âu nói: “Ta gọi con đến chính là muốn nói điều này. Thiếu Thần nói với ta, Lỗ Thuy Dương gần đây một mực nhắm vào Giản Tĩnh Niên, Giản Tĩnh Niên không phải đang giữ miếng đất đối diện Tinh La Thành, định mở một trung tâm văn hóa bao gồm nhà hát, viện bảo tàng và viện triển lãm đó sao?”

La Học Mẫn gật đầu nói: “Đúng vậy, trung tâm văn hóa của bọn họ và Tinh La Thành của chúng ta là kế hoạch Song Tử của thành phố trong năm nay. Chúng ta xây dựng quảng trường, siêu thị, khu vui chơi cỡ nhỏ và khách sạn 5 sao bạch kim lớn nhất thành phố.” Cô lập tức hiểu ra: “Mục đích của Lỗ Thuy Dương chính là kế hoạch Song Tử?”

La Định Âu nói: “Con còn nhớ di ngôn của Học Giai chứ?”

“Con bé đã viết một bản kế hoạch về việc kiến thiết Tinh La Thành, con đã xem, kế hoạch rất hay, nhưng vốn đầu tư quá lớn, chỉ dựa vào La thị thì không thể làm được.” La Học Mẫn nói: “Là Lỗ Thuy Dương bảo Mục Tất Tín xúi giục Học Giai tìm người hợp tác xây dựng Tinh La Thành? Dùng Mã Ngọc đối phó Khải Tùng, Dùng Mục Tất Tín đối phó Học Giai... đây chính là nguyên nhân Khải Tùng và Học Giai bị hại sao?”

La Định Âu nói: “Trong thành phố người có năng lực hợp tác xây dựng Tinh La Thành chỉ có mấy người, Mã gia, Nhan gia, Mục gia và Lỗ Thuy Dương, Trương gia từ trước nay độc lai độc vãng, rất ít khi hợp tác với người khác. Nếu như chúng ta thực sự thông qua kế hoạch của Học Giai tức là tặng một nửa Tinh La Thành cho Lỗ Thuy Dương rồi!”

La Học Mẫn lập tức đẩy ghế đứng lên đi ra ngoài.

“Đứng lại! Con đi đâu!” La Định Âu hỏi.

La Học Mẫn dừng lại trước cửa, tay nắm nắm đấm cửa, trầm mặc một lúc lâu mới chậm rãi quay trở lại, hỏi La Thiếu Thàn: “Em nói là bên cảnh sát đã biết tất cả những hành động của Lỗ Thụy Dương?”

La Thiếu Thàn nói: “Nhưng không có chứng cứ. Lỗ Thụy Dương rất ranh ma, buôn ma tuý là do hai anh em Mục Tất Tín và Mục Tất Thành làm, rửa tiền là do Mã Ngọc làm, từ đầu đến cuối đều là ông chủ phía sau màn, căn bản không lộ mặt. Cảnh sát nghi ngờ ông ta, cũng chỉ là hoài nghi, không có bất cứ bằng chứng nào.”

La Học Mẫn bình tĩnh lại: “Không có chuyện gì là chặt chẽ không dấu vết cả, chỉ cần đã làm, nhất định sẽ để lại dấu vết.”

La Định Âu nói: “Ta muốn để Khải Trạch và Lâm Lâm đi Anh.”

La Học Mẫn rất nhanh liền hiểu dụng ý của ông, gật đầu nói: “Bạn họ ra nước ngoài rồi chúng ta càng yên tâm vật lộn với chúng.”

La Định Âu nói: “Con đi bàn với Khải Trạch đi.”

“Vâng.” La Học Mẫn không chút do dự đi ra ngoài.

Thư phòng rất nhanh chỉ còn lại hai người La Định Âu và La Thiếu Thàn.

La Định Âu nhìn La Thiếu Thàn, chậm rãi nói: “Con lúc trước dùng sức mạnh của La thị, nói là muốn đi tra vụ án, có phải là vì cậu nghệ sĩ tên là Thẩm Thận Nguyên?”

La Thiếu Thàn không nói gì.

La Định Âu tự nói tiếp: “Con vì lăng xê cậu ta mà làm album cho cậu ta, còn đặc biệt gây chuyện với Mã Thụy.”

La Thiếu Thàn cuối cùng mở miệng nói: “Cậu ta đối với con mà nói là vô cùng quan trọng.”

“Ta đã từng nói, không muốn con bước vào vết xe đổ của Khải Tùng, không muốn con lún sâu vào giới Showbiz. Con thích viết nhạc thì cứ việc nhạc, nhưng chuyện khác người khác thì vẫn nên tránh xa.”

“Hại Khải Tùng không phải là giới Showbiz.”

La Định Âu nhìn anh, ánh mắt dẩn dẩn từ không đằng tình đến hiểu rõ: “Cậu ta thực sự rất quan trọng với con.”

La Thiếu Thàn không phủ định.

“Ta là bác con, không phải cha ruột, những chuyện này vốn không nên do ta quản, nhưng hiện tại cha con không có ở đây, ta là bác không thể tro mắt nhìn con đi sai đường mà ngã yên không để tâm. Nếu không sau này cha con, mẹ con, anh trai con, còn cả bản thân con, đều sẽ trách ta.” Hai tay La Định Âu chống bàn, chậm chạp đứng lên nói: “Hôm nay con nói rõ với ta, rất quan trọng mà con nói là quan trọng đến thế nào? Là bạn bè sao?”

La Thiếu Thàn nói: “Nhiều hơn bạn bè một chút.”

“Bạn bè tốt?” ánh mắt La Định Âu sáng quắc, “Nếu như chỉ là bạn bè tốt theo nghĩa thông thường, bác không can thiệp, đó là quyền kết bạn của con.”

La Thiếu Thàn chậm rãi ngẩng đầu lên, bình tĩnh nói: “Bác, thời gian này con không muốn tăng thêm phiền não cho bác.”

La Định Âu sắc mặt trắng bệch, chậm rãi quay người, lặng lẽ nhìn bóng phản chiếu trên giá sách thuỷ tinh. La Thiếu Thàn ngã nơi đó, không nói năng gì, không một lời phản kháng.

Rất lâu sau, La Định Âu mới mệt mỏi nói: “Con đi ra đi.”

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 100: Đôi Sách (Thượng)

Dịch: Phong Bụi

Thương lượng, thương lượng, không thương lượng.

La Thiếu Thàn đi xuống cầu thang, liền nhìn thấy Thẩm Thận Nguyên một mình quay lưng lại với anh trên sô pha, ngẩng buồm nghịch chiếc cốc thuỷ tinh trong tay, tâm trạng phiền loạn lập tức ổn định, vỗ vỗ tay vịn cầu thang nói: “Về nhà thôi.”

Thẩm Thận Nguyên nghe thấy giọng anh, lập tức thở phào, nhanh nhẹn đứng dậy nói: “Được, ơ, đợi đã, tôi bỏ cốc vào nhà bếp đã.” Tuy rằng vú Triệu yêu thương chiêu chuộng La Lâm Lâm hết mực, nhưng lại đặt ra rất nhiều quy định với những người khác. Một trong những quy định đó chính là đỗ dùng ăn uống sau khi dùng xong phải đặt vào trong máy rửa chén. Thẩm Thận Nguyên tuân thủ quy định này theo thói quen, tráng qua cốc với nước rồi đặt vào trong máy rửa chén, sau đó mới đi ra.

La Thiếu Thàn cười mà như không nói: “Thích ứng tốt lắm.”

Thẩm Thận Nguyên ngây ra một chút, có chút chưa hiểu ngữ cảnh câu nói của anh: “Vú Triệu quy định rõ mà.”

“Quy định đối với người nhà La gia.” La Thiếu Thàn mở cửa.

Thẩm Thận Nguyên đi ra khỏi cửa mới phản ứng lại ý trong câu nói của anh, cười gượng nói: “Quen rồi.”

“Duy trì đi.”

Gặp phải xe theo dõi trước cửa nhà Thẩm Thận Nguyên tuyệt đối không phải lần đầu tiên, nhưng La Thiếu Thần cảm thấy lần này khác với những lần trước. Vì lần này người theo dõi rất quen. La Thiếu Thần để xe dừng trước cửa tiểu khu, đi xuống xe, gõ gõ cửa kính xe theo dõi.

Cửa sổ xe mở một nửa, Đô Lạc Văn đang hút thuốc, “Hi, khéo vậy nhỉ.”

La Thiếu Thần nói: “Thì ra là trùng hợp, không làm phiền nữa.”

“Đợi đã.” Đô Lạc Văn thấy anh định đi, lập tức xuống xe đuổi theo, “Đề nghị của tôi cậu suy nghĩ thế nào rõ?”

La Thiếu Thần đâu cũng không thèm quay lại nói: “Từ trước đến giờ chưa từng xem xét.”

Đô Lạc Văn nói: “Kỳ thực, tôi không cần ý kiến của cậu.”

Bước chân La Thiếu Thần khụng lại, chậm chạp quay đầu lại, ánh mắt trở nên thâm trầm mà nguy hiểm: “Đừng kéo cậu ta vào việc này.”

Đô Lạc Văn nhún vai nói: “Không phải tôi làm, người kéo cậu ta vào là Lỗ Thuỷ Dương và Giản Tĩnh Niên, tôi chỉ muốn tìm một con đường để mọi người dễ đi hơn một chút.”

“Cảnh sát Đô?” Thẩm Thận Nguyên xuống xe, kinh ngạc nhìn anh ta, nói: “Sao anh lại ở đây? Lại phải chấp hành công vụ à?”

Đô Lạc Văn nói: “Không, chỉ là đi tản bộ sau bữa tối, thuận tiện đến thăm cậu. Áo khoác của cậu trông oách thật.”

La Thiếu Thần lườm một cái cảnh cáo.

Thẩm Thận Nguyên rung rung cái áo khoác nói: “Cảm ơn, khi nào anh rảnh tôi có thể dẫn anh đi mua một cái.”

Đô Lạc Văn không để tâm đến sự cảnh cáo của La Thiếu Thần, nói: “Không cần, cảm ơn, kỳ thực tôi có một chuyện muốn thương lượng với

cậu.”

“Cảnh sát Đồlái xe đến nhất định rất mệt, tôi tiễn anh ta đến khách sạn nghỉ ngơi.” La Thiếu Thàn chen vào giữa hai người, kéo vai ĐôLạc Văn đi về phía xe.

“Xe của tôi ở phía sau anh.” ĐôLạc Văn nắm ngược lại cánh tay anh, ngón tay chỉ sau lưng.

La Thiếu Thàn ném chìa khoá cho Thẩm Thận Nguyên, “Trước hãy đỗ xe của tôi vào gara nhà cậu.”

ĐôLạc Văn nhân lúc La Thiếu Thàn quay người nói chuyện với Thẩm Thận Nguyên, tránh ra khỏi sự ngăn trở của La Thiếu Thàn, nói với Thẩm Thận Nguyên: “Lỗ Thuy Dương mới là người hại cậu, mục đích của ông ta chính là dùng cậu để khống chế Giản Tĩnh Niên, tôi cần cậu gia nhập Giải trí LB!”

La Thiếu Thàn quay người cho ĐôLạc Văn một đấm vào bụng.

ĐôLạc Văn đau đớn khom lưng, một tay chống đất, gian nan ngẩng đầu nhìn Thẩm Thận Nguyên, “Trên thế giới này rất nhiều tội phạm, tôi làm cảnh sát không bắt Lỗ Thuy Dương thì có thể bắt người khác. Tôi không lo không có cơm ăn, có lẽ Thư ký Liên Hợp Quốc còn gấp phải vấn đề cắt giảm biên chế trước tôi.”

Anh ta xoa bụng, chậm chậm đứng dậy, sau đó lùi sau hai bước, giữ khoảng cách an toàn với La Thiếu Thàn, “Không bắt được Lỗ Thuy Dương thì người chịu thiệt là các cậu. Điều Lỗ Thuy Dương muốn chính là Tinh La Thành và trung tâm văn hoá. Người như ông ta tôi gấp như rã, luôn cho rằng bản thân nắm giữ mọi thứ trong tay, không đạt được mục đích thì không chịu thôi. Hiện tại tôi đang cho các cậu cơ hội, hợp tác với tôi người được lợi là các cậu.”

“Bắt tội phạm vốn là trách nhiệm của cảnh sát, trách nhiệm của chúng tôi là nộp thuế, để các anh không bị chết đói.” La Thiếu Thàn bước về phía

trước hai bước, kéo gần khoảng cách giữa hai người, “Cảnh sát chết đói tất nhiên không bị cắt giảm biên chế.”

Đỗ Lạc Văn nói: “Lý luận rất hay, nhưng cần chú trọng hiện thực. Hiện thực là: Lỗ Thuy Dương vẫn đang tiêu diêu ngoài vòng pháp luật, ngoại trừ tôi ra, không ai để tâm xem ông ta đã từng làm gì đang làm gì và sắp tới muốn làm gì!”

La Thiếu Thành nói: “Tôi đã đi tra bối cảnh của anh.”

Sắc mặt Đỗ Lạc Văn chợt biến.

“Cha anh cũng là cảnh sát, trên báo cáo nói ông ta trong lúc câu cá không may trượt chân ngã xuống nước chết đuối.”

Mắt Đỗ Lạc Văn mang theo ánh phỏng bì, châm biếm nói: “Nếu như cậu định dùng chuyện của ông ấy để cảnh cáo tôi cẩn thận chết đuối thì không cần thiết đâu, từ năm 10 tuổi tôi đã biết bơi rõi!”

“Là cha anh dạy anh.” La Thiếu Thành nói: “Cho nên tôi mới thấy lạ, một người cảnh sát có thể dạy con trai mình bơi tại sao lại có thể chết trong hồ nước công viên, nơi đó không có dòng nước ngầm cũng không quá sâu.”

Sắc mặt Đỗ Lạc Văn trắng bệch.

La Thiếu Thành nói: “Tôi lại tra cả lịch sử chữa bệnh và lịch sử ngân hàng của ông ta...”

“Đừng nói nữa.” Thẩm Thận Nguyên nắm chặt tay La Thiếu Thành, thấp giọng nói: “Buổi tối chỗ này rất lạnh, không phải chỗ để nói chuyện.”

La Thiếu Thành thuận tay nắm lấy tay Thẩm Thận Nguyên, lạnh lùng nhìn Đỗ Lạc Văn nói: “Tôi rất ngưỡng mộ thái độ kiên trì công kích tội phạm buôn ma tuý của anh, nhưng, đây không phải là cái cớ để anh lợi dụng Thẩm Thận Nguyên.”

“Cậu định đối phó với Lỗ Thuy Dương thế nào?” Đồ Lạc Văn nói:
“Chỉ là khuyến khích Thẩm Thận Nguyên mạo hiểm lẩn bị ăn một đấm đau điếng, thiếu chút nữa cả gia phả cũng bị lật lên, vậy thì, Lỗ Thuy Dương biết bao nhiêu lần hâm hại Thẩm Thận Nguyên cậu nhất định sẽ không bỏ qua phải không? Định thuê sát thủ hay là đánh bại ông ta trên thương trường? Nếu như Lỗ Thuy Dương dễ dàng bị giải quyết như vậy ông ta không tên Lỗ Thuy Dương mà tên là Lỗ Sắt rã.” (Bụi: không hiểu Lỗ Sắt là gì @@.)

La Thiếu Thân gật đầu nói: “Có tin tức gì khác thì nói sau. Cứ tiếp tục giữ liên lạc.”

Đồ Lạc Văn thấy anh mặt không biểu cảm gì kéo Thẩm Thận Nguyên lên xe, cực kỳ tức giận đuổi theo, “Này, cậu vừa đấm tôi một cái, hiện tại còn sai khiến tôi thăm dò tin tức cho cậu như lẽ đương nhiên vậy à?”

La Thiếu Thân kéo cửa kính xe xuống, nói: “Cảm ơn.”

“... tôi có thể kiện cậu tấn công cảnh sát!”

La Thiếu Thân nói: “tôi đồng ý với cách nhìn của anh.”

“...”

“Nguyên Nguyên nói chỗ này tôi rất lạnh, không thích hợp để nói chuyện, hôm khác nói tiếp.” La Thiếu Thân hỏi Thẩm Thận Nguyên: “Có cần nói tạm biệt với cảnh sát Đồ không?”

Thẩm Thận Nguyên đồng tình nhìn khuôn mặt nhăn nhó của Đồ Lạc Văn, khẽ giọng: “Chúc ngủ ngon.”

“Đi nhé, không tiễn.” La Thiếu Thân đẹp ga đi vào tiểu khu.

Thẩm Thận Nguyên nhìn kính chiếu hậu, Đồ Lạc Văn thở hổn hộc, có thể nhìn thấy khói trắng gần miệng anh ta: “Kỳ thực tôi có thể...”

“Trước khi đưa ra quyết định nào đó hãy suy nghĩ ba lần.” La Thiếu Thân ngắt lời cậu.

Thẩm Thận Nguyên phồng má, trầm mặc nhìn xe lái vào trong gara, xuống xe, đi vào thang máy, đến cửa nhà, mở cửa, sau đó quay người, nói với La Thiếu Thân vừa vào cửa: “Tôi suy nghĩ xong ba lần rồi.”

La Thiếu Thân nói: “Chia làm ba ngày suy nghĩ ba lần.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Giám đốc Cao nói thân kinh của tôi rất thông minh, hy vọng ba ngày nó có thể giảm béo thành công đằng thời học được kỹ thuật uốn cong.”

La Thiếu Thân nói: “Tôi cần thời gian ba ngày để đuổi Đồ Lạc Văn đi.”

“Anh ta thực sự đang giúp chúng ta mà.”

“Giúp anh ta thôi, thuận tiện giải quyết vấn đề”

“Lỗ Thuy Dương nếu thực là kẻ buôn ma tuý, ông ta tiêu dao ngoài vòng pháp luật một phút có thể sẽ có thêm một người bị hại!”

“Tình hình căng thẳng như vậy, ông ta sẽ hạn chế hoạt động.”

Thẩm Thận Nguyên hít một hơi thật sâu: “Tôi đã nghe ý ký hợp đồng với LB.”

La Thiếu Thân đóng cửa lại, sắc mặt nghiêm lạnh: “Cậu đang đùa với tiền đồ của mình đó!”

“Cái đó...” Thẩm Thận Nguyên liếc trộm La Thiếu Thân một cái, do dự nói: “Kỳ thực, hơ...”

“Kỳ thực chuyện này còn có cách giải quyết khác. Ông ta muốn Tinh La Thành, chúng tôi có thể dùng Tinh La Thành để khiến ông ta rơi vào tình huống.”

“Có nội ứng thì càng tốt hơn.”

“Rồi sẽ có.” Thẩm Thận Nguyên vừa định chỉ mình, tay liền bị La Thiếu Thản kéo qua: “Nhưng tuyệt đối không phải một nội ứng có thản kinh quá thô quá thẳng.”

Thẩm Thận Nguyên lẩm bẩm: “Có lẽ sau khi kỳ thi giới tính người ta liền bắt đầu quan tâm đến kỳ thi IQ.”

La Thiếu Thản ôm cậu: “Tôi sẽ cố hết sức mình để không khiến người bên cạnh bị tổn thương.”

“Tôi cũng vậy.”

“Hứa với tôi, trước khi quyết định bắt cứ điều gì đều phải thương lượng với tôi.”

Thẩm Thận Nguyên hạ thấp mi mắt, thấp giọng hứa: “Ừ.”

Đôi mày của La Thiếu Thản khẽ chau lại.

Ánh dương chiếu xiên, hơn nửa quán cà phê bị chiếu thành màu vàng óng.

Ở một góc ánh mặt trời không chiếu tới, hai người đàn ông đang ngồi đối diện nhau cách một cái bàn, uống cà phê.

“Bàn bạc với La Thiếu rồi chứ?” Cao Cẩn đặt cà phê xuống.

“Bàn bạc rồi.” Thẩm Thận Nguyên tiếp tục nâng chén cà phê nhấp từng ngụm nhỏ.

Cao Cẩn ngạc nhiên: “Cậu ta đang ý rồi?”

“Không đang ý.”

“Thế mới hợp lý.” Cao Cẩn nói: “Tôi bỏ cho La Thiếu một phiếu tán thành.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Giải trí LB là trùm trong giới điện ảnh, gia nhập công ty bọn họ không thể coi là tệ.”

“Không tệ đối với diễn viên, nhưng cậu đi với thân phận là nầm vùng.”

“Có lẽ căn bản không cần tôi làm gì cả.”

Cao Cầu đan hai bàn tay lại, chậm rãi nói: “Tôi lập một giả thiết thế này nhé. Cậu gia nhập Giải trí LB, Lỗ Thuy Dương lợi dụng cậu theo lẽ đương nhiên, sau đó xảy ra các tình huống sau. Thứ nhất, ông ta lợi dụng thành công, Giản Tĩnh Niên phải làm theo ý ông ta, cậu trở thành con tin, hổ mọc thêm cánh. Thứ hai, ông ta lợi dụng không thành công, Giản Tĩnh Niên không bị tác động, cậu vẫn là con tin, nhưng là một con tin bị thủ tiêu.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Cho nên đi đâu tôi cần làm chính là trong quá trình ông ta lợi dụng tôi tìm ra chứng cứ phạm tội của ông ta! Không phải nói giới Showbiz có người mua ma tuý từ chối Lỗ Thuy Dương bọn họ sao? Chẳng có chỗ nào thuận tiện hơn Giải trí LB cả.”

Cao Cầu nhưрон mà nói: “ Khi cậu phát huy trí thông minh của người bình thường luôn khiến tôi phải nhìn bằng con mắt khác đây.”

Thẩm Thận Nguyên vui mừng hỏi: “Anh đã nghe ý tôi ký hợp đồng với LB?”

“Chuyện này không cần sự đồng ý của tôi.” Ánh mắt Cao Cầu quét về bóng người cao lớn đi vào từ cửa: “Tôi không phải cái người sau khi biết được quyết định của cậu rแล sẽ nổi trận lôi đình.”

“Cho nên tôi cần tiễn trảm hậu tấu!” Thẩm Thận Nguyên ôm nắm tay, “Sau mỗi một câu chuyện đáng ca ngợi và rơi nước mắt đều cần có một nhân vật anh hùng mạo hiểm vì sự an toàn của nhân dân toàn thế giới! Anh xem, Spiderman ôm bom nguyên tử nhảy xuống biển, Ironman ôm đạn hạt nhân lao vào vũ trụ, so sánh ra, những gì tôi làm không đáng để nhắc đến!”

“Cho nên cậu định ôm vũ khí hạt nhân đồng quy vu tận với Lỗ Thuy Dương?”

“Làm gì có.” Thẩm Thận Nguyên nói: “Thế thì đánh giá ông ta cao quá rã!”

Cao Càn nói: “Đúng vậy, cho dù bản thân ông ta có vận chuyển ma tuý thì cũng không đủ lượng sử dụng cho nhân dân toàn thế giới.”

“...” Thẩm Thận Nguyên bê tách cà phê lên ngừng một lúc, đột nhiên nói: “Vừa rã có phải tôi nghe thấy giọng nói của La Thiếu không?”

Cao Càn nói: “Nếu như chúng ta đang nói về cùng một câu thì đúng rã đây.”

“...” Thẩm Thận Nguyên bi phẫn nói: “Anh bán đứng tôi.”

La Thiếu Thân từ sau lưng đặt tay lên vai cậu, sau đó chào Cao Càn.

Cao Càn bưng tách cà phê đứng dậy, “Đúng vậy, tôi bán đứng cậu, tôi ngã ở gian bên cạnh, lúc tính tiền thì gọi tôi.”

Thẩm Thận Nguyên mắt đăm đăm nhìn Cao Càn ngã sang bên cạnh, La Thiếu Thân chiếm cứ chỗ ngã cũ của anh ta.

“Tôi cứ tưởng tôi qua chúng ta đã thông nhất rã.”

Thẩm Thận Nguyên liếm liếm môi nói: “Chúng ta đúng là đã thương lượng rã.”

“Cho nên sự thương lượng của cậu chính là thông báo tôi một tiếng rã cậu muốn làm gì thì làm?” La Thiếu Thân quay lưng lại ánh mặt trời, trông có vẻ như bị bao trùm trong bóng đêm.

Thẩm Thận Nguyên nói: “Tôi cảm thấy cảnh sát Đôn rất có lý.”

La Thiếu Thân dựa vào sô pha, một bàn tay đặt lên bàn, vô thức vò tờ giấy gói đường mà Cao Càn đã dùng, đôi mắt nhìn Thẩm Thận Nguyên chăm chăm, sắc mặt âm trầm có chút khó nắm bắt.

Người phục vụ đến mời anh chọn đồ uống.

La Thiếu Thàn nói: “Cà phê đen thêm hoàng liên.”

Người phục vụ khó xử: “Chỗ chúng tôi không có hoàng liên.”

“Không sao, vừa có người cho tôi ăn rã.”

Người phục vụ ý thức được không khí cứng ngắc không bình thường giữa hai người, vừa tưởng tượng ra đủ các câu chuyện cẩu huyết vừa lịch sự đọc lại đơn, “Một cốc cà phê đen, còn cần gì không à?”

“Thêm hai phần bánh kem chocolate.” Thẩm Thận Nguyên nói.

La Thiếu Thàn đợi người phục vụ đi rã mới nói: “Cậu nhất định muốn cuốn vào sao?”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Tôi đã bị cuốn vào rã. Lịch sử đau thương của Trung Quốc dạy chúng ta rằng, lạc hậu sẽ phải ăn đòn, tôi không thể cứ ở vào vị trí bị ăn đòn được, tôi phải chủ động công kích, tôi phải chiếm ưu thế!”

“Cách hiểu đúng đắn của câu nói này không phải là nên biến thành Spiderman hoặc Ironman trước sau đó dùng kỹ thuật hiện đại để giải quyết ông ta sao?”

“... phải trúng xổ số rất nhiều lần đó, độ khó quá cao.”

La Thiếu Thàn nói: “Khả năng tôi thuyết phục được cậu là bao nhiêu?”

“50%.” Thẩm Thận Nguyên thành thực nói: “Nếu như anh rất kiên quyết thì...”

“Tôi có thể chen vào một câu không?” Cao Càn từ bàn bên cạnh vẫy tay.

La Thiếu Thàn nói: “Bình thường gấp phải người bắt chuyện ở quán cà phê tôi thường trực tiếp ném hoá đơn cho hắn thanh toán.”

“Hai tách cà phê hai cái bánh kem, cậu thật là khách sáo quá.” Cao Càn nói: “Tôi muốn bổ sung là, giả sử kế hoạch thực sự thành công, mọi thứ

đầu rất thuận lợi, Thẩm Thận Nguyên vẫn bị dính phải tiếng xấu. Một ông chủ buôn ma tuý, một đám đằng nghiệp hút ma tuý... khả năng công chúng tin cậu ta giàn bùn mà chẳng hối tanh mùi bùn thấp hơn khả năng Obama nhảy Gangnam style để tranh thủ phiếu bầu tổng thống.”

Thẩm Thận Nguyên kinh ngạc hỏi: “Chẳng lẽ chuyện đó không phải thật sao?”

Cao Cán: “...”

La Thiếu Thành lấy điện thoại ra: “Chúng ta có thể mời thêm một người tham gia thảo luận.”

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 101: Đôi Sách (Trung)

Dịch: Phong Bụi

Chiến tranh lạnh, chiến tranh lanh, sắp bùng nổ.

Ánh mặt trời trong quán cà phê nhạt dần, khách từ ba người tăng lên bốn, vẫn là một bàn.

Đỗ Lạc Văn gọi một ly capuchino, dùng thìa múc lớp bọt mỏng phủ trên cà phê, nói: “Tôi biết tại sao quán cà phê này làm ăn lại kém đênh vây rã.”

Cao Cẩn nói: “Là do tôi đã bao cả quán.”

Đỗ Lạc Văn kinh ngạc hỏi: “Thật hay đùa đấy? Chọn một khách sạn không phải rẻ hơn sao?”

Cao Cẩn nói: “Bỏ thêm 100 tệ thôi.”

“Oa... Cảm ơn anh đã nói tôi biết về ưu đãi này.” Ánh mắt Đỗ Lạc Văn thản nhiên quét một vòng qua mặt của Thẩm Thận Nguyên và La Thiếu Thành, xoa xoa tay nói: “Thế nào? Có người định xin lỗi vì cú đấm ngày hôm qua sao?”

“Cú đấm ngày hôm qua?” Cao Cẩn hứng thú nhưрон mà nói: “Nghe có vẻ là một chuyện thú vị đây.”

Đỗ Lạc Văn nói: “Đúng vậy, nếu như đôi phuơng chịu nói xin lỗi thì happyending rã.”

La Thiếu Thành nói: “Anh nắm chắc bao nhiêu % bảo đảm cậu ấy không chịu bắt cứ thương tổn nào?”

ĐôLạc Văn nói: “Bóc vỏ trứng xước tay cũng là thương tổn, phạm vi cậu đưa ra rộng quá.”

Cao Càn nhìn nhìn ngón tay, tán đồng gật đầu: “Đúng là thương tổn rất lớn.”

La Thiếu Thành ung dung nói: “Cho anh 3 giây để điêu chỉnh thái độ.”

ĐôLạc Văn thu lại vẻ cượt nhả nói: “Trên người cậu ta sẽ có hệ thống định vị vệ tinh, đảm bảo cậu ta sẽ không biến mất trước mắt tôi. Cũng có hệ thống cảnh báo, chỉ cần cậu ta ấn vào nút cảnh báo, tôi sẽ mang theo súng tiểu liên tiến vào cứu, áo chống đạn để cho cậu ta mặc.”

La Thiếu Thành quay đầu nhìn Thẩm Thận Nguyên nói: “Chỉ có 50% khả năng, đừng đi.”

ĐôLạc Văn kinh ngạc xoè tay hỏi: “Thế mà vẫn chưa đủ thành ý sao?”

Cao Càn ăn bánh kem nói: “Quá đủ thành ý rồi, bất cứ người nào có đầu óc đều sẽ không để người mình yêu đâm đầu vào trong nguy hiểm.”

ĐôLạc Văn nói: “Tôi chỉ nói về tình huống xấu nhất, khi Lỗ Thúy Dương đi đến bước này, hắn không sai biệt lắm đã sắp đi đời rồi, tức là chúng ta đã thành công, cho nên, hắn sẽ không xuất hiện tình huống như thế.”

Cao Càn nói: “Quá gượng gạo. Ngoại trừ an toàn của bản thân ra, còn có danh dự. Lúc trước cậu ta đã rơi vào sóng gió buôn ma tuý, nếu như sau khi ký hợp đồng với LB, Lỗ Thúy Dương lại xảy ra chuyện, danh dự và sự nghiệp của cậu ta liền bị huỷ hoại hoàn toàn.”

ĐôLạc Văn nói: “Phía cảnh sát sẽ trả lại trong sạch cho cậu ấy.”

Cao Càn nói: “Lúc trước anh có rất nhiều cơ hội thể hiện.”

ĐôLạc Văn lộ vẻ mặt nuối tiếc: “Xin lỗi, tôi đã bỏ lỡ rồi, lần tới sẽ không đâu.”

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “C`ần tôi làm gì?”

Đồ Lạc Văn nhìn C`ần và La Thiếu Th`ần nói: “Thu thập tin tức với đi`ều kiện là đảm bảo an toàn của bản thân.”

Thẩm Thận Nguyên đột ngột đứng lên nói: “Chúng ta nói chuyện riêng đi.”

“Đương nhiên được.” Đồ Lạc Văn vừa nhếch khoé môi, khoé mắt li`en liếc thấy biểu cảm của La Thiếu Th`ần, nụ cười lập tức méo đi: “Nếu như hai vị không ngại.”

Thẩm Thận Nguyên len lén nhìn La Thiếu Th`ần.

La Thiếu Th`ần chẳng nói gì.

Thẩm Thận Nguyên và Đồ Lạc Văn thăm dò đi ra ngoài hai bước, thấy không ai ngăn cản mới thở phào, đi một mạch đến góc khác của quán cà phê.

Đồ Lạc Văn sợ cuộc đối thoại của hai người bị cưỡng chế ngắt quãng, tranh thủ thời gian nói: “Không ngờ cậu lại đứng v`ề phía tôi, tôi cảm thấy cực kỳ vui mừng, cảm ơn.”

Thẩm Thận Nguyên đưa tay ra, bắt tay với anh ta: “Tôi tin tưởng nếu như không phải đã đến mức bất đắc dĩ thì anh sẽ không đến tìm chúng tôi.”

Đồ Lạc Văn ngây ra, tay nắm tay cậu khẽ ra sức, một lúc lâu mới buông ra: “Lỗ Thuy Dương dùng rất nhi`ều lực lượng để vụ án này xuống, nếu như không phải La Định Âu cũng sử dụng quan hệ, tôi căn bản không có cơ hội đến đây.”

Thẩm Thận Nguyên ngạc nhiên hỏi: “Là La lão tiên sinh bảo anh đến?”

“Không phải vậy. Ông ta ủng hộ tôi, nhưng không tham sự vào hành động cụ thể. Áp lực của tôi rất lớn, nếu như không thể thu thập được chứng cứ Lỗ Thuy Dương khả nghi trong thời gian ngắn, thì cũng tức là vụ

án sẽ kết thúc tại đây. Cẩn phải biết, một khi kết thúc vụ án, muốn lật lại án khó hơn lên trời. Lỗ Thuy Dương sẽ càng không kiêng ky gì, chúng ta sẽ rơi vào vị thế càng bị động hơn.”

Thẩm Thận Nguyên nghe anh ta nói nghiêm trọng như vậy, cũng căng thẳng theo: “Chẳng may tôi không tìm được chứng cứ thì sao?”

ĐôLạc Văn liếc nhìn cậu một cái, thở dài nói: “Tôi nói thẳng vậy, Lỗ Thuy Dương gần đây rất an phận, ngoại trừ mở lời muốn mời cậu về thì chẳng còn hành động gì khác, mục đích chủ yếu để cậu vào LB chính là muốn ép Lỗ Thuy Dương đi bước tiếp theo.”

“Chính là làm mấy câu.”

“Tôi sẽ đảm bảo an toàn của cậu. Hơn nữa, không đến mức vạn bất đắc dĩ thì Lỗ Thuy Dương tuyệt đối sẽ không động vào cậu.”

“Tôi tin anh.”

“... Tại sao cậu lại tin tôi?”

Thẩm Thận Nguyên nghi hoặc hỏi: “Nhân dân tin tưởng cảnh sát nhân dân cũng cần lý do sao?”

“... Cảm ơn cậu.” ĐôLạc Văn quay đầu nhìn về phía La Thiếu Thành, “Đã suy nghĩ xem nên nói với anh ta thế nào chưa?”

Thẩm Thận Nguyên lập tức ủ rũ: “Chưa.”

ĐôLạc Văn nói: “Hai người ở cùng nhau rã phải không?”

“... Ừ.”

“Thật thời thượng.” ĐôLạc Văn khẽ huýt sáo, khiến Cao Cẩn chú ý, lập tức quay đầu đi, nói: “Nếu như tôi là anh ta, tôi cũng sẽ lo lắng. Người yêu mà, hơn nữa còn đang trong giai đoạn nồng nàn phải không?”

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Rời khỏi 1 phút liền thấy nhớ, có tính là trong giai đoạn này nang nàn không?”

“Nàng nàn đến mức có thể thành dung nham rã.” Đô Lạc Văn do dự nói: “Cậu có từng nghĩ nếu như cậu xảy ra chuyện, anh ta thế nào không?”

“Rất nhiều cảnh sát có gia đình, bọn họ vẫn luôn đối đầu với đám lưu manh. Chuyện nguy hiểm rã cũng phải có người đi làm, cảnh sát cũng là người. Tôi là đàn ông, cho dù muốn hay không đều nên gánh vác trách nhiệm mà tôi nên gánh vác. Tôi biết La Thiếu muốn tốt cho tôi, nhưng là người yêu thì nên cùng nhau gánh vác, chứ không phải một người lấp sau lưng một người.” Thẩm Thận Nguyên ngừng một chút, ánh mắt trở nên hơi phức tạp, “Mẹ tôi lúc trước rất yêu bố tôi, vì ông ấy mà bỏ nhà ra đi, vì ông ấy mà không kết hôn sinh con, vì ông ấy mà vất vả khổ sở nuôi tôi khôn lớn, có đi đâu, hiện tại bà ấy và chú Giản ở cùng nhau cũng sống rất tốt.”

Đô Lạc Văn kinh ngạc nhìn cậu.

Thẩm Thận Nguyên nhận ra mình đã nói cái gì, vội cười nói: “Anh sẽ bảo vệ tôi, đúng không?”

“Đúng vậy, cảnh sát nhân dân mà.”

“Cho nên tôi chẳng có gì phải lo cả.”

Đô Lạc Văn do dự một chút, cố làm ra vẻ thả lỏng nói: “Nói thật với cậu một chuyện. Cha tôi lúc trước cũng là một cảnh sát, nhưng vì không cẩn thận mắc nghiện, tiêu tốn tất cả tài sản trong nhà. Ông ta không cai nổi, lại không muốn liên lụy chúng tôi, nên đã tự sát. Trước khi ông ấy chết đã mua bảo hiểm, mẹ tôi là người được hưởng... Chúng tôi đã nhận được số tiền đó.” Anh ta ngừng một chút, khẽ nói: “Lúc đó, chúng tôi rất cần số tiền đó.”

Thẩm Thận Nguyên vỗ vỗ vai anh ta.

Đỗ Lạc Văn như trút được gánh nặng thở ra một hơi nói: “Đúng ră, nếu như ký hợp đặng, nhớ chỉ ký hợp đặng ngắn hạn thôi nhé.”

“Ba ngày?”

“Đề nghị không tă, có thể thử bàn bạc xem.”

“Hy vọng Lỗ Thuy Dương dễ thương lượng như anh.”

Hai người tán gẫu đi trở về, Thẩm Thận Nguyên nhìn La Thiếu Thàn, cân nhắc mở miệng nói: “La Thiếu, quyết định của tôi là...”

La Thiếu Thàn móc 300 tê từ trong ví ra đặt lên bàn. “Tôi đi ra ngoài đi dạo trước.”

Thẩm Thận Nguyên cẳng thẳng nắm lấy cánh tay anh: “Tôi đi cùng anh.”

La Thiếu Thàn chẽ nhạo “Cũng là nói chuyện riêng sao?”

Từ sau khi xác nhận rõ quan hệ với La Thiếu Thàn, đây là lần đầu tiên nhìn thấy La Thiếu Thàn lộ ra biểu cảm này với mình, trong lòng kinh ngạc, ngón tay nắm lấy cánh tay anh bất giác thả lỏng.

“Tôi muốn đi dạo một mình.” La Thiếu Thàn vòng qua cậu, đi ra ngoài.

Cao Cản thấy Thẩm Thận Nguyên ngây người đứng yên tại chỗ, nói: “Còn không đuổi theo?”

Thẩm Thận Nguyên đáng thương nói: “Anh ấy giận ră.”

Cao Cản nói: “Điều người yêu nhau có thể bao dung nhất chính là khuyết điểm của đối phương, điều yêu cầu hà khắc nhất chính là sự tin tưởng lẫn nhau. Cậu đã phạm phải đại kỵ ră.”

Thẩm Thận Nguyên mặt trắng bệch hỏi: “Vậy phải làm sao?”

Cao C`ần nhún vai nói: “Câu nói đó phải hỏi La Thiếu. Nghe nói trong tình yêu, người mới được hệ thống cộng thêm điểm.”

Thẩm Thận Nguyên rảo bước đuổi theo.

Đô Lạc Văn nói: “Anh cảm thấy cậu ta có đuổi kịp không?”

Cao C`ần nói: “Tình yêu dạy tôi một chuyện, đó chính là đừng dùng lý trí để phân tích hành vi của những người yêu nhau. Người yêu không phải người khác, người khác sẽ đi khỏi, người yêu sẽ ở lại.” Chính vì lúc đ`âu Phong Á Luân đi ra sân bay, anh ta cho rằng không đuổi kịp nên không đuổi theo, khiến bọn họ vô duyên vô cớ chia tay một thời gian dài. Sau này, việc đó trở thành nỗi nhức nhối của anh ta, mỗi lần cãi nhau Phong Á Luân khi rơi vào thế hạ phong đ`âu nhắc lại, v`ề lâu v`ề dài... anh đã học được bao dung, bao dung và bao dung hơn nữa.

Đô Lạc Văn nói: “Chuyện này thực sự sẽ tạo thành thương tổn lớn đối với Thẩm Thận Nguyên sao?”

Cao C`ần nói: “Anh đã chơi game offline bao giờ chưa?”

“Super Mario có tính không?”

“Game offline có tình tiết chính có tình tiết nhánh, mỗi một tình tiết nhánh sẽ có những khảo nghiệm khác nhau, đối với người chơi mà nói, lựa chọn tình tiết nhánh có lẽ sẽ có những trải nghiệm khác nhau, kết quả khác nhau, nhưng điều quan trọng nhất chính là có thể trải qua khảo nghiệm chơi đến cuối cùng hay không.”

Đô Lạc Văn nói: “Tôi tưởng anh bỏ phiếu phản đối.”

Cao C`ần nói: “Là người môi giới, tôi kiên quyết phản đối, nhưng nếu như tôi là Thẩm Thận Nguyên, tôi sẽ thử xem.”

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 102: Đôi Sách (Hạ)

Dịch: Phong Bụi

Khuyên giải, khuyên giải, có người nghe lén.

Khi đuổi theo một người mới biết thang máy chậm biết bao, cầu thang dài biết bao.

Thẩm Thận Nguyên thấy thang máy tổng cộng chỉ có bốn tầng chầm chậm từ tầng 1 chạy lên, dứt khoát xông vào phòng cầu thang bộ chạy xuống. Ba tầng không cao lắm, nhưng đối với Thẩm Thận Nguyên mà nói giống như chạy maraton, khó khăn lắm mới lao ra khỏi cầu thang, chạy ra đường lớn, nhưng chỉ toàn nhìn thấy những người xa lạ không liên quan.

Cậu gọi vào sổ máy của La Thiếu Thần thì máy bận.

“La Thiếu!” Thẩm Thận Nguyên chạy ra ngoài hét to.

Người đi đường đều quay lại nhìn.

Thẩm Thận Nguyên cũng không để tâm, chạy sang đông, rồi lại chạy sang tây.

Cuối cùng cũng có người đi đường nhận ra cậu, một đám người đi theo cậu, một đám ngăn cậu lại, rất nhanh vây chặt lấy cậu.

“Anh có phải Thẩm Thận Nguyên không? Thẩm Thận Nguyên?” Một cô bé giơ túi xách lên, cõi nhét vào người cậu: “Anh ký tên giúp em nhé?”

Thẩm Thận Nguyên bị túi xách chấn ngay mặt, trong lòng vừa cuống, vừa không thể nổi giận, chỉ đành ra sức tránh.

“A!”

Sau lưng cậu vang lên tiếng thét lanh lảnh.

Thẩm Thận Nguyên thầm kêu chết toi, chẳng lẽ giãm phải ai rã?

Sau tiếng thét là tiếng kêu kích động của một cô bé: “Tôi ôm được Thẩm Thận Nguyên rã! A!”

Thẩm Thận Nguyên cúi đầu kiểm tra eo mình, không tìm thấy cánh tay thừa nào, còn đang nghi hoặc, liền nghe thấy bên cạnh một giọng nói già nua vang lên: “Cô bé, cô ôm thì cứ ôm, nhưng đừng cù, tôi tuổi tác cao rã, cười rã không chịu nổi.”

Khung cảnh náo nhiệt lập tức lạnh đi hai giây.

Ngay khi Thẩm Thận Nguyên định đột phá vòng vây trùng trùng thì một cánh tay bá khí vươn ra từ đám người, ôm lấy vai cậu, ra sức kéo cậu sang một bên!

“La Thiếu?” Thẩm Thận Nguyên kinh hỉ quay đầu lại, nhưng lại nhìn thấy khuôn mặt của Cao Cẩn.

Cao Cẩn vừa túm lấy cậu chạy sang bên vừa nói: “Là cậu ta gọi điện cho tôi.”

Thẩm Thận Nguyên hỏi dồn: “Anh ấy đâu?”

“Trong thời gian ngắn như vậy không thể xuất cảnh. Tôi đoán cậu ta vẫn trong thành phố.” Cao Cẩn cuối cùng cũng kéo cậu trở lại tòa nhà, đi vào thang máy Đồ Lạc Văn đang chờ bọn họ.

Thẩm Thận Nguyên lùi vào góc, lặng lẽ dựa vào tấm kính trong thang máy.

Đồ Lạc Văn và Cao Cẩn nhìn nhau.

Cao Cẩn nói: “Họa cậu gây ra, cậu giải quyết đi.”

Đỗ Lạc Văn râu rí đáp: “Giải quyết thế nào?” Dỗ phụ nữ anh ta còn biết cách, dỗ đàn ông, còn là người đàn ông như La Thiếu Thành... Chẳng lẽ đến cửa để cho anh ta đấm hai phát nữa?

Cửa thang máy mở ra, Cao Cán đi ra trước: “Núi cao còn có núi cao hơn.”

Đỗ Lạc Văn nói: “Anh có cách gì?”

Cao Cán quay đầu lại: “Nói cách khác chính là quả quýt dày có móng tay nhọn.”

Đỗ Lạc Văn quay đầu lại nhìn Thẩm Thận Nguyên ngây người trong thang máy, do dự hỏi: “Thẩm Thận Nguyên trị La Thiếu Thành? Ngược lại còn giống hơn.”

Cửa thang máy chậm khép lại, đưa Thẩm Thận Nguyên đi xuống.

Cao Cán nói: “Đường như thang máy cũng không đồng ý với việc lựa chọn người của cậu.”

“Vậy thì còn ai?” Đỗ Lạc Văn đi hai bước: “La Định Âu?”

Tuy rằng suy nghĩ của Thẩm Thận Nguyên và Đỗ Lạc Văn, Cao Cán hoàn toàn không giống nhau, nhưng kết quả vẫn giống nhau một cách kỳ lạ. La Thiếu sẽ ở đâu? Cậu gọi điện cho Lang Nam, nhưng được biết anh vẫn chưa trở về công ty, gọi điện đến nhà La Thiếu cũng không có người bắt máy, nghĩ đi nghĩ lại, cậu nghĩ đến đại trach La gia.

Số điện thoại của đại trach La gia Thẩm Thận Nguyên tuy không rõ, nhưng La Thiếu đã nhập cả số điện thoại nhà vào điện thoại của cậu. Người bắt máy là Vú Triệu.

Sau khi trở lại thân thể Thẩm Thận Nguyên, đây là lần đầu tiên cậu nghe thấy giọng nói của Vú Triệu, nhất thời nói không ra lời.

“Tìm ai?” Vú Triệu có chút không nhẫn nại.

“Tôi, là tôi...” Thẩm Thận Nguyên buột miệng nói: “Sức khỏe vú thế nào r ầy? Có tốt hơn không?”

Vú Triệu nghi hoặc hỏi: “Cậu là ai?”

“Tôi là... Thẩm Thận Nguyên.”

Vú Triệu trầm mặc một lúc, hỏi: “Tìm ai?”

“La Thiếu, La Thiếu có đó không?”

“Có, cậu đợi một lúc.”

Thẩm Thận Nguyên thở phào, gọi xe đến đại trach La gia.

Đầu kia điện thoại đợi một lúc rất lâu, tim Thẩm Thận Nguyên như bị treo trên dây, lắc lư trái phải theo từng phút từng giây, h ầy hộp, cứ như bị thứ gì túm lấy, qua một lúc lâu, mới nghe thấy vú Triệu nói: “La Thiếu trong thư phòng, chốc nữa tôi sẽ bảo với cậu ấy là cậu gọi đến.”

Thẩm Thận Nguyên quen thuộc La gia, đương nhiên biết thói quen và địa vị của vú Triệu, cho dù La Thiếu trong thư phòng cũng sẽ không chút do dự gõ cửa bảo anh tiếp điện thoại, trả lời như vậy chỉ có một nguyên nhân, đó chính là La Thiếu tạm thời không muốn tiếp.

L ần này bọn họ phải chăng sẽ...

Chia tay?

Thẩm Thận Nguyên hoảng hốt hơn bao giờ hết, cho dù lúc lấy ti ền trả cho tài xế cậu giả vờ thản định, nhưng đếm thế nào cũng không đếm nổi mình nên lấy ra mấy tờ ti ền lẻ trả cho tài xế, lúc đó cậu biết lòng mình đã loạn r ẩy.

Tài xế thấy cậu lúc này đưa cho mình một tờ 10 tệ, lúc sau lại thu lại tờ 10 tệ đó, đưa cho mình một tờ 5 tệ, không khỏi đau đớn nói: “Tiên sinh, là 50 tệ.”

Thẩm Thận Nguyên làm đau óc tinh táo lại, trực tiếp rút một tờ 100 tệ đưa cho ông ta.

Tài xế không biết nói gì nhìn tờ 50 tệ trong tay cậu, lặng lẽ tìm tiền trả lại.

Thẩm Thận Nguyên cầm một đồng tiền lẻ xuống xe, đêm cũng không đêm liền nhét vào túi áo, sau đó ấn chuông cửa.

Bảo vệ từng nhìn thấy cậu và La Thiếu Thành cùng vào cửa, nên cũng không làm khó cậu, gọi một cuộc điện thoại thông báo nhà chủ liền trực tiếp cho vào.

Thẩm Thận Nguyên giẫm nén thảm cỏ mềm mại, nhịn không được nhớ lại tình cảnh lúc mình vẫn còn là La Lâm Lâm. Lúc đó La Thiếu rất bao dung cậu, rõ ràng cực kỳ tức giận khi mình lén chạy đến Y Mã Đặc, nhưng đứng ở đại sảnh của Y Mã Đặc đợi cậu đi xuống, còn mua rất nhiều đồ cho cậu ăn.

Cao Cảnh nói, điều người yêu nhau có thể bao dung nhất là khuyết điểm của đối phương, điều yêu cầu hà khắc nhất chính là tín nhiệm lẫn nhau.

La Thiếu đúng thực vẫn luôn bao dung khuyết điểm của cậu, mà khuyết điểm của La Thiếu... Thẩm Thận Nguyên suy nghĩ kỹ một lúc, liền thấy chẳng có khuyết điểm nào. Gia thế, tài hoa, tướng mạo, nhân phẩm... nếu như nhất định phải bối xương trong trứng gà thì chỉ có tính khí nóng nảy mà thôi, nhưng anh vẫn luôn rất bao dung mình, rất ít nổi nóng.廉哪樣？

Thẩm Thận Nguyên dừng lại trước cổng, ngẩng đầu nhìn thư phòng tầng hai. Rèm cửa thư phòng được kéo lên rách, thoáng thoảng có thể nhìn thấy ánh đèn. Cậu đi lên trước hai bước, đang định đẩy cửa, liền nghe thấy giọng nói của La Học Mẫn từ trên cầu thang truyềnxuống: “Thiếu Thành, chúng ta nói chuyện đi!”

Thẩm Thận Nguyên vươn dài cổ nhìn vào bên trong, quả nhiên nhìn thấy bóng La Thiếu xuất hiện ở đầu cầu thang, cánh tay đẩy cửa lập tức

khụng lại, thân thể vô thức trốn sang một bên.

“Có phải chú định mua chuộc người bên cạnh Lỗ Thụy Dương không?”
La Học Mẫn trầm giọng hỏi.

Hai tay La Thiếu Thàn đút túi quần, không thừa nhận cũng không phủ nhận: “Trước tiên cần làm rõ nguyên nhân tại sao ông ta cố chấp với dự án Tinh La Thành và trung tâm văn hóa đến vậy. Em đã đi điều tra, trước khi Chính phủ kêu gọi đầu tư, ông ta đã nhìn trúng hai miếng đất, thậm chí bị lỗ cũng không tiếc tiền mua lại. Mục đích của ông ta không giống như mượn việc tham dự Tinh La Thành và trung tâm văn hóa để rửa tiền.”

La Học Mẫn nói: “Hiện tại đi điều chỉ muốn hỏi là: có phải chú đã mua chuộc người bên cạnh ông ta một cách trắng trợn?”

La Thiếu Thàn quay người lại nói: “Em chỉ là gọi mấy cuộc điện thoại, thỉnh thoảng gặp gỡ bạn họ vài lần.”

“Giữa chúng ta không cần phải giả vờ.” La Học Mẫn nói: “Lỗ Thụy Dương còn tàn nhẫn hơn Mục Tất Tín nhiều, ông ta có thể mặt không đổi sắc mà tiễn người bên cạnh mình đi vào chỗ chết. Chú giao phong chính diện với ông ta rất nguy hiểm.”

La Thiếu Thàn nói: “Em không lo lắng.”

“Nếu như chú đã có thể bắt chấp an nguy lao vào hiểm cảnh, tại sao Thẩm Thận Nguyên không thế?”

La Thiếu Thàn nheo mắt lại: “Cao Cẩn hay là Đồ Lạc Văn?”

La Học Mẫn nói: “Điều này không phải trọng điểm, trọng điểm là câu hỏi vừa rồi.”

“Em biết tự bảo vệ mình.”

La Học Mẫn thở dài một cái nói: “Chị không muốn làm thuyết khách của bất cứ ai, chị cũng không muốn... can thiệp vào cuộc sống riêng tư của

chú. Nhưng mà, chị là chị của chú, cũng là một người đã kết hôn rã ly hôn, chị nghĩ những gì chị trải qua có thể cho chú một chút lời khuyên. Chú biết trong lời thề hôn nhân câu quan trọng nhất không phải là vĩnh viễn chân thành, cũng không phải sinh lão bệnh tử không xa không rời, mà là tôi đồng ý. Không có câu nói tôi đồng ý, những câu trước đó đều là lời nói trống rỗng. Vợ chồng, hay bạn bè... đều nên tôn trọng ý nguyện của đối phuơng. Chị không biết hai người cụ thể ở bên nhau theo dạng nào, nhưng từ những gì người bên cạnh nói cùng sự quan sát của chị, phải chăng chú đã trực tiếp dùng phuơng pháp chăm sóc Lâm Lâm với cậu ấy?”

La Thiếu Thần ngây ra.

La Học Mẫn nói: “Có thể là chị đã nghĩ quá nhanh.”

La Thiếu Thần trầm mặc.

“Lời cuối cùng chị nói, ai cũng đều ích kỷ. Từ góc độ của chị, chị muốn báo thù chi Học Giai, Khải Tùng. Chị hy vọng Thẩm Thận Nguyên tham gia chiến trường, sau lưng cậu ta có Giản Tĩnh Niên, có thể liên hợp lại cùng đối phó Lỗ Thụy Dương thì không còn gì tốt hơn. Nhưng chú không hy vọng Thẩm Thận Nguyên tham gia cũng xuất phát từ lòng ích kỷ mà thôi.”

Giọng nói La Thiếu Thần trầm khàn: “Bởi vì em không muốn lại lần nữa phải trải qua nỗi đau mất mát.”

La Học Mẫn giơ cánh tay lên, khẽ vỗ vào vai anh: “không ngờ chú coi trọng cậu ta như vậy.”

La Thiếu Thần khép mắt lại, cười khổ nói: “Em cũng không ngờ. Có lẽ là vì trải qua mấy lần mất đi rồi lại có lại, cho nên mới càng khó buông tay.”

“Cho dù là trẻ con cũng sẽ có ngày học được cách đi lại. Thủ thầu hiểu và tín nhiệm, nếu như hai điều đó không làm được, ít nhất cũng thử tôn trọng.” La Học Mẫn nói: “Kẻ địch đang xem kịch ở phía xa, chúng ta lại ở đây giày vò lẫn nhau thì không hay chút nào phải không?”

“Em chỉ là muốn biết nên đổi diện với cậu ấy thế nào.”

“Sợ đổi mặt với cậu ấy sẽ nổi giận?”

La Thiếu Thân nhún vai.

La Học Mẫn cười nói: “Khi chị chưa ly hôn, cũng thường xuyên muốn nổi giận với anh ấy, cảm thấy anh ấy thế này không được thế kia không được, chẳng chút thú vị, tư duy lạc hậu không biết thay đổi, càng ngày càng phát phì mà còn không vận động, sau khi ngoại tình thì càng tệ hơn, trong đầu óc thường xuyên nảy sinh ý định cầm búa đập chết anh ta.”

La Thiếu Thân phân rõ: “Chúng em không phải vấn đề đó.”

“Đúng vậy, chú có súng, sẽ không dùng búa.” La Học Mẫn cúi đầu nói: “Sau khi ly hôn, tâm tình bình tĩnh hơn nhiều, bắt đầu hoài niệm, dường như lúc đó mới nhớ ra bọn chị cũng từng có một quãng thời gian hạnh phúc.”

“Chị hối hận rã à?”

“Không phải hối hận vì đã ly hôn, mà là hối hận đã không sửa chữa kịp thời khi lần đầu tiên xuất hiện vấn đề giữa hai người. Hiện tại quá muộn rã, hãy ức chế tệ quá nhiều, sửa chữa bù đắp quá phiền phức.”

“Cảm ơn.”

“Đừng khách sáo. Nói cho chú biết một cách giải tỏa cơn giận hiệu quả, tìm cậu ta đánh bóng. Bóng bàn, cầu lông, tennis, bóng rổ, bóng đá... bóng gì cũng được, có thể trị đau là được.”

La Thiếu Thân hiểu kỳ hỏi: “Chị chơi bóng gì?”

“Chị không muốn người khác biết lắm.”

“Khiến người ta hã hộp thế này, em rất tò mò đấy.”

“Vậy à?”

“U, nói đi.”

“Yo-yo.” La Học Mẫn nói: “Giờ chú có biểu cảm gì vậy?”

“Không có gì, đang nghĩ xem có thể mua yo-yo ở đâu.”

La Học Mẫn thấy anh lấy điện thoại ra: “Yo-yo có thể gọi chuyển phát nhanh được sao?”

“Không những có thể gọi chuyển phát nhanh, còn có thể cùng ăn cơm với người chuyển đồ. Có muốn đi cùng không?”

La Học Mẫn cười xua tay, đi lên tầng: “Chị không muốn làm yo-yo.”

La Thiếu Thần bấm số điện thoại xong, ngón tay dừng lại trên nút gọi, do dự khôngấn xuống, qua một lúc, lại bỏ đi.

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 103: Hòa Hảo (Thượng)

Dịch: Phong Bụi

Hoa tươi, hoa tươi, tặng hoa tươi.

Vú Triệu trở lại từ hoa viên phía sau, thấy La Thiếu Thàn đứng bên sô pha ngây người, nghi hoặc hỏi: “Vẫn chưa gặp bạn của cậu sao?”

La Thiếu Thàn ngây ra, “Ai?”

“Thẩm Thận Nguyên.” Vú Triệu nói: “Vừa rã bảo vệ gọi điện bảo là cậu ta đến rã.”

La Thiếu Thàn ngẫm nghĩ, thu lại điện thoại đi ra ngoài. Từ cửa lớn nhà chính đến cửa lớn đại trạch, xuyên qua hoa viên, đi qua đường xe chạy, nhưng không thấy người. Anh hỏi bảo vệ.

Bảo vệ nói: “Vừa đi khỏi không lâu.”

Tại sao lại phải đi?

La Thiếu Thàn trong lòng tràn xuống, chẳng lẽ cậu ấy đã nghe thấy cuộc đồi thoại vừa rã của anh và La Học Mẫn?

...

Nhưng nội dung đồi thoại hoàn toàn không có gì không thể nghe, nếu như nói là nhất định có thì chính là sự coi trọng của mình đối với cậu ấy, lòng ích kỷ của mình đối với cậu ấy...

Người bình thường nghe thấy những lời đó hắn phải cảm động nhào đến mới đúng, quay người bỏ đi là làm sao?

La Thiếu Thàn vẫn luôn cảm thấy mình rất hiểu Thẩm Thận Nguyên, thậm chí Thẩm Thận Nguyên lén giấu anh chạy đi tìm Cao Càn cũng không cảm thấy ngạc nhiên, nhưng lần này, anh thực sự không hiểu được.

Điện thoại đột ngột vang lên, là Thẩm Thận Nguyên gọi đến.

La Thiếu Thàn ngẫm nghĩ, rã mới ấn vào nút nghe, nhưng không lập tức nói chuyện.

Thẩm Thận Nguyên nói: “Bảy giờ, tôi ở nhà hàng Kim Nguyên Bảo đợi anh. Anh nhất định phải đến. Đến đúng giờ!”

La Thiếu Thàn đang định để câu chò một lúc mới trả lời, đài kia đã cúp máy rã.

“...”

Anh nhìn màn hình điện thoại, một lúc lâu không biết nói gì.

5 rưỡi, Kim Nguyên Bảo dàn dàn trở nên náo nhiệt. Thỉnh thoảng có khách đứng trước cửa lớn gọi bạn bè.

Thẩm Thận Nguyên ôm bó hoa, rãi nhìn ông chủ nhà hàng Kim Nguyên Bảo: “Không phải ông nói một ngàn tê đủ bao một hội trường nhỏ sao?”

“Đúng vậy.”

“Tại sao vẫn không ngừng kinh doanh?”

“Cậu cũng nói là hội trường nhỏ, đương nhiên về chất lượng khác với hội trường bình thường.” Ông chủ vỗ vai cậu nói: “Đi theo tôi.”

Thẩm Thận Nguyên đi theo ông ta đi vào thang máy, sau đó xuống tầng, rẽ trái rẽ phải... rẽ đến sau đó cậu bắt đầu nghi ngờ bản thân liệu có còn

trong nhà hàng Kim Nguyên Bảo hay không, nhưng ông chủ mở cánh cửa cuối cùng, đánh tan hoài nghi của cậu.

Thẩm Thận Nguyên nhìn bầu trời âm u và màn mưa bụi táp vào mặt, hỏi: “Đây là nơi nào? Chỗ để rác?”

Ông chủ không chút ngại ngùng nói: “Là phía sau nhà hàng.”

“Hội trường nhỏ mà ông nói là chỉ...”

“Chính là đây. Tôi sẽ ngăn nhân viên qua lại chỗ này.”

Thẩm Thận Nguyên cúi đầu, nung nấu cảm xúc một lúc lâu, sau đó chậm rãi ngẩng đầu, ngửa lên trời thở dài, quay lại nhìn ông ta.

Ông chủ còn định giơ tay vỗ vai cậu, liền bị sự âm ngoan không đáy mắt cậu dọa: “Có gì từ từ thương lượng.”

Thẩm Thận Nguyên giơ tay, nhẹ nhàng vén tóc trán của đối phương lên, chậm rãi nói: “Một ngàn quá đắt rã.”

“...”

“...”

Hai bên nhìn nhau không nói.

Bất cứ chuyện gì liên quan đến tiền, đều có thể kích lên dũng khí của ông chủ: “Không thể giảm giá.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Tôi không đòi giảm giá.”

“Vậy cậu muốn thế nào? Trả tôi một ngàn tệ sau đó tố cáo tôi? Được, tôi đồng ý.”

Thẩm Thận Nguyên chân thành nói: “Tôi muốn miễn phí.”

“...không được!”

Thẩm Thận Nguyên lặng lẽ cúi gục đài.

Ông chủ chợt để ý thấy một giọt nước mắt long lanh rót xuống từ khóe mắt Thẩm Thận Nguyên.

“...” Ông chủ đổ sụp, “Trả 100 tệ!”

Thẩm Thận Nguyên nhanh chóng ngẩng đầu, mỉm cười nói: “Giao dịch thành công. Có điều những thứ lúc trước đã nói đâu phải có.”

Ông chủ nói: “Thứ gì dùng đến tiền đâu phải tính.”

“Tôi trả.”

Ông chủ lúc này mới tức giận rời khỏi.

Thẩm Thận Nguyên gọi điện cho Cao Càn, báo cáo lại một lượt sự việc từ đầu đến cuối. Cao Càn rất hài lòng: “Là một diễn viên thì cần phải học những thứ có thể ứng dụng vào thực tế.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Nếu như tôi có thể vận dụng linh hoạt, có phải có thể vào LB không?”

Cao Càn nói: “La Thiếu đừng ý rã hãy rã.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Về kế hoạch này, tôi cảm thấy vẫn còn thiếu chút gì đó.”

“Đương nhiên thiếu.”

Thẩm Thận Nguyên lập tức truy vấn: “Thiếu cái gì?”

“Phòng.”

“Hả?”

Cao Càn thở dài nói: “Nhà hàng không tiện bằng khách sạn.”

“A, tôi hiểu rõ! Anh nói đúng, tôi lập tức đi chuẩn bị.”

“Í?” Cho dù là Cao Càn chinh chiến sa trường đã lâu cũng không khỏi khâm phục trước tác phong phóng khoáng của Thẩm Thận Nguyên, “Vậy cậu cõi lên!”

Thẩm Thận Nguyên ra sức chạy nhanh đuổi theo ông chủ: “Tôi vẫn còn một yêu cầu.”

“Thêm tiền.”

“Tiền không thành vấn đề Ông nghe yêu cầu của tôi trước đã.”

Ông chủ: “...” Vừa rồi ai chốc mặt lộ hung quang chốc hai mắt ngắn lê muốn miễn phí? Hiện tại lại nói tiền không thành vấn đề?

Thẩm Thận Nguyên ghé vào tai ông ta, nói thế này thế kia một lượt.

“Hả?” Ông chủ chấn kinh.

“Cố gắng làm cho dễ coi một chút, tốt nhất là rải một ít cánh hoa, xịt thêm ít nước hoa nữa.”

“... Cậu xác định cậu cảm thấy những thứ cậu yêu cầu là nghiệp vụ nhà hàng nên cung cấp chứ?”

“Tôi xác định chứ.”

“...” Ông chủ bình tĩnh lấy điện thoại ra, bấm số: “Em yêu, em có hứng thú đến nhà hàng của bọn anh lắp một cái đèn xanh đỏ không? ... Cái loại mà có thể dùng để viết giấy phạt ấy.”

6 rưỡi, thời điểm nhà hàng náo nhiệt, khách nhân đi thành đoàn thành tốp vào, xe trolley chiếc trolley chạy vào nườm nượp.

Thẩm Thận Nguyên đứng trên tầng hai, dùng ống nhòm nhìn ra xa.

Ông chủ ở bên cạnh lầm bẩm nói: “Thuê ống nhòm cũng phải tính tiền đó... cũng phải tính tiền đó...”

Thẩm Thận Nguyên móc ra một tệ từ trong túi đưa cho ông ta.

Ông chủ không chút khách khí nhận lấy, tiếp tục lầm bẩm: “Một tệ không đủ... một tệ không đủ...”

Thẩm Thận Nguyên đột ngột chỉ về phía cửa lớn nói: “Chiếc xe kia biển số là bao nhiêu?” Bên cạnh một lúc lâu không trả lời. Thẩm Thận Nguyên nghi hoặc quay đầu nhìn ông chủ. Ông chủ bực mình nói: “Xin lỗi, nhà hàng chỉ có thể cho thuê ống nhòm, không cung cấp ông chủ có Thiên lý nhãn.”

Chuông điện thoại vang lên trong túi áo Thẩm Thận Nguyên, cậu vội vàng nghe máy, là Khâu Mỹ Quyên.

“Nguyên Nguyên à, khi nào con có thời gian rảnh về nhà ăn cơm?”

Thẩm Thận Nguyên không để tâm mà trả lời: “được ạ.”

“Vậy khi nào?”

“Khi nào rảnh.”

“Khi nào con rảnh...”

“Vẫn không biết.”

“Nguyên Nguyên, hiện tại có phải con đang có việc cần làm không?”

“Đúng vậy, chung thân đại sự.”

Vừa nghe thấy 4 chữ chung thân đại sự, Khâu Mỹ Quyên cũng kích động, nhưng kích động rõ ràng không cùng một hướng: “Con nói là con và La Thiếu Thần...”

Thẩm Thận Nguyên hoàn hồn: “Vâng, nhưng không phải như mẹ nghĩ.”

“Nguyên Nguyên à, mẹ không phải muốn can thiệp vào cuộc sống riêng của con, nhưng chung thân đại sự phải suy nghĩ cẩn trọng... Í? Trong nước hình như là... không thừa nhận thì phải?” Khâu Mỹ Quyên cẩn thận dò hỏi.

Thẩm Thận Nguyên nói: “Mẹ, con chỉ là hẹn hò thôi.”

“Ô, là hẹn hò à, vậy thì tốt. Ý mẹ là, con hẹn hò đi. Chơi vui vẻ nhé.” Khâu Mỹ Quyên thở phào.

Thẩm Thận Nguyên khó khăn lầm mói cúp được điện thoại, liền nhìn thấy ông chủ đã bỏ ống nhòm vào hộp rã, “Tại sao lại cất đi? Tôi vẫn chưa dùng xong, tôi trả thêm tiền.”

Ông chủ lườm một cái nói: “Người đã đến rã, còn dùng ống nhòm làm gì? Nhìn lỗ chân lông dùng kính lúp tốt hơn. Tất cả tiến hành theo kế hoạch, yên tâm!”

“Đến rã?” Thẩm Thận Nguyên nhảy dựng lên chạy xuống tầng.

Vị trí cậu đứng lúc đầu là bên cạnh nhà hàng, vừa khéo có thể nhìn thấy cửa lớn và thông đạo đi đến cửa lớn. Theo kế hoạch, sau khi La Thiếu Thành đến, nhân viên phục vụ sẽ dẫn đến cửa sau, sau đó nhà hàng sẽ bật đèn đã lắp sẵn lên, chiếu sáng hai bên cầu thang, mình sẽ cầm một bó hoa phong độ ngồi người đi xuống từ cầu thang bên cạnh.

Kế hoạch tiến hành đến bước thứ hai, đèn đã bật. Thẩm Thận Nguyên cầm bó hoa hồng đã chuẩn bị sẵn, bước nhanh xuống tầng.

Kế hoạch vẫn luôn không theo kịp thay đổi.

Ít nhất Thẩm Thận Nguyên lúc luyện tập cũng không chạy nhanh như vậy, cũng không có chạy đến nửa đường thì vướng vào một dây bóng đèn!

La Thiếu Thành được nhân viên phục vụ dẫn vào cửa sau, vừa bước được hai bước liền nghe thấy tiếng kinh hô quen thuộc truyềnl đến từ bên phải, vừa quay người, liền nhìn thấy Thẩm Thận Nguyên ôm một bó hoa to đùng nhiệt tình nhào về phía mình.

Lúc thế này, ngoại trừ đón lấy thì chẳng còn cách nào khác.

La Thiếu Thàn vốn định đứng yên xem diễn biến chỉ có thể giơ tay ôm lấy cậu, nhưng lực va chạm lại không ngừng lại.

La Thiếu Thàn sau khi ôm được cậu, thân thể bị đẩy về sau hai ba bước mới miễn cưỡng đứng vững.

Thẩm Thận Nguyên bò trên người anh một lúc, hoàn hồn lại, mới đứng thẳng người nói: “Hoan nghênh quang lâm!”

La Thiếu Thàn sau khi đỡ cậu đứng vững rã liền thu tay lại, thản nhiên hỏi: “Cậu định sau khi thân bại danh liệt thì đến đây làm nhân viên phục vụ sao?”

Thẩm Thận Nguyên: “...”

La Thiếu Thàn tự biết lỡ lời, nhưng cũng không muốn xin lỗi trong bầu không khí này, chuyển đề tài: “Bó hoa đó là tặng tôi hả?”

“Đúng vậy.” Thẩm Thận Nguyên đưa hoa qua.

“Cảm ơn.”

“Đừng khách sáo.” Thẩm Thận Nguyên lúc trước suýt nữa ngã nhào, sau đó lại bị lời nói của La Thiếu Thàn làm cho choáng váng mất phương hướng, đầu óc quay hai vòng mới nhớ ra bước tiếp theo phải làm gì: “Chúng ta trước tiên ăn cơm nhé?”

“Được.” La Thiếu Thàn đi được hai bước, lại bị Thẩm Thận Nguyên kéo trở lại: “...”

Thẩm Thận Nguyên ngượng ngùng nói: “Ngại quá ngại quá, sai bước rã. Hiện tại nên là tôi có lời muốn nói với anh.”

La Thiếu Thàn nói: “Tôi nghe đây.”

Thẩm Thận Nguyên liếm liếm môi, nhìn khuôn mặt La Thiếu Thàn, hít sâu một hơi nói: “Hôm nay, chuyện đó, xin lỗi!”

La Thiếu Thàn nói: “Cậu không giẫm lên chân tôi.”

“Tôi không nên giấu anh đi tìm Cao Càn.” Thẩm Thận Nguyên gãi đầu nói: “Còn nữa ngay trước mặt anh nói chuyện riêng với Đồ Lạc Văn. Tôi chỉ là muốn... Hơ, thôi đi, những đi đâu đó đều là cái cớ. Tôi nên tin tưởng anh hơn, tôn trọng anh hơn, hiểu anh hơn. Tôi biết anh muốn tốt cho tôi, nhưng mà tôi không muốn nhìn thấy anh xông vào nguy hiểm ở phía trước, tôi lại không thể làm gì. Không, ý tôi là nếu như chuyện này không cần đến tôi, tôi sẽ không tự mình quyết định, nhưng hiện tại cần đến tôi, tôi hy vọng có thể dốc sức mình. Anh biết nói đang nói gì không?” Thẩm Thận Nguyên ảo não vò vò đầu, lẩm bẩm nói: “Rốt cuộc tôi đang nói gì, lúc nói chuyện với Đồ Lạc Văn rõ ràng nói rất lưu loát!”

La Thiếu Thàn một tay ôm lấy mặt cậu: “Tôi không hy vọng nghe cậu nói ‘ở cùng người khác thì tốt hơn’.”

“Tôi không có ý đó!” Thẩm Thận Nguyên vội vàng giải thích: “Ý tôi lưu loát hơn là nói lúc đó tôi không căng thẳng chút nào, tôi gặp anh mới căng thẳng.” Cậu ngừng một chút: “Tôi không để tâm Đồ Lạc Văn có thể nghe hiểu tôi đang nói gì không, tôi chỉ để tâm...” Môi bị La Thiếu Thàn nhẹ nhàng dán lên.

Thẩm Thận Nguyên ôm lấy vai anh, hai người quên đi tất cả mà hôn sâu.

Ánh đèn màu hồng chớp nháy hai cái, rã đột ngọt tắt.

Bốn bề rơi vào bóng tối, nhưng lại khiến nhiệt tình càng cháy mạnh mẽ.

La Thiếu Thàn dẫn Thẩm Thận Nguyên đi về phía xe, Thẩm Thận Nguyên trở tay ôm lấy eo anh, thấp giọng nói: “Ở phía trên tôi có sấp xếp rã, còn có...”

Thẩm Thận Nguyên bị nhét vào trong xe.

La Thiếu Th`ân nhào lên người cậu, đóng cửa xe, bắt đ`äu cởi qu`ần áo.

“Xe... thật rộng rãi.” Thẩm Thận Nguyên vươn tay kéo rèm lên, sau đó ôm lấy cổ La Thiếu Th`ân.

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 104: Hòa Hảo (Trung)

Dịch: Phong Bụi

Ngẫu ngộ, ngẫu ngộ, không tiễn.

Khác với làn da nóng bỏng như lửa, làn này thiên về mơn trớn và triền miên hơn. Bất luận là sinh lý hay tâm lý, nhu cầu và khát vọng của hai người đối với đối phương đều đạt đến đỉnh điểm, thậm chí nhân sinh đại sự như việc bụng đói cũng đều có thể tạm thời bỏ qua không để ý đến.

....

Chỉ là tạm thời.

Thẩm Thận Nguyên nằm ngửa mặt lên trời, thỏa mãn duỗi duỗi chân: “Em đã gọi vịt quay Bắc Kinh.”

La Thiếu Thành vuốt ve eo cậu, giọng nói hơi khàn khàn: “Ừ, nghe có vẻ rất ngon.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Còn có sườn xào chua ngọt.”

“Ừ.”

“Cá pecca hấp.”

La Thiếu Thành ôm cậu, hôn lấy môi, thật lâu mới buông ra: “Em đòi à?”

Thẩm Thận Nguyên ho khan một tiếng nói: “Em nói như vậy chính là muốn nói, em đòi rã.”

La Thiếu Thần cúi đầu cắn lấy đốt môi cậu, răng nhè nhẹ day cắn: “Đói đến mức nào?”

Thẩm Thận Nguyên phản ứng lại, đè lên người anh, mút một hơi thật sâu mới nói: “Nói một cách không khoa trương là có thể ăn cả một con bò. Nói một cách khoa trương là hiện tại cho em một mặt trăng, em có thể ăn nó như ăn cái bánh Trung thu. Rất khoa trương phải không?”

“Đúng vậy, Lý Bạch hiện đại.”

“Giống Lý Bạch sao? Em lại thích Đỗ Phủ hơn.”

“Tại sao?”

“Em không thích uống rượu.”

“Vậy chốc nữa chúng ta uống một chút.”

“Vậy em muốn uống rượu vang đỏ...”

Hai người chuyện phiếm câu được câu không, rất nhiều câu căn bản không thèm suy nghĩ, cũng chẳng có chút logic nào, nếu như chỉnh lý những đoạn đối thoại đó thành tư liệu, bọn họ nhất định sẽ cười vỡ bụng vì những câu nói trước sau mâu thuẫn của bản thân. Nhưng vào lúc này, bọn họ ai cũng đều không cảm thấy bản thân hoặc đối phương có gì kỳ quái.

Không thể không nói, ông chủ có lúc tuy rằng hơi keo kiệt, nhưng ý thức phục vụ tương đối cao, cho dù Thẩm Thận Nguyên và La Thiếu Thần mất tích gần hai tiếng đồng hồ, nhưng phòng bao vẫn được giữ lại, hơn nữa sau khi bọn họ vào phòng không lâu thì bắt đầu dọn đồ ăn lên.

Trên nền phòng bao rải đầy cánh hoa màu hồng, trên tường treo đủ loại đồ chơi hình trái tim, trên bàn dán những quả bóng bay to to nhỏ hình trái tim, đập vào mắt là những mảng màu hồng lớn.

Chính giữa bàn là một đôi nến hình trái tim, cực kỳ lãng mạn.

Nhưng La Thiếu Thàn và Thẩm Thận Nguyên ăn một lúc liền bật đèn. Ăn cơm mà, sáng sửa một chút vẫn tốt hơn, cảm giác ăn cá mà không gỡ được xương cá quá nguy hiểm.

Có điệu Thẩm Thận Nguyên cuối cùng cũng không gọi rượu vang đỏ, mà gọi một chai sâm panh, hai người mỗi người một ly, vừa ăn vừa uống vừa trò chuyện.

Chuyện gia nhập LB là trung tâm mâu thuẫn của hai người, nhưng mâu thuẫn không giải quyết thì vĩnh viễn tồn tại. Tuy rằng Thẩm Thận Nguyên không muốn phá hoại quan hệ hai người khó khăn lắm mới khôi phục đằng thời đang càng thêm thân mật, nhưng vẫn nhịn không được mở miệng nói: “Về việc ký hợp đồng, anh có thể suy xét một chút không?”

La Thiếu Thàn nhìn cậu một cái, trầm mặc uống sâm panh.

“Tuy rằng em rất muốn làm chút gì đó, nhưng em cần sự ủng hộ của anh.” Thẩm Thận Nguyên nhích ghê gãy vào chỗ La Thiếu Thàn: “Như thế mới hạnh phúc.”

La Thiếu Thàn lắc lắc ly rượu, nói: “Lời thật lòng?”

Thẩm Thận Nguyên lập tức chỉ tay lên trời thề

La Thiếu Thàn nói: “Anh sẽ sắp xếp vệ sĩ cho em.”

“A?”

“Đây là giới hạn cuối của anh, không thể từ chối.”

“Ô.”

“Sau khi em rời khỏi tăm mắt anh mỗi một tiếng đều phải gọi điện báo cáo hành tung.”

“Hơ...”

“Cuối cùng, không phải em muốn dạy bảng chữ cái đấy chứ?”

“Í? Hả, không phải.”

La Thiếu Thàn nói: “Cao Càn chiều nay đã liên hệ qua với người của Giải trí LB rồi, đi chiều kiện đối phương đưa ra rất hấp dẫn. Nếu như không phải thuộc tập đoàn TH thì hẳn sẽ là một lựa chọn rất tốt.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Có thể ký ngắn hạn một chút không?”

“Đối phương muốn ký toàn bộ các phương diện, Cao Càn đang nỗ lực xoay chuyển, hy vọng chỉ ký hợp đồng điện ảnh.”

Thẩm Thận Nguyên vỗ tay nói: “Cái này tốt.”

“Nhưng hiện tại xem ra có chút khó khăn.”

“Hơi?”

“Bạn họ cũng rất hứng thú ký hợp đồng đĩa hát với em.”

Thẩm Thận Nguyên kinh ngạc nói: “Tại sao mọi người đều hy vọng em hát vậy? Trương Phúc Mẫn cũng vậy.”

La Thiếu Thàn nói: “Trương Phúc Mẫn hy vọng anh có thể hợp tác với em, nhưng LB... hẳn là không hy vọng anh và em hợp tác. Đúng rồi, trước khi em ký hợp đồng với công ty mới, vẫn còn một hợp đồng cản làm.”

“Ý anh là hợp đồng đĩa hát của Mã Duy Càn?”

“Hiện tại là của em rồi.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Được thôi, có đi chiều, thanh tuyển của Mã Duy Càn rất mảnh, âm vực rất rộng, ca khúc của anh ta có lẽ không hợp với em.”

La Thiếu Thàn nói: “Album của em đương nhiên là viết dựa theo khả năng của em rồi.”

“Tình ca sao?”

“Ca khúc thiếu nhi.”

“... Thật hay đùa đó?” Thẩm Thận Nguyên nhảy dựng lên.

La Thiếu Thàn thấy bộ dạng trọn măt há măm của cậu, khóe miệng nhịn không được cong lên.

Thẩm Thận Nguyên rất nghiêm túc kháng nghị: “Hát gì cũng được, rock cũng được, nhưng đừng hát ca khúc thiếu nhi được không?” Diễn viên đá chân sang ca hát cậu thấy nhìu rã, nhưng diễn viên đá chân sang hát ca khúc thiếu nhi thì quá hiếm thấy rã. Cậu cũng không phải ngôi sao nhí đặng!

La Thiếu Thàn móc thẻ ra nói: “Thanh toán thôi.”

“Đợi đã.” Thẩm Thận Nguyên nói: “Còn tiết mục nữa.”

La Thiếu Thàn nhướn mày.

Thẩm Thận Nguyên kéo La Thiếu Thàn ra khỏi phòng bao, lại đi vào một phòng bao lớn ở cách vách.

La Thiếu Thàn nhìn rõ bố trí trong phòng, “...Nhà hàng còn cung cấp chõ chơi bóng bàn sao?” Anh hỏi như vậy là vì... căn phòng này bố trí quá giống phòng giải trí.

“Em đặc biệt nhờ ông chủ giúp bố trí đó.”

Thẩm Thận Nguyên lấy vợt bóng bàn từ trên bàn, đưa cho La Thiếu Thàn, “Chị Học Mẫn nói rất đúng, trong lòng có gì không thoải mái đều phải phát tiết ra hết. Hôm nay em xả mạng bã quân tử, nào, phát tiết hết vào em đi.”

La Thiếu Thàn dùng vợt nhẹ nhõm cái vào mông cậu, đi đến đài kia của bàn, thong dong nói: “Không phải đã phát tiết rã sao?”

Thẩm Thận Nguyên mặt đỏ lên: “Cái đó không đúng.”

“Có gì không đúng?” La Thiếu Thàn cầm bóng tìm cảm giác bóng.

Thẩm Thận Nguyên nói: “Lúc em chuẩn bị tiết mục không nghĩ đến sê... chuẩn bị rã thì đừng lãng phí.”

La Thiếu Thàn nói: “Thêm đặt cược đi.”

“Cược cái gì?”

La Thiếu Thàn ngẫm nghĩ nói: “Xem tôi nay về đâu đi?”

Thẩm Thận Nguyên nghi hoặc nói: “Ai thua sẽ ra ngoài thuê phòng à?”

Tay sắp phát bóng của La Thiếu Thàn khẽ khụng lại: “Thắng rã thì liền nghe theo em.”

Thẩm Thận Nguyên xoa tay.

Nửa tiếng sau.

Thẩm Thận Nguyên thở hổn hển nói: “Vừa ăn cơm xong vận động không tốt.”

La Thiếu Thàn nói: “Chỗc nữa phải lái xe, cho tỉnh rượu.”

Thẩm Thận Nguyên kéo cổ áo, rung rung áo nói: “Anh thắng rã, đi đâu anh quyết định đi.”

La Thiếu Thàn buông vợt xuống nói: “Đến nhà anh.”

“Phải qua đêm sao?” Thẩm Thận Nguyên hỏi.

La Thiếu Thàn cười nói: “Cung cấp bàn chải, kem đánh răng miễn phí.”

“Nghe có vẻ rất có lời.”

“Còn có gối ôm hình người.”

“Quá lời rầy.”

La Thiếu Thần giúp cậu sửa sang lại y phục, giấu đi vết tích trên cổ:
“Vậy còn đợi gì nữa?”

Hai người cười cười nói nói đi ra khỏi phòng bao, thuận theo cầu thang đi xuống đại sảnh.

Lúc này khách của nhà hàng đã vội bớt kha khá, chỉ chừa lại mấy vị khách ngã trong đại sảnh trò chuyện không chịu đi.

Thẩm Thận Nguyên hờ hững quét qua gáy bọn họ liền định né đi, nhưng lại bị La Thiếu Thần nắm chặt tay, không khỏi ngạc nhiên dừng bước, lúc này mới phát hiện khách ngã trong đại sảnh đều đã đứng lên, cùng đi về phía bọn họ. Đi đầu là một người đàn ông trung niên, tóc hơi xoăn, nhưng keo định hình bôi đến mức vào nếp từng sợi, khuôn mặt nhìn chính diện cho người ta cảm giác không dễ ở chung. Dáng người ông ta không cao, nhưng bộ Âu phục xám sẫm cắt rất vừa người, khiến ông ta trông rất tiêu sái lịch lãm. Ông ta đưa tay ra với La Thiếu Thần trước tiên, “La Thiếu, lúc trước tôi còn đang nghĩ, bạn bè và đồng nghiệp mình đều đã ngẫu nhiên gặp được cậu rầy, tại sao mãi mà không đến lượt mình, không ngờ nháy mắt liền gặp được rầy.”

La Thiếu Thần một tay ôm Thẩm Thận Nguyên, một tay nhét vào túi áo, không hề có ý bắt tay: “Chủ tịch Lỗ.”

Thẩm Thận Nguyên lúc này mới biết người này chính là Lỗ Thụy Dương.

“Cùng uống một ly được chứ?” Lỗ Thụy Dương nói với La Thiếu Thần, ánh mắt lại nhìn về phía Thẩm Thận Nguyên.

Thẩm Thận Nguyên nhìn La Thiếu Thần như thể đang hỏi ý kiến.

La Thiếu Thần nói: “Để hôm khác, hôm nay không tiện.”

Lỗ Thụy Dương cười nói: “La Thiếu hàng tháng cũng có lúc không tiện sao?”

La Thiếu Thành nói: “Tôi không phải 24 tiếng đàng hoàng đâu ngã trên bệ xí, đương nhiên cũng có lúc không tiện, chủ tịch Lỗ thì không sao?”

Lỗ Thụy Dương khẽ sững sốt.

La Thiếu Thành đã kéo Thẩm Thận Nguyên thong thả đi khỏi.

Trở về trên xe, Thẩm Thận Nguyên ngồi thấy trong xe vẫn chưa bay hết mùi vị kích tình, mặt liền đỏ lên, ngay cả việc vừa gặp Lỗ Thụy Dương cũng không nghĩ nữa, vội vàng mở cửa sổ xe, “Chúng ta đi rửa xe nhé?”

La Thiếu Thành nói: “Để người ở cửa hàng rửa xe giúp sao?”

“Không, chúng ta tự rửa.”

La Thiếu Thành ngẫm nghĩ nói: “Bóng bàn anh thắng phải không?”

“Đúng vậy, không phải đi đến nhà anh sao?”

“Nhà anh không có dụng cụ rửa xe.”

Thẩm Thận Nguyên nghi hoặc nói: “Ngay cả giẻ lau cũng không có sao?”

“Buổi tối không cung cấp.” La Thiếu Thành nói xong, đã đạp ga đi thẳng.

Cho dù La Thiếu Thành miêng nói buổi tối không cung cấp giẻ lau, nhưng gara của anh đã bán đứng anh. Trên giá đặt một tệp giẻ lau ngăn nắp, bên cạnh còn có ống nước nối với vòi nước, thậm chí cả xi đánh xe, bình xịt làm sạch không khí, chổi quét dìu đìu có.

Thẩm Thận Nguyên cầm ống nước nhìn La Thiếu Thành.

La Thiếu Thàn day trán nói: “Chúng ta nhất định phải rửa xe trong tối nay sao?”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Chẳng may có người hỏi mượn xe của anh thì làm sao?”

“Trước tiên giới thiệu người đó đi vay nặng lãi đã.”

“... Chẳng may xe bị trộm thì sao?” Thẩm Thận Nguyên suy nghĩ hết sức xa xôi.

“...” La Thiếu Thàn lấy bó hoa hàng trong xe ra, đặt lên đinh giá: “Thôi được, để xe của anh không bị trộm, chúng ta rửa xe vậy.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Em dùng nước xịt qua đã.”

“Anh đem đem ra đã.”

Hai người cũng làm rất ra dáng.

Thẩm Thận Nguyên mở vòi nước ra, đang định xịt về phía xe, liền bất ngờ bị tưới rùng cả người.

La Thiếu Thàn thấy cậu ngây người để nước từ lỗ thủng trên ống nước tưới ướt người còn không biết né đi, vội vàng chạy qua đóng vòi nước vào, “Không sao chứ?”

Thẩm Thận Nguyên hông nghi nhìn anh, giống như thám tử nhìn tội phạm: “Anh nhất định đã biết ống nước bị hỏng rã.”

“Anh không biết, anh lâu lắm không dùng rã, có thể bị chuột cắn rã.”

“Chuột cắn sao?”

“Chuột cắn đó, cắn thế này nè.” La Thiếu Thàn ôm lấy cậu, cắn yêu một cái lên mặt cậu.

Thẩm Thận Nguyên nghiêng người đi mở vòi nước.

La Thiếu Thần nhanh nhẹn túm lấy tay cậu bẻ ra sau: “Chúng ta làm chút chuyện khác đi, tiết kiệm nước thôi.”

Thẩm Thận Nguyên trên người ướt sũng cảm thấy khó chịu, bỏ ống nước xuống nói: “Em đi lên tắm một cái.”

La Thiếu Thần sợ cậu bị cảm lạnh, chỉ đành nhịn lại lửa lòng, đóng cửa xe, cầm theo bó hoa cùng lên tầng.

Hai người vừa vào cửa, điện thoại liền vang lên. Hai người cùng nhìn nhau, chia ra đi đến hai bên phòng khách.

“Giám đốc Cao?”

“Lại có chuyện gì?”

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 105: Hòa Hảo (Hạ)

Dịch: Phong Bụi

Giả thiết, giả thiết, giả thiết như th`ần.

Sô pha đơn chiếc có một người ng`ă, Đ`ồ Lạc Văn. Sô pha kép có hai người ng`ă, Thẩm Thận Nguyên và La Thiếu Th`ần. Sô pha ba chỗ có một người ng`ă, Cao C`ần.

Cao C`ần vỗ vỗ tay vịn sô pha nói: “Chỗ của tôi thật rộng rãi.”

Đ`ồ Lạc Văn cười nói: “Nếu như không phải tôi giành chỗ nhanh, có lẽ chỗ chúng ta hiện tại ng`ă chính là ghế của anh r`ă.”

La Thiếu Th`ần hỏi: “Các anh đến để giành sô pha sao? Ở siêu thị có đ`ầy sao không đi mà ng`ă?”

Đ`ồ Lạc Văn hỏi: “Chê chúng tôi chướng mắt à?”

La Thiếu Th`ần nói: “Anh từ trước đến nay vẫn luôn chướng mắt.”

Đ`ồ Lạc Văn cười khổ với Cao C`ần nói: “Hay là anh nói đi.”

Cao C`ần nhìn Thẩm Thận Nguyên.

Thẩm Thận Nguyên cười khan nói: “Hay là, mang trà lên trước?”

Đ`ồ Lạc Văn nói: “Tôi thích trà Long Tỉnh Tây H`ồ.”

Cao C`ần nói: “Trà Đại Mạch.”

“Hai cốc nước trắng.” La Thiếu Thàn quay đài nhìn Thẩm Thận Nguyên: “Sữa mấy độ?”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Âm là được.”

ĐôLạc Văn thở dài nói: “Cho dù là nước trắng thì cũng có nhiệt độ đó, tại sao không hỏi chúng tôi?”

La Thiếu Thàn vừa đứng dậy vào bếp vừa nói: “Nước máy bếp nhà tôi chỉ có một nhiệt độ thôi.”

Thẩm Thận Nguyên đợi bóng dáng anh khuất hẳn vào nhà bếp lập tức nhỏ giọng hỏi: “Các anh phải chăng đã lên kế hoạch gì rã?”

Cao Càn nói: “Cậu xác định các cậu đã thống nhất ý kiến rã chứ?”

“Chưa từng thống nhất hơn hiện tại.” Thẩm Thận Nguyên lúc nói câu này, cố ý hơi đê cao giọng.

Cao Càn nói: “Cảnh sát Đô có rất nhiều kinh nghiệm và tâm đắc trong sự nghiệp nội gián, hẳn là nên nghe ý kiến của anh ta.”

ĐôLạc Văn giơ tay ra vẻ đài hàng, “Tôi từ trước đến nay chưa từng nằm vùng... Làm nội gián trong Tam Quốc Sát không tính.”

La Thiếu Thàn thò nửa người từ trong bếp hỏi: “Anh hiện tại đang nói với tôi rằng anh không nắm chắc chút nào về việc Thẩm Thận Nguyên sắp làm?”

“Không! Những việc ngoài việc nắm vùng tôi đều đã làm, lên kế hoạch, tiếp ứng, nắm tình báo...” ĐôLạc Văn nói: “Chính vì những việc này làm nhiều rã cho nên trở thành khuôn mặt quá phổ biến, không phù hợp vào vai diễn.”

Thẩm Thận Nguyên đắc ý nói: “Vào vai diễn là nghề của tôi.”

La Thiếu Thàn vừa định hâm nóng sữa nghe vậy liền đi ra: “Hôm nay chúng tôi đã gặp Lỗ Thụy Dương.”

ĐôLạc Văn chấn động: “Là các cậu nhìn thấy ông ta hay là ông ta nhìn thấy các cậu nhìn thấy ông ta?”

Cao Càn không biết nói gì: ” ‘Ông ta có nhìn thấy các cậu không?’ một câu đơn giản như vậy sao anh lại có thể nói vòng vèo vậy chứ?”

ĐôLạc Văn nói: “Ý đại khái là vậy.”

La Thiếu Thân nói: “Nhìn thấy rã, còn chào hỏi nữa, thuận tiện trò chuyện một chút về thời gian đi WC của nhau.”

ĐôLạc Văn nói: “Xem ra trò chuyện rất sâu.”

La Thiếu Thân nói: “Với tìền đê ông ta biết tôi và Thẩm Thận Nguyên cùng nhau ăn cơm rã, anh cảm thấy Thẩm Thận Nguyên vẫn thích hợp nằm vùng chứ?”

Thẩm Thận Nguyên há hả miệng, nhưng lại bị ĐôLạc Văn ngắt lời: “Tíền đê này nằm trong tính toán của tôi. Cuộc hẹn của anh và Thẩm Thận Nguyên vẫn luôn tiến hành trong phạm vi Trái Đất, tôi cảm thấy cùng là người Trái Đất, Lỗ Thụy Dương hẳn sẽ biết chút gì.”

Cao Càn chau mày.

ĐôLạc Văn lắn này chủ động thừa nhận sai sót: “Được rã, sự so sánh này không thích hợp. Ý của tôi là, với sự quan tâm của Lỗ Thụy Dương đối với Thẩm Thận Nguyên và tác phong của ông ta, hẳn đã nắm bắt rất rõ về Thẩm Thận Nguyên.”

Cao Càn nói: “Lỗ Thụy Dương nhất định sẽ đêphòng Thận Nguyên.”

“Cho dù Thẩm Thận Nguyên nhận được giải thưởng 10 thanh niên ưu tú quốc gia, ông ta cũng sẽ đêphòng cậu ấy” ĐôLạc Văn nói: “Mấu chốt không phải là làm thế nào để khiến Lỗ Thụy Dương không đêphòng cậu ấy mà là làm thế nào để đánh tan sự đêphòng của ông ta, ít nhất phải để ông ta có một lý do hợp lý tin tưởng Thẩm Thận Nguyên gia nhập LB là xuất phát từ việc suy nghĩ cho tìền đê của bản thân.”

La Thiếu Thàn cầm hai cốc nước đưa cho Cao Càn và Đô Lạc Văn:
“Cho nên?”

“Cho nên, chúng ta nên định vị quan hệ giữa La Thiếu và Thẩm Thận Nguyên.”

Thẩm Thận Nguyên không hiểu: “Anh muốn chúng tôi kết hôn sao?”

Đô Lạc Văn suýt chút nữa sặc nước, ngậm nước lắc đầu thật mạnh, một lúc lâu mới nói: “Không, ý của tôi là, bạn bè tình nhân gì đó. Việc kết hôn các cậu tự mình suy xét quyết định là được.”

Cao Càn nói: “Để Lỗ Thụy Dương biết quan hệ thực sự giữa La Thiếu và Thẩm Thận Nguyên sự việc sẽ trở nên rất nan giải.” Điều này có nghĩa là Thẩm Thận Nguyên không những có thể dùng để khống chế Giản Tĩnh Niên, mà còn có thể dùng để khống chế La Thiếu.

Đô Lạc Văn nói: “Chúng ta nên làm rõ trong suy nghĩ của Lỗ Thụy Dương, quan hệ giữa La Thiếu và Thẩm Thận Nguyên là gì.”

Cao Càn nói: “Anh có thể chui gầm giường nhà ông ta để nghe ngóng xem.”

“Không cần nghe ngóng như vậy, hỏi một số việc La Thiếu và Thẩm Thận Nguyên đại khái làm qua rã, phát triển đến mức độ nào liền biết ngay. Ví dụ như, có từng làm hành động thân mật trước mặt đồng người hay không, một tháng cùng ăn cơm mấy lần, có đến nhà đối phương qua đêm không...”

La Thiếu Thàn nói: “Chúng tôi từng cùng nhau gặp Giản Tĩnh Niên.”

Đô Lạc Văn ngạc nhiên hỏi: “Đã gặp phụ huynh rã sao?”

La Thiếu Thàn nói: “Chỉ là một trưởng bối mà thôi.”

“Qua đêm thì sao?”

“Ừm.”

Đỗ Lạc Văn thấy La Thiếu Thành và Thẩm Thận Nguyên đều có vẻ thẳng thắn vô tư, cũng không tiেn ra vẻ quá hóng hớt, tiếp tục nói: “Với tình hình như vậy, Lỗ Thụy Dương rất có khả năng sẽ suy nghĩ sâu xa hơn về quan hệ giữa hai người.”

Cao Cẩn nói: “Giữa đàn ông với nhau có tình bạn đơn thuần, anh em bạn bè cùng ăn cơm cùng ngủ rất bình thường.”

“Tôi không phủ nhận điều này. Nhưng để trở thành anh em bạn bè kiểu ấy thì nhất định phải có tiền đề khiến người ta tin phục. Tôi nhớ quan hệ giữa La Thiếu và Thẩm Thận Nguyên là gần đây mới phát triển...” Mặt Đỗ Lạc Văn hiện vẻ nghi hoặc. Lúc xem tư liệu, anh ta đã cảm thấy khó hiểu trước quan hệ đột ngột thân thiết giữa Thẩm Thận Nguyên và La Thiếu Thành. Dường như từ lúc Thẩm Thận Nguyên tỉnh lại ở bệnh viện, quan hệ giữa hai người đột nhiên tiến triển rất mau. Trong hai năm trước đó, cũng chính là sau khi bọn họ hợp tác làm một album thì tiến triển quan hệ giữa hai người vẫn luôn trống rỗng... Giống như thể có sự việc gì đó nêu xảy ra đã bị xóa đi vậy.

La Thiếu Thành từ nhà bếp cầm cốc sữa ấm đưa cho Thẩm Thận Nguyên: “Anh rốt cuộc muốn nói gì?”

Đỗ Lạc Văn hoàn hồn, nói: “Ý tôi muốn nói là nếu như tôi là Lỗ Thụy Dương, tôi sẽ có hai cách nghĩ về tư liệu của hai người. Một là, các cậu vì một quan hệ lợi ích chung nào đó mà liên hệ với nhau.”

Cao Cẩn nói: “Ý anh là ông ta hoài nghi La Thiếu Thành liên thủ với Thẩm Thận Nguyên.”

“Hoàn toàn có lý do. Thẩm Thận Nguyên bị vu oan buôn ma túy, nhà La Thiếu vì vậy mà có người bỏ mạng, xin lỗi.” Hai chữ sau là nói với La Thiếu Thành. “Bọn họ đều bị dính líu vào cùng một sự việc. Với tính cách đa nghi của Lỗ Thụy Dương, hoàn toàn có khả năng sẽ đưa ra phán đoán như vậy.”

Cao Cẩn nói: “Anh muốn tránh cho ông ta nảy sinh phán đoán này? Cách nghĩ còn lại là gì?”

Đỗ Lạc Văn chớp chớp mắt với Cao Càn.

Cao Càn nhìn nhìn La Thiếu và Thẩm Thận Nguyên, hiểu ra nói: “Anh xác định muốn đây sự việc theo hướng đó chứ?”

La Thiếu Thân hai tay khoanh lại, sắc mặt không lành nhìn Đỗ Lạc Văn, “Sao tôi lại cứ cảm thấy anh đang dốc hết sức lực để bôi nhọ cậu ấy nhỉ?”

Bọn họ ba người đều đã hiểu, chỉ có Thẩm Thận Nguyên vẫn lơ ngơ, cuống lên: “Rốt cuộc là cách nghĩ gì?”

Đỗ Lạc Văn chậm rãi thốt ra ba chữ: “Quy tắc ngầm.” (Bụi: Chỉ mối quan hệ tình cảm trong giới Showbiz được tạo dựng từ quan hệ lợi ích.)

Cao Càn nói: “Nếu như Lỗ Thụy Dương thực sự hiểu Thẩm Thận Nguyên thì sẽ biết cậu ấy không phải người như vậy.”

“Ông ta và Thẩm Thận Nguyên gặp nhau được mấy lần? Sao có thể thực sự hiểu, tất cả những gì ông ta biết về Thẩm Thận Nguyên đều từ tư liệu.” Đỗ Lạc Văn nhún vai nói: “Trên tư liệu viết những gì tôi rất rõ. Cha đẻ không rõ, sống nương tựa vào mẹ. Bảy tuổi thì mẹ kết hôn với Giản Tĩnh Niên, trở thành con nuôi của Giản Tĩnh Niên, tám tuổi được gửi cho bà ngoại nuôi dưỡng, cho đến khi trưởng thành. Từ nhỏ ngoan ngoãn hiểu chuyện, nỗ lực học hành, rất được thầy cô quý mến, lạc quan sôi nổi, hay giúp đỡ người khác, rất được nữ giới yêu quý, nhưng từ trước đến giờ chưa từng yêu ai... sau khi tiến vào giới Showbiz thì công việc luôn thuận lợi.”

La Thiếu Thân xoa xoa đầu cậu.

Cao Càn nói: “Tiểu học 5 lần nhận được bằng khen học sinh gương mẫu.”

Thẩm Thận Nguyên bổ sung: “Năm lớp 2 không nhận được bằng khen vì chuyển trường.”

Đỗ Lạc Văn nói: “Xem những tư liệu này, các anh cảm thấy Thẩm Thận Nguyên là người thế nào?”

Không ai trả lời.

Đỗ Lạc Văn chỉ đành tự mình nói tiếp: “Người bình thường đâu sẽ cảm thấy là người tốt.”

Cao Cẩn nhưрон mày hỏi: “Chẳng lẽ không phải?”

Đỗ Lạc Văn đáp: “Phân lớn mọi người đều quen đứng ở góc độ của mình để xem xét vấn đề. Như thể trong con mắt của người tốt, mỗi một người xấu làm chuyện xấu đều là vì bất đắc dĩ, trong con mắt của người xấu, trên thế gian này tuyệt đối không thể nào tần tại người tốt tuyệt đối.”

La Thiếu Thành chau mày hỏi: “Anh muốn nghịch tạo câu ấy trở thành ngụy quân tử?”

Đỗ Lạc Văn đáp: “Như vậy mới có thể khơi dậy cộng hưởng và thường thức của Lỗ Thụy Dương, đánh tan sự nghi ngờ của ông ta.”

La Thiếu Thành nói: “Tôi xác định anh đang bôi nhọ câu ấy.”

Thẩm Thận Nguyên lại rất hứng thú: “Hơ, cụ thể làm thế nào?”

Đỗ Lạc Văn nói: “Rất đơn giản, thêm ba chữ vào tất cả những gì câu đã trải qua là xong – Có mưu đâm”

“Nỗ lực học hành là để thay cô và phụ huynh yêu quý, để có cuộc sống tốt hơn, để được bằng khen học sinh gương mẫu. Lạc quan sôi nổi, hòa đồng với bạn bè, thu hút sự chú ý của nữ sinh là vì cậu thích được người khác ngưỡng mộ, không hẹn hò với bất kỳ ai là bởi cậu muốn giữ gìn thân phận người tình của quan chúng. Vào giới Showbiz vẫn luôn rất thuận lợi là vì cậu trước đó đã tìm hiểu rất kỹ, quen thuộc tính cách của mỗi người, biết được nhược điểm của họ, đồng thời lợi dụng điều đó. Sau khi vào Y Mã Đặc, cậu kết thân với Cao Cẩn, kết thân với Kinh Dĩ Hàng, kết thân với Phong Á Luân, là vì biết được bọn họ có thể khiến cậu thành danh!”

Cậu muôn thành danh trong giới Showbiz, vì cậu muôn nói với người mẹ lúc đài đã vứt bỏ cậu rằng quyết định của bà ấy là một sai lầm ngu xuẩn. Cậu muôn chứng minh cho Giản Tĩnh Niên xem, không có sự trợ giúp của ông ta, cậu vẫn có thể sống rất tốt! Cậu và La Thiếu Thàn ở cùng nhau là vì anh ta có thể mang lại cho cậu..."

"Đủ rồi!" La Thiếu Thàn tức giận quát.

ĐôLạc Văn lập tức ngậm miệng, mới phát hiện ra Thẩm Thận Nguyên đã ngây người.

Cao Càn đặt cốc nước xuống đứng dậy, đi đến trước mặt anh ta nói: "Hiện tại tôi bắt đài hoài nghi, khi tôi ủng hộ quyết định của anh có phải đài tôi có vấn đề rồi không." Anh ta quay lại chào tạm biệt La Thiếu Thàn và Thẩm Thận Nguyên, sau đó cầm lấy áo khoác treo trên giá gần cửa nhà, tự động mở cửa đi khỏi.

ĐôLạc Văn vuốt mặt một cái nói: "Xin lỗi, tôi không có ý như vậy."

Thẩm Thận Nguyên ngẩng đài nhìn anh ta: "Tôi thực sự mang lại cảm giác như vậy cho mọi người sao?"

"Trước khi tôi gặp cậu, đích thực tôi đã có suy nghĩ như vậy. Một người giỏi che giấu, khôn ngoan khéo léo." ĐôLạc Văn ngừng một chút, nói: "Nhưng cậu đã thay đổi cách nhìn của tôi. Cậu đã khiến tôi tin tưởng thực sự có người có thể sống chân thành."

"Trời đã rất tối rồi." La Thiếu Thàn hạ lệnh tiễn khách.

ĐôLạc Văn thức thời đứng dậy, đi đến cửa, do dự một lát, quay người nói: "Nếu như cậu từ bỏ, tôi hoàn toàn có thể hiểu được. Chúc ngủ ngon."

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 106: Giả Thiết (Thượng)

Dịch: Phong Bụi

Tình địch, tình địch, tìm khách mời.

Cửa khóa lại.

La Thiếu Thàn kéo Thẩm Thận Nguyên đứng dậy vào phòng.

Thẩm Thận Nguyên đột nhiên giữ anh lại, nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt anh hỏi: “Anh cũng cảm thấy vậy sao?”

La Thiếu Thàn bất ngờ khom người xuống, bế ngang cậu lên.

Đây không phải lần đầu tiên được La Thiếu Thàn bế kiểu công chúa, nhưng lúc trước đây là thân thể của La Lâm Lâm, sự khác biệt về chiều cao, cân nặng và sức lực khiến tư thế này duy trì hết sức tự nhiên, nhưng hiện tại Thẩm Thận Nguyên cao mét tám, lúc bế lên, cả Thẩm Thận Nguyên và La Thiếu Thàn đều cảm thấy trầm xuống. La Thiếu Thàn cảm thấy là cân nặng trầm xuống, Thẩm Thận Nguyên cảm thấy thân thể trầm xuống.

La Thiếu Thàn ra sức thêm, xông vào trong phòng, ném cậu lên giường.

Thân thể Thẩm Thận Nguyên bật nảy trên giường một chút, sau đó ngã dậy: “Giường sẽ hỏng mất.”

La Thiếu Thàn nói: “Giường hỏng vẫn tốt hơn là đài hỏng.”

“Hả?”

“Không phải vừa rã em đã hỏi anh một câu sao?”

“Đúng vậy, anh có phải cũng cảm thấy em...”

“Không.” La Thiếu Thân quỳ một chân một cạnh cậu, tay nắm lấy vai cậu, dùng giọng điệu nghiêm túc đến không thể nghiêm túc hơn nói: “Từ trước đến nay đâu không, em căn bản không để anh có cơ hội suy nghĩ như vậy.”

Thẩm Thận Nguyên buông bức hỏi: “Em đã làm gì anh?”

“Ngày 15 tháng 7, quán bar A4, áo phông cổ V màu thiên thanh, tóc trán highlight một lọn xám bạc.”

Những điều phía trước Thẩm Thận Nguyên không có ấn tượng, nhưng nói đến tóc highlight thì cậu lại nhớ: “Tạo hình của album đầu tiên. Ngày 15 tháng 7... vừa đúng là thời kỳ làm album. Quán bar A4 em lúc trước thường xuyên đến, có đi sau đó ở đấy quá loạn, nên đổi chỗ khác. Ngày hôm đấy làm sao?”

“Có một nữ ngôi sao bị người ta ép uống rượu, còn bị sờ ngực...”

Anh vừa nói như vậy, Thẩm Thận Nguyên liền nhớ ra ngay: “Lô Bội Bội!”

“Em đỡ rượu giúp cô ta, còn thiếu chút nữa bị đánh.”

Thẩm Thận Nguyên lời lẽ chính nghĩa nói: “Điều đó là cần thiết! Đàn ông là phải có tinh thần kỵ sĩ!”

La Thiếu Thân nói: “Nhưng cô ngôi sao đó ngược lại mang cho em một trận.”

Thẩm Thận Nguyên gãi đầu nói: “Em không biết bọn họ là một đôi.”

“Bọn họ cũng không thể tính là một đôi, nhưng cô ngôi sao đó sơ rắc rối, không dám đắc tội đối phương.” La Thiếu Thân nói: “Cuối cùng, tên

ngõc giúp người ta ngược lại bị mắng không những không đi còn len lén ở lại, đến tận khi ông bà của cô gái đó đến.”

“....Kỳ thực là uống nhai quá nên đi đường có chút choáng váng. Cũng may cô ngôi sao đó cuối cùng gọi ông bà đến, đám người đó trông cũng không có vẻ tốt đẹp gì.”

“Em cảm thấy ông bà là do cô ngôi sao đó gọi đến sao?”

Thẩm Thận Nguyên chợt hiểu ra hỏi: “Anh gọi điện gọi đến sao?”

“Anh chỉ thông báo với Cao Càn.”

Thẩm Thận Nguyên ngạc nhiên hỏi: “Giám đốc Cao cũng biết? Sao anh ta không mắng em?” Với những gì cậu biết về Cao Càn, nếu như nghệ sĩ ra mặt can thiệp vào những chuyện sóng gió thế này, nhất định sẽ bị anh ta mắng không ra cái gì, chẳng lẽ là La Thiếu xin cho? Nghĩ đến đây, cậu liền cảm thấy tràn đầy áy náy với La Thiếu. Suy nghĩ lúc đầu về La Thiếu quả thực đã sai lầm quá mức rồi, La Thiếu rõ ràng là một người cực kỳ tốt mặt lạnh tim nóng.

La Thiếu Thàn nói: “Có lẽ anh ta cũng cảm thấy em không làm sai.”

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Cũng?”

“Có một số chuyện tuy rằng anh không làm, nhưng không đồng nghĩa với việc anh đã tình người khác làm.” La Thiếu Thàn nghiêm sắc mặt nói: “Cho nên đừng vì lời Đồ Lạc Văn nói mà nghi ngờ bản thân. Anh ta chỉ đưa ra giả thiết mà thôi.”

“Em biết mà. Anh ta đang tạo giúp em một tính cách khiến Lỗ Thụy Dương dễ dàng tiếp nhận lại tương đối hợp lý. Thực ra, lời của anh ta nói cũng không phải hoàn toàn không có lý. Có một số chuyện tuy không cố ý làm, nhưng có thể thực sự là như vậy. Đạt danh hiệu học sinh gương mẫu, duy trì quan hệ tốt với bạn học và thầy cô, cố gắng tạo ấn tượng tốt cho người khác, đích thực em đã nghĩ như vậy.” Thẩm Thận Nguyên thấy La Thiếu Thàn định mở miệng, vội giùm lời: “Nhưng mà em tự thấy không

thẹn với lương tâm. Danh hiệu học sinh gương mẫu là do em nỗ lực giành lấy, em xứng đáng đạt được. Thầy cô và bạn bè em cũng thực tâm quý mến họ. Còn giám đốc Cao và các sư huynh, em đích thực rất cõi gắng quan hệ tốt với bọn họ, vì em thực sự rất thích họ. Ô, anh biết không? Lúc em nhìn thấy sư huynh Phong Á Luân, tim như muôn ngừng đập vậy! Gia nhập Y Mã Đặc đúng là quá tốt! “Hổ đệ” mà anh ấy diễn em đã xem biết bao lần, đúng là ngầu vô cùng! Thân tượng quá...” Thẩm Thận Nguyên hưng phấn đến mức mặt đỏ bừng, “Em dùng tiền làm công để đến rạp chiếu phim xem 5 lần, còn mua DVD cất giữ, tất cả lời thoại của Hổ đệ em đều thuộc lòng! ‘Ngài đừng thử thuyết phục tôi, tôi con mẹ nó chính là bị thân kinh đó!’ còn có ca khúc của sư huynh, tất cả album em đều mua!”

La Thiếu Thân đột ngột ngửa mặt nằm xuống giường.

Thẩm Thận Nguyên đang hứng nói, thấy anh nằm xuống, vội đẩy đẩy anh: “Anh không muốn nghe à?”

La Thiếu Thân đùi gối cánh tay: “Vậy anh thì sao? Lần đầu tiên em nhìn thấy anh có cảm giác gì?”

“Người này lạnh lùng quá, những ngày sau nhất định sẽ rất khó sống.”

“.....”

“.....”

Trước cái nhìn chăm chăm của La Thiếu Thân, Thẩm Thận Nguyên nhỏ giọng bổ sung: “Khí thế! Khí thế không thể đỡ nổi! Khiến người ta nhìn mà sợ.”

“Cho nên hợp tác xong liền phải mông bỏ đi, một cuộc điện thoại cũng không?”

Thẩm Thận Nguyên cảm thấy đê tài càng lúc càng tiến triển theo hướng nguy hiểm, vội vàng xoay chuyển: “Đây hoàn toàn là hiểu nhầm! Anh xem, lúc Đồ Lạc Văn không quen em không phải cũng đã xảy ra hiểu nhầm nho nhỏ sao?”

La Thiếu Thàn nói: “Anh chưa từng hiểu nhầm.”

“Là em biểu hiện tốt.”

“Biểu hiện tốt?” La Thiếu Thàn giơ tay nắm lấy cổ áo của cậu: “Tốt đến thế nào?”

Thẩm Thận Nguyên ngoan ngoãn khom người xuống, hôn một cái lên má anh: “Tốt không?”

“Không đủ.” La Thiếu Thàn nhìn cậu chăm chăm.

Thẩm Thận Nguyên lại hôn một cái nữa vào bên kia.

La Thiếu Thàn ra vẻ ngủ gật.

Thẩm Thận Nguyên hôn lên môi anh, còn chưa kịp làm gì liền bị La Thiếu Thàn trong khoảnh khắc trở nên dũng mãnh như hổ báo lật người qua.

“Ô.” Thẩm Thận Nguyên đẩy anh ra: “Cách lòn trước còn chưa đến 12 tiếng đồng hồ.”

“Chưa đến sao?”

“Chưa đến.”

“Làm lâu một chút là đến rồi.”

Hôm qua nhìn phản ứng của Cao Càn và La Thiếu Thàn, Đỗ Lạc Văn liền cảm thấy bản thân coi như hết đất diễn rồi, không ngờ sáng ngày hôm sau vừa mở mắt ra đã nhận được lời mời gặp mặt của Thẩm Thận Nguyên.

Anh ta vội vội vàng vội sủa soạn rồi chạy đến tiệm cà phê hôm qua, liền nhìn thấy Cao Càn, La Thiếu Thàn và Thẩm Thận Nguyên đang chụm đầu cùng nhau ăn bánh quẩy sữa đậu nành.

“Chỗ này còn cung cấp bánh quẩy sữa đậu nành sao?” Đồ Lạc Văn tự động đi qua ngã xuống, cầm một cái bánh quẩy lên ăn.

Thẩm Thận Nguyên liền đưa một cốc sữa đậu cho anh ta.

Đồ Lạc Văn cảm động không thôi: “Những lời hôm qua tôi nói chỉ là giả thiết, để cho Lỗ Thụy Dương xem, chứ không phải là nói cậu.”

Cao Càn nói: “Chơi vui vậy à? Ăn xong bữa, chúng tôi mỗi người sẽ đưa ra cho anh một giả thiết.”

Đồ Lạc Văn cực kỳ thức thời tự mình kiểm điểm: “Lần sau nhất định chú ý ngữ khí.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Tôi cảm thấy giả thiết của anh rất thú vị, rất thách thức, tôi thích. Tôi nhận lời.”

Cao Càn nói: “Nghệ sĩ không thông qua ông bầu mà lén nhận việc có được không đây?”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Diễn tốt vai này nói không chừng tôi có thể nhận được giải Kim Hoa cho nam chính xuất sắc nhất đây!”

Đồ Lạc Văn cắn bánh quẩy cười nói: “Vậy tôi có thể tranh giải biên kịch xuất sắc nhất không?”

La Thiếu Thành một mực không mở miệng nói: “Để Lỗ Thụy Dương phát thưởng cho anh?”

Đồ Lạc Văn bị nghẹn, cười khan nói: “Hình như anh hùng sau màn thích hợp với tôi hơn.”

Cao Càn nói: “Cho dù có giả thiết về nhân vật cũng vô dụng, Thẩm Thận Nguyên đã yên ổn rồi. Có La Thiếu rã, cậu ta căn bản không cần đến Lỗ Thụy Dương.”

“Cho nên chúng ta cần có giả thiết về tình tiết.” Có sự giáo huấn tối qua, lần này Đồ Lạc Văn cực kỳ thận trọng, nhìn nhìn sắc mặt La Thiếu

Thần mới nói: “Tạo nên một số mâu thuẫn giữa La Thiếu và Thẩm Thận Nguyên.”

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Mâu thuẫn thế nào? Tiền bạc?”

Đô Lạc Văn nói: “Kiến nghị không thể. Nhưng cậu một khôn đánh bạc hai không gái gú ba không hút hít, khả năng đột nhiên thiếu tiền không lớn, lúc trước cũng không có ghi chép về khoản nợ lớn, đột ngột thiếu tiền sẽ khiến Lỗ Thụy Dương hoài nghi. Hơn nữa, La Thiếu cũng không phải người keo kiệt.”

Cao Càn nói: “Sao tôi cảm thấy anh lại giãm trúng mìn thế nhỉ?”

Đô Lạc Văn cười khổ nói: “Tôi cũng không muốn đâu.”

Thẩm Thận Nguyên lóe lên suy nghĩ: “Người thứ ba.”

Đô Lạc Văn vừa định kêu đúng, liếc thấy sắc mặt của La Thiếu Thần, vội sửa lời: “Mọi người có thể tham khảo một chút. La Thiếu có thấy người nào phù hợp không?”

La Thiếu Thần nhìn anh ta chăm chăm, nói từng chữ một: “Không có.”

Thẩm Thận Nguyên hỏi: ” Cảnh Ngọc Như?”

La Thiếu Thần trừng mắt nhìn cậu một cái, thản nhiên nói: “Chuyện này tốt nhất không nên kéo người không liên quan vào. Hơn nữa, tôi và cô ấy không có chút quan hệ gì.”

Đô Lạc Văn nói: “Mọi người không cần quá lo lắng. Lỗ Thụy Dương hiện tại đang được cảnh sát giám sát gắt gao, căn bản không dám khinh cử vọng động. Nếu như hắn dám hành động, chúng ta đã không cần hao tâm tổn trí thế này rồi. Hơn nữa vai diễn này hoàn toàn chỉ là nhân vật làm nền, không có gì nguy hiểm. Trên giả thiết cũng là công cụ La Thiếu dùng để đối phó người nhà, không có tình cảm, đối với Lỗ Thụy Dương mà nói tất nhiên cũng không có giá trị lợi dụng. Chúng ta chỉ cần cô ấy kích phát mâu

thuẫn giữa La Thiếu và Thẩm Thận Nguyên. Thuận tiện thì ai cũng có thể, có lẽ căn bản không có cơ hội xuất hiện.”

La Thiếu Thân nói: “Tôi và Cảnh Ngọc Như không quen thân.”

Đỗ Lạc Văn nói: “Tôi có thể đến Tổng bộ điệu một chị em đến, nhưng mà đi đi vèv èrất lãng phí thời gian.”

“Nếu như chỉ là làm nề, có thể hữu nghị cung cấp nữ diễn viên nổi tiếng của Y Mã Đặc.” Cao Càn chậm rãi nói, “Có điệu càn có phí diễn xuất.”

Thẩm Thận Nguyên vui mừng hỏi: “Anh muốn mời Trương Giai Giai xuất sơn sao?”

La Thiếu Thân không biết nói gì nhìn vẻ vui mừng trong mắt cậu, bắt đầu hoài nghi bọn họ đang thảo luận về tình địch của Thẩm Thận Nguyên hay là tình địch của mình.

Cao Càn hỏi: “Cậu trả chi phí diễn xuất?”

Thẩm Thận Nguyên nghi hoặc hỏi: “Vậy là ai?”

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 107: Giả Thiết (Trung)

Dịch: Phong Bụi

Phóng viên, phóng viên, tiệc chiêu đãi.

Tiểu Chu ôm giấy tờ đi vào văn phòng làm việc của Cao C`ần, “Giám đốc Cao, anh tìm tôi?”

“Đại Kì`ều gặp bạn trên mạng là cô đi thay hả?”

Tiểu Chu buỗi sáng vừa chạy xong 800m, toàn thân thoái mái lập tức cảm thấy căng thẳng, cảm giác nguy hiểm thuận theo cột sống lan đến đỉnh đầu, da nổi đầy gai ốc, cười khan hai tiếng: “Hảo hán không nhắc chuyện năm xưa, những chuyện cũ rích đó còn nhắc đến làm gì?”

Cao C`ần nhận lấy giấy tờ, “Muốn giới thiệu cho cô một khoản thu nhập ngoài lương.”

“Lại đi gặp bạn trên mạng sao?” Tóc gáy của Tiểu Chu dựng đứng, “Tuổi tác tôi cao ráo, bàn phím cũng cũ rжа, nỗi tư liệu như vậy không nhập vào nỗi đâu, thực sự không tài giỏi như người ta vẫn đ`ễn. Anh vẫn nên chọn người khác thì hơn.”

Cao C`ần nói: “Không cần ghi nhớ tư liệu, chỉ cần làm bức vách trang trí cũng được.”

Tiểu Chu nói: “Lịch sử giáo huấn dạy tôi rằng, đằng sau những chuyện nhìn tưởng chừng đơn giản luôn ẩn giấu nguyên nhân cực kỳ sâu xa.”

“Giá khởi điểm là 10 ngàn tệ.”

Trong cỗ họng của Tiểu Chu không khởi phát ra tiếng kêu nghe như hưởng thụ “Ồ”.

Cao C`ần ngẩng đầu liếc nhìn cô một cái: “Làm thêm việc giá cả sẽ tính khác.”

Ngón tay của Tiểu Chu gõ gõ bên mép bàn, muốn đi lại không nỡ, muốn ở lại nhưng lo lắng không thôi, cuối cùng, cô vẫn không thể ngăn nổi khát vọng nội tâm đối với tiền bạc, nhỏ giọng hỏi: “Rốt cuộc là việc gì?”

“Giả làm bạn gái của La Thiếu.”

“La Thiếu... là La Thiếu Th`ần ấy hả?”

“Ừ.”

“...” Hai tay Tiểu Chu víu lấy bàn, sợ hãi nhìn Cao C`ần: “Anh xác định 10 ngàn tệ là anh ta trả tôi chứ không phải tôi trả anh ta đây chứ?”

Cao C`ần đáp: “Cô trả cũng được, tôi nghĩ cậu ta sẽ không ngại nhận lấy đâu.”

Tiểu Chu hỏi: “Nguyên nhân cực kỳ sâu xa là gì?”

Cao C`ần nói: “Đúng là rất sâu xa, nói đơn giản thì Thẩm Thận Nguyên và La Thiếu đang qua lại, cô làm người che mắt.”

Cầm của Tiểu Chu suýt chút nữa rót xuống, nửa phút sau cô lập tức đứng dậy, nắm tay nói: “Tôi đã cảm thấy ngày hôm đó giữa La Thiếu và Thẩm Thận Nguyên rất không bình thường r`õ mà! Có điều, tại sao tôi phải làm người che mắt? Anh không cảm thấy không có sức thuyết phục sao?” Không phải cô tự ti, mà là điều kiện của La Thiếu quá tốt.

Cao C`ần nói: “Cô cảm thấy giữa cô và Thẩm Thận Nguyên, công chúng sẽ tin tưởng rằng ai đang qua lại với La Thiếu hơn?”

“Thẩm Thận Nguyên là người của Y Mã Đặc, Y Mã Đặc từ trước đến nay luôn tạo ra kỳ tích!” Cô nói xong, mới phát hiện ánh mắt Cao C`ần nhìn

mình rất thâm sâu khó dò: “Hơ, ý tôi là, số lượng tiêu thụ của vé và đĩa hát.”

Cao Cầu nói: “Một câu thôi, nhận hay không.”

“Để tôi suy nghĩ một chút.”

“Gọi thư ký của tôi vào đây.”

“Đợi đã.” Tiểu Chu cắn răng: “Làm thêm việc trả bao nhiêu?”

“Một giờ 500 tệ.”

“Làm luôn!”

Tin tức Thẩm Thận Nguyên ký hợp đồng với nhà sản xuất mới là một trong những tin nóng hổi trong Showbiz gần đây. Từ công ty giải trí Y Mã Đặc Đến Duy Kiệt, đến Tranh Phong, rìa đến LB, Thẩm Thận Nguyên chịu ảnh hưởng tin tức mặt trái, giá trị lại vô hình trung tăng lên gấp đôi, không thể không nói là một kỳ tích.

Người tạo ra kỳ tích này, người phụ trách của Giải trí LB Củng Văn Hiểu lại có nỗi khổ không nói lên lời. Cô đương nhiên biết giá trị hiện tại của Thẩm Thận Nguyên không phải thực, nhưng ông chủ lớn của tập đoàn đã hạ lệnh, phải không tiếc bất cứ giá nào ký cho được hợp đồng với Thẩm Thận Nguyên, cho nên cô rõ ràng biết Cao Cầu đưa ra giá trên trời cũng chỉ có thể ôm hận nuốt hoàng liên.

Trong lúc Cao Cầu và Giải trí LB tranh luận bàn bạc cụ thể, La Thiếu Thành và Thẩm Thận Nguyên tranh thủ thời gian rảnh ghi âm ca khúc, để làm thật hơn dấu hiệu giả tạo là giữa họ đang mâu thuẫn trùng trùng, việc hợp tác làm album thứ hai không thể không kéo dài.

Lang Nam thở dài nói: “Album này sao khó ra lò mãi thế?” Từ Mã Duy Càn đến Thẩm Thận Nguyên, qua hai người rìa mà vẫn bị gác lại.

La Thiếu Thành nói: “Nó sẽ trở thành bằng chứng.”

Lang Nam không hiểu hỏi: “Bằng chứng gì?” Chứng minh ca sĩ rốt cuộc xui xẻo đến mức nào sao?

La Thiếu Thàn không trả lời, chuyển đề tài: “Hoa cậu đã gửi đi chưa?”

Đối với việc này, bản thân Lang Nam giấu một nỗi nghi vấn cực kỳ lớn, vừa nghe anh nhắc đến lập tức hỏi dồn: “Anh tặng hoa cho Tiểu Chu? Cô ấy dạo gần đây vẫn khỏe chứ?” Không nghe nói cô ấy bị thương nằm viện mà.

La Thiếu Thàn nhướn mày hỏi: “Có vấn đề gì sao?”

“Tôi chỉ đang hiểu kỳ nhả cô ấy xảy ra chuyện gì mà cậu gửi hoa thăm hỏi.”

“Tặng hoa không nhất định là thăm hỏi.”

Lang Nam chấn kinh hỏi: “Cho nên Tiểu Chu đã đánh bại Cảnh Ngọc Như? Điều này không phù hợp với quy luật khách quan trong sự phát triển của sự vật nha. Tiểu Chu, Cảnh Ngọc Như, Tiểu Chu, Cảnh Ngọc Như... sao điều này là Cảnh Ngọc Như thắng chứ?” Mỹ mạo, thân hình, trí tuệ, khí chất, tính cách, lời ăn tiếng nói... ngay cả chất tóc cũng là Cảnh Ngọc Như tốt hơn!

“Tôi cảm thấy Tiểu Chu dễ thương hơn.”

“Tại sao?”

Khóe miệng của La Thiếu Thàn khẽ nhếch lên: “Yêu ai yêu cả lối vè”
(Bụi: Ái ốc cập ô – Yêu nhà nên yêu cả con quạ đậu trên nóc nhà)

“...” Ý nghĩ sâu xa nghe không hiểu, giải thích theo nghĩa bồm实事 là nhà của Tiểu Chu đẹp hơn nhà của Cảnh Ngọc Như cho nên Tiểu Chu thắng?

Thế gian này không có bức tường không lọt gió, Tiểu Chu mới nhận hoa được hai ngày, tin tức hành lang đã không cẩn thận bị tiết lộ rầm.

Lúc trước cô và Kiều Dĩ Hàng ra ngoài là cô chấn ống kính cho Kiều Dĩ Hàng, hiện tại cô và Kiều Dĩ Hàng đi ra ngoài là cô chuồn trước, Kiều Dĩ Hàng đoạn hậu. Sau khi chịu giày vò khổ sở suốt ba ngày, Tiểu Chu hối hối gọi điện thoại cho Cao Cầm: “10 ngàn tệ khi nào thì gửi vào tài khoản?”

Cao Cầm nói: “Đợi sau khi sự việc kết thúc.”

“Có thể trả trước tiềnl đặt cọc không?”

“Cô rất thiếu tiềnl à?”

Tiểu Chu đáng thương đáp: “Tôi định chạy trốn, thiếu tiềnl mua vé tàu!”

Cao Cầm đáp: “Ngày mai tôi gấp thuyền giấy cho cô.”

“Lợ Lem không phải cứ muốn làm là có thể làm được. Tôi đi giày cỡ 38, giày thủy tinh thực sự không vừa chân nha.”

“Tôi sẽ giúp cô giải thích trước công chúng.”

“Thật hả?”

“Ừ. Nói hai người chỉ là bạn bè bình thường thôi.”

“... Sao tôi lại có cảm giác chưa lợn lành thành lợn què vậy?” Tiểu Chu ở trong giới Showbiz bao lâu như vậy, đương nhiên biết điểm không bình thường của bốn chữ bạn bè bình thường.

Cao Cầm nói: “Tôi sẽ hạ nhiệt cho việc này, cô cứ yên tâm đi chợ đi.”

Tiểu Chu đáp: “Được rồi.”

Cao Cầm giống như nhớ ra cái gì, hỏi: “Hôm qua tôi nghe Thẩm Thận Nguyên nói đợt trước cô có đi xem mắt rồi, không bị ảnh hưởng bởi vụ này chứ?”

“Không.” Giọng nói của Tiểu Chu lập tức trở nên rầu rĩ.

Cao C`ần ngừng một lát: “Người không biết trân trọng cô chưng tỏ IQ không cao, không c`ần thiết phải suy nghĩ đâu.”

“Giám đốc Cao?” Tiểu Chu ngạc nhiên. Cô từ trước đến nay không ngờ bản thân lại có thể trở thành thang đo IQ!

“Làm cho tốt, tôi sẽ suy xét về việc tăng lương cuối năm.”

“... Giám đốc Cao, tuy rằng lúc này nói đến thống kê số liệu có chút gây mất tình cảm, nhưng tôi thực sự muốn nói, suy xét tăng lương cái câu này anh đã nói hết tổng cộng 50 lần trong vòng 3 năm rồi, chỉ thành công có một lần.”

“Tỷ lệ thành công là 2%, nghe có vẻ rất đáng tin.”

Tiểu Chu: “...” Cái thế giới này rốt cuộc đáng tin đến mức nào chứ!

Trải qua đàm phán gian nan gần nửa tháng, Thẩm Thận Nguyên cuối cùng thành công gia nhập Giải trí LB.

Để bày tỏ sự coi trọng đối với việc gia nhập của Thẩm Thận Nguyên, Củng Văn Hiểu đã tổ chức một buổi chiêu đãi phóng viên rất hoành tráng ở khách sạn 5 sao, tất cả phóng viên tham gia đều có thể thưởng thức một bữa trưa tự phục vụ xa hoa.

Người ta vẫn nói ăn của người thì miệng mặm, cô ta cũng hy vọng đám phóng viên sau khi ăn xong, mặm miệng sẽ nể tình một chút.

Tiệc chiêu đãi này ngoại trừ Củng Văn Hiểu, Thẩm Thận Nguyên và ông bà mới của cậu là Từ Húc, các ngôi sao đang nổi của LB cũng đến ủng hộ.

La Thiếu Thân tuy không tham gia, nhưng Cao C`ần đã mua chuộc hai phóng viên, thông qua camera, bọn họ đã theo dõi được tất cả mọi việc trong buổi tiệc.

“Từ Húc đáng tin không?” La Thiếu Thân hỏi.

“Yên tâm.” Đỗ Lạc Văn không nói nhiều về tư liệu của anh ta, “Không có ai đáng tin hơn anh ta đâu.”

Cao Càn nói: “Lỗ Thụy Dương sẽ điều tra về anh ta.” Tự mang theo ông bàu là một trong những điều kiện gia nhập LB của Thẩm Thận Nguyên, Củng Văn Hiểu tuy không vui nhưng cuối cùng vẫn thỏa hiệp.

Đỗ Lạc Văn nói: “Tôi vốn hy vọng anh ta đến nằm vùng ở LB, nhưng Lỗ Thụy Dương quá cẩn thận, ngay cả người làm tạm thời cũng chỉ tìm những người có kinh nghiệm hợp tác rã, căn bản không tìm ra cơ hội.”

La Thiếu Thành chỉ vào thiếu niên đang nói chuyện với Thẩm Thận Nguyên trên màn hình: “Cậu ta là ai?”

Đỗ Lạc Văn nói: “Thôi Tú, người mới Giải trí LB đang lăng xê, đóng vai phụ trong hai bộ phim, là người thuộc Củng phái.”

Cao Càn sờ La Thiếu Thành không hiểu, giải thích: “Giải trí LB chia làm 3 phái, chính là Củng phái của Củng Văn Hiểu, Lưu phái của Lưu Đạt Vũ và Bào phái của Bào Quỳnh. Ảnh hưởng của Củng phái là lớn nhất, quan hệ giữa Lưu phái và Bào phái khá tốt. Nghệ sĩ đi theo ông bàu, ông bàu đi theo bọn họ.”

Đỗ Lạc Văn nói: “Cho nên Thẩm Thận Nguyên tuy rằng là do Củng Văn Hiểu ký hợp đồng, nhưng vẫn chưa thể coi là Củng phái.”

Cao Càn nói: “Đến lúc đó bọn họ ba người nhất định sẽ có hành động, phải xem Từ Húc tiếp nhận lời mời của ai rã.”

Đỗ Lạc Văn chỉ vào hai nghệ sĩ xuất hiện sau đó: “Lâm Tử Khiếu, Bào phái. Lâu Văn Văn, Lưu phái. Ba phái đều phái ra đại diện rã, xem ra thể diện của Thẩm Thận Nguyên không nhỏ.”

Tiệc chiêu đãi vẫn chưa chính thức bắt đầu, phóng viên vác camera dường như nghe thấy gì, bước chân liền chạy về phía cửa lớn.

La Thiếu Thành nói: “Bật tiếng to lên.”

Đỗ Lạc Văn đi vào chỉnh to âm thanh.

Qua một lúc, trên màn hình liền xuất hiện rất nhiều lăng hoa, Kinh Đài Hàng, Trương Giai Giai, Phong Á Luân, Bát quái tiểu tử, Chu Thanh... tinh quang chói lọi, khiến người ta lóa mắt. Quét xong một vòng, liền nghe thấy MC tuyên bố tiệc chiêu đãi bắt đầu, ống kính vừa định chuyển qua, liền nhìn thấy ở cửa một trận náo động, một bóng người cao lớn đẹp người người xách lăng hoa đi vào.

Ống kính rung rung, lập tức nhào về phía cửa, nhưng người đi qua nhanh chóng, căn bản đã chắn mất lối đi, chỉ nghe thấy những tiếng hét ồn ào: “Đại Thành, nhìn qua bên này.”

“Đại Thành! Anh được mời đến phải không?”

“Đại Thành!”

Tiếng hét chói tai không dứt.

La Thiếu Thành nhìn về phía Cao Cán.

Cao Cán thong thả nói: “Mua mấy tấm bảo hiểm đúng là vẫn có lợi.”

“Cảm ơn.” So với La gia và Giản gia, Nhan gia có quan hệ khá thân thiết với Lỗ gia đích thực càng khiến Lỗ Thụy Dương cõi kỵ hơn. Có điều... La Thiếu Thành nhìn vào màn hình. Thẩm Thận Nguyên nhìn thấy Nhan Túc Ngang xuất hiện, hưng phấn đến đỏ bừng mặt, hận không thể mọc thêm một cái đuôi ngoe nguẩy ngoe nguẩy thực sự rất... chướng mắt.

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 108: Giả Thiết (Hạ)

Dịch: Phong Bụi

Bất ngờ, bất ngờ, ngoài ý muốn.

Đại Thần dù sao cũng là đến chúc mừng, sau khi chụp vài kiểu ảnh nói vài câu hình thức liền nhường lại buổi chiêu đãi cho Thẩm Thận Nguyên. Thẩm Thận Nguyên lưu luyến tiễn anh ra cửa, cuối cùng là Củng Văn Hiểu phái người ra mời kéo được cậu trở lại.

Buổi chiêu đãi tiếp tục.

Đỗ Lạc Văn nhận được một tin nhắn: “Lỗ Thụy Dương đang họp, hẳn là không xuất hiện.”

Cao Cầm nói: “Có Nhan Túc Ngang mĩ ngọc đến trước, Lỗ Thụy Dương cho dù có xuất hiện cũng sẽ chẳng thể tạo thành chấn động lớn hơn.”

Đỗ Lạc Văn nói: “Cũng đúng.” Quyền lực của Lỗ Thụy Dương có lớn thế nào, trong mắt của quan chúng cũng chỉ là ông chủ của ông chủ của Thẩm Thận Nguyên, sức ảnh hưởng không thể so với ngôi sao lớn như Nhan Túc Ngang được.

Điện thoại của Đỗ Lạc Văn đột nhiên vang lên. Anh ta tiếp điện thoại, sau khi nói vài câu, sắc mặt khẽ biến: “Các anh phái người đi xem xem, có bất cứ tin tức gì lập tức báo cho tôi.”

La Thiếu Thần trầm giọng hỏi: “Chuyện gì vậy?” Sau khi Thẩm Thận Nguyên đi nầm vùng, thần kinh của anh lúc nào cũng ở trong trạng thái cảnh giác.

Đỗ Lạc Văn nói: “Mã Duy Càn suýt chút nữa bị bắt cóc.”

Cao Càn hỏi: “Suýt chút nữa?”

“Vừa khéo có hai thày chỉ đạo võ thuật cùng tő làm phim đi ngang qua, nên không việc gì.”

Cao Càn nhìn Thẩm Thận Nguyên trên màn hình, lầm bẩm: “Thế thì thực là quá trùng hợp.”

Đám phóng viên trong buổi chiêu đãi dường như nhận được tin tức, tích cực chủ động kết thúc buổi chiêu đãi, nhanh nhanh chóng chóng rời buổi tiệc.

Củng Văn Hiểu thấy không bình thường, chuyện phiếm vài câu với phóng viên quen biết mới biết được nguyên nhân.

Từ Húc ánh mắt sắc bén, lập tức đi qua hỏi thăm.

Củng Văn Hiểu muốn kéo anh ta vào dưới trướng, tất nhiên không có lý nào biết lại không nói. Trình bày xong, cô còn cảm khái: “Thẩm Thận Nguyên sau khi rời ổ thì đến lượt Mã Duy Càn lên ngôi rascal.” Câu nói này nghe có vẻ không quan trọng, nhưng nghĩ kỹ lại khiến người ta suy ra nhiều chuyện.

Từ Húc dường như nghe không hiểu: “Dúng vậy, tiễn đorreng mở thế mà, hy vọng bình an vô sự.”

Anh ta nói như vậy, khiến Củng Văn Hiểu có ý gác xích mích không thể nói được gì nữa, không cho ý kiến chỉ gật đầu: “Tôi biết Thẩm Thận Nguyên giỏi đóng phim, công ty cũng rất coi trọng cậu ấy, trong tay tôi có một số kịch bản, 9h sáng mai anh hãy dẫn cậu ấy đến văn phòng tôi xem xem.”

Từ Húc liên mầm đáp được. Đợi sau khi Củng Văn Hiểu đi khỏi, anh ta quay đầu tìm Thẩm Thận Nguyên, phát hiện đang bị Lâu Văn Văn lôi kéo nói chuyện. Không biết Thẩm Thận Nguyên nói những gì mà Lâu Văn Văn cười khanh khách không ngừng.

Tù Húc đi qua: “Thận Nguyên, 3h có cuộc phỏng vấn, phải đi r āi. Lâu tỷ, xin lỗi, chúng tôi phải đi trước r āi.”

Ngôi sao giữ gìn nhan sắc ngày càng tốt, nên thời kỳ hoàng kim cũng càng lúc càng dài, Lâu Văn Văn tuổi đã gần 40, nhưng nhờ giữ gìn nhan sắc tốt, vẫn luôn giữ vai nữ chính trong các bộ phim. Cô nhìn thấy Từ Húc, ánh mắt khẽ sáng lên: “Cậu là ông b àu của Thẩm Thận Nguyên? Điều kiện của cậu thế này thừa sức gia nhập giới diễn viên, có từng nghĩ đến việc đi đóng phim không?” Lời cô nói cũng không phải là tâng bốc, Từ Húc trông cũng chỉ hơn 20 tuổi, trẻ trung anh tuấn, tràn đầy sức sống, không kém hơn Thẩm Thận Nguyên là bao.

Tù Húc cười nói: “Lâu tỷ quá khen r āi. Tôi hiểu rất rõ bản thân, nhưng phàm những gì có liên quan đến chữ diễn, diễn kịch diễn xướng diễn giảng (đóng phim, ca hát, phát biểu) đều chẳng có duyên chút nào.”

Lâu Văn Văn thở dài nói: “Vậy thì tiếc quá. Lúc trước tôi nghe Lưu gia nhắc đến một vai diễn, cậu rất phù hợp, nếu như có hứng thú, tôi có thể tiến cử cậu với Lưu gia.”

Tù Húc nhân cơ hội nói: “Thận Nguyên mới đến, nhờ Văn Văn tỷ chiếu cố nhi àu.”

“Tôi đã xem qua phim cậu ấy đóng, đủ để coi thường một thế hệ thanh niên r āi.” Lâu Văn Văn nói: “Mấy người được giải thưởng còn diễn không bằng cậu ấy, đáng tiếc thiếu cơ hội, nếu như gặp phải một bộ phim thích hợp, nhất định chức Ánh đế sẽ nằm gọn trong túi cậu ta.”

“Xin nhận lời tốt đẹp của chị.” Từ Húc cúi đầu nhìn đồng hồ.

Lâu Văn Văn biết bọn họ còn có kế hoạch, tự giác cho đi.

Tù Húc bảo vệ Thẩm Thận Nguyên vào xe bảo mẫu, trước cửa khách sạn có mấy chục fans đang đợi. Có người cầm trong tay poster của Thẩm Thận Nguyên, có người cầm biểu ngữ. Biểu ngữ rất đa dạng, có cái chúc cậu tiền đ ô vô hạn, có cái chúc mạnh khỏe, còn có cái viết chung em vĩnh viễn tin tưởng anh, vĩnh viễn ủng hộ anh.

Trong lòng Thẩm Thận Nguyên ấm áp, nói với Từ Húc một câu rầm xuống xe. Fan liền xông hết lên, vừa ký tên vừa chụp ảnh, phải mất gần nửa tiếng mới hoàn toàn hài lòng.

Bị chậm trễ đợt này, đợi đến khi bọn họ chạy đến tòa soạn đã là 3h02', thay quần áo hóa trang lại tốn gần nửa tiếng đồng hồ, đợi đến khi phỏng vấn bắt đầu đã là 3h hơn.

Người chủ trì phỏng vấn là tác giả hẹn trước của chuyên mục giải trí, cũng coi là người thời thượng phóng khoáng, nói năng sắc bén, nhưng là nhắm vào lượng tiêu thụ tạp chí, vẫn có không ít ngôi sao đồng ý đến để bị soi mói. Dù sao cô ta soi mói cũng có giới hạn, lôi ra khuyết điểm nho nhỏ nhưng không làm mất vẻ đẹp toàn thể.

Có điều vừa gặp mặt, hai bên không thể không chào hỏi tâng bốc nhau một lượt sau đó mới tiến vào chủ đề chính.

“Sự khác biệt lớn nhất giữa Y Mã Đặc và Giải trí LB là gì?” Cô ta hỏi thẳng.

Thẩm Thận Nguyên đáp: “Địa chỉ khác nhau. LB cách khu nhà tôi sống hiện tại xa hơn một chút.”

Người chủ trì hỏi: “Tôi nghĩ tất cả các độc giả nhất định sẽ rất hứng thú với câu hỏi tiếp theo của tôi, cậu đồng ý tiết lộ địa chỉ nhà mình chứ?”

“Đợi sau khi tôi chuyển nhà đã.”

“Tiết lộ địa chỉ cũ hay địa chỉ mới?”

“Địa chỉ cũ. Khu nhà ở tôi đang sống thực sự rất tốt, có thể giới thiệu cho các bạn.”

“Cậu thật quá giảo hoạt.” Người chủ trì cười cười, sau đó lột ra con dao đầu tiên ngày hôm nay: “Cho nên hôm nay cậu đến trễ là vì không biết đường?”

Thẩm Thận Nguyên ngượng ngùng cười nói: “Xin lỗi.”

“Không cần xin lỗi. Đối với người phụ nữ ở tuổi tôi, ngồi trên ghế, tràn ngập khát khao đợi chờ một anh chàng đẹp trai trẻ tuổi là một chuyện hết sức tuyệt vời. Tôi tin chắc rằng rất nhiều độc giả chỉ mong kéo tôi ra, tự mình ngồi vào vị trí này. Quay trở lại vấn đề chính, có tin đồn cậu rời Y Mã Đặc là vì có Kiều Dĩ Hàng ở đó, không thể trở thành số 1, đến Giải trí LB là vì muốn trở thành số 1, có đúng không?”

“Đương nhiên không phải.” Số 1 chân chính của Giải trí LB là Lỗ Thụy Dương mà? Nói như vậy, cậu là đi kéo số 1 xuống rìa. Thẩm Thận Nguyên cảm thấy sau khi mình nhảy máng, cảnh giới mục tiêu trong nháy mắt liền thăng hoa rầm.

“Vậy nguyên nhân là gì? Có liên quan đến tin đồn lúc trước không?”

Thẩm Thận Nguyên giả ngây hỏi: “Tin đồn gì?”

“Ha ha ha...” Người chủ trì cười rộ lên: “Mỗi ngày tôi đều xem tạp chí và báo, tôi rất quan tâm đến động thái của giới Showbiz, dạo gần đây cậu là người nổi tiếng nhất giới Showbiz rầm, duy nhất! Tin tức nào về cậu đều long trời lở đất! Già mà vụ án cháy nổ, còn buôn ma túy... điều này có thật không? Đúng là rất đáng sợ.”

Thẩm Thận Nguyên nghiêm sắc mặt nói: “Tuyệt đối không phải. Tôi xin lấy tính mạng mình ra thề”

“Tôi tin cậu rầm, vậy Y Mã Duy Càn thì sao, cậu ta đã từng bị cảnh sát bắt, cậu ta thực sự làm phải không?”

Câu hỏi này không dễ trả lời chút nào. Thẩm Thận Nguyên do dự một chút mới nói: “Thời gian đó tôi ở trong viện, không rõ lắm.”

“Đúng rầm, sức khỏe thế nào rầm? Tốt hơn nhiều chưa?”

“Cảm ơn đã quan tâm, đã khỏe nhiều rầm.”

“Hỏi một câu thoả mái hơn nhé, cậu đã có bạn gái chưa?”

“Chưa có.” La Thiếu là bạn trai.

“Nhưng mà biểu cảm của cậu rất hạnh phúc rất ngọt ngào, không giống người chưa có bạn gái chút nào. Đừng định lừa gái già, chúng tôi rất nhạy cảm với những chuyện này đó.”

“Thực sự không có.” La Thiếu thực sự là bạn trai!

“Vậy tôi làm theo thông lệ hỏi một chút về loại hình cậu thích nhé?”

“Thông minh, đáng tin, chu đáo.”

“Xinh đẹp thì sao?”

“Tôi thích là được.” La Thiếu là anh tuấn, đẹp trai!

“Tôi cần phải nói rằng, đáp án của cậu hết sức nhạt nhẽo, hoàn toàn là câu trả lời vạn năng, tôi hoàn toàn phù hợp với điều kiện của cậu! Được rã, tiếp theo tôi muốn hỏi một câu hết sức có tính xung kích. Cậu có biết một tiếng rưỡi trước khi cậu bước vào căn phòng này, Mã Duy Càn đã xảy ra một chuyện hết sức nghiêm trọng hay không?”

Thẩm Thận Nguyên ngây người lắc đầu. Tuy Đô Lạc Văn bọn họ có nhận được tin tức, nhưng không kịp thời thông báo cậu.

Người chủ trì nói: “Cậu ấy đã bị bắt cóc, nhưng may mắn thoát được một kiếp.”

Thẩm Thận Nguyên sững sốt, buột miệng hỏi: “Là ai làm?”

Người chủ trì đáp: “Tôi nghĩ hiện tại rất nhiều người đều đang suy nghĩ câu hỏi này, đương nhiên người muốn biết nhất định là bản thân Mã Duy Càn và cảnh sát.”

Nhưng sự thật thì, về vấn đề này Mã Duy Càn hoàn toàn không phải không biết chút gì như người khác tưởng tượng. Sau khi được mời đến

Cục cảnh sát lầy lời khai, anh ta đã đưa ra một yêu cầu khiến đám người Đồ Lạc Văn kinh ngạc. Anh ta yêu cầu được gấp tổ trưởng tổ chuyên án khi đó điều tra vụ án Mã Ngọc.

Đồ Lạc Văn một mình trầm tư trong xe hai phút, mới quyết định gọi điện trả lời anh ta. Tuy rằng dưới sức ảnh hưởng của La Định Âu, anh ta có quyền được điều tra lại vụ án này, nhưng trước khi có chứng cứ xác thực, việc điều tra của anh ta nhất định phải tiến hành trong im lặng, nói cách khác, một khi bị đám Lỗ Thụy Dương phát hiện, anh ta nhất định phải rút lui. Điều này liên quan đến sự cân bằng quyền lực của phía trên.

Đồ Lạc Văn giả vờ vừa ngủ dậy, lười biếng ngáp một cái: “Chuyện gì?”

Mã Duy Càn trầm mặc hai giây mới hỏi: “Cảnh sát có thể ngủ gật trong giờ làm việc sao?”

“...Tôi đang được nghỉ phép.” Đồ Lạc Văn tích cực bảo vệ hình tượng của cảnh sát, “Cậu cố ý gọi điện cho tôi từ cục Cảnh sát là vì muốn điều tra xem tôi có làm việc không à?” Có tinh thần như thế thì chạy đi làm ngôi sao làm gì? Nên đi làm ủy viên Ban kỷ luật mới phải.

“Tôi suýt chút nữa bị bắt cóc.”

“...” Đồ Lạc Văn nghi hoặc hỏi: “Cậu xem tôi là vệ sĩ của cậu hay là hoài nghi tôi bắt cóc cậu?”

“Tôi đại khái biết là ai làm.”

“...” Đồ Lạc Văn nói: “Thực sự không phải tôi làm đâu.” Anh ta ăn no rỗng mõi đi bắt cóc Mã Duy Càn, nếu như có thời gian và sự quyết đoán đó thì anh ta muốn đi bắt Lỗ Thụy Dương hơn, dùng các loại cực hình ép ông ta khai ra!

“Tôi biết.” Mã Duy Càn nói: “Tôi muốn hỏi anh còn điều tra vụ án Mục gia buôn ma túy không?”

ĐôLạc Văn tinh thản phán chấn lại, nhưng lại sợ có bẫy, nói bâng quơ: “Những gì cần điều tra không phải điều điều tra cả rã sao? Nếu như có điều mỗi, cũng có thể nói ra nghiên cứu một chút.”

Mã Duy Càn nói: “Mã Ngọc chỉ là một bù nhìn, sau lưng hắn còn có người khác.”

“Ai?”

“Nếu như để ông ta biết tôi bán đứng ông ta, tôi sẽ chết rất khó coi. Cho nên tôi chỉ có thể nói với cảnh sát có hứng thú với vụ án này.”

“...” ĐôLạc Văn cười, “Người bắt cóc cậu chính là ông ta phải không? Cho dù cậu không bán đứng ông ta thì cũng sẽ chết rất khó coi phải không? Cậu biết rõ, hợp tác với cảnh sát mới chính là lối thoát cho cậu. Còn về việc nói hay không, tôi khuyên cậu là thích nói thì nói. Không có chuyện gì nữa thì tôi tiếp tục ngủ đây, cậu biết đấy, nghỉ phép khó có lầm.”

Mã Duy Càn thấy anh ta sắp gác máy, buột miệng nói: “Lỗ Thụy Dương.”

Trúng rã!

ĐôLạc Văn hung phán nhưng ngũ khí vẫn bình thản như thường: “Chưa từng nghe qua, làm gì?”

“Đừng giả vờ nữa. Ông ta là Chủ tịch tập đoàn TH, anh không thể nào chưa nghe qua. Ông ta vẫn luôn ẩn náu trong chỗ tối, Mã Ngọc là con cò do một tay ông ta bã dưởng nê.”

“Ông ta và Mã Ngọc quen biết thế nào?”

“Game online.”

“...Game gì?”

“Hi nháo giang hồ.”

“...” Trong đài óc của Đô Lạc Văn hiện lên tình cảnh hai tên buôn ma túy tổ đội chơi game... Chẳng lẽ bọn họ buôn ma túy là tại vì trong game bị chém nhồi, cho nên mới báo thù xã hội bên ngoài sao? Đây đúng là chuyện cười không buồn cười nhất thế kỷ! “ID của Lỗ Thụy Dương và Mã Ngọc là gì?”

“Không biết. Tôi chỉ là nhìn thấy biểu tượng trên desktop máy tính của hắn.”

Gác điện thoại, Đô Lạc Văn suy nghĩ kỹ lại, cảm thấy lời Mã Duy Càn đây lỗ hổng. Trên desktop máy tính của mỗi người nhất định sẽ có rất nhiều shortcut, cho dù bản thân không cài đặt bất cứ shortcut nào thì hệ thống cũng đều sẽ tự động cài một số. Mã Duy Càn sao biết được Lỗ Thụy Dương dùng cái này để liên hệ với Mã Ngọc? Có điều cho dù thế nào, đây cũng là một điều mỗi rất có ích. Anh ta lập tức gọi điện cho phòng vật chứng, hy vọng máy tính của Mã Ngọc bọn họ vẫn chưa trả lại.

Đáp án là không còn nữa, hơn nữa bên trong không có bất cứ thứ gì có giá trị. Nhưng một câu nói của đối phương khiến Đô Lạc Văn suy nghĩ: “Tôi nghi ngờ ổ cứng đã từng bị hủy.”

Nếu như ổ cứng đã bị đổi, tức là trong máy tính của Mã Ngọc nhất định có điều gì rất quan trọng, Mục Tất Tín, Mục Tất Thành và Mã Ngọc đều đã ngã ngựa, vẫn còn tư liệu gì, tư liệu của ai cần bảo vệ? Đáp án rất rõ ràng.

Chuyện này có liên quan đến việc Mã Duy Càn bị bắt cóc hay không?

Chẳng lẽ ổ cứng ở trong tay Mã Duy Càn?

Vụ án càng lúc càng phức tạp, anh ta không thể không đưa ra giả thiết táo bạo, đồng thời cẩn thận yêu cầu chứng cứ. Có điều tại sao hiện tại mới ra tay với Mã Duy Càn? Lúc trước sao không làm? Chẳng lẽ trong khoảng thời gian này có chuyện gì xảy ra mà mình không biết?

Đô Lạc Văn suy nghĩ một lúc, vẫn quyết định gọi điện cho Từ Húc, thuận tiện thông báo tình hình hai bên.

“Thẩm Thận Nguyên vẫn ổn chứ?”

“Vừa kết thúc phỏng vấn, đang định trở về, La Thiếu đến rầm... í?” Hai câu cuối nói rất chậm, sau đó trực tiếp gác máy.

Đỗ Lạc Văn biết nhất định ở hiện trường có tình huống phát sinh, có điều anh ta rất tin tưởng Từ Húc, cho nên không vội.

Thẩm Thận Nguyên vừa kết thúc phỏng vấn đang định quay về, vừa ra khỏi tòa soạn liền nhìn thấy xe của La Thiếu bấm còi inh ỏi dừng ở cửa, đang định lên trước, liền bị Từ Húc kéo lại.

“Có người theo dõi.” Anh nghiêng người, không để lộ vết tích nói: “Không giống như paparazi.”

Thẩm Thận Nguyên hiểu rõ.

La Thiếu Thành vừa ra khỏi xe, liền thấy Thẩm Thận Nguyên lạnh lùng nhìn anh hỏi: “Anh còn đến đây làm gì?”

Tuy rằng ngay từ đầu La Thiếu Thành đã ý thức đang là cậu đang diễn, nhưng vẫn bị ánh mắt của cậu khiến không thoải mái, thản nhiên đáp: “Đường này là cậu mua à? Tôi không thể đi?”

Thẩm Thận Nguyên quay đầu đi về phía xe bảo mẫu: “Mời tự nhiên. Tôi phải trở về.”

Bất kể là đóng kịch hay hiện thực, La Thiếu Thành đều không phải người sẽ dễ dàng để cậu đi như vậy. Cho nên anh đóng mạnh cửa xe, bước dài đi đến trước mặt Thẩm Thận Nguyên, nắm lấy cánh tay cậu kéo đi.

“Anh kéo tôi làm cái gì?” Thẩm Thận Nguyên phản kháng trông có vẻ rất mạnh nhưng sức lực lại rất yếu, vừa phát hiện ngón tay của La Thiếu Thành hơi buông, lập tức giảm nhẹ sức phản kháng để anh nắm chắc hơn.

Từ Húc tượng trưng luân quẩn giữa hai người: “Các anh định đi đâu?”

Toàn cảnh người biểu hiện hoành tráng nhất không ai hơn La Thiếu Thân. Một tay anh tiêu sai “đẩy” Từ Húc ra, một tay trực tiếp nhét Thẩm Thận Nguyên vào trong xe, tất cả hành động chỉ trong nháy mắt, khí thế không ai ngăn cản nổi.

Thẩm Thận Nguyên vừa lên xe liền tự động thắt dây an toàn, sau đó vui vẻ vẫy tay về phía Từ Húc.

Từ Húc muốn cười mà không được cúi thấp đầu.

La Thiếu Thân từ bên kia lên xe, sau đó khởi động xe nghênh ngang mà đi.

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 109: Ly Hôn (Thượng)

Dịch: Phong Bụi

Cự Cự, Cự Cự, Cự Linh Th`ân.

Tù Húc thấy xe phía sau vẫn tiếp tục đi theo, thuận tay nhắn tin cho Thẩm Thận Nguyên.

Thẩm Thận Nguyên đọc xong tin nhắn, rầu rỉ thở dài.

La Thiếu Th`ân vừa lái xe vừa liếc sang cậu: “Hối hận r`ồi?”

“Làm bạn trai của em có phải rất khổ không?” Thẩm Thận Nguyên hỏi.

“Đúng vậy.” La Thiếu Th`ân ung dung gật đầu.

Thẩm Thận Nguyên: “...”

La Thiếu Th`ân một lúc lâu không thấy cậu trả lời, hỏi: “Sao thê?”

Thẩm Thận Nguyên rầu rỉ nói: “Bình thường trước khi nói lời thật lòng không phải nên nói lời tâng bốc trước sao?”

La Thiếu Th`ân hỏi: “Ví dụ?”

“Hơ, khổ thì có khổ, nhưng cũng rất hạnh phúc chẳng hạn.” Ngón tay Thẩm Thận Nguyên lặng lẽ cào càò cửa xe.

La Thiếu Th`ân hỏi: “Đây là cảm giác của em đối với anh sao?”

“Em không cảm thấy khổ sở, em cảm thấy rất hạnh phúc!” Khó có được cơ hội biểu đạt lòng trung, Thẩm Thận Nguyên đương nhiên sẽ

không bỏ qua.

Khóe miệng La Thiếu Thần không tự giác khẽ nhếch lên, cười tủm tỉm nói: “Nhưng mà anh vẫn cảm thấy làm bạn trai rất khổ sở.”

Thẩm Thận Nguyên xuýt mặt xuống: “Sau này em sẽ cố gắng hơn nữa!”

“Có lẽ làm vợ sẽ tốt hơn.”

“...Em là đàn ông, phải gọi là ch`ồng.” Thẩm Thận Nguyên nói rất nghiêm túc.

La Thiếu Thần cũng rất nghiêm túc quay bánh lái, thế là xe vẽ ra một đường chữ S.

“...” Thẩm Thận Nguyên nắm lấy tay nắm trên nóc xe, người dán chặt vào cửa sổ xe: “Chuyện là vợ hay là ch`ồng có thể thương lượng mà.”

La Thiếu Thần đáp: “Anh chỉ muốn khiến xe theo sau cho rằng chúng ta đang cãi nhau rất kịch liệt mà thôi.”

“... Anh diễn thật quá r`ồi.” Cậu cũng tin là thật ấy chứ, “Em có thể thu h`ồi lại câu có thể thương lượng vừa rồi không?”

Lại một hình chữ S nữa.

“... Em hiểu r`ồi.”

Gần đến giờ ăn, La Thiếu Thần đang định hỏi cậu đi đâu ăn cơm, liền nghe thấy điện thoại Thẩm Thận Nguyên vang lên, là Khâu Mỹ Quyên gọi đến, hỏi hôm nay cậu có rảnh về nhà ăn cơm không, trong giọng nói mang theo sự kỳ vọng khó che giấu.

Thẩm Thận Nguyên vô thức uyển chuyển từ chối.

Khâu Mỹ Quyên không nói gì, chỉ bảo cậu chú ý sức khỏe.

Gác điện thoại, Thẩm Thận Nguyên đột nhiên hỏi La Thiếu Thàn:
“Hôm nay ngày bao nhiêu?”

“Ngày 17, sao thê?”

Thẩm Thận Nguyên lầm bẩm nói: “Hôm nay là sinh nhật mẹ.”

La Thiếu Thàn nói: “Anh đưa em đến Giản gia nhé?” Tuy rằng anh chưa từng đến Giản gia, nhưng có một số tư liệu đã in vào trong đài từ lâu.

Thẩm Thận Nguyên nhìn ra ngoài cửa sổ, thật lâu mới lắc đài: “Em rất lâu chưa đến rã, không khỏi xa lạ, hôm nay là một ngày vui, để tâm tình thoái mái mới tốt.”

La Thiếu Thàn đưa bàn tay phải ra xoa đài cậu.

Thẩm Thận Nguyên đột nhiên cười nói: “Nếu như người giám sát phía sau nhìn thấy hành động này, có khi nào cho rằng anh đang đánh em không?”

“Vậy em phải phối hợp mới được.”

Thẩm Thận Nguyên như ý anh “A” lên một tiếng, hai tay liều mạng giãy giụa.

“Đi đâu ăn cơm?”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Ngày hôm khác đi, hôm nay chúng ta còn đang cãi nhau mà.”

Sắc mặt La Thiếu Thàn lập tức trầm xuống. Không cần thuật đọc tâm cũng biết hiện tại anh nhất định đang trù ẻo Đồ Lạc Văn.

Thẩm Thận Nguyên nói: “Qua hai ngày nữa phải chuyển nhà, em muốn đi siêu thị mua hai cái vali, anh thả em ở phía trước đi.”

La Thiếu Thàn đột ngột đạp mạnh ga, phóng nhanh lên một đoạn, đến gần siêu thị mới phanh gấp dừng xe ở bên phải đường.

Thẩm Thận Nguyên vẫn chưa hoàn hàn, La Thiếu Thàn đã cởi dây an toàn nhào qua,ấn cậu xuống chỗ ngã hôn mạnh một cái.

Thẩm Thận Nguyên căng thẳng nhìn về phía cửa kính trước, sợ có người chú ý. Cũng may trời tối, người qua đường vội vàng, từ lúc La Thiếu Thàn nhào tới đến lúc rút lui cũng không có ai chú ý.

“Em đi đây.” Thẩm Thận Nguyên chậm rãi ngã dậy, vẫn còn luyến tiếc liếm môi.

La Thiếu Thàn hỏi: “Tôi online game chứ?”

“Được.” Thẩm Thận Nguyên khó giấu vẻ ngọt ngào cười cười, cởi dây an toàn xuống xe, vừa quay người, khuôn mặt đã đổi sang biểu cảm khác. Cậu tức giận không giấu nổi đóng sầm cửa xe, đang định đá thêm một cú thì xe đã vụt một cái phóng đi.

Thẩm Thận Nguyên không ch襌 giận, đứng tại chỗ hít gió lạnh một lúc, mới quay đầu đi vào siêu thị.

Đêm là kết thúc, cũng là bắt đầu.

Thẩm Thận Nguyên bỏ một số đồ không hay dùng vào trong vali, sau đó tắm rửa lên giường mở máy. Hi nháo giang hồ cứ ngắt quãng chơi suốt bao nhiêu năm, đây vẫn là lần đầu tiên chỉ riêng việc nhập mật khẩu cũng khiến huyết dịch toàn thân cậu không thể tự mà hưng phấn.

Mục đích chơi game đã không phải là chơi game nữa, mà là hẹn hò.

Cậu gioi tay xoa xoa tóc trán đã phun keo định hình, dùng khăn lau đi lau lại vị trí WC.

Đăng nhập game. Tiếng nhạc quen thuộc cũng mang lại cảm giác khác hẳn.

Cậu mở ra phàn bạn tốt, đang định tìm Liệp Hồ Tiên Sinh liền nhìn thấy khung chat mật của Cự Linh Thàn bá đạo nhảy ra.

[Mật]

Cự Linh Thân: Mi còn biết onl cơ đây!!!

Cự Linh Thân: Ta còn tưởng mi lúc trước chạy trốn mất rã!!!

Cự Linh Thân: Mi rõt cuộc muỗn thê nào hả hồn niếp (khốn kiếp) rõt cuộc muỗn thê nào!

Đại Hầm 0.0 bình tĩnh.

Cự Linh Thân: Bình tĩnh cái đài mi!

Cự Linh Thân: Mi nói đi ăn cơm, mi ăn đến hơn một tháng trời! Hồn niếp! Mi ăn cái gì thế hả, ăn cơm đêm trăng à, hay là cưỡi trăng?!

Đại Hầm ...

Thẩm Thận Nguyên nỗ lực hã tưởng, hình như... đúng là... hơ... có chuyện như vậy thật.

[Mật]

Cự Linh Thân: Người muỗn ly hôn thì ly hôn! Hiện tại là thê nào? Ta kéo mi phân tài sản à! Hồn niếp! Ly hôn hay chạy đây?

Đại Hầm Không phải như cậu nghĩ đâu.

Đại Hầm Tôi có việc nên mới chậm trễ.

Thẩm Thận Nguyên giải thích xong lại đi tìm ID của La Thiếu, biểu tượng của La Thiếu vẫn tối, vẫn chưa onl.

Khung chat của Cự Linh Thân không ngừng sáng lên.

[Mật]

Cự Linh Thân: Tại sao đột nhiên muỗn ly hôn?

Cự Linh Thần: Nói đi.

“Vì tôi hiện tại là hoa đã có chủ rã.” Thẩm Thận Nguyên đánh xong, cảm thấy bản thân quá bạc tình bạc nghĩa, lại xóa đi, sửa thành: “Cự Cự, tôi sai rã, tha lỗi cho tôi! ~~o(>_<)o~~”

Biểu cảm đáng yêu hẳn có thể thêm điểm.

Cậu click gửi đi.

Biểu tượng của La Thiếu đột nhiên sáng lên.

Tinh thần Thẩm Thận Nguyên phẫn chấn, mở khung chat mật ra, phát hiện có một đoạn hội thoại, nhìn kỹ... toàn thân lập tức toát mồ hôi.

Đoạn hội thoại đó là:

[Mật]

Đại Hành Cự Cự, tôi sai rã, tha lỗi cho tôi! ~~o(>_<)o~~

... Tại sao tin nhắn cậu gửi cho Cự Linh Thần lại ở trong khung chat của La Thiếu?!

Thẩm Thận Nguyên vội vàng mở khung chat mật của Cự Linh Thần ra, kéo lên cũng không thấy đoạn mình gửi đi. Cũng tức là... vừa rã cậu đích thực đã gửi câu trả lời với Cự Linh Thần cho La Thiếu?

... Tại sao cậu không kiên trì với câu trả lời thứ nhất chứ!

Bạc tình bạc nghĩa vẫn tốt hơn giữ lại chút tình!

Vào lúc Thẩm Thận Nguyên hối hận không thôi, biểu tượng chat của Liệp Hồ Tiên Sinh lấp lóe.

[Mật]

Liệp Hồ Tiên Sinh: Em nghĩ ra biệt danh mới cho anh đấy à?

Liệp Hồ Tiên Sinh: Không tệ.

Đại Hành Hãy cho em một cơ hội giải thích!

Liệp Hồ Tiên Sinh: Ô.

Đại Hành Em chỉ là muốn đàm phán với Cự Linh Thần! Đàm phán một cách hòa bình!

Liệp Hồ Tiên Sinh: Vẫn chưa ly hôn à?

Đại Hành ...

Thẩm Thận Nguyên sắp khóc rã.

[Mật]

Đại Hành TAT Đặng chí Cự Linh Thần, tôi xin lỗi cậu, chúng ta ly hôn đi, sau này cậu có gì dặn dò, núi đao biển lửa, tôi đều sẽ dũng cảm tiến lên, không chút nể hè!

Cự Linh Thần: == Mi sắp đi nằm vùng chắc?

Đại Hành 0.0

Chuyện này cậu ta làm sao lại biết?!

Thẩm Thận Nguyên kinh ngạc. Cho dù cậu ta biết mình là Thẩm Thận Nguyên, cũng không thể nào biết được mình đi nằm vùng! Trừ phi cậu ta là... Đỗ Lạc Văn?

Không thể nào! Điều này quá mức viễn tưởng rã!

Cậu còn đang suy nghĩ, điện thoại bỗng đổ chuông. Thẩm Thận Nguyên liếc mắt một cái, thân thể lập tức cứng đờ.

Màn hình hiển thị: Đỗ Lạc Văn.

Thẩm Thận Nguyên nhận điện thoại, cẩn thận hỏi: “Alo.”

Đỗ Lạc Văn hỏi thẳng: “Cậu biết có game tên là Hi nháo giang hồ chứ?”

“...”

“Alo.”

“Cụ Cụ?” Thẩm Thận Nguyên thăm dò gọi.

“...”

“Cụ Linh Thần?”

“...” Đỗ Lạc Văn hoài nghi hỏi: “Cậu đang đối chiếu ám hiệu hả?”

Thẩm Thận Nguyên ngây ra, như trút được gánh nặng: “Không, tôi đang tập huýt sáo.”

“Cụ Linh Thần là?”

“Thần huýt sáo! Nghe nói trước khi huýt gọi tên linh thần có thể thành công nhanh hơn.”

Huýt sáo thành công nhanh hơn ý là hệ thống hộp thư thoại à? Đỗ Lạc Văn cảm thấy trong đêm, vấn đề này tốt hơn hết là không cần suy nghĩ quá sâu xa. “Trở về vẫn đêchính, cậu biết game này chứ?”

“Biết. Anh muốn chơi à? Tôi dẫn anh.”

“Mã Duy Càn nói Mã Ngọc và Lỗ Thụy Dương quen biết nhau thông qua game này.”

Thẩm Thận Nguyên sững sốt.

“Alo?”

“Anh đang nói, Lỗ Thụy Dương rất có khả năng là thương nhân? Hoặc đang ngã trên đường trải trang bị ra bán? Hoặc là đang chạy khắp nơi gọi người tổ đội?” Thẩm Thận Nguyên đặt hình tượng của Lỗ Thụy Dương vào ba sự việc này, tự lầm bẩm với mình: “Sao đột nhiên lại cảm thấy ông ta trở nên thân thiết vậy nhỉ.”

“Tôi chính là muốn hỏi cậu xem có điều gì về vấn đề này không.”

“Tạm thời không có.”

“Vậy được rồi, tôi sẽ nghiên cứu thêm. Đúng rồi, huýt sáo hẳn là nên thử xuy xuy, cự cự không có tác dụng đâu.”

“...Cảm ơn.”

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 110: Ly Hôn (Trung)

Dịch: Phong Bụi

Thành công, thành công, tức giận rầm.

[Mật]

Cự Linh Thân: Ta chỉ hỏi là tại sao mà cũng không thể nói sao?

Cự Linh Thân: Không phải thực sự có gì cơ mật đó chứ?

Thẩm Thận Nguyên lúc này mới biết nguyên nhân của câu nầm vùng.
Sau khi đã yên tâm, cậu quyết định nhanh chóng một đao dẹp loạn.

[Mật]

Đại Hầm Tôi yêu rầm!

Đại Hầm Người ấy cũng ở trong game.

Cự Linh Thân: ==

Cự Linh Thân: Nam hay nữ?

Đại Hầm Tại sao lại hỏi vậy?

Cự Linh Thân: (`_)# phá đám!

Đại Hầm Nick nam.

Cự Linh Thân: ...

Cự Linh Thân: Mi đi ly hôn đi. Ta đền tiề.

Đại Hành Cảm ơn cậu đã hiểu cho.

Cự Linh Thân: ...

Cự Linh Thân: Sau khi ly hôn xong chúng ta đi quyết đấu ở bên ngoài!

Cự Linh Thân: Như giữa đàn ông với đàn ông!

Đại Hành 0.0 Nick tôi là nữ.

Cự Linh Thân: Mi là nhân yêu!

Đại Hành Không đi thì sẽ làm sao?

Cự Linh Thân: Ta sẽ đi ra kenh thế giới tiết lộ việc mi là nhân yêu!

Đại Hành Thế à.

Cự Linh Thân luôn cảm thấy cái câu “thế à” của Đại Hành ý nghĩa rất sâu xa, nửa phút sau cậu ta liền biết ý nghĩa sâu xa ở đâu rã.

[Thế giới]

Đại Hành Tôi là nhân yêu.

Béo là có phúc: Chém Thập ác lao! Thiếu vú em! Hoan nghênh vú em!

Thân thám béo: Tìm vợ tìm vợ tìm vợ. Chỉ cần là nick nữ! Hoan nghênh nhân yêu báo danh!

...

Dòng đó của Đại Hành vốn phải gây chấn động rất lớn. Tuyên bố gây chấn động vô cùng đó lại nhanh chóng bị kenh thế giới dìm xuống.

[Mật]

Đại Hành Tông làm giúp cậu rành.

Cự Linh Thân: Ta đi kêu bằng loa.

Đại Hành Được rành, cậu làm đi.

Cự Linh Thân: Sao lân này mi không tự đi làm?

Đại Hành Cái đó phải bỏ tiền mà.

Cự Linh Thân: ...

Cự Linh Thân: Mi vừa rành không phải nói là hổ đao biển lửa cũng không từ sao? Ra ngoài đồng quyết đấu cho ta!

Cậu ta vừa gửi xong tin nhắn đó thì liền nhận được thông báo của hệ thống: [Đại Hành] đã đưa ra yêu cầu ly hôn với Nguyệt Lão, ba phút sau có hiệu lực, kỹ năng phu thê và kinh nghiệm tích lũy được sau khi hôn nhân tan vỡ sẽ mất. Tình duyên phu thê đã hết, từ nay mỗi người một ngả, ai đi đường này, xin bớt đau buồn.

[Mật]

Đại Hành 0.0 Có thể để hôm khác được không?

Cự Linh Thân: Mi không phải lại muốn đi ăn cơm nữa đây chứ?!

Đại Hành O(∩_∩)O~ Tôi phải đi cung hôn!

Cự Linh Thân:...

Cự Linh Thân: Sao mi không đi chết đi!

Thẩm Thận Nguyên ngây ra, icon của Cự Linh Thân đen rành. Thẩm Thận Nguyên chìm đắm trong sự ngọt ngào của tình yêu chậm chạp phát hiện ra bản thân vừa mới làm một việc hết sức quá đáng.

[Mật]

Đại Hồi TAT Em vừa khiến Cự Linh Thân tức giận rầm.

Liệp Hồ Tiên Sinh: Làm tốt lắm.

Đại Hồi = =

Liệp Hồ Tiên Sinh: Không phải em muốn được khen ngợi sao?

Đại Hồi Em và cậu ta không có gì hết.

Liệp Hồ Tiên Sinh: Ừ, chỉ là từng kết hôn thôi.

“...” Thẩm Thận Nguyên quyết định vòng qua chủ đề nguy hiểm này.

[Mật]

Đại Hồi Chúng ta đi kết hôn thôi.

Liệp Hồ Tiên Sinh:

Đại Hồi Em nghiêm túc đó, chân thành đó!

Liệp Hồ Tiên Sinh: Em giành mất phán tỏ tình của anh.

Đại Hồi Vậy phán trả lời của em cũng để anh giành một lần! Nói đi, nói đi.

Không cần webcam La Thiếu Thân cũng có thể tưởng tượng ra bộ dạng đặc ý của Thẩm Thận Nguyên. Có điều anh quyết định phối hợp.

[Mật]

Liệp Hồ Tiên Sinh: Anh đồng ý.

Đại Hồi (^o^)/~ Em ở chỗ Nguyệt lão đợi anh.

Cho dù đây là lần thứ hai La Thiếu Thân chơi Hi nháo giang hồ, nhưng tra tư liệu đối với anh chỉ là việc nhỏ. cho nên anh không hề hỏi Nguyệt lão

ở chỗ nào, mà tìm kiếm bằng chức năng dẫn đường, sau đó phát hiện...

[Mật]

Liệp Hồ Tiên Sinh: Hiện tại anh cấp 12.

Đại Hà 0.0

Liệp Hồ Tiên Sinh: Chưa đến tiêu chuẩn thấp nhất để kết hôn.

Đại Hà A, quên mất anh vẫn là vị thành niên!

Liệp Hồ Tiên Sinh: ...

Đại Hà Mau đặng ý lời mời tổ đội. Em dẫn anh đi luyện cấp. Rất nhanh thôi! Nếu như thuận lợi, tối nay liền có thể động phòng.

Liệp Hồ Tiên Sinh: Nhất định thuận lợi!

Đại Hà Đúng rã, vừa rã em nhận được điện thoại của cảnh sát Đồ, anh ta nói Lỗ Thụy Dương và Mã Ngọc quen nhau trong game. Anh đoán xem chắc nữa chúng ta có gặp phải Lỗ Thụy Dương không?

Liệp Hồ Tiên Sinh: Gặp được em cũng không nhận ra.

Đại Hà Cũng đúng. Có điều em rất tò mò bộ dạng khi chơi game của bọn họ.

Liệp Hồ Tiên Sinh: Chắc là cũng đáng ghét như bộ mặt thường ngày.

Đại Hà Em cảm thấy sẽ đáng yêu hơn một chút.

Đại Hà Đặc biệt là lúc ông ta bị người khác chém.

Liệp Hồ Tiên Sinh: Đang ý.

Hai người vừa đem Lỗ Thụy Dương ra đùa cợt vừa ngọt ngào ra ngoài đánh quái thăng cấp. Lực công kích của La Thiếu Thần hiện giờ đối với

đội ngũ có hạn, nhưng anh vẫn tích cực tham gia hoạt động, cho dù số lần chết đi đã chứng minh hoạt động của anh đa số là vô hiệu.

Suy xét đến việc Thẩm Thận Nguyên ngày hôm sau còn phải đi Giải trí LB gặp Củng Văn Hiểu, cho dù hai người còn cách việc kết hôn không xa, Thẩm Thận Nguyên vẫn off vào lúc 10h hơn.

Ngày hôm sau khi gặp Củng Văn Hiểu, cậu thể hiện trạng thái tinh thần cực tốt. Ngược lại, Củng Văn Hiểu trông cực kỳ mệt mỏi, giống như cả đêm không ngủ, quầng thâm vốn không nhỏ dưới mắt lại càng rõ ràng hơn, cho dù đắp một lớp kem giấu khuyết điểm dày vẫn có thể lờ mờ nhìn ra được màu xanh xám như ẩn như hiện.

Sau khi cô ta đưa ba tập kịch bản cho Từ Húc thì liền trở về chỗ ngồi, dùng đầu gió xoa xoa thái dương.

Đối với Từ Húc mà nói, xử lý kịch bản còn khó hơn xử lý thi thể, cho nên anh ta đưa hai tập cho Thẩm Thận Nguyên, bản thân cầm một tập cuối cùng ra vẻ lật lật giờ giờ. Thẩm Thận Nguyên lại rất vui mừng, cho dù mục đích quan trọng nhất của việc cậu vào Giải trí LB là gì, có một điều chắc chắn đó chính là cậu rất muốn trước khi đạt thành mục tiêu được hưởng thụ thật trọn vẹn niềm vui đóng phim.

Củng Văn Hiểu xoa đầu gió xong tinh thần tốt hơn lúc mở cửa nhieu, ít ra thái độ nói chuyện cũng dịu dàng hơn vừa rồi. “Duyên phận” tuy là một bộ phim điện ảnh ít thành tựu, nhưng đạo diễn là Thường Thanh người vừa đạt giải Hoa Sen, nữ chính đang tuyển chọn, cũng coi như có tiềm ảnh hưởng nhất định. Có điều Nam chính số 1 đã chắc chắn rồi, chỉ có thể diễn nam chính số 2. Tôi đã đọc qua kịch bản, có đất để phát huy đấy.”

Thẩm Thận Nguyên tốn 10 phút để xem đại khái câu chuyện, không cho ý kiến mà cầm quyển kịch bản khác.

Củng Văn Hiểu rõ ràng cũng không hy vọng cậu ta sẽ có hứng thú với vai nam chính số 2 của một tác phẩm nhỏ, rất nhanh nói: “Đây là tác phẩm sản xuất lại của đạo diễn gạo cội Cát Hợi, chưa quay đã nổi. Nam chính số

một đã xác định rõ, là đại tướng năm đó ông ta ngụ dụng Đông Hải Uy, chúng ta có thể giành vai nam chính số 2.”

Là người quản lý, Từ Húc cuối cùng cũng tìm ra một câu có thể nói: “Thận Nguyên vừa gia nhập, đóng mấy bộ phim có sức ảnh hưởng lớn không phải tốt hơn sao?”

Củng Văn Hiểu liếc anh ta một cái, nói ra rõ là chê nhạo hay không kiên nhẫn: “Tôi cũng hy vọng có đạo diễn có thể chủ động giúp đỡ như vậy chứ.”

Từ Húc nói: “Sức ảnh hưởng của Giải trí LB trong giới Showbiz không thể nghi ngờ, tôi nghe nói có một bộ phim đang chuẩn bị quay tên là...”

“”Thần Long Giáp” chính là kịch bản trên tay cậu đó.” Củng Văn Hiểu nói tiếp.

Từ Húc đưa kịch bản cho Thẩm Thận Nguyên.

Củng Văn Hiểu nói: “Nam chính số 1 đã xác định là Lâm Tử Tiêu rõ, nam chính số 2 nếu như không có gì ngoài dự kiến thì hẳn là Thôi Tú.”

Thôi Tú là người của Củng Văn Hiểu, câu nói không ngoài dự kiến của cô ta chính là ám thị hoan nghênh xảy ra chuyện ngoài dự kiến. Nhưng Từ Húchòn toàn không mắc câu, hỏi thẳng: “Nam chính số 1 có khả năng xảy ra việc ngoài dự kiến không?”

Anh ta hỏi trực tiếp như vậy, Củng Văn Hiểu cũng không hàm hở “Bào Quỳnh nói là được.”

Thẩm Thận Nguyên thu lại ba tập kịch bản, ôm vào trong lòng: “Tôi muốn mang vĩnh viễn cứu.”

“Đừng tiết lộ ra ngoài.” Củng Văn Hiểu nói.

Thẩm Thận Nguyên đang định mở miệng đồng ý, nhưng lại bị Từ Húc chặn lại: “Ngươi đây xem thì hơn. Dù sao chúng ta cũng có thời gian.”

Củng Văn Hiểu ánh mắt lấp láy: “Đương nhiên là được.”

Tù Húc cùng Thẩm Thận Nguyên ngã xuống xem kịch bản, đến tận buổi trưa đọc xong cả hai mới cùng đi khỏi.

Sau khi bọn họ đi khỏi rạp, Củng Văn Hiểu nhìn ba tập kịch bản trên bàn trà, lẩm bẩm: “Đồ cáo con thận trọng.”

Vừa ra khỏi văn phòng của cô ta, Thẩm Thận Nguyên liền có chút hiếu nguyên nhân hành động vừa rồi của Tù Húc. “Anh sợ cô ta cố ý tiết lộ kịch bản vu oan cho chúng ta?”

Tù Húc thấp giọng đáp: “Từ khoảnh khắc bước chân vào Giải trí LB, tôi đã nhắc nhở bản thân, nơi này toàn bộ đều là tiểu nhân. Tôi thà sau khi xảy ra việc phát hiện ra là đã hiểu lầm họ, chứ không muốn xảy ra việc rạp thì bị oan.”

Thẩm Thận Nguyên tán đồng, gật đầu.

Tất nhiên nhìn đồng hồ “Cũng sắp đến giờ rạp, đi thôi.”

“Đi đâu”

“Ăn cơm với Bào Quỳnh.”

Thẩm Thận Nguyên hiện tại đang rất được chú ý trong LB, nguyên nhân đương nhiên không phải do thành tựu cao cậu giành được trong giới Showbiz, cũng không phải nhân duyên tốt đẹp trong giới mà cậu thể hiện hôm họp báo mà là quyết tâm nhất định phải giành lấy cậu bằng được của Lỗ Thụy Dương thể hiện ra trước khi ký hợp đồng. Cho dù nguyên nhân đằng sau quyết tâm này là gì, chỉ cần biết lôi kéo cậu ta liền có thể lấy lòng boss lớn là đủ rạp.

Về điểm này, Lưu Đạt Vũ, Bào Quỳnh không hẹn mà cùng chung suy nghĩ với Củng Văn Hiểu. Cho nên khi Bào Quỳnh biết Củng Văn Hiểu chuẩn bị kịch bản cho Thẩm Thận Nguyên, ông ta lập tức sấp xếp một bữa

ăn ngay trưa hôm ấy, mục đích của bữa ăn chỉ có một đó chính là không tiếc tất cả lôi kéo Thẩm Thận Nguyên về phe mình.

Trên đường đến nhà hàng, Từ Húc và Thẩm Thận Nguyên đã nhất trí một mục tiêu: Trước cứ dụ ông ta đã, khiến ông ta nhìn được sờ được nhưng không ăn được!

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 111: Ly Hôn (Hạ)

Dịch: Phong Bụi

Bào thúc, Bào thúc, Bào thúc thúc.

Nhân viên làm việc trong Giải trí LB căn bản đ`äu bị Từ Húc đi`äu tra qua, những người đứng đ`äu phe phái như Củng Văn Hiểu, Bào Quỳnh càng đi`äu tra triệt để hơn. Để tiện cho Thẩm Thận Nguyên lôi kéo làm quen Bào Quỳnh, anh ta n`u`oc đến chân mới nhảy, l`en l`op cho cậu.

“Bào Quỳnh sinh ngày 19 tháng 8 năm 1952, người thành A. Cha là công nhân sửa chữa ở công xưởng sửa chữa ô tô, mẹ giúp việc trong một tiệm may mặc, có một em gái, năm ngoái đã qua đời. Năm 1969 tiến vào làng giải trí, làm diễn viên qu`an chúng 3 năm, sau đó dựa vào vẻ b`engoài sáng sửa mà có một số tiếng tăm, có chút nỗi tiếng ở thập niên 70, sau đó rất nhanh li`en hết thời, thế nên chuyển sang công tác sau ống kính, năm 2002 gia nhập Giải trí LB, cho đến hiện giờ. Vợ ông ta là diễn viên Ki`äu Ki`äu, đã từng hợp tác với ông ta ba l`an, tên thật là Vu Ki`äu, đã ly dị, có một con gái, hiện ở với mẹ.”

“Ông ta không phải chỉ có chút nỗi tiếng mà là cực kỳ nỗi tiếng.” Thẩm Thận Nguyên sửa lời: “Bộ phim ‘Nhà hàng chàng rể quý’ ông ta diễn đã đạt được giải Ngôi sao của năm của giải Đại Minh Tinh. Trước khi giải Kim Hoa ra đời, giải Đại Minh Tinh là giải thưởng quy`en uy nhất trong giới Giải trí.”

Tù Húc hỏi: “Ông ta là th`an tượng của cậu à?”

“Không phải, Nghiêm Long, đối thủ cạnh tranh của ông ta năm đó mới là th`an tượng của tôi.” Thẩm Thận Nguyên ngừng một lát: “Có đi`äu ông ta diễn trong ‘Nhà hàng chàng rể quý’ thực sự rất xuất sắc.”

Tù Húc nói: “Nghiêm Long là ngôi sao lớn.” Lúc Nhan Túc Ngang xuất đạo, còn được gọi là Yan nhị(Yan- phiên âm của Nghiêm, cũng là phiên âm của Nhan), đến sau khi anh ta đoạt được giải Kim Hoa thì biệt danh đó mới d`àn d`àn biến mất.

Thẩm Thận Nguyên thở dài tiếc nuối: “Nếu như ông ta không bắt tin nhất định cũng là một ngôi sao lớn.”

“Kỹ thuật diễn của ông ta tốt như vậy sao?”

“Bộ ‘Nhà hàng chàng rể quý’ tôi đã xem 30 l`ần, đây là còn chưa tính số l`ần chỉ xem độc những cảnh ông ta diễn.”

“Cho nên mắt nhìn của ông ta nhất định rất sắc bén.” Từ Húc lo lắng nhìn cậu một cái, sau đó sững sوت: “Cậu nỗi da gà r`ã.”

Thẩm Thận Nguyên ngoác miệng cười: “Tôi quá hưng phấn ấy mà.”

“...”

“Không ngờ lại có thể có cơ hội được ti`en bối chỉ điểm kỹ thuật diễn cho mình.”

Nhin biểu cảm kích động của cậu, Từ Húc cực kỳ không muốn nhưng vẫn phải tạt cho cậu một gáo nước lạnh: “Nếu như kỹ thuật diễn không qua cửa, có khả năng sẽ xảy ra chuỗi phản ứng liên hoàn, khiến cho Lỗ Thụy Dương nghi ngờ cậu.”

Sự hưng phấn của Thẩm Thận Nguyên bớt d`àn: “Vai tôi phải diễn là một ngụy quân tử rõ ràng trong lòng luôn hướng đến quyền thế ti`en tài danh tiếng nhưng lại giỏi giấu giếm.”

Tù Húc nói: “Kỳ thực, trước lúc đến Lạc Văn bảo tôi góp ý cho cậu.”

“Cái gì?”

“Cậu chỉ c`ần không biểu hiện quá ngốc là được.”

“...Tôi sẽ diễn ra sự sâu sắc của nhân vật!”

“Tôi tin cậu.”

Thẩm Thận Nguyên cảm động vỗ vai anh.

“Có đi đâu chúng ta tốt nhất vẫn nên quy định một ám hiệu.” Từ Húc nói:
“Nếu như cậu có khuynh hướng ngốc nghếch, tôi sẽ dụi mũi.”

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Chẳng may mũi anh ngứa thật thì sao?”

“... Tôi sẽ hắt hơi.”

Bàn ăn đặt tại một nhà hàng không to không nhỏ, bên ngoài rất bình thường, bên trong trang trí hết sức trang nhã.

Từ Húc đỗ xe xong, cùng Thẩm Thận Nguyên đi vào.

Phục vụ trong cửa còn chưa kịp phản ứng, một người đàn ông tóc hoa râm, thân hình mập mạp đã từ bên cửa đứng dậy, thân thiết giơ tay ra chào: “Các cậu đến rã.”

Từ Húc bắt tay nói: “Để Bào lão đợi lâu rã.”

“Đâu có, vừa đến thôi.” Bào Quỳnh quay đầu đang định chào Thẩm Thận Nguyên liền nhìn thấy cậu hưng phấn lật ra một quyển sổ to bằng bàn tay đưa qua: “Xin chữ ký, xin được làm quen, xin giao... khụ, chỉ giáo!”

“Tôi lâu lắm không đóng phim rã.” Bào Quỳnh cười cười, cầm quyển sổ giả đò thản nhiên lật lật, sau đó tiêu sái ký tên, “Xem ra cậu đã xin chữ ký của rất nhiều người.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Đây là việc tôi vui nhất khi được vào giới Showbiz!”

Bào Quỳnh ký tên xong trả lại cậu: “Cậu mới đúng là đại minh tinh ấy.”

“Trước mặt ngài thì còn kém xa!” Thẩm Thận Nguyên nói hết sức chân thành, tha thiết: “Mười phút cuối cùng của ngài trong ‘Nhà hàng chàng rể quý’ là đỉnh cao mà tôi không cách nào vượt qua được!”

Tuy rằng bợ đít có hơi quá, nhưng Bào Quỳnh vẫn rất hài lòng: “Chuyện này năm trước rã. Nào, chúng ta vào phòng bao ngã đi, vừa ăn vừa nói chuyện.”

Phòng bao là một phòng bao lớn có thể chứa được 10 người, sau khi 3 người ngã xuống thì có vẻ hơi trống trải, có điệu sau khi phục vụ mang đồ ăn lên thì hoàn toàn không trống trải nữa. Trên bàn nhanh chóng được lấp kín bởi những món ăn đủ kiểu, còn không ngừng xếp chồng lên nhau.

“Ăn đi, cứ ăn thoải mái, đừng khách khí!” Bào Quỳnh mời bạn họ: “Con người sống trên thế gian này là phải hưởng thụ hết mình. Hiện tại tôi nhìn mọi việc rất thoảng, tuổi tác cũng cao rã, thời gian cũng không còn nhiều nữa, lúc có thể ăn thì phải ăn hết mình.”

Từ Húc đang định khách khí mấy câu liền nhìn thấy Thẩm Thận Nguyên gấp tôm cho Bào Quỳnh: “Bào lão mời.”

“Tôi biết tôi rất già, nhưng cũng không cần câu nào câu nãy Bào lão Bào lão đâu, tôi già đến thế cơ à? Nếu như cậu cảm thấy tôi là tiền bối thì cứ gọi một tiếng Bào thúc.”

“Thúc!” Thẩm Thận Nguyên gọi như đinh đóng cột.

Bào Quỳnh kinh ngạc trước sự tự nhiên của cậu, vui vẻ đáp lại.

Ba người ăn hết sức hòa hợp, đặc biệt là Bào Quỳnh và Thẩm Thận Nguyên, thỉnh thoảng lại gấp thức ăn cho nhau, gấp đến mức Từ Húc cảm thấy bản thân ngã giữa hai người thực sự quá vướng víu.

Bào Quỳnh vừa ăn vừa nói chuyện giới Showbiz. Ông ta biết cách ăn nói, lại gấp nhẹ nhàng rộng rãi, nói gì cũng chuẩn, Thẩm Thận Nguyên và Từ Húc nghe hết sức nhập tâm. Ăn đã no tám chín phẳng, Bào Quỳnh đổi đê tài, thở dài nói: “Ở giới Showbiz lâu như vậy rã, trước đài hay sau màn làm

không ít việc, nhưng điều tôi thích nhất vẫn là đóng phim. Đáng tiếc, không kiên trì được.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Chú có thể trở lại mà!”

Bào Quỳnh cười khổ hỏi: “Bao lâu rã tôi không đóng phim? Đã gượng gạo từ lâu rã. Hơn nữa, tuổi tác đã lớn, cũng không muốn bị người ta sai đây gọi đó, hiện tại đào tạo người mới, nhìn bọn họ có chút thành tựu, tôi cũng vui vậy. Tiểu Thẩm à, nghe này tôi làm lâu như vậy rã, vàng bạc đồng thép tôi đều nhìn thấy nhai rã, cậu chính là vàng! Cứ tiếp tục kiên trì nhất định sẽ có ngày phát quang!”

Thẩm Thận Nguyên lập tức cảm thấy cảm xúc dâng trào trong lòng ngực. Từ khi xuất đạo đến giờ, cậu đã nhận được lời khen ngợi của không ít người, trong đó không thiếu những đạo diễn lớn tầm cỡ quốc tế như Liên Giác Tu, nhưng bọn họ không phải Bào Quỳnh, không phải là bậc đại tài bối mà cậu trong đêm tối đối diện với màn hình tivi, không ngừng nghĩ về ngâm và học tập kỹ thuật diễn!

“Tôi sẽ tiếp tục kiên trì, tôi nhất định sẽ đóng phim thật tốt!”

“Trong ‘Thần Long giáp’ có một vai diễn, tôi cảm thấy không rã, phản diễn không nhai, nhưng rất có đất phát huy. Kỳ thực, đối với diễn viên đích thực mà nói, căn bản không có sự phân biệt nam chính nam phụ. Mà đối với người mới mà nói, vừa bắt đầu nhận mấy vai diễn phụ cũng có cái lợi, ít áp lực, lại có thể trau dồi kỹ thuật diễn. Diễn tốt rã, tất nhiên sẽ thăng tiến. Cậu nói xem có đúng không?”

Thẩm Thận Nguyên vừa định gật đầu đồng tình, liền nghe thấy Từ Húc ho khan một tiếng, một tay day mũi, một tay rót trà cho Bào Quỳnh.

Bị ngắt lời như vậy, nhiệt độ não của Thẩm Thận Nguyên hạ dần, tuy rằng cười cười, nhưng cười có chút giả tạo: “Đúng vậy, Bào thúc nói rất đúng.”

Bào Quỳnh cười tersed, giơ tay chỉ vào cậu nói: “Trong lòng cậu lại không nghĩ như vậy.”

Thẩm Thận Nguyên không lắc không gật mà cúi đầu: “Thời gian tôi diễn cũng không ngắn.”

“Đúng vậy, tôi đã xem phim cậu đóng, biểu hiện vô cùng xuất sắc. Vào tầm tuổi của cậu là cực kỳ hiếm có, sau này cậu nhất định sẽ tỏa sáng, kỳ thực nói vậy là hơi hạ thấp cậu, vì cậu đã tỏa sáng rồi. Nếu không Chủ tịch Lỗ cũng sẽ coi trọng cậu như vậy.”

Thẩm Thận Nguyên giả đò kinh ngạc hỏi: “Chủ tịch Lỗ?”

“Chủ tịch Lỗ Thụy Dương ấy, ông ta rất coi trọng cậu.” Mắt Bào Quỳnh nhìn cậu chăm chăm, chú ý đến từng biểu cảm nhỏ của cậu.

Kỳ thực lúc này trong lòng Thẩm Thận Nguyên rất loạn. Vì lúc cậu chuẩn bị hoàn toàn không ngầm trước thái độ nêu biểu hiện ra khi mình nghe thấy cái tên Lỗ Thụy Dương, cho nên biểu hiện rất do dự.

Có điều sự do dự này lại chứng minh cho cách nghĩ của Bào Quỳnh. Lúc trước ông ta cảm thấy giữa Lỗ Thụy Dương và Thẩm Thận Nguyên nhất định có quan hệ không thể cho người khác biết. Đã chứng minh được suy nghĩ, ông ta cũng không truy vấn tiếp, “Thế này đi, đạo diễn ‘Thần Long giáp’ là bạn cũ của tôi, tôi thương lượng với ông ta xem xem có thể cho cậu một cơ hội được không. Có điều, tôi chỉ có thể giúp cậu đến mức này thôi, có nhận được vai diễn này hay không còn phải xem bản lĩnh của cậu nữa!”

Thẩm Thận Nguyên kích động đứng dậy nói: “Có thể cho tôi xem qua kịch bản của ‘Thần Long giáp’ không?”

Bào Quỳnh: “...”

Tử Húc cực kỳ muốn đẹp cho cậu ta một cái.

“Văn Hiểu không phải đã đưa cho các cậu xem rồi sao?” Bào Quỳnh cười mà như không nhìn cậu.

Thẩm Thận Nguyên vẻ mặt thành thật nói: “Cô ấy nói nam chính một và hai đài có người rã, tôi không xem kỹ.”

“Cậu đấy, có những lúc không nên quá để ý đến việc nam chính nam phụ...” Bào Quỳnh bên ngoài thì lắc đầu, trong lòng lại mừng thầm: “Tôi không biết Văn Hiểu đã thử qua rã. Việc cô ấy không làm được tôi cũng rất khó làm được. Có điều cậu yên tâm, tôi sẽ cố hết sức giành vai diễn cho cậu!”

“Cảm ơn Bào thúc, tôi lấy trà thay rượu kính Bào thúc một chén!” Từ Húc cầm chén lên.

Bào Quỳnh cười nói: “Đừng trách tôi keo kiệt, không gọi rượu. Tiểu Nguyên là người của công chúng, phải chú ý hình tượng.”

“Bào thúc nói rất đúng, sau này phải nhờ Bào thúc dẫn dắt rã.” Từ Húc uống cạn nước trong chén.

Thẩm Thận Nguyên cũng đi qua kính trà.

Đợi sau khi bọn họ ăn xong nói chuyện xong thì đã là hai tiếng trôi qua.

Thẩm Thận Nguyên ngã lên xe, ôm bụng nói: “Ăn nhiều quá.”

Từ Húc lấy thuốc tiêu hóa trong túi đưa cho cậu.

Thẩm Thận Nguyên kinh ngạc hỏi: “Sao anh lại có?”

“Vì tôi là người quản lý của cậu.” Từ Húc mỉm cười, khởi động xe.

Tin tức nội bộ công ty vô cùng nhanh nhẹn.

Rất nhanh, tin tức Củng Văn Hiểu thất bại, Bào Quỳnh trận đài đại thắng liền truyền đi khắp công ty. Lưu Đạt Vũ chậm ra tay dứt khoát không ra tay, tiếp tục quan sát. Từ Húc và Thẩm Thận Nguyên vốn trung lập liền trở thành nghiêng Bào phái, thêm chửi nghiêng là bởi vì Thẩm Thận Nguyên vẫn chưa nhận đóng phim, tất cả vẫn chưa khẳng định được gì.

Có đi lại hiệu quả làm việc của Bào Quỳnh rất cao, hôm qua nói tìm đao diễn thương lượng, hôm nay lập tức đã trở thành ăn cơm cùng đao diễn.

Thẩm Thận Nguyên vừa nghe ăn cơm liền nhăn nhó: “Hôm qua tôi cân, tăng thêm 1 kg r æ.”

Tù Húc móc ra tấm ảnh của Thẩm Thận Nguyên trong túi áo, so sánh một chút, “Đúng là béo lên r æ.”

Thẩm Thận Nguyên liếc qua: “Đó là lúc tôi làm người mẫu, ít nhất cũng nhẹ hơn bây giờ 5 kg.”

Tù Húc không biết nói gì: “Chẳng lẽ quản lý không những phải đõ rượu cho nghệ sĩ mà còn phải đõ cơm nữa sao?”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Mang theo nhì u thuốc tiêu hóa chút.”

“Tôi có một ý kiến hay hơn.”

“Không đi à?”

“Ăn ít một chút.”

Địa điểm ăn cơm lần này đổi sang nơi khác, tại Cẩm Viên.

Thẩm Thận Nguyên theo thói quen nhăn tin cho La Thiếu Th æn báo cáo hành tung, rất nhanh liền nhận được tin trả lời: Mấy giờ đến?

Thẩm Thận Nguyên ngây ra, lúc trước La Thiếu Th æn chỉ hỏi, không hỏi kỹ như lần này, cậu tính toán thời gian r ænh nhẫn trả lời. Lần này cũng trả lời rất nhanh:

Đợi chút.

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 112: Điều Đình (Thượng)

Dịch: Phong Bụi

Tiềm rã, tiềm rã, tiềm muộn rã.

Thẩm Thận Nguyên xung trận đi đài, xông vào Cẩm Viên, hai mắt nhanh chóng quét qua đại sảnh, sau đó dán chặt vào một bóng lưng quay lưng lại với cửa lớn. La Thiếu Thần đang còn nói chuyện say sưa với người nào đó, không chút chú ý đến động tĩnh ở cửa. Nhưng chỉ nhìn như thế thôi, Thẩm Thận Nguyên đã cảm thấy tim được lấp đầy rã.

“Thu liễm một chút.” Từ Húc khẽ giọng nói bên tai cậu.

Thẩm Thận Nguyên đáp: “Tôi có làm gì đâu.”

“Đúng vậy, đúng vậy, chỉ là tú chi không làm, mắt thì gianh như cái gì cắn làm thì làm hết rã.”

“Cái gì vậy.” Thẩm Thận Nguyên giả ngu.

“Cái gì cái gì vậy. Trước lên lầu đi.” Từ Húc kéo cậu đi lên trên, “Bào thúc còn đang đợi chúng ta đó.”

Thẩm Thận Nguyên lưu luyến đi lên trên, mắt nhợt không được lại nhìn một lần nữa. Không nhìn thì còn ổn, vừa nhìn liền giật nảy mình, bởi vì người ngã trước mặt La Thiếu Thần chính là Lỗ Thụy Dương!

Dường như cảm thấy được ánh mắt của cậu, Lỗ Thụy Dương đột nhiên quay đài lại.

Vào tình huống này, bốn mắt nhìn nhau với Lỗ Thụy Dương tuyệt đối không nằm trong kế hoạch của Thẩm Thận Nguyên, cậu ngó người hai giây, đang định đi đâu chỉnh biểu cảm chào hỏi, Lỗ Thụy Dương đã quay đàm đi rã.

La Thiếu Thành dường như chú ý đến động tác của Lỗ Thụy Dương, cũng quay đàm qua.

Thẩm Thận Nguyên ra sức chớp mắt.

La Thiếu Thành hai mày khẽ chau, quay đàm tiếp tục nói chuyện với Lỗ Thụy Dương.

...

La Thiếu Thành mới là diễn chứ!

Thẩm Thận Nguyên lè lưỡi, vừa quay đàm liền nhìn thấy Từ Húc day mũi: "... Khoảng cách gần thế này anh nói trực tiếp là được rã."

"Có một số lời nói nhỉ đàm sẽ gây tổn thương tình cảm đôi bên."

"Anh có thể nói hàm súc một chút."

"Trông cậu rất một cộng một?"(Bụi: Số 2 trong tiếng Trung còn có nghĩa là ngốc nghếch.)

"... Day mũi được đây, day nhỉ đàm day nhỉ đàm sẽ thắng đây."

Trong phòng bao Bào Quỳnh và đạo diễn đã đến.

Từ Húc nhìn đạo diễn, mí mắt khẽ giật, không chút vết tích mà cảnh giác hơn.

Bào Quỳnh nhìn thấy bọn họ vừa định đứng dậy chào, liền nhìn thấy Thẩm Thận Nguyên làm một động tác cực kỳ quen mắt... rút cuốn sổ tay nhỏ dùng để ký tên và bút trong túi áo ra.

“Đạo diễn Hùng!” Thẩm Thận Nguyên kích động đến đỏ bừng mặt, “Nhà hàng chàng rẽ quý” của ngài tôi xem đi xem lại rã xem đi xem lại đến mức thuộc lòng rã.”

Đạo diễn hùng ưỡn cái bụng to như Phật Di lặc, ha ha cười nói: “Tiểu Quỳnh nói với tôi rã.”

Thẩm Thận Nguyên nhìn Bào Quỳnh khoe mắt dày nếp nhăn, tự động hạ mình xuống thành Tiểu Tiểu Thẩm.

Bào Quỳnh không cảm thấy gượng gạo chút nào, hùa theo nói: “Đạo diễn Hùng là ân sư của tôi, Tiểu Thẩm à, cậu nếu như có thể nhận được sự chỉ đạo của ông ấy thì rất có lợi cho con đường diễn xuất từ nay về sau của cậu đấy!”

Đạo diễn Hùng đấm vào vai ông ta, cười mắng: “Ít bợ đít đi! Không sợ người trẻ tuổi cười chê.”

Thẩm Thận Nguyên và Từ Húc vội vàng một tung một hứng khen ngợi mấy câu, vừa khéo phục vụ mang đõi lên, không khí chuyển sang mô hình vui vẻ hài hòa.

Bào Quỳnh nhân cơ hội nhắc đến việc phân vai, đạo diễn Hùng trầm ngâm đáp: “Tiểu Quỳnh à, cậu biết tôi coi trọng Tử Tiêu. Thế này đi, tôi bổ sung một chút phàn diễn của A Ngai, để thành nam chính thứ hai, cậu thấy thế nào?”

Bào Quỳnh đáp: “Đạo diễn Hùng đã nói như thế rã, tôi không có ý kiến gì, Tiểu Thẩm cậu thì sao?”

Câu này rõ ràng là để Thẩm Thận Nguyên tranh thủ vai diễn, nhưng trên thực tế lại đang cò kè mặc cả. Từ Húc nói: “Trước tiên hãy xem qua kịch bản đã, Thận Nguyên còn cả chặng đường dài trên con đường diễn xuất, vẫn chưa đến mức tùy tâm sở dục, việc chọn vai diễn vẫn cần phải thận trọng hơn nữa, nếu không lại làm lỡ mất một bộ phim hay,”

Anh ta nói như vậy, sắc mặt đạo diễn Hùng lập tức xuống.

Thẩm Thận Nguyên thầm khen. Bào Quỳnh nói không sai, luận kỹ thuật diễn, đặc biệt là kỹ thuật thay đổi sắc mặt, đạo diễn Hùng tuyệt đối là tiền bối của tiền bối.

Bào Quỳnh hòa giải: “Người trẻ tuổi thiếu kinh nghiệm, thận trọng một chút cũng đúng thôi. Tử Tiêu cũng rất giỏi, có điều kỹ thuật diễn của Tiêu Thẩm đã được công nhận, tôi thấy tốt hơn hết là cho bọn họ có một cơ hội cạnh tranh công bằng.”

Đạo diễn Hùng dàn giân nét mặt, lấy ra trong túi áo cái bật lửa và xì gà đốt lên, hít một hơi, nói: “Cơ hội cạnh tranh công bằng cũng có thể cho đây.” Ông ta đứng dậy, vươn vai, bỏ xì gà vào trong túi áo, lấy ra một tấm thẻ phòng đặt lên bàn: “Tôi trả vé khách sạn trước, các cậu cứ thong thả ăn.”

Sau khi ông ta đi, Thẩm Thận Nguyên ngạc nhiên hỏi: “Đạo diễn Hùng đến giờ vẫn chưa mua nhà sao?”

Tử Húc, Bào Quỳnh: “...” Biểu cảm đึng cảm này là thế nào?

Bào Quỳnh buột miệng: “Ông ấy thừa khả năng mua được nhà.”

Thẩm Thận Nguyên, Tử Húc: “...”

Bào Quỳnh cầm thẻ phòng, nhìn nhìn Tử Húc, lại nhìn Thẩm Thận Nguyên: “Tiểu Thẩm à, mọi thành công đều phải trả giá, giới Showbiz lại càng như vậy.” Ông ta đẩy thẻ phòng cho Tử Húc.

Tử Húc trong lòng hiểu rõ, nhưng không nói gì.

Thẩm Thận Nguyên trầm mặc thật lâu, hỏi: “Cần bao nhiêu?”

Bào Quỳnh ngây người.

Tử Húc lắc đầu ngay cả day mũi cũng không thèm, trực tiếp đạp cho cậu ta một cái.

Bào Quỳnh nhìn Từ Húc đã tiến vào trạng thái, lại nhìn Thẩm Thận Nguyên vẫn lẩn vởn bên ngoài, nhịn không được đứng dậy nói: “Tôi đi rửa tay một chút.”

Sau khi ông ta đi, Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Đạo diễn Hùng không phải là muốn phong bì sao?”

Từ Húc không kiên nhẫn lấy thẻ phòng ra nói: “Muốn phong bì nhét đây phòng ấy à?”

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Vậy thì là gì?”

Từ Húc không nói gì nhìn cậu.

“...” Đầu óc Thẩm Thận Nguyên cuối cùng cũng bắt được quỹ đạo, “Tiềm nguyên tắc? Không phải chứ, đạo diễn Hùng kết hôn lâu rã mà, tình cảm với phu nhân rất tốt mà. Tư liệu về ông ta tôi đã nghiên cứu rã mà.”

“Cậu nhất định không update kho tư liệu của mình.” Từ Húc nói: “Ông ta qua lại với không ít nam diễn viên. Đặc biệt là Lâm Tử Tiêu, là diễn viên ngụ dụng của ông ta. Tuy rằng bên ngoài không có scandal gì, nhưng trong Giải trí LB, điều này cũng chẳng phải là bí mật gì nữa.”

Thế giới quan của Thẩm Thận Nguyên trong giây lát liền sụp đổ.

Từ Húc nói: “Nhắc đến điều này, Cao Cảnh hình như cũng là...”

“Giám đốc Cao tuyệt đối không có! Anh ấy và anh Á Luân là yêu thực tình!” Thẩm Thận Nguyên ngừng một lúc nói: “Nếu như nhất định phải nói là tiềm nguyên tắc, thì cũng là anh Á Luân tiềm Giám đốc Cao!”

“... Cảm ơn thông tin của cậu.”

“Tôi là nói nếu như!”

Từ Húc thấy cậu ta cuống lên, qua loa cười nói: “Tôi biết, là yêu thực tình.”

Thẩm Thận Nguyên thấy dáng vẻ thản nhiên của anh ta, dường như không thấy kỳ lạ chút nào, trong lòng ngược lại cảm thấy không quen: “Anh không cảm thấy đàn ông với đàn ông...”

“Rất bình thường, không có gì không bình thường cả.” Từ Húc sợ cậu có áp lực, ngược lại an ủi cậu: “Đầu là tình cảm giữa hai người mà.” Chuyện Thẩm Thận Nguyên và La Thiếu Thần trước khi anh nằm vùng Đồ Lạc Văn đã nói qua rã, khi anh có thể tiếp nhận được việc này mới quyết định cho anh đi nằm vùng.

Thẩm Thận Nguyên thở phào: “Vậy thì tốt. Nói thực, tôi lúc ở Y Mã Đặc có thời gian nhìn thấy tình yêu khác giới ngược lại cảm thấy kỳ kỳ.”

Từ Húc: “...”

Bào Quỳnh quay trở lại: “Các cậu bàn bạc thế nào rã?”

Từ Húc đang nghĩ xem nên giải quyết thế nào đã nghe thấy Thẩm Thận Nguyên nói: “Bào thúc, xin lỗi, tôi đã bị tiêm rã. Cái gì cũng có nguyên tắc của nó, cái này... có trước có sau...”

...

Từ Húc lảng lặng rót nước ngọt cho mình, lảng lặng uống.

Bào Quỳnh ngạc nhiên, rất nhanh liền trấn định lại, không bôc lộ cảm xúc, cất thê phòng vào túi áo: “Cậu nói tiêm gì cơ? Tôi không hiểu.”

Từ Húc sợ Thẩm Thận Nguyên lại gây kinh ngạc lần nữa, giàn nói trước cậu ta: “Ý cậu ta là bữa cơm này cậu ta mời, cậu ấy trả tiền.”

Bào Quỳnh đứng dậy, sâu xa nói: “Giới Showbiz rất phức tạp, đa phần đầu là cổ phiếu hữu danh vô thực, tôi hy vọng các cậu nắm chắc tình thế, đừng tùy tiện đầu tư, bỏ ít mà mất nhiều.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Là cổ phiếu tốt. Có tài hoa, có tiền, còn rất đẹp trai!”

Một câu nói chặn cho Bào Quỳnh suýt chút nữa thổi huyết, đe vót vát mặt mũi, trước khi ông ta đi còn nhịn không được nói thêm một câu: “Người trẻ tuổi vẫn nên dựa vào thực lực mà tiến lên mới tốt.”

Sau khi ông ta đi, Từ Húc đóng cửa lại: “Hình như đắc tội ông ta triệt đế rã.”

Thẩm Thận Nguyên đáp: “Ai bảo ông ta nói La Thiếu là cổ phiếu hữu danh vô thực.”

Từ Húc nhìn cậu: “Tôi phải nhìn nhận cậu lại từ đầu rã.”

“Hơ... Tôi và La Thiếu là yêu thực tình!”

“Tôi biết. Ý của tôi là, lúc trước tôi vẫn cho rằng cậu không biết nỗi giận.”

“Ai bảo tôi không biết nỗi giận, tôi là người dẽ tính!”

“Bào Quỳnh đi xa rã, chúng ta cũng đi thôi. Cậu làm gì thế?”

“Không phải tôi bỏ tiền sao? Vậy phải ăn nhieu một chút, nếu không thì lãng phí biết bao.”

“... La Thiếu có thể vẫn còn ở dưới...”

Anh ta vẫn chưa nói xong, Thẩm Thận Nguyên đã lau lau miệng ra khỏi cửa rã.

Bữa cơm này ăn rất nhanh, trước sau đại khái chỉ tốn hơn tiếng đồng hồ, nhưng muộn La Thiếu Thân và Lỗ Thụy Dương ngồi ở đại sảnh suốt một tiếng đồng hồ đợi cậu ta rõ ràng không thực tế. Thẩm Thận Nguyên đang cảm thấy thất vọng liền nhìn thấy phục vụ đi qua nói: “Thẩm tiên sinh, Chủ tịch Lỗ đang ở phòng bao 303. Ông ấy nói ngoài nếu như có thời gian có thể qua đó ngã một chút.”

Thẩm Thận Nguyên tim nhảy loạn nhịp: “Chỉ có một mình ông ta?”

Phục vụ nói: “Không, còn có vài vị nữa.”

Tù Húc thấy Thẩm Thận Nguyên quay người, lập tức kéo cậu lại nói: “Có thể là cái bẫy.”

Thẩm Thận Nguyên đáp: “Có La Thiếu ở đó.”

Tù Húc nói: “Khó nói lắm. Có thể đã về rã.”

Thẩm Thận Nguyên ngẫm nghĩ cảm thấy có lý, cúi đầu gửi tin nhắn cho La Thiếu Thân, rất nhanh nhận được tin đáp: Có.

Thẩm Thận Nguyên đưa tin nhắn cho Tù Húc xem.

Tù Húc dội nước lạnh: “Có rất nhiều bóng đèn.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “La Thiếu là mặt trời.”

“...” Nhìn bộ dạng yêu đênh mù quáng của cậu ta, Tù Húc cuối cùng biết tại sao lại có câu nói yêu nhau uống nước cũng no.

Thẩm Thận Nguyên cuối cùng cũng biết tại sao tình cảm trong nghịch cảnh lại gây xúc động lòng người đến thế, bởi vì áp lực càng lớn, ngọn lửa tình yêu sẽ càng mạnh! Khi cậu mở cửa phòng bao nhìn thấy La Thiếu Thân ngã ở đó, cho dù toàn thế giới đều là bóng đèn... thời khắc này cũng đã mất điên hết.

Lỗ Thụy Dương nhìn thấy cậu, cười ha ha nói: “Thẩm Thận Nguyên, người dẫn đầu thời đại mới của LB!”

Thẩm Thận Nguyên vội nói: “Chủ tịch Lỗ khách khí rã.”

Lỗ Thụy Dương nói: “Tôi và ba cậu là bạn tốt, cậu có thể gọi tôi một tiếng anh Lỗ.”

...

Bạn tốt của ba không phải nêu gọi là chú sao? Từ Húc và Thẩm Thận Nguyên đằng thời nghĩ.

Có đi đâu Thẩm Thận Nguyên vẫn ngoan ngoãn gọi một tiếng anh Lỗ, “Sao anh lại quen ba tôi? Mẹ tôi nói ông ấy đã mất tích rất lâu rồi.”

Lỗ Thụy Dương nói: “Hôm qua tôi vừa gặp Chủ tịch Giản, sao có thể mất tích rất lâu rồi chứ. Anh ấy nhờ tôi chiếu cố cậu, còn trách là sinh nhật mẹ cậu cũng không vui nhỉ.”

Thẩm Thận Nguyên vừa đắc tội Bào Quỳnh xong, không muốn đắc tội thêm người nữa, cười khan nói: “Hôm đó vừa đúng lúc có việc.”

“Đừng đứng thế, ngay đi, ngay đi rồi nói.” Lỗ Thụy Dương chỉ chỉ.

Trong phòng bao, cộng cả La Thiếu Thành và Lỗ Thụy Dương là có 5 người, theo lý mà nói Thẩm Thận Nguyên muốn ngay bên cạnh La Thiếu Thành cần tính ngẫu nhiên và giá trị may mắn nhất định, dù sao vị trí của La Thiếu Thành không hề gần cửa, nhưng sự việc lại cứ ngẫu nhiên, may mắn mà xảy ra như vậy.

Thẩm Thận Nguyên được sắp xếp ngay bên cạnh La Thiếu Thành, Từ Húc lại bị cách một người.

Lỗ Thụy Dương nói: “Ba cậu bảo tôi chiếu cố cậu, tôi đương nhiên không thể cõi phụ kỳ vọng của anh ấy. Hôm nay gọi cậu đến kỳ thực là có một chuyện. Tôi nghe nói... giữa cậu và La Thiếu có chút hiểu lầm?”

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 113: Điều Đình (Trung)

Dịch: Phong Bụi

Lâu nay đã để cho fan của Đại Hồ chờ đợi, cảm ơn các bạn đã luôn thông cảm và ủng hộ. Chúc các bạn ngày vui vẻ.

Tình tiết, tình tiết, cẩn tăng tốc.

Hiểu lầm? Vậy tức là chính sách ngụy trang bất hòa của bọn họ có tác dụng rã?

Thẩm Thận Nguyên vô thức nhìn La Thiếu Thành một cái.

La Thiếu Thành thong thả cầm ly rượu lên, khẽ nhấp một ngụm, chẳng nói chẳng rằng.

Lỗ Thụy Dương nói: “Chẳng bằng nhân hôm nay mọi người cười một tiếng xóa bỏ hận thù?”

Người ngồi bên cạnh Thẩm Thận Nguyên tự động rót rượu cho cậu.

Thẩm Thận Nguyên nhìn ly rượu, do dự không biết nên xóa hay không xóa đây?

Dưới bàn, La Thiếu Thành thong thả giấm nhẹ cậu một cái.

Thẩm Thận Nguyên trong lòng khẽ dao động, len lén nhích chân lại gần hơn, dán sát giày của La Thiếu Thành, lập tức cảm thấy cảm giác an toàn tràn đầy, tư duy cũng mẫn tiệp hơn, cầm ly rượu lên, cười gượng nói: “Đầu nghe theo Chủ tịch Lỗ.”

La Thiếu Thàn đạp đạp cậu.

Í? Không đúng sao?

Mũi nhọn lời nói lập tức chuyển hướng: “Nhưng tôi cảm thấy chuyện này tôi không sai.”

La Thiếu Thàn lại đạp.

...Vẫn không đúng?

Thẩm Thận Nguyên cuống rã, “Có điều tôi cũng muốn nghe ý kiến của La Thiếu, mọi người cùng thảo luận xem sao.” Cậu cuối cùng cũng tìm được cơ hội quay đầu nhìn La Thiếu Thàn.

La Thiếu Thàn giơ tay xoa xoa trán, khoe miệng rất nhanh cong lên một chút.

Thẩm Thận Nguyên: “...” La Thiếu Thàn vừa rã không phải cố ý chỉnh cậu đấy chứ?

Lỗ Thụy Dương gật đầu nói: “Thận Nguyên nói rất đúng, có gì mọi người hãy nói thẳng thắn với nhau, nói rõ ràng là được rã.”

La Thiếu Thàn bỏ tay xuống: “Tôi và cậu ta không có gì để nói cả.”

Lỗ Thụy Dương ha ha cười nói: “Vậy sao? Anh để tôi ba lần đến nhà tranh mà không mời được đại nhân vật, nếu như không phải nhờ mặt mũi Thận Nguyên nào có cơ hội cho chúng ta cùng ngã đây uống rượu?”

La Thiếu Thàn không nói gì.

Thẩm Thận Nguyên len lén liếc nhìn một cái, mang theo chút kinh ngạc, lại mang theo chút vui mừng.

Lỗ Thụy Dương nói: “Mọi người đều là bạn bè của tôi, lại đều ở trong giới Showbiz, tôi hy vọng hai người có thể hòa thuận với nhau. Hai người

không phải còn có một album phải hợp tác sao? Chẳng lẽ cứ thế bỏ ngang?”

Thẩm Thận Nguyên nhỏ giọng nói: “Chuyện này cũng không phải một mình tôi nói là được.”

La Thiếu Thàn hờn lạnh: “Cậu vào LB có thương lượng qua với tôi sao?”

Thẩm Thận Nguyên có chút rầu rĩ: “Chuyện giữa anh và Tiểu Chu thì sao? Thương lượng với tôi rã đây?”

Sắc mặt La Thiếu Thàn lập tức trở nên rất khó coi, đột ngột quay đầu lại nhìn cậu chăm chắm: “Vậy cậu muốn thế nào đây?”

Thẩm Thận Nguyên thàn sắc như chú cùu non bị thương, đáng thương nhìn anh, ánh mắt đau đớn, gân như sắp rót nước mắt, nhưng lại cố gắng cắn răng nhịn lại, lặng lẽ quay đầu đi.

Lỗ Thụy Dương đang xem rất hào hứng, nào nỡ để tạm dừng, vội nói: “Thận Nguyên, có gì cứ nói ra đi. Không nói La Thiếu làm sao biết cậu đang nghĩ gì?”

Thẩm Thận Nguyên nghẹn khuất nói: “Tôi chẳng có gì để nói cả.”

Lỗ Thụy Dương hỏi La Thiếu Thàn: “La Thiếu không hy vọng Thận Nguyên vào LB sao?”

La Thiếu Thàn nói: “Hiện giờ nói đi đâu này còn ý nghĩa gì nữa?”

“Nếu như anh không thích, hủy hợp đồng cũng có thể.” Lỗ Thụy Dương nói: “Trong hợp đồng viết rất rõ ràng, tiền vi phạm hợp đồng cũng không phải con số lớn, hơn nữa chỉ cần La Thiếu mở miệng, tôi nhất định sẽ tạo điều kiện tốt nhất.”

Có quỷ mới tin!

Thẩm Thận Nguyên và La Thiếu Thàn trong lòng cùng khinh bỉ ông ta.

Thẩm Thận Nguyên khó khăn lăm mới cắn câu, Lỗ Thụy Dương mà chịu thả người thì đúng là mặt trời mọc đằng tây rã.

La Thiếu Thàn đáp: “Nhưng người đó phải chịu đi mới được.”

“Tại sao tôi lại muốn đi chứ?” Thẩm Thận Nguyên lẩm bẩm.

Chân của La Thiếu Thàn đột nhiên cọ cọ cậu.

Thẩm Thận Nguyên ngây ra, đang định cọ lại thì thấy La Thiếu Thàn đột ngột đứng dậy, mặt không để lộ cảm xúc đặt khăn ăn lên bàn, gật gật đầu với Lỗ Thụy Dương nói: “Cảm ơn Chủ tịch Lỗ đã mời, khi nào có cơ hội tôi sẽ mời lại. Hôm nay có việc, xin phép đi trước.”

“Vậy được, Chí Cường, tiễn La Thiếu.” Lỗ Thụy Dương ra hiệu bằng mắt với người đàn ông trung niên ngã bên cạnh Thẩm Thận Nguyên.

Người đàn ông trung niên tên Chí Cường lập tức đứng dậy tiễn người.

Vẻ nghẹn khuất của Thẩm Thận Nguyên càng đậm, đôi mắt nhìn đăm đăm đĩa xì dầu, cố gắng nặn ra mấy giọt nước mắt.

Đợi La Thiếu Thàn đi xa rã, Lỗ Thụy Dương mới thở dài nói: “Vốn định cho đôi bên hòa giải, không ngờ lại làm náo loạn thành thế này.”

Thẩm Thận Nguyên cúi thấp đầu nói: “Không liên quan đến Chủ tịch Lỗ, tôi và anh ta là như thế đó.”

“Sao lại gọi là như thế đó, hai người lúc trước không phải là bạn tốt sao?”

“Không phải bạn tốt.” Thẩm Thận Nguyên cúi đầu càng thấp hơn.

Lỗ Thụy Dương sững sốt thực sự, “Tôi nghe nói lúc trước quan hệ của hai người rất tốt mà.”

“Vâng, đang qua lại.”

“...” Người phóng khoáng trong giới Showbiz Lỗ Thụy Dương thấy nhíu rã, nhưng phóng khoáng đến mức độ này thì quả là người kỳ lạ. Lỗ Thụy Dương chợt có chút cảm thông với La Thiếu Thành, chợc ai không chợc, lại chợc đúng một cái miệng oang oang thế này. “Chuyện này, hai người các cậu đều là đàn ông đúng là không tiện.”

Thẩm Thận Nguyên ngẩng đầu, nước mắt lưng tròng nhìn ông ta, “Là tình yêu đích thực!”

“...” Tuy rằng với độ dày da mặt của Lỗ Thụy Dương hẳn sẽ không bị nhìn đăm đăm mà nảy sinh cảm giác áy náy, nhưng dưới tình huống này, cho dù không có cảm giác áy náy thì cũng phải giả vờ có một chút. “Tôi không phải đang phản đối hai người, cũng không phải có gì kỳ thị. Thế kỷ mới rã mà, chuyện này cũng không có gì kỳ quái cả. Chỉ là La Thiếu dù sao cũng là người của La gia, cháu của La Định Âu, dù thế nào cũng phải cõi kỵ.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Tình yêu đích thực.”

“Tôi không nghi ngờ điều này.” Lỗ Thụy Dương ho khan một tiếng hỏi, “Hiện tại cậu tính làm thế nào?”

Thẩm Thận Nguyên dùng khăn ăn lau nước mắt nói: “Tôi muốn làm nam chính số một của [Thành Long Giáp].”

[Thành Long Giáp] là cái gì? Không đúng, chủ đề sao lại nhảy nhanh như vậy? Lỗ Thụy Dương ngẫm nghĩ đáp: “Công ty có quy định của công ty, việc của LB tôi không tiện nhúng tay vào, có điều, có điểm này cậu có thể yên tâm, cậu nhất định là đối tượng bã dường trọng điểm của LB. Nói thực thế này, tôi đã từng nói với Củng Văn Hiểu, tương lai cậu sẽ là ngôi sao nam số một của LB, không cần nghi ngờ. Cho nên, diễn vai gì, đóng bộ phim nào cậu cũng đều không cần lo lắng.”

Trên mặt Thẩm Thận Nguyên lập tức lộ ra nụ cười: “Cảm ơn Chủ tịch Lỗ.”

Lỗ Thụy Dương nhìn Từ Húc hỏi: “Cậu là Từ Húc phải không?”

Tử Húc vội đứng lên đáp: “Chủ tịch Lỗ.”

“Ngươi đi, không cần gò bó. Đã vào LB rồi thì chính là người của LB, làm cho tốt, tiễn đê mê rộng mở.”

“Cảm ơn Chủ tịch Lỗ cất nhắc!” Tử Húc cầm ly rượu lên, “Tôi kính Chủ tịch Lỗ một ly.”

Lỗ Thụy Dương nhìn Thẩm Thận Nguyên.

Thẩm Thận Nguyên thức thời cầm ly rượu lên.

Ba người cùng chạm ly, trên mặt đài treo nụ hòa hợp đôi bên hợp tác làm điệu gian.

Sau khi Thẩm Thận Nguyên và Tử Húc đi khỏi, đám người Lỗ Thụy Dương ở lại mở cuộc họp nhỏ.

Người tên Chí Cường nghe nói Thẩm Thận Nguyên chủ động nói rằng mình và La Thiếu Thành đang qua lại, không khỏi kinh ngạc quá đỗi, “Người này không phải đài óc có vấn đề đó chứ? Chuyện gì cũng dám nói vậy sao?”

Lỗ Thụy Dương nói: “Đài óc có vấn đề mà có thể lăn lộn đến tận giờ sao? Có thể khiến La Thiếu yêu mến sao?”

Chí Cường cười nói: “La Thiếu trông có vẻ sáng suốt, kỳ thực cũng chỉ đến thế thôi. Người làm âm nhạc không phải vẫn luôn kỳ quặc sao?”

Người ngã bên trái anh ta nói: “Theo tôi thấy Thẩm Thận Nguyên là lợi dụng La Thiếu để nâng cao giá trị bản thân. La Thiếu là cháu của La Định Âu, lại được gọi là cha đỡ đài âm nhạc, cho dù có chia tay rồi, cũng vẫn có sức ảnh hưởng. Không phải luôn có người thích được viết scandal với ngôi sao để thu hút sự chú ý đó sao? Nếu không một người đàn ông như cậu ta lại chịu để người đàn ông khác bao sao? Tôi thấy cậu ta không giống gay, không phải còn từng có rất nhiều scandal với các nữ ngôi sao

đấy sao? Tình yêu đích thực? Đừng đùa chứ, có mà muốn dựa vào nguyên tắc ngầm leo lên thì có.”

Chí Cường nói: “Tôi thấy chuẩn rồi.”

Người ngồi bên trái hỏi: “À, phải rồi, người tên Tiểu Chu đấy là ai?”

Chí Cường đáp: “Hắn là người đàn bà của La Thiếu. Người có địa vị như anh ta lại có thể chỉ cắn một người hay sao?”

Người ngồi bên trái gật đầu: “Giành giật ghen tuông thua rồi nên mới muốn lôi La Thiếu xuống nước, vất kiệt chút giá trị lợi dụng cuối cùng của anh ta.”

Nếu như La Thiếu Th่าน và Thẩm Thận Nguyên nghe được cuộc đối thoại sau đó của bọn họ, nhất định sẽ vui mừng mà vỗ tay. Tuy rằng lời bọn họ nói rất khó nghe nhưng phương hướng tư tưởng thì đúng là những điều bọn họ mong muốn.

Lỗ Thụy Dương nói: “Trước hãy đi đâu tra một chút về Tiểu Chu. Bất kể là thật hay giả, Thẩm Thận Nguyên đã nằm trong tay chúng ta, Giản Tĩnh Niên đừng hòng chạy thoát.”

Chí Cường hỏi: “Tại sao Thẩm Thận Nguyên lại không lợi dụng Giản Tĩnh Niên? Giản Tĩnh Niên tuy không lăn lộn trong giới Showbiz nhưng vẫn quen biết rộng.”

Lỗ Thụy Dương cười cười nói: “Chắc là chê ông ta già quá.”

Chí Cường ngây ra: “Cha kẽ sao có thể không già... Hả, chẳng lẽ là?”

Lỗ Thụy Dương sâu xa nói: “Trên người Thẩm Thận Nguyên có quá nhiều kẽ hở có thể lợi dụng. Có đi đâu trước hãy làm rõ mục đích của y đã.”

“Chẳng lẽ lại chạy vào nằm vùng?” Chí Cường cười cười.

Những người khác im lặng, qua chừng 5, 6 giây sau mới lần lượt cười rộ lên.

Một diễn viên ăn no rỗng mõ dùng hợp đằng mây năm của mình chạy đến nầm vùng? Mục đích là gì? Giấy khen công dân gương mẫu?

Ngay cả Lỗ Thụy Dương cũng lắc lắc đầu.

Vừa trở về xe bảo mẫu, Thẩm Thận Nguyên đã nhịn không được hỏi Từ Húc: “Vừa rồi tôi diễn thế nào?”

“Diễn cực kỳ giàn với bản chất.”

“... Nghe có vẻ không giống diễn lắm.”

“Cậu có thể coi đó là diễn.”

Thẩm Thận Nguyên hỏi hận: “Có phải tôi không nên nói ra rằng mình với La Thiếu đang qua lại không?”

Nói thực, câu nói đó không chỉ Lỗ Thụy Dương kinh ngạc, lúc đó ngay cả Từ Húc cũng hết sức ngạc nhiên. Nếu như Lỗ Thụy Dương mà tin thì đúng là trời giúp, “Tại sao cậu lại nghĩ đến việc nói ra câu đấy?”

“Tôi nghĩ dù sao cũng đã nói với Bào Quỳnh rồi, nói với thêm một người nữa cũng thế thôi.”

“Bốn người chứ.”

Thẩm Thận Nguyên đáp: “Tôi muốn nhanh chóng đi vào tình tiết chủ tuyến.” Thực muốn đem cả đại cương thiết lập nhân vật và tình tiết cho Lỗ Thụy Dương xem!

Từ Húc vốn định bảo cậu kiên nhẫn một chút, dù sao nghiệp nầm vùng này có lúc nầm vùng một lần liền mất mấy năm, nếu không nhẫn耐 thì đã sớm phát điên rồi. Thế nhưng nghĩ lại Thẩm Thận Nguyên vốn không phải cảnh sát, làm nầm vùng hoàn toàn xuất phát từ đạo nghĩa, để giúp đỡ bọn họ, hai người yêu nhau lại phải trải qua những ngày tháng khổ sở không được gặp nhau, vừa gặp nhau liền cãi vã, lời khuyên giải liền không cất lên được, chuyển sang an ủi: “Cậu yên tâm. Ông ta không phải đã nói rồi sao,

có thể hủy hợp đồng. Đợi sau khi tôi quen thuộc LB rồi, cậu có thể rời khỏi. Còn về tôi hủy hợp đồng, để Đô Lạc Văn thử viết đơn đề nghị xem sao.” Chỉ là không có hy vọng gì, nghĩ đến điều này, anh lại cảm thấy vô cùng áy náy.

Thẩm Thận Nguyên thở dài nói: “Xin lỗi, tôi làm hỏng hết rồi.”

“Không đâu. Tôi thấy Lỗ Thụy Dương không ngờ.”

“Thế nhưng đắc tội Bào Quỳnh rồi.”

“Gặp phải hạng cầm thú mặc áo người thì ai cũng muốn làm thế thôi. Bào Quỳnh chỉ là nhân vật nhỏ. Dù sao Lỗ Thụy Dương cũng nói rằng sẽ lăng xê cậu thành ngôi sao nam số một, thì nhất định sẽ có hành động, không cần vội. Đừng quên, sau lưng cậu không chỉ có La Thiếu, còn có Giản Tĩnh Niên, Lỗ Thụy Dương coi trọng bọn họ, nhất định sẽ ra sức lấy lòng cậu. Tốt nhất là cậu có thể mượn thế gió này mà trở nên thật nổi tiếng, như vậy mới là một mũi tên trúng hai con chim.”

Thẩm Thận Nguyên lập tức hào khí vạn trượng: “Vậy việc tra án...”

“Cứ để cho tôi.” Từ Húc ra dấu V, “Nhiệm vụ của cậu là diễn cho tốt, lấy được sự tin tưởng của Lỗ Thụy Dương. Những việc khác không cần lo lắng.”

Gánh nặng trên vai Thẩm Thận Nguyên đột nhiên nhẹ đi rất nhiều. Cậu cảm động vỗ vỗ vai Từ Húc: “Cùng cố gắng nhé.”

Từ Húc móc một quyển sổ nhỏ từ trong túi áo ra, “Nào, đem về thong thả ký.”

Thẩm Thận Nguyên lật lật, toàn là trang trắng. “Ký bao nhiêu?”

“Ký hết.”

“...giấy phạt sao?”

“Đợi sau khi nhiệm vụ kết thúc, tôi sẽ đem về cục cảnh sát làm quà.”

“Tôi sẽ cố gắng nâng cao độ nổi tiếng.” Ra sức trở nên quen mặt tại cục cảnh sát... Có điềui mục tiêu này nghe có vẻ quái.

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 114: Điều Đình (Hạ)

Dịch: Phong Bụi

Tình tiết, tình tiết, cẩn tăng tốc.

Từ sau khi Đồ Lạc Văn biết Mã Thụy và Lỗ Thụy Dương kết nối thông qua game Hi nháo giang hồ thì đặc biệt cảm thấy hứng thú với trò này, trong thời gian làm việc quang minh chính đại chơi game dưới danh nghĩa tra án.

Ngày hôm đó, Thẩm Thận Nguyên vừa đăng nhập vào game liền bắt gặp tình cảnh thế này:

[Mật]

Hoa Tiên Văn Văn: Gọi Đại Hồ, gọi Đại Hồ

Hoa Tiên Văn Văn: == anh Văn đây.

Đại Hồ ... Hứa Văn Cường?

Hoa Tiên Văn Văn: Không già đến thế, trẻ hơn một chút.

Đại Hồ Đặng Quốc Văn?

Đại Hồ Thầy Sở?

Hoa Tiên Văn Văn: Đồ Lạc Văn.

[Hệ thống] [Đại Hồ] Đã offline.

Đồ Lạc Văn: “...”

Thẩm Thận Nguyên nhanh chóng nhắn tin cho La Thiếu Thàn: Đồ Lạc Văn lên game rã.

La Thiếu Thàn nhắn tin trả lời: Em cho anh ta biết ID rã à?

Thẩm Thận Nguyên: Em cứ tưởng anh ta tùy tiện hỏi vậy thôi.

La Thiếu Thàn: Vậy nên những chuyện này về sau tùy tiện trả lời là được rã.

Thẩm Thận Nguyên: Anh đoán anh ta vào game làm gì?

La Thiếu Thàn: Tất cả chuyện gì ngoài chuyện tốt.

Oán niệm của La Thiếu Thàn đối với Đồ Lạc Văn nếu như thực thể hoá đại khái đã biến thành đại quái thú siêu cấp lấy tòa cao ốc làm ghế băng để đập rã.

Đợi Thẩm Thận Nguyên làm tốt công tác kiến thiết tâm lý quay trở lại game thì hệ thống đã gửi đến lời mời kết bạn của Hoa Tiên Văn Văn.

Thẩm Thận Nguyên thêm anh ta vào danh sách hảo hữu, chủ động gửi tin nhắn.

[Mật]

Đại Hả Anh đến làm kí zì?

Hoa Tiên Văn Văn: Tra án. Tổ đội thêm La Thiếu và Thiết Quyền Thư Sinh vào đi. Có việc cần thảo luận.

Đại Hả Thiết Quyền Thư Sinh là Từ Húc hả?

Hoa Tiên Văn Văn: Tại sao đến cậu ta vừa đoán đã trúng? Đoán tôi lại không thực tế đến vậy?

Đại Hả ID của anh ta thực tế.

Hoa Tiên Văn Văn: Tôi đây là để che giấu thân phận!

Đại Hề Anh khẳng định người chúng ta đang đi tìm tra là người có thể dựa vào bốn chữ Thiết Quyền Thư Sinh liền có thể đoán ra thân phận của Tù Húc? Tôi có thể rút không? TAT

Hoa Tiên Văn Văn: Em sai rồi, anh tổ đội đi, đại ca!

Đại Hề Tổ đội phiền phức lắm, nhập bang hội đi, chúng ta có thể nói chuyện ở kênh bang hội, không cần mỗi lần đâu phải tổ đội phiền phức.

Đại Hề Dương nhiên đánh quái thì khác.

Hoa Tiên Văn Văn: Bang hội chỉ có mấy người các cậu thôi à?

Đại Hề Còn có các sư huynh nữa.

Hoa Tiên Văn Văn: Tổ đội đi, bảo mật hết sức có thể.

Nhin hàng chữ này trên màn hình, Thẩm Thận Nguyên mới ý thức được việc mình làm hiện giờ là công việc nằm vùng vô cùng nguy hiểm, không giống với việc đánh quái làm nhiệm vụ trong game, lúc nào cũng phải cẩn trọng. Cậu đang cảnh tỉnh bản thân thì thấy một dòng tin tức hệ thống nhảy ra: [Hoa Tiên Văn Văn] xin được gia nhập bang hội [Ăn uống vui chơi], đăng ký hay không.

Cuộc sống hiện thực của Kite Dị Hàng và Trương Tri ngày càng bận rộn, trọng tâm hoạt động của Soái Soái Soái và Thủ Tiên Hòa Thượng chuyển sang offline, bang hội [Ăn uống vui chơi] đã trở nên hấp hối lay lắt hữu danh vô thực, lần thêm người chơi gần đây nhất đã là hai năm về trước. Thẩm Thận Nguyên thân là phó hội trưởng, lần đầu tiên thu nạp hội viên mới.

[Bang hội]

Đại Hề Anh đến để thị sát sao?

Hoa Tiên Văn Văn: Đặt chỗ trước, bang hội có chuyện gì vui nhộn gọi tôi một tiếng.

Đại Hành: Bang hội chẳng có mấy người, chỉ có thể đi buôn gì đó thôi, có đi đâu không phải anh không có thời gian sao, còn phải tra án mà?

Hoa Tiên Văn Văn: Đặt chỗ trước. Nhân vật mục tiêu rất có thể cũng đang đi buôn. Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Đại Hành =

Đại Hành Ông chủ của Hi Nháo Giang Hồ họ Tào(曹)

Hoa Tiên Văn Văn: Rất giống với chữ Lỗ(魯) chỉ là thay cái mũ mà thôi, bản chất vẫn là Nhật(日).

Đại Hành ...

Hai người trò chuyện một lúc, La Thiếu Thần và Từ Húc lân lượt online, trạng địa tám chuyện chính liền chuyển sang kênh đội ngũ.

[Đội ngũ]

Hoa Tiên Văn Văn: Cuộc họp chính thức bắt đầu, mọi người trước hãy trình bày tình báo một chút. Năm Đấm nói trước đi.

Thiết Quyền Thư Sinh: Công ty Giải trí LB bên ngoài là do Củng Văn Hiểu làm chủ, kỳ thực Bào Quỳnh và Lưu Đạt Vũ chiếm ưu thế. Nhưng sau lưng Củng Văn Hiểu có Lỗ Thụy Dương chống lưng, miễn cưỡng duy trì được cục diện. Nghệ sĩ dưới trướng thì chưa có thu hoạch gì, nghe nói Bào Quỳnh và Lưu Đạt Vũ định kỳ sẽ sắp xếp cho nghệ sĩ khám sức khỏe, báo cáo hẵn trong tay hai người họ.

Hoa Tiên Văn Văn: Khám ở bệnh viện nào?

Thiết Quyền Thư Sinh: Tôi sẽ cõi hết sức đi đâu tra ra.

Hoa Tiên Văn Văn: Phía Liệp Hồ Tiên Sinh thì sao?

Liệp Hồ Tiên Sinh: Lỗ Thụy Dương và Giản Tĩnh Niên có tiếp xúc vài lần. Nghe đồn hai người có ý định hợp tác.

Liệp Hồ Tiên Sinh: Giản Tĩnh Niên không bày tỏ thái độ, không loại trừ khả năng Lỗ Thụy Dương đơn phương gây án ào.

Hoa Tiên Văn Văn: Phía tôi cũng có chút thu hoạch. Tin tức hành lang, chính là tin tức người đưa tin cung cấp, rằng Thôi Tú từng mua thuốc lắc bán lẻ ở quán bar, bạn gái Lâm Tử Tiêu đang ở trong trại cai nghiện.

Đại Hầm O.o Vương Tuyết Nhi?

Hoa Tiên Văn Văn: Là người ngoài giới Showbiz.

Đại Hầm Tạp chí Giải trí thực không đáng tin chút nào!

Đại Hầm Trước giờ đồn không đáng tin. TAT

Hoa Tiên Văn Văn: Sao thế?

Đại Hầm Ảo tưởng bị dập tắt rầm.

Hoa Tiên Văn Văn: Ảo tưởng gì bị dập tắt vậy?

Thiết Quyền Thư Sinh: Bào Quỳnh và Đạo diễn Hùng muốn nguyên tắc ngầm.

Khung hội thoại lập tức im lặng.

Tuy rằng trong máy tính vẫn phát ra tiếng nhạc rộn rã, thế nhưng ngoại trừ Thẩm Thận Nguyên, Từ Húc và Đỗ Lạc Văn đồn cảm thấy một luồng hơi thở hắc ám thuận theo đường dây mạng phát tán ra bốn phương tám hướng, tràn ngập cả căn phòng, tim giống như bị nhét vào một khe hở rất nhỏ, đập một cách nặng nề.

[Đội ngũ]

Thiết Quyền Thư Sinh: Đại Hầm đã từ chối rất nghiêm túc.

Hoa Tiên Văn Văn: Từ chối thế nào?

Thiết Quyền Thư Sinh: Cậu ta nói mình bị La Thiếu nguyên tắc ngần rã.

Hoa Tiên Văn Văn: ==

Hoa Tiên Văn Văn: Nói hay lầm.

Icon của Liệp Hồi Tiên Sinh đột nhiên tối đi. Thẩm Thận Nguyên nhận được thông báo của hệ thống: Hảo hữu của bạn [Liệp Hồi Tiên Sinh] đã offline, tim đột nhiên thùng thình, chuông cảnh báo reo vang. Từ khi La Thiếu Thần phất tay áo mà đi, tuy rằng sau khi cậu chủ động vẫn hồi lại, quan hệ của hai người đã dần trở lại bình thường, nhưng dù sao cãi nhau vẫn để lại ít nỗi hận di chứng, chính là thái độ đối xử của Thẩm Thận Nguyên đối với La Thiếu Thần càng trở nên thận trọng hơn, cẩn trọng tránh những sự cố khiến hai người cãi vã... Nhưng mà cậu đã quên mất, sự cố được gọi là sự cố chính là vì nó rất khó dự liệu.

Thẩm Thận Nguyên gọi điện cho La Thiếu Thần, một lúc lâu sau mới được bắt máy.

“La Thiếu?”

“Um.”

Thẩm Thận Nguyên đắn đo câu chữ: “Đạo diễn Hùng đích thực có才华 phỏng, nhưng mà Bào Quỳnh đã cản đi rã.”

“... Em rất tiếc sao?”

“Tất nhiên là không! Em rất kinh ngạc! “Nhà hàng chàng rể quý” em xem đi xem lại không biết bao lần, Bào Quỳnh thực sự rất có tài! Đạo diễn Hùng cũng vậy, thủ pháp quay phim của ông ấy rất tỉ mỉ, mỗi một bộ phim đều có thể gọi là kinh điển nghệ thuật. Em không ngờ bọn họ lại...” Thẩm Thận Nguyên hết sức thất vọng.

La Thiếu Thàn không nói gì.

Thẩm Thận Nguyên dán sát tai vào điện thoại, cố gắng muốn nghe giọng nói của đối phương, cho dù là hơi thở cũng được, có điều điều chẳng có, chỉ có tĩnh lặng.

“Lần sau em sẽ tránh.” Một lúc lâu sau cậu mới nghĩ ra một câu thế này.

“Ừm.” La Thiếu Thàn chậm rãi đáp một tiếng.

Lại một đợt im lặng.

“Em còn trên game chứ?”

“Không rã.”

Thẩm Thận Nguyên cảm thấy thất vọng.

La Thiếu Thàn hỏi: “Hiện tại muốn ăn cái gì?”

“Hả? Ăn à? Bún qua cài.” Thẩm Thận Nguyên buột miệng.

La Thiếu Thàn: “Ngủ sớm một chút là ăn được ngay.”

“...” Thẩm Thận Nguyên đáp, “Em rất ít khi nằm mơ thấy đói ăn, thường xuyên mơ thấy chạy trốn, bị quái thú rượt.”

“Trước khi đi ngủ đừng xem phim nhé quá. Anh muốn nghe nhạc, bật một album của em lên, đặt điện thoại ở chế độ loa.”

Nếu như là Thẩm Thận Nguyên lúc trước, nhất định sẽ cảm thấy nghe nhạc qua điện thoại là một việc rất lèng nhèng, nhưng hiện tại lại cảm thấy rất lèng mèn. Trong tình cảnh không thể gặp mặt nhau, dùng phương thức này để hẹn hò đã là việc ngọt ngào nhất hai người có thể hưởng thụ.

“Dàn loa nhà em không được tốt lắm.”

“Anh chuẩn bị tâm lý rã.”

“Ca sĩ hát cũng không hay lắm.”

“Không hay lại hợp sở thích của anh.”

Thẩm Thận Nguyên tìm CD, bỏ vào trong máy nghe CD, lên game chào Đỗ Lạc Văn, Từ Húc một tiếng rã offline, sau đó đi pha một cốc sữa, lặng lẽ ngã bên giường nghe hát, vừa câu được câu chằng nói chuyện với La Thiếu Thành.

“Tự nghe bản thân hát có chút kỳ quái.”

“Giống như lúc thu âm mà thôi.”

“...” Không khí lặng mạn khó khăn lắm mới tạo ra được có chút gượng gạo.

“Em đi rửa tay một chút, anh đợi chút nha.” Cậu nói xong, liền nghe thấy tiếng động giống như tiếng đóng cửa xe, âm thanh rất trầm, giống như bị cái gì đó bịt lại, Thẩm Thận Nguyên ngây ra một chút, không chắc chắn, qua một lúc lại nghe thấy như tiếng mở cửa xe, sau đó lại là tiếng đóng cửa xe rất khẽ.

“Vừa rã hình như em nghe thấy...” Thẩm Thận Nguyên do dự mở miệng.

La Thiếu Thành đáp: “Có một kỹ năng gọi là giả ngu.”

“... Hiểu rã.”

La Thiếu Thành xách bún qua cầu đến trước cửa, cửa vừa mở liền nhìn thấy Thẩm Thận Nguyên quấn áo tắm, tóc trán được keo xịt tạo nếp nhếch cao cao.

Thẩm Thận Nguyên trước khi mở cửa đãn đo định nói mấy câu lảng mạn kiểu một ngày không gặp như cách ba thu gì đó, thế nhưng vừa ngửi thấy mùi thơm của bún qua cầu liền trả hết lời thoại cho biên kịch rã. Cậu sung sướng nhận lấy túi xách, chạy vào bếp lấy đũa và muỗng.

La Thiếu Thàn trở tay đóng cửa lại, liếc mắt nhìn căn phòng được thu dọn gầ̀n như trống rỗng, hỏi: “Khi nào chuyển nhà?”

“Vốn hai ngày trước định chuyển, nhưng đội chuyển nhà có việc, ngày mai là có thể chuyển được rồi.” Thẩm Thận Nguyên ăn một miếng bún, thỏa mãn híp cả mắt lại.

La Thiếu Thàn lấy từ trong túi áo ra một tấm danh thiếp đưa cho cậu: ”Bào Quỳnh còn gây phiền phức cho em thì hãy gọi cho ông ta.”

“Lỗ Thụy Dương?” Thẩm Thận Nguyên ngạc nhiên.

La Thiếu Thàn đáp: “Không lợi dụng cũng lãng phí.”

Thẩm Thận Nguyên lóe lên ý tưởng, đập bàn nói: “Chẳng bằng làm một chiêu ly gián!”

“Kế hoạch cụ thể là gì?”

“Đánh báo cáo cho Lỗ Thụy Dương, nói rằng Bào Quỳnh nguyên tắc ngầm em, không cho em đóng nam chính số một, ăn cơm còn bắt em trả tiền...”

“Nghiêm trọng đây.”

“Hơi bị nghiêm trọng.”

“Còn gì nghiêm trọng hơn nữa không?”

Thẩm Thận Nguyên nghiêm túc ngẫm nghĩ một lúc, nói: “Lúc xỉa răng không che miệng.”

“Gọi đi.”

Thế là ngày hôm sau, Lỗ Thụy Dương liền nhận được điện thoại của Thẩm Thận Nguyên, nội dung cụ thể tổng kết như sau:

Bào Quỳnh môi giới quan hệ không sạch sẽ.

Bào Quỳnh tẩy chay người mới.

Bào Quỳnh lừa người mới trả tiền ăn hàng.

Bào Quỳnh vừa xỉa răng vừa uy hiếp người mới.

Người mới bị áp bức rất thảm rất thảm rất thảm...

Người mới rất sợ hãi, không dám đến công ty.

Gác điện thoại, Thẩm Thận Nguyên cầm thùng nước khoáng đưa cho đội chuyển nhà, cười hờn tay nói: " Mọi người vất vả rồi, cứ thong thả, cẩn thận dưới chân."

Tù Húc hỏi: "Lỗ Thụy Dương trả lời thế nào?"

"Ông ta nói sẽ đích thân tìm Bào Quỳnh nói chuyện."

Tù Húc nói: "Với thân phận của Lỗ Thụy Dương, tuyệt đối sẽ không đích thân bán ma túy, thủ hạ nhất định có người chuyên phụ trách." Lâm Tử Tiêu là ái tướng dưới trướng của Bào Quỳnh, bạn gái của cậu ta hút ma túy, Bào Quỳnh không tránh khỏi hiềm nghi. Nếu như người đó là Bào Quỳnh, Lỗ Thụy Dương nhất định sẽ hạ lưu tình."

Thẩm Thận Nguyên nói: "Thôi Tú đi theo Củng Văn Hiểu, cô ta cũng có hiềm nghi."

Tù Húc: "Mau ngẫm nghĩ xem Củng Văn Hiểu có chỗ nào đắc tội với cậu."

Thẩm Thận Nguyên nỗ lực hắt hủi tưởng lại hai lần gấp mặt giữa hai người: "Lúc đến văn phòng, chỉ mình mình uống trà, không mời trà chúng ta."

"...Cái này chúng ta ghi nhớ trong lòng là được rõ."

(1) Hứa Văn Cường: Nhân vật chính trong Bến Thượng Hải.

(2) Đặng Quốc Văn: Không biết.

(3) Thầy Sở: Có thể là Sở Văn (tên gốc Hoàng Vĩnh Cương) là nhà mỹ thuật cấp 1 Trung Quốc. Sinh năm 1973.

(4) Bún qua cào: Từng giải thích trong Quỷ súc đẳng ngược ba. Hiện tại mình tìm hiểu được rõ hơn về món này.

Bún qua cào là một món ăn đặc sản mang đậm nét văn hóa của tỉnh Vân Nam.

Một suất bún gặm có bát canh nóng với những chiếc đĩa nhỏ đựng rau, dưa, hoa cúc, trứng, đĩa lớn bày các loại thịt... mỗi thứ một ít. Tùy theo từng nhà hàng và từng suất ăn, số lượng đồ ăn kèm có thể lên tới hàng chục món.

Cách ăn món bún này tương tự ăn lẩu chỉ khác nước dùng đã được múc sẵn ra bát lớn thay vì đun sôi trên bếp. Thế nhưng bạn đừng lo nước sẽ bị nguội khi lần lượt châm bún, thịt, trứng nhé. Nhìn bên ngoài, nước sôi vừa phải nhưng nhờ có lớp mỡ mỏng ở phía trên nên nước giữ được độ nóng khá lâu.

Để có được nước dùng nhìn thì béo nhưng ăn không ngấy, các đồ ăn bếp cũng phải rất kỳ công ninh nhừ gà già trong 5-6 tiếng đồng hồ.

Ngoài sự công phu trong chế biến, cách ăn bún qua cào còn nổi tiếng bởi truyền thuyết về sự ra đời của món ăn này. Chuyện kể rằng, có một người vợ hàng ngày qua cào đưa bún cho chồng là một tú tài đang bận ôn thi ở một hòn đảo nhỏ. Tuy nhiên, vì đường dài nên đồ ăn thường bị nguội. Một hôm, chị mổ gà làm canh, thái thịt, chuẩn bị bún để đưa bữa sáng cho chồng. Tình cờ, đưa con ở nhà cho thịt vào bát canh, người vợ thấy vậy liền gấp miếng thịt ra, nhìn thấy miếng thịt chín, ăn thử thấy mùi vị thơm ngon lại nóng sốt, người vợ nghĩ ra cách làm bún cho chồng. Cô còn nghĩ ra cách cho một lớp mỡ gà vào canh để giữ cho nước được nóng lâu hơn. Người chồng nhờ sự chăm sóc của vợ mà đã thi đỗ tú tài, việc này được dân chúng truyền miệng thành một giai thoại, từ đó trở đi món bún qua cào đã trở thành một món ăn nổi tiếng ở tỉnh Vân Nam.

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 115: Chủ Trì (Thượng)

Dịch: Phong Bụi

Thẩm Thận Nguyên không biết Lỗ Thụy Dương và Bào Quỳnh cuối cùng nói chuyện thế nào, chỉ biết đạo diễn của “Thần Long Giáp” đổi thành Khổng Sâm Học, cậu trở thành nam chính số một. Thông báo do đích thân Củng Văn Hiểu đưa đến, còn sâu xa nói một câu thế này: “Người Tổng giám đốc Lỗ nâng đỡ không có ai là không nổi tiếng cả.”

Thẩm Thận Nguyên vui mừng đáp: “Thầy bói cũng nói tôi sẽ trở nên rất nổi tiếng.”

“Đừng để Tổng giám đốc Lỗ thất vọng.”

Củng Văn Hiểu lặn thứ hai nhấn mạnh bốn tiếng Tổng giám đốc Lỗ, Thẩm Thận Nguyên coi như hiểu được ý đồ của lãnh đạo, lập tức moi tim mộc phổi ca ngợi tổ chức và lãnh đạo. Mới khen có hai phút, Củng Văn Hiểu đã bị khen đến ong đài mà chạy trốn.

Thẩm Thận Nguyên vẫn khen chưa hết ý, buông bã mắt mát nhìn theo bóng lưng của cô ta.

Từ Húc cầm cốc cà phê nóng đi từ bên kia hành lang qua, “Tôi nhận giúp cậu một show, là nhãn hiệu phục trang quốc tế, nếu như biểu hiện tốt nói không chừng có thể trở thành người đại diện.”

Thẩm Thận Nguyên thận trọng hỏi: “Của nước nào thê?”

“Italia, sao thê?”

“Có phải Mafia Italia làm gì c`ần tôi đi nằm vùng không?” Hai mắt Thẩm Thận Nguyên lấp lánh ánh kỳ vọng.

“...” Từ Húc cực kỳ nghi ngờ nguyên nhân Thẩm Thận Nguyên chấp nhận nằm vùng hoàn toàn không phải vì yêu chính nghĩa gì đó mà là vì mạo hiểm và kích thích. “Vô cùng xin lỗi. Tôi chỉ là cảnh sát hình sự bình thường, không phải cảnh sát hình sự quốc tế.”

“Không thể thăng cấp nội bộ sao?”

“Phải đợi chính phủ thu mua tổ chức cảnh sát hình sự quốc tế đã.”

Thẩm Thận Nguyên vẫn còn muốn tiếp tục câu chuyện, khéo mắt liếc thấy có người đi tới, lời nói liền chuyển hướng: “Làm tốt lắm, cơ hội này thực sự rất tuyệt.”

Từ Húc nhìn cái liền hiểu ngay, lập tức vui mừng vỗ vai cậu: “Đợi cậu trở thành người đại diện của nhãn hiệu này r`ồi, giá trị và độ nổi tiếng nhất định sẽ tăng thêm một bậc! Cố lên!”

Người qua đường A vội vội vàng đi qua trước mặt hai người.

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Vừa r`ồi nói đến đâu r`ồi?”

“Chính phủ thu mua tổ chức cảnh sát hình sự quốc tế.” Từ Húc ngừng một chút nói: “Nếu thực có thể mua được thì mua ngân hàng thế giới vẫn hơn.”

“Thế thì dứt khoát mua Liên hợp quốc.”

“Cũng giống nhau thôi.”

“Các lãnh đạo quả nhiên đều rất bận.”

“Th`àn Long Giáp” nghe có vẻ giống một bộ phim cổ trang, trên thực tế nó đích thực là một bộ phim cổ trang.

Truyện kể rằng ba năm trước, đệ nhất cao thủ đại nội Tư Mã Xung chán ghét giang hồ, dự định cùng hằng nhan tri kỷ Phong Khinh Yên quy ẩn giang hồ. Hoàng đế ra một nhiệm vụ cuối cùng coi như điều kiện để hắn có thể đi. Để tìm kiếm mật bảo bị đánh cắp của hoàng cung Thân Long Giáp, Tư Mã Xung soái quân vây công Lăng Vân Bảo. Lăng Vân Bảo người ít không địch được nhìều, tử thương vô số, Bảo chủ Lăng Đa Tình cùng Tư Mã Xung quyết chiến tại Võng Sinh Nhai, không rõ tung tích.

Ba năm sau, Thân Long Giáp tái xuất giang hồ, hoàng đế sai cao thủ đi điều tra, phát hiện Thân Long Giáp ở trong tay Vu Hằng Tú – trang chủ Hằng Tú sơn trang, người tình của Lăng Đa Tình. Thế nhưng cao thủ đến Hằng Tú sơn trang điều chỉ có đi không có về, hoàng đế hết sức tức giận, ra lệnh cho thống lĩnh đại nội Lữ Thắng Nghĩa trong vòng một tháng phải điều tra ra tình hình. Lữ Thắng Nghĩa triệu tập tất cả những thủ hạ đắc lực nhất song Thánh tam Quỷ tú Kiếm khách công đánh Hằng Tú sơn trang, nhưng lại phát hiện ra kẻ đứng sau thao túng Hằng Tú sơn trang lại chính là Tư Mã Xung. Thì ra việc Thân Long Giáp mất cắp vốn chính là kế hoạch một tay Lữ Thắng Nghĩa bày ra, mục đích là để Tư Mã Xung và Lăng Vân Bảo lưỡng bại câu thương, tiêu diệt cái định trong mắt. Cuối cùng Tư Mã Xung dựa vào Đa Tình Tam Kiếm của Lăng Đa Tình, Thất Tú Trâm của Vu Hằng Tú và chiêu Xung Thiên Nhất Nộ của mình đánh bại Lữ Thắng Nghĩa mặc Thân Long Giáp.

Thẩm Thận Nguyên đọc xong kịch bản chỉ hỏi một câu: “Điểm ăn khách của phim này là gì?”

Tù Húc đáp: “Nghe nói là ba chữ.”

“Giá vé thấp?”

“Cảnh quay rộng.” Tù Húc thấu hiểu vô vỗ vai cậu “Diễn viên giỏi chân chính không sợ kịch bản tệ.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Thực ra kịch bản này cũng không tệ lắm.”

“Câu huyết à?”

“Tôi nhân hậu quả nguyên nhân kết quả chuyển tiếp cao trào đài có đủ.”

“Hy vọng người xem cũng sẽ nghĩ như vậy.” Từ Húc nhớ ra một việc “Lâm Tử Tiêu đóng Lữ Thắng Nghĩa, các cậu hẳn sẽ gặp nhau ở trường quay.”

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Cảnh anh ta đánh tôi có nghiêm không?”

Từ Húc đáp: “Đừng sợ, cuối cùng anh ta bị cậu đánh chết mà.”

“...”

“Cái đây để sau hãy lo, buổi chiều cậu phải tham gia tiết mục tạp kỹ “Khoái lạc vạn phán tuyến”, phải ghi hình hai kỳ thượng hạ.”

Thẩm Thận Nguyên ngoại trừ lúc trước ra album, rất ít khi lên tiết mục tạp kỹ, nghiêm nhất là lên tiết mục cùng đoàn phim để tuyên truyền, cho nên với lần tham gia tiết mục tạp kỹ hiếm hoi này cảm thấy rất ngạc nhiên, “Đi làm cái gì?”

“Chắc là trả lời câu hỏi.”

“Nhưng mà tôi chẳng có gì cần tuyên truyền cả.”

“Không muốn đi cũng không sao, có đi đâu nghe nói La Thiếu cũng sẽ đi đây.” Từ Húc cười tủm tỉm nói xong, chớp mắt phát hiện người đã chạy biến ra xa rã, nhịn không được gọi hỏi: “Cậu đi đâu đây?”

“Chuẩn bị tạo hình!”

“...”

“Khoái lạc vạn phán tuyến” là tiết mục của đài BLX đưa ra nhằm đối phó với tiết mục vương bài “Go! Go! Su... Super star” của đài NCC. MC là MC cũ của “Go! Go! Su... Super star” La Bội Giác, đáng tiếc lượng xem của tiết mục này không được như mong đợi, tiết mục này bị lãnh đạo cao cấp hạ lệnh cải tiến, La Bội Giác bị thay thế, thay bằng thản tượng đang

nỗi Lâm Tuấn Hữu, người dẫn cùng không cố định, thường xuyên mời các ngôi sao khác tham dự làm khách mời.

Cách bố trí như thế không ngờ lại khiến tiết mục này khởi tử hoàn sinh. Tuy rằng về mặt bằng không thể so với “Go! Go! Su... Super star” nhưng so với những tiết mục từ trước đến nay của đài này thì đã được coi là show độc. Thế là tiết mục này cứ thế được duy trì.

Tuy rằng trước khi đi đã liên lạc với La Thiếu Thành, biết anh sẽ không đến đài truyền hình sớm đến thế, Thẩm Thận Nguyên vẫn không nhịn được đến đài từ sớm chờ đợi. Dù sao ngôi sao cấp bậc như cậu, đài truyền hình sẽ chuẩn bị phòng hóa trang chuyên dụng cho cậu, phòng hóa trang thông thường vẫn có sô pha và ghế, có thể vừa đợi vừa ngủ bù.

Bàn tính như ý của Thẩm Thận Nguyên gõ không rã, đáng tiếc người tính không bằng trời tính, cậu vừa ngả lưng xuống được hai phút đã bị tiếng gõ cửa vội vã đánh thức. Cậu nghi hoặc nhìn Từ Húc, Từ Húc cũng rất hoang mang. Thẩm Thận Nguyên tiếp xúc với đài truyền hình không nhiều, theo lý mà nói không có người quen biết gì mới đúng. Cửa vừa mở, một khuôn mặt xa lạ.

Từ Húc hỏi: “Xin hỏi anh tìm ai?”

“Tôi là biên đạo của Khoái lạc vạn phồn tuyến, gọi tôi Tiểu Mã là được rã. Tôi muốn tìm anh Thẩm.” Tiểu Mã vừa cười ha ha vừa ngó vào bên trong.

Thẩm Thận Nguyên nghe thấy động tĩnh thì đi ra, nhìn rõ người đến, lặng lẽ nhăn nhó. Không thể không nói, được một ông anh bốn mươi năm mươi tuổi gọi là anh cảm giác thực sự rất là...quái dị – tuyệt đối không hề có cảm giác sung sướng ngầm gì đó đâu.

“Là thế này,” Tiểu Mã, hoặc có thể gọi là Lão Mã, nói thẳng “Tôi muốn mời anh Thẩm làm khách mời MC hôm nay.”

Thẩm Thận Nguyên chấn kinh hỏi: “Tôi á?”

Tù Húc hỏi: “Lúc trước chúng ta bàn bạc có phải như thế đâu? Khách mời MC ban đầu là ai?”

Lão Mã đáp: “Bát quái tiểu tử.”

“...”

Có lúc có những việc không cần nói quá rõ, mọi người vẫn có thể hiểu được. Từ Húc tuy rằng lẩn lộn trong ngành này chưa lâu, nhưng danh tiếng của Bát quái tiểu tử đã không còn chịu giới hạn của ngành nữa ră.

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “MC phải làm những gì?”

Lão Mã thành thật trả lời: “Chủ trì chương trình.”

“Tôi phải làm những gì?”

“Chủ trì chương trình.”

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Có sự sắp xếp lưu trình gì không?”

“Có chứ.” Lão Mã vừa nghe thấy thế liền hí hứng đưa ra bản kế hoạch chương trình.

Thẩm Thận Nguyên nhận lấy xem qua, sau đó lấy bản dành cho khách mời trực tiếp từ trong túi áo ra so sánh: “Giống nhau à?”

Lão Mã vỗ ngực nói: “Tất nhiên phải thế ră! Chương trình của chúng tôi từ trước đến nay luôn duy trì nguyên tắc công bằng công chính công khai mà!”

Tù Húc hỏi: “Chắc cũng phải có đáp án cho câu hỏi chứ? MC mà cũng không biết đáp án thì gợi ý cho khách mời thế nào được?”

“Chính vì không muốn MC gợi ý cho khách mời cho nên mới không để MC biết đáp án mà.” Lão Mã đặc ý nói, “Yên tâm, đến lúc đó sẽ có chữ hiện trên màn hình.”

Tù Húc hỏi: “Tại sao lại tìm chúng tôi?”

Lão Mã đáp: “Anh Thẩm thiên phú hơn người!”

Tù Húc nói: “Nói thật đi.”

Lão Mã đáp: “Anh Thẩm đến sớm nhất.”

Tù Húc, Thẩm Thận Nguyên: “...”

La Thiếu Thàn vốn cũng định đi sớm, nhưng trước khi đi lại gặp phải một vị khách không mời mà đến. Thư ký của Tổng giám đốc Tập đoàn TH Tiêu Bác đích thân đến gửi thiệp mời, mời anh tham dự dạ tiệc sinh nhật của Chủ tịch Hội đồng quản trị đương nhiệm Tập đoàn TH, mẹ của Lỗ Thụy Dương, Cam Thái, tổ chức vào tối thứ bảy.

Trọng điểm của thiệp mời không phải ở hôm đó là sinh nhật của mẹ Lỗ Thụy Dương, mà là ở đối tượng được mời, bên cạnh La Thiếu Thàn còn có một cái tên.

La Thiếu Thàn trên đường đến Đài truyền hình BLX gọi điện cho Cao Càn: “Hỏi Tiểu Chu xem tối thứ bảy này có rảnh không.”

Cao Càn hỏi rõ đàu đuôi câu chuyện, nhướn mày nói: “Cậu có thể không đi.”

La Thiếu Thàn nói: “Nguyên Nguyên sẽ đi.” Thẩm Thận Nguyên hiện tại là thuộc cấp của Lỗ Thụy Dương, dù thế nào cũng phải đi dự tiệc một chút.

Cao Càn hiểu rõ tâm lý hận không thể vò nát Thẩm Thận Nguyên nhét vào trong tim để thương, “Tôi sẽ giúp cậu liên hệ với Đại Kiều.”

“Làm gì?”

“Đặc huấn cho Tiểu Chu. Thầy giáo đặc huấn cho cô ấy lần trước đi công tác ngoại khóa chính là Đại Kiều mà.”

“Hiệu quả thế nào?”

Cao C`ᾶn đáp: “Làm hỏng việc.”

La Thiếu Th`ᾶn nói: “Cứ để cô ấy trực tiếp đến.”

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 116: Chủ Trì (Trung)

Dịch: Phong Bụi

Lâm trận mài thương, không sắc cõng sáng. Tuy rằng lúc này đăng ký học một khóa MC đã muộn, nhưng mà dùng điện thoại lên mạng tìm kiếm những video trước kia của chương trình “Khoái lạc vạn phân tuyến” học tập tì ền bối một chút vẫn được.(Bụi: Khoái lạc vạn phân – Vui vẻ cực kỳ, tuyến: có thể chỉ show chương trình)

Tử Húc tìm ra được tập hợp video của chương trình, hỏi: “Cậu muốn học ai?”

“Sư huynh!”

“Phong Á Luân không có, Đại Ki ầu... cũng không. Có của Mã Duy Càn, muốn không?”

“Ngoài tên đó ra, tùy tiện chọn ai cũng được.”

Tử Húc đáp: “Có Chu Th ần.”

“Được đấy.” Thẩm Thận Nguyên nói xong, nhận ra Tử Húc cứ nhìn mình đăm đăm, nghi hoặc hỏi: “Sao thê?”

Tử Húc vừa chạm mở video vừa đáp: “Cô ấy từng nói cậu là hình mẫu bạn trai lý tưởng của mình.”

Thẩm Thận Nguyên đáp: “Hình mẫu lý tưởng mà các ngôi sao thường nói nếu như không phải đang qua lại tìm hiểu thì là tuyệt đối không thể nào.”

“Cô ta biết chuyện giữa cậu và La Thiếu sao?”

“Không biết.”

“Vậy hai người sao lại không thể nào?”

“Hơ...” Thẩm Thận Nguyên bị hỏi cứng họng.

Tù Húc cười đưa điện thoại qua: “Còn có một khả năng khác. Chính là cô ấy nói thật.”

Thẩm Thận Nguyên sững sốt.

“Xin lỗi, xin làm phiền một chút.” Lão Mã thấy Thẩm Thận Nguyên và Tù Húc nhìn qua, vội vàng giải thích: “Tôi thấy cửa không đóng, thế nên tự động đi vào.”

Tù Húc cười: “Không sao, còn chuyện gì không?”

“Quên mất không đưa cho các anh cái này.” Lão Mã đưa cho cậu một tờ giấy, “Danh sách khách mời hôm nay, bản fax lề trước không đây đủ.”

“Được rồi, cảm ơn.” Tù Húc cười nhận lấy danh sách liếc qua một cái, nụ cười lập tức trở nên méo mó, không tự nhiên: “Tổ hợp Ai WE?”

“Máy bay của Dương Kỳ Kỳ và Du Hải Na bị lỡ giờ, không đến kịp, sát giờ đành thay đổi kế hoạch.” Từ lúc lão Mã nhận làm chương trình này, vẫn đề gấp phải không ít, cho nên chút vấn đề này không được coi là nghiêm trọng, thế nhưng biểu cảm của Tù Húc khiến ông ta cảm thấy bất an, “Có phải có vấn đề gì không?”

Tù Húc mỉm cười nói: “Không có.”

Nhin thấy biểu cảm của anh ta, lão Mã cứ cảm thấy dường như chữ “Không” ấy là ảo giác. “Vậy tôi không làm phiền các anh chuẩn bị nữa.”

Tù Húc sau khi ông ta đi liền đóng cửa lại, sau đó đưa tờ giấy cho Thẩm Thận Nguyên đang hiếu kỳ.

Thẩm Thận Nguyên nhận lấy, vừa nhìn cũng giật mình: “Chu Thần, Lâm Tử Tiêu, Mã Duy Càn?” Thực đúng là nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến.

“Còn có La Thiếu.” Lão Mã lên kế hoạch không phải là một chương trình giải trí, mà hẳn là một bộ điện ảnh cầu huyết bao gồm tân hoan cựu ái yêu hận tình thù. Bối trí vai diễn nếu như không phải người hiểu rõ tuyệt đối không làm được.

“Còn có Lương Tĩnh.”

“Người qua đường không cần tính.” Từ Húc đáp, “Bộ phim nào cũng có người làm nền cả mà.”

“...” Thời gian ôm chân Phật vẫn luôn trôi nhanh hơn bình thường. Thẩm Thận Nguyên vừa xem đến đoạn khách mời không trả lời được chịu trùng phạt thì trợ lý biên đạo đã chạy qua nhắc bọn họ đến giờ vào trường quay rầm.

Thẩm Thận Nguyên lưu luyến soi gương, “Tôi qua lẽ ra phải ngủ sớm hơn một chút, mắt có quầng thâm rầm.”

Từ Húc thuận miệng hỏi: “Tôi qua mấy giờ cậu ngủ?”

“9 giờ.”

“...Cậu định mấy giờ ngủ?”

“Chắc là 8h30?”

“Cháu của tôi ngủ cũng tầm đó, năm nay nó lên 3.”

Thẩm Thận Nguyên hiểu rõ gật gù: “Tôi cũng sắp đài 3 rầm.”

“...”

Chương trình này, ngoài Thẩm Thận Nguyên, La Thiếu Thần và Lương Tĩnh là khách được mời đã sắp xếp từ trước, Mã Duy Càn, Lâm Tử Tiêu, Chu Thần là cứu viện sát nút đến. Tuy rằng giây cuối cùng trước khi

bọn họ vào trường quay đã biết trước nhưng khi tận mắt nhìn thấy người đứng trước mặt thì vẫn cảm thấy rất vi diệu.

Chu Thàn và Lương Tĩnh tự nhiên chào hỏi những người khác. Những người khác hoặc ít hoặc nhiều cũng đáp lại. Có điều tổng kết lại là La Thiếu Thàn lạnh lùng, Mã Duy Càn khiêm tốn, Lâm Tử Tiêu cởi ra vẻ tràn mặc, Thẩm Thận Nguyên... nói chuyện vui vẻ với Lâm Tuấn Hữu.

“Vu Linh Vương Truyền đúng là rất thú vị! Tôi sắp lên trọng cấp rồng, cậu chơi đi, tôi dẫn cậu.” Lâm Tuấn Hữu móc từ trong túi quần ra móc chìa khóa, “Đây là phẩn thưởng tôi rút thăm được đây, bản số lượng có hạn, đẹp không?”

Thẩm Thận Nguyên ngưỡng mộ cầm lấy móc chìa khóa lật qua lật lại, “Hi nháo giang hồ nõn nà như cũng tổ chức hoạt động như thế này thì tốt quá.”

“Cậu cứ để ý trang chủ, hẳn sẽ có hoạt động giống vậy thôi.”

“Còn hai phút nữa.” Lão Mã hô một tiếng.

Lâm Tuấn Hữu và Thẩm Thận Nguyên lưu luyến dừng cuộc nói chuyện, sửa sang lại y phục của mình.

Thẩm Thận Nguyên nhân cơ hội liếc trộm La Thiếu Thàn, phát hiện đối phương đang chính đại quang minh nhìn mình chăm chăm. Bốn mắt giao nhau, liền có chút không dứt ra được.

“Thẩm Thận Nguyên.” Chu Thàn gọi cậu.

Thẩm Thận Nguyên quay đầu lại.

“Trên đài anh có cọng tóc vĩnh lên này.” Chu Thàn chỉ chỉ tóc mai.

Thẩm Thận Nguyên ló ngó sờ sờ đài.

“Không phải ở đó...” Chu Thàn còn định nói thêm, một bàn tay đã vuơn ra, vuốt phẳng lại chỗ bị vĩnh.

Lâm Tuấn Hữu vỗ vỗ vai cậu, vẻ mặt ý nói không cần cảm ơn.

Thẩm Thận Nguyên đáp lại bằng một nụ cười mỉm cảm kích.

Đứng bên phía tay trái của cậu, La Thiếu mặt không biểu lộ cảm xúc quét mắt nhìn Chu Thanh và Lâm Tuấn Hữu, lần thứ mười ngàn tám trăm chín mươi chín guyễn rửa Đồ Lạc Văn ăn tiệc tự phục vụ chỉ có mì gói, đi lướt sóng chỉ có ván giặt, quan trọng nhất là yêu ai người đó ngày ngày đê mê phải nằm vùng!

Lão Mã nhìn đang hờ, đang định hô action thì bất ngờ chuông giành trả lời vang lên.

Những người khác đều quay đầu ra nhìn La Thiếu Thanh.

La Thiếu Thanh mặt không đổi sắc thu tay lại: “Tôi thử xem dùng có tốt hay không.”

Tuy rằng khách mời là ngôi sao nổi tiếng chương trình giải trí nào cũng khao khát, nhưng đối với biên đạo, áp lực lại rất lớn, giống như hiện tại, khách mời quá lớn lối, biên đạo chỉ có thể nhún nhường khum núm. Khách mời nói thử một chút, biên đạo chỉ có thể nói: “Thử hay lắm.”

Trải qua tiếng động chèn vào nho nhỏ đó, tiết mục cuối cùng cũng chính thức bắt đầu.

Lâm Tuấn Hữu thành thực nói xong lời mở đầu, ống kính liền quay sang Thẩm Thận Nguyên. Thẩm Thận Nguyên nói: “Xin chào mọi người, tôi là Thẩm Thận Nguyên.”

“Tiểu Thiên Vương phim điện ảnh.” Lâm Tuấn Hữu thân quen huých huých cánh tay cậu nói: “Rất nhiều tin bối tin chắc rằng cậu sẽ giành được giải Kim Hoa kỳ tới tối.”

Thẩm Thận Nguyên sững sốt hỏi: “Tại sao?” Diễn xong “Thanh Long Giáp” là cạnh tranh giải Kim Hoa kỳ tới rã, làm gì mà đến mức kỳ tới xa như vậy?”

Lâm Tuấn Hữu chỉ vào mình nói: “Tôi định cạnh tranh kỳ tí mà.”

Thẩm Thận Nguyên kinh ngạc hỏi: “Anh nhận đóng phim mới r ã à?”
Cậu vẫn luôn rất chú ý đến động thái trong giới điện ảnh.

“Không. Tôi muốn mượn cơ hội này nói với các nhà chép tác phim và
đạo diễn lớn rằng,” Lâm Tuấn Hữu vỗ ngực nói tiếp “Tôi đang rảnh, tôi rất
muốn nhận đóng phim. Thanh niên nghiêm túc, phù phiếm hay ngây ngô
đều có thể diễn!”

“Được, ba cái đó để anh đóng, còn lại để tôi.”

“Để cậu hết sao? Bé gái cậu cũng đóng sao? Trước kia cậu bảo không
thể diễn được mà?”

Thẩm Thận Nguyên liếc mắt nhìn về phía La Thiếu Thần một cách kín
đáo, gật đầu nói: “Dùng kỹ thuật đặc biệt chứ, tôi có thể diễn.” Hơn nữa
còn rất có kinh nghiệm.

Lâm Tuấn Hữu vỗ bàn nói: “Vậy tôi đóng nam chính, cậu đóng vai nữ
chính!”

Thẩm Thận Nguyên nghiêm túc gật đầu nói: “Được.”

“Tên bộ phim là “Ảo tưởng ngây ngô” của hai thanh niên ngây ngô” cảm
giác rất gây cười.” Nói xong một tràng mở đầu dài dằng dặc, cuối cùng
Lâm Tuấn Hữu cũng tiến vào chủ đề chính. “Hoan nghênh tổ hợp khách
mời nặng ký nhất từ lúc bắt đầu phát sóng đến nay của chương trình này.
Người đầu tiên khiến đôi mắt của các bạn bị lóa mù, cha đỡ đầu âm nhạc,
La Thiếu Thần!”

Lúc Thẩm Thận Nguyên xem qua video đã được linh giáo cách giới
thiệu mở màn kiểu sùng bái của Lâm Tuấn Hữu, nhưng khi thực sự nghe
thấy vẫn nhịn không được cười rộ. Cũng may ống kính đã chuyển qua
hàng ghế khách mời, nên không bị lộ trước đồng người.

Khi cậu cười, ánh mắt của La Thiếu Thân sáng rõ sóng sánh quét qua, như thể đang hỏi cười cái gì.

Thẩm Thận Nguyên không dám biếu lộ quá rõ trước mặt Mã Duy Càn và Lâm Tử Tiêu, chỉ có thể bùi bùi mông vèo phía bên phải, ý chỉ Lâm Tuấn Hữu ở bên phải. Lúc cậu ra hiệu như thế cũng không hy vọng La Thiếu Thân có thể hiểu, thế nhưng anh dường như đã hiểu, từ lúc bắt đầu quay đến giờ nét mặt mới giãn ra một chút, đáy mắt lộ ra chút ý cười mà chỉ những người thân quen mới nhận ra được.

“Được rồi, không nói lời thừa thãi nữa, chúng ta hãy bước vào trò chơi đầu tiên, nhìn cảnh, đoán phim!”

Nhìn cảnh đoán phim tức là nhìn cảnh tĩnh của một bộ phim nào đó, đoán tên của bộ phim đó. Để đảm bảo độ khó của câu hỏi, khung cảnh đều rất phồn cảnh, có một số cảnh thậm chí còn là địa điểm quay phim của rất nhiều bộ phim, do vậy khách mời chỉ có thể dựa vào màu sắc ánh sáng của bộ phim, bố cục của khung cảnh, hoặc phục sức của diễn viên quan sát chúng để suy đoán.

“Trước hãy xem cảnh đầu tiên.”

Tiếng của Lâm Tuấn Hữu vừa dứt, khung cảnh liền hiện ra trên màn hình.

Trên màn hình là một bốt điện thoại tuyet lớn rơi lả tả. Trong bốt điện thoại mơ hồ có bóng người, mặc quần áo dày nặng, cúi đầu. Xung quanh bốt điện thoại có người qua lại, mặt đều không cảm xúc.

“Một hai ba, bắt đầu giành trả lời!” Lâm Tuấn Hữu vừa dứt lời, Mã Duy Càn liền ấn chuông.

Lâm Tuấn Hữu hỏi: “Thế này mà cũng nhận ra được sao?”

Mã Duy Càn đáp: “Cuộc đời của Đặng Tiểu Quý.”

“Khẳng định chứ?”

“Không chắc lắm.” Mã Duy Càn đáp, “Tôi chỉ nhớ trong bộ phim này có cảnh gọi điện.”

Lâm Tuấn Hữu nói: “Hình phạt của chúng tôi là uống nước chanh.” Anh ta lấy một chai nước chanh từ dưới quầy lên, rót một cốc nước chanh, khoảng 60ml. “Câu hỏi này 20 điểm, đáp đúng anh được 20 điểm, đáp sai, uống nước chanh. Có điều, nể tình chúng ta đã cùng xuất hiện trong chương trình này, tôi cho anh một ưu đãi, anh có thể lựa chọn chia sẻ câu hỏi này với người khác. Tức là, nếu như có người đăng ý với đáp án của anh thì sẽ cùng anh chịu mạo hiểm. Đáp đúng, 20 điểm chia đều, đáp sai, nước chanh chia đều. Anh có chịu không?”

Mã Duy Càn liếc nhìn mọi người một chút, cười đáp: “Mong còn chẳng được.”

Lâm Tuấn Hữu đi đến bên cạnh cậu ta, vỗ vai: “Tôi biết ông anh mấy ngày trước xảy ra chút chuyện, nhưng! Vận xui r้าย cũng sẽ qua! Liệu ám hoa minh họa nhất thôn, tôi tin tưởng anh!”

“Anh cùng chia sẻ với tôi à?”

“Tôi... Hỏi ý kiến tân hoan một chút.” Anh ta nhìn về phía Thẩm Thận Nguyên.

Thẩm Thận Nguyên lắc đầu quay.

Lâm Tuấn Hữu nhìn những người khác: “Có ai muốn tham gia không?”

Lâm Tử Tiêu lúc này rất có vẻ kẻ thù của kẻ thù là bạn, giơ tay: “Tính tôi một chân.”

“Hay lắm! Đàn ông vào những thời khắc quan trọng rất cần sự ủng hộ của đàn ông!” Lâm Tuấn Hữu nói với Mã Duy Càn. “Nhà đài chúng tôi dùng thân thể ủng hộ anh, tôi dùng tâm linh ủng hộ anh, hãy xem đáp án đúng!”

Ông kính trong khung cảnh kéo lại gần. Người đàn ông trong bốt điện thoại đột nhiên hét lên xông ra ngoài, gào thét điên cuồng lên trời.

Chu Thanh kêu lên: “Gào thét với trời xanh.”

Cùng lúc cô nói, màn hình kéo ra hàng chữ: “Gào thét với trời xanh”.

“Nào, cạn 100% nào.” Lúc Lâm Tuấn Hữu nói xong câu này, sắc mặt Mã Duy Càn hơi xanh đi. Anh ta tưởng rằng cậu ta sợ uống nước chanh, cũng không nghĩ nhại, cực kỳ nghĩa khí rót 4 phiale 10 cho cậu, 6 phiale 10 cho Lâm Tử Tiêu.

Thẩm Thận Nguyên thấy vẻ nhăn nhó sau khi bọn họ uống xong, lập tức ra hiệu bằng mắt với La Thiếu Thành.

Lâm Tuấn Hữu nói: “Mọi người không phải ghen tỵ, khi trò chơi kết thúc, ai có số điểm thấp nhất sẽ có cơ hội thưởng thức. Cho nên ánh binh bất động sẽ không có kết cục tốt đâu. Đương nhiên, người cao điểm nhất sẽ có phần thưởng lớn! Xin mọi người hãy cố lên!”

Thẩm Thận Nguyên: “...”

“Tiếp theo hãy nhìn câu hỏi thứ hai.”

Nói thực, trò nhìn cảnh đoán phim này độ khó tương đối cao, ngay cả một cao thủ duyệt tần ngàn vạn bộ phim như Thẩm Thận Nguyên cũng không biết được đáp án. Dù sao thì cậu xem phim chủ yếu để ý đến kỹ thuật diễn của diễn viên, không để ý nhại lầm đến khung cảnh. Nhưng sau khi ba câu hỏi trôi qua mà khách mời tại trường quay vẫn cứ ăn trứng ngỗng, Thẩm Thận Nguyên và Lâm Tuấn Hữu đều có chút sot ruột.

Suy nghĩ của Thẩm Thận Nguyên là: không thể để La Thiếu uống nước chanh được.

Suy nghĩ của Lâm Tuấn Hữu là: Không thể để tất cả cùng uống nước chanh được.

Vậy nên, khi câu hỏi thứ tư đưa ra, Lâm Tuấn Hữu và Thẩm Thận Nguyên đều có ý muốn gợi ý cho khách mời. Lâm Tuấn Hữu vừa nhín màn hình, hai mắt chợt sáng bừng, công bằng công chính công khai mà lão Mã nói chỉ áp dụng cho MC khách mời, MC cố định như anh ta tất nhiên sẽ nhận được một số ám thị rằng lý trí nhưng không mất đi sự linh hoạt, nếu không làm sao khống chế được cục diện. Do vậy khi câu hỏi này ra, trong lòng anh ta lập tức reo lên: Có cửa rẽ! Bởi vì bộ phim này chính là “Hợp tác lừa đảo” mà Mã Duy Càn từng tham diễn!

Cùng lúc đó, Thẩm Thận Nguyên cũng đã nhận ra. Diễn viên chính của bộ phim này chính là Kiability Dĩ Hàng, cậu đã từng đến thăm trường quay, nhận ra được biển số xe của chiếc xe bus trong cảnh đó.

Đối đầu trong hẻm núi kẻ nào dũng cảm kẻ đó thắng.

Lâm Tuấn Hữu còn đang nghĩ xem nên dùng cách nào hàm súc một chút để gợi ý cho Mã Duy Càn thì Thẩm Thận Nguyên đã nhào tới quầy của La Thiếu Thành, ấn chuông.

....

Quầy chúng đều sững sốt.

Lần đầu tiên nhìn thấy MC chạy đi giành trả lời.

Lâm Tuấn Hữu phản ứng nhanh nhất, nói: “Chuông của La Thiếu Thành vừa rẽ đã thử rẽ, dùng tốt mà.”

Thẩm Thận Nguyên lụng phung: “Câu hỏi này tôi biết mà.”

“Xin lỗi, quầy của chúng ta không có chuông.” Lâm Tuấn Hữu nhún vai, nói, “Không thể giành trả lời. Hay là cậu hỏi La Thiếu xem có đồng ý có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu với cậu hay không. Tức là, cậu đáp đúng thì điểm tính cho anh ấy, cậu đáp sai, hai người cùng uống nước chanh.”

Thẩm Thận Nguyên trong lòng vui mừng quá đỗi nhưng ngoài mặt vẫn phải tỏ ra ủy khuất một chút: “Không thể tính vào điểm của tôi sao? Tôi cũng muốn nhận phần thưởng.”

“Ý nghĩ muốn nhận phần thưởng có thể có, hơn nữa có thể duy trì đến tận lúc chương trình kết thúc đi mua xổ số.” Lâm Tuấn Hữu nhìn La Thiếu Thàn hỏi “La Thiếu có đang ý hay không?”

La Thiếu Thàn nghiêng đầu, che giấu ánh mắt phần lớn đám đông quần chúng, nghiêm túc nhìn Thẩm Thận Nguyên, chậm rãi đáp: “Tôi đang ý.”

Dù biết rõ La Thiếu đang trả lời câu hỏi của Lâm Tuấn Hữu, không liên quan chút gì đến câu trả lời lăng mạn đó, nhưng khi Thẩm Thận Nguyên nghe được ba chữ đó, tim cậu vẫn không nhịn được nóng bừng lên.

“Được, xin hãy trả lời.” Lâm Tuấn Hữu kéo lại sự chú ý của cậu.

“Hợp tác lừa đảo.” Thẩm Thận Nguyên nói ra tên bộ phim, sau đó lộ ra nụ cười hiểu ý trong chốc lát, khó có thể nhận ra với La Thiếu Thàn

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 117: Chủ Trì (Hạ)

Dịch: Phong Bụi

Trên màn hình, chiếc xe bus đột ngột dừng lại, một bóng người thon dài đi xuống xe, đứng bên đèn đường một lúc, mắt đăm đắm nhìn xe bus đi xa, sau đó nở nụ cười mộc từ trong túi quần ra một chiếc điện thoại màu trắng có treo chú gấu nhỏ đính dây hạt cườm. Ống kính kéo lại gần, trên màn hình khóa là một đôi nam nữ làm mặt quỷ. Người xem qua bộ phim này đều biết, đôi nam nữ này chính là nam nữ chính của bộ phim.

“Trả lời đúng rồi, chính là Hợp tác lừa đảo.” Lâm Tuấn Hữu cười ha ha, “Xem xong bộ phim này xong tôi chỉ có một cảm tưởng, chính là nhất định không được dễ dàng tin rằng một đôi nam nữ đang yêu nhau say đắm lại nỡ lòng chia tay. Được rồi, câu hỏi tiếp theo.”

Biên đạo biết độ khó của phim chơi này, cho nên gần như mỗi một khách mời đều được bố trí cho một điểm ăn điểm. Chu Thanh, Lâm Tử Tiêu và Lương Tịnh đều có bộ phim được làm câu hỏi, Chu Thanh và Lâm Tử Tiêu đều đoán đúng, Lương Tịnh ra nhẹ hơn 20 năm, những bộ phim đã đóng thực sự quá nhiều, do vậy dấu biết tổ làm chương trình có ý cho điểm, nhưng không nắm bắt được cơ hội.

Phim chơi kết thúc, Lâm Tuấn Hữu tổng kết số điểm của các khách mời tại trường quay, ngoại trừ Mã Duy Càn và Lương Tịnh vẫn ôm trứng ngỗng, La Thiếu Thành, Chu Thanh và Lâm Tử Tiêu mỗi người đều được 20 điểm tạm thời dẫn đầu.

“Những khách mời tạm thời tụt lại phía sau xin đừng nản chí, chương trình của chúng tôi cực kỳ nhân đạo, biết mọi người không thích uống nước chanh, cho nên hình phạt của phim chơi thứ hai sẽ chuyển thành bánh

bao mù tạt cực kỳ no bụng! Nếu như mọi người muốn vừa uống nước chanh vừa ăn bánh bao cũng được luôn, tôi sẽ rót nước cho đây thân tình.” Lâm Tuấn Hữu nói, “Còn nữa, để nâng cao sự tích cực trả lời của mọi người, tiêu mục của chúng tôi trên cơ sở nhân đạo đưa ra phương án càng nhân đạo hơn nữa, phàn chơi thứ 2 hai người sẽ hợp thành một đội, chia đều hình phạt và điểm số. Tục ngữ nói: Nam nữ hợp sức, làm không biết mệt, những anh bạn cô bạn còn độc thân xin hãy nắm chắc cơ hội! Nhưng, nữ giới ở trường quay lại chỉ có hai vị, nam giới những ba vị, để đảm bảo công bằng, tôi quyết định cống hiến MC khách mời đẹp trai của chúng tôi.”

Thẩm Thận Nguyên kinh ngạc hỏi: “Tôi cũng phải tham gia sao?”

Lâm Tuấn Hữu đáp: “Vừa cậu đã tham gia rồi, cho nên hẳn là cậu “lại” phải tham gia. Đừng nói là tôi không chiều cố cậu, tôi cho cậu quyền được lựa chọn trước. Cậu muốn bắt cặp với ai thì trực tiếp đi qua đó, tôi trước đoạt quyền kháng nghị của đối phương.”

Muốn bắt cặp với ai căn bản không phải vấn đề, mà là định luật, có điều, làm thế nào mới có thể lừa Mã Duy Càn, Lâm Tử Tiêu, thậm chí Lỗ Thụy Dương có khả năng đang nghe trước TV xem chương trình cảm thấy rằng không phải cậu tự nguyện bắt cặp với La Thiếu Thành mới là vấn đề.

Thẩm Thận Nguyên rất đắn đo.

Lâm Tuấn Hữu lại nghĩ sự đắn đo của cậu thành khó có thể lựa chọn: “Cần một chút ý kiến không?”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Cho một ý kiến không thu phí nào.”

“Phản chơi tiếp theo có liên quan đến âm nhạc. Cậu hiểu đó.” Lâm Tuấn Hữu chớp chớp mắt về phía La Thiếu Thành.

Thẩm Thận Nguyên lập tức nở hoa trong lòng, thầm nói: Người anh em, anh làm tốt lắm! Nhưng bên ngoài cậu vẫn do dự nói: “Thế không tốt lắm nhỉ?”

Lâm Tuấn Hữu không hiểu hỏi: “Có gì không tốt lắm?”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Tôi là người đầu tiên chọn.”

Lâm Tuấn Hữu lấy một đĩa lớn bánh bao mù tạt từ dưới quầy lên.

Thẩm Thận Nguyên “miễn cưỡng” chạy bước nhỏ đây khoan khoái đi đến bên La Thiếu Thành.

“Chọn chính xác lắm!” Lâm Tuấn Hữu hỏi: “Tiếp theo, là thời khắc ưu tiên nữ giới. Chu Thành và Lương Tịnh muốn chọn vị nào bắt cặp đây?”

Chu Thành không nói lời nào nhìn chăm chăm Thẩm Thận Nguyên.

Thẩm Thận Nguyên và Chu Thành từng tham gia cùng tiết mục, cũng hiểu một chút tính cách của cô, nhưng khi cô chẳng nói chẳng rằng nhìn chăm chăm người nào đó tức là nói đại minh tinh chị đây không vừa ý người này.

Để nghiệm chứng xem ánh mắt của cô có phải nhắm vào mình hay không, Thẩm Thận Nguyên thử lắc người sang bên trái.

La Thiếu Thành nghiêm túc nhìn cái gáy gần như chấn hết ánh mắt của mình, hỏi bằng một giọng rất khẽ: “Em hy vọng trong mắt anh chỉ có mình em đến vậy sao?”

“Hả?” Thẩm Thận Nguyên kinh ngạc quay đầu lại.

Mũi của hai người không cách nhau quá 5mm.

La Thiếu Thành đưa tay ra, túm lấy vai của cậu.

Đây là... sấp come-out... mà người ta vẫn nói sao?

Thẩm Thận Nguyên căng thẳng đến mức toát hết mồ hôi lạnh, vô thức vươn tay ra đè lên bụng La Thiếu Thành.

La Thiếu Thàn cúi đầu liếc nhìn một cái, ấn vai của cậu, nhẹ nhàng đẩy ra.

Chính vào lúc hai người mày đưa mắt liếc, Chu Thàn và Lương Tĩnh đã thống nhất chung một suy nghĩ, quyết định phụ nữ tự cường, tự lực cánh sinh, vứt bỏ hai sự lựa chọn là Lâm Tử Tiêu và Mã Duy Càn, bắt cặp với đối phương.

Lâm Tuấn Hữu cảm khái nói: “Chúng ta đã bước vào thời đại sau lưng một người phụ nữ là một người phụ nữ, sau lưng một người đàn ông là một người đàn ông rã sao? Được rã, hãy để chúng ta nhìn xem âm thanh của thời đại mới: Nghe nhạc mới, đoán nhạc cũ.”

Nghe nhạc mới, đoán nhạc cũ chính là lựa những ca khúc nhạc trẻ đang hot, chọn những đoạn được nhiều người ưa thích nhất, đánh ngược đoạn nhạc đó lại, khảo nghiệm khả năng nghe của khách mời.

Thẩm Thận Nguyên yên tâm rã. Ở phuơng diện âm nhạc, cậu tin chắc La Thiếu mà trả lời không đúng thì chỗ này không ai có thể trả lời đúng.

“Được rã, hãy nghe ca khúc đầu tiên.” Lâm Tuấn Hữu làm tư thế mời.

Âm nhạc chậm rãi vang lên, không ngờ lại rất dễ nghe.

Mã Duy Càn dùng ánh mắt khiêm nhường, ra hiệu cho Lâm Tử Tiêu ấn chuông. Lâm Tử Tiêu vô tội nhún vai. Là một diễn viên chỉ biết có đóng phim, anh ta hoàn toàn có lý do không nghe ra. Mã Duy Càn rã rã, đừng nói là ca khúc của người khác, cho dù có là ca khúc của chính anh ta, bị đảo ngược lại như thế này cũng nhất định không nghe ra.

Chu Thàn và Lương Tĩnh một người thử ghi nhớ đoạn nhạc đó, một người thử hát ngược lại đoạn nhạc đó, có điều rất hiển nhiên, đây là một việc không dễ dàng, đặc biệt là trong tình huống thời gian có hạn như thế này.

La Thiếu Thàn thông thả ấn chuông: “《Mưa rào》, Nhan Túc Ngang.”

Lâm Tuấn Hữu chấn kinh. Đây là thí sinh đàu tiên từ khi trò chơi bắt đàu đến nay, không càn bất cứ sự gợi ý nào đã nhanh chóng giành trả lời, “Không hổ là cha đõ đàu âm nhạc! Quả nhiên là cha đõ đàu, cha đõ đàu chân chính!”

La Thiếu Thân nói: “Ca khúc này là do tôi viết.”

“... Trí nhớ của anh thực quá tốt!” Lâm Tuấn Hữu nói: “Ca khúc tiếp theo.”

...

La Thiếu Thân đáp: “《Liệt diêm như hoa》, Chu Mẫn Lị.”

Ô ô ô, La Thiếu!

Cơn sóng sùng bái trong nội tâm của Thẩm Thận Nguyên gần như đè đổ bờ đê.

Lâm Tuấn Hữu hỏi: “Cũng là do anh viết sao?”

“Ca khúc này quy luật khá đơn giản, thuận hay ngược đàu có chút giống nhau.”

Mã Duy Càn, Lâm Tử Tiêu, Chu Thân, Lương Tĩnh: “...” Bọn họ tại sao không nghe ra giống chỗ nào?!

...

La Thiếu Thân: “Phong Á Luân, , 《Mộng Thiên Sứ》 .”

“...” Lâm Tuấn Hữu đáp: “Chính xác. Bài tiếp theo!”

Tỷ lệ chính xác cao nhất khiến La Thiếu Thân giống như một cỗ máy ghi bàn không biết mệt mỏi, những người khác toàn bộ đàu trở thành người luyện tập, background, phù vân, người phàm đã không có cách nào ngăn cản bước chân La Thiếu Thân tiến về phía trước.

Cuộc thi tài đáng xem nhất nêu là cuộc thi tài đôi bên ngang cơ nhau, thực lực tương đương, không đến giây cuối cùng không biết được kết cục, nhưng dưới tình huống giống như La Thiếu Thàn khoác hào quang của Thượng đế chém giết câu hỏi khiến cả trường quay đều lặng ngắt như tờ.

Lão Mã suýt chút nữa phun ra ngum máu già, ra sức ra hiệu bằng tay với Lâm Tuấn Hữu: Phản chơi thứ ba, phản chơi thứ ba mau!

Lâm Tuấn Hữu nhận được ám thị, sống sượng chuyển đề tài: “Câu tiếp theo... xin hãy chờ đến chương trình lần sau! Biểu hiện xuất sắc của La Thiếu đã cho chúng ta xem mãn nhãn rồi. Được rồi, chúng ta hãy tổng kết một chút điểm số hiện tại...”

Phản thi thứ hai chỉ có điểm của La Thiếu Thàn nhảy từ 20 lên 80, siêu phàm xuất chúng, dẫn đầu thật xa, những người khác đều giữ nguyên điểm số.

“Được rồi, phản chơi cuối cùng của chúng ta cũng là một trò chơi không kém phản hấp dẫn, đó chính là... New Dancing King thế kỷ mà mọi người đều mong chờ!”

Lâm Tuấn Hữu nói xong, như ý nguyện nhìn thấy tất cả khách mời đều một vùng mây sầu sương thảm.

Tuy rằng trước khi đến bọn họ đã biết đại khái bối cảnh của chương trình, nhưng, trải qua hai phản chơi trước, bọn họ có lý do tin tưởng, phản chơi cuối cùng này tuyệt đối không phải chỉ lắc mông mấy cái liền có thể dễ dàng qua cửa.

Lão Mã chịu đựng sự công kích của oán niệm rất ủy khuất. Ba phản chơi này rõ ràng rất công bằng, phản chơi thứ nhất cho diễn viên điểm, phản chơi thứ hai cho La Thiếu và ca sĩ điểm, phản chơi cuối cùng mọi người cùng bị mất mặt, công bằng biết bao! Ai biết được các vị diễn viên lại thể hiện kém đến thế, ai biết được La Thiếu lại siêu phàm như vậy.

“Phản chơi cuối cùng rất đơn giản, yêu cầu mọi người đồng tâm hiệp lực hoàn thành một vở vũ kịch. Quần chúng sẽ cho điểm dựa vào biểu hiện

của mọi người, khách mời có điểm số cao nhất sẽ nhận được phần quà神秘.

Thẩm Thận Nguyên nhòm nhòm trái lại nhòm nhòm phải. Điểm số không phải trọng điểm, bánh bao mù tạt cũng không phải trọng điểm, phần quà神秘 cũng càng không, trọng điểm hiện tại là, bọn họ làm thế nào để đồng tâm hiệp lực? Cũng may, cậu là MC khách mời, không cần phải xuống diễn, nếu không thì...

“Vai diễn có 6, thế nên, cậu lại phải cho thuê rạp.” Lâm Tuấn Hữu vỗ vỗ vai cậu.

Thẩm Thận Nguyên: “...” Thật đúng là sợ cái gì vớ phải cái đó

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 118: Vũ Kịch (Thượng)

Dịch: Phong Bụi

Bụi: Sorry mọi người, Lâm Tử Khiếu chứ không phải Lâm Tử Tiêu, Bụi mới kiểm tra lại tên Hán Việt mới biết nhầm.

Chu Thần nghi hoặc hỏi: “Quần chúng khán giả mà anh nói ở đâu?”

“Hiện tại? Chắc là các nơi trên toàn quốc.” Lâm Tuấn Hữu cười chỉ vào máy quay phim, “Ý tôi là quần chúng khán giả ngã trước màn hình TV có thể thông qua gọi điện hoặc đăng nhập trang web bỏ phiếu lựa chọn diễn viên mà họ cho rằng diễn hay nhất. Số điện thoại và trang web là...” Tay của anh ta hơi hơi một chút, nơi hơi qua lúc chẽ tác hậu kỳ sẽ có chữ được đánh lên.

Mã Duy Càn tự cho rằng nắm được trọng điểm, hỏi: “Cho nên, chỉ có người diễn hay nhất được nhận phần thưởng, người có số điểm thấp nhất không bị phạt phải không?”

“Gửi một phần ăn kèm nước chanh cùng bánh bao mù tạt qua à? Tôi sợ bưu kiện sẽ bị rơi mất.”

Nhin thấy nụ cười của Lâm Tuấn Hữu, Mã Duy Càn mới ý thức được bản thân vừa hỏi một câu hỏi ngược đến mức nào.

Lâm Tuấn Hữu nhìn ra sự gượng gạo của cậu ta, chuyển đề tài: “Được rồi, chúng ta hãy cùng tiến vào phần chơi tiếp theo.”

Phần chơi thứ ba là vũ kịch, cho nên trường quay phải bố trí lại từ đầu, các nghệ sĩ có mặt tại trường quay đều được nghỉ ngơi một lúc. Thời gian nghỉ ngơi này đối với Thẩm Thận Nguyên mà nói hết sức dư thừa. Nếu

như có thể, cậu thà đứng cùng với La Thiếu Thành, cho dù không nói gì cũng được. Nhưng tình huống hiện thực là bọn họ không thể không mỗi người một ngả.

Tù Húc đi qua, nhỏ giọng nói với Thẩm Thận Nguyên: “Vừa rồi Tổng giám đốc Lỗ gọi điện qua.” Lúc Thẩm Thận Nguyên quay chương trình, điện thoại liền đưa cho anh giữ hộ.

Lưng Thẩm Thận Nguyên lập tức thẳng tắp: “Có chuyện gì?”

“Không biết. Tôi nói với ông ấy là cậu sẽ gọi điện lại.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Tuy rằng nói thế này không hay lắm, nhưng mà tôi thực sự hy vọng lúc điện thoại gọi đến chỗ ông ta có bom hẹn giờ ứng tiếng phát nổ.”

“Không, nói vậy hay đó.” Tù Húc dùng ánh mắt chân thành nói với cậu, anh ta không phải đang nói ngược.

Thẩm Thận Nguyên: “...” Tù Húc được chọn làm nằm vùng nhất định là do người ta nhìn thấy rằng anh ta có tài năng thiên bẩm có thể nhanh chóng hòa mình với xã hội đen phải không?

Tù Húc nói: “Cậu từng nghe qua cái tên Trang Tranh chưa?”

“Nghe qua mấy lần.” Sự việc của đám người La Khải Tùng, Mục Tất Tín hoàn toàn có thể tổng kết là một thảm án liên hoàn được dễn phát sau khi một ông trùm xã hội đen bị nằm vùng bắn chết.

“Tôi từng nghĩ không dưới một lần, nếu như hắn ta chết trong tay mình thì hay biết bao. Giống như cậu nói đó, có người đặt bom hẹn giờ trong nhà ông ta, sau đó gọi điện thoại cho ông ta...”

Thẩm Thận Nguyên thấy khuôn mặt anh khó giấu vẻ ưu thương, không nhịn được an ủi: “Cho dù thế nào thì, hắn ta cũng đã chết rồi.”

Tù Húc cười cười lấy lệ, đưa điện thoại cho cậu: “Gọi điện đi.”

Thẩm Thận Nguyên gật gật đìu, cầm điện thoại đi đến một góc, gọi vào số của Lỗ Thụy Dương.

Lỗ Thụy Dương nhận điện rất nhanh, dường như đang đợi điện thoại của cậu vậy. Nhưng tốc độ nhận điện thoại như vậy không khiến Thẩm Thận Nguyên cảm thấy thụ sủng, mà cảm thấy hết hồn, nhưng đi đâu khiến cậu thực sự hết hồn vẫn còn ở đằng sau.

“Tôi đang ở đài truyền hình BLX.” Lỗ Thụy Dương nói.

Thẩm Thận Nguyên suýt chút nữa buột miệng: “Ông đến làm cái gì”, cũng may lý trí đã kịp bít mồm cậu lại. “Khéo ghê ta.”

“Đúng vậy, tôi và Giám đốc đài nói chuyện mới phát hiện ra hôm nay cậu cũng có chương trình ở đây.” Lỗ Thụy Dương nói “Hơn nữa, La Thiếu Thàn cũng có mặt.”

Thàn kinh Thẩm Thận Nguyên lập tức căng ra. Tâm tình cảm thấy ngọt ngào vì lén lút đưa đẩy với La Thiếu vừa rồi lập tức chuyển thành sợ hãi. Có thể Mã Duy Càn, Lâm Tử Khiếu, Chu Thàn bọn họ trong lúc bận rộn không chú ý đến những biểu hiện không bình thường giữa cậu và La Thiếu, nhưng bọn họ đang ghi hình chương trình giải trí, mỗi một động tác mỗi một ánh mắt đều bị máy quay thu lại rất chuẩn xác. Cậu hoàn toàn không nắm chắc được hình ảnh của mình trong máy quay.

Phải làm thế nào đây?

Ánh mắt của cậu rất nhanh liền lướt qua Từ Húc, rồi xuống bóng dáng La Thiếu Thàn đang nói chuyện với Lương Tĩnh ở gần đó.

Giữa những người yêu nhau vẫn luôn có một sự cảm ứng mà các nhà khoa học không thể giải thích nổi. La Thiếu Thàn vốn quay lưng lại với Thẩm Thận Nguyên, đang nói chuyện chợt quay đìu lại, nhìn về phía Thẩm Thận Nguyên.

Thời gian ánh mắt hai người tiếp xúc không lâu, La Thiếu Thàn nhìn một chút rồi lại quay lại, thản nhiên như thể chẳng có gì đáng nhìn. Thể

nhưng đối với Thẩm Thận Nguyên mà nói, thế đã là đủ rồi, đủ để cậu tĩnh tâm lại, tự đưa ra phản ứng phù hợp nhất lúc này.

“Đúng vậy.” Thẩm Thận Nguyên sau khi im lặng một lúc lâu mới trả lời, giọng nói hơi hơi run.

Lỗ Thụy Dương trầm giọng hỏi: “Cậu vẫn ổn chứ?”

“Ôn.” Thẩm Thận Nguyên cảm thấy Lâm Tử Khiếu đang nhìn qua, nhanh chóng quay người đi, không muốn để anh ta nhìn thấy biểu cảm bình thản không phù hợp với giọng điệu thương tâm nghiêm trọng của mình.

Lỗ Thụy Dương thở dài, đây là kiểu thở dài như thể sự đau lòng của trưởng bối dành cho vẫn bối. Nếu như không biết rõ ông ta là người như thế nào, Thẩm Thận Nguyên có thể nói là có chút cảm động.

“Tôi thứ Bảy này đến nhà tôi nhé.”

Thẩm Thận Nguyên: “...” Vừa mới gặp phải quy tắc ngầm, cậu không thể không nghĩ sâu xa hơn một chút.

“Là lễ mừng thọ của mẹ tôi.”

Thẩm Thận Nguyên: “...” Tư liệu bối cảnh của Lỗ Thụy Dương trước khi Thẩm Thận Nguyên nằm vùng đã học thuộc nằm lòng, cho nên đương nhiên biết mẹ của ông ta là Chủ tịch Hội đồng quản trị hiện tại của tập đoàn TH. Sinh nhật bà ta theo lý mà nói nên mời giai cấp nhà giàu, thương gia, chính trị viên mới đúng, tìm cậu làm gì? Chẳng lẽ làm quà sinh nhật?

Lỗ Thụy Dương không nhận được câu trả lời trong dữ liệu, không khỏi có chút sốt ruột, hỏi: “Hôm đó cậu không rảnh sao?”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Tôi đang nghĩ xem nên tặng quà gì.”

“Gia mẫu thích hoa, cậu mua một bó hoa đến là được rồi.” Lỗ Thụy Dương nói, “Thiệp mời chúc nữa tôi sẽ cho thư ký gửi cho cậu.”

“Một bó hoa có giản dị quá không?”

“Tâm lòng là quan trọng nhất.”

“Hay là tôi mua hai bó nhé?”

“...Gia mẫu nhất định sẽ rất vui.”

Gác điện thoại, Thẩm Thận Nguyên bắt đầu đau đầu nên mua hoa gì.

Tù Húc lân la lại gần hỏi: “Chuyện gì thê?”

“Ông ta mời tôi thứ Bảy này đến mừng thọ mẹ ông ta ở nhà riêng.”

Tù Húc nhướn mày nói: “Túi tiền của cậu phải nhỏ máu rã.”

“Ông ta nói tặng hoa là được rã.”

“Được thôi, một bó hoa cúc. Nếu như giữ gìn tốt, thanh minh năm sau ông ta thăm mộ không cần phải mua nữa.”

“Hơ, là mẹ của ông ta, không phải tặng ông ta.”

Tù Húc cười cười, ăn nói lập lò: “Cam Thái là Chủ tịch Hội đồng quản trị của tập đoàn TH, cậu cảm thấy bà ta có thể là bà lão được nuôi trong khuê phòng không hiểu thế sự sao?”

Nghe anh ta nói thế, trong đầu Thẩm Thận Nguyên hiện lên hình ảnh Lỗ Thụy Dương và Lỗ Thụy Dương phiên bản bà lão, lập tức rùng mình.

“Thời gian sắp hết, mời mọi người trở về vị trí của mình!” Lão Mã vỗ tay mời mọi người quay trở về

Lâm Tuấn Hữu trở lại quầy, vẫy vẫy tay với Thẩm Thận Nguyên, đợi cậu đến gần mới nói: “Tôi nghĩ ra một màn mở đầu cực kỳ tuyệt.”

Thẩm Thận Nguyên nghi hoặc nhìn anh ta.

Lâm Tuấn Hữu ghé lại bên tai cậu thì thầm thế này thế kia thế này thế kia.

“...” Thẩm Thận Nguyên trấn định lắc đầu, “Không được, kỹ thuật của tôi không qua cửa đâu, không làm được động tác có độ khó cao đến thế đâu.”

Lâm Tuấn Hữu cảm thấy sau khi Thẩm Thận Nguyên nghe mình nói xong nếu như khoe miệng không run run một cách khả nghi thì nhất định sẽ đáng tin hơn nhiều, “Chỉ là mặt đối mặt lắc mông hai cái, rồi quay người, lưng đối lưng lắc mông hai cái, cuối cùng dùng mông đẩy đối phương ra thôi mà. Rất đơn giản...”

Nếu là trước kia, Thẩm Thận Nguyên nhất định sẽ đồng ý ngay cách mở màn làm tan bã khói không khí gượng gạo này, thế nhưng hiện tại, cậu liếc trộm La Thiếu Thành một cái, có chút không chắc chắn làm như vậy có làm lung lay hình tượng của mình trong lòng đối phương hay không. “Tôi thuộc phái thần tượng.” Cậu tìm một lý do không thành lý do.

“Khéo thay, tôi cũng vậy.” Lâm Tuấn Hữu bắt tay với cậu, “Làm đi, tin tôi đi, sau khi cậu làm thế, fan hâm mộ nhất định sẽ càng thích cậu hơn.”

“Tại sao?”

“Lực eo khỏe!”

“...”

Cuối cùng, vẫn mở màn bằng cách đó.

Do Thẩm Thận Nguyên thực hiện quá hàm súc, cho nên cuối cùng khi hai bên lưng đối lưng cùng đẩy, cậu bị đẩy văng đi.

Lâm Tuấn Hữu ngây ra một lát, rất nhanh liền tiếp lời: “Hoan nghênh trở lại với “Khoái lạc vạn phân tuyển”, tôi là MC Lâm Tuấn Hữu, người vừa nãy lướt qua màn hình chính là MC khách mời hôm nay Thẩm Thận Nguyên. Phản chơi tiếp theo chính là phản chơi được vạn chúng mong đợi,

vạn chúng quan tâm... New Dancing King thế kỷ! Ai sẽ là Vua nhảy mới của thế kỷ? Điều này cần mỗi một người xem trước màn hình TV quyết định! Chúng ta trước tiên hãy rút đầm mục của hôm nay. Lady first, mời Chu Thanh và Lương Tịnh. Tuy rằng các cô sẽ vươn hai tay ra, nhưng xin các cô hãy nắm chặt một tờ giấy. Nào xin mời!"

Chu Thanh dứt khoát nhường cơ hội cho Lương Tịnh, Lương Tịnh rút từ trong hộp ra một tờ giấy đưa cho Lâm Tuấn Hữu.

Lâm Tuấn Hữu cười mở tờ giấy ra: "Sẽ là câu chuyện nào đây? Ô, thật đúng là một món quà lớn! Tuyệt đối là một món quà lớn! "Nước mắt đàn ông" chính là bộ phim tôi thích nhất, không gì hơn được! Tôi đãn chương trình lâu như vậy, tấm giấy này lần đầu tiên được rút." Rút được "Nước mắt đàn ông" bắt đầu khiến anh ta nói năng lộn rã, "Tiếp theo mỗi một người đều phải rút một lần," Anh ta nhận lấy thùng giấy mà trợ lý biên đạo đưa cho, "Quyết định vai diễn của mình, sau đó có 15 phút chuẩn bị."

"Nước mắt đàn ông" là bộ phim do Liên Giác Tu đạo diễn, Nhan Túc Ngang và Trương Giai Giai làm diễn viên chính, là TV show lớn duy nhất của Tầng Bạch, sau khi lên sóng đã mang đến tiếng vang không nhỏ. Bộ phim này Thẩm Thận Nguyên đương nhiên xem qua không dưới một lần, cho nên cậu rất tự tin với vai diễn của mình, nhưng, kết quả rút thăm vai diễn khiến cậu có chút gục ngã.

Thiệu Chấn Kỳ (Nhan Túc Ngang) – Lâm Tử Khiếu

Miêu Ưu (Trương Giai Giai) – Thẩm Thận Nguyên.

Thang Long (Trần Đức Chương) – La Thiếu Thanh.

Đặng Tiêu Tiêu (Đàm Phỉ) – Mã Duy Càn.

Bạch Thụy Địch (Tầng Bạch) – Chu Thanh.

Thượng cấp của Thiệu Chấn Kỳ (người nào đó) – Lương Tịnh.

...

Trong bộ phim, Thiệu Chấn Kỳ và Miêu Ưu là một đôi, mà Thang Long, Đặng Tiêu Tiêu và Bạch Thụy Dịch là tình tay ba, Lương Tịnh tiếp tục quán triệt sứ mệnh người qua đường A.

Lời tác giả: Giới thiệu tóm tắt nội dung “Nước mắt đàn ông”:

Vai diễn Nhan Túc Ngang đóng trong phim tên là Thiệu Chấn Kỳ, là một cảnh sát bình thường, trong một lần đối đầu với băng cướp ngân hàng, anh ta bị bọn cướp bắt làm con tin. Trong thời gian làm con tin, anh ta quen biết thủ lĩnh của bọn cướp – Thang Long, vai nam chính thứ hai do Trần Đức Chương thủ vai. Thang Long cảm thấy anh quá mức chính trực, quyết định chơi một trò chơi với anh. Hắn đã thả Thiệu Chấn Kỳ.

Nhưng khi Thiệu Chấn Kỳ trở về nhà mới biết rằng, bản thân đã trở thành đồng đảng của Thang Long, hơn nữa sắp phải đối mặt với vận mệnh bị khởi tố. Thang Long nói với anh, đây chính là bắt đầu của trò chơi, nếu như anh hối hận muốn kêu dừng, bắt buộc phải đánh hàng, trở thành đồng đảng thực sự của hắn.

Thiệu Chấn Kỳ lựa chọn trung thành với bản thân. Anh ta tìm một nữ luật sư tuổi trẻ đã nổi danh trong giới chính trị pháp luật – Miêu Ưu do Trương Giai Giai thủ vai, biện hộ cho anh. Miêu Ưu cho rằng đây là một cơ hội tốt để danh tiếng của mình lần nữa vang dội, thế là nhận vụ án.

Nhưng chứng cứ càng lúc càng bất lợi cho Thiệu Chấn Kỳ. Lúc này Thang Long gọi điện đến nói với anh, hắn sắp bắt cóc triệu phú trẻ tuổi của thành phố Bạch Thụy Dịch, nếu như anh có thể giúp hắn thì hắn sẽ trả lại trong sạch cho anh. Thiệu Chấn Kỳ quyết định tương kế tựu kế.

Thang Long câu dẫn vị hôn thê của Bạch Thụy Dịch – Đặng Tiêu Tiêu do Đàm Phì thủ vai, cô ta lấy cớ tổ chức một bữa tiệc sinh nhật đặc biệt cho Bạch Thụy Dịch, bảo y đuối vệ sĩ đi hết. Bạch Thụy Dịch mắc mưu, bị Thang Long bắt cóc. Thiệu Chấn Kỳ giải thoát cho Bạch Thụy Dịch vào thời khắc quan trọng, Thang Long bị bắt chết. Nhưng vẫn không có bất cứ chứng cứ nào chứng minh cho sự trong sạch của Thiệu Chấn Kỳ, ngược lại

khiến phía cảnh sát ngộ nhận rằng anh cùng Thang Long hợp tác bắt cóc Bạch Thụy Địch.

Cuối cùng, Thiệu Chấn Kỳ bị phán tù chung thân.

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 119: Vũ Kịch (Trung)

Dịch: Phong Bụi

Cầm bản danh sách đó, mặt Lâm Tử Khiếu lập tức đen lại.

Thẩm Thận Nguyên thầm thở dài, người nên đen mặt rõ ràng là cậu. Nếu như cậu không nhớ lầm thì rõ ràng là Miêu Ưu mà Trương Giai Giai đóng có tình cảm với Thiệu Chấn Kỳ do Nhan Túc Ngang đóng.

Lâm Tuấn Hữu giảng giải xong nội dung đại khái của bộ phim, vội vàng nhường vị trí chủ tuyến lại, đang định an toàn rút lui, lại phát hiện ra tất cả khách mời đều đang ngây ra nhìn giấy, trong lòng chợt trầm xuống, thúc giục: “Rất đơn giản, chính là dùng tư thế nhảy múa để thể hiện sự tác động qua lại giữa các vai diễn là được. Chủ tuyến chính là Thang Long, chính là La Thiếu cướp ngân hàng, dùng tư thế nhảy múa để thể hiện...”

Thẩm Thận Nguyên tưởng tượng ra cảnh La Thiếu Thân vừa nhảy nhót vừa cướp ngân hàng... Quá khủng bố rã!

Lâm Tuấn Hữu dường như cũng cảm thấy cảnh tượng đó rất khó để tưởng tượng, sau khi hàm hồ lướt qua, lại nói: “Vai diễn của Tử Khiếu phải ngăn anh ta lại, hai người hỗn động qua lại một chút, La Thiếu lui xuống. Sau đó cô giáo Lương Tịnh thể hiện dáng vẻ không tin tưởng Tử Khiếu, coi cậu ta là cảnh sát đen. Tử Khiếu không còn đường nào để đi, đi tìm Thận Nguyên, hai người có thể nhảy hơi mờ ám một chút, nhảy một đoạn Waltz thế nào?”

Thẩm Thận Nguyên thành thực hỏi: “Nhảy thế nào?”

“Nói đơn giản chính là ôm lấy nhau cùng quay vòng vòng.” Lâm Tuấn Hữu thấy không có ai đáp lời, tự mình nói tiếp: “Sau đó La Thiếu dẫn dụ

Mã Duy Càn, sau đó Mã Duy Càn phản bội Chu Thần, sau đó mọi người cùng lên sàn nhảy, Tử Khiết sẽ kết thúc... Thế nào? Có vấn đề gì không?" Kỳ thực vốn là nêu biểu hiện tì mỉ một chút, nhưng thấy bộ dáng không hứng thú của mọi người, anh ta thức thời đơn giản hóa, đơn giản hóa hơn nữa.

“...”

Chỗ nào cũng có vấn đề

Cho dù các khách mời tại trường quay trước đây và tương lai có khúc mắc gì với nhau thì ở giờ phút này, trong đầu bọn họ đều cùng chung một suy nghĩ.

Lâm Tuấn Hữu râu ria, chạy xuống bục hỏi lão Mã: “Anh có giải thích với họ chưa?”

Lão Mã râu ria, “Lúc trước không phải là khách quen thì cũng là khách thường xuyên của chương trình giải trí, căn bản không cần giải thích. Tôi quên mất hôm nay khách mời toàn là nghệ sĩ lớn.” Bát quái tiểu tử và tổ hợp Ái WE không tham gia được khiến ông ta loạn hết cả lên, cho nên mới quên mất việc quan trọng như vậy. Mà khách mời rõ ràng cũng không ngờ trò chơi “Khoái lạc vạn phán tuyếng” độ khó lại cao như vậy.

“...Tiết mục này của chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ bị bỏ mất thôi.”
Lâm Tuấn Hữu cảm thán.

Lão Mã rót nước mắt, “Đừng nói như vậy! Nói rã sẽ ứng nghiệm đó!”

Lâm Tuấn Hữu thở dài, quay đầu đi lên bục, phát hiện đám nghệ sĩ lớn đó bất kể có tình nguyện hay không cũng đều tự mình nghiền ngẫm tập tành, chỉ là nghiền ngẫm rất riêng lẻ, ngoại trừ Chu Thần và Lương Tĩnh chủ động chạy đến bên cạnh Thẩm Thận Nguyên ra thì những người khác đều mạnh ai nấy làm.

“Anh thấy nên làm thế nào?” Chu Thần hỏi Thẩm Thận Nguyên.

Thẩm Thận Nguyên chau mày suy nghĩ đáp: “Lắc mông vậy.”

Chu Thần kéo lấy tay cậu: “Để tôi dạy anh vậy.”

“Dạy cái gì?”

“Waltz chứ gì nữa.” Chu Thần tư thế sẵn sàng.

Lương Tĩnh dù sao cũng đã ăn cơm hơn 40 năm, thấy ánh mắt Chu Thần nhìn Thẩm Thận Nguyên liền biết cô đang nghĩ gì, cực kỳ biết ý đi ra chỗ khác, để cho hai người một thế giới riêng. Sân khấu rộng như vậy, động tĩnh bên này đương nhiên cũng khiến những người khác chú ý. Mã Duy Càn chỉ liếc mắt một cái, liền tiếp tục chuyên chú vào vai diễn của mình. Lâm Tử Khiếu lại tỏ ra chê giêu, cố ý xoay người đi, đưa lưng về phía họ, ra vẻ không thèm nhìn.

La Thiếu Thần nhìn thẳng về phía Thẩm Thận Nguyên và Chu Thần, vẻ mặt không biểu lộ cảm xúc, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng đều không gợn sóng, như thể đang ngây người.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Lâm Tuấn Hữu chạy lên sân khấu, hỏi: “Chuẩn bị xong chưa?”

Mã Duy Càn cười khổ đáp: “Anh cho tôi 10 ngày tôi cũng không dám nói đã chuẩn bị xong, nói gì đến 10 phút.”

“Nói chính xác là 15 phút. Với hình thế trận địa của chúng ta, nếu như thực sự chuẩn bị 10 phút, tin chắc rằng không thể nào qua cửa. Cho nên, quan trọng chúng khán giả hẳn đã rất hài lòng rồi, mọi người không cần tạo áp lực quá lớn cho bản thân. Chỉ cần ra sức lắc lento, quẩy lento là được rồi! Nào, âm nhạc!”

Cho dù suy nghĩ trong lòng mỗi một khách mời đều là lần sau cho dù tổ giải trí có cho bao nhiêu tiền cũng tuyệt đối không lên tiết mục này, thế nhưng khi âm nhạc chậm rãi nổi lên, người nào người nấy cũng đều tự giác lùi vào cánh gà, đồng thời thầm suy nghĩ bước nhảy trong đầu.

Người đầu tiên xuất hiện là La Thiếu Thần. Áp lực trên vai anh không cần nói cũng biết, bởi vì ai cũng đều không biết được khả năng vũ đạo của người khác thế nào, càng không biết được vở vũ kịch này sẽ nhảy thành bộ dạng gì, tất cả mọi thứ đều dựa vào sự phát huy ngẫu hứng và may mắn, quá hoảng loạn sẽ không được.

Thẩm Thận Nguyên tập trung toàn bộ chú ý vào bóng lưng La Thiếu Thần. Về phương diện âm nhạc, La Thiếu không gì không thể, cho nên nhảy múa hẳn là... cũng được phải không?

La Thiếu Thần hoàn toàn không đắn đo nghiêng như người ta tưởng tượng, chỉ đi vào giữa trung tâm sân khấu một cách bình thường. Nhưng mỗi một bước đi của anh đều dựa theo tiết tấu, như thể người mẫu đi trên sàn biểu diễn thời trang vậy, không hề đột ngột. Khi đến giữa sân khấu, tay trái anh tạo hình cây súng, tay phải làm động tác đếm tiền, sau đó ngừng lại, mắt nhìn về phía Lâm Tử Khiếu.

Lâm Tử Khiếu không cần Lâm Tuấn Hữu vẫy tay, nhanh chóng xông ra, chạy quanh La Thiếu Thần.

Những người khác: “...” Cái kiểu chạy quanh cột này chính là tác động qua lại giữa hai người sao?

La Thiếu Thần đút tay trở lại túi áo, đợi anh ta ngừng lại, lạnh lùng nhìn anh ta một cái, xuống sân khấu.

Tiếp theo là Lương Tĩnh lên sàn.

Cô vừa lên sàn, vở vũ kịch cuối cùng cũng có dáng vẻ của vũ đạo. Chỉ thấy cô hai tay ưu mỹ đưa qua đưa lại, như mây trôi nước chảy, cực kỳ đẹp mắt.

Chỉ là...

Đây là đang hoài nghi Lâm Tử Khiếu sao? Đây là quả trách Lâm Tử Khiếu sao? Đây dường như đang coi Lâm Tử Khiếu như đóa hoa, coi bản thân là cỏ dại, ra sức nhảy múa bên anh ta thì đúng hơn?

Những người khác trầm mặc.

Lương Tĩnh nhảy một đoạn rầm đi xuống, đến lượt Thẩm Thận Nguyên. Cậu ngửa đầu lên, nhẹ nhàng hít một hơi, sau đó bắt đầu đi catwalk như người mẫu nữ. Cậu dù sao cũng xuất thân là người mẫu, số lần nhìn người mẫu đi show nào không đếm xuể, tuy rằng chưa luyện qua, nhưng đi cũng ra dáng.

Lâm Tử Khiếu bị làm ngoặt trên sàn một lúc lâu còn chưa kịp thở phào một cái, lại giống như con nhím săn sàng chờ lệnh. Anh ta căng thẳng nhìn Thẩm Thận Nguyên chăm chăm, quan sát hành động của cậu, lặng lẽ suy tính hành động tiếp theo của mình.

Thẩm Thận Nguyên đột nhiên vươn tay ra với anh ta.

Lâm Tử Khiếu do dự một chút, cũng đưa tay ra.

Thẩm Thận Nguyên nắm lấy tay của anh ta, sau đó bắt đầu đưa đẩy cánh tay...

Đưa trái, đưa phải, đưa trái, đưa phải...

Những người khác vốn đã nhịn một lúc lâu cuối cùng nhịn không nổi nữa, đều lộ ra vẻ 囧.

Lâm Tuấn Hữu nhịn không được che mắt lại. Sau khi kết thúc tiết mục, anh ta nhất định bóp cổ biên đạo bắt ông ta xóa ngay đoạn mình đề nghị nhảy Waltz đi!

Người cảm thấy giày vò nhất trong trường quay chính là Lâm Tử Khiếu, nếu như anh ta có thể biến thân thành người khổng lồ màu xanh thì nhất định anh ta sẽ ném cái tên ngu ngốc trước mặt này đi xa! Đi đâu đáng ghét nhất là, bởi vì anh ta và Thẩm Thận Nguyên đứng đối diện nhau, cho nên toàn bộ máy quay trong trường quay đều nhắm chuẩn vào mặt của anh ta, mặt của anh ta!

Cuối cùng, một cái máy quay chầm chầm vươn đến, định thu lại biểu cảm của Thẩm Thận Nguyên. Lâm Tử Khiếu còn chưa kịp vui mừng, Thẩm Thận Nguyên đưa qua đưa lại mệt rã, buông cánh tay của anh ta ra, đi mất.

Lâm Tử Khiếu: “...” Chẳng trách từ khi Giải trí LB cảm thấy hứng thú với Thẩm Thận Nguyên, anh ta đã vô duyên vô cớ ghét cậu. Dự cảm thực là chuẩn xác!

Đoạn về Lâm Tử Khiếu tạm thời kết thúc, La Thiếu Thần và Mã Duy Càn lên sàn.

Tuy rằng lúc trước bọn có tiếp xúc qua, nhưng trung gian xảy ra quá nhiều việc, dẫn đến việc Mã Duy Càn vừa nhìn thấy La Thiếu Thần trong lòng liền nảy ra một cảm xúc như thể chột dạ.

La Thiếu Thần ngược lại rất thản nhiên, đi theo tiết tấu lên sàn, sau đó ngoắc ngón tay với cậu ta, không hề mang theo chút khiêu khích nào, hoàn toàn là thái độ đối đãi với thú cưng nhà mình.

Mã Duy Càn nghẹn khuất dựa vào gân anh, lắc lắc mình, làm ra dáng vẻ yếu điệu dựa dẫm. Có điều không đợi cậu ta đứng vững, La Thiếu Thần đã quay đầu đi mất, qua loa một cách cực kỳ quang minh chính đại.

Mã Duy Càn còn chưa kịp cảm khái, Chu Thần đã nhanh chóng đi lên.

Nói thực, hôm nay trước khi đến, trong lòng cô mong đợi rất nhiều. Từ khi Thẩm Thận Nguyên nằm viện, hoạt động cá nhân gân như ngừng trệ, tất nhiên không có cơ hội đụng mặt, khó khăn lắm mới đợi được đến lúc Thẩm Thận Nguyên tái xuất giang hồ, cô vốn tưởng rằng giữa hai người sẽ có chút chuyện để nói. Ví dụ như anh nghĩ thế nào về việc cô nhận phỏng vấn lần đó, thế nhưng Thẩm Thận Nguyên dường như chẳng chú ý chút nào đến tâm tình và suy nghĩ của cô, thậm chí tư tưởng còn có chút không tập trung.

Mang theo chút tâm lý nhõng nhẽo của thiếu nữ, cô cố ý dựa thật sát vào Mã Duy Càn, thậm chí nhảy sát người.

Mã Duy Càn càng căng thẳng hơn. Cậu ta hoàn toàn không biết Chu Thanh vòng qua vòng lại bên mình là tính làm cái gì, chỉ có thể lắc lư theo.

...

Nếu như bọn họ nhớ không nhầm thì vai Chu Thanh diễn là vai của Tần Bạch thì phải? Một công tử nhà giàu đơn thuần? Tại sao Chu Thanh diễn lại giống như một lăng tử tình thường xuyên ra vào hộp đêm vậy?

Lâm Tuấn Hữu tuyệt vọng rã. Anh ta thậm chí hy vọng dùng phổi âm hậu kỳ thay đổi tên của bộ điện ảnh này, dù sao sửa hay không cũng sẽ chẳng có người nhận ra được.

Ba người nhảy xong, cuối cùng đến thời khắc quan trọng được kỳ vọng bấy lâu.

Lâm Tuấn Hữu điệu chỉnh cảm xúc, chuẩn bị kết thúc, thế nhưng khi anh ta nhìn rõ các khách mời đang làm gì trên sàn, liền nhẹ nhàng không được sụp đổ.

Chúng khách mời vì muốn dùng người khác chắn cho mình nên đã xếp thành một hàng dọc, mà trong bọn họ người nhảy múa ra dáng nhất là Lương Tịnh đơn độc bị đẩy lên trước nhất.

Lão Mã trong lúc cấp bách lại trở nên thông minh, viết trên bảng trắng: Múa Quan Âm nghìn tay thế nào?

Tâm mắt khách mời vốn nhìn thẳng về phía trước lập tức nhìn đi chỗ khác, hoàn toàn làm lơ tập thể.

Cuối cùng, Lâm Tử Khiếu vào vai nam chính bị đẩy ra diễn ending. Đến nước này, anh ta đã để mặc cho may rủi rã, không đợi những người khác đi ra, trực tiếp nửa quỳ trên sàn, dùng hai cánh tay ôm lấy người, chán nản quay đầu đi. Anh ta dù sao cũng là diễn viên, biểu cảm chán nản diễn vẫn cực kỳ chuẩn.

Lâm Tuấn Hữu không đợi nhạc dừng đã chạy lên sân khấu làm công tác kết thúc. Có điệu kết thúc thì kết thúc, anh ta vẫn không quên cho người có điểm số thấp nhất ăn bánh bao mù tạt cùng nước chanh. Đáng thương cho Mã Duy Càn và Lương Tĩnh vừa thở được một hơi, đã bị bánh bao mù tạt trực tiếp ép cho “khóc”.

Khi lão Mã hô kết thúc, tất cả mọi người trong trường quay đều thở phào nhẹ nhõm.

Nếu như tiếng lòng có thể nghe được bằng tai thì câu nói được nói nhiều nhất của mọi người trong trường quay nhất định là: cuối cùng cũng coi như sống sót rã!

Là một vở vũ kịch được biên tập vặt vẹo, không biết nên gọi tên như thế nào nhất, biên đạo vĩ đại lão Mã cũng đã vắt óc nghĩ ra được một phương án, từ bỏ phương án chọn những tư thế nhảy đẹp nhất trong những tư thế nhảy không đặc sắc, chuyển thành giấu đi tên của vở vũ kịch, để cho quần chúng đoán xem các khách mời đang diễn gì. Hơn nữa khán giả đoán trúng sẽ có thưởng lớn, thực sự là phần thưởng lớn, bởi vì toàn bộ các nhân viên công tác bao gồm cả MC và biên đạo đều không cảm thấy sẽ có người thắc thông qua quảng đại đến vậy.

Thế là, diễn đàn Biển rộng trời cao liền bùng nổ.

Có hai phương diện mà bọn họ quan tâm. Thứ nhất là khách mời nhảy cái gì? Căn cứ vào việc tiếp thu ý kiến hữu ích của chúng dân mạng, tổng cộng tổng kết được 6 tuyển rõ ràng nhất, trong đó nổi bật nhất chính là La Thiếu Thành, bởi vì tư thế một tay cầm súng một tay đếm tiền của anh cực kỳ có tính hình tượng. Tuyển thứ hai chính là Lâm Tử Khiếu chạy vòng quanh La Thiếu Thành. Tuyển thứ ba chính là Lương Tĩnh vòng quanh Lâm Tử Khiếu nhảy a nhảy. Tuyển thứ tư là Thẩm Thận Nguyên kéo tay Lâm Tử Khiếu lắc a lắc. Tuyển cuối cùng chính là động tác Lâm Tử Khiếu nửa quỳ ôm ngực.

Đáp án vô cùng phong phú, nhưng một tuyển tư tưởng có tàn số xuất hiện cao nhất chính là...

Cái thứ quý gì thê!

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 120: Vũ Kịch (Hạ)

Dịch: Phong Bụi

Điểm thứ hai chính là tác động qua lại giữa các khách mời. Các trò chơi của “Khoái lạc vạn phàn tuyến” nổi tiếng ác man, cho nên quan chúng khán giả xem chương trình ngoại trừ khảo nghiệm IQ của mình ra thì thuận tiện còn có thể thưởng thức vẻ chật vật của khách mời, thế nhưng trọng điểm kỳ này lại hoàn toàn thay đổi!

Nếu như tổng kết suy nghĩ của dân mạng, một thread tên là “Thực lòng không muốn gào thét” có thể giải đáp tất cả...

MC và khách mời kỳ này rốt cuộc là làm sao vậy? Làm sao vậy?

Tại sao Thẩm Thận Nguyên thân là MC khách mời lại có thể trả lời hộ La Thiếu Thàn? Làm bùa tráng trợn như vậy thực sự có thể sao?

Tại sao Mã Duy Càn và Lâm Tử Khiếu trong quá trình trả lời một mực thì thầm vào tai nhau, nếu như thực sự có nỗi vấn đề cần thảo luận như vậy thì thôi đi, thế nhưng mỗi lần thì thầm nhỏ to xong cũng chẳng thấy các anh trả lời câu hỏi! Chẳng lẽ các anh đơn thuần chỉ là muốn ngửi thử tai của đối phương có mùi gì hay sao?

Tại sao Chu Thàn và Lương Tĩnh mỗi lần đều dính chặt với nhau? Bạn trai lý tưởng của Chu Thàn không phải là Thẩm Thận Nguyên sao? Chẳng lẽ là vì Thẩm Thận Nguyên bị La Thiếu Thàn giành mất rồi?

Tại sao vũ kịch phàn cuối diễn lại lừa đảo như vậy? Lâm Tử Khiếu và Thẩm Thận Nguyên tay kéo tay là định làm cái gì? Tình sư huynh đệ của Kiều Dĩ Hàng và Thẩm Thận Nguyên sâu đậm thì công nhận, chẳng lẽ vì

Thẩm Thận Nguyên thay đổi ông chủ, cho nên đổi tượng tình sư huynh đệ sâu đậm cũng thay đổi luôn sao?

Còn nữa tại sao La Thiếu Thàn ngoắc ngoắc ngón tay với Mã Duy Càn, Mã Duy Càn liền lon ta lon ton chạy đến. Chẳng lẽ là để mối quan hệ tay bối này càng thêm phức tạp sao?

Vì chương trình này, dân chúng của diễn đàn Biển rộng trời cao lại nỗi lên mấy nhóm ủng hộ CP, tiêu chí viết trong phàn chử ký, trong đó có ba nhánh có dân số đông nhất chia ra là “Lương Trụ” ủng hộ Chu Thàn và Lương Tĩnh, “Chỉ muốn Tiêu Khiển em” ủng hộ Mã Duy Càn và Lâm Tử Khiếu, và “Trần Duyên chưa dứt” ủng hộ La Thiếu Thàn và Thẩm Thận Nguyên. (Bụi: Lương Trụ đằng âm với Lương – Chu, Tiêu Khiển đằng âm với Khiếu – Càn, Trần Duyên đằng âm với Thàn – Nguyên)

Huyên náo ồn ào trên mạng cũng không thể thay đổi được tiến trình của cuộc sống hiện thực, tối thứ Bảy, mừng thọ Cam Thái, Thẩm Thận Nguyên và Từ Húc đang trên đường đi.

Thẩm Thận Nguyên chán muộn chết, mang điện thoại ra nghịch, thản xui quỷ khiến lại mở diễn đàn Trời cao biển rộng ra, thế là cái gì cũng đọc thấy hết. Cư dân mạng đang đoán tên bộ phim điện ảnh đó, La Thiếu Thàn trong hình cắt ra trầm tĩnh đứng trên sân khấu, một tay làm súng, một tay cọ ngón cái và ngón trỏ lại với nhau, giống như một pho tượng đá.

Từ Húc gấp phải đèn đỏ, tranh thủ liếc mắt nhìn: “Kỳ này sẽ thành bản độc đáo.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Thất bại không thể vẫn hồn.”

“Tôi là đang nói về việc La Thiếu xuất hiện trước ống kính.”

Thẩm Thận Nguyên ngây ra hỏi: “Đúng rồi, anh ấy từ trước đến nay chưa từng tham gia tiết mục giải trí, tại sao lần này lại tham gia?”

Từ Húc hỏi: “Cậu nói xem tại sao chứ?”

Thẩm Thận Nguyên cúi đầu, ngón tay nhè nhẹ vuốt ve khuôn mặt La Thiếu Thành trên màn hình, đáng tiếc màn hình quá nhỏ ngón tay quá to, vừa nhấn xuống liền bao phủ toàn bộ khuôn mặt, “Đầu là tôi hại anh ấy.” Cậu từ hôm tham gia chương trình đó đến nay liền có cảm giác đó, giống như thể, danh tiếng một đời của La Thiếu bị hủy trong tay cậu.

Tù Húc đáp: “Đúng vậy, chỉ có cậu mới có thể hại anh ta.”

Thẩm Thận Nguyên mở tin nhắn ra bắt đầu soạn tin: “Đến đâu rồi?” Sau đó gửi cho La Thiếu.

La Thiếu Thành qua ba phút mới gửi lại tin: “Bên cạnh em.”

Thẩm Thận Nguyên lập tức thò đầu ra nhìn trái nhìn phải.

Tù Húc hỏi: “Nhìn gì thế?”

“La Thiếu nói anh ấy đang ở bên cạnh tôi.”

Tù Húc cũng tìm cùng, sau khi tìm khoảng 1 phút, hai người đều bỏ cuộc. Thẩm Thận Nguyên râu ria gửi tin nhắn đi: “Ở chỗ nào chứ?”

Lần này đáp rất nhanh: “Ở trong tim.”

Thẩm Thận Nguyên: “...”

Tù Húc hỏi: “Anh ta đáp sao?”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Tôi cảm thấy anh ấy hình như bị cái gì nhập phải rồi.”

“Có dấu hiệu ngoại tình sao?” Tù Húc không coi trọng lầm cười cười: “Cậu yên tâm đi, khả năng La Thiếu ngoại tình không lớn, mà khả năng come-out còn lớn hơn chút.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Không phải như thế, ý tôi là anh ấy trở nên kỳ quái sao đó.”

“Có thể là vì sắp được gặp cậu rồi cho nên có chút hưng phấn. Từ sau khi ghi hình ‘Khoái lạc vạn phàn tuyến’ hai người vẫn chưa gặp nhau đúng không?”

“Đúng vậy...” Tuy rằng là thế, nhưng Thẩm Thận Nguyên vẫn cảm thấy có chút kỳ quái.

Trong xe của La Thiếu Thàn.

La Thiếu Thàn đang lái xe quay đầu lại nhìn Tiểu Chu đang cầm điện thoại nhắn tin, hỏi: “Cô gửi rõi hả?”

“Uh, nói với bọn họ chúng ta còn 300m nữa là tới rồi.”

“Cậu ấy trả lời thế nào?”

“Hơ... Cậu ấy hỏi từ phía đông hay là từ phía tây?”

“Phía nam.”

“Được.” Tiểu Chu tiếp tục nhắn.

La Thiếu Thàn hỏi: “Tin nhắn sau khi gửi có lưu lịch sử đây, cô biết chứ?”

Tay Tiểu Chu run lên một cái, khóc miệng không tự nhiên nhếch lên: “Kiến thức thông thường như vậy tôi đương nhiên nhớ.” Cô rụt đầu, thức thời nhắn bổ sung một tin: Tôi là Tiểu Chu, La Thiếu đang lái xe. Màn hình điện thoại rất nhanh sáng lên: “Vừa rồi đâu là cô gửi hả?”

Tiểu Chu liếc La Thiếu Thàn một cái, cẩn trọng trả lời: “Ư. Đừng tức giận nha, đừng mách lại nha.”

Màn hình lân này tối đi một lúc lâu, đến tận khi La Thiếu Thàn lái xe vào đại trạch Lỗ thị mới sáng lên.

Tiểu Chu vội vàng mở ra.

“Gửi nhì ài một chút đi!”

“...” Tiểu Chu vừa quay đàù li ên nhìn thấy La Thiếu Th àn vươn tay v ê phia mình, ngây ra hỏi: “Hơ, nhất định phải như thế sao?”

La Thiếu Th àn nhướn mày.

“Tôi rất muốn cho anh cơ hội được thể hiện phong độ quý ông, thê nhưng tôi mặc váy dài, động tác bước qua chỗ chấn ngang xe có thể không được ưu nhã lắm... Anh xác định đấy?”

“Điện thoại của tôi.”

“... Ô ô, đương nhiên!” Tiểu Chu cẩn trọng đưa điện thoại đến tay anh, thấy anh cúi đàù định xem, vội nói: “Sắp trễ r ã, v ênhà hãy xem!”

La Thiếu Th àn thấy vẻ mặt căng thẳng của cô ta, cất điện thoại vào túi áo: “Thời gian hoãn hành hình c àn xem biểu hiện.”

“Th êchết hoàn thành nhiệm vụ!”

“Thoi thóp là được r ã.”

Tiểu Chu: “...” Cái giọng điệu bối thí này là muốn cô đội ơn đội đức sao?

Khi Thẩm Thận Nguyên và Từ Húc tiến vào, hoa viên phía sau nhà Lỗ gia đã chật ních người. Tháp sâm-panh dưới ngọn đèn lấp lánh những ánh sáng còn chói lọi hơn cả thủy tinh.

Thẩm Thận Nguyên liếc thấy bóng dáng La Thiếu Th àn, trong lòng li ên yên tâm, bắt đàù đánh giá xung quanh, đặc biệt có hứng thú với tháp sâm-panh “Thực sự có người lấy sâm-panh uống sao?”

Từ Húc đáp: “C àn có chiều cao 2m8.”

“Cho nên tôi vẫn luôn nghi ngờ sự t ồn tại của tháp sâm panh phải chăng là để khi có người xông vào yến tiệc đánh nhau, hiện trường sẽ trở nên đặc

sắc hơn.”

“... Cũng có lý đấy. Cậu cảm thấy hôm nay ai sẽ xông vào?”

“Tôi hy vọng là người nhà họ Mã.”

Khóe mắt Từ Húc vừa liếc, liền nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc dần theo một bóng dáng phúc hậu hơn trong ảnh đi vào từ phía cổng chính, “Không biết nên gọi cậu là hỉ thướt hay quạ đen nhỉ?”

Thẩm Thận Nguyên nghi hoặc nhìn theo tầm mắt của anh ta, liền nhìn thấy Mã Thụy và Mã Duy Càn một trước một sau đi về phía Lỗ Thụy Dương. “Nhìn dáng vẻ cười nói của bọn họ, tôi rất muốn nói cho Mã Thụy biết mọi chuyện.”

“Chỉ cần cậu có đủ chứng cứ, tôi tài trợ cho cậu một cái loa.”

“... Anh đoán xem trong nhà Lỗ Thụy Dương có thuốc phiện hay không?”

“Với tính cách thận trọng của Lỗ Thụy Dương, nếu như có, chúng ta cũng nhất định không tìm ra được.”

“Cho nên hiện tại tôi rõ cuộc phải tìm chứng cứ gì?”

“Những nghệ sĩ hút ma túy của công ty Giải trí LB và... nguyên nhân ông ta muốn tham dự Tinh La Thành và Trung tâm văn hóa.”

“Rửa tì ền?”

“Đã dùng LB r ầm.” Từ Húc nói xong, lập tức câm bặt, bởi vì Lỗ Thụy Dương đang cầm ly rượu đi về phía bọn họ.

Thẩm Thận Nguyên hít sâu một hơi, tự động điều chỉnh trạng thái.

Lỗ Thụy Dương đưa ly rượu cho Thẩm Thận Nguyên, “Rượu tôi đặc biệt cho người đi ầu chẽ cho cậu, uống thử đi.”

“Cái gì?”

Lỗ Thụy Dương chỉ cười không nói, chỉ là dùng ánh mắt ra hiệu cho cậu uống.

Tù Húc thấy môi Thẩm Thận Nguyên cách ly rượu càng lúc càng gần, trong lòng có dự cảm không ổn. Không biết tửu lượng của Thẩm Thận Nguyên thế nào...

Thẩm Thận Nguyên uống một ngụm nhỏ, lè lưỡi nói: “Cay quá.”

Lỗ Thụy Dương nói: “Thích thì uống nhỉ àu một chút.”

“...” Thẩm Thận Nguyên chỉ đành uống thêm ngụm nữa. Có đi àu chỉ trong chốc lát, mặt của cậu đã đỏ lên nhanh chóng trong phạm vi mắt thường có thể quan sát thấy.

Tù Húc cười nhận lấy ly của cậu, nói: “Ngon như vậy sao? Có thể cho tôi thử chút không.”

“Đương nhiên.” Thẩm Thận Nguyên cõi ra vẻ trấn định đưa ly rượu cho anh ta, sau đó nghe thấy Lỗ Thụy Dương hỏi bên tai: “Cậu vẫn ổn chứ?”

Ôn cái đ`äu ông!

Thẩm Thận Nguyên cảm thấy t`ầm nhìn có chút mờ ảo, thân thể thiêu đi chút cảm giác chân thực, thế nhưng th`ần trí vẫn còn tỉnh táo.

“Tôi muốn ở riêng với Thận Nguyên một lúc.” Lỗ Thụy Dương nhìn về phía Tù Húc.

Tù Húc chỉ uống một ngụm nhỏ, li`en biết rượu này ghê gớm, trong lòng không khỏi có chút lo lắng, nhưng đối phương đã hỏi rõ như vậy r`ăi, anh ta đương nhiên không thể từ chối, chỉ đành gật gật đầu với Thẩm Thận Nguyên, “Tôi đi lấy chút bánh ngọt.”

Nơi đặt bánh ngọt chỉ cách chỗ bọn họ đúng 5-6 bước chân,

Thẩm Thận Nguyên nhìn theo Từ Húc đi khỏi, đang thầm nhắc nhở mình phải bình tĩnh đối diện với khảo nghiệm tiếp đó, liền nghe thấy Lỗ Thụy Dương hỏi: “Có phải cậu vẫn thích La Thiếu Thản không?”

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 121: Thọ Yên (Thượng)

Dịch: Phong Bụi

Bất kể là lúc nào, Thẩm Thận Nguyên nghe thấy ba chữ La Thiếu Thành cũng đều sẽ trở nên tinh táo hơn, giống như hiện tại, đôi mắt vốn đã mơ màng mờ trong chốc lát liền sáng lên, “Là tình yêu đích thực, tình yêu đích thực không thể nào quên được.”

Lỗ Thụy Dương xoay người, nhìn về phía bóng lưng của La Thiếu Thành và Tiểu Chu cười cười: “Tình yêu đích thực của cậu đang ôm ấp người khác rỒ.”

Thẩm Thận Nguyên lẩm bẩm: “Chỉ là vui đùa mà thôi.”

“Vậy thì kỹ thuật diễn của cậu ấy thực tốt.”

Thẩm Thận Nguyên cúi thấp đầu, “Tôi có chút đứng không vững.”

Lỗ Thụy Dương vươn tay ra đỡ cậu, “Là nghệ sĩ tửu lượng không cao là không được, là đàn ông dũng khí không đủ là không được.”

Thẩm Thận Nguyên mơ màng ngẩn đầu, không tìm thấy người, lại cúi đầu, mới nhìn thấy Lỗ Thụy Dương đứng bên cạnh mình, “Cái gì?”

“Đời người ngắn ngủi như vậy, không phải mỗi một người đâu có thể gặp được tình yêu đích thực.”

“Ông thì sao?”

Lỗ Thụy Dương cười nói: “Tôi đương nhiên có, vị hôn phu của tôi, cuối năm nay chúng tôi sẽ kết hôn.”

“Cũng nên kết hôn rồi, ông cũng đã già rồi không còn trẻ nữa.”

“...Đúng vậy.” Giọng điệu ông cụ non của Thẩm Thận Nguyên khiến Lỗ Thụy Dương ngây ra rồi cười cười, “Còn cậu thì sao, hy vọng tu thành chính quả không?”

Thẩm Thận Nguyên đứng thẳng người. Cho dù cẩn khiếp tăm nhìn của cậu mơ hồ, nhưng cậu vẫn dựa vào trực giác tìm thấy nơi La Thiếu Thành đứng, “Đương nhiên!”

“Vậy thì hãy tiến lên phía trước đi.”

Thẩm Thận Nguyên vô thức cất bước, lại dừng lại, trong lòng có chút ảo não phát hiện ra mình suýt nữa đã bị Lỗ Thụy Dương thôi miên, ảo não đã làm nhạt đi xúc động do rượu gây ra, cậu quay đầu nhìn Lỗ Thụy Dương, mờ mịt hỏi: “Tôi nên làm gì bây giờ?”

“Tôi đã xem tiết mục mà cậu ghi hình.”

Thẩm Thận Nguyên thân thể chấn động.

“Trong thế giới tình cảm người người đều bình đẳng. Gioi kiểm lén như дуңسى, khiêu chiến với kẻ địch, sau đó đánh bại hắn, ôm chiến lợi phẩm về. Nếu như cậu cảm thấy một việc nào đó quá phức tạp, nhất định là vì cậu vẫn chưa nhìn thấu bản chất của nó.” Lỗ Thụy Dương vỗ vai cậu, như thể bọn họ là bạn bè quen biết đã lâu năm, “Tôi biết, là trưởng bối tôi không nên cản vĩnh cậu đi con đường này, thế nhưng tôi nhìn ra được, cậu không hạnh phúc. Aizz, hạnh phúc đối với đời người mà nói là một việc quan trọng biết bao. Tôi mở mắt nhìn thế giới không phải là để chịu đựng đau khổ và áp lực.”

Thẩm Thận Nguyên gioi tay che mắt, “Mẹ... và chú sẽ không đăng ý.”

Lỗ Thụy Dương ôm lấy vai cậu, chân thành nói: “Quên rồi sao? Tôi là ông chủ của cậu, tôi ở phía sau cậu. Trên con đường mà cậu đi vĩnh viễn không chỉ có một mình.”

...

Đây là đang cỗ vũ cậu theo đuổi La Thiếu phải không, sao mà nghe như thể đang cỗ vũ cậu đi chết vậy?

Thẩm Thận Nguyên thở hắt một hơi, nhiệt độ cơ thể dần tăng cao khiến cậu cảm thấy nóng nực vô cùng, đầu óc quay cuồng, bóng dáng các khách mời bắt đầu biến thành những khối màu sắc mờ mịt, tháp sâm panh như một vòng ánh sáng, khe khẽ lắc lư. Cậu sờ lên cổ, muốn dùng nhiệt độ lòng bàn tay để khiến cơ thể mình mát hơn một chút, thế nhưng khi cậu áp lòng bàn tay lên da mới phát hiện ra nhiệt độ lòng bàn tay không thấp hơn cơ thể là bao.

“Cậu không sao chứ?” Lỗ Thụy Dương dường như cuối cùng cũng phát hiện ra điều không ổn ở cậu.

Thẩm Thận Nguyên hít vào một hơi, lắc đầu nói: “Không, không sao, có chút vắng đài.”

“Có thể là do rượu.” Lỗ Thụy Dương nói: “Để tôi cho người dùi cậu vào phòng nghỉ.”

“Không!” Thẩm Thận Nguyên từ chối xong mới phát hiện ra phản ứng của mình quá mãnh liệt, thở dốc nói: “Tôi muốn dõi theo anh ấy.”

“Được.” Lỗ Thụy Dương chú ý đến huyên náo ngoài cổng, vỗ vai cậu, quay người đi ra cổng.

Từ Húc vừa đợi được ông ta rời đi xong liền tiến tới, “Ông ta nói gì?”

“Ông ta khuyên tôi nên theo đuổi La Thiếu.”

“...Cậu có thể nhỏ giọng chút được không?” Từ Húc cẩn trọng nhìn xung quanh.

Thẩm Thận Nguyên nói: “Tôi sợ tôi nghe không rõ.”

“Cậu nên rèn luyện tửu lượng của mình một chút. Cậu ở đây nhé, tôi đi kiểm cho cậu chút đốm tinh rượu.”

“Đừng đi xa quá.”

“Yên tâm, tôi sẽ đảm bảo cậu luôn ở trong tầm nhìn của mình.”

Thẩm Thận Nguyên thở phào một hơi, lùi lại hai bước định kiểm chổ yên tĩnh hng ã nghỉ một lát, nhưng lại không cần thận dụng phải người khác. “Xin lỗi!” Cậu vô thức nói lời xin lỗi.

“Thẩm sư huynh.” Giọng nói của Mã Duy Cành như truyềん tới từ phía chân trời.

Thẩm Thận Nguyên cười với nụ phátra giọng nói. Cho dù cậu cố gắng khống chẽ mỗi một biểu cảm và hành động của mình, nhưng trong mắt người khác, cậu vẫn có chút lực bất đồng tâm.

Giọng nói của Mã Duy Cành biến mất một lúc lâu mới lại cất lên, “Gần đây khỏe không?”

“Cậu vẫn ở đây?” Thẩm Thận Nguyên có chút ngạc nhiên.

Mã Duy Cành hỏi: “Anh ghét tôi sao?”

“...”

“Có những lúc tôi cũng cảm ghét chính bản thân mình.”

Thẩm Thận Nguyên ngắt lời cảm khái của cậu ta: “Tôi ưng không rã, cậu có thể nói những lời mà tôi ưng không hiểu được không?”

Mã Duy Cành đột nhiên nghẹt lại gầm: “Lỗ Thụy Dương rất nguy hiểm.”

Thẩm Thận Nguyên cảm thấy câu này rất tinh rượu. Cậu quay đầu qua, dùng đôi mắt hơi đỏ nhìn cậu ta chằm chằm, cho dù không rõ cái gì với cái gì, nhưng cậu vẫn làm ra vẻ rửa tai lắng nghe: “Ừm, tôi nghe đây.”

“Tôi nói xong r`ă.”

“Sao lại có thể nói xong r`ă?” Thẩm Thận Nguyên đột nhiên càm ràm, “Cậu nói với tôi nguy hiểm thì nên nói tại sao lại nguy hiểm!” Khách mời bên cạnh đ`ăng loạt nhìn qua.

“...” Mã Duy Càn bịt lấy miệng của cậu “Bình tĩnh nào!”

“Cậu đang làm gì đó?” Từ Húc đột nhiên chen vào, kéo Mã Duy Càn ra, giải thoát Thẩm Thận Nguyên khỏi tay của cậu ta.

Mã Duy Càn nhìn Thẩm Thận Nguyên say đênh có chút đứng không vững, lại nhìn Từ Húc vẻ mặt phòng bị, nhún nhún vai, chậm rãi đi khỏi.

“Cậu ta nói gì?” Lúc quay đ`âu lại nhìn Thẩm Thận Nguyên, Từ Húc đã khôi phục bình tĩnh.

Thẩm Thận Nguyên hạ thấp giọng nói: “Cậu ta nói, Lỗ Thụy Dương rất nguy hiểm.”

“Cậu ta lénla lénlúttiếndến g`ần cậu chỉđể nói m`ot c`âum`ac`ả nhân dân khắp Trái Đất đ`èu biết n`aysao?” Từ Húc đưa nước mật ong cho cậu, “Uống cái này trước c`ă.”

Thẩm Thận Nguyên nhận lấy ống mật ong lớn: “Có ch`út nóng.”

Từ Húc nhincáic`ốctrông thayđáy: “L`ần sau nóitrước khiuống hết ăy.”

“Lưỡi của tôi hìnhn`ubị rộp r`ă.”

“...Đừng nói với La Thiếu là tôi đưa cốc này cho cậu.”

Bữa tiệc d`ần d`ần vang lên những tiếng hoan hô, trước tiên bắt đ`ầu từ thápsâm panh, sau đó lan ra bốn phía n`ud`ot sóng. Tiếng vỗ tay vang dội, nhưng không sao ra sân khấu.

Âm thanh này đối với Thẩm Thận Nguyên mà không hề xa lạ, nhưng hiện tại lại khiến cậu nghi hoặc. “Xảy ra chuyện gì thế?”

“Cam Tháixuất hiện rã.”

Thẩm Thận Nguyên ngay ra một lúc mới nói: “À, thợ tinh.”

Khuôn mặt của Cam Tháitên rộng dưới hép vuông, sống mũi cao thẳng, đuôi mắt nhếch cao, cho dù trang điểm đậm cũng không che giấu được lồng khí lặng lẽ phảt từ sâu bên trong của bàta. Hôm nay bàta mặc một bộ trang phục nguyên môt màu ngọc trai hồng, khuyên tai, vòng cổ và vòng tay cũng dùng ngọc trai màu sắc gần giống trang phục, kiểu tóc mô phỏng vương phi quác cổ của nước Anh, một điểm duy nhất không giống là bàta nhuộm một màu còn đèn hơn cả đêm.

Khi bàta đã lên sân khấu được dựng từ hoa tươi và tháp đèn, khách mời tất cả đều yên lặng trở lại.

“Xin chân thành cảm ơn các anh chị em họ hàng, các bạn bè đã từ nơi xa đến đây! Mọi người đã vất vả rã!” Bàn氧化 công cố ý để lại một khoảng lặng cho mọi người vỗ tay.

Thế là các vị khách mời đều không phụ kỳ vọng mà vỗ tay.

Thẩm Thận Nguyên nói: “Phân tích từ tiết tấu nóivàng ầm ầm ngỡ điệu, bàta trước đây nhất định đã lẩn lộn qua xí nghiệp quốc doanh.”

“Cậu nói đúng rã.”

“Tôi muốn năn nít gì đó.”

“Tiết tấu nóichuyện kiểu này khiến cậu thèm mẩn sao?”

“Cái đó tôi đang ong hết cả lên đây.” Thẩm Thận Nguyên đi về phía bìa và đặt đĩa, đã được một nửa thì côngười kéo tay cậu lại. Cậu vô thức muốn giãy ra, nhưng bị Từ Húc giữ lại.

“Giản tiện sinh.” Từ Húc một tay chấn đường đi của Thẩm Thận Nguyên.

Giản Tĩnh Niênđen mặt, bàntay nắm cánh tay Thẩm Thận
Nguyễn hờidùngsức.“Theo ta v`ênhà.”

Thẩm Thận Nguyễn ch`ân chậm quayđ`âu lại, cố gắng nhìn cho rõ khung
cảnh trước mắt.

“Nguyễn Nguyễn.” Khâu Mỹ Quyên túm lấy bàn tay cậu, lo lắng vuốt
ve khuôn mặt cậu: “Sao con lại uống nhi`ều rượu thê?”

Thẩm Thận Nguyễn hơi hơi mỉm cười: “Vui.”

“Vui cái gì? Làm bạn với sói sao?” Giản Tĩnh Niên nhìn xung quanh,
thấy không ai chú ý đến bên này, mới hạ thấp giọng: “Con có biết Lỗ Thụy
Dương là người thế nào không? Mà còn vào công ty của ông ta? Nhưng
công ty giải trí khác chết hết r`ồi sao?”

Thẩm Thận Nguyễn như thể không nghe thấy, nói với Khâu Mỹ Quyên:
“Mẹ đã ăn cơm chưa?”

“Ăn một chút r`ồi.” Khâu Mỹ Quyên lo lắng nhìn Giản Tĩnh Niên đang
càng thêm giận dữ: “Anh nói từ từ thôi.”

Giản Tĩnh Niên đột ngột túm Thẩm Thận Nguyễn kéo đến trước người,
g`ần như dán sát vào tai nói: “Không phải con với La Thiếu Th`ần rất tốt
đẹp sao? Chẳng lẽ cậu ta không nói với con Lỗ Thụy Dương guy hiểm
đến mức nào?”

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 122: Thọ Yến (Trung)

Dịch: Phong Bụi

Nếu như nói lúc này cậu không muốn nghe thấy giọng nói của ai nhất, thì không nghi ngờ gì đó chính là Giản Tĩnh Niên.

Thẩm Thận Nguyên cảm thấy đau óc ong ong, những trạng thái tình cảm bị lờ đi lúc bình thường dưới tác dụng của rượu ào ạt dần lên trong lòng. Cậu giơ tay, đè lên đau, muốn dùng lý trí khống chế xúc động muốn gào thét, nhưng việc Giản Tĩnh Niên cứ không ngừng lải nhải đã phá hỏng phòng tuyế̄n của cậu.

“Im đi!” Cậu buột miệng.

Giản Tĩnh Niên sững sot, Khâu Mỹ Quyên sững sot, Từ Húc cũng sững sot.

Ba người cứ thế nhìn Thẩm Thận Nguyên.

Từ Húc phản ứng lại trước tiên, cười lấy lòng nói: “Cậu ấy uống nhiều quá rã.”

Cơn tức giận của Giản Tĩnh Niên bị dồn nén trong lồng ngực, tích tụ thành cuồng phong, cả thân thể và trái tim đều lạnh đi, “Con, không ngờ con dám nói chuyện kiểu đó với ta.”

Sự ảo não chỉ chiếm một phần rất nhỏ trạng thái cảm xúc của Thẩm Thận Nguyên, cậu rất nhanh liền thấy thoải mái, sự thoải mái khi được buông bỏ tất cả ràng buộc. Cậu cười nói: “Tôi thích La Thiếu, tôi muốn ở bên anh ấy!”

Vị trí bọn họ đứng ở sát bên, những người khác lại đang nghe Cam Thái phát biểu, nên cũng không ai chú ý đến phía này.

Giản Tĩnh Niên nghe cậu lớn giọng tuyên bố như vậy, suýt chút nữa giận đến phát ngất, cũng may Khâu Mỹ Quyên ở bên an ủi ông ta, mới khiến ông ta không ngất đi ngay tại chỗ.

Khâu Mỹ Quyên thấy Thẩm Thận Nguyên uống say quá rõ, ra hiệu bằng mắt với Từ Húc: “Mấy đứa mau đi tìm chỗ ngồi đi. Tĩnh Niên, anh...”

Giản Tĩnh Niên đột nhiên xông lên, giơ tay cho Thẩm Thận Nguyên một cái tát.

Lúc cái tát giáng xuống, vừa đúng lúc Cam Thái đang lấy hơi, cho nên tiếng tát vang lên rõ ràng hơn nửa hoa viên đầu nghe thấy.

Đầu tiên, đại đa số mọi người đều không biết xảy ra chuyện gì, sau đó nhìn thấy Khâu Mỹ Quyên ra sức kéo Giản Tĩnh Niên về phía sau, còn Từ Húc thì lại chắn trước mặt Thẩm Thận Nguyên, cũng coi như nhìn ra manh mối.

Tiểu Chu nhanh nhạy cảm giác thấy khí áp của người đàn ông bên cạnh mình đã thay đổi, từ trong vòng bán kính 100m sinh vật sống không thể tiếp cận gần biển thành trung tâm giông bão bán kính 100m!

“Bình tĩnh!” Tiểu Chu không dám động vào anh, chỉ có thể đứng bên cạnh khuyễn khích: “Hít thở sâu, hít thở sâu...”

La Thiếu Thần lạnh lùng hỏi: “Trông tôi có vẻ rất không bình tĩnh sao?”

Tiểu Chu đáp: “Anh giống sự tĩnh lặng trước giông bão hơn.”

La Thiếu Thần cuối cùng cũng không thể nhịn nổi đẩy người bên cạnh ra đi lên phía trước những người đang vây xem. Giữa anh và Thẩm Thận Nguyên không có ai ngăn cách, chỉ cách nhau vài bước chân, lại giống như

cách một con sông hộ thành, bản thân anh đứng trong tòa thành bên này sông, trợ mắt nhìn đối phương tràn trui trước rừng thương mưa đạn.

Lỗ Thụy Dương còn nhanh hơn anh.

Cam Thái thấy Lỗ Thụy Dương đã đi qua xử lý, vội vàng nói mấy câu chuyện cười không buồn cười chút nào để thu hút lại sự chú ý. Những người khác vì phép lịch sự cũng đều quay đầu lại, giả vờ như bị bà thu hút chú ý, đương nhiên đôi tai tuyệt đối vẫn không chịu quay lại.

Lỗ Thụy Dương vội vàng đứng chắn giữa hai người, nói với Giản Tĩnh Niên: “Tĩnh Niên huynh, chuyện gì thế? Hai cha con có gì không nói với nhau được, mà phải động thủ?”

Giản Tĩnh Niên lạnh mặt không nói không rằng.

Lỗ Thụy Dương quay đầu nhìn Thẩm Thận Nguyên: “Mau lên, mau xin lỗi cha đi.”

Thẩm Thận Nguyên ngược mắt lên, hai mắt đỏ như thỏ, tăm nhìn mờ mịt nhìn ông ta: “Không phải ông nói, phải dũng cảm tiến lên phía trước giành lấy tình yêu đích thực sao? Không phải ông nói ông ủng hộ tôi sao?”

Lỗ Thụy Dương cảm thấy ánh mắt Giản Tĩnh Niên châm vào sau lưng mình sắc nhọn, có điều ông ta không hề nao núng, bình tĩnh quay đầu lại giải thích với Giản Tĩnh Niên: “Người trẻ tuổi anh càng không cho phép họ làm thì họ lại càng muốn làm, anh thuận theo họ, để mặc họ, qua một thời gian là họ tự sẽ phai nhạt đi.”

Giản Tĩnh Niên lạnh lùng đáp: “Khí độ của Lỗ lão đệ tôi chẳng thể nào so bì được, không phải người cha nào cũng đều có thể trợ mắt nhìn con trai mình yêu người đàng tính lại mỉm cười phúc!”

Ông nói một cách khó nghe như vậy, ngay cả Khâu Mỹ Quyên cũng biến sắc mặt, thế nhưng Lỗ Thụy Dương vẫn cười khổ nói: “Tĩnh Niên huynh nói rất phải, là tôi không ở vào vị trí của anh nên không hiểu hết

được.” Ông ta quay đầu nhún vai với Thẩm Thận Nguyên, bày ra bộ dạng bụng thì thương mà không thể giúp được gì.

Việc điều tra của Từ Húc về Lỗ Thụy Dương không thể nói là không nghiêm, việc công việc tư, có thể điều tra có thể dò xét đều làm cả rồi, nhưng tận mắt thấy biểu hiện của ông ta, vẫn cảm thấy rất kinh ngạc, trong tình huống gượng gạo như thế này mà vẫn có thể co duỗi tự nhiên, thành thạo điêu luyện, thực đúng là huyền thoại trong loài huyền thoại.

“Tôi thấy thế này đi, Thận Nguyên uống nhanh rồi rã, dứt khoát trở về trước, đợi sau khi cậu ấy tỉnh rượu, mọi người từ từ nói chuyện.” Lỗ Thụy Dương ra vẻ người đi giảng hòa.

“Thụy Dương.” Một người phụ nữ xinh đẹp mặc đầm dài màu xanh đậm đi qua, cười tủm tỉm khoác tay lên vai ông ta, ghé vào tai thấp giọng nói một câu.

Hai tai Từ Húc ra sức vươn dài, chỉ nghe thấy ba chữ “Toàn tiên sinh.”

Lỗ Thụy Dương quay đầu lại.

Bên cạnh cột trụ biệt thự có một bóng người già gò đứng đó. Đường như cảm thấy ngoài Lỗ Thụy Dương còn có người khác nhìn ông ta chăm chăm, ông ta cảnh giác lùi sau một bước, giấu mình hoàn toàn trong bóng tối.

Lỗ Thụy Dương không biểu hiện gì, kéo người phụ nữ đó lại giới thiệu với Giản Tĩnh Niên: “Vị hôn thê của tôi, Xích Tuyết. Vị này là Giản Tĩnh Niên, em giúp anh tiếp đãi một lúc.” Câu sau là nói với Xích Tuyết.

Xích Tuyết cười đồng ý.

Lỗ Thụy Dương không lập tức đi gặp vị Toàn tiên sinh kia mà đi về phía Cam Thái.

Từ Húc lại quay đầu, vị Toàn tiên sinh kia đã không thấy bóng dáng. Anh dù Thẩm Thận Nguyên qua ghế bên cạnh ngồi xuống, lấy quả trứng

gà trên bàn ăn đưa cho cậu lăn mặt.

Xích Tuyết rất biết cách nói chuyện, đáng tiếc Giản Tĩnh Niên không tập trung chú ý, rất nhanh liền cáo từ.

Khâu Mỹ Quyên đi đến trước mặt Thẩm Thận Nguyên, đau lòng vuốt ve mặt của cậu nói: “Sao rã? Có đau không?”

Thẩm Thận Nguyên mím môi, lặng lẽ lắc đầu.

“Tính khí ông ấy nóng nảy một chút, nhưng trong lòng rất quan tâm đến con.” Khâu Mỹ Quyên thở dài một hơi: “Nhiều năm như vậy rã, ông ấy... ông ấy cũng thay đổi rã.”

Thẩm Thận Nguyên hạ thấp mi mắt, nắm lấy tay bà: “Chú tốt với mẹ là được rã.”

“Chúng ta là người một nhà.”

Thẩm Thận Nguyên đột nhiên nhớ đến vấn đề mà từ khi cậu hiểu chuyện đã trở thành cấm kỵ, chỉ là hôm nay mượn rượu vỗng gan, đột ngột buột miệng nói ra: “Bố vẫn không có tin tức gì sao?”

Sắc mặt Khâu Mỹ Quyên trắng bệch, đối với bà mà nói, đây là ký ức đã quá xa xôi, xa xôi đến mức có lúc bà cho rằng đó chỉ là một giấc mộng bà tưởng tượng ra thời niên thiếu, thế nhưng khi nhìn Thẩm Thận Nguyên, bà không thể không thừa nhận giấc mộng đó là sự thật. Chính bởi vì quá mức chân thực, cho nên một mực không thể nào đổi mặt. Bà do dự rất lâu mới nói: “Mẹ nghe nói, mấy năm trước ông ấy có tham gia tang lễ một người bạn. Người như ông ấy, vẫn luôn thích hành động bất ngờ như vậy.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Bố vẫn còn sống.”

“Đúng vậy.”

Hai người tuy rằng đều đang cảm khái, nhưng ngữ khí vi diệu không giống nhau.

Khâu Mỹ Quyên thấy Từ Húc đi qua bên này, vỗ vỗ tay cậu nói: “Mẹ vè trước đây, có việc gì nhất định phải gọi điện cho mẹ.” Bà ngừng một chút, giống như để thuyết phục cậu, ngữ khí nghiêm túc lặp lại lần nữa: “Chú con lần này là thực sự lo lắng cho con.”

“Con biết.”

“Mẹ biết con có chừng mực.” Khâu Mỹ Quyên cũng không nói nhiều, vội vàng chào Từ Húc một câu liền đứng dậy đi khỏi.

Từ Húc đưa quả trứng gà bọc trong khăn giấy đưa cho cậu: “Sao rã? Còn chóng mặt không?”

“Sau khi bị đánh thì tỉnh táo rã.” Thẩm Thận Nguyên nói.

Từ Húc đáp: “Không nhìn ra đó.”

Thẩm Thận Nguyên nói với giọng điệu rất tự hào: “Tôi là một diễn viên mà.”

“Chắc nữa tôi muốn vào biệt thự xem xem, cậu yểm hộ cho tôi nhé.”

“Đi xem cái gì?”

“Một ông già, tôi cảm thấy ông ta không đơn giản.”

“Anh định vào biệt thự thế nào?”

“Mò vào.” Từ Húc có một dự cảm, ông già này rất quan trọng, nếu như bỏ lỡ lần này, anh có thể sẽ không bao giờ gặp lại ông lão này lần nữa.

Thẩm Thận Nguyên nói: “Không an toàn.”

“Yên tâm, tôi được huấn luyện mà.”

Thẩm Thận Nguyên kéo tay anh: “Để tôi đi.”

“...” Từ Húc nói: “Tôi rót thêm cốc nước mật ong cho cậu nhé? Hay là nước chanh có hiệu quả hơn.”

“Một ly Vodka đi.”

Từ Húc chấn kinh, “Cậu rốt cuộc muốn thế nào?”

“Tôi uống say khướt rã, không phải anh có lý do chính đáng để điều tôi vào hay sao?”

“Làm sao tôi biết được sau khi say cậu có phun hết sự thật ra hay không?”

“Tôi uống ít một chút, tôi là diễn viên mà.”

“Cậu không cảm thấy còn có một khả năng khác là cậu uống say khướt sau đó tôi đưa cậu về sao?”

Thẩm Thận Nguyên: “...”

Từ Húc nhìn đôi mắt tròn to ngây thơ của cậu liền biết cậu không hề nghĩ đến.

“Tôi có thể lên cơn điên rượu.”

“Nếu như cậu lên cơn điên rượu, nơi này sẽ có một người còn phát điên trước cả cậu.”

“Ai?” Thẩm Thận Nguyên quay đầu nhìn về phương hướng anh ta đang nhìn, liền trông thấy La Thiếu Thần đang nhìn cậu không chút cõi kỵ, nét mặt lạnh lẽo. Đặc biệt khi tầm nhìn của anh quét qua dấu bàn tay trên mặt cậu, khí lạnh tăng lên đến cực hạn.

Thẩm Thận Nguyên liếm liếm môi: “Tôi biết nên lên cơn điên thế nào rã.”

“Đừng!” Từ Húc hoảng hốt nhìn cậu đứng dậy, lắc lư lảo đảo đi về phía bàn ăn.

La Thiếu Thàn cũng nhìn cậu, dường như không biết cậu định làm cái gì, cho đến khi cậu cầm chai rượu lên, sắc mặt liền biến đổi.

Vào khoảnh khắc cầm lấy chai rượu, Thẩm Thận Nguyên ngược lại rất kiên định. Ánh sáng trong đáy mắt cậu nếu như dùng sự vật để ước lượng thì đó chính là sự kiên định chỉ có kim cương mới có thể miễn cưỡng sánh ngang, hỏa diệm sơn cũng không thể nung chảy.

Tiểu Chu nhìn động tác rót rượu tiêu sai của cậu, run rẩy “Cậu ấy định làm gì vậy?”

La Thiếu Thàn nhìn cậu chăm chăm một lúc lâu cũng không có hiệu quả, chuyển qua trưng mắt nhìn “bảo mẫu”.

“Bảo mẫu” xách thùng nước đá, ra sức bỏ đá vào trong ly: “Xin cậu bình tĩnh, xin cậu suy nghĩ cho kỹ.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Còn nhét nữa rượu sẽ tràn ra ngoài đó.”

Tù Húc đáp: “Không nhét thì tay tôi sẽ xuôi luôn đó.” Tuổi còn trẻ như vậy mà đã phải nhắm mắt xuôi tay không nằm trong kế hoạch cuộc đời của anh.

Thẩm Thận Nguyên ngửa cổ nốc rượu.

Tù Húc bỏ thùng nước đá xuống tìm nước mật ong.

Thẩm Thận Nguyên đứng một lúc, chớp chớp mắt: “Hình như không có cảm giác gì..”

Tù Húc đưa cho cậu một tấm khăn lạnh, đắp lên trán: “Có cảm giác gì chưa?”

“Chưa.” Thẩm Thận Nguyên cảm thấy dường như bản thân mình bị một cái rương gỗ đóng lại, các giác quan của thân thể đều chậm chạp đến cực điểm, ngay cả lúc nói cũng không cảm nhận thấy lưỡi đang cử động, nhưng

thần trí lại tinh táo hơn bao giờ hết, mỗi một tia suy nghĩ đều hết sức rành rẽ.

Tử Húc lo lắng nhìn thân hình lảo đảo của cậu: “Chúng ta về trước đi?”

Thẩm Thận Nguyên chậm chạp ngửa đầu lên: “Tôi là một... diễn viên chân chính.”

“... Chỗ này không có máy quay đâu.”

“Trên sàn diễn cuộc đời, đôi mắt của mỗi một người chính là máy quay chân thực nhất.”

Tử Húc túm lấy cậu: “Đúng vậy, cho nên mới có cái loại thành phẩm là tạp chí scandal.”

Anh vừa nói xong, Thẩm Thận Nguyên đã vung ra khỏi tay anh, chân nam đá chân chiêu chạy về phía La Thiếu Thần.

La Thiếu Thần phải cõi hết sức mình mới không chạy qua đỗ cậu, chỉ đi êm nhiên nhìn cậu chăm chăm.

Thẩm Thận Nguyên không nhào lên người anh, mà túm lấy vai Tiểu Chu.

Người say thường đều mặt đỏ tai涨, miệng nói luyên thuyên, chẳng có gì có thể dính đến chữ “đẹp trai”, nhưng trạng thái lúc này của Thẩm Thận Nguyên lại ngoại lệ. Mặt cậu rất đỏ, tai cũng rất đỏ, thế nhưng những chỗ khác lại rất trắng, đôi mắt mơ màng, thực sự rất có磁 lực hấp hồn người khác.

Nhưng, mỹ nhân say rượu này không phải người nào cũng có thể hưởng dụng được! Đặc biệt là khi bạn trai chính hiệu đẹp trai người người của người ta bên cạnh đang mắt hổ đăm đăm nhìn mình!

Tiểu Chu vừa khổ sở chịu đựng sự giày vò của băng hỏa lưỡng trùng thiêng, vừa sợ sệt đợi hành động tiếp theo của Thẩm Thận Nguyên.

“Có thể...” Đầu Thẩm Thận Nguyên chầm chậm ghé lại gần.

Chẳng lẽ dưới bao con mắt quan chúng đang nhìn Thẩm Thận Nguyên định...

Không phải chứ!

Tiểu Chu nhìn trùng trùng vào cái mũi của Thẩm Thận Nguyên, chầm chậm biến thành mắt gà chọi...

“Trả La Thiếu lại cho tôi?” Thẩm Thận Nguyên chậm rì rì nói xong, mùi rượu phả lên mũi Tiểu Chu.

Tiểu Chu rất nhanh liền hiểu ý, đột ngột giơ tay, muốn giằng tay ra khỏi tay cậu, sau đó nói mấy lời thoại oai phong bá khí, thế nhưng tay của La Thiếu còn nhanh hơn cô – một tay túm lấy Thẩm Thận Nguyên kéo cậu về phía sau.

Động tác giơ tay của Tiểu Chu đong đongs cứng giữa không trung, mồm chữ O, ngây người nhìn hai vị nam chính càng đi càng xa. “...” Cho nên, phản ứng của cô chưa bắt đầu đã kết thúc rồi sao?

Tuy rằng trông thì có vẻ như La Thiếu Thân khoác vai Thẩm Thận Nguyên đi, nhưng thực tế thì Thẩm Thận Nguyên đang dựa vào lòng La Thiếu, phản ứng lượng cơ thể đều đặt lên người đối phương, thoải mái nghỉ ngơi.

La Thiếu Thân không hỏi lý do cậu lén cơn điên, chỉ thấp giọng hỏi:
“Chỗ nào không khỏe?”

Thẩm Thận Nguyên méo miệng đáp: “Đầu đau, muốn nôn...”

“Sau này còn tùy tiện uống đồ người xấu đưa cho không?” Ở xa không có nghĩa là không nhìn thấy.

Thẩm Thận Nguyên miệng càng méo xệch đi, lắc lắc đầu: “Em sai rồi.”

La Thiếu Thàn lập tức lòng mềm nhũn, xúc động muốn đánh cậu một trận giảm đi 1mm.

Tù Húc đi qua, giả dạng can ngăn đánh nhau, nhỏ giọng nói: “Sao rã? Có ổn không? Tôi lái xe đưa cậu về nhà?”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Không! Khó khăn lắm mới... Tiếp tục.” Dưới tác dụng của cắn, tư duy của cậu đã không còn tỉnh táo như cậu nghĩ, ngay cả năng lực khống chế ngôn ngữ cũng có chút giảm sút.

Tù Húc không đợi La Thiếu Thàn lên tiếng hỏi, liền trực tiếp khai ra kế hoạch.

La Thiếu Thàn chau mày. Không biết Lỗ Thụy Dương xuất phát từ cảm trọng hay chu đáo, trong hoa viên có một nhà vệ sinh rất sang trọng, cho nên mượn cơ hội vệ sinh vào biệt thự là không thể sử dụng.

Thẩm Thận Nguyên thấy biểu cảm đó của La Thiếu Thàn, tự động giải thích: “Ông ta sẽ để em vào... ông ta mời em vào...”

Thẩm Thận Nguyên trầm giọng hỏi: “Ông ta mời em vào biệt thự?”

“Um.”

“...”

Tù Húc thấy biểu cảm của La Thiếu Thàn càng không dễ coi, sợ kịch giả thành thật, hai người thực sự lao vào đánh nhau, vội nói: “Hôm nay đã đủ náo loạn rã, hay là chúng ta...”

“Tiểu tiểu thúc thúc.” Thẩm Thận Nguyên ngửa cổ ra sau, tóc mai cọ vào má đối phương, chỉ cần mặt nghiêng đi một chút, môi liền có thể chạm đến môi của đối phương.

Ngón tay La Thiếu Thàn túm lấy cánh tay của cậu càng nắm chặt hơn.

Tù Húc thấy Xích Tuyết đi về phía này, vội vã túm lấy cánh tay hai người muốn tách ra: “Vị hôn thê của Lỗ đến rã.”

Thẩm Thận Nguyên không hiểu sức lực từ đâu, khuỷu tay huých mạnh một cái, tách ra khỏi lồng ngực La Thiếu Thân, thoát ra khỏi sự kìm kẹp vốn rất lỏng lẻo, sau đó đẩy Từ Húc ra, nhào lên người La Thiếu Thân, túm lấy cổ áo của anh, oa một tiếng khóc ầm lên.

Từ Húc: “...”

Quân chúng vây xem: “...”

Xích Tuyết cố ý đi thật chậm xem kịch cũng sững sốt.s

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 123: Thọ Yên (Hạ)

Dịch: Phong Bụi

Thẩm Thận Nguyên khóc đến xé gan xé phổi, hình tượng mất hết, khiến ai nhìn thấy cũng mồm tròn mắt trổ. Một chữ cậu cũng không nói, nhưng ai cũng nhìn ra được cậu đau lòng biết bao.

La Thiếu Thần túm lấy tay của cậu, trông có vẻ như rất dùng sức kéo ra, kỳ thực hoàn toàn chỉ là vuốt ve.

Xích Tuyết rất nhanh hoàn hồn, bước nhanh về phía bọn họ, nhỏ giọng hỏi Từ Húc chuyện gì xảy ra.

Từ Húc mặt khổ sở đáp: “Ly rượu đó của Tổng giám đốc Lỗ quá mạnh rã.” Một câu nói liền đổ hết tội lỗi lên người Lỗ Thụy Dương.

Xích Tuyết buồi râu nghĩ, đừng cho rằng cô ta không nhìn thấy Thẩm Thận Nguyên sau đó lại uống thêm một ly vodka lớn! Cô ta nghĩ một chút nói: “Khóc đến thế này sẽ không tốt cho sức khỏe. Tôi thấy hay là...”

“Oe!” Thẩm Thận Nguyên đột nhiên túm lấy cổ áo của La Thiếu Thần làm động tác muối nôn.

Từ Húc bị chấn động, không ngờ Thẩm Thận Nguyên dám diễn như vậy, dùng mắt, mũi còn chưa đủ, ngay cả miệng cũng dùng luôn rã.

Phản xạ đầu tiên của La Thiếu Thần là vươn tay ôm, ôm được một nửa hoảng hốt nhận thấy không đúng, lại chuyển thành lôi cánh tay cậu, trên mặt còn tỏ vẻ ngại phiền phức nhưng không thể không nhẫn nhịn.

Xích Tuyết dù sao cũng là phụ nữ, sợ nhất là bẩn thỉu, vội nói: “Mau đưa đến nhà vệ sinh!”

Tù Húc vội vàng cùng La Thiếu Thàn mỗi người một bên dùi Thẩm Thận Nguyên chạy vào trong phòng vệ sinh.

Đáng tiếc không cố gắng được đến đích, Thẩm Thận Nguyên nửa đường đã nôn rã. Kỳ thực cậu vốn không buồn nôn đến thế, chỉ là có chút trào ngược, nhưng bị hai người xách đi nghiêng ngả, liền không nhịn được nữa.

Xích Tuyết vội gọi người đến dọn dẹp. Cô thấy Thẩm Thận Nguyên nôn xong vẫn túm lấy cổ áo La Thiếu Thàn khóc, muốn bảo bọn họ rời khỏi lại không tiện mở miệng, chỉ có thể điềm hòa nói: “Hoa viên gió to lại lạnh, cậu ấy uống nhiều rượu như vậy, dễ bị cảm lạnh. Tôi thấy hay là vào phòng khách nằm nghỉ một chút, đợi thân thể thoái mái một chút rã tính. La tiên sinh anh thấy thế nào?”

La Thiếu Thàn dường như nhẫn nại đã đến cực hạn, cuối cùng bạo phát, một phát giật tay của Thẩm Thận Nguyên từ trên cổ áo xuống, lạnh giọng nói: “Tốt nhất là nhốt lại.”

Thẩm Thận Nguyên túm không được La Thiếu Thàn, khóc nháo càng dữ hơn, mấy lần liền giống như sắp lịm đi.

Tù Húc chỉ đành đưa cổ áo của mình cho cậu ta nắm, dỗ dành: “Đây rã, đây rã.”

Thẩm Thận Nguyên không ngừng thút thít, giống như hít thở không thông, đôi mắt khóc đến sưng đỏ mở ra một kẽ hở, mắt mũi toàn là nước, cũng không nhìn rõ là ai với ai, túm được ai thì túm.

Xích Tuyết gật đầu với La Thiếu Thàn, tìm hai người phục vụ đang giúp chuẩn bị bữa tiệc lại, cùng Tù Húc dùi Thẩm Thận Nguyên vào phòng.

Tiểu Chu lần chần đi đến gần, lấy từ trong túi xách ra một chiếc khăn ướt đưa cho anh: “Quần của anh bị dính phải kia.”

“Cảm ơn.” La Thiếu Thàn khom người lau gáu quẩn.

“Anh không sao chứ?”

“Chúng ta về trước thôi.” La Thiếu Thàn đi về phía cổng lớn.

Tiểu Chu chạy bước nhở theo sau anh: “Chúng ta không tiếp ứng cậu ấy sao?”

La Thiếu Thàn đáp: “Điễn xong phán diễn của chúng ta, rồi khỏi, là việc duy nhất hiện tại chúng ta làm được.” Cho dù việc đó khiến anh rất bất lực.

Tiểu Chu thấy tâm tình anh không tốt, thức thời im lặng một lúc mới tiếp tục lẩm bẩm: “Kỹ thuật diễn của cậu ấy giỏi thật.” Dừng một lúc lại nói, “Của anh cũng giỏi.” Đến mức cô nhìn mà suýt chút nữa xông qua đá cho La Thiếu Thàn một cái, để anh đổi tốt với Thẩm Thận Nguyên một chút.

La Thiếu Thàn nhìn cô một cái, hỏi: “Cô cảm thấy đó là cậu ấy diễn sao?”

“Hả?” Ý là sao? Chẳng lẽ là thật? Thực sự cảm thấy có uy hiếp tình cảm sao? Chuông cảnh báo trong đầu Tiểu Chu vang lên.

La Thiếu Thàn rài rẽ nói: “Đơn giản chính là bản năng.” Nếu như không phải mặt không biểu cảm đã quen, làm ầm ī đến mức anh thiếu chút nữa lạnh mặt không nỗi.

Thẩm Thận Nguyên vào phòng nghỉ cho khách vẫn không an phận, túm lấy cổ áo của Tù Húc ra sức gào khóc.

Xích Tuyết cũng không tiện tiếp tục nhìn, nói một câu thong thả nghỉ ngơi liền vội vã xuống lầu.

Thẩm Thận Nguyên sợ cô ta nghe lén ngoài cửa, lại khóc thêm một lúc nữa.

Tù Húc đi quanh căn phòng một vòng, không tìm thấy thiết bị giám sát và nghe lén, lúc này mới thở phào. Anh ra ngoài cửa tìm phòng vệ sinh công cộng vắt lấy một chiếc khăn, như không có việc gì quay lại đưa cho Thẩm Thận Nguyên, “Không sao chứ?”

Thẩm Thận Nguyên gầy như rạp trên giường, ngay cả sức lực cắn khăn tay lau mặt cũng không có, chỉ phất phất tay.

“Cậu ngủ đi, chốc nữa tôi quay lại đón cậu.” Tù Húc mở cửa ra ngoài một cách tự nhiên. Vừa nãy trên đường đi vào phòng vệ sinh anh đã chú ý qua xung quanh, phát hiện bốn phía đều không có lắp đặt thiết bị giám sát. Có vẻ Lỗ Thụy Dương cũng không biến thái đến mức thích ngẩng trước màn hình thưởng thức tư thái đi đứng oai phong của mình.

Thẩm Thận Nguyên thực sự quá mệt, hơn nữa sau khi nôn dạ dày trống rỗng, chạm vào gối liền không muốn động đậy gì nữa, qua một chốc liền thực sự ngủ thiếp đi.

Không biết qua bao lâu, giống như một chớp mắt, căn bản không ngủ say được, lại giống như một thế kỷ, ngủ đến mức tỉnh dậy liền quên hết. Cậu mở mắt, cảm thấy trong bóng tối dường như có một đôi mắt đang nhìn mình chằm chằm.

Người đầu tiên cậu nghĩ đến là Tù Húc.

Thế nhưng cảm giác Tù Húc mang đến cho cậu không ...giày vò như thế, ít nhất cũng không giống như một mãnh thú chờ thời cơ mà chầm chậm.

Trong bóng tối, thời gian trôi đi thật chậm.

Rất lâu sau, cậu mới nghe thấy tiếng nấm cửa chuyển động, sau đó là tiếng đóng cửa.

Thẩm Thận Nguyên hoàn toàn tỉnh táo lại. Nếu như nói lúc trước phàn lớn còn đều đã bị nước mắt của cậu mang đi, thì phàn còn lại đã tiêu hao hết trong đám mây hơi lạnh vừa rã cậu toát ra. Cậu không quên mình hiện tại đang ở đâu, càng không quên thân phận và nhiệm vụ hiện giờ của mình.

Cậu một mình ẩn núp trong bóng tối một lúc, mới giả vờ lật người thăm dò động tĩnh sau lưng.

Lúc Từ Húc đi có để lại cho cậu một ngọn đèn hành lang, hết sức ảm đạm, giống như ánh sáng từ đèn pin cầm tay, nhưng cũng đủ để cậu nhìn rõ trong phòng không có người thứ hai.

Thẩm Thận Nguyên thở phào một hơi, chậm rãi ngồi dậy, xuống giường, đi đến bên cửa, dán vào cửa, lắng lắng lắng nghe. Tuy rằng cửa rất dày, nhưng đêm quá tĩnh lặng, cậu nghe thấy bên ngoài có người đóng cửa, tiếng động hơi trầm đục như phát ra từ một cánh cửa dày nặng.

Bên ngoài cũng là bóng đêm, còn đen hơn ở trong phòng.

Cho dù là trước hay sau khi uống rượu, đầu óc Thẩm Thận Nguyên tối nay vẫn luôn ở trạng thái tỉnh táo. Cậu cực kỳ chắc chắn tiếng động vừa rồi phát ra từ cánh cửa nào. Có điều cậu cũng phải thừa nhận, tia sáng yếu ớt khe cửa dưới không chắn hết được cũng giúp được một phần nào.

Cậu hít sâu một hơi, trở về phòng lấy khăn mặt, sau đó đi đến chỗ cách cánh cửa đó khoảng 1m, dán tai lên tường. Có thể là nhờ khe cửa, cậu không ngờ thực sự có thể nghe thấy người phía trong nói chuyện, tuy rằng có chút mơ hồ, nhưng dựa vào những từ ngữ mâu chốt và tưởng tượng vẫn có thể miễn cưỡng ghép lại thành đoạn hội thoại vốn có của bọn họ.

“Anh không còn thời gian đâu.” Giọng nói già nua, Thẩm Thận Nguyên khẳng định chắc chắn giọng nói này mình chưa từng nghe qua.

“Tôi không hiểu ý ông. Ông nói tôi vẫn còn 30 năm để chuẩn bị.” Đây là giọng nói của Lỗ Thụy Dương. Tuy rằng Thẩm Thận Nguyên không chắc rằng sau khi ông ta bị cháy thành than còn có thể nhận ra hay không, nhưng cậu tuyệt đối không phản đối đề nghị đốt Lỗ Thụy Dương thành than.

Giọng nói già nua tiếp tục: “Sự việc cứ luôn xảy ra thay đổi. Địa phủ đang chỉnh lý lại giấy tờ, có lẽ không bao lâu nữa sẽ phát hiện ra tôi đã sửa đổi sổ sinh tử, đến lúc đó anh khó thoát một kiếp.”

Lỗ Thụy Dương sẽ chết sao? Thẩm Thận Nguyên kích động.

Lỗ Thụy Dương hỏi: “Còn có cách nào khác không?”

“Đẩy nhanh kế hoạch của chúng ta.”

Lỗ Thụy Dương trầm mặc.

Giọng nói già nua nói: “Anh không còn đường lui đâu. Anh đã nhìn thấy kết cục của mình sau khi xuống địa phủ rầm đó, nếu như không muốn sau khi chết thê thảm như vậy thì đừng có lèm mà lèm ền nã.”

Lỗ Thụy Dương nói: “Tôi đang cố gắng, nhưng La Định Âu và Giản Tĩnh Niên...”

“Tôi không đến để hỏi anh quá trình thế nào, tôi chỉ cần nhìn kết quả.”

“Tôi cần sự trợ giúp.”

“Cát Phụng đâu? Hắn không đủ để giúp anh sao?”

“Bị bắt rầm. Tôi muốn cung cấp luật sư cho hắn, nhưng bị hắn từ chối rầm.”

Đối phương có chút kinh ngạc, “Ai có thể bắt được hắn?”

“Không biết. Tôi hiện tại đang rất lo không biết hắn có khai ông ra không.”

“Tôi không lo. Cho dù hắn có khai tôi ra, cũng chẳng có ai có thể làm gì được tôi. Được rầm, việc này giao cho tôi, tôi sẽ cho hắn an phận.”

Thẩm Thận Nguyên nghe đến đây, từ thân thể lạnh lẽo đến tận tim gan. Cậu không biết Lỗ Thụy Dương và người này đang mưu tính chuyện gì, nhưng rất rõ ràng, đây là một bàn cờ rất lớn. Cậu nghe thấy bên trong lặng im, sợ bọn họ đột nhiên đi ra, vội vàng xoay người định đi khỏi, nhưng chính giữa hành lang có một bóng đen đang đứng khiến cậu giật thót thiếu chút nữa kêu lên.

Hắn là ai? Đứng đây nghe bao lâu r ă?

Đầu óc Thẩm Thận Nguyên một mảnh trăng xóa, tay c ầm khăn mặt băt an run rẩy, ngay cả lý do tìm nhà vệ sinh để rửa mặt đã chuẩn bị kỹ c ũng quên mất tiêu.

Người đó ra hiệu im lặng, phát hiện cậu không nhìn thấy, vội vàng nghiêng người, để ánh trăng bên ngoài cửa sổ cuối hành lang có thể chiếu sáng khuôn mặt mình.

Thẩm Thận Nguyên sau khi mượn ánh trăng nhìn rõ đối phuong là ai, càng kinh ngạc hơn.

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 124: MÃ TÍCH (ThượNg)

Dịch: Phong Bụi

Đến tận lúc ngây ngây ngô ngô bị đối phuơng kéo vào trong phòng, Thẩm Thận Nguyên mới giật mình tỉnh lại: “Mã Duy Càn? Sao cậu lại có thể ở đây?”

“Tại sao anh ở đây thì tôi cũng ở đây vì lý do đó.” Mã Duy Càn trông cũng có chút căng thẳng, còn giơ tay lên nói lỏng cà vạt.

“...Cậu cũng uống say sao?” Thẩm Thận Nguyên lùi một bước, mượn ánh sáng từ bóng đèn nhỏ bằng cái móng tay trên hành lang quan sát đối phuơng, “Đâu có giống đâu.”

Mã Duy Càn nói: “Anh muốn đổi phó Lỗ Thụy Dương phải không?”

Thẩm Thận Nguyên chấn kinh nhìn cậu ta: “Sao cậu lại có cái ảo giác này?”

“Đừng giả vờ nữa.”

Đương nhiên phải giả vờ rồi! Thẩm Thận Nguyên ra sức lắc đầu.

Mã Duy Càn đi qua bên cạnh cậu, rẽ xuống trên giường, “Tôi cũng muốn lật đổ ông ta.”

Thẩm Thận Nguyên ngây ra một lúc, không nắm chắc cậu ta nói thật hay chỉ là muốn dụ cậu khai ra.

“Tôi là vì Mã Ngọc.” Mã Duy Càn rầu rĩ nói.

Người cậu ta chìm trong bóng tối, lời nói ra phiêu đãng trong bóng tối, hết sức âm trầm. Thẩm Thận Nguyên ngẩng đầu nhìn bóng đèn, cảm thấy nơi này tuy rằng ánh đèn u ám, nhưng có còn hơn không, tốt hơn là không nên tiến vào nhập đội với cậu ta.

“Mã Ngọc là bị Lỗ Thụy Dương ép chết.”

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Ép thế nào?”

Mã Duy Càn đáp: “Ông ta bỏ rơi cậu ấy.”

Thẩm Thận Nguyên: “...” Có lẽ do tình tiết bộ phim cầu huyết quá mức trầm thường, ngược lại khiến cho cậu không biết nên đáp lại thế nào.

“Mã Ngọc là một người rất nhạy cảm rất yếu đuối. Cậu ấy chia tinh thần của mình thành mấy phần ký thác trên người người khác, phần ký thác trên La Khải Tùng đã bị phá hủy theo cái chết của La Khải Tùng, Mục Tất Tín cũng vậy, phần lớn nhất ở trên người Lỗ Thụy Dương, cũng chính là phần khiến cậu ấy bị phá hủy triệt để nhất. Còn tôi, tôi quá mức kém cỏi.”

“Tôi không hiểu ý của cậu lắm. Cậu có phiền khi tôi dùng cách nói thông tục hoặc có chút thô tục để giải thích tình huống kiểu này không?”

Thẩm Thận Nguyên thấy cậu ta không phản đối, thăm dò nói: “Chân cậu ta giẫm lên mấy chiếc thuỷ tinh, nhưng đâu bị lật cả.”

“...”

“...”

“Không phải.” Mã Duy Càn thử thuyết phục Thẩm Thận Nguyên vứt bỏ cách nghĩ không đáng tin đang xoay chuyển trong đầu cậu, “Đối với cậu ấy mà nói, chúng tôi là toàn bộ sinh mệnh của cậu ấy.”

Thẩm Thận Nguyên lầm bẩm: “Nam chính trong tiểu thuyết tên nào có họ Mã, diễn biến tâm lý gần như đâu như vậy cả.”

“Nói tóm lại, tôi sẽ giúp các anh đối phó với Lỗ Thụy Dương.”

“Chúng tôi?” Thẩm Thận Nguyên giả ngu hỏi, “Chúng cái gì mà chúng? Chúng ở đâu ra?”

Mã Duy Càn cười xấu xa: “Anh thừa nhận mục đích của anh là đối phó Lỗ Thụy Dương rầm nhé.”

“...Làm gì thừa nhận.” Thẩm Thận Nguyên cố cãi.

“Không thừa nhận cũng không sao.” Mã Duy Càn cầm điện thoại ra xem giờ nói: “Tôi phải về trước rầm, muộn nữa thì không ra được nữa. Bản thân anh cũng phải cẩn thận một chút, Lỗ Thụy Dương nam nữ đều ăn cả đấy.”

Thẩm Thận Nguyên thấy cậu ta nhanh nhẹn mở cửa sổ ra, buột miệng hỏi: “Không phải cậu nói muốn giúp sao?”

Mã Duy Càn đạp lên bệ cửa sổ, ngay lập tức dùng ánh sáng từ màn hình điện thoại soi độ cao và địa thế phía dưới, đang chuẩn bị nhảy xuống, lại bị Thẩm Thận Nguyên túm lại, “Cậu đừng có đi.”

“Không thể không đi.” Mã Duy Càn đè thấp giọng nói: “Liên lạc sau ha.”

“Này!” Thẩm Thận Nguyên còn định nói gì đó, Mã Duy Càn đã nhanh chóng giằng khỏi tay cậu, hai tay nắm lấy khung cửa, thăm dò thò chân xuống dưới, cũng may bên ngoài biệt thự của Lỗ Thụy Dương lại gập ghề lõm, cho nên cậu ta rất dễ dàng tìm được điểm đặt chân, sau đó từng bước từng bước đi xuống...

Thẩm Thận Nguyên căng thẳng nhìn cậu ta, vừa lo cậu ta ngã gãy chân vừa sợ cậu ta bị phát hiện, liên lụy đến mình. Thấy cậu ta cuối cùng cũng đáp đất, Thẩm Thận Nguyên vừa mới định thở phào một hơi, cửa liền nghe thấy hai tiếng gỗ rất nhẹ như thể thăm dò lại giống như tránh làm phiền, sau đó, cửa mở. Thẩm Thận Nguyên chỉ kịp quay người lại.

Lỗ Thụy Dương bật đèn lên, nghi hoặc nhìn cậu: “Sao thế? Sắc mặt sao lại trăng bêch như vậy?”

Thẩm Thận Nguyên há hả miệng, một lúc lâu mới đáp: “Có ma.”

Lỗ Thụy Dương đi đến bên cửa sổ, nhìn ra bên ngoài một vòng, lại bật tất cả đèn đóm lên, thuận tiện kiểm tra tủ và gầm giường, cuối cùng nhún vai nói: “Chẳng có gì hết. Có phải cậu mơ thấy ác mộng không?”

Thẩm Thận Nguyên sờ sờ trán, “Tôi cũng không biết nữa. Có người đứng ở đầu giường tôi, tôi cảm thấy người đó cứ nhìn mình chăm chăm, tôi muốn cử động mà không thể nào cử động được. Lúc tôi tỉnh lại bên ngoài dường như có bóng người lướt qua.” Cậu tính luôn cả lần thăm lần trước của Lỗ Thụy Dương trong đó, nửa thật nửa giả, nói y như thật.

“Có thể là tôi. Tôi có đến xem qua cậu, có điều cậu đã ngủ mất rồi.” Lỗ Thụy Dương thẳng thắn thừa nhận, “Sao rồi? Đỡ hơn chút nào chưa? Có cần ngủ thêm một chốc, ngày mai tôi cho người đưa cậu về”

“Không cần, tôi, tôi đỡ hơn rồi.” Thẩm Thận Nguyên trên mặt lộ ra vẻ buồn rầu hoàn toàn trái ngược lại với lời nói.

Lỗ Thụy Dương cực kỳ tự nhiên chuyển sang hình mẫu ông bác tri tâm, ngồi xuống bên giường cậu, “Tôi đã nhìn thấy bạn gái của La Thiếu rồi, không giống như đối thủ cạnh tranh đáng gờm.”

“Là trợ lý lúc trước của tôi. Anh ấy ban đầu nói là để che mắt... Tôi ban đầu còn thực sự tin.”

“Có thể thực sự chỉ là che mắt, nghĩ theo chiều hướng tốt đi.”

“Vậy sao?” Thẩm Thận Nguyên nắm chặt nắm tay, chậm rãi ngẩng đầu lên, phản hận và đố kỵ chiếm cứ đôi mắt cậu, giống như một đôi rắn độc, không chút cố kỵ toát ra những tình cảm mặt trái của chúng, “Che mắt đến mức mục đích của che mắt cũng vứt bỏ sao?”

Lỗ Thụy Dương vỗ vỗ vai cậu: “Con người có những lúc khó tránh khỏi có mới nói cũ, không phải là đi đâu mà họ có thể không chế được. Nghĩ thoáng một chút, đối với cậu, đối với cậu ấy, thậm chí đối với cô gái kia đều tốt hơn. Cậu là một người tốt, lần sau nhất định sẽ gặp may.”

“Tại sao tôi lại không có mới nói cũ?”

“Tôi đã nói rồi, cậu là một người tốt.”

“Thế nhưng tôi không muốn làm người tốt nữa, không muốn một chút nào!” Thẩm Thận Nguyên cắn răng khẽ gầm.

Lỗ Thụy Dương hỏi: “Cậu muốn thế nào?”

“Tôi muốn khiến anh ấy trở về bên cạnh tôi.”

“Với những gì tôi hiểu về La Thiếu, đi đâu này rất khó.”

“Rất khó có phải là có, có cách không?” Thẩm Thận Nguyên cẩn trọng hỏi, sợ ông ta phủ nhận.

Lỗ Thụy Dương đáp: “Cứ làm việc cho tốt. Đàn ông có thành tựu rồi, cái gì cũng đều có.”

Ánh sáng trong đáy mắt Thẩm Thận Nguyên lại tối đi.

“Tôi nói thật đấy.” Lỗ Thụy Dương giơ tay chỉ chỉ vào huyệt thái dương của ông ta, “Từ từ suy nghĩ. Muộn thế này rồi, đừng vội nữa, thong thả nghỉ ngơi đi.”

Thẩm Thận Nguyên vốn còn định từ chối, chợt nhớ ra đến giờ vẫn không thấy bóng dáng Từ Húc đâu, lập tức nảy ra liên tưởng không tốt, lời từ chối lập tức nuốt xuống, thuận nước đẩy thuyền gật đầu.

“Yến hội sắp kết thúc rồi, tôi xuống đi một vòng xem. Hôm nay cậu không ăn gì, chốc nữa tôi cho người mang ít đồ ăn cho cậu.” Lỗ Thụy Dương đứng dậy, sau khi giúp cậu đóng cửa sổ mới rời khỏi.

Thẩm Thận Nguyên ngẫm không yên nỗi, cầm điện thoại lên định gọi cho Từ Húc, lại sợ anh đang trốn ở nơi nào đó, gọi điện lại bại lộ hành tung, ngẫm nghĩ một lúc, tốt hơn là nhắn tin hỏi anh đang ở đâu. Tin nhắn gửi đi như con trâu bùn chìm vào trong đại dương, một đi không đáp lại, đến tận khi Lỗ Thụy Dương cho người mang đồ ăn đến, vẫn không thấy tin tức của Từ Húc.

Vừa rã là ngã không yên, hiện tại ngay cả đứng cũng đứng không yên nỗi. Thẩm Thận Nguyên gọi vào số của Từ Húc.

“Số điện thoại bạn đang gọi hiện không ở trong vùng phủ sóng.”

...

Điều này còn khó hiểu hơn là việc số điện thoại bạn gọi hiện đang tắt máy!

Thẩm Thận Nguyên hoàn toàn không hiểu gì hết. Cậu nhìn nhìn đồng hồ, trải qua liên tiếp một kinh một ngò như vậy, đầu óc cậu đã cực kỳ tinh táo, thế nhưng nhìn thời gian, mới có hơn 10 giờ, cũng tức là, cậu chỉ ngủ hơn một tiếng đồng hồ. Chẳng lẽ Từ Húc trong một tiếng này đã rời khỏi thành phố? Anh ta đi đâu được?

Thẩm Thận Nguyên rầu rĩ cắm một cái xúc xích vào miệng, sau đó thu gọn tất cả những tình huống đột ngột phát sinh nhắn tin gửi La Thiếu Thành xin ý kiến.

La Thiếu Thành qua một lúc mới nhắn tin trả lời, tin nhắn trả lời rất ngắn gọn: Gọi điện có tiện không?

Thẩm Thận Nguyên lập tức gọi điện qua.

La Thiếu Thành đợi cậu gọi qua liền hỏi ngay: “Từ Húc ra khỏi thành phố, Mã Duy Càn tạo phản nghĩa là sao? “Thành phố” trong “ra khỏi thành phố” có phải gõ sai rã không? Có phải đã xảy ra việc gì không?”(Bụi: “Ra khỏi thành phố”出市 và “xảy ra chuyện”出事 pinyin đều là chushi. Nhìn khi gõ chữ nhanh quá có thể nhập nhầm chữ.)

“Hơ, không phải.” Từ miệng La Thiếu Thần nghe thấy tin nhắn mình gửi đi đúng thực là dễ khiến người ta hiểu nhầm. Thẩm Thận Nguyên vội vàng giải thích một cách thế này thế kia, làm rõ hiểu lầm.

La Thiếu Thần ngưng trọng nói: “Ý em là Từ Húc đến giờ này vẫn chưa lộ diện?”

“Đúng vậy, đã mất tích một tiếng đồng hồ rồi. Đúng rồi, trên người em có phải có thiết bị định vị không? Trên người Từ Húc có không?”

“Để anh liên lạc với Đỗ Lạc Văn.”

Thẩm Thận Nguyên nghe anh nói thế, càng trở nên căng thẳng, trong đầu óc toàn là hình ảnh Từ Húc bị người ta dùng khổ hình. Lời cố ý nhấn mạnh trước lúc đi của Mã Duy Càn chợt hiện lên trong đầu cậu: “Lỗ Thụy Dương nam nữ đều ăn cả đấy.”

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 125: MÂT TÍCH (Trung)

Dịch: Phong Bụi

Khoảng thời gian đợi chờ tin tức vẫn luôn khiến người ta nóng ruột nhất, cũng may còn có đờ ăn Lỗ Thụy Dương phái người mang qua. Thẩm Thận Nguyên vừa ăn vừa suy nghĩ lung tung, suy nghĩ về Từ Húc, suy nghĩ về La Thiếu Thần, lại suy nghĩ về bản thân, sau đó suy nghĩ đến... trong thức ăn liệu có bị bỏ thuốc vào không?

Suy nghĩ này vừa hiện ra, miếng khoai tây chiên trong miệng lập tức liền thay đổi mùi vị. Sau khi cậu nuốt xuống, đầy đầy cái giò vẫn còn nhai khoai tây chiên ra một bên.

Tiếng chuông điện thoại kịp thời lấp đi khoảnh trống trong hành động của cậu.

Thẩm Thận Nguyên nhận lấy điện thoại, là La Thiếu Thần gọi.

“Đồ Lạc Văn sẽ nghĩ cách, em ngoan ngoãn ngồi đợi trong phòng, đừng đi lung tung.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Em hiện giờ đã hoàn toàn tinh táo, có thể làm nội ứng.”

“Lúc nào cần mở cửa thành anh sẽ thông báo với em.” La Thiếu Thần trước đoạt quyền chỉ huy trực tiếp của Đồ Lạc Văn đối với Thẩm Thận Nguyên.

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Nói không chừng Từ Húc hiện tại đang phải chịu khổ ở nơi nào đó em nhìn không tới... Em có cần đi qua giữ chân Lỗ Thụy Dương? Ít nhất có thể tranh thủ được ít thời gian.”

“Giữ chân thế nào?”

“Mắng anh.”

“...”

“Hiệu quả tốt lắm đó.” Thẩm Thận Nguyên nói câu sau, giọng tuy rằng nhỏ đi, nhưng càng thể hiện rõ sự khẩn cầu.

La Thiếu Thần trầm mặc một lúc, mới thở dài nói: “Đừng ngắt điện thoại, sẵn sàng báo cáo hành tung bất cứ lúc nào.”

“Được.” Thẩm Thận Nguyên tinh thần phấn chấn, vội vàng đứng dậy đi ra ngoài.

La Thiếu Thần không yên tâm dặn dò: “Trước khi làm bất cứ việc gì cũng phải suy nghĩ...”

“Em biết rõ, suy nghĩ ba lần trước khi làm mà.” Thẩm Thận Nguyên chuyển động nắm cửa.

“Trước khi làm bất cứ việc gì cũng phải suy nghĩ xem em đối với anh quan trọng đến mức nào.” La Thiếu Thần bỗng sung sướng lời bị ngắt quãng.

Cửa vừa mở ra một khe nhỏ liền nhanh chóng đóng lại.

Thẩm Thận Nguyên dựa đầu vào cánh cửa hít sâu một hơi nói: “Em hiện tại đang diễn vai bị bỏ rơi, đừng nói những lời khiến công sức từ trước đến giờ của em bị sụp đổ.”

“Anh sợ em nhập vai quá sâu.”

“Vậy nhất định là vì em quá Love anh.” Thẩm Thận Nguyên nói xong, liền để điện thoại ở chế độ loa, nhét vào trong túi áo, sau đó mở cửa đi ra ngoài.

Lỗ Thụy Dương lúc đi khỏi đã bật đèn hành lang lên, đại khái sợ Thẩm Thận Nguyên lại gặp ma nữa. Có điều đối với Thẩm Thận Nguyên đang

định làm trò ma quỷ thì ánh đèn chu đáo này thực sự khiến người ta quá âu sầu rã.

Cậu đi đến trước cửa căn phòng lúc trước nghe thấy giọng nói, cúi đầu nhìn khe cửa. Ánh đèn bên ngoài quá sáng, thành ra không nhìn rõ bên trong có ánh sáng hay không. Cậu do dự một chốc, giơ tay gõ cửa.

Cửa rất nhanh liền mở ra một khe nhỏ.

“Chuyện gì?”

Thẩm Thận Nguyên ngây ra một lúc, bởi vì lời cất lên chính là giọng nói già nua lúc trước bí mật trò chuyện với Lỗ Thụy Dương, “Hỡ, chào ông, xin hỏi tiên sinh Lỗ Thụy Dương có đây không?”

Người bên trong ngừng một lát mới nói: “Không có.”

“Làm phiền rã.” Thẩm Thận Nguyên nói xong định đi khỏi, nhưng sau cánh cửa lại không có động tĩnh gì, cửa vẫn cứ khép hờ như thế. Cậu đành tiến lên trước đóng lại.

Khi cánh cửa và khung cửa chỉ còn khoảng cách 1 ngón tay, người phía bên trong lại cất tiếng: “Từ phòng của cậu đi ra đến đây còn qua hai phòng nữa, cánh cửa bên ngoài giống y hệt phòng này, tại sao cậu lại cứ chọn đúng phòng này?”

Thẩm Thận Nguyên đơ người, càng muốn tìm lý do càng không nghĩ ra nổi. Dù sao cũng không thể nói là lúc trước đã thăm dò qua được phải không? “Có, có có thể là do... duyên phận.”

Người bên trong khe khẽ thở dài một tiếng.

Thế là ý gì? Chẳng lẽ cảm thấy duyên phận dính với cậu quá mức xui xẻo?

“...” Thẩm Thận Nguyên thăm dò đóng cửa lại, cửa khép lại rã, người bên trong cũng không nói gì nữa.

Cậu thở phào một hơi, khẽ khàng chạy đến đầu cầu thang, ngó nghiêng trên dưới một lượt, đâu không thấy bóng người, điện thoại trong túi áo phát ra tiếng vang. Cậu cầm điện thoại lên, kinh ngạc hỏi: “Anh đang đàn piano à?”

“Không phải là đàn, là đang ấn phím, dùng cổ họng gọi mệt quá.”

“Hơ... chuyện gì?”

“Lập tức xuống lầu, đến nơi có nhiều người.”

“Anh cảm thấy người đó phát hiện ra rã?”

La Thiếu Thành nói: “Em cảm thấy ông ta không phát hiện ra sao?”

“Ông ta cũng chưa chắc đã nói ra.” Nói là nói như vậy, Thẩm Thận Nguyên vẫn thuận theo cầu thang chạy xuống dưới.

“Chỉ cần ông ta không bị câm thì cần phải xử lý theo trường hợp ông ta nhất định sẽ nói ra.”

Thẩm Thận Nguyên đi đến hoa viên, bỏ điện thoại vào trong túi áo, như không có việc gì đi vào trong đám đông.

Yến hội đã đi đến kết thúc, những người còn ở lại đều là bạn bè của Lỗ Thụy Dương.

Thẩm Thận Nguyên quét mắt nhìn một vòng, liền nhìn thấy Lỗ Thụy Dương và Xích Tuyết đứng ở giữa đám người, những người khác cũng không có ai cậu quen biết.

Có điều, tuy rằng cậu không biết người ta nhưng người khác vẫn nhận ra cậu. “Hạnh ngộ hạnh ngộ, Thẩm Thận Nguyên phải không?” Một người bê ngoài anh tuấn khí chất phù phiếm bưng hai ly rượu, tự cho là tiêu sái đi đến gần.

“Tôi là Nhan Duệ.” Nhan Duệ tự tin cười, như thể đối phương nhất định sẽ nói những lời như ngưỡng mộ đã lâu.

Thẩm Thận Nguyên gật đàu nói: “Tên hay.”

“...” Chỉ là tên hay thôi sao?

“...” Chẳng lẽ nói sai rã?

Hai người bối mắt nhìn nhau một lúc lâu.

Nhan Duệ nói: “Tôi mở một công ty môi giới, tên Duệ Trí Xung Thiên.”

“A, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu!” Thẩm Thận Nguyên hoàn hồn lại, vươn tay bắt tay.

Nhan Duệ: “...” Công ty của cậu ta còn nổi tiếng hơn ông chủ sao? Thế nhưng công ty hiện tại không phải ngay cả một nghệ sĩ cũng chưa ký hợp đồng nổi sao?

Thẩm Thận Nguyên nghĩ thầm: Cũng may khoảng thời gian kết thúc hợp đồng với Y Mã Đặc Cao Cầu ngày nào cũng giúp mình phân tích lợi thiệt của các công ty lớn, ngay cả công ty mới mở này cũng không bỏ qua. Nhưng điền chán chính khiến cậu nhớ được công ty môi giới này là vì công ty này là do em trai của Đại Thần mở.

Ồ, Đại Thần!

Thẩm Thận Nguyên trên dưới xem xét Nhan Duệ một lượt.

Nhan Duệ không thoái mái lùi sau nửa bước. Cái biểu cảm vừa giống như xem xét con dâu vừa giống như đi chợ chọn thịt lợn này là muốn làm gì đây?

Thẩm Thận Nguyên tổng kết: Những phán trọng đẹp trai đéo giống Đại Thần, những phán trọng không đẹp trai đéo giống bản thân.

Nhan Duệ ho khan một tiếng: “Anh có muốn đến Duệ Trí Xung Thiên không?”

“Hả?”

“Đãi ngộ của chúng tôi rất tốt. Anh qua đó lập tức thành nam nghệ sĩ số 1.”

“Tôi tin tưởng vào năng lực của cậu, quý công ty cạnh tranh nhất định rất kịch liệt, như thế không tốt lắm, không công bằng với các nghệ sĩ khác.”

“Anh qua đó thì chính là nghệ sĩ có tư cách già nhất r`ă.”

Thẩm Thận Nguyên: “...” Giá trị của danh hiệu nam nghệ sĩ số 1 này cũng quá thấp r`ă.

Nhan Duệ thấy cậu do dự, tăng hối mỉm lực bắt đ`ầu thuyết phục.

Thẩm Thận Nguyên vừa lặng lẽ nghe, vừa nghĩ đến việc của Từ Húc, lặng lẽ lơ đãng. Điều duy nhất cậu có thể làm hiện giờ chính là giữ cho Lỗ Thụy Dương luôn ở trong t`âm nhìn của mình.

Nhan Duệ thấy cậu không để ý, hắng giọng: “Có phải anh không coi trọng công ty tôi không?”

“Đương nhiên không phải!” Thẩm Thận Nguyên giật mình, vội vã hoàn h`ồn, “Tuyệt đối không có ý đó. Nhưng mà tôi vừa đến LB, không thích hợp lập tức nhảy máng.”

“Cũng đúng cũng đúng.” Nhan Duệ ngẫm nghĩ một lúc, lại vui vẻ trả lời: “Tài nguyên của LB như ầu như vậy, anh hút cạn r`ă qua cũng tốt.”

Thẩm Thận Nguyên: “...” Cảm ơn, tôi không phải là máy hút bụi.

Lỗ Thụy Dương nói gì đó với Xích Tuyết, đột nhiên quay trở lại.

Thẩm Thận Nguyên căng thẳng, mắt theo sát ông ta một đoạn, thấy ông ta trở v`ề biệt thự, liền muốn chạy qua bắt chuyện, đúng lúc này, một loạt tiếng còi hú của cảnh sát vang lên từ xa, xông thẳng v`ề phía Lỗ gia.

Lỗ Thụy Dương một chân vừa đặt đến cửa lớn lại quay lại, ở cùng với Xích Tuyết, thấy một chiếc xe cảnh sát từ cánh cổng sắt mở lớn của hoa

viên chạy vào.

Thẩm Thận Nguyên nhân lúc Nhan Duệ kinh ngạc, len lén lùi đến bên bàn ăn không có người, ngẩng xổm sau bàn ăn giả vờ thắt dây giày, cầm điện thoại ra, hạ thấp giọng hỏi: “Chuyện gì vậy?”

La Thiếu Thành đáp: “Đây là cách trực tiếp cũng là cách bảo đảm nhất.”

“Thế nhưng chúng ta không có chứng cứ gì cả, sao có thể tố cáo bọn họ bắt cóc?” Hơn nữa Từ Húc rất rõ ràng là tự mình mất tích.

“Đây là việc Đỗ Lạc Văn phải lo. Em không có việc gì thì về sớm đi.”

Thẩm Thận Nguyên đứng lên, thấy một người trung niên béo mập đi xuống từ trong xe, đi đến trước mặt Lỗ Thụy Dương, không biết là nói gì. Lỗ Thụy Dương quay lưng lại với Thẩm Thận Nguyên, Thẩm Thận Nguyên không nhìn được sắc mặt của ông ta, chỉ thấy Xích Tuyết dường như muốn tiến lên tranh luận điều gì, bị ông ta kéo ra.

Cam Thái ngẩng một bên nói chuyện với bạn bè lâu năm cũng đi qua, hai bên thì thầm giằng co, không khí rất căng thẳng.

Những người khách khác tuy rằng không muốn cuốn vào thị phi nhưng cũng không tiện tự ý rời khỏi, chỉ đành yên lặng quan sát diễn biến.

Thẩm Thận Nguyên tìm trong đám cảnh sát một vòng, không nhìn thấy bóng dáng Đỗ Lạc Văn, theo lý mà nói, trong trường hợp này anh ta nên làm gương đi đầu mới đúng chứ. Cậu đang rầu rĩ lìền nhìn thấy một cảnh sát đứng bên cạnh xe cảnh sát, len lén huơ huơ ngón tay về phía cậu.

Đỗ Lạc Văn?

Thẩm Thận Nguyên: “...” Cái mặt râu quai nón rậm rì kia phải ăn bao nhiêu thuốc kích thích mới mọc được vậy?

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 126: MâT TíCh (Hạ)

Dịch: Phong Bụi

Cuộc đàm phán trong gió lạnh cuối cùng cũng kết thúc khi một bên lực lượng mỏng hơn chịu nhượng bộ, cảnh sát phân thành hai nhóm, một nhóm lục soát trong hoa viên, một nhóm ùa vào biệt thự như ong vỡ tổ, biệt thự tối om từ tầng 1 bắt đầu chậm rãi sáng lên.

Xích Tuyết và Cam Thái đều đi theo vào, Lỗ Thụy Dương đứng ở tại chỗ, nhưng sắc mặt rất khó coi.

Thẩm Thận Nguyên nghe thấy ông ta cảnh cáo cảnh sát mập dẫn đầu: “Chuyện này tôi nhất định sẽ yêu cầu một lời giải thích thỏa đáng.”

Cảnh sát mập cũng không vui vẻ gì, chẳng có ai nửa đêm chạy đi tăng ca lại vui vẻ cả. Anh ta h胡 huơ lệnh lục soát trong tay: “Vì trách nhiệm thôi.”

Lỗ Thụy Dương hờ hững đi đến chỗ khách, lần lượt xin lỗi từng người.

Khách đều bày tỏ sự thông cảm, sau đó cùng السيد vả cảnh sát.

Thẩm Thận Nguyên muốn tiến đến gần Đồ Lạc Văn, lại thấy anh ta ở vừa đứng ở bên cạnh tháp sâm panh giả bộ nhìn qua nhìn lại vừa cầm điện thoại lên, sau đó điện thoại của mình liền reo. Thẩm Thận Nguyên nhận điện thoại, liền nghe thấy Đồ Lạc Văn nói: “Đừng có nhìn tôi chằm chằm như thế, để Lỗ Thụy Dương nhìn thấy nghĩ rằng cậu có mục tiêu mới thì không hay đâu.”

Thẩm Thận Nguyên đáp: “Từ La Thiếu liền có thể nhìn ra mắt nhìn của tôi thế nào, Lỗ Thụy Dương hẳn là có lòng tin vào tôi.”

“Lần cuối cùng cậu nhìn thấy Từ Húc là ở đâu?”

“Phòng nghỉ của khách tầng hai, phía Bắc, phòng thứ ba từ cầu thang đi lên về phía tay trái.”

“Trước lúc đi cậu ta nói gì?”

Thẩm Thận Nguyên đã tưởng một chốc, “Anh ấy nói sẽ đến đón tôi.”

“Thế thôi?”

“Thế thôi.”

“Cậu kể lại nguyên xi tất cả những sự việc từ khi vào biệt thự đến khi rời khỏi biệt thự mà có liên quan đến Từ Húc, không, từ khi bắt đầu yên tiệc, tất cả những sự việc có liên quan đến Từ Húc. Việc chính bỏ qua, tôi cần chi tiết.”

“Thế nào mới được coi là chi tiết?”

“Có ai đặc biệt để ý đến các cậu hay không, Từ Húc từng nói chuyện với ai, Lỗ Thụy Dương có từng đặc biệt chú ý đến Từ Húc hay có nói gì với cậu ta hay không?”

Thẩm Thận Nguyên nỗ lực đã tưởng, nhưng thực sự những chi tiết nhớ ra quá ít, lúc đó trong đầu cậu chỉ toàn nghĩ đến việc nên diễn thế nào, nên đối phó với Lỗ Thụy Dương như thế nào và còn làm thế nào để có thể liếc trộm La Thiếu Thần nhiều thêm một chút.

Khoảng mươi mấy phút sau, lại có thêm hai chiếc xe cảnh sát chạy đến, trên xe có bốn con chó nghiệp vụ chạy xuống.

Đỗ Lạc Văn đi qua, đưa một vật gì đó cho cảnh sát đi cùng chó nghiệp vụ, những cảnh sát đó gật đầu, chia làm hai hướng hành động.

Lỗ Thụy Dương không bộc lộ cảm xúc nhìn, cảm xúc từ nóng nảy đã bình tĩnh trở lại, dáng vẻ như đang quan sát diễn biến sự việc.

Không lâu sau liền thấy Đô Lạc Văn nhận được điện thoại, vội vàng chạy vào.

Thẩm Thận Nguyên căng thẳng, nín thở chờ đợi kết quả, lại qua một chốc, liền thấy Từ Húc nhanh bước từ trong biệt thự chạy ra, ngó nghiêng xung quanh một vòng, rồi sau đó chạy thẳng về phía cậu.

Thẩm Thận Nguyên rất kích động, hận không thể chạy đến ôm lấy anh ta quay hai vòng.

“Điện thoại của tôi hết pin, đang đi tìm cậu khắp nơi đây!” Từ Húc lớn tiếng nói.

Thẩm Thận Nguyên ngây ra, vội thu lại biểu cảm, chỉ vào Nhan Duệ đang đứng đó không xa: “Tôi đang đứng đây nói chuyện với Tổng giám đốc Nhan mà.”

Nhan Duệ thấy có người gọi mình liền quay lại, còn vẫy vẫy tay với bọn họ.

Từ Húc cuối cùng cũng đến bên cạnh Thẩm Thận Nguyên, thở phào ra một hơi dài, hạ thấp giọng nói: “Tôi bị nhốt trong tầng hầm dưới đất. Không có tín hiệu.”

“Bị phát hiện rã sao?” Thẩm Thận Nguyên căng thẳng nhìn về phía Lỗ Thụy Dương, phát hiện đối phương cũng đang nhìn về phía này.

Từ Húc cười khổ: “Không phải. Căn phòng đó bên ngoài đi vào không cần chìa khoá, nhưng bên trong đi ra thì cần. Sau khi tôi đi vào liền bị khoá ở bên trong.”

Thẩm Thận Nguyên: “...” Suy nghĩ của Lỗ Thụy Dương chẳng lẽ là phòng trộm không bằng khoá trộm? Tư tưởng thật tiên tiến.

Từ Húc mỉm cười nói: “Cũng không phải hoàn toàn không có thành quả.”

Thẩm Thận Nguyên vội nói: “Bên chỗ tôi cũng có tin tức rất quan trọng.”

“Được, chốc nữa cùng thảo luận.”

“Đi đâu thảo luận? Tốt nhất là có thêm một cốc ca cao nóng.” Thẩm Thận Nguyên vừa ngủ một tiếng đã nghe hiện tại không thấy buồn ngủ chút nào.

“Game.”

“...Về nhà uống một mình sao?”

Tử Húc cúi đầu chọc chọc cái bụng cậu, “Là ông bà của cậu, tôi chân thành nói rằng, cho dù không dự định giảm béo thì cậu cũng nên hạn chế bản thân một chút.”

“Lần tới nhận giúp tôi một bộ phim về người béo đi.”

“Chuyện tốt như vậy chúng ta phải xếp hàng trước 5 năm cơ.”

Nhiệm vụ cơ bản của cảnh sát đã hoàn thành, thuận tiện kiểm tra chỉ là nhiệm vụ thêm. Đỗ Lạc Văn đặc biệt chú ý một chút về người tham bí mà Thẩm Thận Nguyên nói, nhưng căn phòng đó đã không còn ai, có lẽ bị động tĩnh lớn như vậy làm giật mình đi mất.

Cảnh sát thu đội, yến hội cũng theo đó kết thúc.

Thẩm Thận Nguyên cáo từ Lỗ Thụy Dương xong liền dẫn Tử Húc đi khỏi.

Tiêu Bác sau khi giúp tiễn khách đi, nói với Lỗ Thụy Dương: “Tổng giám đốc Lỗ, có người đã vào căn phòng dưới đất.”

Lỗ Thụy Dương hỏi: “Ông bà bên cạnh Thẩm Thận Nguyên phải không?”

“Có cần đi đi đâu tra chút không?” Là trợ thủ đắc lực số một bên cạnh Lỗ Thụy Dương, thư ký Tổng giám đốc tập đoàn TH, công việc mà Tiêu Bác phụ trách cực kỳ bận.

Lỗ Thụy Dương lắc đầu nói: “Không cần, để một mình hắn lặng lẽ biến mất đi.”

“Hiểu.” Tiêu Bác đợi một chút, thấy ông ta không ra lệnh động đến Thẩm Thận Nguyên, liền lặng lẽ lui khỏi.

Xích Tuyết khoác cánh tay Lỗ Thụy Dương, cười tủm tỉm nói: “Thẩm Thận Nguyên quả thực rất đẹp trai.”

Lỗ Thụy Dương nghiêng đầu nhìn cô ta một cái, “Đừng tự cho mình là thông minh.”

Nụ cười của Xích Tuyết hơi cứng lại, nhưng vẫn nhịn không được hỏi: “Vậy tại sao cậu ta lại đặc biệt?”

“Có sao?”

“Cậu ta và Từ Húc là đồng bọn.”

“Có khả năng này. Có điều nể mặt Giản Tĩnh Niên, anh cho cậu ta một cơ hội chứng minh bản thân.” Lỗ Thụy Dương móc ra một điếu thuốc lá từ trong túi áo, “Nếu như cậu ta có thể để anh lợi dụng thì nhiệm vụ việc dễ dàng hơn rất nhiều.”

Xích Tuyết móc từ túi áo ra một cái bật lửa, vừa châm lửa vừa hỏi: “Giống như Mã Ngọc?”

Tay kẹp điếu thuốc của Lỗ Thụy Dương khụng lại một chút, ánh mắt thâm trầm như đêm.

“Có những lúc em nghĩ, anh do dự không chịu kết hôn với em phải chẳng là vì cậu ấy.”

“Đương nhiên không phải.” Lỗ Thụy Dương mỉm cười với cô.

Xích Tuyết hài lòng đi khỏi.

Sau lưng cô, nụ cười của Lỗ Thụy Dương dần tắt.

Tù Húc trước tiên lái xe chở Thẩm Thận Nguyên về đến khu nhà tập thể, còn đích thân tiễn lên lầu.

Thẩm Thận Nguyên có chút ngại ngùng, “Tôi đã tinh táo hoàn toàn rồi.”

“Cậu nên rèn luyện tửu lượng cho tốt.” Từ Húc đi ra khỏi thang máy trước, hai mắt nhanh chóng quét qua xung quanh, liền nhìn thấy có một bóng người cao lớn đứng trước cửa phòng Thẩm Thận Nguyên. Anh vô thức đưa tay chặn Thẩm Thận Nguyên đang định ra khỏi thang máy, thò tay móc súng.

Bóng người đó chậm rãi bước ra khỏi bóng tối.

“La Thiếu?” Thẩm Thận Nguyên từ sau lưng Từ Húc thò đầu ra, mừng rỡ reo lên.

Tù Húc thở phào một hơi, thu tay lại, “Cũng may lúc đầu tôi chọn khu tập thể không gần máy quay.”

La Thiếu Thành hỏi: “Anh lắp đặt rồi chứ?”

“Cần thiết mà.” Từ Húc nói: “Người đã tiễn đến nhà rồi, tôi về trước đây. Đêm dài trôi chậm, hai người thông thả hưởng thụ nhé.”

“Cảm ơn. Đi đường cẩn thận.” Thẩm Thận Nguyên tiễn anh ta vào thang máy.

La Thiếu Thành nhìn theo Từ Húc, đáy mắt lộ ra một chút lo lắng.

Tù Húc nhuộn nhuộn mày, vẻ mặt tự tin.

Cửa thang máy chậm rãi đóng lại, Thẩm Thận Nguyên cầm điện thoại ra hỏi La Thiếu Thành: “Em có cần gọi điện cho Đô Lạc Văn đến đón anh ta

không?" Ngay cả cậu cũng cảm thấy thời điểm Từ Húc đi ra khỏi biệt thự quá trùng hợp, Lỗ Thụy Dương sẽ càng nghĩ như vậy phải không?

La Thiếu Thàn ôm vai cậu đi vào trong nhà, "Anh tin rằng Đồ Lạc Văn có thể nghĩ đến."

Thẩm Thận Nguyên gật gật đầu, vừa mở cửa vừa nói: "Trên đường về, Từ Húc nói anh ấy lúc ở trong căn phòng dưới lòng đất có thấy một chiếc hòm, bên trong để rất nhiều vật dụng linh tinh, như là vòng cổ, giày, bàn chải đánh răng, cốc..., có những cái có đôi, có những cái chỉ có một. Có một đôi cốc trên mặt có in ảnh của Mã Ngọc và Lỗ Thụy Dương. Trên mặt dây chuyền còn khắc LRY, Từ Húc nghi ngờ đó là chữ viết tắt tên của Lỗ Thụy Dương."(Bụi: Phiên âm Latin của Lỗ Thụy Dương là Lu Rui Yang.)

La Thiếu Thàn vào cửa, trở tay khóa cửa lại, sau đó túm lấy người đang thao thao bất tuyệt đè lên cửa, hôn lên đôi mắt vẫn còn có chút sưng đỏ, chặn cái mũi của cậu lại: "Chúng ta chẳng lẽ không còn để tài nào khác để nói sao?"

"...Có chứ." Thẩm Thận Nguyên ôm lấy cổ La Thiếu Thàn, ra sức hôn trở lại. İki lưỡi lâu ngày không gặp nhau vừa chạm vào liền như sét đánh cháy rùng, cuốn vào nhau không thể thu hồi.

La Thiếu Thàn ôm cậu, chậm rãi di chuyển về phía phòng ngủ.

Thẩm Thận Nguyên có chút gấp gáp, chủ động cởi thắt lưng giúp La Thiếu Thàn.

Hai người vừa đi vừa cởi, khi lên đến giường, một người chỉ chừa lại quần lót, một người còn chừa lại quần lót và quần dài...

Thẩm Thận Nguyên thản trí đột nhiên tỉnh táo trong giây lát: "Điện... điện thoại của em sắp hết pin rồi..." Sau khi trở thành nầm vùng được bổ nhiệm lâm thời, cậu nhớ rất rõ một việc, điện thoại nhất định phải mở máy 24/24.

La Thiếu Thần không hài lòng cắn xương quai xanh của cậu: “Bạn họ
biết số điện thoại nhà của em.”

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 127: HọP Mưu (ThượNg)

Dịch: Phong Bụi

Anh nói xong câu đó không đến hai phút sau, điện thoại như ý nguyễn vang lên.

La Thiếu Thàn ấn chặt Thẩm Thận Nguyên đang định đứng dậy tiếp điện thoại: “Chúng ta không nghe thấy gì hết.”

Thẩm Thận Nguyên dồn dập khôi phục lại hơi thở bình thường: “Có thể là việc rất quan trọng.”

La Thiếu Thàn hai cánh tay chống hai bên đài cậu, khàn giọng nói: “Chúng ta thế này không quan trọng sao?”

Thẩm Thận Nguyên giơ tay vuốt ve nơi sưng lên của anh, dùng giọng điệu thương lượng nói: “Hay là em vừa tiếp điện thoại vừa giúp anh giải quyết vậy...”

“Chủ ý không tặc, để anh giúp em.” La Thiếu Thàn không đợi Thẩm Thận Nguyên từ chối, trực tiếp kéo cậu lên, đẩy ra ngoài tiếp điện thoại.

Thẩm Thận Nguyên tiếp điện thoại: “A lô, ...ư.”

La Thiếu Thàn từ sau lưng ôm lấy cậu, tay vươn vào trong quần lót, chậm rãi nắm chặt nơi đó...

“Cái gì? Báo cảnh sát chưa?” Thẩm Thận Nguyên đột ngột cao giọng.

Tay La Thiếu Thàn khụng lại.

“Đúng r ă, tôi quên mất anh là cảnh sát. Anh ấy không sao chứ?” Thẩm Thận Nguyên nắm lấy tay La Thiếu Th ằn, thở dốc nói: “Tôi biết r ă, La Thiếu và tôi đang ở cùng nhau. Tôi sẽ chú ý.”

Cậu bỏ điện thoại xuống, La Thiếu Th ằn tự giác thu tay v ề.

“Từ Húc sau khi rời nơi này liền bị tấn công. Cũng may anh ấy phản ứng nhanh, cắt đuôi được kẻ gian. ĐôLạc Văn bảo chúng ta cẩn thận một chút.” Thẩm Thận Nguyên ngừng một lát nói: “Nhất định là việc Từ Húc xuống căn phòng dưới lòng đất bị Lỗ Thụy Dương phát hiện r ă.”

La Thiếu Th ằn chau mày nói: “Đừng v ền ữa. Cùng anh v ềLa gia.”

Từ Húc bạo lộ r ă, cậu cũng khó tránh khỏi liên lụy. Thẩm Thận Nguyên có chút do dự, không cam tâm cứ như vậy không được thành quả gì đã phải rút lui, nhưng vẫn gật đầu. “Được, em thu gọn đ ồđạc.”

“Không cần gấp. Nửa đêm canh ba đi cũng chỉ làm bia ngắm mà thôi, ngày mai hãy đi.” La Thiếu Th Ằn nói.

Thẩm Thận Nguyên tự giác không phản đối.

Bị việc này quấy r ầy, hưng thú của hai người đều giảm bớt, cùng tắm một chút r ă ôm nhau ngủ.

Sáng sớm hôm sau, việc đầu tiên Thẩm Thận Nguyên làm sau khi tỉnh dậy là gọi điện cho Từ Húc hỏi tình hình.

Từ Húc đáp: “Xe bị xước r ă.”

“... Người thì sao?”

“Đang đau lòng đây.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Người không sao là tốt r ă.”

“Tôi hôm qua xem băng ghi hình hết nửa đêm, xác định khu nhà trọ của cậu không có xuất hiện nhân vật可疑. Tôi nghĩ Lỗ Thụy Dương còn cõ

ky Giản Tĩnh Niên và La Thiếu, chắc hẳn sẽ không sơ suất ra tay với cậu. Cậu tạm thời vẫn an toàn, có đi ầu đừng đến công ty nữa.”

Tâm tư Thẩm Thận Nguyên lại vui mừng trở lại, “Vậy tức là tôi vẫn có thể tiếp tục nằm vùng?”

“Chúng tôi cần phải xem xét r ầm mới quyết định. Lập trường cá nhân của tôi là không ủng hộ cậu tiếp tục mạo hiểm, tôi là cảnh sát, đã trải qua huấn luyện, ăn lương nhà nước, mạo hiểm là chuyện phải làm. Tất cả những gì cậu làm từ trước đến nay đã vượt quá nghĩa vụ căn bản mà một công nhân nên làm, cho nên, cậu có thể tự mình đề nghị rút lui.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Vậy vụ án phải giải quyết sao, khó khăn lắm mới có tiến triển.”

Tử Húc nói: “Tôi sẽ tìm cách khác. Dù sao hiện tại chúng ta đã có rất nhiều manh mối, chỉnh lý một chút, hẳn có thể nhìn ra tình hình chung. Ít nhất phải làm cho rõ Lỗ Thụy Dương đang suy nghĩ những gì.”

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Những lời tôi nghe được lúc trước có tác dụng gì không? Ông lão đó nói ông ta đã sửa đổi sổ sinh tử, còn nói địa phủ sẽ phái người đến bắt Lỗ Thụy Dương, phải chăng ý là Lỗ Thụy Dương nên chết từ lâu r ầm?”

“Tôi đi ầu tra qua bối cảnh của Lỗ Thụy Dương, bốn năm trước ông ta đã trải qua một lần ám sát, cửu tử nhất sinh, lúc đó bệnh viện còn viết thư thông báo tình hình bệnh nhân nguy cấp, yêu cầu gia đình họ hàng chuẩn bị tâm lý, ai ngờ ông ta đột nhiên sống sót như kỳ tích. Nếu như ông lão đó không phải kẻ lừa đảo thì có khả năng này lắm.”

“Cát Phụng nhất định biết được chân tướng!”

“Chưa chắc hẳn đã nói.”

“Tại sao?”

“Phán quyết của hắn đã ra rầm, tử hình, không được kháng cáo. Kỳ thực nếu như hắn có thể mở miệng, hoàn toàn có thể lập công giảm án.”

Thẩm Thận Nguyên kinh ngạc hỏi: “Mong chết sao?”

“Lúc trước hắn muốn gặp một người, nhưng bị từ chối rầm.”

“Thẩm Thận Nguyên thầm xui quỷ khiến mở miệng hỏi: “La Lâm Lâm?”

Tử Húc ngạc nhiên: “Sao cậu biết?”

“Đoán thôi.” Sự điên cuồng của Cát Phụng đối với Sử Mạn Kỳ cậu tận mắt chứng kiến, hiện tại Sử Mạn Kỳ đã chết, vậy thì người duy nhất có thể khiến hắn quan tâm đại khái chính là cốt nhục cuối cùng Sử Mạn Kỳ lưu lại trên thế gian này.

Tử Húc nói: “Không biết hắn sẽ nói những gì với La Lâm Lâm.”

Thẩm Thận Nguyên thừa nhận bản thân rất tò mò, nhưng... “Tuy rằng tôi rất hy vọng Lỗ Thụy Dương quy án, nhưng tuyệt đối không tán thành lôi kéo trẻ nhỏ vào vụ án.”

“Tôi không nói gì cả nhé.”

“Bày tỏ lập trường trước khi anh nói gì đó mới có thể không khiến chúng ta ngại ngùng.”

“... Cậu đúng là chu đáo.”

Thẩm Thận Nguyên nghe thấy di động của mình reo, “Anh đợi chút, di động tôi đang reo.” Cậu bỏ điện thoại xuống, móc di động từ trong áo khoác ra, ngón tay cái đang định ấn nút nghe, nhưng khi nhìn thấy tên hiển thị trên màn hình liền khụng lại. Cậu cầm di động trên tay, nói to về phía phòng tắm: “Lỗ Thụy Dương gọi điện đến!”

La Thiếu Thầm đang tắm, không nghe rõ, đợi anh ra, chuông di động đã ngừng rầm, Thẩm Thận Nguyên đang cùng Tử Húc phân tích mục đích Lỗ

Thụy Dương gọi điện đến.

Thẩm Thận Nguyên cho rằng mục đích của ông ta là định vị phương hướng hiện tại của cậu thông qua di động để tiến hành kế hoạch diệt khẩu.

Tù Húc cho rằng Lỗ Thụy Dương không ngu như vậy, những việc như định vị để người khác làm là được rã, không cần thiết để lộ bản thân, chắc hẳn là gọi điện để thăm dò thái độ.

Hai người tranh luận mãi không ra kết quả, di động lại lần nữa vang lên.

La Thiếu Thân quấn khăn tắm đứng sau lưng cậu, “Tiếp đi.”

Thẩm Thận Nguyên tiếp điện thoại: “Tổng giám đốc Lỗ!”

“... Tôi là Củng Văn Hiểu.”

“Hả? Chị Văn Hiểu.” Thẩm Thận Nguyên sững sốt, trong đầu lập tức hiện lên câu Tù Húc nói “để người khác gọi đến định vị”, càng trở nên căng thẳng: “Ngại quá, vừa rồi nhìn thấy có cuộc gọi nhỡ của Tổng giám đốc Lỗ, cho nên cho rằng chị là ông ấy.”

“Điện thoại của Tổng giám đốc Lỗ cậu cũng dám không tiếp sao?”
Củng Văn Hiểu trêu chọc.

“Vừa rồi tôi đang tắm mà. Thật đó, không tin, tôi rung rung khăn tắm cho chị nghe?” Thẩm Thận Nguyên nói xong, đưa di động lại gần trước khăn tắm của La Thiếu Thân.

La Thiếu Thân: “...”

“Không cần đâu.” Củng may Củng Văn Hiểu không có sở thích kỳ quái, “Vốn hôm nay có một show, vừa rồi Tổng giám đốc Lỗ cho cậu nghỉ một ngày, nói người cậu không được khỏe, cậu ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai bắt đầu bấm máy đừng quên nhé.”

Lời cô ta nói khiến Thẩm Thận Nguyên cực kỳ ngạc nhiên, cậu còn tưởng rằng trải qua việc hôm qua, Lỗ Thụy Dương đã mài sẵn dao đợi làm

thịt cậu. “Hả? Ô, tôi biết rõ.”

“Hôm nay có một thông báo về nhân sự được công bố, cậu cũng nên biết một chút, Bào Quỳnh bị phái đến Mỹ giao lưu học hỏi rõ.”

Thẩm Thận Nguyên ngưỡng mộ hỏi: “Phí tổn công ty lo à?”

“...Ừm, vậy nhé, tôi cúp đây.”

La Thiếu Thành hỏi: “Cô ta nói gì?”

“Cô ta nói Lỗ Thụy Dương cho em nghỉ một ngày, nhưng ngày mai phim bấm máy, bảo em đừng đến muộn.” Thẩm Thận Nguyên đặt điện thoại ở chế độ loa. “Thế là thế nào?”

Tử Húc nói: “Lỗ Thụy Dương không muốn công khai việc này, trong lòng biết nhưng không nói ra. Ngày mai tôi đi cùng cậu.”

“Anh đi cùng tôi à?”

Tử Húc đáp: “Yên tâm đi. Tôi qua ông ta chọn lúc tôi đơn độc để ra tay đã chứng minh ông ta không muốn dây dưa đến cậu, có khả năng ông ta không cho rằng chúng ta là đồng bọn.”

“Vậy cũng rất nguy hiểm. Chẳng may ông ta hạ độc trong nói chuyện uống, gài kim trên ghế, bỏ bom trong tủ thay đồ của anh thì sao?”

“... Tôi không cần tủ thay đồ, ghế sẽ ngồi ghê người khác đã từng ngồi, nước tôi tự mang. Yên tâm đi, ông ta đã thất bại một lần, sẽ không tùy tiện ra tay, lần thứ hai nhất định sẽ càng cẩn trọng hơn.”

“Anh rõ cuộc đang thuyết phục tôi hay là đang đe dọa tôi?”

“An ủi cậu.”

“...”

Sau khi cúp điện thoại, Thẩm Thận Nguyên r`ài r`i quay người bò rạp trên lưng dựa sô pha: “Có cách nào đó nhanh, độc, chuẩn để tiêu diệt Lỗ Thụy Dương không?”

“Thuê sát thủ.”

“Cho nên tác phong làm người của Lỗ Thụy Dương từ trước đến nay vẫn luôn rất nhanh, độc, chuẩn.” Thẩm Thận Nguyên chán ngán thở dài. Tại sao người xấu làm việc xấu dễ dàng như vậy, tại sao người tốt muốn thực hiện chính nghĩa lại khó như vậy?

La Thiếu Th`ân xoa xoa đ`ài cậu, trêu: “Đó là nguyên nhân đến giờ này ông ta mới chỉ có vị hôn thê.”

Thẩm Thận Nguyên ban đ`ài còn chưa nghe hiểu, quay đ`ài nhìn khéo t`ắm, sau đó... hiểu ra.(Bụi: Tui hông hiểu gì hết á.)

Có ngày nghỉ đương nhiên phải hưởng thụ cho trọn vẹn.

Tuy rằng Thẩm Thận Nguyên không thể ra khỏi cửa, nhưng gọi hai suất đ`ồ ăn, chuẩn bị một bữa ăn tối thịnh soạn dưới ánh nến vẫn không thành vấn đề. Để tạo nên không khí bữa tối dưới ánh nến, Thẩm Thận Nguyên cố ý kéo rèm cửa lại, bày đế nến kiểu Âu mới mua lên, cẩm mây ngọn nến đỏ, châm lửa, mang sâm panh ra, ra sức lắc lắc chai, sau đó ping một tiếng mở nút, trực tiếp phun thẳng v`ề phía La Thiếu Th`ân.

La Thiếu Th`ân cũng không tránh, trực tiếp đi qua ôm lấy cậu, dùng khuôn mặt ướt sưng cọ vào cậu.

Thẩm Thận Nguyên cười lớn.

Chuông cửa vang lên.

...

Tiếng cười tắt hẳn.

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 128: HợP Mưu (Trung)

Dịch: Phong Bụi

Thẩm Thận Nguyên chán nản chạy đi xem mắt mèo, trong lỗ nhỏ tròn tròn có một bóng người màu xanh mơ hồ đang đưa qua đưa lại. “Ai?” Cậu trầm giọng hỏi.

“Tôi.” Đối phương vô thức trả lời.

“Địa chấn cao cường, nhất phái khê sơn thiên cổ tú.”

“... Tôi phải không người của Hঁng Hoa hội.”

“Đây là ám hiệu của Thiên Địa hội.”

“...Ô.”

“Mã Duy Càn?”

Mã Duy Càn nỗ lực ngẫm nghĩ, đáp lại một câu: “Thẩm Thận Nguyên?”

Thẩm Thận Nguyên mở cửa ra, nghiêm túc nói: “Mã Duy Càn nên đối lại là Trư Đài Khôn.”(Bụi: Ý bạn Nguyên là “Mã” ngựa đối với “Trư” lợn, “Càn” đối với “Khôn”)

“Duy với Đài có quan hệ gì?”

“Chữ Đài tiên của Duy Tha Mệnh chứ còn gì nữa.”(Bụi: Duy Tha Mệnh – weitaming tức là Vitamin)

Mã Duy Càn: “...”

Thẩm Thận Nguyên sau khi úc hiếp Mã Duy Càn một chút tâm tình cực kỳ thoái mái.

Mã Duy Càn vừa vào cửa liền ngây ra: “Có phải tôi đã làm phiền các anh rồi không?”

“Các anh? Các anh ở đâu ra?” Thẩm Thận Nguyên giả ngốc.

Mã Duy Càn câm nín nhìn hai chiếc đĩa ăn trên mặt bàn trải khăn màu đỏ thẫm xen hoa kim tuyến và hai chiếc ghế đặt đối xứng nhau hai bên bàn, tuy rằng La Thiếu Thành đã kịp thời mang giá cẩm nến và sâm panh đi, nhưng dấu vết còn lưu lại vẫn rất rõ.

“Chiếc đĩa này là chuẩn bị cho ai?”

“Ai? Ai? Hơ... không phải là cậu sao?” Thẩm Thận Nguyên ăn Mã Duy Càn ngay xuống ghế, “Ngươi đi. Tôi đang định ăn trưa, cậu cũng cùng ăn nhé?”

“Sao anh biết tôi sẽ đến?”

“Xem lịch Hoàng đạo.”

“... Kỷ thực tôi đã ăn trưa rồi.”

Thẩm Thận Nguyên đang định nói “Vậy tôi không ép” liền nghe thấy Mã Duy Càn nói tiếp: “Có đi đâu ăn không no l้า, vẫn có thể ăn một chút.”

“Không cần miễn cưỡng!”

“Không miễn cưỡng đâu, vẫn có thể ăn rất nhiều.” Mã Duy Càn cầm lấy khăn Thẩm Thận Nguyên mới mua, tự giác trải ngay ngắn, sau đó tròn mắt chờ đợi.

“...”

Thẩm Thận Nguyên không còn lời nào để nói đi vào phòng bếp, La Thiếu Thành lấy bò bít tết từ tủ lạnh ra, đang bỏ vào trong nước giấm.

“Hơ.” Thẩm Thận Nguyên do dự không biết nên mở miệng thế nào.

La Thiếu Thần đóng cửa lại, nhét một cây bánh mì Pháp vào trong tay cậu, dán vào tai cậu nói: “Cho cậu ta ăn cái này.”

“Có quá mệt lịch sự không?” Chủ nhân ăn bò bít tết, để khách gặm bánh mì...

La Thiếu Thần nói: “Nói với cậu ta, không mệt tí.”

“...”

La Thiếu Thần lại lấy một chai tương ớt từ trong tủ lạnh ra, nhét vào tay kia của cậu: “Quà tặng kèm.”

“...”

Thẩm Thận Nguyên bị đẩy ra khỏi bếp, chậm rãi đi đến phòng ăn, cười gượng nói với Mã Duy Càn đang tràn đầy kỳ vọng: “Món chính còn phải đợi rất lâu, rất lâu, rất lâu... cậu trước hãy ăn bánh mỳ Pháp lót dạ. Còn đây là tương ớt.”

“Có cần tôi giúp không?” Mã Duy Càn chủ động đứng dậy, “Tôi giúp anh một tay, có thể nhanh hơn một chút.”

“Không cần!” Thẩm Thận Nguyên ra sức ấn cậu ta trở lại, sau đó nói với Mã Duy Càn còn đang định phản bác: “Một mình tôi có thể làm được!”

Mã Duy Càn trợn mắt há mồm nhìn cậu.

“Hơ, ý tôi là, đây là bí quyết gia truyền, không tiện có mặt người thứ ba.”

“Người thứ ba? Người thứ hai là ai?”

“... Tổ tiên... người phát minh ra bí quyết này, quy định gia huấn là khi chúng tôi làm món ăn này nhất định phải mời tổ tiên đến giám sát.”

Mã Duy Càn kính sợ nói: “Nhà các anh thật thành kính.”

“Uhm, cậu ăn bánh mỳ đi.” Thẩm Thận Nguyên đưa chiếc bánh mì to dài cho cậu ta.

“Cảm ơn, có đi đâu tôi đợi được, anh cứ thong thả làm.” Mã Duy Càn dùng ánh mắt kỳ vọng tiễn cậu vào bếp.

Thẩm Thận Nguyên vừa bước vào bếp mắt liền bị lóa ánh dao, “Nếu như cướp của, à không nếu như cướp sắc thì nhanh một chút.”

La Thiếu Thần ra sức chặt tảng thịt bò, “Cướp con cháu đời sau của mình ấy à? Lão tổ tông tôi đây có phải quá xấu xa rã không?”

“Đây chỉ là cái cớ để lấp liếm thôi.”

“Thịt bò đã già đông xong, bí quyết tổ tiên của em đâu?”

“Anh vốn định làm gì?”

“Bò bít tết nướng.”

“Vậy trước tiên nướng thịt bò đã.” Thẩm Thận Nguyên nói: “Chúng ta có thể thêm chút gia vị đặc biệt. Kỳ thực rất nhiều bí quyết đều là thêm một số gia vị đặc biệt.”

“Ví dụ như?”

Thẩm Thận Nguyên lục lọi trong tủ lạnh: “Cà chua? Dưa chuột? A, cái này được.” Cậu vui vẻ lấy ra một chùm nho: “Em cảm thấy mùi vị này rất lạ.”

“...Đi lấy bánh mì trở lại.”

Sau gần một tiếng đồng hồ, bữa cơm thịnh soạn khiến Mã Duy Càn chờ đợi đến mòn mỏi cuối cùng cũng được bưng ra. Mỗi phán ăn bằng hai ngón tay, miếng thịt bò to bằng một ngón tay cùng một đống miếng dưa chuột sống.

“Tinh hoa của bò.” Thẩm Thận Nguyên tuyệt đối sẽ không thừa nhận phàn lớn thịt bò trong quá trình nướng và thử vị đã anh dũng hy sinh rã.

“Trông có vẻ rất đặc biệt.” Mã Duy Càn gian nan nuốt xuống, uống nước mạnh: “Có vị mặn của rau cải muối, vị ngọt của nho, còn có một chút vị đắng của đòn nướng.”

Thẩm Thận Nguyên thản định cắm miếng bò bít tết lên, bỏ vào trong cốc nước, quấy quấy, để gia vị bị quấy bớt kha khá rã mới bỏ vào trong miệng, vừa nhai vừa nói: “Đây là bước cuối cùng của bí quyết gia truyền nhà tôi.”

Mã Duy Càn: “...”

“Nói đến vấn đề chính, mục đích cậu đến đây là?”

“Liên thủ cùng các anh.”

Thẩm Thận Nguyên nhớ đến La Thiếu Thành vẫn còn đang trốn trong nhà bếp, dứt khoát vươn tay ra với cậu ta.

Mã Duy Càn không hiểu gì hết cũng bắt tay cậu.

“Được rã, liên thủ rã đó, thời gian không còn sớm nữa, cậu mau về đi.” Thẩm Thận Nguyên định đứng dậy tiễn khách.

“Tôi nói nghiêm túc đó! Lật đổ Lỗ Thụy Dương không dễ dàng như các anh nghĩ đâu. Anh cho rằng tìm ra nghệ sĩ hút ma túy của công ty LB là có thể khai ra Lỗ Thụy Dương rã sao? Tôi nói cho anh biết, tôi biết là ai.”

Thẩm Thận Nguyên chậm rãi ngã trở về chỗ: “Ai?”

“Đám người dưới trướng của Củng Văn Hiểu đều hút, Thôi Tú, Vương Tuyết Nhi, bao gồm cả bản thân Củng Văn Hiểu. Bạn gái Lâm Tử Khiếu cũng chính vì đi lại quá thân thiết với Vương Tuyết Nhi cho nên mới bị kéo xuống nước. Nhưng anh có thể kiện bọn họ sao? Cùng lầm là kiện được đến Củng Văn Hiểu, không thể lên thêm được nữa. Lỗ Thụy Dương

con người này trước khi làm bất cứ chuyện gì cũng đã nghĩ sẵn đường lui và con cùu thí mạng cả. Ông ta sẽ không để lại bất cứ điểm sơ hở nào, có thể lật đổ ông ta chỉ có duy nhất một người.”

Thẩm Thận Nguyên nghĩ đến người nói chuyện bí mật với Lỗ Thụy Dương trong căn phòng đó.

“Mã Ngọc, chỉ có Mã Ngọc mới có thể lật đổ được ông ta.”

“...” Thẩm Thận Nguyên hỏi “Gọi hắn sao?”

“Tôi biết trong tay Mã Ngọc có một bản file điện tử, ghi chép mỗi một khoản giao dịch ma túy và mỗi một khoản thu chi.”

“Mã Ngọc đều dùng đi đều tư hết rã, không phải sao?”

Mã Duy Càn lắc đầu nói: “Lợi nhuận của buôn ma túy là thứ lợi nhuận cực lớn khó có thể tưởng tượng được, những khoản đầu tư đó chẳng qua chỉ là một sợi lông của chín con trâu mà thôi, số còn lại đều ở trong tài khoản ngân hàng dưới danh nghĩa người khác ở nước ngoài, sau đó thông qua người rửa tiền đen ở nước ngoài chuyển trở lại tập đoàn TH. Chính là dựa vào những đơn đặt hàng giả, tập đoàn TH mới có thể phát triển nhanh chóng trong thời kỳ khủng hoảng kinh tế.”

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “File đó ở đâu?”

“Mã Ngọc đã từng nhắc đến, nhưng tôi chưa từng thấy, có thể trong máy tính của cậu ta, hoặc trong USB.”

Thẩm Thận Nguyên ngã không yên nữa, “Lập tức thông báo phía cảnh sát.”

Mã Duy Càn ngăn câu lại, “Trong cảnh sát có người Lỗ Thụy Dương cài vào.”

Thẩm Thận Nguyên buột miệng: “Nội gián?”

“Tôi không biết là ai, nhưng nhất định có, đây chính là nguyên nhân tôi không dám khai với bên cảnh sát. Trừ phi có cảnh sát đáng tin 100%...”
Mã Duy Càn nhìn cậu, “Nếu như có La gia ra mặt, hẳn sẽ dễ dàng hơn rất nhi~ều.”

“La gia?” Thẩm Thận Nguyên giả ngây: “Tôi và La gia không có quan hệ gì.”

Mã Duy Càn nói: “Người khác tin rằng anh và La Thiếu Thàn là nguyên tắc ngầm, tôi không tin.”

Thẩm Thận Nguyên chấn kinh. Cậu hét lên với bao nhiêu người đó là tình yêu đích thực, không một ai tin, cậu nói với Mã Duy Càn đó không phải tình yêu đích thực, không ngờ cậu ta cũng không tin. Kỹ thuật diễn của cậu rõ cuộc có vấn đề ở chỗ nào r ăa.

Mã Duy Càn nói: “Tôi tin tưởng Cao Càn, cũng tin tưởng anh, anh rất tài năng, không c`ần nguyên tắc ng`ầm cũng nhất định tiến tới. Còn nữa, La Thiếu cũng không phải người đi nguyên tắc ng`ầm với người khác.”

“Tôi đột nhiên không biết nên nói gì r ăa.” Làm việc với Mã Duy Càn biết bao nhiêu năm như vậy, l`àn đ`au tiên phát hiện ra đối phương rất có tiềm năng làm tri kỷ của mình.

Mã Duy Càn giơ cái nĩa lên, cầm mạnh vào dải bò bít tết: “Mục tiêu của chúng ta là tiêu diệt Lỗ Thụy Dương.”

“Tại sao cậu không kể với Mã Thụy?”

“Tôi đã từng ám thị, nhưng ông ta căn bản không tin.” Mã Duy Càn nói: “Lời nói của La gia có trọng lượng hơn tôi, nói như họ chịu ra mặt, có lẽ Mã Thụy sẽ tin.”

Thẩm Thận Nguyên do dự không biết có nên kéo cậu ta vào hội hay không.

Cửa phòng bếp tự động mở ra, La Thiếu Thần thong dong đi vào, gật gật đìu nói với Mã Duy Càn đang ngây ra như phỗng: “Tôi trèo lên theo đường ống nước bên ngoài.”

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 129: Họp Mưu (Hạ)

Dịch: Phong Bụi

Mã Duy Càn nâng kỹ thuật diễn của mình lên đến cực hạn mới có thể miễn cưỡng nặn ra một nụ cười mỉm: “Thân thủ tốt ghê, vất vả rascal.”

“Cậu muốn xin La gia giúp đỡ?” La Thiếu Thành bình tĩnh thản nhiên nói: “Gió lớn, lúc trèo ống nước thuận gió thấy.”

“Có thể nói như vậy. Hoặc là nói hợp tác?”

“Tôi kiên trì cách nói của tôi.”

“...Vậy cũng được.” Mã Duy Càn rất nhanh thỏa hiệp.

La Thiếu Thành hỏi: “Cậu cảm thấy tì hén đê Mã Thụy tin tưởng La gia là gì?”

“Hả?”

“Có tí hén, trọng chữ tín, họ La, còn có diện mạo đẹp trai?”

Mã Duy Càn bị hỏi không biết trả lời sao: “Chắc đêu có cả.”

“Cho nên cậu cảm thấy hai anh em Mã Thụy thà tin tưởng một người bên ngoài họ mình chứ không chịu tin tưởng thân thích của mình?” La Thiếu Thành nói: “Cậu nhất định chưa học qua logic, nếu không thì thày dạy logic của cậu sẽ cực kỳ ghét cậu.”

Mã Duy Càn nói: “Thế nhưng tôi đã từng ám thị với họ, không có kết quả.”

La Thiếu Thần hỏi Thẩm Thận Nguyên: “Em cảm thấy Mã Thụy nghe hiểu ám thị không?”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Còn xem tình huống, nếu như nói xấu ông ta thì có thể nghe hiểu.”

La Thiếu Thần nói với Mã Duy Càn: “Trực tiếp nói với Mã Thụy, Lỗ Thụy Dương sai khiến Mã Ngọc buôn ma túy, xử lý sổ sách chứng từ, đồng thời đã từng xâm phạm cái mông của hắn.”

Mã Duy Càn bị bá khí của La Thiếu Thần dọa cho ngây người: “Hỡ, nhưng tôi không có chứng cứ.”

La Thiếu Thần nói: “Pháp quan mới cần chứng cứ, giữa những người thân với nhau cần nhất là tín nhiệm.”

Mã Duy Càn trầm mặc mấy phút để suy nghĩ: “Được, tôi đi tìm Mã Thụy để nói, nhưng các anh phải tìm cách tìm cho ra file chứng từ đó.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Kỳ thực đến hiện giờ tôi vẫn chưa hiểu Mã Ngọc tại sao lại bắt tay với Lỗ Thụy Dương? Thực sự là gặp mặt trong Hi nháo giang hồ sao? Sau đó gặp mặt ngoài đời? Những điều này quá khó tin rã.”

“Mục Tất Tín sai khiến Mã Ngọc chơi game, sau đó nói với Lỗ Thụy Dương, để Lỗ Thụy Dương có kế hoạch tiếp cận Mã Ngọc. “Mã Duy Càn nói: “Mục Tất Tín khi say rượu luôn oang oang nói ra như công lao thành tích to lớn lắm.”

La Thiếu Thần tổng kết lại: “Cậu đi thuyết phục Mã gia đứng về phía đối lập với Lỗ Thụy Dương, sau đó chúng ta sẽ cùng tìm tung tích của bản file chứng từ đó.”

Thẩm Thận Nguyên nhìn Mã Duy Càn nói: “Có gợi ý gì không? Ví dụ như bản đồ hay từ ngữ mấu chốt?”

Mã Duy Càn nói: “Không có. Tôi chỉ nghe thấy Mã Ngọc nói qua một lần, nói gì mà, nếu như Lỗ Thụy Dương không để cậu ta sống thì cậu ta cũng không để hắn sống yên ổn. Tôi nghĩ đến cuối cùng cậu ấy không kịp đưa ra đà...”

La Thiếu Thàn hai mắt híp lại.

Thẩm Thận Nguyên vỗ vỗ Mã Duy Càn: “Đời người ngắn ngủi, chúng ta nên suy nghĩ trước một bản di chúc phòng hờ.”

“...” Mã Duy Càn nói: “Loại chuyện này hắn không cần phải làm theo bầy theo đàn nhỉ?”

La Thiếu Thàn dùng đầu ngón chân nhè nhẹ giẫm Thẩm Thận Nguyên.

Thẩm Thận Nguyên hiếp khi thông minh đến thế, hỏi: “Còn có tin tức nào cần tiết lộ không?”

Mã Duy Càn nói: “Hết rã, các anh thì sao? Có tin tức gì không?”

La Thiếu Thàn giành lời trước Thẩm Thận Nguyên: “Còn đang trong quá trình điều tra, có tiến triển sẽ thông báo cho cậu.”

“Được, vậy tôi đi trước đây.” Mã Duy Càn cũng không ngốc nghếch đến độ không nghe hiểu lệnh tiến khách. Cậu ta đi được hai bước, lại nhìn La Thiếu Thàn: “Không cùng xuống lầu sao?”

La Thiếu Thàn đáp: “Tôi rất chung thủy, thích đi một đường đến cuối cùng.”

Mã Duy Càn lại đi hai bước, ngẫm nghĩ thấy không đúng, lại quay đầu hỏi: “Bên ngoài phòng bếp thực sự có ống nước à?”

La Thiếu Thàn đáp: “Cũng có thể là ống hơi, gió to quá, tôi không nhìn rõ.”

“... Bye bye.”

“Cố lên!” Thẩm Thận Nguyên vỗ tay với cậu ta.

Mã Duy Càn thấy vậy lại đứng lại.

Thẩm Thận Nguyên cảm thấy La Thiếu Thân không vui, có chút hối hận sự nghiệp chuyện của mình.

“Tôi vẫn luôn ganh tỵ với anh.” Mã Duy Càn tay nắm lấy cửa, có chút tự giễu cười cười, quay đầu nhìn cậu: “Thiên phú, nhân duyên, còn có may mắn. Nhưng tôi sẽ thử biến nó trở thành động lực tiến lên.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Kỳ thực tôi cũng rất ngưỡng mộ cậu.”

Mã Duy Càn hai mắt sáng lên: “Cái gì?”

“Hơ,” Thẩm Thận Nguyên chỉ là muốn nói mấy câu khách sáo an ủi cậu ta, bị hỏi đến cùng như vậy lập tức không biết nói gì, một lúc lâu mới nặn ra một câu: “Trẻ tuổi.”

“Tuổi của tôi là khai giả đó. Tôi lớn tuổi hơn anh.” Mã Duy Càn nói xong, lặng lẽ rời khỏi.

Thẩm Thận Nguyên thấy bóng lưng cô đơn của cậu ta biến mất đằng sau cửa, lẳng bẩm nói: “Tôi không cố ý mà.”

La Thiếu Thân nói: “Anh thích sự không cố ý của em.”

“...”

Bụng La Thiếu Thân chợt lục bục kêu. Anh cầm lấy bánh mỳ trên bàn, so so một chút, “Mỗi người một nửa?”

“Thêm một chút cà chua nữa.”

“Với một bát sa lát.”

Hai người nói xong liền hành động, lập tức hướng về phòng bếp.

Mười giây sau, chuông điện thoại reo.

Trong phòng bếp truyệ̀n ra giọng nói lạnh tới mức sấp đóng băng:
“Không được nghe.”

Chuông vẫn chưa reo mãi, từ đâ̄u đến cuối không ai ra khỏi cửa bếp. Qua một lúc, chuông điện thoại ngừng reo, chuyển sang chế độ hộp thư thoại, chỉ nghe thấy Khâu Mỹ Quyên nói: “Nguyên Nguyên à, hôm nay con có rảnh không, có thể qua một lúc không? Có chuyện rất quan trọng muốn bàn với con.”

Thẩm Thận Nguyên cầm theo cà chua, xoẹt một cái chạy từ phòng bếp ra, không đến hai bước, liền bị một đôi cánh tay kéo trở lại.

“Những cuộc điện thoại mà không tiết lộ nội dung giản lược trong điện thoại đâ̄u không phải là cuộc điện thoại quan trọng.” Nụ hôn của La Thiếu Thàn thuận theo cổ của Thẩm Thận Nguyên đi xuống.

Cái mông của Thẩm Thận Nguyên đè lên bàn đá granite lạnh như băng, do dự hỏi: “Ở đây à?”

La Thiếu Thàn bế cậu lên, đặt cậu ngồi trên bàn đá granite, hôn lấy môi cậu, hỏi: “Có ý kiến sao?”

“Rất mới mẻ.” Thẩm Thận Nguyên ôm lấy anh.

Quả cà chua trượt xuống từ trong tay cậu, sau đó bị La Thiếu Thàn không cẩn thận giẫm lên, bếp dầm.

Những tiếng thở dốc mạnh mẽ kịch liệt vang lên trong phòng bếp thật lâu sau mới dừng lại.

La Thiếu Thàn bế Thẩm Thận Nguyên vào phòng tắm tắm rửa, hai người triệ̀n miên một lúc mới trở lại giường.

Thẩm Thận Nguyên oán trách: “Chúng ta vẫn chưa ăn gì cả.”

La Thiếu Thàn ôm lấy cổ cậu, ngón tay hờ hững trêu chọc thùy tai cậu, vẻ mặt thỏa mãn: “Anh no rã.”

Thẩm Thận Nguyên thân thể chậm rãi rúc xuống dưới, gối đầu lên gối, kéo cao chăn nói: “Em muốn ngủ một lúc.”

“Không nói chút gì sao?” La Thiếu Thàn cúi đầu, nhìn xuống cậu.

“Nói gì?” Thẩm Thận Nguyên mở to mắt nhìn lại.

“Tùy, nói gì cũng được.” La Thiếu Thàn xoa đầu cậu, “Ví dụ như lúc em còn nhỏ, mẹ của em, hoặc là... ba của em?”

Thẩm Thận Nguyên kể: “Hãy nhỏ của em chẳng có gì đáng kể cả, sống cùng với mẹ trong một căn nhà thuê. Sau đó mẹ gả cho chú Giản. Em chưa từng gặp ba, chỉ nhớ mẹ rất không thích nhắc tới ba, mỗi lần nhắc đến không im lặng thì cũng là đi khỏi, cứ như thế lâu dần em liền hiểu được mà không nhắc đến nữa. Nhưng có một lần sinh nhật em, em nhận được một món quà, mẹ nói đó là ba gửi cho em.”

“Là cái gì?”

“Một con thuyền, bên trên còn viết một câu là Thuận buồm xuôi gió.”
Cậu hỏi: “Có phải rất quê mùa không?”

La Thiếu Thàn đáp: “Không hề”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Em cầm đi khoe với các bạn học, cuối cùng bị chê. Bạn họ nói rất quê mùa, rất rẻ tiền. Quà sinh nhật của chúng đều là điện thoại, mp3 gì đó.”

La Thiếu Thàn hỏi: “Em thích món quà kiểu vậy sao?”

“Không, em thích con thuyền ba tặng.”

“Thuận buồm xuôi gió, đầy ngụ ý.”

“Mẹ nói trong tên của ba có bộ Thủ, cho nên mới tặng thuyền.”

“Anh giúp em tìm tung tích của ông ấy nhé?”

Hai mắt Thẩm Thận Nguyên sáng rõ. Bất kể cậu bao nhiêu tuổi, cũng bất kể kỹ thuật diễn của cậu có cao siêu đến mức có thể giấu giếm lòng khát khao ngưỡng mộ đối với cha mình tốt đến mức nào, cậu rốt cục vẫn rất nhớ cha mình. Muốn biết tại sao ông ấy vứt bỏ mẹ con bọn họ, muốn biết ông ấy đã đi đâu... hoặc là không hỏi những điều đó, chỉ muốn biết ông ấy có sống tốt không.

Rất lạ là, cho dù chưa từng gặp qua người này, nhưng mỗi lần Thẩm Thận Nguyên nhớ đến ông, đều có thể nảy sinh một sự cảm động, một sự thân thiết kỳ lạ, giống như ông vẫn luôn ở bên cạnh cậu, trước nay chưa từng rời khỏi.

Cậu đã từng tưởng tượng không ít cảnh gấp lại cha, khóc lóc tha thiết, vui mừng như điên, thậm chí là gào thét điên cuồng, thế nhưng... cho dù có đẹp đến cỡ nào thì cũng chỉ là tưởng tượng.

“Không cần.” Thẩm Thận Nguyên thu lại nụ cười: “Có lẽ không bị quấy rầy sẽ tốt cho ông ấy hơn.”

Di động chợt reo lên.

La Thiếu Thành nhìn theo Thẩm Thận Nguyên lật đật chạy xuống giường nhận điện thoại, tự mình lẩm bẩm nói: “Không sai, không bị quấy rầy đích thực vẫn tốt hơn.”

Thẩm Thận Nguyên sau khi nghe xong điện thoại, mặt đối diện với La Thiếu Thành có chút ngại ngùng.

“Em phải đi sao?” La Thiếu Thành nambiêng, chõng má nhìn cậu.

Thẩm Thận Nguyên đáp: “Không, là mẹ và chú Giản chốc nữa sẽ qua đây, thực tế là, bọn họ đã trên đường rồi.”

“Trên đường bọn họ đến đặt một chướng ngại vật thì thế nào nhỉ?”

Thẩm Thận Nguyên dùng biểu cảm cứng ngắc nói cho anh biết rằng chẳng ra làm sao cả.

“Hoặc là đào một cái hố.” La Thiếu Thành nghiêm túc nói: “Anh tuyệt đối không trốn trong phòng bếp nữa đâu.”

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 130: BÂM MÁY (ThượNg)

Dịch: Phong Bụi

Tốc độ đi của Giản Tĩnh Niên và Khâu Mỹ Quyên còn nhanh hơn Thẩm Thận Nguyên dự liệu. La Thiếu Thần còn đang cò kè mặc cả nên trốn ở đâu với Thẩm Thận Nguyên thì chuông cửa đã vang lên.

Thẩm Thận Nguyên đẩy La Thiếu Thần vào trong phòng ngủ, khóa trại cửa lại, mới chạy ra mở cửa.

Đứng phía trước là Khâu Mỹ Quyên, trong tay còn xách một túi to thực phẩm tắm bồ, Giản Tĩnh Niên đứng đằng sau bà, hai cánh tay cũng không hề rảnh.

Hai bên sau khi ngắn gọn chào hỏi một chút, đi vào phòng khách ngã.

Giữa phòng khách và phòng ăn không có gì ngăn cách, cho nên cảnh tượng bừa bãi trên bàn vừa nhìn liền thấy rõ.

Giản Tĩnh Niên hừ một tiếng, “Không phải con và La Thiếu chia tay rã sao?”

Thẩm Thận Nguyên đáp: “Mã Duy Càn vừa qua.”

Đáp án này cũng không khiến Giản Tĩnh Niên hài lòng hơn là bao, khuôn mặt âm trầm vẫn tiếp tục âm trầm.

Khâu Mỹ Quyên lôi kéo hỏi một loạt vây tình hình hiện tại của Thẩm Thận Nguyên, sau đó vuốt mặt cậu hỏi: “Mặt thế nào rã? Có còn đau không?”

Trên mặt Giản Tĩnh Niên xẹt qua một chút không thoải mái.

Thẩm Thận Nguyên lắc lắc đầu: “Chú Giản có dùng sức mấy đâu.”

Giản Tĩnh Niên: “...” Đây là đang chê ông ta không có sức sao?

Khâu Mỹ Quyên hỏi: “Bạn họ nói tôi qua có cảnh sát đến Lỗ gia? Con không sao chứ?”

“Phải, nhưng không liên quan đến con.”

“Hiện tại không liên quan, đợi con tiếp tục dính dáng đến Lỗ Thụy Dương thì sẽ có liên quan đấy.” Giản Tĩnh Niên móc từ trong túi xách ra một chiếc bao lỏng lẻo tài liệu ném đến trước mặt cậu, “Đây đây là tư liệu về Lỗ Thụy Dương, con xem cho kỹ đi, xem cho rõ rốt cuộc hắn ta là con người thế nào! Con còn không biết trời cao đất dày và dính dáng đến hắn ta!”

Thẩm Thận Nguyên rút tài liệu ra. Bên trong kẹp rất nhiều ảnh, có nam có nữ, đều là bị đánh bị chém đến mức thảm hãi hối chút hơi tàn, hai bức cuối cùng trực tiếp là thi thể.

“Người này tên là Hứa Tân Mai, làm việc trong KTV của thuộc hạ Lỗ Thụy Dương, không cẩn thận đắc tội với một người khách của Lỗ Thụy Dương, bị thuộc hạ của Lỗ Thụy Dương dùng xe cán rã kéo lê cho đến chết. Người này là Thiết Dương, uống rượu say, đánh gãy mất một cái xương sườn của em trai Lỗ Thụy Dương, đến giờ vẫn không tìm thấy thi thể. “Giản Tĩnh Niên ngón tay chọc mạnh vào tư liệu trên tay Thẩm Thận Nguyên, “Con cảm thấy con sẽ may mắn hơn bọn họ được bao phần?”

Thẩm Thận Nguyên có nỗi khổ khó nói thành lời, chỉ đành nhỏ giọng nói: “Con sẽ không đắc tội ông ta.”

“Thế nhưng ta sẽ đắc tội hắn.” Giản Tĩnh Niên trầm giọng: “Lỗ Thụy Dương muốn chấm mứt kế hoạch Trung tâm Văn hóa, ta tuyệt đối sẽ không để hắn làm được. Con chính là con tin hắn ta dùng để đối phó ta. Chẳng lẽ con còn chưa hiểu sao?” Ông móc từ trong túi áo ra một tờ chi phiếu trắng, “Tiền vi phạm hợp đồng là bao nhiêu?”

Thẩm Thận Nguyên nhìn thầm sắc nóng nảy của ông, trong lòng hơi hơi cảm động: “Con sẽ xử lý chuyện này ổn thỏa, con không thể cầm tìền của chú.”

Bút của Giản Tĩnh Niên đột ngột khụng lại: “Con coi ta là ai?”

“Chú Giản...”

“Ta là chú của con, không chỉ bởi vì mẹ của con gả cho ta, mà càng bởi vì ta là bạn của cha con, ta đã hứa với ông ấy sẽ chăm sóc con!” Giản Tĩnh Niên thấp giọng gầm lên.

Khâu Mỹ Quyên sắc mặt khẽ biến, nghiêng đầu qua.

Thẩm Thận Nguyên kinh ngạc hỏi: “Chú quen biết ba con?”

“Biết, mẹ của con còn là do ta giới thiệu cho ông ấy.” Giản Tĩnh Niên ngừng một lát, cười khổ nói: “Sau đó ông ấy giành mất mẹ con.”

Thẩm Thận Nguyên: “...” Kỷ lục cẩu huyết của hiện thực còn không ngừng tạo mới.

Khâu Mỹ Quyên không thoái mái nói: “Chuyện đã bao nhiêu năm trước rã... anh còn nhớ anh ấy sao?”

“Anh ấy” và “chuyện ấy” đằng âm, Thẩm Thận Nguyên nghe xong cũng không nghĩ nhại: “Ba con tại sao lại rời khỏi?”

Câu hỏi này đã từng khiến Khâu Mỹ Quyên chìm đắm thật sâu trong nỗi thống khổ, nhưng Thẩm Thận Nguyên phát hiện, sự thống khổ của Giản Tĩnh Niên khi nghe thấy câu hỏi này cũng không ít hơn Khâu Mỹ Quyên là bao. Ông thậm chí giống như bị cuốn vào trong lốc xoáy của sự đau đớn, mê mang và căm ghét bản thân, mâu thuẫn đến cực hạn.

“Ông ấy, không thuộc về nơi này.” Cổ họng Giản Tĩnh Niên khô khốc, ho một tiếng mới nói: “Ông ấy phải đi theo đuổi chân lý của mình.”

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Cho nên vứt bỏ trách nhiệm gia đình?” Câu đã từng thử đặt ra vô số lý do bỏ đi của ba mình, cho dù là lý do quái đản như ba bị người ngoài hành tinh bắt cóc, ly kỳ như là ba là đặc công bí mật, thê thảm như là ba vay nợ nặng lãi, đủ các loại lý do, không sót bất cứ lý do kỳ quái nào, nhưng từ trước đến giờ chưa từng có lý do nào giống lý do theo đuổi chân lý cả. “Không thể ở lại mà theo đuổi sao?”

Giản Tĩnh Niên lắc đầu.

“Đừng nói nữa.” Khâu Mỹ Quyên ngắt lời ông, hít hít mũi nói: “Là do mẹ vô dụng, không giữ nổi chân ông ấy. Cũng may con đã lớn, con đường về sau có thể tự mình đi. Chú Giản thực sự muốn giúp con, nghe chú một lần được không?”

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Lỗ Thụy Dương nguy hiểm như vậy, chú Giản không phải cũng sẽ gặp nguy hiểm sao?”

Giản Tĩnh Niên đáp: “Con yên tâm, ta làm ăn trên thương trường bao nhiêu năm như vậy, cũng có nhiều mối quan hệ, hắn muốn động đến ta cũng không dễ như vậy. Hơn nữa, thời gian này có người ngầm thu mua cở phiếu của tập đoàn TH, đối thủ của hắn không chỉ có mình ta.”

Thấy ánh mắt lo lắng của Khâu Mỹ Quyên, Thẩm Thận Nguyên cuối cùng cũng không nhẫn tâm làm trái ý tốt của mẹ: “Con sẽ suy nghĩ.”

Giản Tĩnh Niên nói: “Ta sẽ sắp xếp cho con một vệ sĩ.”

“Không cần, con không muốn làm lộ liễu đến thế.” Thẩm Thận Nguyên nói, “Hơn nữa, con cảm thấy Lỗ Thụy Dương không cho rằng con có giá trị lợi dụng cao đến thế.”

Giản Tĩnh Niên bị cậu từ chối hết lần này đến lần khác, nỗi nóng thực sự: “Tùy con.”

“Tĩnh Niên.” Khâu Mỹ Quyên đột nhiên hỏi ông lại: “Có phải anh quên mất một việc không?”

Vẻ mặt Giản Tĩnh Niên chốc lát liền khụng lại, chậm rãi quay đầu lại, nhìn chăm chăm vào Thẩm Thận Nguyên.

Thẩm Thận Nguyên nghi hoặc nhìn về phía Khâu Mỹ Quyên.

“Ta không nên đánh con.” Giản Tĩnh Niên nói xong, mở cửa liền đi khỏi.

Khâu Mỹ Quyên cười nói: “Ông ấy đang xin lỗi con.”

Thẩm Thận Nguyên tỉnh ra, mím mím môi đáp: “Không sao.”

“Mẹ biết con có thành kiến với ông ấy, việc đã qua bao nhiêu năm thế rã, ông ấy đối với con... ý mẹ là, chân tướng là gì có còn quan trọng không? Hiện tại ông ấy đã lớn tuổi, hiểu được mình nên đứng ở chỗ nào, thế là đủ rã.” Khâu Mỹ Quyên vỗ vai cậu, hạ thấp giọng nói: “Bất kể thế nào, có sự giúp đỡ của ông ấy vẫn sẽ có lợi cho cuộc sống và sự nghiệp của con.”

Thẩm Thận Nguyên kinh ngạc hỏi: “Mẹ?” Cho nên nói, mẹ đã biết chuyện Giản Tĩnh Niên từng chạy đến trường học nhìn cậu chăm chăm, thậm chí có mấy lần nửa đêm vào phòng cậu nhìn cậu ngủ? Cậu tưởng rằng đó là sự chán ghét, căm ghét sự tồn tại của cậu, hận cậu không thể lập tức biến mất khỏi Giản gia, thế nhưng hiện tại, cậu có chút không phân biệt rõ nữa. Có lẽ là bởi vì cậu đã lớn, tâm tư trở nên phức tạp hơn, lại có thể là Giản Tĩnh Niên trong ký ức quá mơ hồ, chỉ chừa lại ánh mắt sắc bén đó, những điều khác chẳng hề tồn tại.

Khâu Mỹ Quyên ôm lấy cậu, “Nắm bắt hiện thực, giữ lấy hạnh phúc.”

Thẩm Thận Nguyên ôm ngược trở lại bà, khe khẽ gật đầu.

Thẩm Thận Nguyên 8 tuổi đã là quá khứ, tại sao không thể để ký ức và chân tướng của 8 tuổi cùng được chôn vùi vào quá khứ chứ?

Cậu đứng trong phòng khách bỗng chốc an tĩnh trở lại, thở phào một cái.

La Thiếu Thàn từ trong phòng ngủ bước ra, liền nhìn thấy Thẩm Thận Nguyên một mình đứng trong phòng khách, ngây người nhìn về phía cửa.

“Kỳ thực đênhị của ông ta không sai.” La Thiếu Thàn hiếm khi chung quan điểm với Giản Tĩnh Niên: “Nhưng tiền phải do anh bỏ ra,” Người của mình dựa vào cái gì mà cẩn người đàn ông khác chuộc thân!

Thẩm Thận Nguyên nói: “Không phải vấn đề tiền bạc.”

“Chẳng lẽ là vấn đề con người?” La Thiếu Thàn híp mắt lại.

Thẩm Thận Nguyên đáp: “Mã Duy Càn không phải đã nói Củng Văn Hiểu, Thôi Tú bọn họ chính là những nghệ sĩ giúp Lỗ Thụy Dương tiêu thụ sao? Chúng ta có thể hạ thủ từ phía bọn họ. Nếu như bọn họ chịu đứng ra vạch tội Lỗ Thụy Dương, hoặc lúc Lỗ Thụy Dương ra mệnh lệnh có để lại dấu tích gì thì chúng ta có cơ hội rää.”

“Mã Duy Càn không phải đã loại trừ bọn họ sao?”

“Mã Duy Càn lại không phải người của LB.”

La Thiếu Thàn chau mày nói: “Anh cảm thấy lời của cậu ta không thể tin tưởng hoàn toàn.”

“Tại sao?”

“Mã Ngọc nếu như muốn dùng file chứng từ lật đổ Lỗ Thụy Dương, căn bản sẽ không tự sát.”

“Có khả năng cậu ta đến cuối cùng thay đổi ý định?”

La Thiếu Thàn tự lẩm bẩm một mình: “Anh vẫn cứ cảm thấy, sự việc không đơn giản như vậy.”

Bất kể sự việc đơn giản hay phức tạp, ngày nay trôi qua vẫn cứ trôi qua.

Thẩm Thận Nguyên ngày hôm sau ngồi xe bảo mẫu do Từ Húc lái đi vào trường quay tham sự nghi thức bấm máy. Bộ phim “Thần Long Giáp”

là bộ điện ảnh trọng điểm của LB trong năm nay, thu hút không ít công ty truyền thông đến chứng kiến buổi lễ.

Thẩm Thận Nguyên mặc một áo khoác dài màu đen, đội một chiếc mũ sò, giữa đám đông cực kỳ bắt mắt. Không ít ký giả thích dán lại gân cậu chụp ảnh.

Thôi Tú ghé lại gân, khoác tay cậu nói: “Thẩm sư huynh được hoan nghênh ghê.”

Thẩm Thận Nguyên bị khoác tay cảm thấy toàn thân trên dưới đều không thoải mái, muốn rút tay ra lại sợ để lại dấu vết, chỉ đành giả vờ vươn tay đi kéo người bên cạnh, giải thoát cánh tay của mình khỏi tay cậu ta.

Lâm Tử Khiếu vô tội vừa bị kéo lại: “...”

Thẩm Thận Nguyên: “...” Sớm biết đứng bên cạnh là Lâm Tử Khiếu, chẳng bằng để Thôi Tú tiếp tục khoác tay.

Ký giả truyềnn thông hưng phấn click click liên tục.

“Vũ kịch trong “Khoái lạc vạn phân tuyển” mà lúc trước các anh tham gia rốt cuộc là bộ điện ảnh nào vậy?”

“Nghe nói anh được định sẵn là nam chính số 1, đột nhiên trở thành nam chính số 3, là vì nguyên do gì?”

“...”

Lâm Tử Khiếu bị Thẩm Thận Nguyên kéo lại: “...” Cảm ghét Thẩm Thận Nguyên quả nhiên là quyết định đúng đắn nhất trong cuộc đời cậu ta!

Thẩm Thận Nguyên đang kéo Lâm Tử Khiếu: “...” Thôi Tú đâu rã? Thôi Tú đâu? Hoan nghênh trở lại, hoan nghênh khoác tay.

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 131: BẤM MÁY (Trung)

Dịch: Phong Bụi

Chụp ảnh chỉ là màn mở đầu đơn giản, phàn trọng điểm đích thực chính là ở buổi trả lời phỏng vấn ký giả. Vì trước khi bộ phim bấm máy đã truyền ra sóng gió đổi vai diễn, cho nên trong buổi trả lời ký giả, bên chế tác phim đặc biệt sắp xếp cho Thẩm Thận Nguyên và Lâm Tử Khiếu ngồi cùng nhau, để làm tan tin đồn bất hòa.

Trải qua việc Thẩm Thận Nguyên chủ động lôi kéo Lâm Tử Khiếu, mọi người dường như đã chấp nhận giả thiết hai người bọn họ “rất hòa hợp”, thấy bọn họ ngồi cùng nhau cũng không cảm thấy đột ngột, nhưng những câu hỏi cần hỏi thì không thiếu câu nào. Giả mà tiến triển quan hệ giữa hai người, suy nghĩ về việc thay đổi vai diễn đột ngột, vở vũ kịch như đánh đố trong “Khoái lạc vạn phán tuyến” rốt cuộc là bộ phim nào, v.v, câu hỏi hết câu này đến câu khác tung ra.

Thẩm Thận Nguyên còn đang nghĩ nên trả lời thế nào, Lâm Tử Khiếu đã đưa micro qua.

Thẩm Thận Nguyên chỉ đành nhận lấy đáp: “Chúng tôi rất tốt.”

Ký giả hỏi: “Tốt đến mức nào?”

Thẩm Thận Nguyên bị hỏi khó. Cậu và Lâm Tử Khiếu ngoại trừ đổi vai thì không có bất cứ qua lại nào. Nếu như nói khoảng thời gian tình cảm tốt nhất cũng chính là khi bọn họ ngồi cùng mà không đánh nhau. Cậu ngẫm nghĩ một lúc, đáp: “Tôi rất thích anh ấy.”

Ký giả kinh ngạc, ngây người trước lời tỏ tình trực tiếp như thế, tuy rằng trong giới giải trí hủ giả đầu không thiếu, nhưng mà bán hủ

quá thô bạo không phải sẽ thiếu mỹ cảm sao? Ký giả vừa lắc đài cảm thán Thẩm Thận Nguyên thiếu mỹ cảm quá mức, vừa hưng phấn hỏi: “Thích đến mức nào? Tại sao lại thích? Thích theo cách nào?”

Thẩm Thận Nguyên đáp: “Rất kỳ vọng được hợp tác với anh ấy.”

“Chính là rất muốn ở cùng anh ấy trong trường quay sao?”

“...” Câu hỏi này nghe có vẻ quai quái. Là trạm trưởng trạm buôn dưa lê bán dưa chuột của Y Mã Đặc khi xưa, cậu nhạy bén cảm thấy rada buôn dưa đã quét lên mình, “Đúng vậy, mọi người cùng nhau ở trong trường quay.” Cậu nhấn mạnh chữ “Mọi người.”

“Lâm Tử Khiếu thì sao? Anh có thích Thẩm Thận Nguyên không?”

Nếu như có thể, Lâm Tử Khiếu rất muốn rống lên hai chữ “Không thích”, nhưng hiện thực rất tàn khốc. Khóe miệng anh ta co rút, nhếch mép cố cười, nói ra một chữ “thích” cho dù toàn thế giới có tin tưởng nhưng bản thân tuyệt đối sẽ không tin tưởng.

Có ký giả hỏi: “Thích đến mức nào? Các anh sẽ ngủ cùng nhau chứ? Nếu như lúc đi công tác nhà trọ chỉ còn thừa một phòng?”

Lâm Tử Khiếu, Thẩm Thận Nguyên: “...” Tình tiết quen tai thế này không phải chuyên dành để chuẩn bị cho nam chính và nữ chính nữ cải trang nam sao? Tại sao lại rời lên người bọn họ?

Lâm Tử Khiếu nhịn không nỗi nói: “Chúng tôi có thể thêm giường!”

“Ồ.” Ký giả phát ra tiếng cảm thán thất vọng.

“Tại sao đến gần lúc bấm máy lại thay diễn viên? Là do đạo diễn cảm thấy Thẩm Thận Nguyên phù hợp với vai diễn hơn sao?”

Không Lâm Học không chút đêphòng, bị trói lên lò nướng lập tức nói: “Tôi cảm thấy cả hai người đều là lực lượng trung kiên của diễn đàn Điện ảnh, đều rất giỏi, đều phù hợp.”

Đạo diễn rõ ràng chỉ là thuật che mắt, sau đây mới là câu hỏi ký giả thực sự muốn hỏi: “Hai người đều thuộc công ty LB, lần đổi vai diễn này có thể coi là cuộc tranh nam nghệ sĩ số 1 của Giải trí LB hay không?”

Sắc mặt Lâm Tử Khiếu lập tức đen lại.

Thẩm Thận Nguyên rất nghiêm túc trả lời: “Không thể.”

Ký giả hỏi: “Vậy rõt cuộc là nguyên nhân gì?”

Câu hỏi này rõt cuộc nên trả lời thế nào? Không chỉ Thẩm Thận Nguyên cuống, Lâm Tử Khiếu cuống, người trên đài cuống, ngay cả Từ Húc ở phía dưới sân khấu cũng cuống. Cũng không thể nói là do thế lực Thẩm Thận Nguyên dựa dẫm lớn hơn phải không nào?

Lâm Tử Khiếu không chịu mở miệng, rõ ràng muốn thấy Thẩm Thận Nguyên xấu mặt.

Thẩm Thận Nguyên liếc nhìn Từ Húc.

Từ Húc ra hiệu một động tác tay ngay cả bản thân anh cũng không hiểu.

Thẩm Thận Nguyên chợt hiểu ra, thầm trả lời đáp: “Mọi người xem phim sẽ hiểu cả thôi.”

Ký giả: “...” Thay đổi diễn viên và xem phim có liên quan tí ti gì đến nhau không? Chẳng lẽ trong phim nam chính số 1 sẽ nói, đúng vậy, vai diễn này của tôi nên có khuôn mặt của Thẩm Thận Nguyên?

Khổng Lâm Học vội vàng nói vớt lại: “Đúng vậy, mọi người hỏi những vấn đề liên quan đến bộ phim đi.”

Ký giả không biết làm gì hơn: “Xin hỏi bộ phim này chủ yếu nói về gì?”

“Điều này tạm thời không tiện tiết lộ.”

“Vé xem phim dự tính là bao nhiêu vé?”

“Vẫn chưa nghĩ xa đến vậy, đợi sau khi bộ phim ra mắt rã nói sau.”

“...”

Chúng tôi cũng biết đợi sau khi bộ phim ra mắt rã nói sau á! Là do ông cứ nhất định hỏi những câu hỏi liên quan đến bộ phim đó!

Trong đầu ký giả có một ngàn vạn con “thảo nê mã” gào thét chạy qua lại gào thét chạy đi!(Bụi: “Thảo nê mã” chính là câu chửi cửa miệng của người Trung Quốc, đọc lái đi.)

Buổi họp báo khó khăn lắm mới kết thúc, trong nội bộ đoàn làm phim vẫn phải họp một cuộc họp cỡ nhỏ, chủ yếu là để mọi người biết mặt nhau, để sau này hợp tác thuận lợi hơn.

Lại lần nữa liên quan đến vấn đề hòa hợp, Thẩm Thận Nguyên và Lâm Tử Khiếu ngồi ở hai vị trí gần kề nhau bên bàn.

Hai người không hẹn mà cùng quay đầu sang phía khác.

Lâm Tử Khiếu là vì không muốn bắn mắt, Thẩm Thận Nguyên là tự giác không gây chướng mắt người ta.

Có điều phía bên kia của Lâm Tử Khiếu là Từ Húc, phía bên kia của Thẩm Thận Nguyên là Thôi Tú.

Hai người: “...” Vị trí này rõt cuộc là ai sắp xếp vậy?

“Thẩm sư huynh, quan hệ giữa anh và Kiem Dinh Hàng có phải rất tốt không?” Thôi Tú cười tุม tím hỏi.

Thẩm Thận Nguyên đáp: “Tốt bình thường thôi.”

“Em biết, anh ấy cùng với Trương nhị thiếu gia mà.” Tay Thôi Tú khoác lên cánh tay của cậu, “Khi nào anh rảnh giới thiệu cho em ha? Em rất thích các ca khúc của anh ấy, bài nào cũng biết hát hết.”

Thẩm Thận Nguyên cảm thấy bàn tay khoác lên cánh tay mình của cậu ta đang không an phận mà vuốt ve, lập tức da gà da vịt rời đầm đất. Cậu cười tủm tỉm rút tay về, ngã nghiêm túc đáp: “Để xem khi nào có cơ hội đã.”

“Tôi mai có được không? Nội bộ chúng ta có một cuộc tụ tập.” Thôi Tú ghé lại gần bên tai cậu, tiếng cười khe khẽ, nhẹ nhàng thổi tóc mai của cậu: “Rất hy vọng Thẩm sư huynh có thể tham gia.”

Thẩm Thận Nguyên nhớ đến Mã Duy Càn từng kể, Thôi Tú chính là một trong những nghệ sĩ sử dụng ma túy, lập tức liên tưởng tới nội bộ mà cậu ta nói rất có khả năng chính là nhóm nhỏ đó, lập tức nói: “Tôi không biết Đại Kiều ngày mai có thời gian rảnh không, nhưng tôi mai tôi rảnh.”

“Tốt quá, ngày mai em đi đón anh.”

“Được.” Thẩm Thận Nguyên quay đầu qua, vừa đúng lúc bắt gặp ánh mắt của Lâm Tử Khiếu, đối phương ánh mắt lấp loáng, muôn nói lại thôi.

Vừa đúng lúc phục vụ viên đưa đồ ăn lên, ánh mắt hai người nhìn nhau bị ngắt quãng, sau đó người nào người nấy bận ăn uống tiếp khách, cũng không giao lưu nữa. Đến tận khi tiệc rượu kết thúc, Thẩm Thận Nguyên đi từ phòng vệ sinh ra, đang định đi tìm Từ Húc, liền nhìn thấy Lâm Tử Khiếu như có điều gì suy nghĩ đứng ở trước cửa phòng vệ sinh hút thuốc.

Không gian chật hẹp như vậy muôn giả vờ như không nhìn thấy cũng quá giả rỡ, Thẩm Thận Nguyên do dự một chốc, quyết định chào một tiếng: “Bên trong còn chỗ trống.”

Lâm Tử Khiếu kẹp điếu thuốc, đối diện với bức tường trống rỗng nói: “An phận một chút, đừng hợp bọn với Thôi Tú.”

Thẩm Thận Nguyên ngây ra, đang muôn hỏi có ý gì, Lâm Tử Khiếu đã tiêu sái đi khỏi rờ. Màn rời khỏi cửa anh ta tiêu sái, nhưng lại quên mất Thẩm Thận Nguyên cũng có hai cẳng chân, có thể bước đi đuổi theo.

“Câu nói vừa rã của cậu có ý gì?” Thẩm Thận Nguyên đi theo sau anh ta hỏi.

Lâm Tử Khiếu không nhẫn nại liếc cậu ta một cái, “Cái gì có ý gì?”

“Vừa rã cậu nói đừng cùng Thôi Tú...”

Lâm Tử Khiếu khéo mắt nhìn thấy Thôi Tú đi qua đây, lập tức thấp giọng quát: “Đừng có quần lấy tôi!”

Thôi Tú ngạc nhiên nhìn qua đây.

Thẩm Thận Nguyên vô tội giơ tay, đi về phía Từ Húc.

Từ Húc thấp giọng hỏi. “Chuyện gì thế?”

Thẩm Thận Nguyên vừa đi vừa giải thích.

Từ Húc nghe vậy đáp: “Có thể Lâm Tử Khiếu không cùng một bọn với bọn họ. Bạn gái của cậu ta bị hại thê thảm như vậy, sợ cậu cũng giãm phải vết xe đổ thôi.”

“Cậu ta là người tốt.”

Từ Húc nói: “Ngày mai tôi đi cùng cậu.”

“Tất nhiên rã.” Sau khi nhìn thấy những bức ảnh Giản Tĩnh Niên mang đến, Thẩm Thận Nguyên cũng không dám khinh suất, chỉ mong dính với Từ Húc 24/24.

Ngày hôm sau chỉ là chụp ảnh tạo hình đơn giản, chụp xong rã thì chẳng còn việc gì nữa. Thôi Tú đón Thẩm Thận Nguyên và Thôi Tú, lái xe đến quán bar.

Đây là lần đầu tiên Thẩm Thận Nguyên bước vào nơi này sau khi cậu gặp phải vụ nổ bom trong quán bar, nhớ đến tình cảnh bản thân lần đó vì để thăm dò tin tức, mặt dày đòi cho bằng được La Thiếu dẫn mình đến quán bar, cậu nhặt không được cười ra tiếng.

Thôi Tú không hiểu nhìn cậu: “Anh đang cười gì thê?”

Thẩm Thận Nguyên ho khan một tiếng đáp: “Lâu rã không đến, đến rã thấy vui vui.”

Thôi Tú cười đáp: “Đảm bảo sẽ có việc khiến anh càng vui vẻ hơn.”

Thẩm Thận Nguyên và Từ Húc đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy lần này 8, 9 phần 10 rã.

Ba người tiến vào một gian phòng bao.

Thôi Tú giải thích: “Bọn họ phải quay xong thông cáo mới đến. Chúng ta cứ chơi trước đi.” Cậu ta gọi hai chai rượu vang, Thẩm Thận Nguyên gọi một chai nước cam, ba người ngồi xuống chơi xúc xắc.

“Người thua phải uống rượu nha.” Thôi Tú nói.

“Tỷ lệ của tôi không tốt.” Thẩm Thận Nguyên thoái thác.

Thôi Tú giằng co với cậu một lúc, giằng cắn qua, giúp rót rượu nói: “Vậy thì uống hai ly thôi.”

Mắt Từ Húc quét qua một cái liền nhìn thấy có một thứ dạng như viên thuốc màu trắng thuận theo tay của Thôi Tú rơi vào trong cốc nước cam.

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 132: BÂM MÁY (Hạ)

Dịch: Phong Bụi

“Nào nào nào,” Thôi Tú nhiệt tình đặt cốc nước cam trước mặt Thẩm Thận Nguyên.

Thẩm Thận Nguyên vừa đúng lúc khát, nâng cốc định uống, giữa chừng Từ Húc cản lại. Từ Húc cười ha ha nói: “Cậu là sư huynh, phải làm gương chứ. Cũng không thể để sư đệ uống rượu cậu uống nước cam được, cùng uống rượu đi.” Anh kéo thùng rác đến, đổ nước cam vào đó, sau đó rót một chén rượu cho Thôi Tú, lại rót rượu cho Thẩm Thận Nguyên.

Vẻ mặt Thôi Tú có chút quái dị, nhưng vẫn hi hi ha ha nhận lấy.

Thẩm Thận Nguyên biết Từ Húc làm như vậy nhất định có dụng ý của anh, ngoan ngoãn nhận rượu, cùng Thôi Tú cung ly. Vận khí của cậu tuy tốt, nhưng cũng không thể tránh khỏi thua hai lần, thua hai lần chính là uống hai ly, uống hai ly chính là…

Thôi Tú trợn mắt há mồm nhìn Thẩm Thận Nguyên cầm tay mình không ngừng rời lè: “Sư huynh, có chuyện gì cứ nói ra, đừng để trong lòng! Nói ra sẽ thoải mái hơn một chút.”

Thẩm Thận Nguyên vừa rời lè vừa lắc đầu: “Tôi không sao.”

Không sao thì rót nước mắt làm gì? Thôi Tú nhìn Từ Húc, Từ Húc bình thản nói: “Cậu ấy uống nijeau rồi.”

“Hay là chúng ta không uống nữa, hát một lúc ha?” Thôi Tú đứng dậy đi chọn bài.

Tù Húc nhỏ giọng hỏi Thẩm Thận Nguyên: “Cậu vẫn ổn chứ?”

Thẩm Thận Nguyên lau nước mắt, rì rầm nói: “Có phải tôi bị bệnh rã không?”

“Hả?”

“Uống rượu là liền rót nước mắt.”

“...Những thứ uống vào sẽ luôn tìm chỗ để thoát ra mà.”

Thẩm Thận Nguyên nhìn nhận rất thoảng, “Cũng đúng, vẫn tốt hơn là tiểu không kiểm soát.”

Tù Húc: “...”

Thôi Tú chọn xong bài, chạy qua kéo Thẩm Thận Nguyên đi hát.

Thẩm Thận Nguyên nhìn màn hình, nghi hoặc hỏi: “Đây là bài gì?”

“Ca khúc của anh đó.” Thôi Tú đưa micro cho cậu.

Thẩm Thận Nguyên rất đàn ông, rơi nước mắt nói: “Tôi không biết hát.”

“Vậy anh có thể hát bài gì?”

“Tôi hát bo.”

“...Được.” Thôi Tú cực kỳ tự giác ngừng nhạc lại.

Thẩm Thận Nguyên cầm micro, thâm tình rơi lệ, hát rằng: “Ba hươu đang chạy bộ, mẹ hươu tập thể dục...”

Thôi Tú: “...”

Sau lưng bọn họ, Tù Húc dùng điện thoại ghi âm lại, sau đó gửi tin nhắn cho La Thiếu Thần: Hậu di chứng?

Đại khái 5, 6 phút sau mới nhận được hồi âm: Hắn có thể coi là đang có chuyển biến tốt.

Từ Húc ngây ra, nhăn một đống dấu hỏi qua, nhưng bị lơ đãng.

La trạch.

La Thiếu Thân nghe đoạn ghi âm “Ba hươu”, trong đầu tưởng tượng ra dáng vẻ Thẩm Thận Nguyên hát, khoe miệng vô thức nhêch lên.

“Đang nghĩ gì thê?” La Học Mẫn bưng hai bát canh long nhãn ngọt qua, đưa một bát cho anh: “Nhớ Thẩm Thận Nguyên à?”

La Thiếu Thân không đáp ngược lại hỏi: “Lỗ Thụy Dương có động tĩnh gì không?”

La Học Mẫn đáp: “Không, đi đâu này mới khiến người ta lo lắng nhất. Ngày mai cậu đưa Lâm Lâm đến cục cảnh sát nhất định phải cẩn thận, tuy đã mồi vệ sĩ, nhưng ám chiêu của Lỗ Thụy Dương vẫn phải hết sức đề phòng. Kỳ thực chị không hiểu chút nào tại sao bác lại có thể để ý để Lâm Lâm đi gặp Cát Phụng, Lâm Lâm khó khăn lắm mới bước được ra khỏi ám ảnh tâm lý.”

La Thiếu Thân không nói gì, lặng lẽ uống bát canh. Đối với chuyện này tuy trong lòng anh có suy nghĩ nhưng vẫn vướng một tầng quan hệ, cho nên giữ vị trí trung lập.

“Nói với Đồ Lạc Văn, nếu như Lâm Lâm có chuyện gì, chị sẽ không bỏ qua cho hắn.”

“Em nghĩ anh ta hiểu rõ.”

“Chị không thích tên cảnh sát này, phụ thân ngược lại rất quý hắn. Chị thấy lòng ham lập công của hắn quá mạnh, phụ thân còn nói chị nghĩ quá nhiều.”

“Ngày mai em sẽ không để anh ta làm bừa.”

“Chị tất nhiên tin tưởng cậu.” La Học Mẫn cúi đầu uống hết bát canh, vỗ vai anh nói: “Cậu và Thẩm Thận Nguyên cũng phải cẩn thận, Lỗ Thụy Dương không phải đèn dầu cạn. Ngày mai phải dậy sớm, tối nay ngủ sớm một chút, bài hát này nghe đi nghe lại mười mấy hai mươi lần hẳn là cũng đủ rã.”

La Thiếu Thành không để tâm đến sự chê nhạo của cô, cúi đầu lưu bài hát lại. Đây đã là bài thứ hai rã, bài thứ nhất đã từng làm nhạc chuông một thời, sau đó Thẩm Thận Nguyên chạy đi nằm vùng mới tạm thời đổi lại. Có điều, một ca khúc đơn giản như vậy Thẩm Thận Nguyên không ngờ lại có thể càng hát càng sai, cũng coi như là một kiểu bản lĩnh vậy.

Thẩm Thận Nguyên hát tuy rằng không có tiến bộ, nhưng kỹ thuật diễn thì một ngày tiến vạn dặm, đặc biệt là diễn say rượu, đã đến mức thuần thục.

Khi bạn bè của Thôi Tú đến chúc mừng, Thôi Tú và Từ Húc đang ngồi bên cạnh nói chuyện, Thẩm Thận Nguyên vẫn còn một mình ngồi khoanh chân trên sofa rơi lệ. Bạn bè của Thôi Tú kinh ngạc một lúc thì cũng không để ý nữa, điên cuồng quẩy lên.

Bọn họ chơi rất vui vẻ, hai cái micro mà có thể hát thành không khí như trong sân vận động vạn người hâm mộ cùng hô hào.

Từ Húc moi thông tin được kha khá, rút vài chiếc khăn ăn tùy tiện lau lau tay, vứt vào trong thùng rác, sau khi hút nước rã, nhân lúc bọn họ không chú ý, cầm lên bỏ vào trong túi áo, sau đó vuơn tay dùi Thẩm Thận Nguyên hai mắt đã xưng như hai quả óc chó, chào Thôi Tú một tiếng rã rồi đi.

Thôi Tú đỡ Thẩm Thận Nguyên một đường đi đến cửa lớn, vẻ mặt đầy ngại ngùng: “Lần này thật ngại quá, em không nên gọi rượu. Thẩm sư huynh thực sự không sao chứ.”

“Cậu ta nên rèn luyện tửu lượng cho tốt.” Thôi Tú dùi Thẩm Thận Nguyên, vỗ tay với cậu ta: “Thực sự không sao, cậu trở về đi, tôi đưa cậu ấy về là được rã.”

“Vậy thì tốt, sư huynh đi thong thả, anh Tù đi thong thả.” Thôi Tú nói thì nói như vậy, vẫn là đợi Thẩm Thận Nguyên và Từ Húc lên xe mới rời đi.”

Thẩm Thận Nguyên thực sự khóc đến mệt rã, vừa lên xe liền ngáp.

Từ Húc nói: “Trong cốc nước cam cậu ta có bỏ thuốc.”

Cơn buồn ngủ của Thẩm Thận Nguyên bị đuổi đi hơn nửa: “Ma túy?”

“Không biết, chốc nữa tôi mang đi hóa nghiệm. Tôi đưa cậu về nhà ngủ trước, ngày mai phải quay, tối nay cậu nghỉ ngơi cho tốt.”

“Anh cần thận chút.”

“Yên tâm đi, Đô Lạc Văn đã phái người âm thầm bảo vệ tôi, không có chuyện được đâu.”

Nói thì nói vậy, sau khi Thẩm Thận Nguyên về nhà, trước tiên là gọi điện báo bình an cho La Thiếu Thành, sau đó lẩn lẩn mò mò đợi sau khi Từ Húc về đến nhà gọi điện báo bình an mới lên giường đi ngủ.

Lần thứ hai gặp Cát Phụng, La Thiếu Thành suýt chút nữa không nhận ra. Chỉ qua thời gian mấy tháng, những thay đổi trên người người này gần như đã bằng thay đổi của nửa đời trên người bình thường, giống như một thanh niên đột ngột tiến vào tuổi già. Nhưng La Lâm Lâm chỉ vừa nhìn đã nhận ra, cô bé vốn luôn an tĩnh đột nhiên trở nên bất an, ánh mắt nhìn hồn tràn đầy sợ hãi, hai bàn tay gắt gao túm lấy chiếc túi xách màu hồng vú Triệu mang giúp cô.

La Thiếu Thành vươn tay bế cô bé lên, nhẹ giọng dỗ dành. Cho dù lúc là Thẩm Thận Nguyên hay là La Lâm Lâm, anh đều chưa từng làm việc này, cho nên tay chân có chút luống cuống.

Cát Phụng mở miệng nói: “Cậu ôm nó quá chặt rã.”

La Thiếu Thành thả lỏng tay: “Ngươi định nói gì với nó?”

“Trông nó sống có vẻ rất tốt.”

“Vốn nó nên sống rất tốt.”

“Tôi thích Sử Mạn Kỳ, nhưng không đến mức vì cô ấy mà không tiếc tất cả...” Cát Phụng ngừng một lát, dường như cảm thấy câu nói này hết sức mâu thuẫn với những gì mình đã làm, “Tôi là bị hâm hại.”

La Thiếu Thân nói: “Cho tôi một lý do để thôi miên bản thân tin đó là sự thật đi.”

“Trong giới Đạo thuật, có một loại phù chú có thể khiến ác niệm và dục vọng của người ta khuếch đại đến vô hạn. Hiện tại nói những điều này còn ý nghĩ gì nữa đây, tất cả đều tại tôi, nếu như không phải trong lòng tôi có bóng ma, thì người khác đã không lợi dụng.”

“Lỗ Thụy Dương tại sao nhất định phải tham gia kế hoạch Trung tâm văn hóa và Tinh La Thành.”

Cát Phụng ngẫm nghĩ đáp: “Sau khi chưởng môn trở về từ Ai Cập, tôi đã nói hết tất cả mọi việc với ông ta, các người không cần phải quan tâm nữa.”

Đỗ Lạc Văn đứng ở một bên không hài lòng nói: “Điều kiện để người gặp Lâm Lâm không phải là cái câu nói đã nói 5, 6 lần này đâu nhé.”

Cát Phụng chau mày nói: “Chuyện này các người không quản nổi đâu.”

“Ít nhất tôi có quyền được biết!” Đỗ Lạc Văn kiên trì.

Sự tranh chấp giữa bọn họ khiến La Lâm Lâm bất an, đùi rúc vào vai La Thiếu Thân, tay ra sức vòng ôm chặt lấy cánh tay của anh, thân mình khe khẽ run rẩy.

La Thiếu Thân nhẹ nhàng vỗ lưng cô bé: “Đừng sợ, có chú đây.”

Cát Phụng thấy bóng lưng La Lâm Lâm, sắc mặt cuối cùng cũng hòa hoãn trở lại, “Lỗ Thụy Dương có một trợ thủ, là sư thúc của tôi, ông ta

muốn rời khỏi thế giới này.”

ĐôLạc Văn hỏi: “Rời khỏi thế giới này có rất nhiều cách. Nhảy lầu nhảy sông tự thiêu treo cổ uống thuốc độc, loại chuyện này còn cần quá trình đặc biệt sao? Thực sự không làm được thì bảo ông ta tìm tôi, tôi dạy cho!”

“Rời khỏi mà ông ta muốn không có nghĩa là chết, mà là tiến đến ngoài 33 tầng trời, nơi mà chỉ có thần thượng cổ mới có thể đến.”

ĐôLạc Văn chau chau mày, “Điều này có liên quan gì đến Tinh La Thành, Trung tâm văn hóa?”

“Ông ta cho rằng nơi đó chính là một trong những địa điểm Thần thượng cổ năm đó phi thăng.”

“...” ĐôLạc Văn nhìn La Thiếu Thần, “Cậu có suy nghĩ gì không?”

La Thiếu Thần nhìn Cát Phụng, “Chỗng môn của ngươi có thể giải quyết sự thúc ngươi không?”

“... Câu hỏi hay lắm.” ĐôLạc Văn cũng nhìn Cát Phụng.

Cát Phụng thở dài, “Ông ta không nói. Tôi nghĩ ông ấy từ nay về sau sẽ không nói chuyện với tôi nữa rã.”

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 133: BỒ TÚC (ThượNg)

Dịch: Phong Bụi

Trước khi đi, Đồ Lạc Văn hỏi hắn: “Sự thíc của người tên là gì?”

“Anh muôn truy nã ông ta?” Cát Phụng cười cười, nhũng nếp nhăn trên mặt đua nhau dồn lại, hết tầng này đến tầng khác, “Chúc các người thành công.”

“Cảm ơn người đã nhắc nhở. Họ tên và chân dung.” Đồ Lạc Văn đưa giấy bút ghi chép khẩu cung đặt trước mặt hắn.

Dường như ý thức được cuộc gặp gỡ này đã gần đến lúc kết thúc, ánh mắt Cát Phụng nhìn chăm chăm vào La Lâm Lâm.

La Lâm Lâm quay lưng lại với hắn dường như cảm giác được, cánh tay ôm cổ La Thiếu Thàn càng siết chặt hơn.

La Thiếu Thàn ôm La Lâm Lâm đi ra ngoài.

“Chú ý đến tôi một chút được không hả?” Đồ Lạc Văn sot ruột thúc giục.

“Ông ta tên là Thẩm Tuyền.”

La Thiếu Thàn một bước ra khỏi phòng thẩm vấn thân mình chợt khụng lại, sau đó như không có chuyện gì mà tiếp tục đi về phía trước.

Do cảnh bên trong Lăng Vân Bảo, Hồng Tú Sơn trang và Hoàng cung vẫn đang bố trí, trang phục của diễn viên quần chúng cũng chưa đủ hết, cho nên chỉ có thể quay cảnh bên ngoài của nhân vật chính trước. Cảnh đầu tiên

chính là cảnh sau khi Tư Mã Xung do Thẩm Thận Nguyên đóng cùng Lăng Đa Tình do Lâm Tử Khiếu đóng rớt xuống vực.

Thẩm Thận Nguyên mặc trang phục diễن lên, khoác áo khoác của quân đội, đứng bên con suối nhỏ dưới chân núi nhìn Khổng Sâm Học đi ủng mưa giẫm vào nước suối, đi qua đi lại: “Ông ấy đang làm gì vậy?” Câu hỏi Từ Húc.

Từ Húc đáp: “Ông ấy là đạo diễn, không phải tội phạm, cậu hắn phải hiểu hơn tôi chứ?”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Thế giới vẫn luôn xảy ra những việc không hẳn.”

“Ví dụ như diễn viên không biết đạo diễn đang làm gì.”

“Ví dụ như cảnh sát kiêm chức người đại diện.”

“...Nghĩ như vậy, kỳ thực làm nằm vùng tốt ghê, quang minh chính đại lĩnh hai lương.”

“Các anh còn thiếu người không?”

“Cửu Âm Chân kinh, Lục mạch thần kiếm, Tiêu Lý phi đao, Linh tê nhất chỉ cậu biết loại nào?”

“Haizz.” Thẩm Thận Nguyên thở dài, đột nhiên cuộn gấu quần lên, cởi giày tất, trực tiếp giẫm vào trong nước.

Từ Húc thấy cái chân cậu lộ ra trong chốc lát liền đỏ ửng, chợt kinh ngạc hỏi: “Cậu đang làm gì đó?”

“Cố gắng làm tốt nghề vốn có.”

Những người khác đều nhìn cả về phía này.

Thẩm Thận Nguyên run rẩy một chốc, cũng may đá dưới lòng suối đủ trơn nhẵn, không làm xước lòng bàn chân cậu, căn răng vẫn có thể đi vè

phía trước. Ánh mắt quanh chúng nhìn theo cậu nhích gần về phía Khổng Lâm Học.

Khổng Lâm Học đãi cũng không quay lại hỏi: “Cậu đến nhìn cái gì?”

Thẩm Thận Nguyên đáp: “Tôi đang nghĩ xem đạo diễn đang nhìn cái gì.”

“Nghĩ ra chưa?”

“Chưa.”

“Tôi đang nghĩ về cảnh quay và tiết tấu.” Khổng Lâm Học nói: “Cậu và Lăng Đa Tình ẩn đả ở chỗ nước sâu hơn, bọt nước tung bay bốn phía, cậu đè hắn xuống, hai người bất động nhìn chằm chằm đối phương, bốn mắt nhìn nhau, mũi đối diện nhau, hô hấp nặng nề, lồng ngực không ngừng nhấp nhô, nửa thân dưới dán chặt... Sau đó Lăng Đa Tình kéo cậu ngã dậy. Cậu đang nghĩ gì đây?”

Thẩm Thận Nguyên đáp: “Tôi đang nghĩ không biết miếng dán nhiệt có dùng được dưới nước không.”

Khổng Lâm Học cười nói: “Cậu xuống nước là đúng rã, thích ứng một chút nhiệt độ nước.”

Ông ta đang nói, Lâm Tử Khiếu cũng không chịu thua kém, bước xuống nước.

Khổng Lâm Học diễn giải cảnh quay cho hai người, bởi vì lời thoại đơn giản đến có thể bỏ qua không tính, cho nên hai người chủ yếu là mô phỏng một chút cảnh tượng sò bò lăn đánh trong nước. Sau đó hai chỉ đạo võ thuật ở bên cạnh biểu diễn cảnh đánh nhau.

Thẩm Thận Nguyên quay nhanh phim hiện đại rã, cảnh đánh nhau trong phim cổ trang lại là lần đầu, thế nên học hết sức nghiêm túc.

“Các cậu qua đây thử một chút.” Khổng Lâm Học sau khi nhường chỗ ra, vẫy tay.

Lâm Tử Khiếu một quyển đầm tới.

Tù Húc đứng thật xa nhìn thấy Thẩm Thận Nguyên ngực bị ăn đầm, trực tiếp ngã ngửa ra sau, ngay cả quá trình giãy giụa cũng không có.

“...”

Hai vị chỉ đạo võ thuật kéo người từ trong nước lên bờ, Tù Húc dù cậu tiến vào trong xe, lau người thay y phục.

Thẩm Thận Nguyên ngã yên bất động, mặc anh làm gì thì làm, mặt đầy vẻ trầm tư.

“Cậu không sao chứ?” Tù Húc hỏi.

Thẩm Thận Nguyên nhìn anh vỗ ngực mình, lắc lắc đầu.

“Ý tôi là đau óc cậu.”

“Đau không bị đập vào đá.”

Tù Húc vòng qua sau lưng cậu, thấy trên lưng xanh mảng, “Có cần tôi giúp cậu luyện tập chút không?”

Thẩm Thận Nguyên đổi diện liễn cho anh một quyển.

Tù Húc vô thức đưa hai tay chắn trước bảo vệ ngực, khóa chặt thế công kích của cậu.

Thẩm Thận Nguyên gật gật đầu, “Cảm ơn!”

“...Tôi còn chưa bắt đầu luyện cho cậu mà.”

“Thế là được rồi.” Thẩm Thận Nguyên thay bộ đồ diễn mới lên xuống xe.

Tù Húc: “...” Cậu ta kỳ thực là c`ần một bao cát để phát tiết phải không?

Khổng Lâm Học để tránh lại làm ướt đ`ồ diễm khiến cho không có đ`ồ để thay, để Lâm Tử Khiếu và Thẩm Thận Nguyên luyện tập trên bờ.

Lâm Tử Khiếu không chút che giấu sự vui mừng trước nỗi khổ của người khác, vui vẻ hỏi: “Cậu không sao chứ?”

“Thật ngại quá, không sao.”

Giọng điệu này sao nghe lại giống như đang khiêu khích. Lâm Tử Khiếu không muốn làm cho quan hệ hai người đến mức không tự nhiên, ho khan nói: “Cậu không sao tôi rất mừng.”

Thẩm Thận Nguyên nghi hoặc nói: “Ý tôi chính là vậy mà.”

“...” Lâm Tử Khiếu cho rằng cậu không phục, vẫy vẫy cánh tay nói: “Đến đi. Bắt đ`ầu!” Anh ta đột ngột đấm ra, Thẩm Thận Nguyên dùng hai cánh tay vắt chéo khóa chặt quyền của anh. Thế này kỳ thực không giống lắm với những gì chỉ đạo võ thuật dạy, nhưng đối với Thẩm Thận Nguyên mà nói, đơn giản hơn so với động tác nghiêng người túm lấy tay, trái lại khiến cậu xử lý được.

Chỉ đạo võ thuật đang định nói gì đó thì bị đao diễm ngăn lại.

Lâm Tử Khiếu tùy cơ ứng biến, trực tiếp ra một chiêu đá chân. Thẩm Thận Nguyên rút chân về, nghiêng người buông tay, vai đột ngột huých về phía Lâm Tử Khiếu.

“Dừng.” Chỉ đạo võ thuật và Khổng Lâm Học đ`ầu nhìn ra rã, vốn liếng trong vụ đánh võ cổ trang của Thẩm Thận Nguyên quá ít, giờ tay nhấc chân đ`ầu thiếu hào khí của đại hiệp, c`ần phải mở một khóa chỉ đạo nhỏ.

“Chúng ta trước hãy quay cảnh Tư Mã Xung xông ngã Lăng Đa Tình đi.” Khổng Lâm Học ngăn lại chỉ đạo võ thuật đang định đi qua chỉ dạy. Hôm nay thời tiết rất đẹp, ông ta không muốn tay không mà về, với vốn

liếng của Thẩm Thận Nguyên mà nói, muốn quay được động tác khiến ông ta hài lòng ít nhất cũng cần rèn luyện một thời gian.

“Được.” Lâm Tử Khiếu đáy mắt hơi lộ ra vẻ đắc ý.

Thẩm Thận Nguyên không để ý gật đầu.

Khổng Lâm Học cho một người lót một tảng đệm dưới đáy suối, để lúc Lâm Tử Khiếu ngã xuống không quá đau, “Hết trang phục diễn rồi, cảnh này nhất định phải một lần qua.”

Lâm Tử Khiếu tràn đầy tự tin đáp lại một tiếng.

Thẩm Thận Nguyên vẻ mặt rất bình thường, gần như thất bại vừa rồi không mang lại bất cứ ảnh hưởng nào cho cậu.

Hai người đứng trong nước.

Hai chỉ đạo võ thuật phân thích giải thích động tác một chút, nói cẩn kỹ từng chi tiết một, sau đó liền làm mẫu. “Có thể chưa?” Đối tượng chủ yếu bọn họ hỏi là Thẩm Thận Nguyên.

Thẩm Thận Nguyên gật gật đầu. Kỹ thuật loại này hoàn toàn không có vấn đề.

Máy quay phim các phương hướng đều đầy đủ, đạo diễn ra lệnh một tiếng, “Bắt đầu.”

Lâm Tử Khiếu đang ngâm nghĩ xem nên ngã như thế nào, Thẩm Thận Nguyên đã nhào lên rồi, động tác và tư thế giống hệt như chỉ đạo võ thuật nói. Trong bọt nước tung tóe, Lâm Tử Khiếu cảm thấy nửa người dưới sắp bị đè hỏng, nhịn không được giãy giụa một chút.

Thẩm Thận Nguyên ra sức đè anh ta lại, mắt không chớp nhìn anh ta chầm chầm, hô hấp gấp gáp: “Giao Thần Long Giáp ra, ta sẽ xin Hoàng thượng tha mạng cho mi.”

Lâm Tử Khiếu ha ha cười to.

Thẩm Thận Nguyên không nói gì, chỉ là đôi mắt tỏ ý không vui. Nhưng phàm là người nhìn thấy màn này đều cảm thấy một luồng khí thế, một luồng khí thế lầm liệt chỉ có ở người ngã ở vị trí cao từ lâu, cho dù không nói lời nào cũng có thể khiến đối phương cảm thấy áp lực.

Tiếng cười của Lâm Tử Khiếu ngừng lại, sắc mặt dần dần lạnh đi, “Đã muốn giá họa, dù không có tội cũng trở thành có tội mà thôi.”

Mỗi Thẩm Thận Nguyên khẽ mím, hô hấp đã bình ổn trở lại. Biểu cảm của cậu cực kỳ đơn giản, đơn giản đến mức nhìn không ra thay đổi, cảnh trong máy quay cứ thế dừng trong 6-7 giây... Lâm Tử Khiếu cảm thấy bản thân có chút chống đỡ không nổi. Anh ta biết câu thoại tiếp theo không phải của mình, thế nhưng trong lòng bất giác nảy sinh một loại xúc động muốn giành lời thoại hoặc phá vỡ bài không khí cứng ngắc nghẹt thở này.

Ngay một giây trước khi anh ta không chịu nổi nữa, Thẩm Thận Nguyên mở miệng, bình tĩnh hơn bao giờ hết: “Thần Long Giáp ở đâu?”

“Nó có thể ở bất cứ đâu, ngoại trừ Lăng Vân Bảo!” Lâm Tử Khiếu đột ngột lật nhào lại.

Do sức lực anh ta dùng quá mạnh, Thẩm Thận Nguyên trực tiếp bị đẩy ra khỏi vị trí đệm, đập vào một tảng đá.

“Cắt!” Khổng Lâm Học nói: “Được rã. Mọi người nghỉ ngơi một chút.”

Lâm Tử Khiếu lần này hối hận rã, vươn tay kéo Thẩm Thận Nguyên lên: “Cậu không sao chứ?”

Thẩm Thận Nguyên ngẩng đầu, nhìn anh ta một cái, người vẫn chưa hoàn toàn thoát ra khỏi nhân vật, vẫn duy trì sự lạnh lùng của Tư Mã Xung, khiến trong lòng Lâm Tử Khiếu chợt run. “Không sao.” Thẩm Thận Nguyên nhún nhún vai, cười rộ lên, giống như thể ánh mặt trời chiếu xuyên qua làn mây âm u, khiến cậu trong chốc lát ấm lên.

“Không sao thì tốt.” Lâm Tử Khiếu không tự nhiên xoay người.

“Cậu đi đâu?”

Lâm Tử Khiếu quay người mới phát hiện bản thân đang đi về phía nước sâu, vội quay trở lại, như không có việc gì đi lên bờ. Nhưng anh ta lại quên đêm vẫn chưa mang đi, chân nhắc không đủ cao, bị đệm ngáng chân, không chút cảnh giác bỗn thào xuống nước.

Khiến Thẩm Thận Nguyên đang chuẩn bị lên bờ giật thót, vội quay trở lại dù.

Lâm Tử Khiếu mặt đỏ tai hăng đầy cậu ra, tiếp tục giả như không có chuyện gì lên bờ.

Thẩm Thận Nguyên trở lại xe, Từ Húc đưa khăn bông và áo khoác cho cậu.

“Tôi cần bồi túc,” Thẩm Thận Nguyên thành thật nói: “Lần này không cần cấp tốc.”

Từ Húc nói: “Tôi đã tìm xong thầy giáo cho cậu rồi.”

“Ai?” Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Đô Lạc Văn?”

Từ Húc đáp: “Trong đám bạn bè của tôi chỉ có một người hay sao?”

“Người chúng ta cùng quen chỉ có một.”

“Thực hả?”

Thẩm Thận Nguyên nhìn thấy vẻ mặt cười nhạo của Từ Húc, bừng tỉnh: “La Thiếu? Sao anh ấy lại biết được?”

Từ Húc chỉ vào bản thân, “La Thiếu đã ra mệnh lệnh thép với tôi, nếu như quá một tiếng đồng hồ không có tin tức của cậu, anh ta sẽ trực tiếp chạy đến đây. Hiện tại cậu đã biết công việc tôi làm nặng nề thế nào chưa?”

Thẩm Thận Nguyên trực tiếp bỏ qua sự oán trách của anh ta, bật ra câu hỏi tiếp theo: “Lúc nào chúng tôi gặp mặt?”

Từ Húc nhún vai, “Cậu có thể trở về đợi chuyển phát nhanh. Nói không chừng La Thiếu sẽ gói bản thân trong một cái hộp thắt nơ bướm tặng cậu.”

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 134: Bổ TúC (Trung)

Dịch: Phong Bụi

Thẩm Thận Nguyên thực sự vừa quay xong liền trở về nhà đợi. Lâu rã không quay phim, vừa quay phim trở lại liền cả ngày, ngã trên sô pha ngả đầu một chút, người liền không nhúc lên nổi, ngủ đến quên cả trời đất, người thấy mùi cơm mới tỉnh dậy.

Cậu mơ mơ màng màng mở mắt ra, thuận theo mùi cơm đi vào nhà bếp, liền nhìn thấy La Thiếu Thần thắt tạp dề đứng trước quầy chế biến, trang nghiêm như thể bác sĩ chính đang đứng trước bàn phẫu thuật đối phó với căn bệnh nan giải khó chữa nào đó.

“Chỉ là bỏ đõ ăn mua bên ngoài vào đĩa thôi phải không?” Thẩm Thận Nguyên nghi hoặc hỏi.

“Đây là đõ ăn ngoài được anh chạy xe cả 3km mua về đây.” La Thiếu Thần bỏ tất cả đõ ăn vào trong đĩa, mút mút ngón tay, “Cơm nấu xong rã, xới ra là có thể ăn.”

Thẩm Thận Nguyên rửa tay xới cơm.

La Thiếu Thần hỏi: “Hôm nay quay phim thế nào?”

“Cảnh đánh nhau không được, phải bổ túc thêm.”

“Ăn cơm trước đã, ăn no mới có sức.” La Thiếu Thần muốn bê đĩa ra ngoài, nhưng lại bị Thẩm Thận Nguyên ôm lấy từ phía sau, “Sao thế?”

Thẩm Thận Nguyên dán lên mặt anh: “Anh trông có vẻ rất mệt.”

La Thiếu Thàn quay đàu lại hôn nhẹ cậu: “Anh đưa Lâm Lâm đi gặp Cát Phụng.”

Thẩm Thận Nguyên sững soots, “La Khải Trạch đặng ý à?”

“Bác đặng ý.” Trong La gia, La Định Âu mới là quyền uy tuyệt đối.

“Cát Phụng đã nói gì?”

“Lỗ Thụy Dương muốn giúp một người đi đến nơi bên ngoài ba mươi ba tầng trời, Tinh La thành và Trung tâm Văn hóa chính là nơi Đại thần thượng cổ phi thăng.”

Thẩm Thận Nguyên cười lớn, “Chuyện thàn thoại à? Một kẻ buôn lậu ma túy muốn phi thăng?” Cậu đột nhiên lại không cười nữa: “Cho nên chúng ta liền bị một lý do kỳ lạ như vậy giày vò suốt khoảng thời gian dài?”

La Thiếu Thàn nói: “Cũng không coi là kỳ lạ, làm càng nhiều chuyện xấu càng lo sợ báo ứng, quang thân mắt của Lỗ Thụy Dương gần đây càng lúc càng rõ ràng rää.”

“Em tưởng rằng ông ta gần đây thích trang điểm mắt thâm.” Thẩm Thận Nguyên nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên trong phòng khách, buông La Thiếu Thàn ra liền đi tiếp điện thoại.

La Thiếu Thàn đặt đĩa vào phòng ăn, liền nghe thấy Thẩm Thận Nguyên gọi hỏi: “Hiện giờ ấy à?”

“Không, không có vấn đề gì, tôi, tôi đã lâu rää không quét dọn nhà cửa, tôi nghĩ đi ra ngoài tốt hơn. Giờ đây có một quán cà phê tên là Chia Đầu... Không không, tôi mời, chỉ là quán cà phê đó tên là Chia Đầu mà thôi... Được, được, chốc nữa gặp.” Thẩm Thận Nguyên buông điện thoại xuống, bất đắc dĩ nhìn La Thiếu Thàn.

“Cùng Văn Hiểu hay là Lỗ Thụy Dương?”

“Lỗ Thụy Dương.” Thẩm Thận Nguyên đứng dậy mặc quần áo, “Ông ta nói chốc nữa sẽ đi qua nhà em, có một vật muốn cho em xem. Em đi ứng phó với ông ta một chút, sẽ trở về sớm thôi.”

“Cẩn thận.”

Thẩm Thận Nguyên đi được một nửa, đột nhiên quay đầu lại: “Ông ta sẽ không phát hiện ra anh ở đây chứ?”

“Anh đi taxi đến, hơn nữa còn cải trang mà.”

Thẩm Thận Nguyên khẽ yên tâm.

Có chuyện gì mà đáng để Lỗ Thụy Dương buổi tối đặc biệt chạy đến một chuyến? Tuy rằng ông ta nói là thuận đường, nhưng Thẩm Thận Nguyên tuyệt đối không tin tưởng một ông chủ lớn của công ty tổng lúc thuận đường có thể nhớ tới cùng đi uống cà phê với một nhân viên nhỏ của công ty con.

Chẳng lẽ là vì việc thăng tiên?

Thẩm Thận Nguyên không cảm thấy bản thân ở phương diện này có thể giúp được cái gì.

...

Nhiều nhất là kiến nghị ông ta lúc thăng tiên nên mặc bộ đầm nào cho đẹp.

Nghĩ đến điều này, cậu không nhịn được lại thấy buồn cười. Cậu thực sự nghĩ không ra người như Lỗ Thụy Dương khi làm đại thám sẽ như thế nào.

“Ở bên ngoài tôi đã nhìn thấy cậu rồi, cậu đang cười gì đó?” Lỗ Thụy Dương vừa cởi khăn quàng cổ vừa đi về phía cậu.

Thẩm Thận Nguyên nhìn nhìn tím kính trong suốt, ngượng ngùng nói: “Chẳng có gì, tôi chỉ là nhớ đến... Hơ, hôm nay đóng phim... rất thú vị.”

“Trông cậu có vẻ có tinh thần hơn lần trước rồi.”

“Đúng vậy, công việc có thể khiến người ta quên đi phiền não.”

Lỗ Thụy Dương chọn một ly cà phê đen, sau đó từ trong túi áo móc ra một túi giấy đưa cho cậu.

“Đây là gì?” Thẩm Thận Nguyên cách túi giấy sờ sờ, cứng như vậy, không giống tí thần mặt.

“Xem xem là biết.”

Thẩm Thận Nguyên móc ra, không ngờ là ảnh, lúc cậu nhìn rõ người trong ảnh là ai, sắc mặt chợt cứng lại, lắp bắp nói: “Ông, ông đang đi tra...”

“Tiểu Chu.” Lỗ Thụy Dương đáp, “Người đàn ông bên cạnh cô ta tên là...”

“Tưởng Tu Văn.” Thẩm Thận Nguyên tiếp lời, “Trợ lý đặc biệt của Trương Phục Huân.”

Lỗ Thụy Dương mỉm cười: “Những tấm ảnh này cậu có thể tùy ý sử dụng.”

Trong lòng Thẩm Thận Nguyên dâng lên một nỗi sợ hãi to lớn. Vừa rồi cậu còn đang nghĩ Lỗ Thụy Dương chỉ là một tên ngốc mê tín, hiện tại mới phát hiện đây không phải một tên ngốc mà là một tên điên khả năng hành động khiến người khác kinh sợ, đồng thời phải luôn luôn đề phòng cảnh giác. Ông ta có thể đi tra Tiểu Chu thì càng có thể đi tra La Thiếu Thần. Hành tung La Thiếu Thần đến đây phải chẳng đã bị phát hiện rồi, hoặc sắp bị phát hiện?

“Phản ứng của cậu nằm ngoài dự liệu của tôi.”

Giọng nói của Lỗ Thụy Dương kéo lại sự chú ý của cậu. Thẩm Thận Nguyên bỏ tấm ảnh xuống, thở dài nói: “Nếu như La Thiếu biết, nhất định

sẽ rất buồn.”

“Như vậy anh ta mới trở về bên cậu.”

Thẩm Thận Nguyên miết tay ảnh, nhìn chăm chăm một lúc, chợt cười rộ: “Đúng vậy, như vậy anh ta mới biết người yêu anh ta nhất cuối cùng vẫn là tôi.”

Lỗ Thụy Dương nhìn nhìn đồng hồ, “Tôi còn có việc, đi trước đây.”

“Cảm ơn Tổng giám đốc Lỗ.”

Lỗ Thụy Dương mỉm cười, đi khỏi tiệm cà phê, ngồi vào trong xe.

Tiêu Bác ngồi ở vị trí tài xế nhìn ông ta: “Tổng giám đốc Lỗ, ta đi đâu?”

“Giản gia.” Lỗ Thụy Dương ngừng một chút, quay đầu nhìn Thẩm Thận Nguyên đang đứng lên đi thanh toán nói: “Lập tức kêu người đi tra La Thiếu Thành hiện tại đang ở đâu, còn nữa, hành tung gần đây của hắn.”

“Vâng.”

Thẩm Thận Nguyên cầm tay ảnh, bắt anh trở về nhà.

La Thiếu Thành đang ngồi bên bàn đang suy nghĩ xem có cần bỏ đồ ăn vào nồi hâm nóng một chút không, thấy cậu trở về vội gọi: “Qua ăn cơm.”

Thẩm Thận Nguyên đưa tay ảnh cho anh.

La Thiếu Thành mở ra xem, chau mày: “Lỗ Thụy Dương đi tra Tiểu Chu?”

“Kỳ thực chúng ta lẽ ra phải đoán được.” Thẩm Thận Nguyên có chút hối hận đã kéo cô xuống nước.

La Thiếu Thành ngẫm nghĩ, gật đầu nói: “Cũng tốt.”

“Hả?”

La Thiếu Thàn hỏi: “Thế này chúng ta không phải có lý do quang minh chính đại ‘gương vỡ lại lành’ sao?”

“Hơ?”

“Lần này em không dùng a ô hơ í, mà chuyển sang dùng a hơ ô í rã sao?”

Thẩm Thận Nguyên chợt hiểu ra: “Chúng ta không giả vờ chia tay nữa sao?”

“Giả vờ chia tay là để em có lý do vào LB, hiện tại em đã vào rã, xong rã thì thôi.” Khó khăn lắm mới có cơ hội hết thúc tình cảnh sống ở hai nơi, lén lút gặp mặt, La Thiếu Thàn tất nhiên ra sức tận dụng, “Bạn gái bắt cá hai tay, bù đắp vết thương tình cảm, được mà.”

Thẩm Thận Nguyên do dự: “Danh dự của Tiểu Chu...”

“Tưởng Tu Văn sẽ hiểu thôi.”

“...Nói lại, chúng ta vẫn chưa xác định trong tâm ảnh này rõt cuộc là thế nào.”

“Cần thiết sao?” La Thiếu Thàn chau mày. Anh một chút cũng không muốn nghe thấy đáp án phủ định.

Thẩm Thận Nguyên gật đầu bày tỏ rất cần thiết.

La Thiếu Thàn xới cơm ra đưa cho cậu: “Ăn cơm trước đi.”

Bảo một người thích tám chuyện ăn cơm trước rã tám chuyện sau thực sự là một chuyện rất tàn nhẫn, cho dù cậu thực sự rất đói rã. Thẩm Thận Nguyên hai ba miếng ăn xong cơm định gọi điện thoại, bị La Thiếu Thàn gọi lại: “Uống chút canh.”

“...”

Khó khăn lắm mới uống hết canh, La Thiếu Thàn lại đưa điểm tâm ra, “Lại ăn thêm chút.”

Thẩm Thận Nguyên xị mặt xuống nhìn anh.

La Thiếu Thàn hài lòng nói: “Thực thú vị.”

Thẩm Thận Nguyên rầu rĩ: “Anh đang trêu em à?”

“Chọc em.”

“...”

Lúc trước cậu sao lại không phát hiện ra La Thiếu còn có tính thích đùa dai thế này chứ!

Thẩm Thận Nguyên nói: “Bây giờ em muốn đi gọi điện thoại.”

La Thiếu Thàn gật đầu.

Thẩm Thận Nguyên sợ anh thay đổi, vèo một cái nhảy lên sô pha nhấp sô.

Tiểu Chu đang đi cùng Kí ầu Dĩ Hàng làm thông cáo, xung quanh tiếng người ồn ào, alo mấy tiếng mới xác định được đối phương đã nghe thấy giọng của mình. Sau khi cô “Alo” liền hỏi, “Sao cậu lại gọi điện cho tôi? Chúng ta không phải đang gì gì sao?”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Giữa tình địch với nhau đương nhiên vẫn phải có những lúc cần diều võ dương oai một chút, nếu không sao có thể tạo nên cảm giác tò mò tại?”

“...”

“Kỳ thực có một vấn đề muốn hỏi cô.”

“Chuyện gì?”

“Cô và Tưởng Tu Văn tiến đến bước nào r`ă?”

“...”

“Alo?”

“Tín hiệu không tốt không nhận được... chốc nữa liên lạc nhé!” Bíp, điện thoại bị ngắt r`ă.

Thẩm Thận Nguyên nghe thấy phía bên kia truyền đến tiếng tút tút tút rõ ràng, nói với La Thiếu Thàn: “Cái chiêu tín hiệu không tốt này hiện giờ vẫn có người dùng sao?”

La Thiếu Thàn đáp: “Giống như đại bàng giang cánh ấy, đã thành chiêu thức cố định r`ă.”

Thẩm Thận Nguyên không chịu từ bỏ tiếp tục gọi.

Tiểu Chu liên tiếp coi như không thấy 5 cuộc gọi nhỡ, phát hiện vẫn cứ gọi tiếp, cuối cùng chõng đõ không nỗi nhận điện: “Kỳ thực là một sự hiểu lầm.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Tôi thích nhất là làm rõ hiểu lầm giúp người khác.”

“...Cậu rõ ràng là thích tám chuyện.”

“Cô không thích sao?”

“Tôi thích chuyện xảy ra với người khác cơ.”

“Đối với tôi mà nói, chuyện này chính là thế.”

“Giữa tôi và anh ta không có gì, cho dù cậu nghe thấy cái gì cũng đừng là tin đồn mà thôi!”

“...Đừng coi tôi là đám paparazzi.”

La Thiếu Thần với lấy điện thoại ấn vào nút loa ngoài, “Lỗ Thụy Dương chụp một bức ảnh khi cô và Tưởng Tu Văn ở cùng nhau.”

Tiểu Chu ngây ra suốt 10 giây mới phát ra một tiếng kinh thiên động địa: “Hả?!”

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 135: Bồ TúC (Hạ)

Dịch: Phong Bụi

“Chuyện này thực sự không như các anh nghĩ đâu. Tôi và anh ta chỉ là tình cờ gặp mặt lúc đi coi mắt thoi.” Tiểu Chu nhấn mạnh hai chữ “tình cờ.”

“Tình cờ?”

“Cái đó, cùng một người giới thiệu.”

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Cùng một người giới thiệu cùng một thời gian cùng một địa điểm gặp nhau? Vậy thì đúng là khéo thật.”

“... Trước đó tôi không biết là anh ta.” Tiểu Chu rầu rĩ: “Đối phương không nói tên.”

“Sau đó thì liền qua lại sao?”

“Không có!” Tiểu Chu ngữ khí kịch liệt phủ định: “Sau đó chúng tôi ăn cơm xong, ai vênhà nấy.”

“Anh ta còn không đưa cô vênhà?” Lúc Kieu Dí Hàng và Trương Tri yêu nhau, Tưởng Tu Văn cũng coi như ra mặt phá rối, cho nên ấn tượng về anh ta trong tâm trí Thẩm Thận Nguyên không tốt lắm, cộng thêm hành động không ga lăng lần này thì càng không tốt.

Tiểu Chu kiêu ngạo trả lời: “Tôi từ chối đấy.”

“Tại sao?”

“Hôm đó anh ta ăn mặc cực kỳ giống phường bụi hoại có văn hóa.”

Thẩm Thận Nguyên: “...” Lúc đi coi mắt không ăn mặc thành loại có văn hóa, chẳng lẽ ăn mặc thành loại vô văn hóa?

La Thiếu Thàn nói: “Trong tám ảnh hai người đang ở chợ.”

“... Lần đó là trùng hợp.”

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Lại là cùng một người giới thiệu sao?”

“Người giới thiệu người ta có cuộc sống riêng nữa đó, đừng lúc nào cũng kéo vào. Chúng tôi chỉ là gặp nhau tại cùng một khu chợ... nhà anh ta và nhà tôi chỉ cách một con đường.”

“Cho nên anh ta biết nhà cô ở đâu phải không.”

“Không có cụ thể đến số nhà.”

“Loại bụi hoại có văn hóa giỏi nhất là tra số nhà.”

Tiểu Chu: “...”

La Thiếu Thàn hỏi: “Cô có thể tìm cách khiến anh ta phối hợp diễn một vở kịch với cô không?”

“Tại sao?” Tiểu Chu cảnh giác.

La Thiếu Thàn đưa ra lý do rất đùa hoài. “Lỗ Thụy Dương để mắt đến cô rồi, để hắn ta không tiếp tục giở trò với cô, cô nhất định phải nhanh chóng ra khỏi cuộc.”

“Tôi ra khỏi cuộc có liên quan gì đến Tưởng Tu Văn?” Tiểu Chu hỏi: “Để tôi ra khỏi cuộc rất đơn giản, anh trả tiền công đi, tôi lập tức biến xa, muôn xa bao nhiêu có bấy nhiêu. Nếu như tiền công trả nhiều, tôi còn có thể đi Himalaya tham quan một vòng.”

La Thiếu Thàn nói: “Lỗ Thụy Dương cho rằng cô bắt cá hai tay, cô ít nhất cũng nên có tư thái bắt cá hai tay một chút.”(Bụi: “bắt cá hai tay” nguyên văn là 劈腿 nghĩa đen là “soạc chân”)

Tiểu Chu hỏi: “Phải mặc quần thể thao đến trước cửa lớn Tập đoàn TH soạc chân cho ông ta xem sao? Dây chằng của tôi rất tốt!”

“Cô biết tôi có ý gì.”

Tiểu Chu nhăn mặt: “Lương bổng một năm của Tưởng Tu Văn rất cao, phí diễn xuất nhất định rất cao, tôi không trả nổi đâu.”

La Thiếu Thàn nói: “Chỉ là lúc hẹn anh ta ra ngoài ăn cơm, vừa khéo bị tôi bắt gặp. Anh ta sẽ không phát hiện ra đâu.”

“Hẹn anh ta ra ngoài ăn cơm?” Tiểu Chu gào khản, “Tôi nếu như làm được điệu này thì cần gì đi coi mắt nữa.”

La Thiếu Thàn nói: “Cho nên để không cần tiếp tục đi coi mắt, cô nhất định phải làm được điệu này.”

“Nhưng mà...”

“Năm mươi ngàn tệ.”

Tiểu Chu: “...” Người chết vì tiền tài, chim chết vì miếng ăn. Cô cảm thấy rã sẽ có một ngày bản thân sẽ dùng tính mệnh để nghiệm chứng câu nói này.

Gác điện thoại, Thẩm Thận Nguyên hưng phấn hỏi La Thiếu Thàn, “Tiểu Chu có hẹn được Tưởng Tu Văn không?”

La Thiếu Thàn nghĩ nghĩ Tưởng Tu Văn, nghĩ nghĩ Tiểu Chu, lại nghĩ đến hình ảnh bọn họ đứng cùng nhau, móc điện thoại ra nói: “Nói với Cao Cần một tiếng.” Có Cao Cần giúp, hẳn tỷ lệ thành công có thể tăng thêm不少.

Thực tế, không cần La Thiếu Thành nhắn tin, Tiểu Chu đã lập tức gọi điện cho “bạn bè thân quen” cầu cứu viện.

Đối với việc này, đáp án Cao Cảnh đưa ra rất trực tiếp: “Không đến thì cô liền gửi weibo bịa chuyện bôi đen hắn ta.”

Tiểu Chu run rẩy hỏi: “Như thế anh ta sẽ đến sao?”

“Hắn sẽ xin nghỉ đến giết người diệt khẩu bõ tức.”

“...”

“Hoặc gửi ảnh khỏa thân đã qua PS của hắn ta, tin chắc hắn ta rất có hứng thú với nguồn gốc bức ảnh.”

“...”

“Gửi một bức ảnh chụp từ trên ban công nhìn xuống cũng không terrible, uy hiếp hắn nếu như không đến thì sẽ nhảy từ trên lầu xuống.”

Tiểu Chu hỏi: “Có cách nào bình thường chút không?”

“Tôi muốn mời anh uống cà phê.”

“... Cảm ơn!”

Cách của Kieu Dang rõ ràng nhân tính hơn nhiều, ít nhất không dẫn đến sự việc đẫm máu.

“Không mang ví tiền, hỏi anh ta có rảnh qua giúp cô trả trước được không.”

Tiểu Chu soạt soạt ghi chép lại.

“Hay là mua quần áo, hình dáng của đối phương cũng tương tự như anh ta, mời anh ta qua giúp mặc thử.”

“Hơ...”

“Xem phòng ốc cũng không tệ, hỏi thăm ý kiến của anh ta.”

“Tiếp theo là đi thử áo cưới chẳng?” Tiểu Chu bó tay hỏi.

Kiều Dĩ Hàng đáp: “Còn phải bàn đến tiệc rượu nữa.”

“...”

Kiều Dĩ Hàng gác điện thoại, lén nhìn thấy Trương Tri sâu xa nhìn mình, “Sao thế?”

“Không mang ví tiền, hỏi anh ta xem có rảnh đến giúp cô trả trước không?” Trương Tri mỉm cười nói: “Thủ đoạn kiểu này anh có vẻ rất thành thực ha.”

Kiều Dĩ Hàng đầy cái mặt đang càng lúc càng tiến lại gần của cậu ta, chấn định đáp: “Kịch bản xem nijeu mà.”

“Thực tiễn chưa?”

“Mặt của anh chính là thẻ tín dụng, quẹt khắp nước cũng chẳng sợ, còn cần người trả hộ sao?”

“Nghe anh nói có vẻ rất tiếc ha.”

“...Em đây là muốn bắt bẻ phải không?”

“Hôm qua anh lại từ chối em!” Trương Tri bắt đầu giờ nợ cũ ra, “Lúc tắm rửa còn khóa cửa.”

“Ai bảo em làm rơi áo sơ mi của anh?”

“Anh muốn bao nhiêu áo sơ mi em mua cho anh, không được phép mặc đồ người khác tặng!”

“Anh đã nói đây là đorreut thăm trúng thưởng.”

“Cũng là của người khác.”

“...”

La Thiếu Thàn đương nhiên không biết đênhぎ của anh đã tạo thành chuỗi phản ứng sâu xa như thế. Anh hiện tại đang toàn tâm toàn ý truyềnlại “Công lực cả đời” cho Thẩm Thận Nguyên, để cậu trở thành một đại hiệp lẫy lừng.

“Luyện thế nào?” Thẩm Thận Nguyên hứng thú thay một bộ đạo phục Taekwondo đi ra.

“Đánh một bộ quyền cùng anh nào.” La Thiếu Thàn chỉ thị cậu đứng cạnh mình.

Thẩm Thận Nguyên hai mắt sáng lên: “Vịnh Xuân à?”

La Thiếu Thàn lắc đầu.

“Thiếu Lâm La Hán quyền?”

“Hai chân tách ra.”

“Hay là Long quyền?”

“Lưng thẳng, ưỡn ngực hóp bụng.”

“Rốt cuộc là quyền gì?” Thẩm Thận Nguyên đáng thương nhìn anh.

“Quyền làm nóng người.”

“...Không có cái tên uy phong một chút sao?”

“Dục hỏa phẫn thân quyền?”(Bụi: phẫn thân: đốt người.)

Thẩm Thận Nguyên: “...” Tại sao La Thiếu có thể mang cái bộ mặt thản định nói ra những lời khiến người ta không thể thản định được như thế?
“Vẫn là quyền làm nóng người đi.”

“Làm theo anh, một.”

“Ha!”

“Hai.”

“Ha ha!”

“Lúc đến chiêu thứ mười thì em định làm sao?”

“Ha ha ha ha ha ha ha ha...”

“Thiếu một cái.”

“Đang lấy hơi mà...Ha!”

“...”

“Hơ, chúng ta luyện ba chiêu trước thôi phải không?”

Dưới chân núi buổi sáng sớm gió lạnh căm căm, một trận gió thổi qua, còn nghe thấy tiếng viu viu.

Thẩm Thận Nguyên cởi áo khoác quân dụng ra, tập bộ quyền làm nóng người, giao chiêu với chỉ đạo võ thuật. Đây là buổi luyện tập nhỏ đạo diễn và chỉ đạo võ thuật dành riêng cho cậu, vốn cũng không hy vọng có hiệu quả gì lớn, nhưng sau khi giao chiêu nửa tiếng, chỉ đạo võ thuật phát hiện cậu tiến bộ thần tốc.

“Tôi qua ai đã đả thông hai mạch Nhân Độc của cậu thê?” Chỉ đạo võ thuật không ngót lời ngạc nhiên.

Thẩm Thận Nguyên hi hi cười ngốc nghếch. La Thiếu Thần nói rằng phim võ hiệp cổ trang cực kỳ có cảm giác tiết tấu, lúc giao chiêu cậu phải chú ý kỹ đến tiết tấu của đối phương, quả nhiên có hiệu quả. Khoảng hơn 9 giờ, tổ làm phim dần dần đến đủ.

Tù Húc pha cho Thẩm Thận Nguyên một cốc trà sâm.

Thẩm Thận Nguyên thuận tiện kể lại việc thay đổi kế hoạch tối qua với La Thiếu Thần cho anh ta nghe.

Tử Húc cười nói: “La Thiếu hiểu quá rõ việc tùy cơ ứng biến ră.”

Anh nói trong lời còn có ý khác, Thẩm Thận Nguyên chỉ nghe hiểu ý ở bên ngoài, ra sức gật đầu.

Tử Húc đột ngột bùi bùi môi về phía sau bên trái cậu, sau đó đi khỏi.

Thẩm Thận Nguyên vừa quay đầu liền nhìn thấy Lâm Tử Khiếu đi đến.

“Tôi qua có lên mạng không?”

“Không.” Tôi qua tập quyền xong liền trực tiếp tắm rửa ngủ luôn, làm gì có sức lực mà lên mạng. Nói đến việc này, cậu cũng đã một thời gian không vào game ră.

“Khoái lạc vạn phàn tuyến” công bố đáp án ră.”

“Ồ.” Thẩm Thận Nguyên ngẫm nghĩ một lúc mới kinh ngạc hỏi: “Ý cậu là vũ kịch?”

Lâm Tử Khiếu nặng nề gật đầu.

Thấy vẻ mặt của cậu, Thẩm Thận Nguyên im lặng không nói gì trong chốc lát mới hỏi: “Rất thảm à?”

Lâm Tử Khiếu đáp: “Cũng không phải là thảm, chỉ là...” Cậu nhìn Thẩm Thận Nguyên, suy nghĩ một lúc lâu: “Đúng, rất tệ thảm.”

Thẩm Thận Nguyên móc điện thoại ra lên mạng.

“Trông cậu có vẻ rất... vui vẻ?” Lâm Tử Khiếu ngạc nhiên nhìn đôi mắt sáng lấp lánh của cậu.

Thẩm Thận Nguyên cười đáp: “Bình luận của dân mạng nhất định rất thú vị phải không?”

Lâm Tử Khiếu: “...” Một đám vịt nhảy quàng! Đám ngốc không biết diễn! Đám ếch thiếu cảm giác âm nhạc! Những cái bình luận này thú vị ở chỗ nào?! Anh lặng lẽ rời khỏi. Chút nữa quên mất, anh và Thẩm Thận Nguyên không – hợp – nhau – nỗi.

Thẩm Thận Nguyên lúc đánh võ tuy rằng vẫn còn chút gượng gạo, nhưng cũng may đây là phim ảnh, dùng một chút kỹ thuật quay, lại để lúc bọn họ đánh nhau để nước bay tung tóe như một chút để lấp liếm, trông lên màn ảnh vẫn rất ra dáng. Còn về phim diễn nói, Thẩm Thận Nguyên như cá gặp nước, ngược lại Lâm Tử Khiếu có chút mờ nhạt không nổi bật. Có điều Khổng Lâm Học không yêu cầu nghiêm khắc lắm. Trong mắt của ông không phải là Lâm Tử Khiếu diễn không tốt, mà là Thẩm Thận Nguyên tiến vào trạng thái nhanh.

Phó đạo diễn và Khổng Lâm Học nhỏ giọng nói chuyện, “Vốn tưởng rằng Thẩm Thận Nguyên trẻ tuổi, diễn không nổi vai Tư Mã Xung, hiện giờ xem ra, vai diễn này rất hợp.”

Khổng Lâm Học đáp: “Đó là đương nhiên, trong những diễn viên lớp mới này thiên phú diễn xuất của cậu ta cho dù không tính là số 1 thì cũng không ở ngoài top 3.”

Phó đạo diễn rất ngạc nhiên. Số lượng người mới mỗi năm vào nghề có thể nói là rất nhiều, trong đó bao gồm xuất thân trường lớp nghệ thuật, xuất thân ngôi sao nhí, xuất thân thế gia nghệ thuật v.v chính là những người mới được coi trọng, ba chữ lớp người mới này càng là bao gồm mấy năm gần đây, rộng hơn chút nữa, thậm chí là tất cả diễn viên trong vòng mấy chục năm. Khổng Lâm Học thậm chí còn không thêm vào giới hạn nam ngôi sao lớp người mới, có thể thấy đánh giá của ông đối với Thẩm Thận Nguyên cao đến thế nào!

“Đừng ngạc nhiên. Có thiên phú không có nghĩa nhất định trở thành Ánh đế, có một số chuyện còn phải xem số mệnh.”

Phó đạo diễn đáp: “Cũng đúng. Thời gian cậu ta vào giới cũng không được coi là ngắn nữa, nhưng vẫn chưa thấy cậu ta giành được giải gì quan trọng.”

Khổng Lâm Học đáp: “Cậu ta vẫn chưa bùng nổ.”

“Cậu ta đã diễn rất tốt r ồi.” Vừa r ồi phó đạo diễn còn cảm thấy ông ấy đã đánh giá cao Thẩm Thận Nguyên, hiện tại lại cảm thấy bị đạo diễn đánh giá quá cao cũng không phải chuyện tốt gì.

Khổng Lâm Học đáp: “Chỉ cần có thể bùng nổ, cậu ta về sau nhất định có thể nhận thưởng mỏi tay.” Ông không nói với phó đạo diễn, người lần trước được ông coi trọng chính là Nhan Túc Ngang.

“Cậu ta lúc nào mới có thể bùng nổ?”

Khổng Lâm Học nhún vai đáp: “Không biết. Dù sao hiện giờ cũng đủ dùng r ồi, xem vận khí của cậu ta thôi.”

Phó đạo diễn: “...” Suýt chút nữa quên mất, trong tất cả các đạo diễn, Khổng Lâm Học là một người dễ tính nhất yêu cầu ít nhất, bị lâm thời gọi đến bù vị trí cũng không ý kiến gì, nhưng đồng dạng, sự bối dường của ông ta đối với diễn viên cũng thờ ơ nhất, chỉ quan tâm diễn viên có thể hoàn thành nhiệm vụ của ông ta hay không, còn về bản thân diễn viên có tiềm năng có thể khai thác hay không, khai thác như thế nào, đều không nằm trong phạm vi suy nghĩ của ông. Do vậy, Khổng Lâm Học gần như là một người nhận thưởng ít nhất, danh tiếng kém nhất trong các đạo diễn có đẳng cấp, thứ duy nhất ông có thành tích tốt chính là số lượng vé bán.

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 136: Bắt Cá Hai Tay.(Thượng)

Dịch: Phong Bụi

Đầu bên này, Từ Húc được rảnh, gọi điện cho La Thiếu Thân, “Thứ Thôi Tú bỗng vào trong cốc nước đã có báo cáo rành.”

La Thiếu Thân trầm giọng hỏi: “Là ma túy à?”

“Không. Là đường.”

“Đường?” La Thiếu Thân hiểu ra, “Thăm dò sao?”

Từ Húc nói: “Rất có khả năng. Cũng may là tôi phát hiện, vốn tôi đã bị bọn chúng nhận ra rõ ràng, chẳng có gì khác biệt.” Nếu như là Thẩm Thận Nguyên phát hiện, vậy thì Thôi Tú và người phía sau cậu ta liền biết Thẩm Thận Nguyên có tâm lý phòng bị với bọn chúng.

La Thiếu Thân nói: “Cậu cẩn thận một chút.”

Từ Húc đáp: “Cẩn thận cũng vô dụng. Đồ Lạc Văn nói phía trên có người muốn tra xét hồ sơ của tôi, hẳn là trò quỷ của Lỗ Thụy Dương.”

La Thiếu Thân nói: “Về phương diện này tôi sẽ nghĩ cách.” La gia và Lỗ gia vẫn luôn giằng co ở phương diện này.

Từ Húc nhìn Thẩm Thận Nguyên đang mặc một cái áo lông cango kinh, theo sau thấy chỉ đạo võ thuật múa máy tay chân, “Nếu như tôi thực sự bị điêu di...”

“Tôi biết.”

Tù Húc nghe giọng nói của La Thiếu Thần, tự giễu cười cười. Anh không ngờ lại dặn dò bạn trai của Thẩm Thận Nguyên chăm sóc Thẩm Thận Nguyên cho tốt... Đúng là làm người đại diện lâu rã, bắt đầu giống gà mẹ rã chẳng?

...

Hắn là do tính cách của Thẩm Thận Nguyên quá giống gà con rã.

Tiến triển quay phim thuận lợi, quan hệ giữa Lâm Tử Khiếu và Thẩm Thận Nguyên cực kỳ hòa thuận. Sau khi kết thúc, Thẩm Thận Nguyên chủ động hẹn Lâm Tử Khiếu uống rượu, Lâm Tử Khiếu cũng không từ chối. Từ Húc và người đại diện của Lâm Tử Khiếu đóng vai trò tài xế và vệ sĩ, đến một quán bar tương đối yên tĩnh.

Quán bar rất nhỏ, không có phòng bao, chỉ có vách ngăn.

Thẩm Thận Nguyên theo Lâm Tử Khiếu tiến vào ngã trong một ví trí gian sát trọng, nghi hoặc hỏi: “Anh xác định đây là quán bar chứ không phải chỗ nuôi lợn đấy chứ?”

Lâm Tử Khiếu đáp: “Nếu như cậu muốn gọi thức ăn cho lợn tôi cũng không ngại đâu, mời cậu qua bên kia ngã.”

Thẩm Thận Nguyên bùi mõi, sau đó chớp chớp mắt với Tù Húc.

Tù Húc hiểu ý, kéo người đại diện của Lâm Tử Khiếu ngã sang bàn khác. Người đại diện của Lâm Tử Khiếu không muốn lầm, mắt cứ nhìn dõi theo Thẩm Thận Nguyên và Lâm Tử Khiếu, có thể nói là trăm nghìn lời muốn nói mà nhìn bọn họ không nói ra nổi.

Thẩm Thận Nguyên đợi bọn họ ngã ra xa rã, bắt đầu suy tính xem nên moi thông tin thế nào. Nào ngờ Lâm Tử Khiếu rất phối hợp, không đợi cậu mở miệng đã chủ động hỏi: “Cậu cùng Thôi Tú bọn họ đi chơi thế nào?”

Thẩm Thận Nguyên vội nói: “Cũng được, tôi uống cũng hăng nữa.”

Lâm Tử Khiếu nhìn cậu một cái, rút một cây tăm ra nghịch.

“Anh và bọn họ không hợp à?”

“Ừm.”

“Bởi vì quan hệ giữa chị Củng và anh Bào à?”

Lâm Tử Khiếu chau chau mày: “Cũng coi như vậy.”

“Chuyện của anh Bào, rất xin lỗi.” Thẩm Thận Nguyên ngẫm nghĩ, quyết định lột bỏ tấm màn che, thẳng thắn nói: “Tôi không biết sẽ có sự điều động nhân sự.” Lâm Tử Khiếu là nam ngôi sao số 1 dưới trướng Bào Quỳnh, Bào Quỳnh nhất định sẽ nói ra nguyên nhân điều động với anh ta.

Lâm Tử Khiếu ngây ra một chút, mới nói: “À, không có gì.” Việc Bào Quỳnh thất thế không gây nên ảnh hưởng gì quá lớn với anh ta. Anh ta dù sao cũng là nam ngôi sao đang nổi của LB, Củng Văn Hiểu và Lưu Đạt Vũ đều muốn lôi kéo anh. Về việc nam chính số 1 biến thành nam chính số 3, Củng Văn Hiểu còn đặc biệt tìm anh ta nói chuyện, sợ anh có suy nghĩ gì khác, lại giúp anh ta tìm hai bộ phim điện ảnh.

Thẩm Thận Nguyên: “...” Đáp lại đơn giản như vậy bảo cậu bước tiếp theo nên nói gì đây?

“Thôi Tú chơi rất phóng khoáng, cậu không chơi được đừng đi lại gần quá.” Đây đã là nhắc nhở có giới hạn lớn nhất của Lâm Tử Khiếu rã.

“Ý anh là hút ma túy?”

Chiếc tăm trong tay Lâm Tử Khiếu suýt chút nữa cắm vào ngón tay, trợn mắt há hốc mồm nhìn cậu: “Cậu...”

“Tôi nhìn thấy rã.” Thẩm Thận Nguyên nói mập mờ.

Câu nói này lọt vào tai Lâm Tử Khiếu tự nhiên được hiểu thành cậu nhìn thấy Thôi Tú hút ma túy, đổi sắc mặt hỏi: “Vào ngày các cậu đi chơi cùng nhau à?”

Thẩm Thận Nguyên không đáp mà hỏi ngược lại: “Anh có phải không?”

Lâm Tử Khiếu đột ngột đấm mạnh một quyền xuống bàn.

Người đại diện từ nãy đến giờ vẫn luôn quan sát họ lập tức đứng dậy, nhưng bị Từ Húc cản lại: “Bạn họ đang nói chuyện vui vẻ mà.”

Người đại diện hờnghỉ nhìn Từ Húc: “Nói thực đi, Thẩm Thận Nguyên có phải... gay không?”

Từ Húc ngây ra một chút hỏi: “Sao lại... nghĩ như vậy?”

“Có phải cậu ta có ý gì với Tử Khiếu không?” Người đại diện nói thẳng vào vấn đề

Từ Húc muốn cười cũng cười không nổi, lắc đầu mệt mỏi.

Người đại diện nói: “Không phải thì tốt, bảo cậu ta sớm từ bỏ ý niệm đó đi. Tử Khiếu là trai thẳng.” Anh ta nói xong, lại râu ria lầm bầm một mình: “Sớm biết xuất thân từ Y Mã Đặc chẳng có ai là bình thường cả mà.”

“Phụt.” Từ Húc ôm miệng nhịn không được phì cười. Tuy rằng kết luận của anh ta là đúng, nhưng mà quá trình dẫn đến kết luận hình như có chút... không khoa học? Hay là, Y Mã Đặc sản sinh ra trai cong đã thành khoa học rã?

Người đại diện ở bên này suy nghĩ không đứng đắn, đột nhiên nói chuyện của Lâm Tử Khiếu và Thẩm Thận Nguyên lại rất đứng đắn.

Lâm Tử Khiếu nói: “Tôi có người bạn gái quen từ lúc học cấp 3, bởi vì quan hệ của tôi quen biết với Thôi Tú, sau đó nhiệm phải ma túy.”

Thẩm Thận Nguyên sụt sùi nói: “Bớt đau buồn.”

“Đã chia tay rã.” Lâm Tử Khiếu uống một ngụm bia.

“Thôi Tú lấy được ma túy từ đâu?”

Tay cầm cốc bia của Lâm Tử Khiếu khụng lại, không hiểu nhìn Thẩm Thận Nguyên.

Thẩm Thận Nguyên giải thích: “Tôi nghĩ là, cắt đi ngủn cung cấp ma túy của bọn họ hẳn có thể giúp cậu ta cai ma túy không phải sao?”

Lâm Tử Khiếu phì cười nói: “Tôi dẹp căn tin dưới khu nhà của cậu đi thì cậu không tìm được mì gói ăn sao?”

“Tôi chỉ là nghĩ nghĩ vậy thôi.”

Lâm Tử Khiếu ngẫm nghĩ, vẫn cứ trả lời câu hỏi của cậu: “Tôi nghe Văn nói có người tên là anh Cường, có thể lấy được hàng.”

Anh Cường.

Thẩm Thận Nguyên lặng lẽ ghi nhớ cái tên này.

Lâm Tử Khiếu nói: “Đừng nói những chuyện làm mất vui nữa, uống đi.”

Ngày mai vẫn phải tiếp tục ghi hình, hai người đều không dám uống nhiều, mỗi người một chai uống xong liền tan.

Lâm Tử Khiếu lên xe, người đại diện căng thẳng hỏi hai người nói những chuyện gì. Lâm Tử Khiếu dựa vào lưng ghế nghỉ một lúc, thản nhiên đáp: “Chẳng có gì, chỉ là nói chuyện đóng phim thôi.”

“Thẩm Thận Nguyên là đối thủ cạnh tranh của cậu, cậu phải đề phòng cậu ta một chút.”

“Cái cậu ta để tâm... có thể không phải là đi đâu này.”

“Hả? Không phải là tình cảm đó chứ?”

Lâm Tử Khiếu khéo mắt liếc một cái, nhìn ra bên ngoài cửa sổ xe, xe Thẩm Thận Nguyên và Từ Húc từ phía bên phải xoẹt qua, tràn mặc một lúc đáp: “Không liên quan đến chúng ta.”

Tên gốc của anh Cường đương nhiên không phải là Anh Cường (Cường Ca), chỉ là trong tên có chữ Cường, nhưng tỷ lệ người có tên Trung Quốc mang chữ Cường đại khái cũng tương đương với người nước ngoài có tên Jonny vậy, Đỗ Lạc Văn tìm một vòng mới coi như tìm thấy một người tên Thiết Cường, trên danh nghĩa nằm trong đội xe của LB, thực tế là tài xế riêng của Tiêu Bác.

Đỗ Lạc Văn vô cùng vui mừng, “Đầu mối này rất quan trọng. Muốn lật đổ Lỗ Thụy Dương nhất định phải nắm được Tiêu Bác. Tiêu Bác làm người vô cùng thận trọng, nắm bắt rất khó, xem ra Thiết Cường này chính là khuyết điểm.”

Thẩm Thận Nguyên vào LB lâu như vậy vẫn chưa giúp được cái gì, vừa nghe nói tin tức của mình có tác dụng, tâm tình rất tốt, ngay cả cơm tối cũng ăn nhanh hơn bình thường nửa bát. Vì vậy, La Thiếu Thành dùng danh nghĩa vận động sau bữa ăn danh chính ngôn thuận đẩy công việc rửa bát cho cậu, bản thân dựa vào cạnh cửa thưởng thức tư thái rửa bát phong nhã của cậu.

Thẩm Thận Nguyên ngâm nga một khúc nhạc.

“Tiểu Chu ngày mai hẹn Tưởng Tu Văn ăn cơm trưa.”

“Ngày mai không phải cuối tuần mà.” Thẩm Thận Nguyên nghi hoặc nghiêng đầu: “Anh ta không phải đi làm sao?”

“Tiệm cà phê gần Trường thị.”

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Lý do là gì?”

“Cô ấy không nói.”

“Anh không hỏi à?”

“Hỏi rồi cũng không nói.”

La Thiếu Thàn và Thẩm Thận Nguyên bối mắt nhìn nhau, đau hối hết sức hiếu kỳ với lý do hẹn ăn cơm của cô.

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Em có cần xuất hiện không?”

La Thiếu Thàn nói: “Không cần, để Lỗ Thụy Dương biết có chuyện như vậy là được rồi.”

“Lỗ Thụy Dương làm sao biết được?”

“Ông ta sẽ biết.”

Thẩm Thận Nguyên không quá tin. Trong suy nghĩ của cậu, thiết lập của Lỗ Thụy Dương là tội ác ngập trời, chứ không phải thàn thông quang đại.

“Gần đây ông ta đang điều tra anh.”

Thẩm Thận Nguyên ngón tay hơi trượt, đĩa trực tiếp rơi xuống nước.

La Thiếu Thàn từ phía sau cậu vươn tay ra, mở vòi nước rửa sạch lại đĩa, đặt sang một bên: “Coi như paparazzi phiên bản già là được.”(Bụi: Paparazzi: 狗仔队 Cẩu tử đội)

“Ông ta là sói.”

“Đúng vậy, không chuyên nghiệp bằng paparazzi.”

Thẩm Thận Nguyên quay đầu lại nhìn anh, trong mắt tràn đầy lo lắng.”

La Thiếu Thàn xoa xoa đầu cậu, “Yên tâm.”

“Em nhớ anh từng nói, Lỗ Thụy Dương làm bao nhiêu việc như vậy chính là muôn hai mảnh đất Tinh La thành và Trung tâm Văn hóa, ông ta muốn hai mảnh đất đó là vì để một người thăng thiên sao? Em có lúc nghĩ, dứt khoát để ông ta thăng thiên luôn đi. Dù sao trên trời có thàn tiên, bọn họ sẽ giải quyết bọn chúng.”

“Em muốn để người đó thăng thiên sao?”

“Thuận tiện mà. Đừng gây họa cho nhân gian là được r`ă.”

La Thiếu Th`ân nói: “Có lẽ như thế cũng không t`ă.”

“Chưởng môn của Cát Phụng có tin tức chưa?”

“Tạm thời chưa. Có đi `äu anh đã liên lạc với đại sư l`ân trước cứu em, người đó đã hứa sắp tới sẽ qua đây.”

Thẩm Thận Nguyên thở phào một hơi, “Vậy thì tốt, thêm một người thêm một ph`ân sức mạnh, đúng r`ă, ngày mai Tiểu Chu và Tưởng Tu Văn hẹn nhau ở đâu?”

“Em muốn đi xem à?”

“Nếu như em đi có khi sẽ làm hỏng kế hoạch m`ất. Em chỉ là muốn đặt một cái camera siêu nhỏ thôi.”

“Cũng có thể sẽ bị phát hiện.”

Thẩm Thận Nguyên nắm cổ tay, “Tiểu Chu đi coi mắt nhất định rất thú vị.”

“Em muốn đi coi mắt với cô ấy sao?”

“Đương nhiên không phải.”

“Ồ.” La Thiếu Th`ân quay người về phòng khách.

“Không phải mà!” Thẩm Thận Nguyên ở đằng sau anh nhấn mạnh, “Em không muốn coi mắt với cô ta!”

“Vậy em muốn coi mắt với ai?” La Thiếu Th`ân quay đ`äu lại, chậm rãi hỏi.

“...nhất định phải coi sao?”

La Thiếu Th`ân gật đ`äu.

“Chắc là anh?”

“...” Dùng ngữ khí nghi vấn? La Thiếu Thàn mỉm cười với cậu.

Thẩm Thận Nguyên lập tức cảm thấy móng lanh lạnh.

Tiệm cà phê.

Tiểu Chu quay mặt vào cửa sổ thủy tinh tự mình luyện tập tình huống.

“Ngày hôm qua tôi gọi điện nói nhanh quá nên nói sai rồi, tôi không phải biết trước hôm nay ăn cơm không có tiền thanh toán, gọi anh ra thanh toán, tôi là... tôi là muốn cảm ơn anh lần trước ở chợ, họ, đi qua chào hỏi tôi... Lý do mời ăn này quá kỳ cục rồi, mình không có ai chào hỏi hay sao!”

“Kỳ thực gần đây tôi hơi thiếu tiền, cho nên mới qua đây ăn rình... đây không phải thành đi xin cơm rồi sao?!”

“Kỳ thực tôi rất ngưỡng mộ anh, anh rất mạnh mẽ! Tôi rất sùng bái anh! Thực sự rất mạnh mẽ!... Nếu như anh ta hỏi mạnh mẽ ở chỗ nào thì phải làm sao?”

“Kỳ thực tôi là đến bắt chuyện làm quen. Từ lần chia tay trước, tôi đã nhớ mãi không quên hình bóng anh. Anh không đáp lại cũng không sao, chỉ cần ăn một bữa với tôi là được rồi. Haizz... Chẳng bằng cứ nói thẳng, người anh em à, có hẹn với ai chưa, có đói không? Có cần...”

“Chưa...”

“...”

Tiểu Chu sợ hãi phát hiện ra trên cửa kính có thêm một bóng người!

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 137: Bắt Cá Hai Tay.(Trung)

Dịch: Phong Bụi

Đây không phải là bóng người bình thường, đây là một bóng người nhìn thế nào cũng trông giống Tưởng Tu Văn...

Tiểu Chu chậm rì rì quay người lại, cười khan chào hỏi, “Sớm vậy?”

Tưởng Tu Văn nhìn nhìn đặng hõm đeo tay, “Hôm nay họp kết thúc sớm. Vừa rã cô bảo...”

“Tôi vừa nói là... anh họp lâu như vậy rã, có đói không? Có khát không? Có ăn cơm không?” Tiểu Chu chớp chớp mắt, dùng ánh mắt vô cùng chân thành để tăng thêm độ đáng tin trong lời nói của mình.

Tưởng Tu Văn hỏi: “Cho nên người anh em vừa rã đích xác là chỉ tôi?”

“...” Cô run rẩy hỏi: “Anh đâu nghe thấy hết rã sao?”

Tưởng Tu Văn cười cười ngã xuống, cầm menu lên hỏi: “Đúng là tôi có chút đói, cũng có chút khát, cô muốn ăn gì?”

“Gì cũng được, anh quyết định là được rã.” Tiểu Chu vì vội gõ lại hình tượng của mình, sợ anh ta cho rằng mình đến lừa ăn lừa uống hoặc lừa tiền lừa sắc, vội đặt ví tiềnlên trên bàn, hào phóng nói: “Tôi mời!”

Tưởng Tu Văn ánh mắt quét qua ví tiềnlên một chút: “Cô mang bao nhiêu?”

Tiểu Chu lập tức cúc hoa căng thẳng! Anh ta chẳng có nhẽ định trả thù mấy lời thất thố vừa rã của mình, định giờ công phu Sư Tử Ngoạm sao? Cô rầu rĩ suy nghĩ về khả năng để La Thiếu bù tiền. “Kỳ thực, cũng không có bao nhiêu.” Cô mở ví tiền ra, đếm từng tờ 100 một.

Tưởng Tu Văn đặt menu trở lại bàn, hứng thú nhìn cô đếm xong tiền mệnh giá to, đếm đến mệnh giá nhỏ, đếm xong mệnh giá nhỏ đếm đến tiền xu.

“Tổng cộng năm trăm sáu mươi ba tệ tám xu.”

Tưởng Tu Văn gọi nhân viên phục vụ lại, “Giúp tôi chọn một bữa ăn trưa năm trăm sáu mươi ba tệ tám xu.”

Tiểu Chu: “...” Mẹ nó! Thật đúng là một xu không bở!

Người phục vụ sắc mặt khó xử: “Chúng tôi không có món ăn nào lẻ tám xu.”

Tưởng Tu Văn cười nói: “Hai phần bò bít tết đặc biệt, hai phần mì Ý, hai bát súp Borscht. Sau bữa ăn cho một cốc cà phê Lam Thiên, một cốc kem hai màu, có vị dưa vàng và vị dâu tây, một phần bánh sầu riêng.”

“Vâng.”

Tưởng Tu Văn quay đầu nhìn Tiểu Chu đang tròn xoe mắt nhìn mình: “Còn muốn gọi gì nữa không?”

Tiểu Chu hỏi: “Anh gọi đã tính luôn cả phần của tôi rã phải không?”

“Đương nhiên.”

“Kem là của tôi hả?”

“Của cô.”

Tiểu Chu rất hài lòng với những món anh ta gọi, đều là những thứ cô thích ăn: “Đổi vị dâu tây thành vị trà xanh.”

Tưởng Tu Văn đợi người phục vụ đi rã mới hỏi: “Cô không phải thích ăn dâu tây sao?”

Tiểu Chu nhớ lại lần đó gặp nhau tại chợ, mình vừa khéo xách túi dưa vàng và dâu tây, cười nói: “Dây tây là cho mẹ tôi, mẹ tôi thích ăn.”

Tưởng Tu Văn thong thả hỏi: “Khẩu vị của bác gái không giống với cô sao?”

“Rất khác nhau. Trái cây mẹ thích ăn dâu tây, dứa và táo, tôi thích ăn dưa vàng, dưa hấu và đu đủ. Có điều thích ăn hải sản là điểm chung của cả nhà chúng tôi.” Tiểu Chu đang sợ không khí gượng gạo, nghe anh ta hỏi, thao thao bất tuyệt kế, thiếu chút nữa kể tuốt cả thói quen đặt mật khẩu ngân hàng của nhà mình.

Tưởng Tu Văn cười tersedt nghe, cũng không ngại phiền.

Đến tận khi người phục vụ mang súp và bò bít tết lên, cô mới giật mình nhận ra một mình mình đã luyên thuyên thật lâu, “Ngại quá.”

Tưởng Tu Văn nhướn mày nói: “Rất thú vị mà.” Anh ra cúi đầu lấy điện thoại ra, làm tư thế tay với cô: “Xin lỗi, tôi nghe điện một chút.”

Tiểu Chu thức thời cúi đầu, chỉ dựng tai lên chứ không liếc trộm.

Tưởng Tu Văn nghe điện, mày khẽ chau lại: “Tôi biết rã, tôi sẽ quay lại sớm.”

Tiểu Chu ngẩng phắt đầu lên: “Anh phải đi sao?”

Tưởng Tu Văn bỏ điện thoại vào túi: “Xin lỗi, hôm nay...”

“Có thể ngã thêm một lúc không?” Tiểu Chu hai tay chấp lại nhìn anh.

“Tại sao?”

“Bởi vì, bởi vì, bởi vì anh vẫn chưa ăn gì cả, sẽ bị đói đó.”

Tưởng Tu Văn hỏi: “Chỉ vậy thôi?”

“Không thể lãng phí đồ ăn... có thể tính là một lý do không?” Tiểu Chu hỏi.

Tưởng Tu Văn cầm dao nĩa cắt một miếng bò bít tết bỏ vào miệng, “Còn cần bao lâu nữa?”

“...Đại khái một lúc?” Tiểu Chu lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ, cầu khẩn La Thiếu mau xuất hiện.

Sau đó, La Thiếu xuất hiện rầm.

...

Tiểu Chu nhìn chằm chằm vào bóng dáng La Thiếu Thân đang đi về phía bên này, thiếu chút nữa rơi nước mắt vì cảm động. Thân đèn Aladin cũng không thân đến thế này! Còn không cần chờ nữa!

Nhưng kỳ thực La Thiếu Thân đang đi về phía phòng cà phê đang rầm rộ đầy bụng. Dựa theo kịch bản ban đầu, anh đi qua phòng cà phê nhìn thấy Tiểu Chu và Tưởng Tu Văn ở bên trong, sau đó có thể tìm Tiểu Chu cãi nhau một trận, thế là được, nhưng vẫn đêlă...

Tại sao cửa kính phòng cà phê đối với bên ngoài lại không trong suốt chứ?!

La Thiếu Thân vừa bước chậm lại, vừa gọi điện cho Tiểu Chu.

Tiểu Chu nhìn thấy màn hình hiển thị, trong lòng kinh ngạc, chẳng lẽ còn phải gọi một cuộc như thật nữa? Cô ngẩng đầu nhìn Tưởng Tu Văn, cứ luôn cảm thấy ánh mắt đối phương nhìn mình mang theo vài phần hiểu rõ và thăm dò, như thể đã biết được điều gì. Cô nghe điện, nhỏ giọng nói: “Alo.”

“Tiệm cà phê dùng cửa kính phản chiếu một chiêu.”

“Ồ.”

“Tôi không nhìn thấy cô.”

“Hơ?” Tiểu Chu liếm liếm môi, do dự làm sao để hoàn thành công tác tình báo ngầm mà khiến Tưởng Tu Văn không phát giác được, “Vậy hiện tại là sao?”

“Tôi tiến vào đây.”

Tiểu Chu căng thẳng: “Không tốt đâu?” nhất định sẽ bị Tưởng Tu Văn phát giác! Cô có dự cảm như vậy! Dự cảm của cô từ trước đến nay luôn là tốt không linh, xấu mới linh!

La Thiếu Thân nói: “Thoải mái đi.”

Tiểu Chu: “...” Cô rất “thoải mái” cầm dao nĩa lên, đặt vào trong đĩa, dự định cắt bò bít tết, thịt còn chưa cắt được, đã nghe thấy tiếng nĩa cách cách cách gõ vào đĩa.

Tưởng Tu Văn hỏi: “Sao vậy?”

Tiểu Chu đáp: “Lạnh.”

Tưởng Tu Văn giơ tay gõ khăn quàng xuống, “Còn không?”

Í? Tình tiết này, tình tiết này...

Tiểu Chu cảm động vươn tay ra nhận, thành khẩn giống như đang nhận khăn Khata(Bụi: khăn ha-đa (dệt bằng tơ lụa của người Tạng và một số người Mông Cổ ở Trung Quốc, dùng để tặng nhau khi gặp mặt, tỏ ý kính trọng và chúc mừng, cũng dùng trong các buổi lễ tế thần.)“Cảm ơn.” Nhân gian thượng hữu chân tình tại, lịch tấn thiêng phàm ngộ trực nam.(Bụi: Nhân gian vẫn tồn tại chân tình, trải qua bao nhiêu gian nan cuối cùng cũng gặp được trai thắng.)Cô lúc trước sao lại có thể cảm thấy đối phương bụng dạ đen tối, cay nghiệt, đầy tính toán, gian kế chứ? Đúng là mắt mù mà!

Tưởng Tu Văn mắt nhìn chăm chăm cái khăn của mình trong tay cô, từ từ, chậm rãi rơi vào bát súp Borscht... hút cạn hơn nửa bát súp, “Tôi sẽ bảo

phục vụ chỉnh điệu hòa cao lên một chút.”

“Không cần đâu, thế này rất tốt.” Tiểu Chu hào phóng quàng khăn lên!

Tưởng Tu Văn: “...”

Tiểu Chu: “...”

Tưởng Tu Văn lặng lẽ đưa khăn giấy cho cô.

Tiểu Chu rên lên: “Súp của tôi.”

Tưởng Tu Văn câm lặng nhìn quần áo bị dấy bẩn của cô, lặng lẽ đẩy bát súp Borscht vẫn chưa động qua trước mặt mình cho cô.

Cửa kẽo kẹt kêu một tiếng, La Thiếu Thàn tiến vào. Tưởng Tu Văn ngã quay lưng lại với cửa, không chú ý. Tiểu Chu quay mặt với cửa, nhìn thấy La Thiếu Thàn mặt càng cứng đờ, tay cầm muỗng khụng lại một chút, thàn sắc không tự nhiên, cúi đầu.

Thế này lại rất phù hợp với dáng vẻ bị bắt gian.

Tưởng Tu Văn quay đầu nhìn La Thiếu Thàn. Kỳ thực vừa rồi anh ta đã chú ý đến La Thiếu Thàn rồi, chỉ là tạm thời không liên hệ anh ta với Tiểu Chu, hiện tại trông ra, là có thể liên hệ rồi.

“Đến uống cà phê sao?” Anh ta chủ động chào hỏi.

La Thiếu Thàn gật gật đầu, ngồi xuống ở vị trí bên cạnh bọn họ, “Hẹn hò?”

Mũi của Tiểu Chu thiểu chút nữa cảm thẳng xuống bát súp! Tuy rằng biết đây là yêu cầu của kịch bản, nhưng vẫn rất là ngại ngùng.

Tưởng Tu Văn cười mà không đáp: “Chỗ này cách phòng làm việc của anh có chút xa.”

La Thiếu Thàn đáp: “Cho nên tôi lái xe đến.”

“Có thể gọi chuyen phat.”

“Vậy thì không thể lái xe r`ă.”

“...Nói cũng đúng.”

Tiểu Chu: “...” Đây là ngôn ngữ mà thế giới đàn ông tinh anh dùng sao? Hu hu, cô quả nhiên là tầng lớp nghèo bình (thường) lùn, nghe không hiểu.

La Thiếu Th`an gọi một ph`an Sandwich, rõ ràng dự định tốc chiến tốc quyết ăn xong li`en đi, nhưng mà, sự việc vẫn luôn người tính không bằng người khác tính lại thêm tính.

Khi Tiểu Chu và Tưởng Tu Văn ăn đến mỳ ống, La Thiếu Th`an ăn sandwich thì cửa lại mở ra. Vừa nhìn thấy Thẩm Thận Nguyên xu mặt đi vào, tim Tiểu Chu li`en thích một cái.

La Thiếu Th`an trên mặt không biểu lộ cảm xúc, trong lòng thì đã lột da rút gân con h`oly Lỗ Thụy Dương biết mấy l`an. Anh đã nghĩ đến việc mình bắt gặp Tưởng Tu Văn và Tiểu Chu sẽ bị Lỗ Thụy Dương biết, nhưng không ngờ rằng ông ta lại trực tiếp đến tận nơi.

Lỗ Thụy Dương vỗ vai Thẩm Thận Nguyên, sâu xa hỏi: “Hôm nay khéo thật nhỉ?”

Tưởng Tu Văn nhìn trận thế, trong lòng mơ hồ đã hiểu ra được ph`an nào.

Tiểu Chu bắt gặp ánh mắt của Tưởng Tu Văn, càng đứng ng`ă không yên. L`an này không cần diễn đã có cảm giác sot ruột khi bị bắt gian tại giường r`ă!

Tưởng Tu Văn đứng lên bắt tay với Lỗ Thụy Dương, “Tổng giám đốc Lỗ, rất vui được gặp ông.”

Lỗ Thụy Dương cười nói: “Đi qua chỗ này, vừa đúng lúc ăn cơm, cho nên tiến vào xem xem, không ngờ lại náo nhiệt thế này. Không làm phiền hai người hẹn hò chứ?”

Tưởng Tu Văn cười, liếc nhìn Tiểu Chu một cái, đáp: “Nào có.”

Tiểu Chu cúi đầu, rụt cổ, nếu như có thể biến thân, cô nhất định sẽ biến thân thành con gián lủi thật nhanh.

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 138: Bắt Cá Hai Tay. (Hạ)

Dịch: Phong Bụi

“Hay là chúng ta dứt khoát ngã chung một bàn đi?” Lỗ Thụy Dương cười tủm tỉm đênhぎ.

Đừng!

Tiểu Chu và Thẩm Thận Nguyên đãng thời gào thét trong lòng. Nhưng bọn họ một người không dám lên tiếng, một người không thể lên tiếng, chỉ có thể cẩn thận Tưởng Tu Văn và La Thiếu Thành lên tiếng từ chối.

Tưởng Tu Văn cúi đầu nhìn thấy khe hở nhỏ giữa Tiểu Chu và bàn chậm rãi thò ra một ngón tay, lắc trái lắc phải với tần suất cực nhanh.

“Sao thê?” Lỗ Thụy Dương chú ý đến ánh mắt của Tưởng Tu Văn, cũng nhìn về phía Tiểu Chu.

Ngón tay lay động lập tức thu lại.

Ánh mắt của Tưởng Tu Văn lướt qua đỉnh đầu của Tiểu Chu, nhún vai với Lỗ Thụy Dương đáp: “Hẹn hò chỉ có hai người thì vẫn hơn.”

Lỗ Thụy Dương cười gật đầu: “Cũng đúng.”

La Thiếu Thành ưu nhã nuốt miếng sandwich xuống bụng, dùng nước chanh nhuận họng, ngón tay kẹp hóa đơn đứng dậy: “Chiều tôi phải họp, để hôm khác đi.”

Khuỷu tay của Lỗ Thụy Dương vờ như vô tình huých Thẩm Thận Nguyên một cái, Thẩm Thận Nguyên đang đứng yên lành chốc lát liền bỗ

nhào vào lòng La Thiếu Thần.

La Thiếu Thần đỡ vai cậu.

Nếu như đoàn bình thẩm giải Kim Hoa hiện tại ở đây, nhất định sẽ để cử La Thiếu Thần vào giải nam diễn viên chính xuất sắc nhất! Bởi vì vào khoảnh khắc này biểu cảm của anh quá đỗi phúc tạp trăn trở, áy náy đau lòng ngại ngùng nhào nặn thành một sự chán nản mờ mịt, sự ảo não và thương tiếc nhàn nhạt trong đáy mắt lập tức khiến kịch tình huống trong tiệm cà phê thăng cấp lên đẳng cấp phim nghệ thuật.

Sự yên tĩnh đột ngột khiến trong lòng Tiểu Chu chợt hoảng, nhịn không được ngẩng đầu lên. Ai ngờ còn chưa làm rõ đang xảy ra chuyện gì đã bắt gặp ánh mắt cười mà như không của Lỗ Thụy Dương, trái tim vốn đã run rẩy lại càng run rẩy dữ hơn.

“Thì ra là Chu tiểu thư!” Lỗ Thụy Dương vò vội tay ra nghi hoặc “Í, cô không phải là vị hôn thê của La Thiếu sao?”

Tưởng Tu Văn kinh ngạc nhìn về phía Tiểu Chu.

Tiểu Chu lảng lặng nhấc khăn quàng lên, che mặt mình. Thần ơi! Tuy rằng cô không nghĩ việc nảy sinh quan hệ vượt quá mức bạn bè với Tưởng Tu Văn, nhưng cũng không muốn bị anh ta cho vào danh sách đen. Kết cục của người có tên trong danh sách đen của Tưởng Tu Văn nhất định rất thảm, cô tưởng tượng ra cảnh tượng thê thảm như thất nghiệp, nợ nần, bị truy sát v.v, lập tức sợ hãi vô cùng.

Chẳng may anh ta biết được mình đang lợi dụng anh ta...

Cô len lén liếc nhìn Tưởng Tu Văn, biểu cảm của Tưởng Tu Văn đã khôi phục bình thường, không nhìn ra bất cứ cảm xúc nào. Ôi! Anh ta nhất định đã biết rõ! Cao Cấp mỗi lần lập ra âm mưu quỷ kế gì đó đều dùng cái bộ mặt không cảm xúc này!

“La Thiếu?” Lỗ Thụy Dương thấy La Thiếu Thần sắc mặt âm trầm không nói chuyện, tiếp tục bỏ đá xuống giếng: “Chu tiểu thư? Thế này là

thế nào?”

Tưởng Tu Văn cũng không biết bản thân bị sao nữa, rõ ràng bị lừa rã, thế nhưng nhìn thấy bộ dạng đáng thương của Tiểu Chu, vẫn nhịn không được giải vây: “Chỉ là ăn một bữa trưa rất bình thường mà thôi.”

Bình thường?

Rõ ràng không thể bình thường mà!

Tuy rằng La Thiếu Thân, Thẩm Thận Nguyên và Tiểu Chu ánh mắt không nhìn nhau, nhưng trong lòng đều chung một suy nghĩ.

Thẩm Thận Nguyên ho khan một tiếng: “Y Mã Đặc dường như không ở gần đây.” Là “tình địch” của Tiểu Chu, cậu khiêu khích ly gián cực kỳ kịp thời.

Tưởng Tu Văn ngoài cười trong không cười đáp: “Trương thị ở gần đây, hoan nghênh đến chơi. Hơ, hôm nay đến đây thôi nǎi.”

Lỗ Thụy Dương nhìn nhìn La Thiếu Thân lại nhìn nhìn Thẩm Thận Nguyên, tỏ ra đã hiểu: “Thì ra là như vậy.”

Thứ ông nghĩ rõt cuộc là gì chứ?

Thẩm Thận Nguyên hận không thể cầm dao bỗ dưa bỗ đôi đầu Lỗ Thụy Dương ra xem cho rõ ràng.

La Thiếu Thân cảm nhận được sự mất bình tĩnh của Thẩm Thận Nguyên, ngón tay khe khẽ vuốt ve cánh tay cậu, như thể đang vuốt lông cho mèo.

Cảm xúc của Thẩm Thận Nguyên dần ổn định lại, đang định đỗ thêm đầu vào lửa, lại nghe thấy “bộp” một tiếng, Tiểu Chu vỗ bàn đứng dậy, “Tôi hôm nay chính là đến bắt cá hai tay!” Cô đã thông suốt rã. Sau khi 50 nghìn tệ được chuyển vào tài khoản, cô sẽ lập tức thu dọn đồ đạc đi thật xa,

đi đến một nơi không ai quen biết! Nơi này lịch sử đen tối quá nhỉ ài, không cách nào sống được nữa.

“Đằng bọn bắt cá hai tay” Tưởng Tu Văn: “...”

La Thiếu Thàn trở lại vẻ thản định: “Úm, tôi là đến bắt gian.”

“Đằng bọn bị bắt gian” Tưởng Tu Văn: “...”

Khóe miệng Lỗ Thụy Dương dường như co rút, chậm rì rì nói: “Chúng ta đến khéo ghê, phải không?” Ông ta nhìn sang phía Thẩm Thận Nguyên.

Thẩm Thận Nguyên hai mắt nhìn chằm chằm vào Tiểu Chu và Tưởng Tu Văn, khóe miệng cong lên rất rõ ràng, chỉ thiểu viết lên trên mặt mây chữ “mừng trên nỗi khổ của người khác”, “Cách làm này thực sự quá vô liêm sỉ rã.”

Lỗ Thụy Dương ngây ra một chút: “Cậu nói ai?”

Thẩm Thận Nguyên nghe câu hỏi của ông ta cũng ngây ra: “Hả?”

La Thiếu Thàn sợ bọn họ càng làm càng lộ ra dấu vết, dứt khoát quay người đi về phía Tiểu Chu.

Tiểu Chu đằng tử co rút! Không lẽ chuẩn bị diễn một đoạn ăn vả? Kỹ thuật làm giả của La Thiếu Thàn có ổn không đó? Giá cả vật chất ngày càng leo thang, 50 nghìn tệ không đủ để phẫu thuật thẩm mỹ đâu!

Tưởng Tu Văn nhìn nhìn Tiểu Chu lại nhìn nhìn La Thiếu Thàn, do dự một chút, vẫn cứ đưa tay ra chấn giữa hai người, “Có việc gì ngã xuống rã nói.”

La Thiếu Thàn hỏi anh ta: “Hai người gặp gỡ bao lâu rã?” Câu này hỏi đến là khéo, gặp gỡ bao lâu chứ không phải hẹn hò bao lâu.

Tưởng Tu Văn không nói gì. Anh ta nhìn ra rã, vốn tưởng rằng cái bẫy này là do Tiểu Chu một tay đào ra, chủ yếu dùng để chơi trò nhõng nhẽo với La Thiếu Thàn... Hiện tại xem ra, cái bẫy này còn sâu hơn anh ta nghĩ.

“Không liên quan gì đến anh ta!” Tiểu Chu đột ngột quay người, một tay chống cửa kính, ai oán quay đài 120o, ánh mắt nhìn xuống, cùng mặt đất tạo thành góc 75o, “Anh muốn trách, thì trách em đi.”

Tưởng Tu Văn: “...”

La Thiếu Thàn trầm giọng đáp: “Cứ thế đi.”

Tiểu Chu đột ngột quay người lại, kinh ngạc hỏi: “Thế là thế nào?”

“Em có thể tự do theo đuổi hạnh phúc của em.” Ý tức là có thể hạ màn kết thúc được rồi.

Tiểu Chu suýt chút nữa mừng phát khóc!

Thẩm Thận Nguyên nhìn bóng lưng của La Thiếu Thàn há miệng định nói, nhưng bị Lỗ Thụy Dương kéo lại. “Xem ra chúng ta phải đổi một tiệm khác để ăn trưa rồi.” Ông ta ra hiệu bằng mắt với cậu, rồi đi ra ngoài.

Ông ta vừa quay người, Thẩm Thận Nguyên liền nhìn chăm chăm La Thiếu Thàn chẳng chút giũ ý, vẻ mặt tràn đầy nét không nỡ. Vỏ kịch này nếu như lâu thêm chút nữa thì tốt quá, đang yên lành đổi cảnh cái quỷ gì!

La Thiếu Thàn cảm hóa đơn獨 ra ngoài, lúc hai người đi cọ qua nhau, ngón tay kín đáo ngoắc ngoắc tay Thẩm Thận Nguyên.

Thẩm Thận Nguyên lập tức lòn ta lòn ton bám theo sau.

Lỗ Thụy Dương đi đến cửa, quay đài nhìn Thẩm Thận Nguyên đang bám dính lấy La Thiếu Thàn như sam. “Đi thôi.”

Thẩm Thận Nguyên nhìn theo bóng lưng của La Thiếu Thàn, thở dài, đi theo Lỗ Thụy Dương lên xe.

Lỗ Thụy Dương vỗ vỗ đùi cậu, nói: “Hôm nay đến đúng là trùng hợp.”

Đùi Thẩm Thận Nguyên chỗ bị vỗ cảm thấy nóng rát, trong đài lại trăn trở lời nói: “Đúng vậy, không ngờ Tiểu Chu lại bắt cá hai tay.”

“Thế nhưng cho dù là Tiểu Chu, cũng sẽ có Đại Chu, Đại Đại Chu, La Thiếu một ngày còn nghĩ đến việc kết hôn, rìa cũng có thể tìm thấy đối tượng kết hôn.”

Tiểu Chu Đại Chu?

Đây là phúc lợi của Lý Dục phải không.(Bụi: Lý Dục: Hậu chủ của triều Nam Đường (937 – 975) Lý Dục có hai bà vợ là chị em ruột, Tiểu Chu và Đại Chu.)

Thẩm Thận Nguyên thấp giọng nói: “Tôi sẽ cố gắng.”

Lỗ Thụy Dương hỏi: “Cậu có biết làm thế nào nắm bắt một người đàn ông không?”

“Nắm bắt dạ dày của họ?”

“Đầu bếp cũng đau đầu về việc ly hôn vậy thôi.” Lỗ Thụy Dương nói: “Muốn nắm bắt một người, cho dù đó là đàn ông hay đàn bà, nếu như muốn chinh phục họ, phải để họ thèm phục cậu, dựa dẫm vào cậu, phụ thuộc vào cậu, giống như ký sinh trùng vậy.”

Thẩm Thận Nguyên sững sờ nói: “La Thiếu anh ấy sẽ không...”

“Lúc mà họ không còn gì trong tay sẽ như vậy. Con người trong lúc thất bại cần nhất là quan tâm và an ủi.” Lỗ Thụy Dương nói đến đây, nhận một cuộc điện thoại.

Thẩm Thận Nguyên trong lòng thấp thỏm, nghe trong xe như nghe trên bếp lửa. Lỗ Thụy Dương rõ ràng là muốn xuống tay với La Thiếu rìa, có thể là phòng công tác của anh ấy, cũng có thể là La gia, cũng có thể là bản thân...

Lỗ Thụy Dương gác điện thoại, tâm tình rõ ràng trở nên rất tốt: “Chúng ta đi ăn tiệc đi.”

“Đầu nghe theo ngài.” Thẩm Thận Nguyên trong lúc lo lắng bất giác sử dụng kính ngữ.

Lỗ Thụy Dương nhìn về phía trước, khéo miệng khe khẽ cong lên.

Trong tiệm cà phê, có hai người bị bỏ lại.

Tiểu Chu và Tưởng Tu Văn bốn mắt nhìn nhau.

Tiểu Chu cúi đầu tìm lỗ trên mặt đất.

Tưởng Tu Văn nói: “Vừa rồi là...”

“Chính là như vậy đó!” Tiểu Chu cảm thấy đã đến bước này rồi, giải thích thế nào cũng vô dụng, cũng không sợ hủy thêm một chút, hiện tại khắp đâu chỉ toàn suy nghĩ làm thế nào để dọa chạy đổi phượng, từ nay một dao chặt đứt, sạch sẽ. Mà cô, tìm một nơi nào đó trốn khoảng chục năm rồi mới lại ra làm người từ đầu. Việc đã hỏng rồi dứt khoát mặc kệ, cô nói: “Những gì anh nghe thấy đều là thật. Cuộc sống riêng tư của tôi cực kỳ lăng loạn... à không, là người dâm loạn, đúng, không sai, dâm trong dâm đăng!”

“Đây là lời mời sao?”

“Hả?” Tiểu Chu ngạc nhiên ngẩng đầu lên.

Tưởng Tu Văn nói: “Buổi chiều tôi có thể xin nghỉ.”

Tiểu Chu: “...” Đứng nói với cô, ý anh ta là chuyện đó đã y chúa!

Tưởng Tu Văn nhìn nhìn đặng hờ, “Dù sao hiện giờ trở về cũng lỡ buổi họp rồi.”

“...Xin lỗi.”

Tưởng Tu Văn cầm khăn giấy trên bàn lên, muốn giúp cô lau chỗ cổ bị bẩn.

Ai ngờ Tiếu Chu phản ứng quá mức nhảy ra xa: “Tôi không phải người tùy tiện như thế nha!”

Tưởng Tu Văn: “...”

Tiểu Chu cảm thấy bản thân mình quá mâu thuẫn, vội nói: “Ý tôi là, tôi đ*m loạn cũng d*m loạn rất có tiêu chuẩn! Tôi chỉ tìm người lùn xấu nghèo để d*m loạn!”

“La Thiếu?”

“Cho nên tôi đá anh ta r*ă!”

“Bởi vì anh ta không đủ lùn, không đủ xấu, không đủ nghèo?”

“Đúng thê!” Tiểu Chu nắm lấy khăn quàng trên mặt bàn, miệng hùm gan sứa trừng mắt nhìn Tưởng Tu Văn: “Tôi phải trả v* r*ă.”

Hiếm có Tưởng Tu Văn bị đả kích bao nhiêu lần như vậy vẫn có thể giữ được phong độ: “Tôi tiễn cô nhé?”

“... Không c* n.” Tiểu Chu thiếu chút nữa bị cảm động đến nước mắt rời thành sông, khó khăn lắm mới có được một người bạn trai là thẳng nam cao giàu đẹp, lại cứ thế bị mình hủy đi mất. Cô cúi đầu đi ra ngoài 6-7 bước, lại đột ngột quặt trở v  

Tưởng Tu Văn tưởng rằng cô cuối cùng cũng nhớ ra trả khăn quàng cho mình, vừa định vươn tay ra, liền nghe thấy tiếng cô lí nhí như muỗi kêu: “Cảm ơn bữa trưa của anh.”

“Không c* n khách khí.”

“Xin lỗi.” Cô nói xong, nhanh chóng chạy ra khỏi tiệm cà phê, thuận tay chặn lại một chiếc taxi v  nh  .

Vừa vào đến cửa nhà, cô liền sụp đổ, quỳ bên tủ giày đầm xuống sàn nhà.

Mẹ Chu không rõ nguyên nhân, đi ra lo lắng hỏi: “Sao thế? Xảy ra chuyện gì vậy con?”

Tiểu Chu nói: “Con gặp được một thằng nam cao giàu đẹp.”

Mẹ Chu vui mừng khôn xiết: “Sau đó thì sao?”

“Con nói tiêu chuẩn chọn bạn đời của mình là lùn xấu nghèo.”

“...” Mẹ Chu lặng lẽ nhìn cô một lúc, quay người đi vào nhà, bắt đầu tìm đốđập ông chồng. “Lão nương cả đời này chỉ ngu duy nhất một lần, đó chính là gả cho ông! Ai ngờ hại con gái tôi ngu cả một đời!”

Bố Chu: “...”

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 139: Thật Giả(Thượng)

Dịch: Phong Bụi

Thẩm Thận Nguyên bị Lỗ Thụy Dương kéo đi ăn một bữa trưa ăn không biết vị, không đợi tiêu hóa lại bị Củng Văn Hiểu túm đi tham gia tiệc tùng. Sau khi cùng một đám người không quen biết qua lại uống mấy cốc bia, mới được Từ Húc chạy đến hộ giá đón đi quay phim.

Bia uống có chút vội, Thẩm Thận Nguyên lại có chút váng đầu, bắt đầu buồn ngủ, nghiêng đầu ngủ gật trên ghế, thỉnh thoảng đáp lời Từ Húc có lệ, đến khi cùng một vấn đề bị hỏi tới hai lần mới hơi tỉnh.

“Mã Duy Càn làm sao cơ?”

Từ Húc lấy một quả chanh từ trong túi áo ra đưa cho cậu: “Cắn một miếng đi.”

“...” Thẩm Thận Nguyên ngẩng thẳng dậy, “Xưa có câu ngâm thanh mai mà đỡ khát, nay có câu nhìn chanh chua mà giải rượu.”

Từ Húc ném quả chanh cho cậu, “Cậu và Mã Duy Càn có quen thân không? Biết được bao nhiêu việc của cậu ta?”

“Trước kia là đối thủ cạnh tranh, nghe nói nhà cũng khá giàu, nhưng chưa gặp qua lần nào, hiện tại không liên lạc gì.” Thẩm Thận Nguyên nghi hoặc hỏi: “Cậu ta làm sao?”

Từ Húc đáp: “Lạc Văn đã kiểm tra qua máy tính của Mã Ngọc, không tìm ra bất cứ thứ gì liên quan đến sổ sách kế toán.”

“Có thể đã giao cho ai đó?”

“Cậu cảm thấy Mã Ngọc còn có thể giao cho ai?”

Thẩm Thận Nguyên bị hỏi khó. Quan hệ gần gũi nhất với Mã Ngọc chia làm ba loại người, một loại là người thân của cậu ta, chính là Mã Thụy và Mã Nhiễm, dựa vào sự yêu thương của họ đối với Mã Ngọc, trong tay nắm được sổ sách kế toán nhất định sẽ có hành động. Một loại là người có quan hệ mờ ám không rõ ràng với cậu ta, La Khải Tùng, Mục Tất Thành, Mục Tất Tín, Lỗ Thụy Dương, loại cuối cùng chính là Mã Duy Càn đều thuộc cả hai loại. Lỗ Thụy Dương là người bị cáo buộc, Mã Duy Càn thì báo cáo Mã Ngọc giấu sổ sách kế toán, đều không thể. Vậy thì... chỉ còn chừa lại Mục Tất Tín, Mục Tất Thành và La Khải Tùng đã chết mục.

“Di vật của Mục Tất Tín và La Khải Tùng thì sao?”

Tù Húc đáp: “Bọn họ chết trước Mã Ngọc, sao Mã Ngọc lại giao sổ sách kế toán cho bọn họ được?”

“...” Thẩm Thận Nguyên do dự hỏi: “Ý của anh là?”

Tù Húc nói: “Lạc Văn tìm không được sổ sách kế toán, liền thuận tiện điều tra một chút về Mã Duy Càn.”

Thẩm Thận Nguyên hiểu ra: “Anh nghi ngờ cậu ta nói dối? Haizz, cũng có thể chứ. Cậu ta thích Mã Ngọc, rất có thể nguy tạo một quyển sổ... không đúng, quyển sổ đâu?”

“Cậu ta không phải muốn nguy tạo sổ, cậu ta chính là ném ra mà nhử khiến chúng ta bám riết không tha mà tiếp tục điều tra.”

Thẩm Thận Nguyên gật đầu. Mã Duy Càn không biết sự cố chấp của Đô Lạc Văn đối với vụ án này, để tránh cảnh sát điều tra quá lâu không được kết quả gì mà buông bỏ, cậu ta đã buông một mầm câu giả thính bợn họ cũng không có gì đáng trách.

Tù Húc chậm rãi nói: “Nhưng đây không phải trọng điểm.”

...

Đỗ Lạc Văn bị chơi một vố vẫn chưa phải là trọng điểm? Từ lúc nào mà anh ta trở nên khoan hồng độ lượng như vậy?

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Trọng điểm là gì?”

“Trọng điểm là Mã Duy Càn mỗi tháng đều tích tiền vào một tài khoản ngân hàng, mỗi lần 5000 tệ.”

“Tên tài khoản là?”

“Mã Duy Càn.”

“...Chẳng buồn cười chút nào.”

Tù Húc nói: “Cái này mới buồn cười.”

Thẩm Thận Nguyên tập trung hết mức.

“Tài khoản đó mỗi tháng đều có một người ở trấn X rút tiền. Người đó rất khéo cũng tên là Mã Duy Càn.”

“...” Thẩm Thận Nguyên ngây người, “Khéo như vậy?”

Tù Húc sắc mặt không thay đổi nhìn cậu một cái.

Thẩm Thận Nguyên ấn trán, “Tôi cảm thấy đều óc mình theo không kịp rồi. Cho nên Mã Duy Càn đang nuôi một người cũng tên là Mã Duy Càn? Bạn họ có quan hệ gì? Anh em song sinh?”

“Cậu sẽ đặt tên cho hai đứa trẻ song sinh nhà mình cùng một cái tên sao?”

“Chưa từng nghĩ đến.”

Tù Húc nhớ đến La Thiếu Thành, lắc đầu nói: “Đúng, cả đời này cậu cũng không có cơ hội nghĩ đến.”

Thẩm Thận Nguyên trong đài lóe lên suy nghĩ, “Không phải đi theo tình tiết Mã Duy Càn thật giả đó chứ? Sao có thể được? Người nào là giả? Người hiện tại sao? Có chứng minh thư mà, bảo hiềm dưỡng lão gì đó... làm sao làm được?” Cậu rối tung lên rầm, càng nghĩ càng không thể bình tĩnh, cậu bị tư duy rối loạn đuối đi gần hết, tự giác bốc hơi, “Sao có thể được? Bạn học của cậu ta thì sao? Cậu ta là nghệ sĩ mà! Toàn quốc biết tên, phải có người phát hiện ra chứ?”

“Cậu ta nổi tiếng thế sao?”

“... Thỉnh thoảng cũng lên báo giải trí.”

Tử Húc nói: “Lạc Văn đã đi tìm Mã Duy Càn rầm, rất nhanh có thể biết được chân tướng.”

“Nếu như là thật thì làm thế nào?”

“Cậu đang nói là phán đoán hay là bản thân cậu ta?”

“Phán đoán.”

“Trước tiên cậu ta mạo danh người khác, xâm phạm quyền danh tính của Mã Duy Càn, ngoài ra còn phải xem cậu ta có phạm tội lừa đảo và làm giả giấy tờ hay không.”

Thẩm Thận Nguyên trong lòng trĩu nặng.

Tử Húc nói: “Nếu như phán đoán là thật, vậy thì Mã Duy Càn thật hẳn là đồng bọn với cậu ta.”

“Cậu ta làm vậy nhất định có nguyên nhân.”

Tử Húc nói: “Cho dù là nguyên nhân gì, những gì cậu ta đã làm đã khiến chúng ta đi quá xa đường vòng. Nếu không như vậy chúng ta đã có nhiều thời gian và sức lực theo đuổi hai tuyến Lỗ Thụy Dương và Tiêu Bác rầm.”

Nói đến Lỗ Thụy Dương, Thẩm Thận Nguyên liền nhớ đến lời của ông ta lúc trước, chợt thấy căng thẳng: “Ông ta định ra tay với La Thiếu!”

Tù Húc hỏi: “Ra tay dưới hình thức nào?”

“Ông ta nói muốn khiến anh ấy trắng tay.”

“Vậy không phải ra tay với cậu sao?”

“...Tôi nói nghiêm túc đó.”

Tù Húc nói: “Tôi gần đây cũng đang quan sát động thái Lỗ gia và La gia, hiện tại La gia đang chiếm thượng phong.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Điều đó mới khiến tôi lo lắng!” Ai biết được Lỗ Thụy Dương đường cùng sẽ làm ra những chuyện gì.

“Quá lo lắng sẽ rối đây.” Tù Húc cười lắc đầu, “Yên tâm đi, Lạc Văn vẫn luôn sẵn lòng cho người hỗ trợ, tạm thời không thể có chuyện.”

“Tạm thời là thế nào?”

Tù Húc thở dài một hơi: “Vụ án này là vụ án Lạc Văn đã phải chịu áp lực cực lớn khi nói rằng nhất định sẽ giải quyết được, điều động không ít nhân thủ, nợ rất nhiều ơn huệ. Những ơn huệ và nhân thủ này trong thời gian ngắn còn dễ nói, nhưng một khi thời gian dài ráng, áp lực sẽ trực tiếp đè sụp anh ta. Đến lúc đấy, cho dù Mã Duy Càn ném mìn câu hay đá lông nheo cũng đều vô dụng.”

Thẩm Thận Nguyên trong lòng chấn động: “Có thời gian đại khái không?”

Tù Húc không trả lời trực diện: “Hiện tại là khoảng thời gian đen tối nhất trước lúc bình minh, ánh nắng mặt trời rất nhanh sẽ đến thôi.”

“Tức là sao?”

Tù Húc mỉm cười, “Đến lúc đó cậu sẽ biết thôi.”

Nhưng sự việc không lạc quan như anh nghĩ.

La Học Mẫn thức suốt hai đêm, khó khăn lầm mới trèo được lên giường chọp mắt một chút, lại bị một hồi chuông điện thoại đánh thức. Cô mơ mơ hồ hồn nhận điện thoại, trong khoảnh khắc nghe thấy giọng đối phương lì lợt khôi phục tinh táo, trầm giọng hỏi: “Sao lại không tìm thấy người? Nếu như bạch đạo không được thì tìm hắc đạo, cảnh sát không được thì tìm thám tử tư, đào sâu 10m cũng phải tìm cho được người!”

Cô bỏ điện thoại xuống, khí thế vừa ráo mắt sạch, chỉ chừa lại sự mệt mỏi nặng nề.

Cửa vang lên tiếng gõ, không đợi cô trả lời đã đẩy vào.

La Học Mẫn đang định nỗi cơn, nhìn thấy người đến, cơn giận lập tức nguội đi: “Ba.”

La Định Âu chậm rãi đi đến trước mặt cô: “Có phải bị Lỗ Thụy Dương chơi một vố không?”

La Học Mẫn miễn cưỡng cười cười nói: “Không nghiêm trọng đến thế. Chỉ là một số tiền hàng, tìm được người rã là có thể đánh trả.”

La Định Âu liếc nhìn cô: “Còn giấu ta? Bạn hợp tác bao nhiêu năm đột nhiên mất tích trong thời khắc quan trọng, còn có thể có nguyên nhân gì?”

La Học Mẫn cúi đầu.

“Chúng ta tính kế Lỗ Thụy Dương, Lỗ Thụy Dương cũng đang tính kế chúng ta. Chúng ta dốc hết toàn lực thu mua cổ phiếu tập đoàn TH, khiến cho việc xoay vòng vốn của chúng ta không được linh hoạt.” La Định Âu cười khổ lắc đầu, “Tình tiết tiếp theo có thể tưởng tượng ra được, cổ phiếu La thị tụt dốc, Lỗ Thụy Dương nhân cơ hội thu mua, để giữ vững La thị, chúng ta không thể không bán ra cổ phiếu TH.”

La Học Mẫn sắc mặt hổ thẹn: “Là do con quá vì cái trước mắt, mới để cho Lỗ Thụy Dương chiếm được cơ hội.”

La Định Âu nói: “Đi đâu ta muốn nghe không phải những đi đâu này.”

“Con đã liên hệ với ngân hàng cho vay.”

“Ngân hàng không phải cơ sở nhân đạo, lúc này tìm đến bọn họ ngang với việc đưa mõi vào miệng mèo.” La Định Âu giơ tay nhìn đồng hồ “Ta có hẹn một người 3 giờ đến bàn công việc, hiện giờ ta hơi mệt, con đi giúp ta nhé.”

La Học Mẫn không rõ: “Ai?”

“Giản Tĩnh Niên và Mã Nhiễm.”

Chiều ba giờ. Ánh nắng xuyên qua ban công chiếu vào phòng khách, chiếu sáng sofa và bàn trà, ấm áp. Cà phê trên bàn trà màu sắc rất đậm, đến khi sữa bò rót vào mới hơi hơi nhạt đi.

Đỗ Lạc Văn bỏ hũ đựng sữa nhỏ xuống, dùng muỗng nhỏ quấy một lúc, mới hài lòng gật đầu, đưa cà phê cho Mã Duy Càn ở bên cạnh.

Mã Duy Càn ngây ra, hỏi: “Không phải anh muốn uống cà phê sao?”

Đỗ Lạc Văn nói: “Uống cà phê có thể tỉnh táo, tôi hy vọng trong cuộc nói chuyện tiếp đây, cậu có thể tỉnh táo.”

Mã Duy Càn nhún vai, “Hai hôm nay ngày ngày tôi ngủ 12 tiếng, từ 10 giờ tối đến 10 sáng, rất tỉnh táo.”

“Không có show sao?”

Mã Duy Càn cười khổ: “Tôi đã nói với Tổng giám đốc Mã về chuyện của Mã Ngọc và Lỗ Thụy Dương cho nên tạm thời ngừng hoạt động.”

“Vậy vừa hay,” Đỗ Lạc Văn lấy từ túi áo ra một tấm ảnh đặt lên bàn trà, đặt gần cốc cà phê: “Vừa hay có thời gian nói về cậu ta.”

Nhìn rõ người trong tấm ảnh, Mã Duy Càn cả người cứng đờ.

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 140: Thật Giả(Trung)

Dịch: Phong Bụi

Hàng trăm ngàn suy nghĩ vụt qua đầu cậu ta trong khoảnh khắc, nhưng rất nhanh liền tan đi, chỉ chừa lại một mảnh trống rỗng.

Bị phát hiện rầm, mình sẽ thế nào?

Vừa nghĩ đến hậu quả, Mã Duy Càn cảm thấy cổ họng khô khốc, ngón tay không tự chủ móc lấy tay cầm của cốc cà phê, uống một ngụm cà phê lớn. Đỗ Lạc Văn nói đúng, lúc này cậu thực sự cần cà phê để bùn thân tinh táo.

“Rất trùng hợp, cậu ta cũng tên là Mã Duy Càn.” Đỗ Lạc Văn hai bàn tay đan vào nhau, thản nhiên nhìn khuôn mặt đờ đẫn của Mã Duy Càn.

Mã Duy Càn trải qua thời gian suy nghĩ ngắn ngủi, dự định chiến đấu ngoan cường, “Trùng hợp vậy sao? Ha ha.”

“Trong tay cậu ta có một thẻ ngân hàng, cậu hàng tháng đều tích tiề vào trong thẻ ngân hàng này, trùng hợp là, chứng minh thư của người đăng ký thẻ ngân hàng này giống y hệt của cậu.”

Nói đến đây, chỉ chừa một tảng váng mỏng liền có thể vén ra. Mã Duy Càn do dự một chút, cuối cùng nói: “Anh rốt cuộc muốn nói gì?”

Đỗ Lạc Văn giống như mèo vờn chuột, thể hiện trọn vẹn tính nhẫn nại của thợ săn: “Cậu rốt cuộc là ai?”

Mã Duy Càn cầm cốc cà phê lên, uống hết một mạch, chậm rãi mở miệng: “Tôi tên Hứa Hằng.”

Đồ Lạc Văn chau mày, cái tên này hình như có chút quen quen, nhất thời không nhớ được ra ngay là thần thánh phuơng nào.

“Mẹ của tôi tên là Hứa Tân Mai, làm vũ nữ trong KTV dưới tên của Lỗ Thụy Dương.” Biết bản thân mình thế nào cũng không lừa được, Hứa Hằng dứt khoát khai hết. “Ngày sinh nhật rã, mẹ vì muộn sớm về nhà để cùng chúc mừng sinh nhật với tôi đã đắc tội một vị khách, bị Lỗ Thụy Dương dùng xe cán chết.”

Đồ Lạc Văn đột ngộp thở! Chẳng trách anh ta cảm thấy cái tên này rất quen, bởi vì vụ án này là một trong những vụ án có chứng cứ đương đối xác thực vạch tội Lỗ Thụy Dương nhưng lại bị Lỗ Thụy Dương thoát được!

“Cậu...”

Hứa Hằng nói: “Tôi đã nghĩ ra vô số cách tiếp cận Lỗ Thụy Dương, nhưng quá khó. Học lực của tôi không cao, cũng không có sở trường gì, căn bản không thể tiếp cận nổi ông ta. Trong phim truyền hình nói tình tiết gì mà nam nhân vật chính muốn báo thù liền có thể thuận lợi trà trộn vào bên cạnh kẻ thù đối với tôi mà nói đúng là truyện Nghìn lẻ một đêm.”

Đồ Lạc Văn nói: “Chuyện cậu đang làm hiện giờ cũng rất giống truyện Nghìn lẻ một đêm mà.”

“Lúc tôi theo dõi Lỗ Thụy Dương phát hiện quan hệ của ông ta cùng Mã Ngọc không bình thường. Dù sao thì không tiếp cận nổi Lỗ Thụy Dương, tôi chỉ có thể xuống tay với Mã Ngọc. Thế nhưng Mã Ngọc luôn ở sâu trong nhà rất ít ra ngoài, người ở bên cạnh cậu ta đều là những lão già hiếu tân gốc rễ, cũng không thể tìm ra được kẽ hở nào. Chính trong lúc đó, tôi nhớ đến một người bạn học lớp trên từng nói rằng anh ta có thể lấy được chữ ký của Phong Á Luân. Tôi lúc đó chỉ là nghĩ, anh ta có thể có chút quan hệ nào đó với Y Mã Đặc, nếu như có thể trà trộn và Y Mã Đặc, liền có thể tiếp cận Mã Thụy, cũng chính là có thể tiếp cận gần hơn một chút với Mã Ngọc.” Hứa Hằng thấy biểu cảm kinh ngạc của Đồ Lạc Văn, cười khổ nói: “Anh cảm thấy phuơng thức vòng vèo này rất ngốc phải không? Thế nhưng lúc đó tôi chỉ nghĩ được duy nhất cách đó thôi. Cũng may, kết quả

đạt được nằm ngoài dự liệu của tôi. Tôi không ngờ là thân thích xa của Mã Thụy, từ đó nảy ra một ý niệm to gan điên cuồng. Để trông tương tự với dung mạo trên chứng minh thư của người bạn lớp trên đó, tôi đã cố ý đi phẫu thuật thẩm mỹ.”

“Chẳng lẽ Mã Thụy không nhận ra sao?” Cho dù đã phẫu thuật thẩm mỹ, dáng vẻ hai người cũng khác nhau rất nhiều. Hứa Hằng làm ngôi sao vẫn rất có sức thuyết phục, nếu không cũng không thể minh tranh ám đấu với Thẩm Thận Nguyên lâu như vậy. Nhưng Mã Duy Càn thật thì rất cần kỹ thuật Photoshop.

“Ông ta căn bản chưa từng gặp Mã Duy Càn thật, mà có lẽ cũng chẳng thể ngờ Mã Duy Càn thật lại hợp tác với tôi mạo danh thay thế. Kỳ thực không hề khó để đổi chiếu, căn bản không ai tự mình đi xác nhận kiểm tra cả. Lâu đài, ngay cả bản thân tôi cũng quên đi mất tên thật của mình không phải là Mã Duy Càn.”

Thực sự, trong một thời gian dài, cậu ta đều coi rằng mình là Mã Duy Càn thật, tận tâm kinh doanh sự nghiệp của Mã Duy Càn, ra sức ca hát, khát vọng nổi tiếng, thậm chí nảy sinh cảm xúc cạnh tranh với Thẩm Thận Nguyên. Giới giải trí đích thực là một cái bể nhuộm khiến người ta trầm mê và sa đọa, nếu như không phải tình yêu đối với mẹ và hận thù đối với Lỗ Thụy Dương quá sâu đậm, cậu ta gần như khó có thể thoát khỏi vai diễn này.

Đỗ Lạc Văn không hỏi Mã Duy Càn thật tại sao lại đồng ý. Trước khi đến anh ta đã điều tra qua Mã Duy Càn thật, không chỉ dung mạo, khí chất kém xa Hứa Hằng, mà ngay cả tính cách cũng thế, tổng kết lại chính là một cậu con trai dung mạo bình thường chơi bời lêu lổng.

“Cậu là vì báo thù cho mẹ phải không?”

“Tôi và mẹ nương tựa vào nhau mà sống! Mẹ là tất cả của tôi!” Hứa Hằng đấm mạnh xuống, nắm đấm vừa đúng rơi vào trong cốc cà phê, nhưng bản thân cậu ta vẫn không nhận ra.

ĐôLạc Văn nhìn nhìn, lại nhìn nhìn, bệnh cưỡng bách phát tác, nhịn không được vót tay của cậu ta ra, sau đó đẩy cốc ra xa. “Thời gian cậu vào Y Mã Đặc cũng không ngắn, làm được những gì rã?”

Hứa Hằng chán nản nói: “Tôi bỏ ra rất nhiều công sức mới có thể bắt được tuyến Mã Ngọc, người Lỗ Thụy Dương quá cẩn thận, tôi mấy bận muốn nhờ Mã Ngọc dẫn tôi gặp ông ta nhưng đều không thành công. Chỉ biết bọn họ sẽ cùng chơi game, mỗi lần gặp mặt đều là Lỗ Thụy Dương đưa ra, không có quy luật cố định.”

“Sở kẽ toán điện tử là giả phải không?”

Hứa Hằng sắc mặt khẽ biến, cố vung vẩy đáp: “Có đây.”

Nhin biểu cảm của cậu ta, ĐôLạc Văn liền chứng thực được phán đoán của mình: “Không muốn lãng phí sức lực của cảnh sát thì nói thật.”

“...Là giả.”

ĐôLạc Văn đổi với thái độ của cậu ta hơi hơi vừa lòng, lại nhớ đến một chuyện: “Lần trước cậu giấu ma túy bị bắt...”

“Tôi cố ý đây.” Hứa Hằng cười khổ nói: “Các anh cứ tập trung hết sự chú ý trên người Thẩm Thận Nguyên, cho nên tôi mới nhịn không được... Tôi đã gợi ý không chỉ một lần.”

“Cậu có thể dứt khoát hơn một chút.”

“Sau đó đợi bị vạch ra.”

“Hiện tại cũng vậy.”

Hứa Hằng nói: “Chẳng lẽ không phải bởi vì tôi đưa ra chuyện Mã Ngọc có để lại sổ kẽ toán điện tử sao?”

ĐôLạc Văn câm bặt. Chính xác, nếu như không phải nghĩ đến việc số ghi chép đó có thể là thông tin giả, anh ta đích thực không thể nào tỉ mỉ đi

điều tra Mã Duy Càn như thế. Dù sao vụ lần trước giấu ma túy bị bắt cũng chỉ điều tra một số tư liệu cơ bản nhất.

“Kỳ thực chuyện của Mã Ngọc và Lỗ Thụy Dương tôi không hoàn toàn nói dối. Mã Ngọc đích thực có tình cảm không bình thường với Lỗ Thụy Dương, nhưng dựa vào sự hiểu biết của tôi về cậu ta, cậu ta không thể nào chết một cách im lặng như vậy được.”

“Cậu lại đang đêcáp đến một quan điểm mới.”

“Đây mới chính là điều tôi muốn nói. Mã Ngọc muốn giấu ma túy hoàn toàn không phải một chuyện khó, tin tưởng tôi, trước khi các anh đến, cậu ta đã nhận được tin tức rõ.”

ĐôLạc Văn híp mắt lại. Việc trong cục cảnh sát có tai mắt của Lỗ Thụy Dương hoặc Mã Ngọc anh cũng có nghi ngờ. “Điều này càng làm rõ cho việc cậu ta muốn tự sát, không phải sao?”

“Cậu ta nếu như muốn tự sát, nhất định sẽ kéo Lỗ Thụy Dương theo cùng.”

“Lý do?”

“Tôi hiểu cậu ta. Cậu ta không phải loại người hy sinh bản thân để thành toàn cho người khác.”

ĐôLạc Văn thở dài, “Bởi vì cái sổ ghi chép điện tử của cậu ta đã đi qua rất nhiều đường vòng, tôi hiện tại chỉ hy vọng cậu có thể an phận một chút.”

“Các anh muốn tôi thế nào?”

“Tim cơ hội để mọi thứ trở về đúng vị trí đi.” ĐôLạc Văn nói: “Nếu như cậu thực sự muốn báo thù cho mẹ, thì hãy tin tưởng cảnh sát.”

Hứa Hằng cười lạnh.

ĐôLạc Văn nói: “Hoặc tin tưởng tôi.”

“Dựa vào cái gì?”

“Bởi vì tôi đã nhìn thấy điểm cuối.”

Hứa Hằng xin Mã Thụy nghỉ phép rời khỏi, nói là muốn trở về trấn X. Mã Thụy lúc này đã có chút tin tưởng lời của cậu ta, cho rằng cậu ta cảm thấy không hài lòng đối với việc mình không lăng xê cậu ta, nhẹ nhàng nói lời níu giữ, nhưng bị từ chối dứt khoát, không những như thế, Hứa Hằng còn đưa ra đề nghị hủy hợp đồng. Vì cậu ta là “người của mình”, mà lúc ban đầu ký lại là hợp đồng người mới, cho nên phí hủy hợp đồng cực ít, Mã Thụy hối hận cũng vô dụng.

Trong thời gian không đến một tuần, cậu ta đã làm xong hết tất cả mọi việc, lặng lẽ rời khỏi. Ban đầu, một số fan của cậu ta còn chạy đến Y Mã Đặc làm loạn, có điệu làm loạn tới loạn lui không có tác dụng, lâu dần ngay cả những fan ngoan cố nhất cũng từ bỏ.

Cứ như vậy, vở kịch Mã Duy Càn thật giả đã hạ màn trong im lặng.

Sự ra đi của Mã Duy Càn không hề gây ra ảnh hưởng lớn lắm đối với những sự việc đang xảy ra hoặc sắp xảy ra. Ít nhất, đối với việc Mã gia, Giản gia và La gia ba nhà liên thủ không xảy ra bất cứ dao động gì.

Khác với La gia đặt cược toàn bộ gia sản, Giản Tĩnh Niên chỉ góp vào một phần vốn, mà Mã gia vẫn ở trong giai đoạn quan sát. Cho dù Mã Thụy đã tin lời của Mã Duy Càn đến 60%, nhưng Mã Nhiễm vẫn có chút băn khoăn. Mặc dù vậy, nguy cơ của La gia vẫn tạm thời được làm dịu. Nhưng nguy cơ của La gia được làm dịu cũng tức là tập đoàn TH rơi vào cục diện càng bị động hơn.

Lỗ Thụy Dương cuối cùng cũng nhịn không nổi nữa. Ông ta tìm đến người thân bí đó, nói thẳng vào vấn đề “Ngài nên ra tay rà.”

Người thân bí hỏi: “Người muốn như thế nào?”

“Hiện tại Giản Tĩnh Niên và La Định Âu đã liên thủ, cứ tiếp tục thế này, Tinh La thành và Trung tâm Văn hóa chúng ta sẽ chẳng giành được cái

nào.”

“...Tôi biết r`ă.”

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 141: Thật Giả(Hạ)

Dịch: Phong Bụi

Chuông gió treo bên cửa sổ phát ra tiếng vang liên tiếp.

Giản Tĩnh Niên đẩy cửa vào thư phòng, ngẩng đầu nhìn thấy cửa sổ mở to, không khỏi sững sốt, rõ ràng trước khi đi đã đóng chặt cửa sổ.

“Đã lâu không gặp.” Giọng nói khàn khàn ầm ầm từ phía bàn làm việc truyền đến.

Giản Tĩnh Niên thót tim. Từ lúc nào trong thư phòng lại có người? Thành ảnh có chút quen thuộc khiến ông ngăn lại xúc động muốn quay đi gọi người tới, buột miệng hỏi: “Anh là ai? Vào bằng cách nào?”

Người nọ ngẩng đầu, khuôn mặt già nua, ánh mắt sáng quắc nói: “Cửa sổ mở nên tôi vào được thôi.”

Giản Tĩnh Niên nhìn thấy dấu vết quen thuộc mơ hồ trên khuôn mặt kia, trong lòng chấn động.

Năm đó, cũng là thời tiết như vậy, gió rất lạnh, ông đóng cửa sổ thật chặt, thế nhưng khi đi WC trở về lại nhìn thấy cửa sổ mở rộng, một người ngái trước bàn làm việc đang không kiêng nể gì lật xem sách của mình.

Khi đó, hình như những lời hỏi đáp của mình và đối phương cũng là

“Anh là ai? Vào bằng cách nào?”

“Cửa sổ mở nên tôi vào được thôi.”

Khóe mắt Giản Tĩnh Niên nhất thời đã ướm ướt, nhìn năm như vậy, nhìn năm như vậy... Ông chưa bao giờ nghĩ đến có một ngày bọn họ còn có thể gặp lại nhau.

“Nói dối, tôi rõ ràng đã đóng cửa sổ lại.” Ông thì thào nói ra câu nói giống hệt như năm đó.

Đối phương vô tội nói: “Có thể là tôi nhớ lầm.”

Giản Tĩnh Niên đột nhiên bước lên phía trước, cách bàn làm việc kéo áo hắn, “Bao nhiêu năm như vậy, anh đã đi đâu? Còn nữa,” ông hoảng sợ nhìn gương mặt già hơn tuổi thực gần hai ba mươi tuổi của đối phương, run giọng hỏi, “Sao lại trở thành bộ dạng thế này?”

“Chẳng có gì.” Đối phương cầm lấy tay ông, nhẹ nhàng gõ ra, “Có quá nhiều việc phải lo nghĩ tới đi.”

Giản Tĩnh Niên nổi giận nói: “Anh lo nghĩ? Anh phải lo nghĩ cái gì? Bỏ vợ bỏ con ra đi, bao nhiêu năm như vậy không quay lại thăm được một lần!”

“Anh không phải đang chăm sóc bọn họ hay sao?”

Đối mặt với ánh mắt gần như hờ hững của đối phương, Giản Tĩnh Niên đột nhiên một câu cũng nói không nên lời. Ông lẽ ra phải biết từ lâu, lòng dạ của người này còn cứng rắn hơn so với tưởng tượng của ông. “Tôi và Mĩ Quyên lúc đầu đang tốt đẹp, là anh chen vào cướp mất cô ấy, nếu đã cướp mất vì sao không đối xử tốt với cô ấy? Anh tên khốn này!”

Đối phương nhìn ông giờ nắm đấm lên, lơ đãng cau mày, thân thể nhanh nhẹn tránh khỏi, đi đến bên cạnh bàn làm việc, “Cô ấy không phải đã trở về bên cạnh anh sao?”

Ánh mắt của Giản Tĩnh Niên lóe lóe, sự không kiên nhẫn của đối phương khiến ông bình tĩnh lại, sự kinh ngạc lúc mới gặp qua đi, phẫn nộ

lắng xuống, còn lại là nghi hoặc và đêphòng. Ông dù sao cũng lăn lộn trên thương trường nhiều năm, vẻ ngây ngô trẻ con đã hết từ lâu, suy xét sự việc tự nhiên chu toàn hơn so với năm đó. “Vì sao lại đột nhiên trở về?”

“Yên tâm, tôi không phải vì tranh giành vợ con với anh.”

“Tôi thà rằng anh là vì tranh giành vợ con với tôi! Ít nhất, như vậy anh vẫn còn giống người. Thẩm Tuyền! Thẩm Thận Nguyên dù sao là hậu nhân của Thẩm gia, là con trai ruột của anh, chẳng lẽ anh thật sự không quan tâm chút nào sao?”

Thẩm Tuyền ngẩng đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ, “Tôi chỉ sống cho bản thân mình.”

“Vậy tại sao lại sinh ra nó?”

Thẩm Tuyền trầm mặc thật lâu, mới nói: “Tôi đã từng yêu cô ấy.”

“...” Giản Tĩnh Niên dường như sắp bị giọng điệu bối rối trong khâu khí của hắn làm cho tức giận. Người trước mắt này từng được ông coi là tri kỷ, coi là huynh đệ, coi là thần tượng, cho dù bị hắn đoạt mất bạn gái của chính mình cũng chưa từng oán hận, cho dù hắn bỏ đi vài chục năm trong lòng cũng chưa từng thay đổi thần tượng tốt đẹp về hắn, thế nhưng sự xuất hiện của hắn vào lúc này lại phá nát tất cả những điều tốt đẹp kia!

Là do ký ức quá xa xôi, làm tình cảm trước kia nhạt nhòa? Hay là do người quen thuộc này đã biến thành một con quái vật vô tình xa lạ?

Giản Tĩnh Niên đấm một quyền xuống mặt bàn, “Vì sao lại trở về?” Nếu không trở về, có lẽ ông còn có thể ôm kí ức tốt đẹp lúc trước chờ đợi một người bạn tốt có lẽ vĩnh viễn sẽ không xuất hiện.

Thẩm Tuyền cũng không chú ý tới sự trấn trở của ông, hoặc là chú ý đến nhưng không quan tâm, “Tôi muốn đến công trường xây trung tâm văn hóa.”

Giản Tĩnh Niên rùng mình, “Để làm gì?”

“Xem xem.”

“Không được.” Ông trực tiếp nói ra hai chữ.

Thẩm Tuyền kinh ngạc hỏi: “Vì sao?”

Giản Tĩnh Niên hàm hồn nói: “Chỗ đó còn đang san nền, không có gì đáng xem cả.”

Thẩm Tuyền do dự một chút, thở dài nói: “Kỳ thật, tôi định ổn định cuộc sống.”

Giản Tĩnh Niên sững sốt, “Anh? Ôn định cuộc sống? Anh không phải nói anh chỉ sống vì bản thân mình sao?”

“Đúng vậy, cho nên tôi mệt mỏi, muốn ổn định cuộc sống.” Thẩm Tuyền dừng một chút, nói, “Yên tâm, Mĩ Quyên đã lấy anh, tôi sẽ không tranh giành.”

“Cái đó có liên quan gì với công trường?”

“Tôi là người thích nghiên cứu phong thuỷ, cho nên trước khi đầu tư, muốn đến đó nhìn xem phong thuỷ có đáng để đầu tư hay không.”

Giản Tĩnh Niên giật mình nói: “Anh muốn đầu tư vào trung tâm văn hóa?”

“Tôi biết nó là một trong những kế hoạch trọng điểm của chính quyền thành phố trong vài năm nay, nếu tôi đã muốn ổn định cuộc sống, đương nhiên hy vọng có cái gì đó bảo đảm tôi có thể sống yên ổn.” Thẩm Tuyền nghi hoặc nhìn về mặt chán chường của ông, “Dựa vào quan hệ của chúng ta, anh sẽ không cự tuyệt đấy chứ?”

Nói thật, với quan hệ của hai người, Giản Tĩnh Niên rất chờ mong Thẩm Tuyền sẽ lưu lại, nhưng là, thời điểm hắn xuất hiện rất quỷ dị, quỷ dị đến mức từ đáy lòng ông sinh ra cảm giác bất an. “Anh để tôi cân nhắc xem sao. Dù sao công ty không phải một mình tôi là có thể định đoạt.”

Thẩm Tuyền gật đầu nói: “Được, có đi sau trước đó để tôi đến công trường xem xem đã.”

Giản Tĩnh Niên không tiện cự tuyệt yêu cầu này lần nữa, liền gật gật đầu, “Bao giờ anh có thời gian?”

“Hiện tại.”

Diện tích của trung tâm văn hóa hơi nhỏ hơn so với Tịnh La thành, nhưng cũng là một mảnh đất lớn cực kỳ quan trọng ở khu nào nhiệt.

Giản Tĩnh Niên nhìn Thẩm Tuyền cầm la bàn đi tới đi lui trong công trường, trong lòng dâng lên một cảm giác quái dị. Cho dù từ khi gặp mặt đến bây giờ đã qua hơn một tiếng đồng hồ, ông vẫn cảm thấy như đang nằm mơ.

Người đàn ông già nua nhìn qua gần bằng tuổi cha mình này thật sự là Thẩm Tuyền?

Là Thẩm Tuyền người có khuôn mặt cực tuấn tú, một thân cơ bắp, luôn được các người đẹp ưu ái?

Mấy năm nay hắn rốt cục đi những đâu?

Trên người hắn rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Ở trên xe, Thẩm Tuyền nói một câu khiến ông rất chú ý.

“Dù sao, tôi cũng không ở lâu trên thế giới này.”

Không ở lâu là chỉ...

Tim Giản Tĩnh Niên đập nhanh hơn. Chẳng lẽ hắn sống không được bao lâu nữa?

Thẩm Tuyền đột nhiên quay đầu lại nhìn ông.

Giản Tĩnh Niên nhìn mái tóc hoa râm của hắn, trong lòng trầm xuống, những nghi kỵ lúc đầu nhất thời giảm đi bảy tám phần. Có lẽ, hắn muốn trước khi chết lưu lại một chút bảo đảm cho vợ con mình?

Thẩm Tuyền đi tới nói: “Phong thuỷ tốt.”

Giản Tĩnh Niên tinh tế đánh giá hắn, chậm rãi nói: “Chuyện anh nói, tôi sẽ cẩn thận thương lượng với những người khác.”

Việc Thẩm Tuyền là bạn cũ của Giản Tĩnh Niên khiến Lỗ Thụy Dương cảm thấy ngoài ý muốn, trong lòng nhịn không được chửi mắng nó, nếu có thể sớm lợi dụng quan hệ này, cần gì phải chờ đến lúc bọn họ bị động nhất!

Lỗ Thụy Dương hút hút xì gà.

Hai hôm nay, ngày nào hắn cũng phải lo nghĩ đủ thứ chuyện, cổ phiếu tập đoàn bị thu mua, Long Cường người phụ trách tiêu thụ hàng mất tích, Tiêu Bác ba ngày hai lần bị cảnh sát mời đến uống trà, cho dù tin tức từ cục cảnh sát truyềra nói cảnh sát còn chưa có được chứng cứ xác thực nào, nhưng vẫn khiến hắn lo sợ bất an. Trong đó đi đầu khiến hắn phẫn nộ chính là Thẩm Thận Nguyên. Cậu và La Thiếu Thành bày trò tuyệt không cao minh, nhưng lại khiến cho hắn luống cuống, nếu như không phải lúc hắn nhìn thấy Thẩm Thận Nguyên, đột nhiên nghĩ tới việc điều tra hành tung của La Thiếu Thành, cũng sẽ không phát hiện hai người bọn họ âm thầm ở cùng nhau.

Thẩm Thận Nguyên... La Thiếu Thành...

Lỗ Thụy Dương nheo mắt lại. Lúc trước hắn tung tin muốn ký hợp đồng với Thẩm Thận Nguyên chỉ là vì muốn tạo áp lực cho Giản Tĩnh Niên, để các công ty môi giới khác tránh xa Thẩm Thận Nguyên, cũng không nghĩ sẽ ký được, dù sao, lúc ấy hắn đã biết quan hệ giữa La Thiếu Thành và Thẩm Thận Nguyên không tầm thường, có La Thiếu Thành và Giản

Tĩnh Niên, trừ phi Thẩm Thận Nguyên đài óc có vấn đề mới chui vào hang hổ.

Nhưng sự thật chứng minh, thế giới này thật sự có chuyện đài óc có vấn đề chui vào hang hổ.

Căn cứ nguyên tắc không lợi dụng cung phí, hắn bảo Củng Văn Hiểu ký hợp đồng với Thẩm Thận Nguyên để kiêm chế La Thiếu Thành và Giản Tĩnh Niên, sau đó La Thiếu Thành và Thẩm Thận Nguyên trở mặt, Thẩm Thận Nguyên và Giản Tĩnh Niên trở mặt, càng khiến hắn động tâm tư muốn đem Thẩm Thận Nguyên hoàn toàn lôi kéo về phía mình. Thế nhưng không ngờ rằng, hắn lại bị chơi xỏ.

Ngón tay Lỗ Thụy Dương run lên, khói bụi từ xì gà rơi vào trong gạt tàn.

Nếu Thẩm Thận Nguyên muốn vào hang hổ, hắn sẽ để cậu nhìn xem hang hổ rốt cuộc hiểm ác đến cỡ nào!

Hắn đem xì gà để vào trong gạt tàn, lấy ra một cái điện thoại mới từ trong ngăn kéo, ngón tay nhanh chóng gửi tin nhắn.

Trên hành lang trước cửa thư phòng, ở một nơi hắn nhìn không thấy, Hắc Bạch Vô Thường sắc mặt cực kém thúc giục một quỷ sai đang lẩn chà lẩn chán, “Sao vẫn chưa câu người này vè?”

Quỷ sai nói: “Hôm nay ăn phải thứ gì đó không sạch, buôn tiêu chảy.”

Bạch Vô Thường khóe miệng co rút, “Buôn tiêu chảy? Người nghĩ rằng người vẫn là người sao?”

Hắc Vô Thường tính tình nóng nảy, nhịn không được vươn tay ra đẩy quỷ sai.

Con trâu lớn vốn đang im lặng đứng ở bên người quỷ sai đột nhiên khẽ gầm một tiếng.

Cả người Hắc Vô Thường giống như bị ấn nút tạm ngừng, chững lại ngay tại chỗ.

“Người làm sao vậy?” Bạch Vô Thường nghi hoặc nhìn hắn.

Hắc Vô Thường giật giật cánh tay, phát hiện có thể cử động, vội vàng rút tay về, sợ hãi, nghi ngờ nhìn con trâu, nhấc chân bước vào bên trong, “Bỏ đi! Chúng ta tự mình động thủ!”

Bạch Vô Thường thấy hắn xông vào thư phòng, vội vàng theo vào.

Phía sau hắn, quỷ sai lười biếng đột nhiên đứng thẳng thân thể, nâng tay nhẹ nhàng mà vuốt đàu trâu, thì thào lẩm bẩm: “Cư nhiên lại đem Mảnh vụn Thiên hỏa phong ấn trong thân thể. Định làm gì thế?”

Con trâu khinh thường dùng mũi hù một tiếng.

Quỷ sai cười nói: “Cũng đúng, không liên quan đến chúng ta. Chúng ta vênhà thôi, ta tìm cỏ cho người ăn.”

Con trâu quay đàu, hiển nhiên cực kỳ không muốn.

“Giờ chơi à, ăn KFC đi, nghe nói thứ này đại bổ...”

“...”

Lúc bọn họ đang đùa giỡn, trong thư phòng phát ra tiếng kêu bén nhọn.

Bất quá tiếng kêu này không phải do Hắc Bạch Vô Thường phát ra, cũng không phải do Lỗ Thụy Dương phát ra, mà là một con hạc giấy Lỗ Thụy Dương giấu ở trong túi phát ra.

Hắc Vô Thường câu lấy hòn phách của Lỗ Thụy Dương, nhẹ nhàng kéo hắn ra khỏi thân thể.

Cho dù Lỗ Thụy Dương là người đã từng trải qua đủ loại mưa gió như vậy cũng bị dọa đến sắc mặt trắng bệch. Hắn đã từng được Thẩm Tuyễn

trợ giúp tránh được sự đuối bắt của địa phủ, Thẩm Tuyễn đã nói rất rõ ràng cho hắn rằng nếu hắn bị bắt lại thì kết cục là gì.

Bạch Vô Thường cầm lấy con hạc giấy trong túi áo Lỗ Thụy Dương, dùng minh hỏa đốt thành tro.

“Phía sau hắn quả nhiên có cao thủ đạo thuật trợ giúp đào thoát khỏi sự đuối bắt của địa phủ.” Ánh mắt Hắc Vô Thường lóe lên, hết sức bất mãn với gã cao thủ đạo thuật này.

Bạch Vô Thường nói: “Đừng kiểm thêm phiền toái.”

Bọn họ đi ra cửa, đang định bước đi, kim hỏa trên cửa lóe lên, đánh vào trên người Lỗ Thụy Dương, nhưng lại đem hòn phách của hắn đánh trở lại thân thể.

“Đáng chết!” Hắc Vô Thường giận dữ, đang định động thủ một lần nữa, lại thấy Bạch Vô Thường biến sắc, “Người kia đến rồi, hôm nay không nên động thủ.”

“Ngươi sợ hắn?”

Bạch Vô Thường nhíu mày nói: “Không phải là chuyện sợ hay không, mà là theo điều lệ chế độ mới của địa phủ, không thể trực tiếp xung đột với phàm nhân. Quy định mới vừa ban hành, đang là thời điểm kiểm tra nghiêm ngặt nhất, ngươi cũng không muốn bị phạt bỗng lộc một tháng, ngày ngày hít hương rẻ tiền đây chứ?”

Hắc Vô Thường không cam lòng, theo hắn rời đi.

—————

Lỗ Thụy Dương đột nhiên từ trên giường nhảy lên, phản ứng đầu tiên là véo vào đùi mình. Đau đớn từ đùi truyềん đến khiến hắn ý thức được bản thân còn sống, hơi hơi an tâm. Chẳng lẽ là nằm mơ? Thế nhưng việc bị Hắc Bạch Vô Thường câu hồn rất thật, thật đến mức hắn dường như có thể hồn tưởng lại từng chi tiết.

Hắn xuống giường, đi chân trần chạy vào thư phòng.

Trong gạt tàn lớn trên bàn có một mẩu xì gà, mà bên cạnh nó là một nắm tro tàn.

“Ông đang nhìn gì vậy?” Giọng nói già nua vang lên sau lưng hắn.

Lỗ Thụy Dương đột nhiên xoay người, kích động nắm lấy bả vai người kia, “Hắc Bạch Vô Thường tìm lên đây ră!”

Thẩm Tuyền lạnh đạm giãy ra khỏi tay hắn, nói: “Sớm muộn gì cũng đến.”

“Hiện tại phải làm thế nào?” Lỗ Thụy Dương rất nhanh tinh táo lại.

Thẩm Tuyền nói: “Tìm được đường đi tới phía ngoài ba mươi ba tầng trời, liền có thể thoát ly sinh tử, thoát ly luân hă.”

Lỗ Thụy Dương nói: “Thế nhưng đường đi tới phía ngoài ba mươi ba tầng trời vẫn đang nằm trong tay Giản Tĩnh Niên và La gia. Cho dù hiện tại thu hă được, cũng mất một khoảng thời gian bố trí.”

Thẩm Tuyền nói: “Tôi sẽ nghĩ cách.”

“Vậy là tốt ră.” Lỗ Thụy Dương cười cười, trong lòng có chút nghi ngờ. Cho dù hắn có bao nhiêu tiền cũng có bao nhiêu thế lực, trước mấy chuyện thán thán quỷ quỷ này đều không hề có tác dụng. Nếu Thẩm Tuyền muốn giở trò, có khả năng đến khi hắn lừa vẫn chưa phát hiện ra. Để an toàn, hắn nên tìm thêm lực lượng dự bị. Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng trên mặt hắn vẫn không để lộ bất cứ điều gì.

“Ông đây nhanh tốc độ lên, tốt nhất khiến cho La gia và Giản Tĩnh Niên trong khoảng thời gian này đều không có tâm tình chú ý đến Tinh La thành và trung tâm văn hóa.”

Lỗ Thụy Dương nói: “Yên tâm, tôi biết nhược điểm của bọn họ.”

“Vậy là tốt ră.”

“Nếu mấy ngày này Hắc Bạch Vô Thường lại đến thì sao?”

“Tôi sẽ canh ở đây, ông hạn chế hết mức, đừng đi ra ngoài.”

“Thế nhưng tôi phải làm việc...”

“Di động, điện thoại, máy tính, fax...” Thẩm Tuy
-nìn hắn một cái,
“Ông hắn được coi là người hoạt động trí óc nhỉ?”

“...” Lỗ Thụy Dương nói, “Đúng, văn phòng ngày ngày đ
-ài là người khác quét tước.”

“Vậy ông chẳng có việc gì.”

“...” Tại sao nghe xong lời này cảm thấy t
-âm quan trọng của hắn còn không bằng nhân viên vệ sinh quét tước văn phòng chứ?

Mấy hôm nay Thẩm Thận Nguyên quay phim quay đến sấp nhập ma, thời gian nghỉ ngơi mỗi ngày từ hơn mười sáu tiếng giảm h
-ắn xuống còn sáu tiếng, đây là tính cả lộ trình đi đi v
-ề v
-ề mỗi ngày.

Từ Húc nhìn cậu cuộn người trên ghế ngủ say sưa đ
-ài không dành lòng đánh thức cậu.

Mãi đến khi cửa xe được mở ra, dây an toàn được tháo, Thẩm Thận Nguyên mới mơ mơ màng màng tỉnh lại, “Nơi này là...”

“Ngủ đi.” La Thiếu Th
-an cúi người ôm cậu ra.

Thẩm Thận Nguyên lập tức tỉnh táo, “La Thiếu? Anh tới nhà em làm gì?”

“Là tới nhà anh.” La Thiếu Th
-an sửa lời cậu.

Thẩm Thận Nguyên lúc này mới phát hiện bọn họ đang đi v
-ề phía đại sảnh trong căn hộ của La Thiếu, “Mau buông em xuống.” Cậu xấu hổ nhìn

bảo vệ ngã trong đại sảnh.

La Thiếu Thàn mặt không chút thay đổi đi tới trước mặt bảo vệ gật đầu một cái nói: “Cậu ấy nhảy dây bị sai chân.”

Bảo vệ hiểu gật gật đầu.

“...” Thẩm Thận Nguyên nói, “Trên đời có bao nhiêu thứ có thể nhảy, vì sao lại bảo em nhảy dây?” Một thằng con trai lớn dùng nhảy dây bị sai chân nghe xong thật sự có chút ẻo lả.

“Bởi vì nhảy lầu, nhảy sông, nhảy vực đều quá nghiêm trọng.”

“Cũng có thể là nhảy cao.”

“Là sau dùng.”

“...”

La Thiếu Thàn đi vào thang máy, thả cậu xuống.

Thẩm Thận Nguyên làm vận động giãn gân cốt trong thang máy.

“Thân thể không thoái mái sao?”

“Vận động trước, tránh cho ch襍c nǔa vận động quá kịch liệt, tổn thương giả lại thành tổn thương thật.” Thẩm Thận Nguyên nhìn anh, ánh mắt rõ ràng đang nói: tới nhà anh sẽ xảy ra chuyện gì, em hiểu.

La Thiếu Thàn: “...”

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 142: Ra Tay (Thượng)

Dịch: Phong Bụi

Thời gian sáu tiếng là vô cùng quý giá.

Thẩm Thận Nguyên vừa đợi La Thiếu Thần mở cửa ra, liền xông vào vừa cởi quần áo vừa nói: “Em đi mở nước tắm rửa, anh nhanh lên vào...” Lời mời còn chưa nói xong đã bị một thanh niên đột nhiên từ trong thư phòng đi ra cắt ngang.

Thanh niên cười cười nói: “Tôi mua bốn phán ăn khuya. Ăn xong rã tắm.”

“Hơ... Không vội.” Thẩm Thận Nguyên ngây người quay đài.

La Thiếu Thần vô tội nhún vai nói: “Anh chưa nói gì.”

Thẩm Thận Nguyên: “...” Chính là hỏi anh vì sao chưa nói cái gì!

Anh cởi áo khoác, đẩy cửa thư phòng, người thanh niên vừa rã tắm bên cạnh một người trung niên. Người trung niên một chân bọc trong thạch cao, trong tay còn có một cái quải trưng, bộ dáng hành động không tiện. Cậu nhận ra thanh niên chính là cao nhân đã giúp cậu kiểm tra thân thể, trong lòng vui mừng, “Có đủ ăn không, không đủ tôi gọi thêm đố ăn!”

Người trung niên vừa ăn mì, vừa gật đài: “Vây cá bào ngư, mau mau mau!”

Thẩm Thận Nguyên sững sốt, lấy ra di động định gọi đố ăn theo bản năng, di động đã bị La Thiếu Thần đoạt mất. La Thiếu Thần nói: “Đợi đến tiệc mừng công rã hãy ăn.”

Thanh niên thấy người trung niên bất mãn bĩu môi, cười nói: “Vị này chính là sếp của tôi, Tư Mã Thanh Khổ.”

Có chút quen tai. Thẩm Thận Nguyên nhìn thanh niên, nói: “Hơ, kỳ thật tôi còn không biết xưng hô anh thế nào.”

Thanh niên nói: “Khâu Cảnh Vân. Cùng họ với lệnh đường.”

Thẩm Thận Nguyên ngạc nhiên nói: “Ôa, ngay cả mẹ tôi họ gì anh cũng tính ra được?”

Thanh niên nghẹn lời.

Tư Mã Thanh Khổ vỗ đùi, “Ngốc như vậy, có tiền đorre ta rất vừa mắt người, có muốn làm đorre tôn của ta không?”

“Lệnh đorre là?”

“A Bảo.”

Thẩm Thận Nguyên rốt cục nhớ ra tên này vì sao lại quen tai, “Chân ngài vẫn chưa khỏi?”

Trên mặt Tư Mã Thanh Khổ hiện lên một chút mỉm cười tự nhiên, “Khu khu, ta chỉ là không muốn lãng phí bảo hiểm y tế.”

Vì không lãng phí bảo hiểm y tế nên cố tình ngã gãy chân? Thẩm Thận Nguyên cảm thấy, thế giới của cao nhân quả nhiên không phải người như cậu có thể hiểu được, việc ki ể u như bái nhập môn hạ tốt nhất là thôi bỏ đi.

La Thiếu Thàn lấy khăn mặt ấm từ phòng tắm đưa cho Thẩm Thận Nguyên lau mặt, “Thông Thàn phái vẫn không có tin tức sao?”

Tư Mã Thanh Khổ nói: “Thông Thàn phái có một môn quy rất kỳ quái, khi chưởng môn nhân vào ngày kế thừa vị trí chưởng môn phải đổi tên của mình thành Thông Thàn, Thông Thông Thông Thàn, ý là cùng tần vong với Thông Thàn phái.”

La Thiếu Thàn và Thẩm Thận Nguyên tuy rằng không biết dụng ý của ông ta khi nói những lời này, nhưng tin tưởng lúc này ông ta sẽ không nói lời vô nghĩa.

Tư Mã Thanh Khổ đày vẻ thản bí hỏi: “Các ngươi có biết Đỗ Thàn Thông họ gì kh ông?”

La Thiếu Thàn, Thẩm Thận Nguyên: “...”

Khâu Cảnh Vân mặt không đổi sắc ăn mì.

Tư Mã Thanh Khổ vỗ tay ghê, cười ha ha nói: “Hắn họ Đỗ! Đỗ tuyệt thản thông (ngăn chặn Thàn Thông), ha ha ha ha...”

La Thiếu Thàn, Thẩm Thận Nguyên: “...”

Tư Mã Thanh Khổ một mình cười thẩy nhảm chán, tự giác dừng lại nói: ”Ý ta muốn nói là đến nay hắn không có tin tức gì có thể có liên quan đến tên của hắn. Bởi vì bị ngăn chặn, ha ha ha ha...”

Thẩm Thận Nguyên nói: “A Bảo đại nhân cũng không có tin tức sao?”

Vẻ tươi cười của Tư Mã Thanh Khổ cứng lại, “Vẫn đang mất tích.”

Khâu Cảnh Vân thấy Thẩm Thận Nguyên không hiểu, giải thích nói: “Sự bá vã n luô n cho rằng cậu ấy bỏ trốn cùng với bạn trai.”

Thẩm Thận Nguyên theo bản năng nắm lấy tay La Thiếu Thàn, “Ngài phản đối anh ấy và bạn trai mình ở bên nhau sao?” Cậu và La Thiếu hiện tại bị chuyện của Lỗ Thụy Dương khiến cho không thể phân thân, không có thời gian và sức lực đi suy tính tương lai của hai người, một khi chuyện của Lỗ Thụy Dương được giải quyết, bọn họ sẽ phải đối mặt với những vấn đề hết sức thực tế, ví dụ như thái độ của La gia đối với bọn họ. La gia không giống như Giản Tĩnh Niên, Khâu Mĩ Quyên, bọn họ cùng La Thiếu Thàn có huyết thống hết sức gần gũi và liên hệ mật thiết, không chỉ như vậy, khi cậu trở thành La Lâm Lâm, cũng đã nảy sinh cảm tình đặc biệt với

La gia. Tưởng tượng đến thái độ và thủ đoạn bọn họ sẽ áp dụng, cả người Thẩm Thận Nguyên liền run lên.

La Thiếu Thần cảm giác được thân thể cậu run rẩy, không khỏi nắm chặt tay cậu.

Tư Mã Thanh Khổ cười khổ nói: “Ta phản đối á? Nó tìm một người tuổi lớn hơn ta bối phận cao hơn ta, ta phản đối thế nào được?” Nói không chừng hôm nay ông ta phản đối, ngày mai liền nhận được thư sa thải bảo ông ta cũng đừng ngã cái ghế chưởng môn này nữa.

“Anh ấy tìm một ông già?” Thẩm Thận Nguyên cảm thấy tiếc hận sâu sắc. Ảnh tượng của cậu về A Bảo vô cùng tốt, thành tâm hy vọng anh ấy tìm được một người tuổi không chênh lệch nhau có thể cùng minh sống đến bạc đầu.

“Cũng không phải,” Tư Mã Thanh Khổ rốt ráo nhăn mặt, “Tình huống rất phức tạp, nhưng không hoàn toàn là ông già.”

Trong đầu Thẩm Thận Nguyên hiện lên hình ảnh một người đàn ông trung niên tóc hoa râm.

Khâu Cảnh Vân ăn xong mì, tiếp chuyện nói: “Chúng tôi Ngự Quỷ phái và Thông Thần phái vốn là truyền thừa cùng một dòng, bởi vì rất nghiêm nhẫn, rất ít lui tới. Tuy rằng lần này chúng tôi chủ động liên hệ, nhưng bọn họ đến giờ vẫn chưa trả lời.”

Ánh mắt Thẩm Thận Nguyên sáng lên hỏi: “Thông Thần phái có thể thông thần đúng không?”

Tư Mã Thanh Khổ nghiêm túc gật đầu, “Bọn họ từ khi bắt đầu nhập môn thuyết phục chính mình một ngày nào đó có thể thông thần, lâu ngày cũng liền tin.”

Thẩm Thận Nguyên: “...”

Khâu Cảnh Vân nói: “Cát Phụng và Thẩm Tuyền đều là người của Thông Thành phái, dựa vào cái kiểu bao che khuyết điểm của Thông Thành phái từ trước đến nay, hẳn là sẽ không cho phép chúng ta nhúng tay, không trả đũa cũng là điều trong dự kiến.”

“Đợi đã,” mặt Thẩm Thận Nguyên hơi hơi đỏ lên, “Anh vừa nói Cát Phụng với ai?”

Khâu Cảnh Vân cùng La Thiếu Thành nhìn nhau một cái, nói: “Thẩm Tuyền.”

“Thẩm nào Tuyền nào?”

“Cùng họ với em, toàn trong toàn bộ.” La Thiếu Thành giành trả lời trước khi Khâu Cảnh Vân lên tiếng. (Toàn và Tuyền đồng âm, chữ viết khác nhau)

Thẩm Thận Nguyên nhẹ nhàng thở ra, lại có chút bán tín bán nghi, quay đầu hỏi anh, “Sao anh lại biết?”

“Cát Phụng nói.”

Khâu Cảnh Vân cũng không đi sâu thăm dò Thẩm Tuyền là hai chữ nào, nghe La Thiếu Thành nói như vậy, liền gật đầu theo.

Lúc này Thẩm Thận Nguyên mới hoàn toàn yên tâm.

Khâu Cảnh Vân thấy sắc mặt cậu không giấu nổi nét mệt mỏi, cũng không lãng phí thời gian nói chuyện tào lao, từ trong túi lấy ra một tấm bùa vàng, dán lên trán Thẩm Thận Nguyên, đầu ngón tay tụ lửa, đốt bùa vàng.

Thẩm Thận Nguyên nhìn ngọn lửa bùng lên trên chóp mũi mình, sợ tới mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Khâu Cảnh Vân lấy ra bùa định thân để cậu ngã yên, “Yên tâm, sẽ không làm bỗng cậu.”

La Thiếu Thàn bởi vì từng có một lần kinh nghiệm, cho nên rất bình thản.

Thẩm Thận Nguyên nhìn bùa vàng đốt xong, chính mình quả nhiên không cảm thấy bỗng, lúc này mới thả lỏng thân thể, “Đây là cái gì?”

“Bùa hộ mệnh. Có thể giúp cậu chắn một lần công kích.”

“Chỉ có thể chắn một lần?”

Khâu Cảnh Vân nói: “Một khi bùa hộ mệnh mất đi hiệu lực, tôi sẽ lập tức cảm ứng được.”

La Thiếu Thàn nói: “Tất cả các loại công kích?”

Khâu Cảnh Vân gật đầu nói: “Đao, súng, thuật pháp đều có hiệu lực, nhưng là chỉ có thể liên tục ba ngày, cho nên cách ba ngày phải đổi một lần.”

Tư Mã Thanh Khổ thấy La Thiếu Thàn nhíu mày, vỗ ngực nói: “Yên tâm, ta hiểu rất rõ mấy thứ kỹ xảo của Thông Thàn phái, ta cũng biết Thẩm Tuyền, lìền là một gã khốn thích thu thập mấy thứ linh ta linh tinh. Chỉ cần tìm được hắn là ta có thể thu phục được hắn.”

La Thiếu Thàn nói: “Chẳng may Thông Thàn phái truy cứu...”

Tư Mã Thanh Khổ tạo dáng một tay chống trời, “Ta đến đỡ!”

“Vậy kính nhờ Tư Mã tiên sinh.”

“Đừng gọi ta tiên sinh, xa lạ quá, gọi ta Tư Mã đại sư.”

Bàn chuyện xong, Tư Mã Thanh Khổ và Khâu Cảnh Vân nhìn nhau không còn sớm, cũng đứng dậy cáo từ.

Tư Mã Thanh Khổ tuy rằng còn bọc thạch cao, nhưng hai chân đi rất nhanh chóng, Khâu Cảnh Vân còn đang nói lời từ biệt với La Thiếu Thàn, Tư Mã Thanh Khổ đã mang theo quải trương đi vào thang máy.

Thẩm Thận Nguyên kinh ngạc nói: “Chân của hắn...”

Khâu Cảnh Vân nói: “Tạo hình.”

“...”

Tiễn bước Tư Mã Thanh Khổ và Khâu Cảnh Vân, Thẩm Thận Nguyên trở lại thư phòng ăn bữa ăn khuya.

La Thiếu Thàn giúp cậu mát xa bả vai, “Anh đi mở nước tắm rửa nhé?”

“Vâng.” Thẩm Thận Nguyên gật đầu.

La Thiếu Thàn xoay người vào phòng tắm mở nước, chuẩn bị áo ngủ. Thẩm Thận Nguyên đã lâu không tới, bàn chải đánh răng đâu phải thay mới một lần nữa. Chờ anh chuẩn bị xong toàn bộ đi ra, liền nhìn thấy Thẩm Thận Nguyên ăn xong bữa ăn khuya, đang tựa vào sofa say sưa.

La Thiếu Thàn ôm cậu đặt lên giường trong phòng ngủ, đi ra phòng khách gọi điện thoại cho Trương Tri.

“Khi Kì ầu Dĩ Hàng quay phim quá mệt mỏi, cậu sẽ làm gì?”

“Nấu cơm rửa bát giặt quần áo, rửa mặt cởi quần áo mặc quần áo, còn có... hỗ trợ làm mặt nạ ban đêm.”

Gác điện thoại, La Thiếu Thàn lại gọi cho Lang Nam, “Ngày mai mua mấy hộp mặt nạ ban đêm vè”

“Nhân hiệu nào?”

“... Chọn loại không tiết kiệm.”

Ngày hôm sau, Lang Nam mua mặt nạ, đơn giản tổng kết như sau.

Hàng A túm lấy anh ta liều mạng tuyên truyền, “Công hiệu của mặt nạ này nghịch thiên như vậy như vậy, đổi trắng thay đen vật đổi sao dời là

chuyện nhỏ, hiện tại đang chiết khấu 30%, rất có lời vân vân.”

Lang Nam lắc đầu nói: “BOSS nhà tôi không thích chiết khấu.”

Hàng A nói: “Cũng có thể tham dự hoạt động mua một ngàn tặng ba trăm, có lời như thế như thế.”

Lang Nam chạy lấy người, “BOSS nhà tôi ghét nhất có lời.”

Anh ta đi vào cửa hàng của hàng B. Hàng B nói: “Đây là loại mặt nạ mới nhất, mọi thứ giống hệt loại cũ, nhưng thay đổi bao bì, cho nên giá đắt gấp đôi.”

Lang Nam gật đầu, “Như thế rất tốt.”

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 143: Ra Tay (Trung)

Dịch: Phong Bụi

Trời mùa đông giá rét, ngay cả ánh mặt trời giữa trưa đìu mang theo vài phèn hơi lạnh.

Đồ Lạc Văn vùi đìu xem tài liệu, vừa quay bút vừa trầm tư. Long Cường đãng ý ra tòa làm chứng chống lại Tiêu Bác, trong tay anh đã có được một quân bài không thể, đáng tiếc Tiêu Bác còn đang ngoan cố chống cự. Hiện tại anh đang cân nhắc xem nên đánh hạ Tiêu Bác trước, chém mất phụ tá đắc lực của Lỗ Thụy Dương, hay là chờ thêm, đợi trong tay có một quân bài có thể trực tiếp lấy mạng Lỗ Thụy Dương rồi mới ngả bài.

“Sếp,” Tiểu Đổng vội vã chạy vào, “Không thấy Tiêu Bác!”

Đồ Lạc Văn trong lòng rùng mình, “Không phải bảo cậu theo dõi cẩn thận sao? Sao lại không thấy?”

Tiểu Đổng nói: “Tôi chỉ là đi WC một lúc...”

“A Xung đâu?”

“Cậu ấy đi mua cơm hộp.”

“Cậu không thể nhịn một chút sao?” Đồ Lạc Văn cầm lấy chìa khóa xe liền đi ra ngoài.

Tiểu Đổng mặt dày vẻ áy náy đi theo sau. Bởi vì Long Cường bằng lòng làm chứng chống lại Tiêu Bác, án tử có được tiến triển, cấp trên mới phái Tiểu Đổng qua đây trợ giúp Đồ Lạc Văn, ai ngờ cậu vừa tới liền làm hỏng việc.

“Sếp, anh yên tâm, vợ con Tiêu Bác còn ở đây, khẳng định không chạy thoát.”

Đỗ Lạc Văn tức giận nhìn cậu một cái nói: “Thì sao? Cậu định ở trên TV đăng tin uy hiếp hắn, không quay lại liền cắt ngón tay vợ hắn sao?”

Tiểu Đồng thấy sắc mặt anh ta không tốt, rút cổ, chẳng dám nói gì nữa.

Đỗ Lạc Văn mở cửa xe, vừa định lên xe, chợt nghe đồng nghiệp ở phía sau hô lên: “Lạc Văn, anh đợi chút! Cục trưởng có việc tìm anh.”

Đỗ Lạc Văn phát ngán gã cục trưởng này, không chút nghĩ ngợi liền lên xe, “Hiện tại không rảnh!”

“Cục trưởng nói muốn chuyển giao nhân chứng cho viện kiểm sát, truy nã Tiêu Bác!”

Tay Đỗ Lạc Văn đang vặn chìa khóa lập tức ngừng lại, mở cửa xe nói: “Anh nói gì?”

“Cục trưởng nói muốn bắt Tiêu Bác.”

“Gấp cái gì? Việc mới làm được một nửa!” Đỗ Lạc Văn đãm xuống tay lái, rút chìa khóa ném cho Tiểu Đồng, “Cậu để hắn chạy mất thì cậu phụ trách tìm hắn vaea” Nói xong, anh xuống xe chạy tới văn phòng cục trưởng.

Cục trưởng hình như biết anh sẽ đến, nhìn anh thở hổn hển tiến vào, đưa chén trà cho anh, “Nào nghỉ ngơi một chút.”

Đỗ Lạc Văn nhận lấy trà nặng nề mà đặt lên mặt bàn.

Cục trưởng nhìn nước trà sánh ra ngoài, nhíu mày, “Người trẻ tuổi...”

“Cục trưởng! Vụ án này còn chưa rõ ràng, sao lại giao cho viện kiểm sát?”

“Tôi đã xem báo cáo tiến độ của cậu, thừa sức tố cáo Tiêu Bác.”

“Nhưng phía sau hắn còn có Lỗ Thụy Dương!”

“Tôi biết, tôi biết, cậu đừng vội.” Cục trưởng ha hả cười nói, “Tiêu Bác là thân tín của Lỗ Thụy Dương, cậu lật đổ được Tiêu Bác, Lỗ Thụy Dương chẳng phải cũng sẽ bị lật đổ sao?”

Đỗ Lạc Văn nói: “Nếu Tiêu Bác không chịu khai thì sao?”

Cục trưởng nói: “Vậy có thể là một mình hắn làm, không liên quan đến Lỗ Thụy Dương. Chúng ta là cơ quan chấp pháp, hết thảy phải làm việc theo pháp luật, làm việc theo chứng cứ, không thể bao sao hay vậy, cũng không thể tưởng tượng không thôi. Trước mắt toàn bộ chứng cứ đều chống lại Tiêu Bác, không liên quan gì đến Lỗ Thụy Dương.”

Sắc mặt Đỗ Lạc Văn thay đổi, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm gã béo dung mạo tầm thường trước mặt.

“Tiểu Đỗ à,” cục trưởng coi như không thấy tiếp tục ha hả cười nói, “Tôi thấy trước hết như vậy đi. Cậu có việc cứ đi làm trước đi.”

“Cục trưởng.” Đỗ Lạc Văn chậm rãi nói, “Từ trước tôi đã sớm hoài nghi. Trong đội ngũ của chúng ta, có người của đối phương.”

Cục trưởng thu lại vẻ tươi cười, “Cậu nói lời này là có ý gì?”

“Việc chúng ta khám nhà Mã Ngọc vốn hắn là được giữ bí mật, nhưng trước đó hắn đã biết.”

“Cậu đang hoài nghi ai?”

Hai tay Đỗ Lạc Văn vỗ lên bàn, thân thể ngả về phía trước, giọng nói lạnh lùng nói: “Ai ngăn cản tôi tiếp tục điều tra, tôi liền hoài nghi người đó!”

Cục trưởng sầm mặt nói: “Tôi không ngăn cản cậu tiếp tục điều tra! Cậu nếu thật sự có thể điều tra ra Lỗ Thụy Dương thì cứ điều tra, nhưng việc Tiêu Bác buôn lậu thuốc phiện là chuyện không thể thay đổi, chuyển

giao cho viện kiểm sát là việc phải làm! Trong cục không có nỗi thời gian tiễn tài và nhân lực đi nuôi một nhân chứng như vậy!”

Đỗ Lạc Văn nói: “Anh hiện tại tố cáo Tiêu Bác, chính là bảo hồn làm người chịu tội thay, gánh lấy toàn bộ tội danh cho Lỗ Thụy Dương!”

“Vậy cũng phải được Tiêu Bác đồng ý, cậu coi hồn là đồng gốc à?”

“Tôi tiếp xúc với hồn lâu như vậy, hồn đồng cõi nào còn cần anh nói cho tôi biết sao? Hồn chính là thà chết trung thành với Lỗ Thụy Dương, anh tin hay không, hồn thực sự sẽ nhận tội thay Lỗ Thụy Dương.”

“Vậy cũng hết cách, cơ quan chấp pháp là dựa vào bằng chứng rõ ràng, không phải dựa vào suy đoán của cậu! Đây không phải là tiểu thuyết.” Cục trưởng nâng tay nhìn nhìn đồng hồ, “Tôi phải đi họp, cậu đi ra ngoài đi.”

Đỗ Lạc Văn lập tức giữ chặt lấy cục trưởng đang định đi ra ngoài, “Cho tôi thêm một tháng, chỉ cần một tháng.”

Cục trưởng dừng bước “Ba ngày, chỉ ba ngày, cậu xem rã làm.”

Ba ngày có thể làm gì? Nghỉ kết hôn còn được mười lăm ngày!

Đỗ Lạc Văn khó chịu đấm xuống bàn làm việc của cục trưởng.

“Nếu bàn làm việc của tôi bị đấm hỏng, cậu liền ngày ngày qua đây nắm sấp xuống làm cái bàn cho tôi.” Cục trưởng nửa đường quay trở lại cảnh cáo anh ta.

Đỗ Lạc Văn: “...”

Lại là vừa sáng sớm liền đi quay phim.

Thẩm Thận Nguyên còn có thể tranh thủ lúc Từ Húc lái xe ngủ một lát, Từ Húc không thể không mở to mắt nhìn đường, cũng may khi tới nơi, anh

có thể ngủ một giấc. Nhưng mà làm người đại diện quả thật vất vả, nhất là làm người đại diện của nghệ sĩ nổi tiếng.

Anh hút hết điếu thuốc này sang điếu thuốc khác để nâng cao tinh thần.

Xe đi vào đường núi, chung quanh gần như không có xe cộ gì, nhưng đường núi gấp khúc càng khiến cho người ta không thể không đề phòng. Sau khi đi hết đoạn đường khúc khuỷu, đường đi rõt cuộc trở nên bằng phẳng, đột nhiên, một chiếc xe tải lớn ngay mặt đi tới, bá đạo chạy ở giữa đường. Từ Húc cho dù né sang phải hay sang trái đều sẽ đâm trực diện.

“Đáng chết!” Từ Húc đột nhiên xoay ngược tay lái, trước khi hai xe va chạm liền quay đầu, tăng tốc quay lại hướng đường cũ.

Tình cảnh này đối Thẩm Thận Nguyên mà nói tuyệt không xa lạ. Khi cậu còn là La Lâm Lâm, đã cùng La Thiếu Thần trải qua cảnh truy đuổi như vậy.

Chỉ nghe “Pằng pằng pằng” ba tiếng súng liên tiếp vang lên, kính thuỷ tinh sau xe nứt ra thành hình mạng nhện.

Từ Húc móc súng lục ra, “Nầm sấp xuống, gọi điện thoại báo cho Lạc Văn.”

Không cần anh nói, Thẩm Thận Nguyên đã nhanh chóng bấm số điện thoại.

Cuộc gọi được nhận rất mau, hai bên còn chưa nói gì, “Pằng pằng pằng” ba tiếng súng vang đã trả lời hết thảy.

Vừa cãi nhau với cục trưởng xong, Đỗ Lạc Văn còn đang tức giận bất bình, nghe thấy tiếng súng liền kinh ngạc, “Các cậu đang ở đâu? Có bao nhiêu người?”

Thẩm Thận Nguyên nhanh chóng hé tên địa điểm, sau đó hỏi Từ Húc: “Bao nhiêu người?”

“Ít nhất năm sáu người.”

Đỗ Lạc Văn quát: “Bảo vệ bản thân cho tốt! Cố hết sức chờ chúng tôi đến!”

Tuy rằng không phải là nói chuyện qua video, nhưng Thẩm Thận Nguyên cảm giác được khi Đỗ Lạc Văn nói chuyện, chân đã chạy đi như bay.

“Gọi thêm một cuộc cho La Thiếu...” Thẩm Thận Nguyên mới vừa tìm được dây số, liền cảm thấy thân xe lắc một cái thật mạnh, cả người thiếu chút nữa bị quăng ra ngoài.

Tù Húc tránh được một chiếc xe, còn chưa kịp thở phào, đã bị hai chiếc xe chạy thẳng đến trước mặt kẹp lấy. Trước có sói sau có hổ, bên trái là núi bên phải là vực, tình thế hiểm trở, chỉ mành treo chuông.

Tù Húc cắn răng, xe dùng sức đâm thẳng vào chiếc xe đối diện.

May mắn chiếc xe kia là xe cỡ nhỏ, nếu là xe tải, anh ngay cả điêu kiệt để đâm xe cũng không có.

Dù sao cũng là xe bảo mẫu, kích cỡ chiếm ưu thế hơn so với xe cỡ nhỏ, đối phương bị đâm lui về phía sau.

Tù Húc ngẩng đầu lên nhìn thấy lái xe của chiếc xe đối diện lẩy súng lục ra, nhưng không đợi hắn động thủ, Tù Húc pàng pàng pàng bắn ba phát, trực tiếp bắt trúng trán đối phương.

“Rầm!”

Và chạm kịch liệt từ bên phải ập tới.

Hai chiếc xe ô tô đi đối diện, bọn họ đụng bay một chiếc, còn lại một chiếc lúc này đang từ phía bên phải lao tới, sau đó quay xe, chạy song song với bọn họ.

Xe của Từ Húc và Thẩm Thận Nguyên bị kẹp giữa vách núi và chiếc xe kia, thân xe ma xát tóe lửa.

Thẩm Thận Nguyên mới vừa gọi vào điện thoại của La Thiếu Thần, di động liền bị chấn động văng ra ngoài.

Tiếng súng bắn vào thân xe liên tiếp vang lên, Thẩm Thận Nguyên chỉ cảm thấy xe nảy mạnh một cái, sau đó tốc độ liền giảm xuống.

“Nổ lốp! Nằm sấp xuống.” Từ Húc ấn lưng cậu xuống, dùng thân thể bảo vệ cậu, sau đó cách cửa kính xe bắn vào chiếc xe ô tô bên phải.

Đối phương cũng bắn lại.

Trong tiếng súng, kính xe vỡ tan thành từng mảnh.

Ngay khi Từ Húc nhắm vào trán đối phương, chuẩn bị bóp cò, người ngồi ghế lái phụ trên xe của đối phương đột nhiên lấy ra một khẩu AK74 nhắm về phía bọn họ bắn loạn một trận.

Từ Húc vội vàng ghé vào trên người Thẩm Thận Nguyên.

Viên đạn không ngừng mà bắn trúng thân xe.

“Buông súng!” Đối phương hô lớn.

Từ Húc phát hiện đối phương cũng không định lấy mạng bọn họ, bằng không trên người tuyệt đối sẽ có thêm mấy cái lỗ.

“Ném súng ra!” Đối phương lại bắn thêm một phát.

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 144: Ra Tay (Hạ)

Dịch: Phong Bụi

Tù Húc nói khẽ với Thẩm Thận Nguyên: “Cậu có giá trị lợi dụng đối với bọn hắn, nhớ rõ nghe lời bọn hắn, đợi Lạc Văn tới cứu.” Nói xong, anh cầm súng ném ra ngoài qua cửa sổ vỡ.

Thẩm Thận Nguyên trong lòng chấn động, “Vậy còn anh?”

Tù Húc không trả lời, chỉ chậm rãi đứng thẳng dậy, hai tay đặt lên đỉnh đầu. Nếu những người này là do Lỗ Thụy Dương phái tới, khả năng anh có thể may mắn còn sống rất thấp, Lỗ Thụy Dương biết anh là cảnh sát, sẽ không giữ anh làm mầm họa.

Đối phương nhảy xuống xe, mở cửa xe, trước kéo Thẩm Thận Nguyên ra ngoài, sau đó mới kéo anh.

Trong thời gian ngắn ngủi một phút đồng hồ, Tù Húc ngay cả di ngôn đầu nghĩ xong, gì mà thực xin lỗi cha mẹ, vợ còn chưa cưới con còn chưa sinh, tiền trợ cấp sau khi hi sinh vì nhiệm vụ nên phân chia thế nào vẫn vẫn, nhưng viên đạn trong túi tưởng cũng không bay đến.

Sau khi đối phương kéo anh từ trên xe xuống, dùng đầu gối húc mạnh vào bụng anh hai cái, sau đó thô lỗ trói tay chân, nhét anh cùng Thẩm Thận Nguyên vào thùng đựng hàng trên xe tải, di động ví tiền chứng minh thư trên người đầu bị lấy sạch không còn gì.

“Phì. Ngôi sao mà chỉ có tùng này tiền.”

Một gã trong bọn cướp đem ví tiền trong ví nhét vào túi mình, quay đầu lại khinh thường nhổ nước bọt.

Thẩm Thận Nguyên: “...”

Cửa bị sập lại, đối phương còn lại hai người ở trong xe, trong tay đều có súng.

Một lúc sau, xe lại bắt đầu khởi động.

Thùng đựng hàng rất tối, chỉ có khe hở nhỏ ở vết hàn lộ ra ánh sáng và gió, lạnh đến mức khiến người ta phát run.

Thẩm Thận Nguyên khẽ cử động tay chân, chậm rãi ngồi xuống, “Anh không sao chứ?”

Tù Húc ho khan hai tiếng, nói: “Không có việc gì, buổi sáng ăn nhẹ quá, có chút đau dạ dày.”

Thẩm Thận Nguyên muốn nói cái gì đó, bóng tối và yên tĩnh sinh ra sợ hãi và lo lắng, nhưng mở miệng ra, lại không biết nên nói cái gì.

Dưới tình huống kiểu này, Tù Húc trấn định hơn cậu nhóc, nhẹ giọng an ủi nói: “Yên tâm đi, không có việc gì.”

“Ôn ào cái gì?!” Một tên trong số bọn cướp không kiên nhẫn, quát lên.

Thẩm Thận Nguyên và Tù Húc lập tức im lặng.

Xe chạy được một đoạn đường, lắc lư rất mạnh.

Thẩm Thận Nguyên ngồi trong xe đầy gió vẫn có thể nghe thấy tiếng lốp xe nghiền lên sỏi đá kêu rền rật. Cậu biết có mấy nơi vùng núi không có điện thoại không có mạng, đi vào không dễ dàng đi ra càng khó, nhất là với người như cậu chỉ có thể phân biệt trước sau lại không phân biệt được đông tây nam bắc. Lúc này, đi đâu may mắn duy nhất của cậu là bên người còn có Tù Húc, có người quen ở đây, dù sao cũng khiến cậu cảm thấy bình tĩnh hơn một chút.

Xe chạy rầm rộ, lại dần dần không lắc lư nữa.

Thẩm Thận Nguyên thầm tính toán thời gian, khoảng chừng một tiếng đồng hồ. Đến khi ánh sáng qua kẽ hở trên thùng xe tối đi, xe cũng dừng lại.

Bọn cướp mở cửa xe, ném hai cái bao tải lên.

Thẩm Thận Nguyên nhìn thấy bọn cướp ngã ở trong xe cầm bao tải đi tới, giãy giụa theo bản năng.

Tù Húc an ủi nói: “Đừng sợ.”

Lúc này Thẩm Thận Nguyên mới dừng lại, kỳ thật cậu biết, tay chân mình bị trói, trong tay lại không có gì, giãy giụa cũng là tự mình chuốc lấy cực khổ.

Bọn cướp nhét hai người vào bao tải, kéo xuống xe.

Sau khi lunge Thẩm Thận Nguyên và thùng xe ma xát một lúc, người bị khiêng lên, sau đó bị ném vào một chỗ, chân vươn hơi dài, tựa hồ đụng vào cái gì, bị cứng rắn nhét lại vào, ngay sau đó rầm một tiếng, phía dưới thân thể cậu chấn động, ánh sáng truyền qua bao tải cũng biến mất.

Cậu đoán mình hẳn là bị nhét vào cốp xe của một chiếc ô tô nào đó. Ngẫm lại bọn cướp này cũng thật lòng vòng, để xóa manh mối còn đổi xe đi đổi xe lại. “Tù Húc?” Cậu thử thăm dò gọi một tiếng, đúng như dự đoán không nhận được tiếng trả lời. Với chiêu cao và cân nặng của cậu, đặt vào một cái cốp xe là chặt, tất nhiên không thể nhét thêm người nữa. Điều này làm cho cậu càng thêm khẳng định phán đoán của mình.

Xe lại tiếp tục chạy.

Cậu thu mình trong xe, trong lòng trầm xuống. Lúc thì nghĩ mình sẽ bị đưa đến chỗ nào, lúc thì nghĩ Từ Húc có thể bị nguy hiểm đến tính mạng hay không, lúc thì nghĩ Đô Lạc Văn bao giờ mới dẫn người đến cứu bọn họ, lúc lại nghĩ không biết La Thiếu liệu có nhận được cuộc điện thoại cuối cùng mình gọi đi không, nếu nhận được không biết sẽ sوت ruột đến mức nào.

Lại nói tiếp, cậu và La Thiếu Thàn trước và sau khi kết giao đài chưa từng yên ổn. Ban đài là cậu lo lắng đề phòng, sợ La Thiếu Thàn phát hiện cậu xuyên vào thân thể cháu gái của anh, sau đó là hai người tìm cách để cậu xuyên trở lại, vất vả lắm mới trở lại được, cậu lại bị cuốn vào vụ sóng gió buôn lậu thuốc phiện, chưa nói đến chuyện khác, chỉ riêng chuyện bị bắt cóc trước sau đài đã trải qua ba lần. Nếu lần này cậu có thể bình an trở về, thật sự phải đến miếu thờ bái lạy.

Nghĩ đến miếu, cậu đột nhiên nhớ tới Tư Mã Thanh Khổ và Khâu Cảnh Vân. Lúc trước bọn họ dùng một cái bùa hộ mệnh trên người cậu, nói là bùa hộ mệnh có thể ngăn một kiếp, chỉ cần bùa hộ mệnh mất đi, bọn họ sẽ cảm ứng được cậu gặp nạn, lập tức đi tới. Sớm biết như thế, vừa rã cậu nên bảo Từ Húc bắn mình một phát!

Đúng rã, Đô Lạc Văn cũng gài máy phát tín hiệu trên người cậu. Là gài vào ví tiền hay di động nhỉ? Cậu thầm cầu nguyện bọn cướp thích ví tiền hàng hiệu và di động kiểu mới của cậu, không vứt đi.

May mắn cậu cũng coi như sau lưng có người, không phải từ cõi vô thân. Từ Húc nói đúng, đối phương nhất định muốn lợi dụng cậu làm cái gì đó, có thể là áp chế Giản Tĩnh Niên hoặc là uy hiếp La Thiếu Thàn, trong khoảng thời gian ngắn, cậu không thể gặp nguy hiểm gì, hiện tại người gặp nguy hiểm nhất ngược lại là Từ Húc.

Thẩm Thận Nguyên đột nhiên dùng chân liều chết đá vào cớp xe.

Khi cớp xe bị va chạm, xe cũng sẽ bị chấn động, hơn nữa tiếng động còn không nhỏ.

Bọn cướp sợ bị người chú ý, dù sao một cái cớp xe phát ra tiếng thùng thùng cũng giống như một cái quan tài phát ra tiếng thùng thùng, đài rất quỷ dị, cho nên tìm một chỗ hẻo lánh dừng xe lại.

Thẩm Thận Nguyên đá một lúc, liền cảm thấy xe dừng, không bao lâu, ánh sáng lại truyền vào bao tải một lần nữa. Cậu còn nói gì, đã bị đánh một đấm.

“Muốn chết à?” Bọn cướp hung tợn nói.

Thẩm Thận Nguyên vội hỏi: “Bạn của tôi thế nào r ồi?”

“Tìm chỗ chôn r ồi.”

Thẩm Thận Nguyên trong lòng lạnh toát, sau đó hung tợn uy hiếp nói: “Nếu anh ấy chết r ồi, tôi cũng không sống nữa.”

“Mày mẹ nó bản thân còn khó đảm bảo an toàn còn muốn đi lo chuyện người khác! Mày chết thì chết đi, tao là bố hay mẹ mày, kệ mẹ mày! Tao cảnh cáo mày, mày còn làm ầm ī, tao sẽ chôn cả mày cùng bạn mày!”

“Ngươi không động đến anh ấy, ta li ền ngoan ngoãn hợp tác, ngươi bảo ta làm gì ta li ền làm như vậy.”

“Bảo mày đem toàn bộ ti ền gửi ngân hàng đ ầu cho tao mày cũng cho?”

“Cho!” Thẩm Thận Nguyên trả lời hết sức chắc chắn.

“Được, vậy mày...”

Tên cướp này còn chưa nói xong, đã bị tên kia không kiên nhẫn cắt ngang, “Mày dài dòng với nó làm cái gì? Nếu lại làm ầm ī thì đánh bất tỉnh là xong.”

Tên cướp lúc trước g ầm nhẹ nói: “Đừng náo loạn nữa!”

Sau đó cốc xe lại bị đóng lại.

Thẩm Thận Nguyên không biết chữ “Được” của tên cướp kia có thể tin được bao nhiêu, nhưng không còn cách nào khác. Bu ồn bức nhất là, một đấm vừa r ồi của bọn cướp quá nhẹ, bùa hộ mệnh không phản ứng chút nào.

Lại ở trong cốc xe t ầm hai ba tiếng, xe rốt cuộc tắt máy.

Thẩm Thận Nguyên bị người nửa kéo nửa khiêng đi một đoạn đường, mặt đường từ bùn đất gồ ghề biến thành xi-măng bằng phẳng, ánh sáng cũng tối lại, hẳn là một tòa nhà. Bao tải được tháo xuống, cậu đứng trong một cái kho hàng, bốn phía là ván gỗ và thùng giấy.

Cậu bị kéo đến một góc kho hàng, trói vào một cái cột.

Một tên cướp đi vào ném cho cậu một cái bánh mì, giống như chơi với chó, “Ăn đi.”

Thẩm Thận Nguyên cầm lấy bánh mì, không nói hai lời liền ăn.

Bọn cướp cười nhạo nói: “Mày xem bộ dạng chó của mày, có chỗ nào giống ngôi sao?”

Thẩm Thận Nguyên nghiêm túc nói: “Khi ta đi tiểu sẽ không nhắc một chân lên.”

Những người khác đều vui vẻ.

Thẩm Thận Nguyên thấy bọn hắn tâm tình tốt, nhân cơ hội hỏi: “Đang bạn của ta...”

Đang nói, liền nhìn thấy một người trùm bao tải nghiêng ngả lảo đảo đi vào. Bọn cướp tháo bao tải, quả nhiên là Từ Húc.

Thẩm Thận Nguyên vốn đang lo lắng lập tức yên tâm.

Một tên cướp ghé vào tai cậu nhỏ giọng nói: “Mày hứa rõ đấy.”

Thẩm Thận Nguyên không chút do dự gật đầu. Chỉ cần có thể đảm bảo tính mạng hai người, đừng nói là toàn bộ tài sản hiện giờ của cậu, cho dù thêm cả tài sản trong tương lai, cậu cũng không do dự cho đi.

Tên cướp đạt được đáp án vừa lòng, cảm thấy mỹ mãn, đứng lên, xoay người đi vào phòng nhỏ, đưa cho cậu một chén nước.

“Cám ơn.” Thẩm Thận Nguyên đang khát, cầm lấy chén liền uống.

“Tiểu Hồ, không ngờ mà còn rất chu đáo đấy.” Một tên cướp khác giãu cợt hắn.

Tiểu Hồ cười nói hai câu tiếp chuyện, liền chuyển đề tài.

Tử Húc bị trói ở một chỗ cách Thẩm Thận Nguyên năm sáu thước, đại khái là sợ bọn họ thông đồng chạy trốn.

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 145: Phản Kích (Thượng)

Dịch: Phong Bụi

Bọn cướp chỉ để một người ở lại, những người khác đều đi ra ngoài.

Thẩm Thận Nguyên nhìn thấy trên mặt Từ Húc chỗ xanh chỗ tím liền biết anh chịu không ít đau khổ, lo lắng hỏi han tình trạng.

“Không sao.” Từ Húc mở to mắt cũng giống như đang híp mắt, cố gắng nháu khéo miệng lên lại không thể làm ra vẻ tươi cười, đành phải từ bỏ.

Thẩm Thận Nguyên biết sự yên tĩnh này chỉ là tạm thời, sau đó hoặc là Đồ Lạc Văn và La Thiếu Thần bọn họ tìm đến, hoặc là nhóm cướp bọn hắn tìm đến, sự việc nhất định sẽ có đột phá, nhưng không biết sẽ phát triển theo hướng có lợi hay có hại.

Cậu yên lặng nhìn Từ Húc mệt mỏi nhắm mắt lại, sợ anh bị trọng thương, lòng như lửa đốt lại lực bất tòng tâm. Khoảng cách năm sáu thước không phải xa như trên trời dưới đất, nhưng bên cạnh có thêm một ông thần, không khác gì Ngưu Lang Chức Nữ. Ông thần này không dễ nói chuyện như Tiểu Hồ, Thẩm Thận Nguyên mở lời vài lần đều bị đáp lại lạnh lùng, cũng không muốn tiếp tục tự khiến mình mất mặt, chỉ có thể phí công nhìn chằm chằm Từ Húc, sợ bỏ qua từng cái pháp phong của ngực anh.

May mắn Từ Húc kiên cường hơn so với tưởng tượng của cậu, cơm vẫn ăn, nước vẫn uống, khi buồn vẫn có thể lảo đà lảo đảo đi giải quyết nhu cầu sinh lý. Việc này ít nhiều khiến Thẩm Thận Nguyên thở phào nhẹ nhõm. Có thể chống trụ được là tốt rã, có thể chống trụ được là có thể đợi cho tới ngày được cứu.

Màn đêm buông xuống.

Thẩm Thận Nguyên lăn lộn cả ngày, thân thể mệt nhọc như quằn áo từ trong nước vớt lên, nijeu nếp nhăn lại nặng trịch, nhưng tinh thần lại tốt đến kỳ lạ, chẳng chút buồn ngủ.

Từ Húc ngoại trừ ăn cơm, đi WC thì một mực nhầm mắt. Anh bị thương, ở thời điểm này đi đâu cần thiết nhất là nghỉ ngơi.

Bọn cướp cũng đang ngủ gà ngủ gật.

Bốn phía im lặng.

Tâm tư Thẩm Thận Nguyên bắt đầu không yên, đầu tiên là giãy giụa muôn giãy tay ra khỏi dây thừng, nhưng bọn cướp trong hiện thực so với bọn cướp trong phim chuyên nghiệp hơn rất nhiều, ít nhất bọn chúng buộc không phải là kiểu thắt nút dây thừng lỏng lỏng lẻo lẻo vừa chạm vào liền tung ra. Cậu cố gắng một hồi lâu, da tay sấp xỉ rát hết, dây thừng vẫn quấn chặt chẽ lấy cổ tay cậu và cây cột như cũ.

Bên ngoài kho hàng đột nhiên lóe lên ánh đèn, ngay sau đó là tiếng đóng cửa xe.

Tên cướp trông coi bọn họ giật mình ngã dậy, nhìn về phía cửa kho hàng.

Mấy tên cướp lục tục từ trong kho hàng đi ra ngoài.

Chủ mưu đến đây?

Thẩm Thận Nguyên nhìn về phía Từ Húc. Anh sang trong gian hàng quá mờ, mặt Từ Húc lại quá sưng, rất khó thấy rõ anh có đang mở mắt hay không, chỉ có thể mơ hồ cảm thấy vị trí đầu anh hình như hơi hơi di động.

Sau một lúc, tất cả đều tiến vào.

Đèn trong kho hàng sáng lên.

Nhóm cướp vây quanh một người đeo mặt nạ đi tới. Mặt nạ là vịt Donald, hết sức buồn cười. Nhưng Thẩm Thận Nguyên một chút đâu không cười nổi. Cậu vốn ảo tưởng khi Lỗ Thụy Dương xuất hiện, vừa vặn Đồ Lạc Văn đuổi tới, một lưỡi tóm gọn người và tang vật của đối phương, mới không phụ cậu và Từ Húc chịu nỗi khổ cực như vậy. Thế nhưng nhìn thân hình người này, hiển nhiên không phải Lỗ Thụy Dương.

Lỗ Thụy Dương thực sự là lão cáo già giảo hoạt!

Đối phương đi đến trước mặt Thẩm Thận Nguyên, lấy di động ra, trầm giọng nói: “Nếu không muốn chết thì nói mấy câu bảo Giản Tĩnh Niên cứu mày.”

Thẩm Thận Nguyên nhìn thấy camera chĩa thẳng vào mình, ngẩng thẳng lưng theo bản năng nói: “Có thể giúp tôi sửa lại kiểu tóc một chút không?”

“Được.” Đối phương vươn tay vò loạn đầu cậu một lúc, biến thành một cái tổ chim xây hỏng.

Thẩm Thận Nguyên: “...”

“Mày thê thảm một chút, bọn họ mới biết lợi hại.” Đối phương điệu chỉnh di động, “Nói đi.”

Bản năng diễn viên khiến Thẩm Thận Nguyên lập tức tiến vào trạng thái quay phim, vẻ mặt thống khổ nhìn màn hình nói: “Chú Giản, mẹ, tối cứu con đi.”

Nhóm cướp: “...”

Giọng điệu này sao lại giống như đang làm quảng cáo công ích?

Đối phương coi như vừa lòng, lưu xong đoạn video này lại mở ra một đoạn video mới nói: “Đoạn tiếp theo nói với La Thiếu Thành.”

Biết là gửi cho La Thiếu Thành, trạng thái của Thẩm Thận Nguyên lại thay đổi, từ trạng thái ai oán chuyển thành trạng thái thâm tình, “La Thiếu,

cứu em. Hu hu hu..."

"Được rã, được rã." Đối phương không kiên nhẫn lưu lại.

Diễn viên rất chú ý đến ngữ âm ngữ điệu, độ rõ ràng của giọng nói khi nói chuyện, cho nên Thẩm Thận Nguyên để ý khi hắn nói chuyện cố ý đè thấp thanh tuyế̄n. Chẳng lẽ người này cậu đã gặp qua?

Thẩm Thận Nguyên ra sức quan sát hắn, muốn tìm ra dấu vết từ phía sau cái mặt nạ vịt Donald.

Đối phương chú ý tới ánh mắt của cậu, không vui nói: "Nhìn cái gì?"

Thẩm Thận Nguyên nói: "Ông thu được tiền chuộc, thật sự sẽ thả chúng tôi đi sao?"

Đối phương không nói chuyện, thu hõi di động đi thẳng ra ngoài.

Tiểu Hồi đứng ở bên cạnh đột nhiên nói: "Mấy người có nghe thấy tiếng gì không?" Nói xong, cái mũi còn ra sức ngửi ngửi.

Mấy tên cướp khác cười ha hả nói: "Chẳng lẽ có người xì hơi?"

"Vịt Donald" đang muốn răn dạy vài câu, liền nhìn thấy bên ngoài đột nhiên bùng lên ánh lửa, sau đó từng khói từng khói gỗ lớn đang cháy bị ném vào trong, cùng với ngọn lửa còn có mùi dầu hỏa gay mũi.

"Có người phóng hỏa!" Tiểu Hồi hô to.

Kỳ thật không cần hắn hô, những người khác cũng hiểu được đã xảy ra chuyện gì.

Bọn cướp muốn chạy ra phía ngoài, mới vừa tới cửa, liền nghe thấy một tràng tiếng súng liên tục vang lên, hai tên cướp xông ra đầu tiên gục xuống theo tiếng súng, những tên khác lại lộn trở về.

Mới đầu Thẩm Thận Nguyên nghĩ là Đô Lạc Văn mang theo một đám người chạy tới, nghĩ lại lại cảm thấy không đúng, nếu là Đô Lạc Văn, tuyệt

đối sẽ không phóng hỏa, anh là cảnh sát, sẽ không cố tình phạm luật. Hơn nữa đã đóng nije phim săn bắt cướp như vậy, cậu biết trước khi cảnh sát nổ súng luôn luôn hét lên mấy câu để gia tăng cảm giác tồn tại.

Cậu đang lo lắng, liền nhìn thấy Từ Húc vốn đang thoi thóp hấp hối đột nhiên giãy dây thừng ra, xoay người chạy tới.

Thẩm Thận Nguyên hỗ trợ đê phòng bốn phía.

Từ Húc chạy đến phía sau cậu, vừa cởi dây thừng vừa thấp giọng nói: “Nhóm người mới đến kia không phải người tốt, có thể là tới giết người diệt khẩu.”

Thẩm Thận Nguyên nghe xong trong lòng trầm xuống.

So sánh như vậy, cậu lại thà rằng phía “Vịt Donald” thắng, ít nhất bọn hắn còn muốn giữ bọn họ làm con tin. Nhưng sự thật là, phía “Vịt Donald” rõ ràng ở vào thế hạ phong. Kho hàng này chất đống đầy ván gỗ và thùng, đều là thứ dễ cháy, lửa lan rất nhanh, khói đặc cuộn cuộn, nhưng cửa lớn lại bị đối phương dùng súng chặn lại, rất khó mở đường xông ra.

Từ Húc lôi kéo Thẩm Thận Nguyên lùi về phía ngược hướng cửa lớn. Khi anh tiến vào đã cố ý quan sát địa hình, kho hàng này trước sau có hai cửa, chỉ là cửa sau đóng lại. Anh âm thầm cầu nguyện cái cửa này không bị khóa.

Lửa và khói đều càng lúc càng lớn. Lửa chói lợi, khói mịt mù, đều khiến người ta không thể mở mắt ra.

Thẩm Thận Nguyên bịt kín mũi, cố gắng nhịn ho, tận lực không lên tiếng để tránh cho người khác chú ý.

“Con tin chạy!”

Phía sau truyền đến một tiếng hò hét.

Thẩm Thận Nguyên nhận ra đây là tiếng của Tiểu Hồ, trong lòng càng nóng ruột. May mắn Từ Húc đã tới đàu kia, đang cầm lấy tay nắm cửa dùng sức vặn ra.

“Không cần vặn, khóa rã.”

Phía sau lại truyề đến một giọng nói, nhưng khác với tiếng hò hét không có mục tiêu của Tiểu Hồ, giọng nói này hướng về phía bọn họ.

Từ Húc xoay người, để Thẩm Thận Nguyên ở sau người.

“Vịt Donald” một tay cầm súng một tay cầm chìa khóa, vứt cho Từ Húc, “Mở cửa.”

Thời điểm này có nói nhiều cũng là dư thừa. Từ Húc không chút do dự xoay người mở khóa, nhưng sau khi đẩy cửa anh cũng lập tức đi ra ngoài, mà là đợi một lúc, quả nhiên, một viên đạn bay đến.

“Vịt Donald” chửi thầm một tiếng, dùng súng chỉ vào Từ Húc, kéo Thẩm Thận Nguyên đến bên người, sau đó lại chỉ vào Thẩm Thận Nguyên, tay kia lấy ra một khẩu súng đưa cho Từ Húc, uy hiếp nói: “Mày mở đường.”

Từ Húc nhìn hắn, cũng không nói gì, thừa dịp tiếng súng ngoài cửa ngừng lại trong nháy mắt, cầm lấy súng nhanh chóng hướng ra ngoài bắn một phát.

Thẩm Thận Nguyên thấy bên cạnh “Vịt Donald” không có người khác, hiếu kỳ hỏi: “Vì sao ông không mang thủ hạ của ông đi cùng?”

Câu hỏi vẫn đềnày chỉ vì tò mò, cũng không cảm thấy đối phương nhất định sẽ trả lời, ai ngờ đối phương thế nhưng lại đáp, “Bạn họ không phải thủ hạ của ta.”

“Ý?”

“Quan hệ thuê mướn một lần.”

Thẩm Thận Nguyên không khỏi nhìn hắn thêm vài lần.

Bên trong tình thế càng ngày càng hiểm ác, lửa đã lan tới phía sau “Vịt Donald”.

“Vịt Donald” không kiên nhẫn dùng súng gõ vào đài Thẩm Thận Nguyên, thấp giọng quát: “Mau lao ra đi!”

Sau khi Từ Húc bắn một phát súng, nghe thấy bên ngoài mơ hồ truyề đến một tiếng kêu đau đớn, lập tức lách người nhảy ra ngoài.

“Vịt Donald” nắm lấy Thẩm Thận Nguyên, đem cậu làm tấm chắn, đi theo sau.

May mắn sau khi Từ Húc thành công chạy ra ngoài, tập trung hỏa lực mở đường cho bọn họ, Thẩm Thận Nguyên chỉ là phía trước mũi chân bị bắn một viên đạn, người không có việc gì.

“Xe của ta ở...”

“Cửa ở chỗ này!” Tiếng hô của bọn cướp trong kho hàng lập tức át lời “Vịt Donald”.

“Vịt Donald” nhíu mày, dắt Thẩm Thận Nguyên chạy sang bên cạnh.

Động tĩnh bên này đã thu hút nhóm phóng hỏa, công kích lại mạnh lên.

Khi “Vịt Donald” chạy đi, lưng và mông trúng đạn, thân thể nhào vào trên người Thẩm Thận Nguyên, một lúc lâu không thể động đậy.

Thẩm Thận Nguyên bị va chạm như vậy, thân thể không tự chủ được lao về phía trước hai bước, khó khăn lắm mới đứng vững, liền nghe thấy giữa không trung truyề đến một tiếng gầm: “Đêm đen như mực, gió lạnh thấu xương, không vensemà ủ chăn cho vợ, lại ở đây đánh đánh giết giết, ào ào, là thế nào chứ hả?”

“Độc thân!”

Phía dưới không biết là ai nối tiếp một câu.

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 146: Phản Kích (Trung)

Dịch: Phong Bụi

Giữa không trung, một con hạc giấy vỗ cánh một cách quỷ dị, bị người một nhát bắn hạ.

“Giọng nói này...” Thẩm Thận Nguyên vừa mừng vừa sợ, đang muốn quay đầu lại, thắt lưng đã bị người ở phía sau ôm chặt lấy.

Tù Húc sợ cậu có việc, vươn tay đi đoạt súng của “Vịt Donald”, lại nhìn thấy “Vịt Donald” nâng tay lảo đảo chỉ vào đầu Thẩm Thận Nguyên, ngón tay đặt lên cò súng, “Đừng... lại đây!”

Tù Húc nhìn ra hắn đã bị thương, ngay cả nói chuyện đều rất cố sức, sức nặng của thân thể dường như đều đặt lên người Thẩm Thận Nguyên, khuyên nhủ: “Đều hàng đi, tôi đưa ông đi bệnh viện.”

“Tôi có thể làm chứng chống lại... Lỗ tổng.” Thói quen nhồi năm dường thành khiến lời lúc này hắn thốt ra vẫn là Lỗ tổng.

Thẩm Thận Nguyên mơ hồ cảm thấy giọng nói này đã nghe qua ở đâu đó.

Tù Húc tiến lên một bước, thừa dịp “Vịt Donald” không đề phòng, cướp lấy súng của hắn, thuận tiện công bố đáp án, “Tiêu Bác, tôi sẽ giúp ông tranh thủ giảm án phạt.”

“Tiêu Bác?” Thẩm Thận Nguyên chậm rãi xoay người, Tiêu Bác thuận thế trượt xuống dưới, nằm dài trên mặt đất.

Thẩm Thận Nguyên nhìn thấy vết thương sau lưng hắn, hoảng sợ, định lấy di động cầú cứu, lại nhớ ra di động đã bị lấy đi từ lâu.

Tử Húc lấy ra di động từ trên người Tiêu Bác, gọi điện thoại cầú cứu.

Tiêu Bác nói với Thẩm Thận Nguyên: “Tôi biết, tôi sẽ có ngày này. Ông ấy bảo tôi thuê... bọn họ, bắt cóc cậu, là tôi biết.”

Ánh trăng tối nay rất sáng, sáng đến mức Thẩm Thận Nguyên có thể rõ ràng nhìn thấy ánh mắt rã rời của Tiêu Bác.

“Ông ấy vẫn cứ không tin tôi... Tôi vì ông ấy làm, nijeu chuyện như vậy. Ông ấy vẫn... lựa chọn, diệt khẩu.”

Thẩm Thận Nguyên có chút đờng tình với người này. Cậu biết Tiêu Bác là trợ thủ đắc lực của Lỗ Thụy Dương, mấy năm nay, Lỗ Thụy Dương ở sau màn hắn ở trước màn, chuyện xấu hai người liên thủ làm hắn là không ít, nhưng cuối cùng, hắn vẫn là trốn không thoát kết cục bị thí tốt, đây coi như là nhân quả tuân hoàn, ác giả ác báo đi.

Tiêu Bác thở hổn hển nói, “Tôi, ngân hàng BS... Tủ sắt... Bên trong có chứng cứ...”

Giọng nói của hắn càng ngày càng nhẹ, Thẩm Thận Nguyên chỉ có thể nghe được mấy từ mâu chốt, nhưng như vậy là đủ rää.

Tử Húc quay sang cầm di động hỏi hắn, “Chỗ này rốt cục là nơi nào?”

Thần trí Tiêu Bác mơ hồ, có chút chống đỡ không được.

“Núi Tam Hoa.” Tú Mã Thanh Khổ sải bước đi tới.

Thẩm Thận Nguyên nhận ra giọng nói nói “Đêm đen như mực” chính là của ông, mới yên tâm. Ở trong lòng cậu, bọn họ ngay cả quỷ thần đều có thể thu phục, thu phục phàm nhân hắn không là vấn đề.

Quả nhiên, không thấy đạn bay tới bay lui nữa, trên mặt đất một đống người nằm ngang dọc, trên người đều dán hoàng phù.

Khâu Cảnh Vân từ trong bóng đêm đi ra, mỉm cười nói: “Không có việc gì chứ?”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Mọi người đến bằng cách nào thế?” Lời còn chưa dứt, lại có một bóng người lao tới, ôm cậu vào lòng. Khi lí trí của Thẩm Thận Nguyên còn chưa kịp nhận ra đối phuơng là ai, thân thể đã trước một bước, xoay người ôm lấy anh.

Hai người ôm nhau thật chặt.

Chỗ Thẩm Thận Nguyên bị đánh lúc trước bị ôm hơi đau, nâng tay muốn tách ra một chút, mới vừa cử động liền cảm thấy cánh tay đối phuơng ôm càng chặt thêm, thậm chí chặt đến có chút phát run. Cậu lập tức yên tĩnh, chịu đau, đập nhẹ vào đùi, tai cọ cọ tai.

“La Thiếu, anh có xe không?” Nếu có thể, Từ Húc cực kỳ không muốn “không thức thời”, nhưng là tình huống của Tiêu Bác trên mặt đất khiến anh không thể “không thức thời”.

La Thiếu Thân chậm rãi buông Thẩm Thận Nguyên ra, tay vẫn dính chặt lấy thắt lưng của đối phuơng, ánh mắt lạnh lẽo cúi đầu nhìn Tiêu Bác. Nếu ánh mắt của anh có thể thực thể hóa, Tiêu Bác đã bị vạn tiễn xuyên tâm.

“Hắn nói hắn đang ý làm chứng chống lại Lỗ Thụy Dương.” Từ Húc nhìn ra La Thiếu Thân đang nổi nóng, muốn kéo dài thời gian thấy chết mà không cứu.

Thẩm Thận Nguyên nhẹ nhàng mà kéo áo La Thiếu Thân.

La Thiếu Thân cố nén giận dữ nói: “Ở phía trước.”

Từ Húc nhìn nhìn Khâu Cảnh Vân lại nhìn nhìn Tú Mã Thanh Khổ, với thể lực hiện giờ của anh không có khả năng ôm lấy Tiêu Bác.

May mắn Tú Mã Thanh Khổ rất tri kỷ, dán một cái hoàng phù lên người Tiêu Bác, sau đó Tiêu Bác liền đứng lên, tự mình bước đi.

Tù Húc nhìn xem trọn mắt há mồm, nhưng cũng không hỏi gì.

Tư Mã Thanh Khổ và Khâu Cảnh Vân đi ở cuối cùng, sau khi cách những người khác một đoạn, Khâu Cảnh Vân hỏi: “Sư bá, ngài vì sao không trực tiếp nói cho anh ta biết, dương thọ của người này đã hết, sẽ không sống được?”

Tư Mã Thanh Khổ vỗ vỗ vai anh nói: “Muỗi tuy nhỏ, cũng là thịt. Hoàng phù tuy ít, cũng là một mối làm ăn.”

“...” Khâu Cảnh Vân chân thành nói, “Con tin tưởng Ngụ Quỷ phái chúng ta dưới sự lãnh đạo của sư bá, nhất định sẽ tiễn vào như nước.”

Tư Mã Thanh Khổ vuốt cằm nói: “Hay là ta thuyết phục bọn họ mua một cái đèn tục mệnh đi?”

Khâu Cảnh Vân nói: “Vậy ngài phải nhanh lên, con nhìn thấy quỷ sai đến rầm.”

Xe đi đến nửa đường, Tiêu Bác liền chịu đựng không được đi đòi nhà ma.

Tư Mã Thanh Khổ trợn mắt nhìn quỷ sai vui vẻ câu lấy Tiêu Bác chạy mất. Ông thật sự muốn làm ăn, nhưng nhìn sắc mặt La Thiếu Thần, lại nói không ra một câu đầy mạnh tiêu thụ.

Tù Húc ở tại chỗ đợi Đồ Lạc Văn đi tới thu gọn tàn cục, thở ra một hơi thật dài, vì vụ án này, anh bỏ ra nửa cái mạng, không ngờ vừa bước một chân tới cửa lại đi giật lùi trở về

La Thiếu Thần đưa Thẩm Thận Nguyên đến một bệnh viện trong trấn nhỏ gần Tam Hoa sơn nhất, áp tải Thẩm Thận Nguyên làm kiểm tra từ đầu đến chân. Thẩm Thận Nguyên cũng là thông minh, biết lúc này mà kháng nghị là bằng với việc nhổ răng cợp, ngoan ngoãn bảo gì làm nấy.

Tư Mã Thanh Khổ và Khâu Cảnh Vân ngầm ở lối đi trên hành lang bệnh viện, một người chống má ngăn người, khi thì nhíu mày, khi thì vui cười,

một người tự nói chuyện với chính mình, vẻ mặt ôn nhu. Người khác nghĩ đến hai người này một ngây một ngốc, nhìn thấy đều tránh đi, thế nên cũng hết sức thanh tĩnh.

Đợi Thẩm Thận Nguyên kiểm tra xong, đã tới gần nửa đêm.

La Thiếu Thành gần hết sức bất mãn nhìn kết quả, “Chỗ này thiếu rất nhiều dụng cụ, về Thành phố A chúng ta kiểm tra lại lần nữa.”

Thẩm Thận Nguyên lúng túng nói: “Kỳ thật em chỉ bị đánh một đấm.”

La Thiếu Thành đen mặt nói: “Em muốn bị đánh mấy đấm nữa?”

“Ý em không phải như vậy.”

Tư Mã Thanh Khổ thấy hai người bọn họ có xu hướng nói chuyện lâu dài, lôi kéo Khâu Cảnh Vân đứng dậy nói: “Chúng ta ra ngoài lượn một chút đi.”

Thẩm Thận Nguyên thấy Thành sắc La Thiếu Thành mệt mỏi, trong lòng rất áy náy. Trong ánh tượng của cậu, trước khi La Thiếu Thành và cậu thích nhau, vẫn sống rất cao ngạo, cho dù trời có sắp cũng có thể ung dung không sợ hãi, nhưng sau khi ở cùng với cậu, thường thường chạy ngược chạy xuôi lo trước lo sau không nói, còn phải theo cậu đóng phim, lo lắng cho cậu, số lần nhăn mày có lẽ còn nhiều hơn tổng số lần trước khi gặp cậu gộp lại.

La Thiếu Thành thấy biểu cảm của cậu liền biết cậu nghĩ gì, không khỏi cầm lấy tay cậu, thở dài nói: “Vì sao anh rốt cuộc vẫn là không bảo vệ được em cho tốt.”

“Là em quá xui xẻo.” Thẩm Thận Nguyên hạ quyết tâm Tết phải đến miếu thờ vái lạy.

“Anh bắt đầu hiểu được, vì sao có người lại dùng xiềng xích khóa người yêu của mình lại.”

Thẩm Thận Nguyên cả kinh.

La Thiếu Thàn kéo tay cậu, nhét vào trong túi mình, “Nếu lại có lần sau, anh sẽ thử xem.”

“Không có lần sau!” Thẩm Thận Nguyên giơ tay kia lên làm tư thế thề thốt.

“Thật không?”

“Tuy rằng Tiêu Bác đã chết, nhưng là ông ta nói ông ta có bằng chứng về Lỗ Thụy Dương, giấu trong tủ bảo hiểm ở ngân hàng.”

Cước bộ của La Thiếu Thàn chững lại, nghiêng đầu sang, điềm nhiên nói: “Cuối cùng hắn chết cũng có chút giá trị.”

“Hơ, nói người chết như vậy không tốt lắm đi. Còn chưa qua bảy ngày, chẳng may ông ta trở về...”

“Vừa lúc bảo Tư Mã đại sư đánh cho hắn hòn phi phách tán.”

“Hơ... Em nghĩ trong bảy ngày đầu hành trình của ông ta nhất định rất căng, chúng ta hẳn là không quan trọng đến vậy.”

Bọn cướp sa lưới, tất cả đều là côn đồ từ tỉnh khác tìm đến, chỉ mới gặp Tiêu Bác, ngay cả Lỗ Thụy Dương là ai cũng không biết. Mấy tên phóng hỏa cũng sa lưới, là bảo vệ của một câu lạc bộ đêm ở địa phương, câu lạc bộ đêm ở dưới trướng Lỗ Thụy Dương, nhưng mấy tay bảo vệ lỗ mang nhận hết toàn bộ tội danh, không ai chịu khai ra. Nói cách khác, kẻ ngốc đều biết là Lỗ Thụy Dương làm, nhưng lại không có chứng cứ để giải quyết dứt điểm.

Đô Lạc Văn và Từ Húc chỉ có thể đem hy vọng ký thác vào tủ bảo hiểm ở ngân hàng, nhưng lại thêm một tin dữ truyền đến, vợ của Tiêu Bác mất tích. Kỳ thật Đô Lạc Văn vừa biết tin Tiêu Bác chết đã bảo người đi theo dõi người nhà Tiêu Bác, ai ngờ vẫn là xảy ra chuyện.

Tù Húc nói: “Tiêu Bác đã chết, theo lý thuyết Lỗ Thụy Dương không có lý do bắt vợ ông ta, trừ phi hắn đã biết có tặc tại bằng chứng, muốn từ miệng bà ta ép hỏi ra. Chúng ta phải lấy chứng cứ ra trước bọn họ, sau đó ở cửa ngõ hàng ôm cây đợi thỏ.”

Đô Lạc Văn gật gật đầu, “Chúng ta phân công nhau hành động. Cậu mang theo lệnh đi tra đi lấy chứng cứ, tôi sẽ gia tăng nhân lực, gia tăng cường độ đi tra tìm người.”

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 147: Phản Kích (Hạ)

Dịch: Phong Bụi

Quá trình lấy đồ vật thuận lợi một cách không ngờ.

Trong tủ bảo hiểm có một phong thư và một cái USB. Khi Từ Húc cầm được những vật này vào tay, trong lòng điên cuồng một trận, vừa vui sướng, lại có vài phần không dám tin. Quá trình rất gian khổ, gian khổ tới mức anh không thể tin được kết quả lại đến dễ dàng như vậy.

Trên đường anh trở về cục cảnh sát, mây chiếc xe cảnh sát bảo hộ hai bên, đội hình còn lớn mạnh hơn cả xe chở tiền của ngân hàng. Cho đến khi xe cảnh sát đi vào cục, đặt mây thứ này trước mặt Đỗ Lạc Văn, anh mới khẽ thở phào.

“Cậu có xem qua mây thứ này chưa?” Đỗ Lạc Văn cầm lấy bức thư trong cái túi hỏi.

Từ Húc nói: “Đã xem qua thư, trong đó viết chi tiết về thời gian địa điểm nhân vật sự việc, hẳn đều là những chuyện không dám để người khác biết mà Lỗ Thụy Dương bảo Tiêu Bác làm.”

Đỗ Lạc Văn gật gật đầu, lấy thư ra khỏi cái túi, mở ra.

Tiêu Đổng đi từ cửa vào, “Sếp, nghe nói vụ án này có tiến triển.”

Đỗ Lạc Văn thuận miệng đáp: “Đúng vậy, Tiêu Bác hắn...” Giọng nói đột nhiên ngừng lại.

Tiêu Đổng nghi hoặc hỏi: “Làm sao vậy?”

Đỗ Lạc Văn ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về phía cậu tràn ngập lạnh lẽo và phẫn nộ.

Văn phòng tổng tài của tập đoàn TH.

Lỗ Thụy Dương mới vừa gác điện thoại của thư ký văn phòng, liền nhìn thấy kẻ đầu sỏ khiến thư ký văn phòng bó tay, đẩy cửa ra đĩnh đạc bước vào, một gạt gạt hết chén trà trên bàn làm việc rơi xuống thảm.

“Mẹ.” Lỗ Thụy Dương đứng lên. Nếu không phải bàn làm việc quá rộng, cánh tay của Cam Thái không đủ dài, cái tát kia liền dừng ở trên mặt hắn.

Cam Thái cười lạnh, “Còn nhớ rõ tôi là mẹ anh, nhưng lại quên mất tôi là chủ tịch tập đoàn sao?”

“Có phải mẹ đã nghe được chuyện gì không?”

“Nghe được chuyện gì? Anh nói chuyện nào? Là tập đoàn bị thu mua? Hay là trợ lý tốt của anh bắt cóc nghệ sĩ dưới trướng công ty của chính mình lại bị ám toán?”

Lỗ Thụy Dương nghiêm mặt nói: “Con sẽ xử lý tốt việc này.”

“Thật không? Anh bảo Xích Tuyết cầm chân tôi lâu như vậy, sự việc được giải quyết chưa? Anh nghĩ rằng tôi thật sự không biết gì cả? Tôi đã quá tin tưởng anh, cho nên mắt nhắm mắt mở trước cáo trạng của các cổ đông, nhưng anh thật sự khiến tôi quá thất vọng.”

Lỗ Thụy Dương muốn giải thích, bị Cam Thái một tay gạt đi.

“Tôi hiểu rất rõ anh nghĩ gì. Anh luôn muốn làm mọi việc gọn gàng đẹp đẽ. Thế nhưng mọi việc anh đều làm rất lỏng vòng, làm càng lỏng vòng, sự việc lại càng phức tạp.” Cam Thái chân thành nói, “Anh còn nhớ rõ trước khi cha anh qua đời đã nói gì với anh không? Làm người không thể vong

ân phụ nghĩa, không thể qua sông đoạn c`ầu! Bằng không, anh sẽ chỉ còn lại một đám h`ồ bằng cẩu hũu chỉ có thể dùng lợi ích mà đi`ều khiển. Chúng ta là xã hội đen, nhưng xã hội đen cũng có quy củ của xã hội đen! Anh nhìn lại nhữngh việc anh làm, có việc nào anh làm theo m`ay lời nói đó không?”

Lỗ Thụy Dương nói: “Mẹ, sự việc không nghiêm trọng như mẹ nghĩ.”

“Anh còn muốn nghiêm trọng đến cỡ nào? Chính vì cha anh nhận thấy anh cư xử rất tuyệt tình, mới để tôi ng`ă cái ghế chủ tịch này, để anh làm tổng tài, chờ đến ngày anh...”

“Đến ngày con không còn giá trị lợi dụng li`en để vị trí này cho em trai của con.” Lỗ Thụy Dương nhàn nhạt tiếp lời.

Cam Thái kinh ngạc hỏi: “Vì sao anh lại nghĩ như vậy?”

Lỗ Thụy Dương cúi đ`ầu, giả bộ không chút để ý mà nói: “Khi con xảy ra chuyện ngoài ý muốn, không phải mẹ đã nghĩ như vậy sao?”

Sắc mặt Cam Thái chợt tái đi, sau một lúc lâu mới nói: “Là em trai của anh nói sao?” Khi Lỗ Thụy Dương xảy ra chuyện ngoài ý muốn, có thông báo bệnh tình nguy kịch, để ổn định hội đ`ồng quản trị, hơn nữa là ổn định cổ phiếu của công ty, bà quả thật đã quyết định như vậy, nhưng chuyện này lúc ấy bà chỉ lặng lẽ thương lượng với Lỗ Kì Dương, tuyệt đối không có người thứ ba biết.

“Không phải nó.” Là khi hắn linh h`ồn thoát xác đã nghe được, đã trở thành khúc mắc trong lòng. Thì ra hắn cũng không quan trọng đến mức không thể thay thế được.

Cam Thái nhíu nhíu mày nói: “Mặc kệ anh biết bằng cách nào, nhưng đây là hai việc khác nhau. Lúc ấy anh bị bệnh viện thông báo bệnh tình nguy kịch, tôi là phòng hậu hoạn. Tôi cam đoan, chỉ c`ần anh còn sống một ngày, TH tập đoàn vẫn là của anh.” Điểm ấy bà và ch`ồng đ`ều nhận thấy rõ, con lớn nhất tuy rằng làm việc độc ác, nhưng trong thân thể vẫn chảy dòng máu của Lỗ gia, v`ề ph`an Lỗ Kì Dương... đại khái chỉ có khuôn mặt là của Lỗ gia.

Sắc mặt Lỗ Thụy Dương dịu xuống.

“Nói chuyện chính đi.” Cam Thái nói, “Tập đoàn TH tuy là quan trọng, nhưng bảo tần thực lực còn quan trọng hơn. Tôi mặc kệ anh và La gia tranh đấu thế nào, phải có chứng có mực. Trước tiên anh đi Canada tránh mặt một thời gian, sự việc về sau giao cho tôi, trước tiên phải giải quyết sạch sẽ mây di chứng hậu hoạn giống như Tiêu Bác. Người như Tiêu Bác chắc chắn sẽ để lại đòn phia sau, đừng để cả ngày bắn nhặt cuối cùng lại bị nhặt mõ mắt.”

“Hắn để lại mây thứ trong tủ bảo hiểm ở ngân hàng, vợ hắn đã đi lấy.”

“Người cuối cùng Tiêu Bác nhìn thấy là ai? Còn sống không? Tin tức liệu có bị lộ không?”

“Con hắn ở trong tay con, vợ hắn không dám khai ra đâu, cho dù có khai cũng không sợ, những người ra mặt đều là từ bên ngoài tìm đến, căn bản không biết là ai sai khiến.”

Cam Thái nói: “Sự việc làm cho gọn gàng sạch sẽ, đừng để lại cái gì.”

Bà không nói rõ, nhưng Lỗ Thụy Dương đã hiểu, “Vâng.”

“Nếu thực sự xảy ra chuyện,” Cam Thái chống bàn làm việc rã xuống chiếc ghế bên cạnh, chậm rãi nói, “Thì đổ hết lên đầu tôi đi.”

“Mẹ?!” Lỗ Thụy Dương biến sắc.

Cam Thái không kiên nhẫn nói: “Anh an phận đi, đừng vớ vẩn hết trai lại gái, sớm sinh cháu trai cho tôi là được!”

Nắm tay Lỗ Thụy Dương giấu sau bàn làm việc chậm rãi nắm chặt. Sau khi đi dạo một vòng địa phủ trở về, quan hệ giữa hắn và Cam Thái vẫn luôn một phía ở vào hoàn cảnh vi diệu. Một phần là do nguyên nhân thực sự khi mình chết rã mà sống lại khó có thể nói ra, sợ bị truy vấn, một phần là do nghe được tính toán của Cam Thái sau khi hắn chết. Vô luận hắn làm bao nhiêu chuyện xấu, ở trước mặt mẹ mình vẫn chỉ là đứa trẻ khát vọng tình

thương của mẹ. Nghe thấy sau khi hắn chết mẹ mình đâu vào đấy tìm kiếm em trai làm người thay thế hắn, có thể tưởng tượng được trong lòng hắn cảm thấy đau đớn và phẫn giận thế nào, nhưng cho tới hôm nay, hắn rốt cuộc hiểu được, không phải mẹ không thương hắn, chỉ là bà dùng phương pháp độc đáo của chính mình để yêu thương hắn.

Mẹ, con sẽ không thua.

Hắn nhìn vẻ già nua của Cam Thái mà cho dù trang điểm đậm thế nào cũng không che dấu được, lặng lẽ thề

Từ khi Thẩm Thận Nguyên bị bắt cóc đến khi được giải cứu ở ngoài tăm mờ của công chúng, đoàn làm phim cũng không biết hôm cậu biến mất đã trải qua những chuyện còn kinh tâm động phách hơn trong phim, vì đợi Thẩm Thận Nguyên, tất cả mọi người chịu gió lạnh bảy tám tiếng đồng hồ. Cho nên sau khi Thẩm Thận Nguyên không để ý đến sự phản đối của La Thiếu Thành, chỉ ở nhà nghỉ ngơi một ngày liền đi theo Từ Húc trở lại đoàn làm phim, liền nhận được kháng nghị trầm mặc đầy lạnh nhạt.

Phó đạo diễn chạy tới tìm hiểu tình hình.

Đoàn làm phim nhanh chóng lầm miệng, Từ Húc sợ tin tức để lộ cho truyền thông biết, tạo thành án ào không cần thiết, khiến Lỗ Thụy Dương tức nước vỡ bờ, liền lấy cớ sinh bệnh lấp liếm.

Sắc mặt của phó đạo diễn càng trở nên khó coi, “Vậy cũng phải gọi điện thoại thông báo sớm chứ, sau khi xảy ra chuyện mới gọi điện thoại xin phép thì có ích gì?”

Từ Húc đành phải xin lỗi không ngừng.

Sau khi phó đạo diễn đi, Thẩm Thận Nguyên vỗ vai Từ Húc, cười đồng tình.

Tù Húc càng lo cho cậu, “Tôi chỉ là hiện giờ xấu hổ một chút, nếu không giải thích rõ ràng, về sau thanh danh của cậu ở trong giới liền không tốt.”

Thẩm Thận Nguyên nhún vai nói: “Khi nhận vụ án này tôi đã nghĩ rất rõ ràng. Kỳ thật tôi có rất nhiều lý tưởng, không làm diễn viên điện ảnh có thể làm diễn viên truyền hình, diễn viên kịch nói, chủ quán bar, người mẫu, còn có...”

“Cảnh sát.”

Thẩm Thận Nguyên cười nói: “Đúng, còn có cảnh sát nằm vùng, tôi cũng coi như có kinh nghiệm công tác đi?”

Tù Húc nói: “Bằng mó kinh nghiệm công tác này, tuyệt đối ưu tiên trúng tuyển.”

Hai người đang lúc tìm niềm vui trong khổ nạn, nói giỡn, liền nhìn thấy Lâm Tử Khiếu tay nhét túi quần khoan thai đi tới.

Tù Húc nhìn ra cậu ta có việc tìm Thẩm Thận Nguyên, thức thời tránh đi.

“Ngày hôm qua cậu không phải bị bệnh phải không?” Lâm Tử Khiếu vừa mở miệng liền khiến Thẩm Thận Nguyên trợn mắt há mồm.

“Sao cậu lại biết?”

Lâm Tử Khiếu nói: “Cậu chưa nghe câu đầu óc ngu si từ chi phát triển sao? Người nào IQ rất thấp, thân thể nhất định rất khỏe mạnh.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Cho nên nhân loại chỉ có thể chia thành hai loại là Lâm Đại Ngọc và Lý Quỳ sao? Cậu thuộc loại nào?” (Ghi chú: Lâm Đại Ngọc – một trong ba nhân vật chính trong truyện “Hồng Lâu Mộng”, là một người con gái đẹp và thông minh, thân thể yếu ớt; Lý Quỳ: một nhân vật trong Thủy Hử, là một trong những người khỏe nhất của 108 vị anh hùng Lương Sơn Bạc)

“... Cũng có loại cân bằng.”

“IQ không cao, thân thể cũng không khỏe mạnh?”

“...” Lâm Tử Khiếu nghiêm mặt nói, “Nói chính sự, ngày hôm qua cậu rốt cuộc ở chỗ nào?”

Ánh mắt Thẩm Thận Nguyên lấp lóe, “Cái này, hơ...”

“Nói dối thà rằng không nói.”

Thẩm Thận Nguyên ngoan ngoãn ngậm miệng.

“...” Lâm Tử Khiếu thả mầm, “Tôi cũng có tin tức mà cậu muốn biết.”

Ánh mắt Thẩm Thận Nguyên sáng lên, giương mắt nhìn cậu ta.

Lâm Tử Khiếu nói: “Cậu phải nói cho tôi biết, ngày hôm qua cậu đi đâu.”

Thẩm Thận Nguyên nghĩ nghĩ nói: “Núi Tam Hoa.”

Lâm Tử Khiếu sắc mặt khẽ biến nói: “Cậu thật sự bị bắt cóc?”

Thẩm Thận Nguyên sắc mặt đại biến nói: “Làm sao cậu biết?”

Lâm Tử Khiếu thở dài một hơi, giống như đang tiêu hóa tin tức động trời này, sau một lúc lâu mới nói: “Là một người bạn làm truyền thông nói cho tôi biết.”

“Truyền thông?!”

“Ư. Để trao đổi, tôi cũng nói cho cậu một tin tức xấu.” Lâm Tử Khiếu nói, “Đêm qua Thôi Tú tụ tập hút ma túy, đã bị bắt lại. Nghe nói, lần này Củng Văn Hiểu là tự thân cũng khó bảo toàn.”

“Cái gì?!”

Lâm Tử Khiếu nhìn cậu mở to hai mắt ngốc nghênh nhìn mình, mặt không biết tại sao lại đỏ lên, nhịn không được đẩy đầu đối phuong ra, “Cậu không thể dùng ngữ khí khác để nói chuyện sao?”

Thẩm Thận Nguyên chống cằm, lẩm bẩm nói: “Tôi chỉ là rất kinh ngạc.”

Lâm Tử Khiếu gật đầu nói: “Tôi cũng vậy. Trước kia mấy chuyện như thế này, Củng Văn Hiểu đều có thể áp chế được.”

Như vậy có phải là tập đoàn TH và Lỗ Thụy Dương đã đi đến đường cùng không?

Thẩm Thận Nguyên trở nên kích động. Từ Mục Tất Tín Mục Tất Thành đến Mã Ngọc đến Tiêu Bác, những kẻ bên người Lỗ Thụy Dương từng người từng người ngã ngựa. Giống như đánh boss, sau khi diệt sạch tiểu boss, liền đến kết đội đánh quái.

“Dù sao, trong lòng cậu biết là được.” Cậu biết Thẩm Thận Nguyên có thể hiểu được, lần trước Mã Duy Càn giấu ma túy, toàn bộ nghệ sĩ của Y Mã Đặc đều bị kéo xuống nước, lần này còn liên quan đến người phụ trách Củng Văn Hiểu của giải trí LB, số người bị kéo xuống nước sẽ càng nhiều.

Thẩm Thận Nguyên dùng sức cầm lấy tay Lâm Tử Khiếu, “Về sau nghe được mấy tin đồn thế này, nhất định phải nhớ chia sẻ với tôi.”

Lâm Tử Khiếu rút tay ra khỏi bàn tay cậu, “Để sau đi. Đây chỉ là giao dịch, đến khi cậu thu được tin tức gì, tôi sẽ lại cân nhắc xem có muốn trao đổi với cậu hay không.”

“Có có có có.” Thẩm Thận Nguyên gật đầu liên tục, sau đó dán vào tai cậu nhỏ giọng nói, “Cậu có muốn biết khi Cao Cầm đi WC dùng tư thế đứng nào hay không?”

“...”

“Còn có Mã Thụy đi WC sẽ phát ra tiếng gì.”

“... Cậu bình thường hay ngụy trang thành nhân viên vệ sinh ẩn nấp trong WC của Y Mã Đặc sao?”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Không, chỉ là khi tôi gặp phải, thuận tiện chú ý một chút.”

Lâm Tử Khiếu ra sức nhớ lại xem mình và gã cuồng rình coi này đã từng gặp nhau trong toilet hay chưa.

“Nếu cậu muốn biết bộ dáng khi cậu đi WC...”

“Cậu tránh sang một bên cho tôi!”

Quả nhiên theo như lời Lâm Tử Khiếu, đến buổi chiều, đoàn làm phim liền nhận được tin tức nam chính số 2 Thôi Tú bởi vì tụ tập hút ma túy bị tạm giữ, không lâu sau đó, Củng Văn Hiểu cũng bị truyền tin là có mặt trong nhóm người tụ tập hút ma túy. Trong nhất thời, giải trí LB bão hòa, nghệ sĩ dưới trướng toàn bộ bị dán nhãn là nghiện ma túy, nhất là Thẩm Thận Nguyên và Lâm Tử Khiếu, một kẻ vốn từng có lịch sử đen tối là bị tình nghi, một người có bạn gái vào trại cai nghiện, lập tức bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió. Đáng thời, đoàn làm phim 『Thần Long giáp』 có hai người bị dán nhãn có khả năng nghiện ma túy, một gã hút ma túy cũng trở thành trung tâm đế tài, địa điểm quay phim bị tiết lộ, phóng viên như chau chấu chen nhau chạy tới. Khổng Sâm Học bất đắc dĩ đành chuyển vào bên trong quay phim. Cho dù việc quay phim còn đang tiến hành, nhưng khi nhắc tới bộ phim này, bên ngoài chỉ toàn tiếng than, sự chú ý của bọn họ đã không phải là bộ phim này quay thế nào, mà là doanh thu của bộ phim này có thể tấp tệ đến cỡ nào.

Không khí của đoàn làm phim hết sức trầm trọng, ngay cả tiếng nói chuyện đều nhỏ hơn mười độ-xi-ben so với bình thường, nhưng tiến trình quay phim lại nhanh ngoài dự tính. Không chỉ Thẩm Thận Nguyên có thể một lần là đạt, ngay cả Lâm Tử Khiếu bị đoàn làm phim vụng trộm gọi là NG tiểu thiên vương cũng trong trạng thái dũng mãnh phi thường, hai người ăn ý như thể đã hợp tác nhau năm. Nhưng là tiến độ của bọn họ nhanh, một vấn đề khó giải quyết khác cũng phát sinh, nam diễn viên chính thứ hai là ai?

Nếu là trước kia, không có một Thôi Tú, lập tức nhảy ra một đám Thôi Giai Thôi Lệ Thôi Tuất Thôi Suất, muốn Thôi nào có Thôi ấy, nhưng hiện tại, 『Thần Long giáp』 lâm vào hoàn cảnh lưỡng nan. Muốn tìm người có danh tiếng có khả năng diễn xuất, người ta lại không muốn dính vào chuyện xấu, kẻ nguyễn ý dính vào chuyện xấu để nhân cơ hội nổi tiếng, đoàn làm phim lại chướng mắt. Cuối cùng vẫn là người phụ trách lâm thời Lưu Đạt Vũ của giải trí LB đẩy một người mới đi lên. Người mới ngoại hình non nớt, diễn xuất càng non nớt, diễn cáo già Lã Thắng Nghĩa cực kỳ lực bất tòng tâm. Tiếp đó, trường quay xuất hiện tình cảnh băng hỏa lưỡng trùng thiên đài quý dị. Khi người mới nghỉ ngơi, toàn bộ trường quay đều như đang nghỉ ngơi, im lặng vô cùng. Khi người mới đóng phim, toàn bộ trường quay đều có thể nghe thấy tiếng Khổng Sâm Học rít gào, tựa như pháo nổ.

Lâm Tử Khiếu nói: “Không ngờ Khổng đạo diễn có thể rõ ràng được như vậy.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Như vậy có lẽ có không khí.”

“... Không khí gì?”

“Không khí quay phim a.”

Lâm Tử Khiếu tức giận nói: “Cậu là M phải không?”

Thẩm Thận Nguyên hờn hận nói: “Cậu là KFC? Hạnh ngộ hạnh ngộ.”

“...”

Phòng thẩm vấn, âm trầm lạnh lẽo.

Tiểu Đổng và Đô Lạc Văn gần đối diện nhau.

Tiểu Đổng kích động nói: “Sếp, tôi làm việc cùng anh lâu như vậy, anh vẫn không tin tính cách của tôi sao? Anh không thể chỉ vì một phong thư của Tiêu Bác liền nghĩ oan cho tôi!”

Đô Lạc Văn lạnh nhạt nói: “Mấy ngày nay tôi không nhàn rỗi.”

“Được rồi, sếp, tôi tin tưởng anh. Anh nhất định phải tìm được chứng cứ chứng minh tôi trong sạch. Hắn đang vu oan cho tôi, Tiêu Bác chỉ muốn tìm một kẻ chết thay. Tôi không bị Lỗ Thụy Dương thu mua, không phải cảnh sát biển chất!” Tiểu Đổng phẫn nộ đấm bàn.

“Tôi đã kiểm tra tài khoản của Trịnh Văn Hân.”

Ánh mắt của Tiểu Đổng lóe lên, “Trịnh Văn Hân nào, tôi không biết.”

Đô Lạc Văn nói: “Cô ấy mang thai chín tháng, sắp sinh.”

Sắc mặt Tiểu Đổng trắng nhợt, thân thể mệt mỏi oặt xuống.

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 148: Xuất Động (Thượng)

Dịch: Phong Bụi

Đồ Lạc Văn nhìn hắn, trong mắt chỉ có chán ghét và phẫn nộ sâu sắc, không có chút đam mê tình nào, “Chúng ta quen biết lâu như vậy, không cần bày trò. Già mà làm đường lạc lối, gì mà vô cùng đau đớn, gì mà bất đắc dĩ, tôi không muốn hỏi bất cứ điều gì, cậu cũng không cần giải thích gì hết. Cậu nói rõ ràng cho tôi biết, rõt cuộc cậu đã làm những gì, Lỗ Thụy Dương bảo cậu những làm gì!”

Tiểu Đổng ngồi phịch ở ghế trên một chiếc lâu mới dựng thẳng lưng, thấp giọng nói: “Tôi sẽ không nói gì hết.”

Đồ Lạc Văn cầm lấy cốc nước trên bàn hắt vào mặt hắn. May mắn là nước ấm, hắt lên mặt cũng không lạnh.

Tiểu Đổng lau mặt, “Sếp...”

“Nói!” Đồ Lạc Văn lạnh lùng cắt lời hắn.

Tiểu Đổng ngẩng đầu nhìn anh. Đồ Lạc Văn là thượng cấp vô cùng tốt, vui tính hài hước, lại có chút bao che khuyết điểm, khi làm việc rất liều mạng, nhưng bình thường rất thoải mái. Nhưng hiện tại, trên gương mặt quen thuộc này là biểu cảm hoàn toàn xa lạ. “Tôi quả thật có nhận hối lộ.”

Đồ Lạc Văn cầm lấy bút định ghi lời khai.

“Bình thường báo chút tin tức cho hắn.”

“Tin tức gì?”

“Một ít tin tức về tôi, hôm nay nhận vụ án nào, thu được chứng cứ gì, lại phá được vụ án nào, lập công gì...”

“Bịa đặt!”

Tiểu Đổng nói: “Tôi chỉ biết những tin như vậy.”

Đỗ Lạc Văn nhìn bộ dạng hắn lợn chết không sợ nước sôi, chậm rãi tinh táo lại. Cảm giác bị cắp dưới bán đứng tuy rằng rất tệ, thế nhưng cảm giác sau khi bị bán đứng lại bị cắp dưới đùa giỡn trong lòng bàn tay càng tệ hơn. Anh hỏi: “Tin tức chúng ta đi tìm Mã Ngọc là do cậu để lộ ra phải không?”

Tiểu Đổng nghĩ nghĩ, đại khái cảm thấy tin tức này có nói hay không đều không sao cả, liền gật gật đầu.

“Thuốc phiện dưới giường hắn từ đâu đến?”

Tiểu Đổng nói: “Không biết.”

Đỗ Lạc Văn nói: “Lúc cậu ở trong biệt thự còn tìm thấy cái gì?”

“Không có.”

“Không cất giấu chứng cứ?”

“Không có.”

“Là không cần thiết phải không?”

Tiểu Đổng nói: “Cũng có thể nói như vậy.”

“Đẩy Mã Ngọc hai chân không thể đứng khỏi lan can rất khó phải không?”

Sắc mặt Tiểu Đổng khẽ biến, “Anh không thể ăn nói lung tung.”

Đô Lạc Văn nói: “Có nhân chứng chứng minh Mã Ngọc không có khuynh hướng tự sát.” Những lời này của anh hoàn toàn là lừa đảo, tuy rằng Mã Duy Càn luôn miệng nói Mã Ngọc không có khả năng không lưu lại gì liền tự sát, nhưng đây cũng chỉ là suy đoán của anh, cũng không có bằng chứng thực chất nào, nói có nhân chứng chứng minh lại càng là nói phét.

Sau khi Tiểu Đổng cả kinh liền bình tĩnh lại, “Có chứng cứ thì khởi tố đi.”

“Vì sao lại giết hắn? Là Lỗ Thụy Dương sai khiến sao?”

Tiểu Đổng lắc đầu, nói từng chữ một: “Tôi không làm.”

Đô Lạc Văn duỗi thẳng lưng, đấm đấm vai của mình nói: “Lỗ Thụy Dương sắp xong đời rồi.”

“Chúc mừng.”

Đô Lạc Văn nói: “Cậu là cảnh sát, hẳn là biết thẳng thắn được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị, có biểu hiện lập công lớn mới có thể được xử khoan hồng chứ?”

Tiểu Đổng thở dài nói: “Tôi thật sự không thể giúp được gì. Người liên hệ với tôi là Tiêu Bác, tôi căn bản không có cách nào làm chứng chống lại Lỗ Thụy Dương.”

Đô Lạc Văn nói: “Mã Ngọc thì sao?”

Tiểu Đổng trầm mặc một lúc lâu sau, mới nói: “Giết người, là tội danh rất nghiêm trọng. Cho dù không chết, Mã gia cũng sẽ không dễ dàng buông tay.”

“Những chuyện như vậy trước khi động thủ phải nghĩ cho kỹ.”

Tiểu Đổng gục đầu xuống.

Khi Đỗ Lạc Văn ra khỏi phòng thẩm vấn liền nhận được một cuộc điện thoại đầy hưng phấn, “Sếp, vợ Tiêu Bác thật sự đến ngân hàng rồi!”

Tinh thần Đỗ Lạc Văn phấn chấn lên, tâm tình bị đả kích nặng nề vì sự phản bội của Tiểu Đồng nhanh chóng khôi phục, đáp rất dõng dạc: “Tốt! Lập tức đưa đến đây!” Anh nghĩ nghĩ, Tiêu Bác không hề là tâm phúc của Lỗ Thụy Dương, trong tay chẳng những có chứng cứ về việc Lỗ Thụy Dương rửa tiề, còn có video về việc hắn hạ lệnh giết người, muốn bắt hắn, đã nắm chắc đến chín phần.

Nhưng bắt Lỗ Thụy Dương bằng cách nào? Nếu rút dây động rừng, dựa vào các mối quan hệ của hắn, phía trên nhất định sẽ có người bao che, nếu không phải phía trên cũng có người tương đối kiên quyết, lại có La Định Âu ủng hộ sau lưng, anh tuyệt đối không thể đi tới được bước ngày hôm nay. Chính vì đường đi quá gian nan, cho nên lại càng không thể sơ suất.

Thái độ của cục trưởng mập mờ không rõ, mỗi khi đến mấu chốt, nhất định giật nhoè lã, quả thực là vũ khí có tính sát thương hạ nhiệt, nói không chừng âm thầm cấu kết gì đó cùng Lỗ Thụy Dương, nếu mình đến tìm hắn, có lẽ ngược lại thành mật báo cho Lỗ Thụy Dương.

Anh đang suy nghĩ, liền nhìn thấy cục trưởng chính diện đi tới.

“Tiểu Đô à, ở trong này làm gì thế?”

“Ha ha,” Đỗ Lạc Văn vung vung cánh tay, “Không có gì, ngắm phong cảnh.”

Cục trưởng nhìn theo ánh mắt anh, chỉ vào bóng dáng người bên dưới nói: “Nhìn không ra cậu yêu thích kiểu này.”

Đỗ Lạc Văn nhìn thấy bóng dáng lưng hùm vai gấu phía dưới, vẻ tươi cười nhất thời cứng lại, “Không phải hắn, tôi nhìn.. đất dưới chân hắn. Tôi rất yêu mảnh đất này.”

“Thẩm vấn Tiểu Đồng thế nào?”

“Cậu ta không chịu nói gì.” Sắc mặt Đô Lạc Văn âm trầm.

Cục trưởng nói: “Chứng cứ từ chõ Tiêu Bác có đủ không?”

Đô Lạc Văn do dự một chút, ăn ngay nói thật, “Đủ rã.”

Cục trưởng vỗ vỗ sau lưng anh, “Vậy cậu còn đứng đây làm gì, sao không đi bắt hắn?”

Đô Lạc Văn sững sốt, có chút hoài nghi vị cục trưởng trước mắt có phải đã bị người khác hóa trang đánh tráo hay không.

Cục trưởng nói: “Vụ án này kéo dài lâu như vậy, kết thúc nhanh gọn cho tôi!”

Đô Lạc Văn tinh thần tỉnh táo, lớn tiếng đáp nói: “Vâng!”

Tin tức cảnh sát ra lệnh bắt Lỗ Thụy Dương mới tung ra vài tiếng đã truyền đến dư luận xôn xao.

La gia biết tin trước tiên, vừa thở phào vừa đê phòng. Chó cùng còn rút giậu, người như Lỗ Thụy Dương, trừ phi tận mắt nhìn thấy hắn tắt thở, bằng không quyết không thể thả lỏng cảnh giác.

Thẩm Thận Nguyên đang ở trường quay quay phim thì nhận được điện thoại của La Thiếu Thành, bị lệnh cưỡng chế cứ cách mười lăm phút liền phải gọi điện thoại báo bình an một lần.

Thẩm Thận Nguyên vẻ mặt đau khổ nói: “Em không thể quay phim được một nửa liền bảo đạo diễn cắt, sau đó đi gọi điện thoại được.”

La Thiếu Thành nói: “Em có thể không nói cắt, trực tiếp đi gọi điện thoại.”

“... Đạo diễn sẽ hận em nhất.” Bởi vì sự việc liên tiếp xảy ra, tâm tình của đạo diễn đã rất không tốt, thậm chí chậm rãi tiến hóa theo hướng Liên Giác Tu phiên bản ma hóa. Đối với việc này, Lâm Tử Khiếu cho rằng đây

là trách nhiệm của cậu. Bởi vì cậu quá M, cho nên đạo diễn mới có thể bị thay đổi thành S một cách vô tri vô giác.

La Thiếu Thàn nói: “Muốn anh tính xem trong vòng một năm nay em bị bắt cóc mấy lần sao?”

“...” Khí thế Thẩm Thận Nguyên yếu đi, “Đợi cho hết bận, chúng ta đến chùa miếu dâng hương đi.” Mỗi lần xảy ra chuyện cậu đều nói muốn đến chùa miếu giải vận xui, thế nhưng nói nije đến mức thành câu cửa miệng, vẫn chưa đi được.

La Thiếu Thàn nói: “Đi xem ngày hoàng đạo để làm lễ đón đâu sao?”

Khuôn mặt khổ sở của Thẩm Thận Nguyên lập tức trở thành khuôn mặt hạnh phúc, “Không biết có dịch vụ tặng kèm giải vận xui không nhỉ.”

“Thẩm Thận Nguyên, đạo diễn gọi cậu!” Lâm Tử Khiếu hướng về phía cậu mà gọi.

Bởi vì người mới làm không tốt, đạo diễn rơi vào đường cùng đành phải sửa kịch bản, gia tăng phần diễn cho Lâm Tử Khiếu. Vì thế, nam chính thứ ba thành nam chính thứ hai, thời gian xuất hiện ở trường quay tăng vùn vụt, cơ hồ ngang hàng với Thẩm Thận Nguyên.

Thẩm Thận Nguyên treo điện thoại, lon ton chạy tới.

Khổng Sâm Học cầm kịch bản, nhìn mặt Thẩm Thận Nguyên, do dự một chút nói: “Tôi đang nghĩ, liệu có nên tăng thêm một cảnh hôn môi cho cậu không.”

Đã đi đóng phim, đều phải chuẩn bị tâm lý diễn hôn môi. Thẩm Thận Nguyên cũng rất thản nhiên, “Hôn ai vậy?”

Khổng Sâm Học chỉ chỉ ngón tay, “Cậu ta.”

Đều ngón tay chỉ vào Lâm Tử Khiếu.

Lâm Tử Khiếu bị Thẩm Thận Nguyên nhìn chằm chằm rất xấu hổ, miệng cọp gan thỏ kêu lên: “Đây là ý của đạo diễn!”

Khổng Sâm Học nói: “Tôi nghĩ bộ phim này quá lạnh lùng nặng nề, thêm một chút khôi hài sẽ có hiệu quả rất tốt. Các cậu đánh nhau một lúc, cậu ngã từ trên lầu xuống dưới, lăn một vòng trên mặt đất, vừa lúc... Ba!” Ông làm động tác miệng đối miệng.

Thẩm Thận Nguyên: “...” Đây là khôi hài kiểu gì thế! Cậu nghĩ nếu La Thiếu Thần biết chuyện này sẽ thế nào. Hơn phân nửa, chắc là sẽ hiểu.

Lâm Tử Khiếu tưởng cậu đang trầm mặc kháng nghị, giải vây nói: “Hay là khi cậu ta rơi xuống, thuận tay chém gãy kiếm của tôi, khiến tôi phải dùng kiếm gãy đâm người?”

Khổng Sâm Học nghĩ nghĩ, cũng cảm thấy không thể, “Cũng được, để tôi nghỉ xem.”

Nhân lúc đạo diễn trầm tư, Lâm Tử Khiếu kéo Thẩm Thận Nguyên sang một bên, trực tiếp hỏi: “Cậu chán ghét tôi phải không?”

“Không hề” Trải qua nhiều ngày ở chung như vậy, Thẩm Thận Nguyên tự giác cùng cậu ta xây dựng tình hữu nghị ở mức độ nhất định.

Lâm Tử Khiếu nhíu mày, “Vậy cậu thích tôi à?”

“... A?” Cái này, càng không thể nào nói đến đi? Thẩm Thận Nguyên bị tư duy nhảy vọt của cậu ta làm cho sững sờ.

Lâm Tử Khiếu nói: “Vậy vì sao cậu lại sợ diễn hôn mê với tôi.”

“Không sợ, tôi chỉ là..” Là đang suy nghĩ nên giải thích với người nhà như thế nào.

“Chỉ là cái gì?”

Sự thật không thể nói ra, Thẩm Thận Nguyên đành phải nói lung tung, “Tôi chỉ là đang nghĩ, nên hôn như thế nào.”

Lâm Tử Khiếu như rón mà nói: “Phim võ hiệp chính thống, hai tên con trai, còn là nam diễn viên chính số một số hai, cậu định hôn thế nào? Hôn nồng nhiệt kiểu Pháp? Cậu tưởng tượng quá nhiêú ræ.”

Thẩm Thận Nguyên: “...” Rốt cuộc là ai đang tưởng tượng!

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 149: Xuất Động (Trung)

Dịch: Phong Bụi

Cuối cùng Khổng Sâm Học quyết định dùng cả hai.

Đầu tiên là đề nghị của Lâm Tử Khiếu.

Thẩm Thận Nguyên treo dây, lúc Lâm Tử Khiếu chém người, vừa nhảy lầu vừa dùng kiếm chém đứt kiếm của cậu ta. Lâm Tử Khiếu không phát hiện kiếm chỉ còn lại tay cầm, tiếp tục đâm đối phương, đối phương cũng phổi hợp a một tiếng. Nhưng sau khi a xong lại thấy không chết, nghi hoặc nhìn Lâm Tử Khiếu. Lâm Tử Khiếu lại tiếp tục đâm vài cái, đối phương lại a a a, cuối cùng hai người mới phát hiện trong tay Lâm Tử Khiếu chỉ còn lại chuôi kiếm.

Cảnh này quay rất thuận lợi.

Thiên phú đóng phim của Thẩm Thận Nguyên tuyệt đối ngược lại với thiên phú ca hát của cậu, đóng võ hiệp cổ trang không bao lâu, động tác cũng quy phạm hơn, khí thế cũng có, thậm chí tỉ lệ hoàn thành động tác liên hoàn đều rất cao. Động tác nhảy lầu liền mạch lưu loát, giống như thân kinh bách chiến.

Lâm Tử Khiếu cũng đâm rất dứt khoát, một lần liền xong.

Kế tiếp liền là cảnh hôn môi ngoài ý muốn.

Ý tưởng của Khổng Sâm Học hơi cải tiến một chút, chuyển thành lúc hai người sử dụng tuyệt chiêu, ở giữa không trung lơ đãng quét qua má đối phương. Nguyên bản là muốn hôn môi, nhưng mà như vậy, hai người nhìn

qua tựa như đang chém nhau. Khôi hài là tất yếu, nhưng chủ đề của phim vẫn là chính kịch.

Thẩm Thận Nguyên và Lâm Tử Khiếu đùa treo dây.

Phía dưới chỉ đạo võ thuật làm mẫu đi làm mẫu lại, hiển nhiên không hề tin tưởng bọn họ có thể một lần là hoàn thành động tác.

Thẩm Thận Nguyên và Lâm Tử Khiếu từng người bắt chước một chút, sau đó đợi Khổng Sâm Học ra lệnh một tiếng, bay về phía đối phương.

Ngoài dự kiến chính là, hai người lại một lần là đạt.

Không có cảnh đùa roi máu chảy như trong tưởng tượng, cũng không có cảnh quần quít cùng một chỗ khó chia lìa, đơn giản đến mức giống như hai người chính là cao thủ võ lâm.

Khổng Sâm Học hết sức vui mừng, ông vốn bị người mới tra tấn thành bạo quân rõt cuộc cũng khôi phục được vài phần phong độ nhẹ nhàng như khi vừa vào đoàn làm phim, sau khi bảo Thẩm Thận Nguyên và Lâm Tử Khiếu quay thêm mấy cảnh đặc tả, liền cho bọn họ nghỉ ngơi ăn cơm trưa.

Cơm hộp của đoàn làm phim không terrible, còn có ba loại lựa chọn ABC.

Thẩm Thận Nguyên đang thương lượng với Lâm Tử Khiếu xem nên ăn loại nào, liền nhìn thấy người cậu ôm đêm qua đang đứng giữa đường. Cậu kinh ngạc: “La Thiếu?”

La Thiếu Thân gật gật đùa với Lâm Tử Khiếu, xem như chào hỏi, sau đó đung đưa gói giấy to trong tay.

Thẩm Thận Nguyên giống như chó con nhìn thấy cục xương, lon ton chạy tới, “Cái gì thê?”

“Em muốn ăn gì?”

“Cá om dưa.”

“... Gì nữa?”

“Vị quay Bắc Kinh?”

“... Gì nữa?”

Thẩm Thận Nguyên sợ lại nói không trúng, làm La Thiếu Thàn mất mặt, vội vàng mở cửa sau, “Cơm?”

La Thiếu Thàn nghiêm trang đáp: “Có.”

Thẩm Thận Nguyên nịnh nọt phụ họa nói: “Em thích ăn cơm nhất!”

Thẩm Thận Nguyên dẫn anh đi lên xe bảo mẫu của mình. Đóng cửa lại liền là thế giới của hai người.

La Thiếu Thàn lấy đĩa ăn ra, sườn chua ngọt, chân giò kho tàu... Đâu là những đĩa bình thường Thẩm Thận Nguyên thích ăn.

Thẩm Thận Nguyên hôn hồn La Thiếu Thàn, một lúc mới nhớ ra, “Anh đến đây lúc nào?”

“Mười giờ rưỡi.”

Thẩm Thận Nguyên xem đồng hồ, phỏng đoán thời gian, “Anh nhìn thấy em đóng phim rồi?”

“Cảnh hôn mặt ấy hả?”

“Cái đó... Kỳ thật, cũng không có gì. Em và Lâm Tử Khiếu trong phim chỉ là bạn tốt, đạo diễn muốn thêm một chút hài hước mới thêm một cảnh như vậy.”

La Thiếu Thàn nói: “Hài hước chỗ nào?”

Thẩm Thận Nguyên há hả miệng, không biết nói gì.

La Thiếu Thàn gấp sườn cho cậu, “Anh không thích người khác chạm vào em.”

Trong lòng Thẩm Thận Nguyên căng thẳng.

“Nhưng đóng phim thì ngoại lệ.” La Thiếu Thàn nghiêm túc nhìn cậu, “Anh tôn trọng công việc của em.”

“La Thiếu?” Thẩm Thận Nguyên lập tức trở nên kích động, “Anh cho em cảm giác giống như liệt sĩ gặp được thân nhân ủng hộ họ.”

“... Báo mộng à?”

“Hơ, không phải liệt sĩ, phải gọi là gì ấy nhỉ?”

La Thiếu Thàn nhịn không được dùng đũa gấp sườn, trực tiếp nhét vào miệng cậu, “Có điệu này. Khi đóng phim mặc kệ em nhập vai cõi nào, khi diễn xong nhất định phải thoát ra.”

Thẩm Thận Nguyên cúi đầu cười cười.

“Sao?” Một chữ dày áp lực.

“So với trước kia, hiện tại em có thêm một phiền não.”

“Anh sao?”

Thẩm Thận Nguyên gật đầu.

La Thiếu Thàn néo mắt lại, “Ý của em là?”

Thẩm Thận Nguyên liếm liếm môi nói: “Trước kia em diễn vai gì đều có thể nhập vai rất nhanh, hiện tại gặp phải cảnh diễn tình cảm, em rốt cuộc vẫn sẽ nghĩ đến anh. Cho nên, điều anh vừa nói căn bản không thành vấn đề, hiện tại em chỉ phiền não nhập vai không đủ sâu.”

La Thiếu Thàn rất vừa lòng với đáp án của cậu, “Con người đều có khuyết điểm.”

Cửa kính xe bị vỡ vài cái.

La Thiếu Thàn mở cửa ra, Từ Húc cầm cơm hộp do đoàn làm phim phát, mang theo khí lạnh lén vào.

Thẩm Thận Nguyên nhiệt tình tiếp đón, “Cùng nhau ăn.”

“Tôi cũng định thế.” Từ Húc không khách sáo lập tức gấp một miếng sườn, đón ngay ánh mắt không vui của La Thiếu Thàn, “Thật ra tôi có chuyện muốn nói.”

La Thiếu Thàn nói: “Phải tặng cho cậu một bảng chữ cái hả?”

Từ Húc cực kỳ thích ứng với phong cách nói chuyện của anh, vừa ăn sườn vừa nói: “Lỗ Thụy Dương chạy rã.”

Thẩm Thận Nguyên trợn tròn hai mắt nói: “Không phải đã theo dõi hắn sao?”

Từ Húc nói: “Dựa vào các mối quan hệ và thế lực của hắn, trừ phi nhốt vào trong lồng, bằng không làm sao có thể theo dõi hoàn toàn được?”

“Vậy phải làm thế nào bây giờ?”

“Còn có thể làm gì bây giờ? Truy nã đi.”

Thẩm Thận Nguyên không dám tin nổi: “Hắn bỏ được gia nghiệp lớn như vậy sao?”

“Tập đoàn TH hiện tại có Cam Thái tọa trấn, đấu với La gia càng gay gắt, mặc kệ thành hay bại, đều không liên quan gì đến Lỗ Thụy Dương. Nghe nói em trai của Lỗ Thụy Dương đã khởi hành về nước, vương quốc Lỗ thị tính toán đổi quốc vương.”

“Vậy hắn bây giờ sẽ làm gì?”

“Hơn phân nửa sẽ lén lút xuất cảnh.” Từ Húc nói, “Nhưng cũng không dễ dàng. Hơn nữa hiện tại có thể dẫn độ, chạy trốn nhất thời cũng không

chạy được một đời, trừ phi hắn thật sự có thể thăng thiên.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Gã Thẩm Toàn bên người hắn thì sao?”

“Không biết.” Từ Húc nói, “Trước mắt không có bằng chứng chứng minh hắn tham gia phạm tội, cho nên sẽ không tốn lực lượng cảnh sát đi tìm hắn.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Nếu hắn thật sự có thể thăng thiên, còn mang theo Lỗ Thụy Dương thì sao?”

Từ Húc nói: “Vậy tôi tin bọn hắn thật sự là tình yêu chân chính.”

Thẩm Thận Nguyên: “...” Trước cậu đã từng nói rất nhiều lần về tình yêu chân chính, đột nhiên nghe được từ miệng người khác, không khỏi cảm thấy có chút quái dị.

Từ Húc nói: “Trừ phi thế giới phía ngoài ba mươi ba tầng trời chấp nhận dẫn độ.”

La Thiếu Thân nói: “Trước tiên cần phải thành lập quan hệ ngoại giao.”

Từ Húc cười nói: “Sau đó khai thông mậu dịch giữa hai bên, điều quan trọng nhất là có máy bay bay qua bay lại. Nếu như vậy, Trung tâm văn hóa và Tinh La thành đều không xây được, phải đổi thành sân bay.”

La Thiếu Thân nói: “Đó là địa điểm tốt để nhập cư trái phép.”

Từ Húc gật đầu nói: “Yên tâm, Lạc Văn đã cho người canh giữ công trường Tinh La thành và Trung tâm văn hóa.”

La Thiếu Thân đưa cho anh một tấm danh thiếp, “Đại sư bắt ma.”

Từ Húc cũng không khách khí, cầm lấy bỏ vào trong túi.

————— -

Ban đêm trên công trường, đèn đuốc sáng trưng, máy xúc đất còn đang hoạt động, công nhân khiêng thép đi tới đi lui.

Thẩm Tuyền đứng trong bóng đêm nơi ánh đèn không chiếu tới, yên lặng chờ đợi nhân viên trước đi tới gần.

Mười mét, chín mét, năm mét...

Nhân viên đi đến trước mặt mới nhìn thấy người, đang muốn hỏi hắn từ đâu tới đây, liền cảm thấy thần trí hoảng hốt một trận, cả người bay lên, lao về phía lão già xa lạ kia.

A!

Hắn muốn kêu lên vì sợ hãi, lại phát hiện không thể phát ra chút âm thanh nào, chỉ có thể trợn mắt rơi vào một cái bình tối như mực.

Thẩm Tuyền nhìn thân thể không có linh hồn ngã xuống đất rầm một cái, không chút lưu luyến, xoay người rời đi.

Người trên công trường nhanh chóng phát hiện đã xảy ra chuyện, đều tụ lại, bên ngoài công trường lại có vẻ yên lặng lạ lùng.

Một chiếc Santana cũ nát tự động mở cửa xe trước khi hắn kịp nâng tay mở cửa.

Thẩm Tuyền ngồi vào xe, đặt bình trên đùi, “Đi.”

“Đi đâu?”

“Khách sạn. Đã muộn thế này, phải ngủ chứ.”

“Khi nào chúng ta có thể hành động?”

“Đợi thu thập xong mấy thứ đã.”

“Còn cần bao nhiêu thứ nữa?!” Lỗ Thụy Dương nôn nóng đấm vào còi xe.

Thẩm Tuyền lạnh nhạt nhìn hắn một cái, “Không làm xong thuyền, làm sao rời bến được.”

“Còn phải đợi bao lâu, ông ước lượng chuẩn một chút cho tôi, trong nước tình hình rất căng thẳng, nếu thời gian quá dài, tôi ra nước ngoài tránh đi một thời gian!”

Thẩm Tuyền tựa hồ không muốn hắn rời đi, nghĩ nghĩ nói: “Một tuần.”

Lỗ Thụy Dương nói: “Được, cho ông một tuần!” Hắn đã hạ quyết tâm, nếu một tuần sau Thẩm Tuyền còn chưa hành động, hắn sẽ tự mình xuất ngoại tránh đi một thời gian.

Thẩm Tuyền cúi đầu vuốt bình, giống như vuốt cua trong rọ.

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 150: Xuất Động (Hạ)

Dịch: Phong Bụi

Vốn tưởng rằng bằng chứng trong tay Tiêu Bác như núi, bắt lấy Lỗ Thụy Dương, vụ án đã gây sức ép lâu như vậy liền có thể kết thúc, nhưng sự tình phát triển tuyệt đối không đơn giản như Đô Lạc Văn tưởng tượng.

Hoàn toàn không có tin tức về Lỗ Thụy Dương, con trai của Tiêu Bác không rõ tung tích, công trường Trung tâm văn hóa lại xuất hiện người lâm vào cảnh sống thực vật mà không hề có dấu hiệu báo động trước, Đô Lạc Văn cả người giống như con quay, bận rộn không ngừng, xoay vòng vòng nhưng không có đầu mối.

Anh trong lòng bức bình, liền hẹn Từ Húc ra ngoài ăn khuya. Thẩm Thận Nguyên vừa lúc kết thúc công việc, liền đi theo ăn trực, đồng hành tất nhiên còn có La Thiếu Thành Hộ thảo Sứ giả 24 giờ bốn mùa.

Quán lẩu lúc nửa đêm chỉ có hai bàn có khách.

Đô Lạc Văn chọn một chỗ trong góc, vừa đến liền gọi một tá bia.

Từ Húc khuyên anh, “Uống say ngày mai làm sao đi làm được?”

Đô Lạc Văn cầm chai bia ừng ực ừng ực uống hơn nửa chai, lau miệng, “Tôi đã mất ngủ hơn nửa tháng, nếu không uống chút bia, tinh thần chịu được, thân thể cũng không chịu được.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Vẫn chưa tìm được Lỗ Thụy Dương?”

Đô Lạc Văn thở dài nói: “Hiện tại tình hình căng thẳng, hơn phân nửa trốn đi rã.”

Tù Húc nói: “Phiền toái nhất là con trai Tiêu Bác còn nằm trong tay hắn, một chút tin tức đắc không có. Chỉ sợ hắn giết con tin.”

Thẩm Thận Nguyên hoảng sợ, “Không thể nào?” Hắn bị bắt cóc nhiều lần như vậy, mỗi lần đắc không mất một sợi tóc, cho nên trong tiềm thức cảm thấy bắt cóc và giết con tin là hai chuyện khác nhau.

Đỗ Lạc Văn mặt âm trầm nói: “Lỗ Thụy Dương vốn muốn dùng đứa bé làm con tin uy hiếp mẹ nó, hiện tại vợ Tiêu Bác và chứng cứ đắc nằm trong tay cảnh sát, đứa bé đã không còn giá trị.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Hắn không phải muốn chạy trốn sao? Vì sao không dùng đứa bé để kiểm chút tiềm?”

Đỗ Lạc Văn, Tù Húc: “...” Bọn họ đột nhiên rất muốn biết khi Lỗ Thụy Dương nghe được câu này sẽ có biểu cảm gì.

Tù Húc nói: “Lạc đà già còn to hơn ngựa, Lỗ Thụy Dương tùy tiện bán cái xe cũng nhều tiền hơn là bắt cóc một đứa bé.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Nhưng không phải hắn không thể bán sao?”

“Hắn còn có mẹ hắn chống lưng đằng sau mà.”

La Thiếu Thành nấu một đũa thịt dê bỏ vào bát Thẩm Thận Nguyên, “Có thử xuống tay từ phía Cam Thái chưa?”

Đỗ Lạc Văn cười khổ nói: “Sao lại không thử? Cam Thái, Hắc Tuyết, còn có em trai mới vừa về nước của hắn, có thể tìm đắc tìm khắp, nhưng một chút dấu vết để lại đắc không có. Đáng giận nhất chính là, Trung tâm văn hóa xuất hiện năm sáu người rơi vào cảnh sống thực vật một cách kỳ lạ, hiện tại công trình ngừng lại, bên trên bảo cục cảnh sát toàn lực phá vụ án này, thế nhưng vụ án này càng khôn đắc không đuôi. Người bị trúng chiêu có người bản địa, có người ngoại tỉnh, có tốt tính, có xấu tính, có kẻ thù, không có kẻ thù, có kiến trúc sư, có thợ điện nước, điểm giống nhau duy nhất chính là đắc gấp chuyện ở trung tâm văn hóa.”

Tù Húc nói: “Có người nhầm vào trung tâm văn hóa.”

Thẩm Thận Nguyên hỏi Tù Húc: “Lần trước tôi đưa cho anh số điện thoại, anh đã gọi chưa?”

Tù Húc bối rối về phía Đô Lạc Văn, “Tôi giao cho anh ta.”

Nhờ bọn họ nhắc tới như vậy, Đô Lạc Văn mới nhớ ra tẩm danh thiếp kia, vỗ trán, “Bận quên mất. Tôi gọi luôn.”

Thẩm Thận Nguyên vốn định nói đã muộn thế này, không bằng ngày mai hăng hái, nhưng chỉ trong nháy mắt, Đô Lạc Văn đã dùng di động gọi đi.

Tư Mã Thanh Khổ đích xác đang ngủ, nhưng nghe thấy có lẩu ăn, lại chui từ trong chăn đi ra.

Đến khi ông ta đến nơi, La Thiếu Thành đã ăn xong một tảng.

Tư Mã Thanh Khổ ngồi xuống cũng không khách khí, trực tiếp đổ một đĩa thịt bò vào nồi, dùng chiếc đũa vớt vớt trong nồi, cũng không cẩn thận xem vớt được cái gì, trực tiếp chấm tương rồi nhét vào miệng.

Đô Lạc Văn tuy rằng nóng vội, nhưng cũng không đến mức không biết xấu hổ mà cắt ngang bữa cơm ăn như quỷ đói đầu thai của ông ta.

Ăn một mạch không gián đoạn đủ mười lăm phút, Tư Mã Thanh Khổ mới chậm lại tốc độ, lau miệng nói: “Những người rơi vào cảnh sống thực vật mà ngươi nói hẳn là linh hồn rời khỏi xác.”

Đô Lạc Văn vừa nghe có đầu mối, lập tức ghé qua hỏi: “Có chữa được không?”

“Bỏ nhà trốn đi phải chữa thế nào?”

“Tìm trở về”

Tư Mã Thanh Khổ hỏi: “Ngươi không phải cảnh sát sao? Loại chuyện này ngươi không dám dùng câu khẳng định sao?”

Đô Lạc Văn cười gượng nói: “Tôi nghĩ rằng sẽ có đáp án cao thâm khó dò hơn nữa.”

Tư Mã Thanh Khổ khó chịu hỏi: “Đem nhà dời đi?”

Tử Húc giải vây cho Đô Lạc Văn, hỏi: “Cụ thể phải tìm như thế nào?”

Tư Mã Thanh Khổ nói: “Chuyện này liên quan đến bí mật nghề nghiệp, ta không thể nói cụ thể, chỉ có thể nói qua một chút... Ta đi tìm.”

Tử Húc nói: “Nghe qua cũng cảm thấy rất bí mật.”

Tư Mã Thanh Khổ nói: “Linh hồn không thể rời thân thể quá lâu, bằng không thân thể sẽ không chống đỡ được. Hơn nữa ta hoài nghi đối phương cẩn linh hồn, có thể muốn làm chuyện xấu.”

Đô Lạc Văn coi như tìm được cơ hội phản kích, lập tức hỏi: “Có thể? Loại chuyện này ông không dám dùng câu khẳng định sao?”

Tư Mã Thanh Khổ ung dung tự tại nói: “Nói thừa, ta làm sao biết đối phương có phải là muốn mang theo hắn cùng phi thăng đến thế giới phía ngoài ba mươi ba tầng trời hay không.”

Đô Lạc Văn bại trận.

Tử Húc hiếu kỳ hỏi: “Phía ngoài ba mươi ba tầng trời thật sự tốt như vậy?”

Tư Mã Thanh Khổ hỏi: “Thiên đường có tốt không?”

“Chưa từng đến.”

“Cũng giống nhau thôi. Chỉ là một địa điểm trong truyền thuyết, truyền thuyết nói thật lâu thật lâu trước kia, toàn bộ đại thần thượng cổ trong chớp

mắt liền di dân tới đó. Người thường nếu đi lên, nói không chừng ngay cả tiềnl thuê nhà đài không trả nổi.”

ĐôLạc Văn hỏi: “Vậy đi làm gì?”

Tư Mã Thanh Khổ nói: “Có người bẩm sinh thích ngủ gầm cầu, người quản hán.”

ĐôLạc Văn gấp phải trả ngại, buôn bực sờ sờ mũi.

Tư Mã Thanh Khổ đang ăn hăng say, phát hiện không còn đói ăn, kêu lên: “Hết đói ăn rã, gọi thêm một chút.”

ĐôLạc Văn chỉ chỉ mũi mình, “Tôi trả tiền.”

Tư Mã Thanh Khổ nâng cao tinh thần, cầm lấy thực đơn, hướng về phía nhân viên phục vụ dùng sức khua khua, “Mỗi món một tá!”

ĐôLạc Văn: “...”

Trước khi chia tay, ĐôLạc Văn đề nghị Thẩm Thận Nguyên dọn khỏi chỗ ở hiện tại, bởi vì căn hộ này là do Giải trí LB đứng tên thuê, biết đâu trong tay Lỗ Thụy Dương có chìa khóa, “Lỗ Thụy Dương hiện tại nhất định hận Thẩm Thận Nguyên thấu xương, làm không tốt liền muốn cá chết lưỡi rách. Tôi nghĩ vẫn nên tránh đi một chút.”

Tù Húc đề nghị ở nhà bảo hộ.

La Thiếu Thân hỏi: “Phải mất bao lâu mới xin được ở nhà bảo hộ?”

ĐôLạc Văn nói: “Tình huống đặc thù đối xử đặc thù, ngày mai tôi đi xin, ước chừng mất ba ngày là xin được.”

La Thiếu Thân nói: “Đêm nay nghỉ ngơi ở đâu?”

“Ở nhà chứ ở đâu.” ĐôLạc Văn sững sờ nói, “Tôi cũng không thể nửa đêm đi tìm cục trưởng đòi giấy phê chuẩn được.”

Tù Húc chọc chọc anh một chút, hi hi cười nói: “Lỗ Thụy Dương rất điên rồ, dọn càng sớm càng an toàn.”

Đồ Lạc Văn nhìn anh ta, lại nhìn nhìn La Thiếu Thành và Thẩm Thận Nguyên, lúc sau mới hiểu ra “À” một tiếng nói: “Đúng vậy, Lỗ Thụy Dương đích xác rất điên rồ. Không biết chừng hắn ăn xong bữa ăn khuya không có chuyện gì đi tới nhà người khác tản bộ, để cho an toàn, vẫn là đêm nay dọn đi là hơn.”

Tư Mã Thanh Khổng nghe cảm thấy rất quái lạ, “Vì mục đích an toàn không phải là nên bắt hắn lại sao?”

Đồ Lạc Văn cười khổ nói: “Tôi muốn lăm chừ, nhưng hắn không nói cho tôi hắn trốn chỗ nào.”

Tư Mã Thanh Khổng nói: “Truy tìm tung tích một người, giá trọn gói một vạn tệ, nhưng xét thấy người còn có việc khác nhờ ta làm, chiết khấu 20%, tầm ngàn tệ.”

Đồ Lạc Văn kinh ngạc hỏi: “Ông có thể tìm được hắn?”

“Không tìm được không lấy tiền.”

“Được rồi, ông mau tìm đi.”

“Ngày giờ sinh.”

“... Chỉ có ngày sinh được không?”

Tư Mã Thanh Khổng nói: “Người cũng biết một ngày có mười hai giờ giờ phải không? Nếu không có giờ sinh, ta phải tính từng giờ, vậy phải tính mươi hai lần, chín vạn sáu.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Nếu chưa tính hết mươi hai lần đã trúng thì sao?”

Tư Mã Thanh Khổng trừng mắt nhìn cậu một cái, hàm hàm hố nói: “Tính bao nhiêu lần liền lấy từng ấy lần.”

ĐôLạc Văn cắn răng nói: “Đang ý.”

Tù Húc có chút lo lắng, nhỏ giọng hỏi: “Nếu trong cục không phê chuẩn thì làm thế nào?”

Thẩm Thận Nguyên vỗ ngực nói: “Tôi trả.”

La Thiếu Thân không biết nói gì vò vò tóc cậu.

ĐôLạc Văn quả thực lệ nóng quanh tròng, “Hoạn nạn gấp chân tình, tiễn tài thử lòng người. Từ nay về sau, chúng ta chính là huynh đệ ruột!”

Tư Mã Thanh Khổ nói: “Trước hết người nên hỏi xem cha mẹ các người có đang ý bị sáp nhập không.”

ĐôLạc Văn: “...”

Tù Húc nhẹ giọng nói: “Thấy sang bắt quàng làm họ hơi lộ liễu đây.”

ĐôLạc Văn: “...”

La Thiếu Thân hạ giọng cảnh cáo, “Đây là lần cuối cùng.”

ĐôLạc Văn: “...”

ĐôLạc Văn bị mọi người khinh bỉ, yếu ớt hỏi: “Vậy hiện tại có tìm hay không?”

“Đương nhiên là tìm.” Những người khác đồng thanh trả lời.

ĐôLạc Văn: “...” Việc hắn làm rõ ràng là đại diện cho ý nguyện của mọi người, vì sao còn bị khinh bỉ?

Tư Mã Thanh Khổ trở về khách sạn lấy đồ đạc để tiến hành.

Thẩm Thận Nguyên tò mò, lôi kéo La Thiếu Thân cùng đi góp vui. Vì thế đại đội ăn khuya biến thành đại đội du lịch đêm, tiến về phía khách sạn.

Khâu Cảnh Vân đang ngủ ở phòng bên cạnh, nghe thấy động tĩnh cũng đi sang hỗ trợ.

Vì thế, một cái tể đàn, một gã pháp sư, dưới cái nhìn chăm chú của vài cặp mắt, bắt đầu niệm chú.

“... Giờ tí!”

“Thất bại.”

Tư Mã Thanh Khổ chưa bị đả kích, chấn hưng tinh thần, không ngừng cố gắng.

“... Giờ sủu!”

“...”

Đồ Lạc Văn nhìn hắn thật lâu không nói lời nào, nóng nảy, hỏi: “Thế nào?”

Tù Húc an ủi anh, “Mới hai cái, thất bại cũng là bình thường.”

Tư Mã Thanh Khổ sắc mặt đau khổ nói: “Trúng rã.”

“Thật tốt quá!” Đồ Lạc Văn nhảy dựng lên, “Hắn hiện tại ở đâu?”

Tư Mã Thanh Khổ nói: “Nhưng mà, hơi thở linh hồn của hắn có người cố ý ẩn giấu đi.”

Đồ Lạc Văn nói: “Không phải ông nói là trúng rã sao?”

Tư Mã Thanh Khổ nói: “Chính vì ta cảm thấy hơi thở linh hồn của hắn bị người nào đó cố ý ẩn giấu, mới biết là trúng.”

Đồ Lạc Văn nói: “Vậy hiện tại là có ý tứ gì?”

Tư Mã Thanh Khổ không kiên nhẫn phất tay nói: “Được rã được rã, ta không thu tiền của người, coi như ta vì nhân dân phục vụ.”

Khâu Cảnh Vân đột nhiên nói: “Đợi đã, vừa mới lóe lên rã tắt là..”

Tư Mã Thanh Khổ cầm phù chú, mắt sáng lên, giây lát nói: “Ta cảm giác được rã, ở phía tây thành phố, phương vị cụ thể không rõ, trước đi xem xem.”

Đỗ Lạc Văn vừa móc di động gọi điện thoại, vừa đi ra ngoài.

Thẩm Thận Nguyên cũng muộn theo sau, bị La Thiếu Thành giơ tay tóm lại, “Em đi làm gì?”

“Hơ.”

La Thiếu Thành nắm cả vai cậu nói: “Anh cùng em đi thu dọn đồ đạc chuyển nhà.”

“Là phải ở chung sao?” Thẩm Thận Nguyên có chút căng thẳng, “Em còn chưa chuẩn bị tâm lý.” Về sau quần lót của bọn họ là giặt chung hay giặt riêng? Không xong, trong tủ quần áo còn có một đống quần áo bẩn chưa giặt!

“Em có thể chuẩn bị trong lúc đi trên đường.”

“Hôm nay quá nhanh, hay là ngày mai?”

La Thiếu Thành cúi đầu nhìn đồng hồ, “Sau năm phút nữa liền là ngày mai.”

Thẩm Thận Nguyên dốc hết ruột gan nghĩ lý do, “Muộn như vậy, liệu có quấy rầy đến người khác không?”

“Quấy rầy bảo vệ cửa? Anh đi vào hay chúng ta cùng nhau đi vào anh ta cũng đều nghe thấy.”

“Chẳng may bị phóng viên thấy thì làm thế nào?”

“Làm giấy chứng nhận.”

“...”

Rạng sáng, Thẩm Thận Nguyên mang theo hai cái vali, một đống quần áo bẩn đụng trong túi ni lông đen, nghênh ngang đi qua cửa nhà La Thiếu Thần.

Cho dù không thể tận mắt xem tình tiết lúc sau, nhưng Thẩm Thận Nguyên vẫn hết sức chú ý đến tiến triển của tình hình, đến ba giờ sáng, vẫn hưng trí bừng bừng cầm di động gửi tin nhắn.

Thẩm Thận Nguyên: tìm được không?

Tù Húc: không thấy Lỗ Thụy Dương, nhưng thấy hai người bị thương.

Thẩm Thận Nguyên: 0.0 là ai?

Tù Húc: Tư Mã đại sư quen. Chắc là đồng nghiệp.

Thẩm Thận Nguyên: oa?! Sao lại bị thương? Sau khi đại chiến ba trăm hiệp với Tư Mã đại sư, cuối cùng không đánh lại?

Tù Húc: không biết, vừa tối liền nằm trên mặt đất.

Thẩm Thận Nguyên: Cậu ấy ngủ rì.

...

Tù Húc nhìn chằm chằm tin nhắn, yên lặng nghĩ: Thẩm Thận Nguyên thế này chắc là bị ép ngủ?

Kết quả của việc buổi tối hưng phấn không ngủ được chính là buổi sáng không dậy được.

La Thiếu Thần giống như chở xác đem Thẩm Thận Nguyên nhét vào trong xe, sau đó đưa cậu đến trường quay. Thật ra anh rất muốn xin nghỉ giúp cậu, nhưng Thẩm Thận Nguyên thà rằng nhắm mắt lại, giống như sâu lông dùng lưng cọ xuống nền nhà trườn ra ngoài, cũng không muốn xin nghỉ làm chậm tiến độ.

Trên đường đến trường quay, La Thiếu Th`ân cố ý mua đồ ăn sáng.

“Há m`âm.”

Thẩm Thận Nguyên mơ mơ màng màng há m`âm.

La Thiếu Th`ân bẻ một miếng bánh bao nhét vào, “Nhai.”

Thẩm Thận Nguyên ngậm miệng lại li`ên không chịu động.

La Thiếu Th`ân đột nhiên kéo cậu lại, hung hăng chụp lên môi, đoạt lại bánh bao trong miệng cậu, sau đó tùy ý nhộn nhạo trong miệng cậu.

Thẩm Thận Nguyên bị hôn quá đột nhiên, nghẹn hơi, thiếu chút nữa ngạt chết, vội không ngừng đẩy anh ra.

La Thiếu Th`ân nhai bánh bao, liếc mắt nhìn cậu, “Anh có thể nhai giúp em.”

Thẩm Thận Nguyên đã tinh táo, ngoan ngoãn nhận lấy bánh bao tự mình ăn.

“Uống.” La Thiếu Th`ân đưa sữa đậu nành cho cậu.

Thẩm Thận Nguyên cầm sữa đậu nành, trong tay ấm dào dạt, trong lòng cũng ấm dào dạt, “Ngày hôm qua anh cũng ngủ rất muộn, chốc nữa quay v`ềngủ bù đi.”

La Thiếu Th`ân nói: “Không c`ần, anh đã chuẩn bị r`õ.”

“Chuẩn bị cái gì?”

La Thiếu Th`ân chỉ chỉ về phía ghế sau.

Thẩm Thận Nguyên thấy một cái túi ngủ rất to.

Quá trình quay phim trước sau như một thuận lợi và không thuận lợi.

Thuận lợi chính là Thẩm Thận Nguyên, không thuận lợi chính là người mới.

Năng lực tiến hóa của Khổng Sâm Học rất mạnh, rất nhanh tiến hóa từ giai đoạn rít gào sang giai đoạn châm chọc. Khi Thẩm Thận Nguyên ăn cơm trưa vẫn có thể nghe thấy Khổng Sâm Học ở chỗ kia châm chọc khiêu khích người mới, “Quay phim diễn không tốt là vì di truyền của anh, nói anh diễn không tốt chỗ nào anh vẫn tiếp tục diễn không tốt là vì IQ của anh, sau đó ngay cả lời thoại cũng không nhớ được... Anh trực tiếp đến bệnh viện kiểm tra xem xem đầu óc của anh có vấn đề hay không đi!”

Người mới, vóc dáng cao lớn một mét tám tám bị giáo huấn đến khóc òa lên, ném kịch bản, rít gào nói: “Tôi không diễn nữa!”

Khổng Sâm Học bị hét đến sưng sốt, đợi người chạy đi mới nói với trợ lý: “Hắn là ai? Người đại diện của hắn đâu?”

Người mới bỏ trọng trách, trường quay rối loạn một trận, mọi người vất vả lắm mới ổn định tâm lí lại trở nên luống cuống. Suy nghĩ của đại đa số người trong đoàn làm phim đều giống với lời đồn bên ngoài, đều bi quan về bộ phim này.

Phim quay chưa được bao lâu, nam diễn viên chính thứ hai liền cùng với người phụ trách trong công ty giải trí của hắn dính vào vụ án thuốc phiện, nam diễn viên chính thứ nhất thứ ba cũng dính vào đủ loại tin đồn tiêu cực, một trong số các nhà đầu tư bị cảnh sát truy nã tung tích không rõ, người mới đến diễn thay diễn xuất đã kém tính tình lại càng kém, hiện tại lại càng vô trách nhiệm, bỏ chạy. Hiện tại đừng nói doanh thu, có thể thuận lợi chiếu phim hay không đều thành vấn đề, nói không chừng quay xong còn không qua được vòng thẩm tra!

Chuyện này xử lý một buổi trưa, cuối cùng vẫn là không giải quyết được gì.

Người đại diện của người mới là người phụ trách lâm thời của Giải trí LB Lưu Đạt Vũ, nhưng hai bên còn chưa kịp ký hợp đồng chính thức,

người mới vẫn là thân tự do. Hiện tại hắn chẳng những không quay bộ phim này, ngay cả giới giải trí cũng bỏ, thà rằng về quê tìm việc.

Không còn cách nào khác, mọi người trong đoàn làm phim đều giương mắt nhìn Khổng Sâm Học, hỏi hắn làm thế nào bây giờ?

Khổng Sâm Học nỗi giận, “Địa cầu thiêu ai thì ngừng quay chứ! Lão tử cũng không tin không làm được. Cảnh quay cuối cùng của hắn không phải là bị người khác một cước đá ngã sao?”

Trợ lý đạo diễn giải thích nói: “Đúng, vốn hắn là hắn nắm lấy chân đổi phương ném ra ngoài, nhưng nắm không chắc.”

“Tôi cần đoạn này. Biên kịch đâu, sửa kịch bản, sửa thành hắn bị đạp một cước, khuôn mặt bị hủy, cho hắn sửa khuôn mặt luôn.”

Người trong đoàn làm phim: “...” Cái này nghe giống như tình tiết thường dùng khi một bộ phim truyện hình nhân tập thay đổi diễn viên thì phải?

Phó đạo diễn nhỏ giọng nói: “Liệu có trẻ con quá không?”

Khổng Sâm Học chống nạnh đứng một lúc, nắm tay đấm vào lòng bàn tay, “Trẻ con thì đã sao? Dù sao cũng là quay phim! Được, nếu đã loạn, thì làm càng loạn hơn nữa.”

Đoàn làm phim: “...” Đạo diễn phát điên rầm!

Khổng Sâm Học quay đầu nhìn Thẩm Thận Nguyên, “Cậu, lại đây.”

Đoàn làm phim: “...” Đạo diễn còn muốn nỗi điên với người khác!

Thẩm Thận Nguyên đi tới.

La Thiếu Thành nghe thấy động tĩnh, chui từ trong túi ngủ ra, vốn là từ xa quan sát, nhìn thấy Thẩm Thận Nguyên đi tới, lập tức đi vào vài bước, để ứng phó tình huống đột xuất.

Khổng Sâm Học nói: “Phản sau của nhân vật này, cậu diễn!”

Đoàn làm phim: “...” Không cần làm giám định tinh thần, thực sự đên rã.

Khổng Sâm Học nói: “Cậu thấp hơn gã kia một chút đúng không? Chỗt nữa kiêm đậm giày cho cậu. Tình tiết như thế này, tên kia, Lã Thắng Nghĩa vẫn luôn đối với cậu... chính là Tư Mã Xung lòng mang ghen tị, cho nên ở trong phòng treo bức họa của Tư Mã Xung, mỗi ngày nhổ nước bọt. Sau đó ngự y thấy được, liền dựa theo bức họa chỉnh hàn thành bộ dáng của cậu. Cậu làm được không, diễn thêm một vai diễn?”

Thẩm Thận Nguyên tự tin tràn đầy, “Được.”

Phó đạo diễn nhỏ giọng nói thầm: “Ngự y này quá ngốc đi?”

Khổng Sâm Học nói: “Đènghỉ này hay, gọi hàn là ngự y ngốc đi.”

Đoàn làm phim: “...” Đạo diễn đây là đã nứt thì đập cho vỡ hàn, làm bừa luôn hả?

Khổng Sâm Học thấy phó đạo diễn muôn nói lại thôi, vỗ vỗ vai hàn nói: “Dù sao đâu đã như vậy, liền làm chút khác biệt thử xem đi.” Đối với việc đoàn làm phim xuất hiện nhiều tin tức tiêu cực như vậy, rất nhiều người đều có tâm lý bi quan, nhưng hàn lại không hoàn toàn thấy như vậy. Tin tức tiêu cực cũng là tin tức, tin tức chính là tuyên truyền, tuyên truyền nhiều tự nhiên sẽ gợi lên lòng hiếu kỳ của mọi người, có được lòng hiếu kỳ, liền có một làn sóng đầu tiên cho phòng bán vé. Nhưng là một bộ phim chỉ có tuyên truyền là không đủ, còn cần phải có điểm thu hút. Bộ kịch bản 《Thần long giáp》 này không có nhiều điểm thu hút, có nhiều tin tức tiêu cực, người xem sẽ càng đánh giá nó hà khắc hơn, cho nên thời điểm này đầu cần nhất là có càng nhiều điểm thu hút càng tốt.

Cho nên, lúc này đổi diễn viên có lẽ không cũng phải là nguy cơ, mà là cơ hội.

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 151: Đột Phá (Thượng)

Dịch: Phong Bụi

Khổng Sâm Học rất tin tưởng diễn xuất của Thẩm Thận Nguyên, có thể nói thế này, nếu nói tiêu chuẩn diễn xuất bình quân của toàn bộ đoàn làm phim là C, thì người mới kia liên là F, Thẩm Thận Nguyên chính là A+++giúp hắn bồi khuyết chỗ trống. Nhưng kịch bản sửa lại, tình tiết cũng không thuận lợi như trong tưởng tượng của Khổng Sâm Học.

Thẩm Thận Nguyên thế nhưng lại diễn hỏng.

Nói diễn hỏng không phải là diễn không tốt, mà là diễn quá tốt. Người mới vốn diễn rất gượng gạo, bị đạo diễn vừa đe vừa búa từng chút từng chút một rèn ra, đạo diễn bất đắc dĩ đem nhân vật trở thành một nhân vật có chút cứng nhắc, có đôi khi biểu hiện hơi làm ra vẻ, thế nhưng Thẩm Thận Nguyên vừa diễn, toàn bộ liền lưu loát.

Khổng Sâm Học nói với Thẩm Thận Nguyên: “Thay đổi khuôn mặt chỉ là thay đổi khuôn mặt, không phải đập óc, đừng nhầm lẫn. Tôi sẽ cắt nối những phần hắn diễn lúc trước cho cậu, cậu cảm nhận đi xem, cẩn thận nghĩ liền ngẫm nghĩ liền ngẫm. Hiện tại trước hãy diễn tốt Tư Mã Xung đã.”

Thẩm Thận Nguyên diễn Lã Thắng Nghĩa bị hỏng vài lần, trạng thái rõ ràng trượt dốc, sức ảnh hưởng của Tư Mã Xung vốn vững vàng chèn ép Lăng Đa Tình do Lâm Tử Khiếu diễn cũng lập tức yếu đi, khi diễn tay đôi thế nhưng có chút bị áp chế ngược.

Khổng Sâm Học quyết định thật nhanh, hô kết thúc công việc ăn cơm.

La Thiếu Thành nhìn Thẩm Thận Nguyên ủ rũ đi tới, chỉ chỉ sau xe: “Có muốn ngủ một lúc không?”

Thẩm Thận Nguyên phò phạc rũ rượi gật gật đìu, ngã vào sau xe, nhét mình vào trong túi ngủ, giống như con sâu lông cuộn mình ngủ. Hiện tại túi ngủ cũng giống như đệm xe, trở thành đồ vật thiết yếu.

“Buổi tối muộn ăn gì?”

“Tiệc kiểu Pháp.”

“Được.”

“Đừng có mua bánh mỳ kiểu Pháp.”

“Đó chỉ là đồ trẻ con.”

Thẩm Thận Nguyên vốn đã chọp mắt lại đột nhiên mở to mắt hỏi: “Anh có thích trẻ con không?”

La Thiếu Thàn nói: “Anh hoàn toàn xác định anh không có khuynh hướng ngược đãi nhi đồng.”

“Ý em là nói sinh em bé nuôi em bé.”

La Thiếu Thàn liếc nhìn qua kính hậu một cái, “Anh có bụng không có nghĩa là anh có thể mang thai một đứa bé trong bụng.”

“Em cũng không thể.”

“Anh rất vui vì em đã nhận ra điều đó.”

“Chẳng lẽ anh không muốn sao?”

“... Anh có biểu hiện ra dục vọng muốn biến đổi giới tính sao?”

Thẩm Thận Nguyên bĩu môi nói: “Em không có ý này. Ý em là nói, nếu chúng ta ở bên nhau, cả hai đều không thể sinh em bé, anh có tiếc nuối không?”

La Thiếu Thàn trầm mặc trong chốc lát mới nói: “Nghe có vẻ em rất tiếc nuối.” Anh nói chậm, tốc độ xe cũng chậm lại, toàn bộ xe tràn ngập một loại cảm giác đè nén như gió thổi mưa giông trước cơn bão.

Thẩm Thận Nguyên vội vàng rút tay từ trong túi ngủ ra làm động tác thề, “Không có! Em có anh là đủ rã!”

La Thiếu Thàn nói: “Em muốn coi anh như con để nuôi?”

“Không có.” Thẩm Thận Nguyên lẩm bẩm nói, “Cũng không thể tham gia họp phụ huynh cho anh.”

“... Rất xin lỗi, anh quá tuổi rã, không thể để em tham gia họp phụ huynh cho anh.”

“Ha ha, em hiểu, em không trách anh.”

La Thiếu Thàn nói: “Để bù đắp lại, lần sau cho em tham gia đại hội cổ động của anh.”

Thẩm Thận Nguyên vội nói: “Vừa rã em chỉ nói đùa.”

“Anh cũng vậy.”

“...”

Ăn xong bữa tiệc kiểu Pháp, Thẩm Thận Nguyên và La Thiếu Thàn đi đến phòng tập thể thao chạy bộ. Đúng vậy, là dùng máy tập chạy để chạy bộ, lý do là thời tiết rất lạnh.

Người đến phòng tập thể thao trong tiểu khu không nhiều lắm, ngoài La Thiếu Thàn và Thẩm Thận Nguyên, chỉ có mấy ông bà già đang ngồi nói chuyện phiếm ở đó.

Thẩm Thận Nguyên nhìn ra bọn họ là ba đôi vợ chồng, trong lòng cực kỳ hâm mộ.

“Em hâm mộ cái gì?” La Thiếu Thàn ghé vào tai cậu hỏi.

Thẩm Thận Nguyên nói: “Cầm tay Người đi đến hết cuộc đời. Thật đẹp biết bao!”

La Thiếu Thàn bình tĩnh kéo tay cậu, “Không buông ra là được.”

Thẩm Thận Nguyên nhìn mười ngón tay đan vào nhau, trong lòng vừa ngọt ngào vừa lo lắng. Lúc đạt được càng hạnh phúc thì lúc mất đi càng đau khổ. Đôi khi cậu lại hy vọng La Thiếu Thàn đổi xử tệ với mình một chút, như vậy cậu mới sẽ không càng lún càng sâu, càng ngày càng không biết đủ.

“Bố hươu đang chạy bộ...”

Tiếng hát của Thẩm Thận Nguyên vang lên.

La Thiếu Thàn lấy di động ra. Sau diễn xong vở kịch bị Tiểu Chu tàn nhẫn bỏ rơi trước mặt Lỗ Thụy Dương, anh liền quang minh chính đại đổi lại nhạc chuông di động.

“Cái gì?”

Thẩm Thận Nguyên thấy La Thiếu Thàn biến sắc, vội vàng tắt máy tập chạy của hai người.

“Bệnh viện nào? ... Tôi biết rõ, tôi lập tức tới.” La Thiếu Thàn gác máy, liền kéo Thẩm Thận Nguyên đi ra ngoài.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Học Mẫn đụng xe rồi.”

“Hả?!”

Ảnh tượng của Thẩm Thận Nguyên về La Học Mẫn rất tốt. Có thể nói, trong số bốn đứa con của La Định Âu, ảnh tượng của cậu về La Học Mẫn là tốt nhất, còn tốt hơn cả La Khải Trạch vốn làm “bố hò” của cậu một thời gian. Cho nên vừa nghe nói cô gặp tai nạn, cậu chạy còn nhanh hơn La

Thiếu Thàn, hoàn toàn không nghĩ đến mình sẽ lấy thân phận gì chạy tới thăm bệnh.

Đi được nửa đường, Thẩm Thận Nguyên lại nhận được một cuộc điện thoại.

Tử Húc nói: “Lần trước tôi đã nói chúng tôi không tìm được Lỗ Thụy Dương, nhưng lại tìm được hai người bị thương đúng không? Thân phận người bị thương theo nhận định của Tư Mã đại sư, xác định là Thông Thàn phái chưởng môn Đỗ Thàn Thông và môn hạ đệ tử của hắn.”

Thẩm Thận Nguyên có chút không để tâm từ một tiếng.

“Bạn họ đã giao thủ với Thẩm Tuyền, nhưng đều thua. Bạn họ hoài nghi là Thẩm Tuyền đã lấy linh hồn của những người rời vào cảnh sống thực vật.”

Thẩm Thận Nguyên nghe thấy hai chữ Thẩm Tuyền, không hiểu sao tim thót lại, hỏi: “Vậy phải làm thế nào?”

Tử Húc nói: “Tư Mã đại sư nói hắn sẽ nghĩ cách tiếp tục truy tìm. Dợt này có lẽ tôi không có thời gian đi theo cậu, bản thân cậu cẩn thận chút, tốt nhất đừng tách khỏi La Thiếu.”

“Tôi biết rồi.” Thẩm Thận Nguyên liếc nhìn La Thiếu Thàn một cái, “Anh có thể giúp ta kiểm tra một việc không?”

“Cậu nói đi.”

“La Học Mẫn bị xe đâm, anh có thể kiểm tra bối cảnh của người đâm xe không, xem có liên quan đến Lỗ Thụy Dương hay không.”

“La Học Mẫn bị xe đâm?” Tử Húc có chút giật mình, nhận lời luôn.

Cậu buông di động, nhìn thấy La Thiếu Thàn sâu xa liếc nhìn mình, giải thích: “Chị Học Mẫn không phải thu mua cổ phán của tập đoàn TH

sao? Nói không chừng Lỗ Thụy Dương chó cùng rút giậu, tìm người đối phó chị ấy.”

Lông mày La Thiếu Thần thoảng giãn ra, “Cám ơn.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Là điều nên làm thôi.”

La Thiếu Thần vươn tay xoa xoa đầu cậu.

“Kỳ thật từ rất lâu em đã muốn nói, em không phải La Lâm Lâm.”

“Anh cũng không phải ông chú quái dị nhὸm ngó cháu gái của chính mình.”

Thẩm Thận Nguyên: “...”

Hai người chạy tới bệnh viện, mới phát hiện tình hình cũng không nghiêm trọng như bọn họ tưởng tượng. Đôi phương say rượu, chạy sai lầm sang đường ngược chiều. May mắn La Học Mẫn phản ứng nhanh, thời khắc mấu chốt tránh được pha lớn va chạm, xe bị đụng méo một khối, người không có việc gì, chỉ là khi chuyển tay lái dùng sức quá mức, bị sái cổ tay.

La Học Mẫn vừa thấy bọn họ đến nơi, thiếu chút nữa cười không nổi, “Thật sự đến đông đủ.”

Bên cạnh cô, La Định Âu và vú Triệu đang ngồi, La Khải Trạch mới vừa lấy thuốc trở về sau khi hai bên chạm mặt chào hỏi, không khí bắt đầu trở nên cứng ngắc.

La Định Âu vỗ đùi đứng lên, “Còn chờ cái gì, đợi bác sĩ đi ra nói hoan nghênh lần sau lại đến sao? Đi thôi, đi hết đi.”

Ông, vú Triệu và La Khải Trạch đi ở phía trước, La Học Mẫn cố ý đi chậm lại, chờ đi cùng La Thiếu Thần bọn họ.

“Chị nghe cha nói, chú thím hai ngày nữa sẽ tới đây.” Cô nói.

Thẩm Thận Nguyên lập tức liền căng thẳng. Làm người của La gia trong quá khứ và trong tương lai, cậu biết rất rõ gia phả của La gia, đương nhiên biết chú thím là chỉ ai.

La Thiếu Thân nhíu mày nói: “Bạn họ không nói với em.”

“Đừng lo lắng. Là cha trong lúc vô ý nhắc tới Lỗ Thụy Dương, bạn họ lo lắng, cho nên đến xem.”

Nếu chỉ là lo lắng Lỗ Thụy Dương, không lí do gì lại không báo cho anh.

La Thiếu Thân mặt không đổi sắc, trong lòng lặng lẽ tính toán.

Quả nhiên, La Học Mẫn lại bổ sung một câu, “Nhưng chị nghe nói thím rất quan tâm đến hôn sự của chú, lúc trước còn gọi điện thoại hỏi chị có khuê tú mỹ nhân nào thích hợp không.”

Trong lòng Thẩm Thận Nguyên hết sức lo lắng bất an, vừa hận không thể chắp cánh bay đi, lại muốn vểnh tai nghe cho hết.

La Thiếu Thân nói: “Chị giới thiệu Nguyên Nguyên chưa?”

La Học Mẫn khóc miệng giật giật, cười như không cười trùng mắt nhìn anh một cái, “Đừng lôi chị vào.”

La Thiếu Thân nói: “Lần sau em giúp chị.”

“Ha! Chị không có gì cần chú giúp hết.”

“Nghe nói người trước muốn quay lại.”

“Khải Trạch nói à? Trách không được ghen đây khóc miệng nó nứt ra.”

“Kết quả thế nào?”

La Học Mẫn tiêu sai xua tay nói: “Chị nói với hắn, làm ăn không được còn tình nghĩa, mọi người đều là bạn bè, khi nào hắn nghèo túng, chị cho

hắn vay tí ên.”

La Thiếu Thàn nói: “Thật sự cho vay?”

“Ai nói một xu không phải là tí ên chứ?”

La Thiếu Thàn thở dài: “Đáng tiếc hiện giờ muôn tìm một xu cũng không dễ.”

Thẩm Thận Nguyên: “...” Đúng là không phải người một nhà, không vào cùng một cửa.

La Thiếu Thàn ngoài miệng đùa giỡn La Học Mẫn, trong lòng thì hiểu, cô đã chân chính thoát khỏi bóng ma ly hôn.

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 152: Đột Phá (Trung)

Dịch: Phong Bụi

Đoàn người đưa La Học Mẫn về nhà, La Thiếu Thần không lập tức cáo từ, mà cùng Thẩm Thận Nguyên ngã lại một lúc.

Thẩm Thận Nguyên đột nhiên nhớ tới La Khải Trạch, vú Triệu, La Học Mẫn và La Định Âu đều ra khỏi nhà, trong nhà căn bản không có ai ở lại chăm sóc La Lâm Lâm, không khỏi tò mò hỏi thăm.

Trong cái nhà này, ngoại trừ La Định Âu, người vú Triệu quan tâm nhất chính là La Lâm Lâm. Bà vốn không có hảo cảm với Thẩm Thận Nguyên, đưa trà bánh lên liền tính toán lui xuống, nghe cậu nhắc tới La Lâm Lâm mới dừng bước, “Đã mời y tá chăm sóc bé.”

La Khải Trạch làm cha, không khỏi giải thích vài câu, “Y tá này từng chăm sóc Lâm Lâm một thời gian, hai người ở chung rất hợp, chúng tôi cũng yên tâm.”

Chẳng lẽ là y tá cậu gặp lúc trước?

Thẩm Thận Nguyên nói bóng nói gió hỏi: “Là y tá bệnh viện sao?”

“Không, là người coi tư nhân.” La Khải Trạch trả lời rất ngắn gọn, hiển nhiên không muốn nêu lời.

Vú Triệu ngẫm lại vẫn lo lắng, “Tôi lên xem bé đã ngủ chưa.”

La Học Mẫn bị kinh sợ lại bị thương, chưa nói vài câu liền đi lên lầu, chỉ còn La Khải Trạch ở lại tiếp đón bọn họ. Anh và La Thiếu Thần vốn không thân thiết lắm, đến gần đây quan hệ mới dần dần tốt lên, nhưng vẫn

không có đettài chung nào, đành phải tiếp tục tán gẫu chủ đetvừa rã, “Cha tính toán đem Lâm Lâm đưa về thành phố D, bản thân Lâm Lâm cũng muốn.”

La Thiếu Than lại không câu né như vậy, “Kiêu Anh Lang về thành phố D rã phải không?”

La Khải Trạch gật đầu, lại cười cười, “Nó còn bé một mình ở thành phố A, cha mẹ nó không yên tâm, đón về rã. Lâm Lâm không hợp với bạn bè, chỉ nói chuyện được với Kiêu Anh Lang này. Anh cũng đã cân nhắc, về thành phố D vẫn tốt hơn là xuất ngoại, ít nhất qua lại cũng tiện.”

Thẩm Thận Nguyên: “...” Nói chuyện được ý là nói chuyện yêu đương phải không?

La Thiếu Than không ý kiến gì.

Hai người còn nói một ít chuyện về La Lâm Lâm. La Khải Trạch vốn vẫn canh cánh trong lòng việc “La Lâm Lâm” thân cận với La Thiếu Than hơn, nhưng trải qua một thời gian cố gắng, tình cảm giữa cha và con gái đã được cải thiện rất nhiều, loại ghen tuông vô cớ này cũng đã biến mất, ngược lại rất vui khi có người chịu trò chuyện với anh về con gái.

Bọn họ đang nói chuyện sôi nổi, chợt nghe thấy vú Triệu hô to gọi nhỏ chạy xuống, “Không xong rã, không thấy Lâm Lâm!”

La Khải Trạch, Thẩm Thận Nguyên g n như đ ng thời nhảy bật khỏi sô pha.

La Thiếu Than bình tĩnh nhất, vọt tới đ u c u thang đỡ lấy vú Triệu thiếu chút nữa bị ngã trẹo chân, trầm giọng nói: “Tù từ nói.”

Vú Triệu sợ tới mức hoảng loạn, cố gắng nói rõ sự việc. “Lâm Lâm không ở trong phòng, y tá cũng không thấy. Tôi tìm tất cả các phòng, đ u không thấy.”

La Khải Trạch xoay người chạy về phía phòng ăn.

Thẩm Thận Nguyên thấy thế, lập tức chạy theo hướng ngược lại đến hoa viên tìm.

La Thiếu Thàn một tay đỡ vú Triệu ngã xuống, một tay gọi điện thoại hỏi bảo vệ cửa có nhìn thấy người đi ra ngoài hay không, sau khi nghe được trả lời là không, lại hỏi vú Triệu có số điện thoại di động của y tá kia không.

Vú Triệu gấp đến mức cả người phát run, một lúc lâu mới lấy di động ra cho anh, “Tên là y tá.”

La Thiếu Thàn tìm ra một dãy số ghi là y tá, gọi đi, sau khi vang hai tiếng, không ngờ có kết nối.

“Xin chào, xin hỏi có phải..”

“La Thiếu.” Đối phương bình tĩnh ngắt lời anh, “Tìm La Lâm Lâm hả?”

Cảm giác này là không ổn rää.

La Thiếu Thàn trầm ổn hỏi han: “Cô đang ở đâu?”

“Trước ngày mai, bảo tất cả người rút khỏi công trường Tinh La thành, trong vòng mươi ngày, không cho bất kì ai tới gặn.”

“Lỗ Thụy Dương chết chắc rää. Cô đưa Lâm Lâm trở về, chúng tôi sẽ không truy cứu trách nhiệm gì, mặt khác còn cho cô năm triệu tệ.”

“Muốn báo cảnh sát thì báo đi, chẳng may chết người, không chịu trách nhiệm.”

“Năm mươi triệu tệ.”

“Sau khi xong việc, trả người về La gia, không lừa gạt.”

“Cô ra giá đi!”

Di động bị ngắt, chỉ còn lại có tiếng tút tút.

Vú Triệu căng thẳng hỏi han: “Thế nào?”

La Thiếu Thàn đen mặt, nói với La Khải Trạch đi ra từ phòng ăn mà không thu hoạch được gì: “Y tá bắt Lâm Lâm đi rã.”

...

La Khải Trạch trước choáng váng, sau nỗi điên. Đây là lần thứ mấy rã!

La Thiếu Thàn kéo lại La Khải Trạch đang cầm đầu chạy ra bên ngoài, “Anh định đi đâu?”

La Khải Trạch bị hỏi nghẹn, thở hổn hển nói: “Báo cảnh sát!”

La Thiếu Thàn tỉ mỉ nói lại một lần đi đầu kiện mà y tá nói cho anh, hỏi: “Anh xác định muốn báo cảnh sát?”

La Khải Trạch luống cuống. Lỗ Thụy Dương là ai anh biết rõ, với tính cách tàn độc của hắn, rất có khả năng cả hai bên đều thiệt. Anh hỏi: “Vậy chú bảo nên làm thế nào?”

La Thiếu Thàn trầm ngâm nói: “Cảnh sát đang tìm kiếm Lỗ Thụy Dương khắp nơi, chúng ta không cần công khai báo cảnh sát, ngầm tìm cảnh sát quen biết lén lút, lặng lẽ đi đầu tra.”

La Khải Trạch gật đầu, “Được.”

La Thiếu Thàn nói: “Công trình Tinh La thành cũng phải dừng lại.”

“Chuyện này phải thương lượng với Học Mẫn.” Tinh La thành là do La Học Mẫn phụ trách.

“Phải nhanh lên.”

La Khải Trạch và vú Triệu xoay người liền chạy lên lầu.

Thẩm Thận Nguyên không tìm được người trong hoa viên, lo lắng đi vào.

La Thiếu Thàn nói tiếp triển mới nhất.

Biểu cảm của Thẩm Thận Nguyên không khác La Khải Trạch là mấy. Cậu vốn nghĩ rằng là bản thân xui xẻo, cho nên khi linh hồn ký thác trong thân thể La Lâm Lâm mới có thể liên tiếp bị bắt cóc, những chuyện sau đó cũng chứng minh quả thực là cậu xui xẻo, lại bị bắt cóc một lần. Hiện tại xem ra, là cả hai bọn họ đều xui xẻo.

“Là Lỗ Thụy Dương làm phải không?”

“Chuẩn xác mà nói, hẳn là... người đứng sau lưng hắn.” Ở trước mặt Thẩm Thận Nguyên, La Thiếu Thàn tuyệt không muốn nói ra cái tên này.

Thẩm Thận Nguyên nói: “Vì đi tới thế giới ngoài ba mươi ba tầng trời? Nếu hắn thật sự thành công, sẽ trả lại Lâm Lâm sao?” Kỳ thật cậu nghĩ, đi tới thế giới ngoài ba mươi ba tầng trời thì đi tới thế giới ngoài ba mươi ba tầng trời, chẳng ảnh hưởng gì tới những người ở lại thế gian, cần gì phải làm thành như vậy.

La Thiếu Thàn nói: “Nếu hắn giữ đúng lời hứa.”

Thẩm Thận Nguyên nghe thấy bất giác trở nên lo lắng. Chẳng may gã Thẩm Toàn kia qua sông đoạn cầu, hắn đi tới thế giới ngoài ba mươi ba tầng trời rã, bọn họ liền không có cách gì.

La Học Mẫn vốn đã đi ngủ, sau khi nghe xong sự việc, tóc tai bù xù xuống lầu.

“Rốt cuộc là chuyện gì!” Cho dù là người phụ nữ mạnh mẽ, bà đầm thép, tiếng tăm lừng lẫy thương trường cũng có chút ch�ng đở không được. “Cha đã biết chuyện này chưa?”

La Thiếu Thàn nói: “Chắc bác đang ngủ? Ngày mai nói sau.”

La Khải Trạch ôm đầu, đặt móng ngón lên sô pha.

La Học Mẫn lấy lại bình tĩnh nói: “Định công không thành vấn đề, cứ nói là trung tâm văn hóa xảy ra chuyên, sơ sự việc lan rộng. Chị sẽ giải thích cho cổ đông, chỉ tổn thất một ít tiền mà thôi. Quan trọng nhất là mang Lâm Lâm bình an trở về. Nói đến cảnh sát, chú không phải rất quen thuộc với người nào đó sao? Hắn đang đi tra Lỗ Thụy Dương, giao cho hắn chắc không thành vấn đề phải không.”

La Thiếu Thàn nói: “Em tin tưởng hắn có chừng mực.”

La Học Mẫn thở dài, ngã xuống bên người La Khải Trạch, vươn tay vỗ vai anh.

Thẩm Thận Nguyên nhìn bóng dáng bọn họ, cảm thấy vận mệnh thật sự là rất thích đùa giỡn La gia.

La Thiếu Thàn gọi điện thoại cho Đồ Lạc Văn, đơn giản nói tình huống một chút. Đồ Lạc Văn cũng không biết nói gì, “Tôi nhớ rõ đây không phải là lần đầu tiên cháu gái bảo bối nhà anh bị bắt cóc phải không?”

La Thiếu Thàn nói: “Trong tay tôi có số điện thoại của y tá, có thể kiểm tra một chút không?”

“Nhất định sẽ cõi hết sức. Gửi toàn bộ tư liệu qua đây, tính danh lai lịch bộ dạng thói quen, cái gì cũng được.”

Đồ Lạc Văn làm việc nhanh chóng dứt khoát, rất nhanh thiết lập kế hoạch cùng bọn họ. Không tránh khỏi có người theo dõi La gia, bọn họ quyết định ngày mai La Học Mẫn đi bệnh viện khám lại sẽ gặp mặt.

Để tránh bị người chú ý, La Thiếu Thàn và Thẩm Thận Nguyên cũng không lưu lại, mà là dựa theo kế hoạch ban đầu trở về nhà.

Về đến nhà, Thẩm Thận Nguyên thế nào cũng không ngủ được, vừa nhắm mắt lại liền nhìn thấy La Lâm Lâm.

La Thiếu Thàn nhìn cậu lăn qua lật lại mãi, rót cho cậu một cốc sữa, lại ôm cậu vỗ lưng dỗ một lúc lâu, rốt cuộc dỗ được cậu ngủ. Nhưng ngủ cũng

không sâu, nửa đêm Thẩm Thận Nguyên lại tỉnh lại, không phải tỉnh mơ màng mà là tỉnh táo như chưa hề ngủ. Trong lòng lại nghĩ đến La Lâm Lâm hiện tại ở nơi nào, có đói bụng, có lạnh, có sợ hãi hay không, suy nghĩ một lát mới phát hiện trên giường thiếu một người.

Cậu đứng dậy ra khỏi phòng ngủ, nhìn thấy phía thư phòng có ánh đèn rất ấm áp.

Cậu rón ra rón rén đi tới, còn chưa lộ diện, liền nghe thấy tiếng đóng cửa sổ.

La Thiếu Thân xoay người tắt thuốc lá, đi tới cởi áo khoác trên người ra khoác lên người cậu, “Đánh thức em à.”

“Không ngủ được.” Thẩm Thận Nguyên nói, “Em làm ồn đến anh sao?”

La Thiếu Thân nói: “Anh cũng không ngủ được.”

Thẩm Thận Nguyên vươn tay sờ mặt anh, thấy lạnh lẽo, vội kéo anh nằm vào trong chăn, sau đó vùi mặt vào vai anh, “Chúng ta nói chuyện đi. Hai người nói chuyện cũng tốt hơn là một người nghẹn ở trong lòng.”

La Thiếu Thân nói: “Anh đang nghĩ đến y tá này.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Y tá này hẳn là người em nhìn thấy đầu tiên sau khi biến thành Lâm Lâm.” Hắn tưởng như vậy, cậu đột nhiên cảm thấy y tá này rất không thích hợp.

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 153: Đột Phá (Hạ)

Dịch: Phong Bụi

“Cô ta rất bình tĩnh.” Cậu đưa ra điểm không thích hợp đ`ầu tiên, “Giống như bất luận em nói cái gì, đ`ầu là đ`iều rất đương nhiên.” Phải biết rằng, khi đó cậu đang ở trong thân thể một cô bé sáu tuổi. Một cô bé sáu tuổi cho dù thành thực ra sao ra vẻ thế nào, trong xương cốt khẳng định tránh không được một chút trẻ con. Ngay lúc đó Thẩm Thận Nguyên mỉm l`àn vượt qua phạm trù này, y tá thế nhưng lại không h`ekinh ngạc mà tiếp nhận.

“Có đôi khi em lộ chân tướng, cô ta còn giúp em che giấu.” Cậu vốn tưởng rằng y tá là sợ mình bên này xảy ra chuyện gì, liên lụy đến cô ta, hiện tại nghĩ lại, chỉ là mình nghĩ quá nhi`ều.

La Thiếu Th`ân nói: “Lúc ấy em không hoài nghi?”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Lúc ấy em nghĩ, vận khí thật tốt.”

La Thiếu Th`ân: “...”

“Thực xin lỗi.” Thẩm Thận Nguyên xin lỗi. Nếu không phải lúc đó cậu và y tá rất thân cận, La gia cũng sẽ không mất đi phòng bị, để La Lâm Lâm ở nhà bị người mang đi.

La Thiếu Th`ân nói: ” Đại trạch La gia chỉ có một cổng ra vào. Cô ta có thể mang theo Lâm Lâm tránh khỏi bảo vệ cổng và băng ghi hình theo dõi rồi đi, thì cũng có thể lẻn vào th`ân không biết quỷ không hay.”

Thẩm Thận Nguyên nghe xong cả người lông tóc dựng đứng, “Thích khách? Th`ân trộm? Pháp sư?”

La Thiếu Thần đột nhiên nhớ tới, trong tay bọn họ còn có một tấm vương bài.

Tư Mã Thanh Khổ thật sự rất khổ. Mấy ngày nay vì truy tra vụ án linh hồn vô duyên vô cớ mất tích ở công trường cùng với vụ án Đỗ Thần Thông bị thương, hắn và Khâu Cảnh Vân gần như chạy khắp thành phố A, nhưng vẫn không tìm được một chút dấu vết nào. Khâu Cảnh Vân là thi tướng, cho dù không ăn không uống không ngủ cũng không có việc gì, nhưng hắn là phàm nhân, còn lớn tuổi, kết quả chạy vài ngày liền là vừa nằm lên giường liền thắt lưng mỏi lưng đau chân rút gân, thật vất vả mới ngủ được, mơ cũng chưa kịp mơ nước dãi cũng chưa kịp chảy, La Thiếu Thần liền gọi điện tới.

Tư Mã Thanh Khổ buốt bức thiếu chút nữa khóc lên, “Ta chỉ là được thuê tìm người tìm linh hồn, không phải 119, thật sự không hữu dụng như vậy nhé!” (119: Điện thoại báo cứu hỏa ở TQ)

La Thiếu Thần nói: “Tôi muốn mời ông giúp tôi tìm một người.”

“... Ta vừa rã nói nhầm, ta không phải 114 nhé! Mặc kệ là ai, cũng đừng đến chõ ta đăng ký!” (114: Điện thoại tìm kiếm)

“Năm triệu tệ, giúp tôi tìm Lâm Lâm bình an vô sự vè”

Năm triệu tệ?!

Tư Mã Thanh Khổ vùt ngã dậy. Thắt lưng không mỏi lưng không đau chân cũng không rút gân nữa, nói còn có chút lắp bắp, “Ngươi ngươi nói thật?”

“Tôi có thể lập tức đưa chi phiếu tới.”

“Ngươi lát nữa đưa ngày giờ sinh cho ta, ta lập tức tính.” Tư Mã Thanh Khổ bật đèn, bò khỏi trên giường, hung phấn tìm kiếm đồonghề

“Được.”

Không bao lâu sau, hắn nhận được tin nhắn có ngày giờ sinh của La Lâm Lâm.

Phía bên kia, La Thiếu Thàn sau khi hỏi được ngày giờ sinh gửi đi, càng không buồn ngủ.

Thẩm Thận Nguyên cũng vậy, ôm La Thiếu Thàn đợi chờ.

Im lặng chờ đợi là điều gì giờ vò nhát.

Thẩm Thận Nguyên quyết định tìm chút chuyện để nói, “Không đạo diễn nói em diễn Lã Thắng Nghĩa không được.”

La Thiếu Thàn cầm lấy tay cậu, lắng nghe.

“Em đã rất cẩn thận nghĩ tên ngầm tính cách của hắn... Cũng từng sửa cách diễn vài lần, âm lãnh có, giả dối có, ngoan độc có... Đều không được.” Cậu có chút ủ rũ. Từ khi ra nghệ sĩ nay, diễn xuất của cậu luôn được khen ngợi, từ đạo diễn đến diễn viên diễn đối thủ chưa từng có ai nghi ngờ rằng cậu diễn không tốt, số lần bị cắt giữa chừng càng là có thể đếm được trên đầu ngón tay, nhưng lúc này, cậu thật sự không biết làm thế nào.

La Thiếu Thàn nói: “Nhân vật em diễn không phải Lã Thắng Nghĩa của một người.”

Thẩm Thận Nguyên ngẩn ra.

“Là Lã Thắng Nghĩa do hai người cùng nhau thể hiện.” La Thiếu Thàn ngoài cuộc tinh táo trong cuộc u mê.

Thẩm Thận Nguyên nói: “Nhưng mà hắn diễn...” Rất tệ. Tuy rằng ở sau lưng người khác, cậu cũng có chút ngượng ngùng nói thẳng như vậy. Thẩm Thận Nguyên diễn tốt, cho nên cậu thường nghĩ tên ngầm rất nhiều nhân vật trong kịch bản, cũng vụng trộm nghĩ nếu cậu diễn nhân vật này nên diễn như thế nào. Không có cảnh diễn nào của Lã Thắng Nghĩa là cậu không nghĩ tên ngầm — tất cả phim diễn của Lã Thắng Nghĩa cậu đều

nghĩ đi nghĩ lại. Cậu tự nhận là Lã Thắng Nghĩa do mình diễn dù không đạt cũng tốt hơn so với người mới, nhưng...

“Em hiểu rõ.”

Cậu cầm tay La Thiếu Thần.

Khổng Sâm Học chưa từng nói cậu diễn không tốt, bởi vì Thẩm Thận Nguyên đích xác diễn rất tốt, người diễn không tốt là người mới, thế nhưng cho dù không tốt, đó vẫn là thân cây là trụ cột, Lã Thắng Nghĩa mình tiếp tục diễn phải là cành lá mọc trên thân cây. Có thể nói, nếu cậu có thể đem hai nhân vật này tiếp nối đến không có chút khe hở nào, như vậy vụ thay đổi khuôn mặt này cũng sẽ không tệ lắm.

Nghĩ đến đây, Thẩm Thận Nguyên liền hận không thể lập tức đến trường quay thể hiện hết cảm giác linh ngộ được.

Tiếng chuông di động đan dập vang lên.

La Thiếu Thần vội vàng nhận điện thoại.

Bên kia chưa nói lời nào, trước tiên thở dài.

La Thiếu Thần vừa nghe, lòng liền trầm xuống.

“Tìm không thấy.” Tư Mã Thanh Khổ lắn này là thật sự muối khóc. Hắn bu lắc bức cắn lấy ra trải giường, giống như nhìn thấy bó tìền năm trăm vạn mọc ra đôi cánh của ác ma, he he cười quái dị mà bay đi trước mắt mình.

La Thiếu Thần rất bình tĩnh, “Cám ơn.” Kỳ thật kết quả này anh đã nghĩ tới trước khi gọi điện thoại cho Tư Mã Thanh Khổ.

Tư Mã Thanh Khổ liên tiếp thất bại, cũng bị khơi dậy cơn tức, “Có một người đoán mệnh tìm người chuẩn hơn ta một chút xíu, người có thể tìm hắn thử thử xem.”

“Ồ?”

“Ta đưa số di động của hắn cho ngươi, ngươi gọi điện thoại cho hắn nhé. Đúng r^{ồi}, nhất định l^{ần} đầu nói là ta giới thiệu, càng đầu nói với hắn ta bảo rằng bản lĩnh của hắn mạnh hơn ta một chút xíu!” Tư Mã Thanh Khổ trịnh trọng dặn dò.

“Được.”

“Còn có, nhất định phải lập tức gọi điện thoại cho hắn! Hắn rất ghét ngủ, hiện tại gọi cho hắn là thích hợp nhất. Nếu hắn hỏi vì sao lúc này lại gọi điện thoại cho hắn, ngươi liền nói ta bảo hắn dậy đi tiểu.” Tư Mã Thanh Khổ cười xấu xa.

La Thiếu Th^{ần} lạnh nhạt nói: “Cho nên tôi không nói số điện thoại từ đâu đến, chỉ nói ông bảo ông gọi hắn dậy đi tiểu?”

Tư Mã Thanh Khổ: “...” Cho dù thằng ngốc cũng phát hiện mình ngốc cỡ nào. “Ha ha ha ha...” Hắn cười gượng lấp liếm nói, “Ta là thăm dò ngươi, xem ngươi có bán đứng ta không.”

La Thiếu Th^{ần} nói: “Ông giữ kín miệng mình, ông liền là người th^{ần} bí nhất trên đồi.”

Tư Mã Thanh Khổ: “...” M^{ầm} miệng ông đâu có rộng đến vậy!

La Thiếu Th^{ần} nghĩ, vẫn là quyết định nửa đêm gọi điện thoại. Anh không biết đối phương, nếu Tư Mã Thanh Khổ nói như vậy, nhất định là nắm chắc đối phương sẽ không giận chó đánh mèo.

Di động vang tám tiếng mới tiếp điện thoại. Anh vốn tưởng rằng sẽ nghe thấy một giọng nói ngái ngủ mơ màng màng, ai ngờ giọng nói của đối phương lại rất tỉnh táo. “Trước khi tiếp điện thoại ta đã tính một quẻ, biết là một mối làm ăn tốt.”

La Thiếu Th^{ần} không thể hiện thái độ hỏi: “Tốt cỡ nào?”

“Không lõ vĩn.”

“Tôi muốn tìm một người.”

“Lần này, ta chỉ tính lành dữ.”

La Thiếu Thân nghe ra ý khác trong lời hắn, không phải không tìm được, mà là không muốn tìm, “Mỗi làm ăn này chỉ sợ ông không được làm.”

Đối phương không nhanh không chậm hỏi: “Vì sao?”

“Bởi vì tôi không cẩn biết trước kết quả, mà là muốn thay đổi kết quả xấu.”

Đối phương trầm mặc một lúc, cười nói: “Trong vòng mười ngày, người ngươi muốn tìm sẽ trở về”

“Không mất một sợi tóc?”

“Người trẻ tuổi cũng sẽ rụng tóc.”

“Cám ơn. Nói cho tôi số tài khoản, tôi sẽ chuyển đủ tiền vào.”

Đối phương cười cười nói: “Không cần. Tin tức này là ta tự nguyện nói cho ngươi biết, ngươi đã dùng tin tức đằng gián để trao đổi.”

La Thiếu Thân hơi hiểu ra.

Cho dù không biết đối phương là ai, nhưng La Thiếu Thân cảm thấy hắn có thể tin được.

Sau khi Thẩm Thận Nguyên nghe được tin tức, cũng thở phào nhẹ nhõm. Cậu tin tưởng Tư Mã Thanh Khổ nhu êu hơn La Thiếu Thân, đối với người mà ngay cả Tư Mã Thanh Khổ cũng cực kỳ tôn sùng thì càng không phải nói. Nhưng mà bốn chữ cực kỳ tôn sùng này nếu để Tư Mã Thanh Khổ biết, ông ta tuyệt đối sẽ không thừa nhận, chẳng những sẽ không thừa nhận, còn có thể sẽ cãi lại.

Tựa như hiện tại.

La Thiếu Thàn và Thẩm Thận Nguyên vất vả lăm mói đặt lưng xuống, điện thoại của Tư Mã Thanh Khổ liền đuổi tới, hơn nữa giọng nói cực kỳ bi phẫn, “Ngươi đã hứa sẽ không nói!”

La Thiếu Thàn nói: “Tôi không nói.”

“Vậy làm sao hắn lại biết là ta?!”

“Có lẽ ông là người duy nhất hắn nghĩ ra sẽ giật dây người mua gọi điện thoại vào lúc nửa đêm.” La Thiếu Thàn nói xong liền gác điện thoại.

Tư Mã Thanh Khổ: “...” Tuy rằng là giả thiết, nhưng ông cảm thấy... dường như vô cùng gần với chân tướng.

Bất luận thế giới đã xảy ra đại sự thế nào, thái dương ngày hôm sau đều mọc từ phương đông.

La Thiếu Thàn đưa Thẩm Thận Nguyên đến trường quay, thuê sáu gã bảo tiêu bảo vệ cậu, đội hình mạnh mẽ, làm cho hệ số an toàn của cả trường quay tăng lên vù vù, hệ số an toàn trong lòng nhân viên trường quay lại rớt xuống âm ầm.

Lòng người chính là như vậy, càng nhiều người bảo vệ, liền cho thấy nguy cơ càng lớn, vì thế cảm giác hiểm kéo đến.

Lâm Tử Khiếu thấy La Thiếu Thàn sau khi dặn dò bảo tiêu, liền vội vã rời đi, tò mò hỏi Thẩm Thận Nguyên: “Sao hôm nay sứ giả hộ hoa của cậu lại không hộ hoa?”

Thẩm Thận Nguyên cười ha ha nói: “Có thể là đã qua lẽ trăng cây rã.”

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 154: Tin Vui (Thượng)

Dịch: Phong Bụi

Lâm Tử Khiếu thấy cậu không muốn nói, cũng không truy vấn, chỉ nói: “Ngoại trừ Tiêu Bác, thuộc hạ của Lỗ Thụy Dương còn mấy gã hung ác nữa. Cảnh sát còn chưa moi móc được tên nào đấy.”

Thẩm Thận Nguyên vươn tay nói: “Có danh sách không?”

Lâm Tử Khiếu trợn tròn mắt trừng cậu, “Cậu vội cái gì, cậu cũng không phải cảnh sát.”

“Nhưng tôi là người cung cấp tin tức mà.”

“Người cung cấp tin tức không phải đài rất kín tiếng sao?”

“Âm lượng của tôi cũng không cao mà.”

“...”

“Trở lại chuyện chinh đi, cậu biết những ai?”

Lâm Tử Khiếu lén lút nói ra hai cái tên.

Thẩm Thận Nguyên cực kỳ giật mình.

Lâm Tử Khiếu có chút đặc ý, “Không thể tưởng tượng được phải không?”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Tôi đài chưa từng nghe qua. Là ai thế?”

Lâm Tử Khiếu: “...”

Thẩm Thận Nguyên đem danh sách gửi tin nhắn cho Đồ Lạc Văn. Ba phút sau Đồ Lạc Văn trả lời một chữ tốt, không có thêm chữ cái hay ký hiệu dư thừa nào. Thẩm Thận Nguyên vốn còn muốn hỏi có tung tích của La Lâm Lâm không, nhưng ngẫm lại bây giờ là lúc anh ta bận rộn nhất, phạm nhân không bắt được, vụ án không phá được, đứa nhỏ lại bị bắt cóc.

“Xem ra trạng thái hôm nay cũng không được tốt lắm nhỉ.” Khi cậu gửi tin nhắn, Lâm Tử Khiếu cố ý tránh đi, lúc này lại thong dong đi bộ trở về

Thẩm Thận Nguyên thở dài.

Lâm Tử Khiếu nghĩ cậu vì chuyện đóng phim mà rầu rĩ, an ủi nói: “Một người phân sức diễn hai vai nhất định là áp lực, không sao đâu.” Ngoài miệng là nói như vậy, trong lòng cậu ta lại có chút đắc ý. Dù sao cũng không phải xuất thân chính quy, tuy rằng rất có thiên phú và linh khí, nhưng mà ở phương diện lĩnh ngộ khi đóng phim khẳng định vẫn thiếu một chút. Kỳ thật hôm nay không có phàn diễn của Lâm Tử Khiếu, cậu ta thuần túy là đến xem náo nhiệt, thuận tiện nhìn nhìn tiến triển của Thẩm Thận Nguyên. Quan hệ giữa bọn họ tuy là dịu đi, nhưng quan hệ cạnh tranh cũng không thay đổi, trong lòng vẫn ngầm có so sánh.

“Chuẩn bị!”

Khổng Sâm Học hét lớn một tiếng.

Nhân viên công tác và nhóm diễn viên ai vào vị trí của người này.

Lâm Tử Khiếu đứng ở một bên quan sát.

Thẩm Thận Nguyên thay trang phục, đứng trên mảnh đất trống, một tay đặt ở sau người, không nhúc nhích.

Cho dù còn chưa bắt đầu quay, cậu giống như đã tiến vào trạng thái.

Khổng Sâm Học nhìn động tác của cậu, hơi hơi gật gật đầu. Lúc trước người mới diễn xuất quá kém, ông không thể không thiết kế cho hắn mấy động tác để thể hiện khí thế, đương nhiên, diễn viên chân chính là tuyệt đối

không cần đạo diễn làm đến mức này. Lã Thắng Nghĩa do Thẩm Thận Nguyên diễn chưa bao giờ làm động tác này, bởi vì Lã Thắng Nghĩa của cậu bất luận làm cái gì đều có thể toát ra khí thế của một gã thống lĩnh đại nội, loại động tác này ngược lại là dư thừa và làm bộ. Nhưng hắn hiện tại làm động tác này không thể nghi ngờ là tạo bước chuyển tiếp liền mạch cho một vai diễn có hai khuôn mặt bất đồng.

Xuất hiện động tác chuyển tiếp này, đã nói lên Thẩm Thận Nguyên hắn đã thông suốt.

Nhưng khi bắt đầu diễn chính thức, Khổng Sâm Học liền hoài nghi mình có phải vui mừng quá sớm hay không.

“Đại nhân, Hỗng Tú sơn trang đem đầu của Tứ Kiếm Khách treo trên đại môn!” Cao thủ đại nội quỳ một gối đằng sau cậu.

Lã Thắng Nghĩa do Thẩm Thận Nguyên diễn vẫn đứng im như trước không nhúc nhích.

Lông mày Khổng Sâm Học hơi hơi nhăn lại. Chẳng lẽ cậu vẫn muốn dùng động tác cơ thể để biểu đạt nội tâm?

Một lúc lâu sau, Thẩm Thận Nguyên chậm rãi xoay người, động tác cứng ngắc lại mất tự nhiên.

Lâm Tử Khiếu nhìn sững sốt. Loại cứng ngắc và mất tự nhiên này nếu là phát sinh trên người mới thì rất bình thường, nhưng ở trên người Thẩm Thận Nguyên thì nhìn kiểu gì cũng thấy quái dị, ông thậm chí hoài nghi đây không phải là Thẩm Thận Nguyên.

Thẩm Thận Nguyên rốt cuộc xoay người, mở miệng nói: “Kêu Tam Quỷ đem đầu người thu lại.” Ngữ điệu nói chuyện của cậu cũng thay đổi, có điểm khàn khàn, còn có chút...

Giống người mới?

Khổng Sâm Học và Lâm Tử Khiếu đều giật mình.

Về giọng nói, Khổng Sâm Học đã nói qua với Thẩm Thận Nguyên, đến lúc đó sẽ tìm diễn viên phổi âm có giọng nói tương tự như người mới để phổi âm cho cậu, như vậy càng có thể phân tách được hai nhân vật của Thẩm Thận Nguyên diễn, thế nhưng ông không ngờ Thẩm Thận Nguyên lại có thể bắt chước giọng nói của người mới — tuy rằng không giống lắm.

“Vâng.” Cao thủ Đại nội lĩnh mệnh đi ra.

Phó đạo diễn nhìn sắc mặt đạo diễn, chờ ông hô cắt, nhưng Khổng Sâm Học lại không nhúc nhích, vẫn nhìn Thẩm Thận Nguyên.

Ông không nhúc nhích, những người khác tự nhiên không thể nhúc nhích, chỉ có thể nhìn cuộn phim và Thẩm Thận Nguyên cử động.

Thẩm Thận Nguyên chậm rãi nâng tay lên, vuốt mặt mình, trong mắt đột nhiên bộc phát ra hận ý dày đặc, gằn như khiến ngũ quan đều vặn vẹo.

Phó đạo diễn kinh ngạc nhìn. Bởi vì biểu cảm của Thẩm Thận Nguyên lúc này thật sự rất giống biểu cảm người mới làm ra khi biết sau lưng Hằng Tú sơn trang chính là Tư Mã Xung, lúc ấy hắn còn nói nhỏ với Khổng Sâm Học, biểu cảm này làm hơi quá. Nhưng hiện tại nhìn Thẩm Thận Nguyên diễn biểu cảm này, lại không thấy quá mức. Đại khái là bởi vì Thẩm Thận Nguyên dùng ánh mắt của cậu để phổi hợp với biểu cảm, khiến cho vẻ mặt vặn vẹo vốn trống rỗng lại trở nên phong phú, do đó cũng khớp với cảnh tượng người mới diễn lúc trước. Hắn thậm chí nghĩ, đích xác chỉ là thay đổi một khuôn mặt, động tác thầm thái vẫn giống nhau.

“Cắt!”

Khổng Sâm Học đợi đến khi tâm tình của Thẩm Thận Nguyên chậm rãi bình tĩnh trở lại mới hô cắt.

Việc này rất không dễ dàng, phải biết rằng đoạn diễn này rất đơn giản, Khổng Sâm Học vốn tính toán trước sau không vượt quá một phút đồng hồ, thế nhưng ở dưới sự suy diễn của Thẩm Thận Nguyên, đoạn diễn này liền kéo dài những hơn hai phút, đừng coi thường hơn hai phút này, bên

trong phim này là đặc tả Thẩm Thận Nguyên, trong một bộ phim võ hiệp tiết tấu nhanh, đây là điều rất hiếm có.

Lâm Tử Khiếu đương nhiên hiểu được điểm này, cho nên khi cậu ta nhìn thấy Thẩm Thận Nguyên đi tới, rất không cam lòng nói: “Cậu như vậy còn tâm tình không tốt?”

Thẩm Thận Nguyên ông nói gà bà nói vịt hỏi lại một câu: “Cơm hộp trưa nay có đùi gà không?”

“... Tôi không biết!” Lâm Tử Khiếu buông bức nghĩ, chẳng lẽ cậu giống kẻ tham ăn vừa đến đoàn làm phim liền hỏi thăm giữa trưa ăn gì sao?

Thẩm Thận Nguyên giật mình nói: “Đúng rồi, hôm nay không có phần diễn của cậu, hẳn là cũng không có cơm hộp cho cậu.”

“...” Lâm Tử Khiếu rít gào, “Tôi hỏi cậu tâm tình có tốt không, liên quan gì đến đùi gà?!”

Thẩm Thận Nguyên không hiểu vì sao lại bị het, nói: “Nếu cơm trưa có đùi gà, tâm tình sẽ tốt hơn một chút mà.”

Lâm Tử Khiếu: “...” Rõ ràng có thể nghỉ ngơi một ngày, vì sao cậu lại muốn tới thăm diễn? Vì sao chân cậu lại hèn hạ mà chạy tới thăm diễn!

Giữa trưa ăn cơm, cơm hộp không có đùi gà.

Thẩm Thận Nguyên vừa gấp cánh gà KFC mà Lâm Tử Khiếu chạy đi mua, vừa gọi điện thoại cho La Thiếu Thành.

La Thiếu Thành nói: “Công trình ở công trường Tinh La thành ngừng lại rồi, người cũng đã rút đi. Anh đã cho người lắp camera, Tư Mã đại sư cũng dán hoàng phù.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Đối phương đã xuất hiện chưa?”

“Chưa.”

Thẩm Thận Nguyên cũng báo cáo thành quả làm người cung cấp tin tức của mình.

La Thiếu Thàn trầm ngâm nói: “Thế lực của Lỗ Thụy Dương...”

“Anh đang nghĩ gì?”

“Không có gì. Hôm nay đóng phim thuận lợi không?” La Thiếu Thàn chuyển hướng đề tài.

Thẩm Thận Nguyên nói: “Một lần là đạt.”

La Thiếu Thàn nói: “Tôi nay anh sẽ trở về”

“Được.” Thẩm Thận Nguyên không hỏi nguyên nhân.

Lâm Tử Khiếu nhìn cậu vẻ mặt ngọt ngào, nhíu nhíu mày nói: “Cậu thật lòng sao?”

“Cái gì?”

“Cậu và La Thiếu Thàn.”

Thẩm Thận Nguyên nghi hoặc nhìn cậu ta, “Tôi giống kẻ ba lăng nhăng sao?”

“Cậu có biết anh ta nghĩ thế nào không?”

“Anh ta cũng không lăng nhăng.”

Lâm Tử Khiếu cảm thấy mình cùng cậu thảo luận vấn đề này quả thực là đòn gáy tai trâu.

“Tôi biết cậu đang nghĩ gì.”

Lâm Tử Khiếu liếc nhìn cậu một cái, “Tôi nói tiếng người, cậu nghe hiểu được là bình thường, chẳng lẽ còn muốn tôi sững sốt?”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Kỳ thật có một vấn đề tôi tò mò thật lâu, nếu cậu không tiện nói hoàn toàn có thể không nói, hơ, hoặc là coi như tôi không hỏi cũng được.”

“Vấn đề gì?”

Thẩm Thận Nguyên nhìn cậu ta, vẻ mặt nghiêm túc, “Thật sự có thể không trả lời.”

Lâm Tử Khiếu vốn còn định lảng tránh, nhưng nhìn cậu trịnh trọng như vậy, ngược lại trở nên tò mò, nhất định phải biết, “Nói!”

“Cậu và đạo diễn Hùng...”

“Cẩn thận tôi đánh cậu.”

“...” Thẩm Thận Nguyên vùi đầu ăn cánh gà.

“Kỳ thật tôi và đạo diễn Hùng...”

Thẩm Thận Nguyên vỗ vỗ cậu ta.

Lâm Tử Khiếu trừng cậu.

“Tôi đánh thay cậu.” Thẩm Thận Nguyên trả lời hết sức thản nhiên.

“Cha tôi và Hùng đạo diễn là bạn cùng lớp thời trung học, sau khi tôi tiến vào showbiz, cha tìm Hùng đạo diễn, bảo tôi nhận ông ấy làm cha nuôi.” Cậu ta dừng một chút, cắn răng nói, “Cha nuôi đơn thuần thôi. Khi đó tôi đã có bạn gái.”

Thẩm Thận Nguyên gật đầu nói: “Tôi hiểu.”

“Cậu không phải là phóng viên lén vào giới nghệ sĩ đấy chứ?” Lâm Tử Khiếu nửa trêu chọc nửa đùa giỡn nói, “Vì sao tin tức gì cậu cũng đều tò mò thế?”

Thẩm Thận Nguyên chân thành nói: “Bởi vì tôi là người cung cấp thông tin.”

“...” Lâm Tử Khiếu đột nhiên lo lắng hỏi, “Cậu sẽ không thật sự bán đúng tôi đây chứ?”

“Chuyện gì?”

“... Tư thế đi WC.”

“... Trước tiên cậu hãy xổm cho tôi xem?”

“Cậu mới hãy xổm đi WC, lão tử là đàn ông chân chính! Chỉ đúng!”

“Lớn nhỏ như một?”

“...” Lâm Tử Khiếu quyết định về nhà ngủ! Về sau cậu ta còn chạy tới xem Thẩm Thận Nguyên diễn cậu liền sửa thành họ Mộc! (Ghi chú: họ Lâm 林, họ Mộc 木)

Nhờ phúc một lần là đạt của Thẩm Thận Nguyên, hôm nay công việc kết thúc rất sớm, ngay cả cơm chiên cũng không ăn trực được. Tuy rằng La Thiếu Thành đã nói tối nay sẽ về, nhưng Thẩm Thận Nguyên vẫn mua thức ăn nhanh về nhà ăn.

Ba món ăn một bát canh hai bát cơm.

Cậu ăn ngon lành.

Chuông cửa đột nhiên vang lên.

Thẩm Thận Nguyên sững sốt một chút. Sau khi bảo tiêu đưa cậu về nhà đã vãnhết, người lúc này tìm đến nhà La Thiếu... Cậu đoán không ra. La Định Âu, La Học Mẫn bọn họ tìm La Thiếu nhất định sẽ gọi điện thoại cho La Thiếu, sẽ không đến tận cửa như vậy. Chẳng lẽ là Lang Nam?

Cậu đứng dậy đi mở cửa, đi được nửa đường đột nhiên nhớ tới La Học Mẫn từng nói, cha mẹ La Thiếu hai ngày này sẽ đến đây, chẳng lẽ... là bọn

họ?

Thân thể vốn linh hoạt tự nhiên nhất thời cứng đờ, độ dài bước chân đi tới cũng giảm đi một ph`ần ba.

Trong đầu óc cậu chỉ có một vấn đề nêu giải thích tình huống hai người đàn ông cùng chung sống dưới một mái nhà như thế nào?

Bởi vì suy nghĩ đã lâm vào đường cụt, đã định hình trước rằng hai người đàn ông ở cùng nhau tất nhiên là kinh thiên động địa, mấy cách nói như anh em, bạn bè vân vân đãng loạt bị gạt ra ngoài, cho nên cậu nghĩ một h`ăi lâu, chẳng những không tìm được cái cớ nào tốt mà ngay cả một lí do ngớ ngẩn để giải thích cũng nghĩ không được.

Chuông cửa tiếp tục vang lên.

Thẩm Thận Nguyên rốt cuộc đi tới cửa, sau đó nhẹ nhàng thở ra.

Camera thể hiện, đứng ngoài cửa không phải là cha mẹ La Thiếu Th`ần, mà là mẹ mình.

Ý?

Mẹ cậu vì sao lại đến nhà La Thiếu?

Cậu mở cửa ra, lại nhìn thấy Khâu Mĩ Quyên vẻ mặt kích động nhìn mình.

“Cha con đã trở lại.”

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 155: Tin Vui (Trung)

Dịch: Phong Bụi

Sấm rền hai tiếng, trời âm u muôn mưa lại không mưa. Rõ ràng đã qua bảy giờ, trên đường lại vẫn còn rất đông đúc.

Thẩm Thận Nguyên ngón tay không ngừng ấn nút gọi lại. Mặc dù đã gửi năm sáu tin nhắn, trong nhà cũng để lại tờ giấy, nhưng đợi mãi không thấy La Thiếu đáp lại khiến cho cậu có chút đứng ngồi không yên, ngay cả những chuyện xưa cũ Khâu Mỹ Quyên nói cũng vào tai trái ra tai phải.

Xe phía trước đột nhiên dừng lại, Khâu Mỹ Quyên vội vàng thăng xe.

Thẩm Thận Nguyên đàm thiêu chút nữa đụng vào cửa sổ xe, lập tức căng thẳng. Nếu như cậu không có nhớ lầm, bắt cóc cùng giết người đài lấy sự cố thăng gấp xe làm khúc dạo đài.

Khâu Mỹ Quyên nhìn xe phía trước dừng hẳn lại, tháo dây đai an toàn ra định xuống xe, bị Thẩm Thận Nguyên kéo lại.

“Cẩn thận!”

Khâu Mỹ Quyên nhìn sắc mặt cậu nghiêm trọng, cũng căng thẳng theo, “Có vấn đề gì sao?”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Con cảm thấy có gì đó không ổn.”

“Có cái gì không ổn?”

“Không khí.”

Khâu Mỹ Quyên nghi thẩn nghi quỷ nhìn chung quanh.

“Cần thận có người mai phục.”

“... Tại sao?”

Thẩm Thận Nguyên gần từng chữ nói: “Lỗ Thụy Dương.”

Bíp bíp bíp...

Tiếng còi xe liên tiếp vang lên, xuyên qua những khe hở giữa xe và xe, hội tụ thành một khúc hòa âm huyền náo.

Khâu Mỹ Quyên trái tim thình thịch đập loạn. Chuyện Lỗ Thụy Dương cô dĩ nhiên biết, Giản Tĩnh Niên mấy ngày qua không ít ở bên tai cô oán trách. Cô suy nghĩ một chút nói: “Không đâu. Chuyện cha con muốn gặp con chỉ mấy người chúng ta biết, Lỗ Thụy Dương không biết.”

Thẩm Thận Nguyên đợi một chút, thấy đúng là không có gì dị thường, chỉ là giao thông tắc nghẽn, hơi yên tâm, “Cha tại sao đột nhiên lại trở về?”

Khâu Mỹ Quyên tức giận trừng mắt liếc cậu một cái, “Mẹ vừa mới nói nhanh như thế, con đùa không nghe?”

Thẩm Thận Nguyên xấu hổ cười cười.

“Là Tĩnh Niên nói. Mẹ cũng đã nói chuyện điện thoại cùng cha của con, ông ấy thật sự đã trở lại.” Khâu Mỹ Quyên sắc mặt có chút không được tự nhiên, không nhịn được sửa sang lại tóc mai. Thật ra thì Thẩm Tuyên chỉ hẹn Thẩm Thận Nguyên một người, cô là bản thân không nhịn được muối cùng tới.

Qua nhanh năm như vậy, Thẩm Tuyên ở trong suy nghĩ của cô vẫn luôn duy trì bộ dáng lúc trước. Trẻ tuổi anh tuấn, phong đang không kềm chế, giơ tay nhấc chân tràn đầy tự tin, dường như nhắm mắt lại, còn có thể thấy hắn một tay ôm lấy mình, không để tâm đáp lời, đúng vậy, Quyên nhi, đúng vậy, Quyên nhi...

Ký ức tốt đẹp như vậy, bản thân trong gương lại càng ngày càng già, cô bắt đầu sợ hãi, sợ hãi có một ngày bọn họ gặp lại, hắn không nhận ra cô một người đã không còn trẻ trung, sợ hãi có một ngày hắn trở lại, cô không còn dũng khí gặp hắn.

May là hắn chọn hiện tại.

Cô bây giờ còn có thể dùng trang điểm che dấu.

Khâu Mỹ Quyên ôn nhu giải thích: “Ông ấy muốn an định lại. Ở bên ngoài phiêu bạc lâu như vậy, đã mệt mỏi rồi.”

Thẩm Thận Nguyên nhìn vui vẻ tràn ra từ khoe mắt cô, nhẹ giọng nói: “Mẹ, mẹ định cùng cha tái hợp sao?”

Khâu Mỹ Quyên đau giống như bị đập một búa, ngây người, vô thức muốn phủ nhận, muốn cười to, muốn lớn tiếng nói nói đùa gì vậy, thế nhưng một lời cũng không nói ra nổi, thậm chí không nhịn được hoảng hốt, thật giống như bị nhìn thấu lõa lồ.

Cùng Thẩm Tuyên tái hợp... sao?

Cô nhắm mắt lại, khuôn mặt trắng tréo anh tuấn đó cách mình mươi mấy cm đang cười tưng tửng nhìn mình. Mặt mày cong cong, đẹp đến mức cả trái tim cô đều mềm đi như nước.

“Không, không biết.”

Cô nói ra đáp án, gương mặt theo đó cũng từ từ bớt vui.

Cô mở mắt, khoe mắt rưng rưng.

Chung sống cùng Thẩm Tuyên, là giấc mơ của cô, là giấc mơ đẹp nhất cô từng có. Nhưng là người làm sao có thể chỉ sống ở trong mơ? Cô đã không còn trẻ nữa, không còn dũng khí yêu mà bất chấp tất cả nữa. Có lẽ Giản Tịnh Niên không thể cho cô cảm giác như khi ở cùng Thẩm Tuyên, nhưng lại có thể cho cô bình yên.

Cái này giống như một lần trúng giải thưởng lớn và bảo hiểm dưỡng lão.

Cô bây giờ đã không còn muốn lãng phí tiền bạc cùng thời gian đi đặt cược một giải thưởng thoát nhìn rất to lớn thật ra thì rất mạo hiểm, bảo hiểm dưỡng lão là đủ rồi. Mỗi tháng lấy được mặc dù không nhiều, nhưng lại rất lâu dài.

“Chẳng qua là bạn bè lâu năm, đã nhiều năm rã không gặp, gặp một chút, trò chuyện một chút, hỏi thăm một chút xem ông ấy những năm vừa qua sống có tốt hay không.” Khâu Mỹ Quyên nói rã nói, không ngờ thật sự buông bỏ. Thật ra thì đến cái tuổi này rã, làm sao có thể còn chấp nhất thứ tình yêu tê tâm liệt phế thời thanh niên nã. Thời gian là cái giã, nhiệt tình dù mãnh liệt thế nào, giã lâu, cũng sẽ mỏng dàn, phai nhạt dàn.

Xe phía trước rốt cục cũng nhúc nhích.

Khâu Mỹ Quyên đi được một đoạn đường, mới biết được thì ra là xảy ra tai nạn xe cộ.

Thẩm Thận Nguyên lại gọi thêm mấy cú điện thoại, vẫn không nghe máy, rốt cục nóng nảy, đổi gọi cho Đô Lạc Văn cùng Từ Húc, thế nhưng cũng không người nào nghe. Cậu có chút nóng nảy, hận không được lập tức quay đầu về nhà. Cậu rất muốn gặp cha, nhưng cho tới bây giờ, cảm giác mà cha cho cậu vẫn chỉ dừng lại ở ý nghĩa đại diện của một chữ cha này, mà La Thiếu Thần thì đã xâm nhập đến từng ngóc ngách linh hồn và sinh mệnh của cậu. Nhưng nhìn Khâu Mỹ Quyên lòng tràn đầy vui mừng, cậu lại không mở miệng được.

“Sắp đến rã.” Khâu Mỹ Quyên liếc cậu một cái, “Vẫn chưa gọi được sao?”

“Vâng, có thể có việc.” Thẩm Thận Nguyên lại gọi về đại trach La gia một cuộc.

Xe dừng lại, là một quán cơm, ở khu náo nhiệt, người lui tới không ít.

Thẩm Thận Nguyên cùng Khâu Mỹ Quyên xuống xe vào quán cơm.

Quán cơm không lớn, nhìn một cái là thấy đến cuối. Khâu Mỹ Quyên lại hỏi bàn đã đặt, cũng không khách nào có họ Thẩm, không thể làm gì khác hơn là chọn vị trí gần cửa sổ ngồi xuống đợi.

“Lỗ Thụy Dương có phải đã làm gì con không?” Cô nhớ đến vẻ mặt căng thẳng của Thẩm Thận Nguyên, lo lắng hỏi.

Thẩm Thận Nguyên không muốn nhắc đến chuyện bắt cóc làm cho cô lo lắng, liền lắc đầu.

Khâu Mỹ Quyên thở dài nói: “Tĩnh Niên nói cũng đùi vì ông ấy.”

“Không thể nói như vậy.” Thẩm Thận Nguyên gãi đùi. Nếu không có Lỗ Thụy Dương, có lẽ cậu và La Thiếu Thành không nhanh như vậy ở cùng nhau.” Chú Giản gần đây có khỏe không?”

“Tâm sự nặng nề. Mẹ thấy khi nào Lỗ Thụy Dương bị bắt mới có thể hoàn toàn yên tâm.” Cô nhìn nhìn đồng hồ đeo tay, trách móc, “Sao cha con còn chưa tới? Ông ấy trước kia rất ít khi đến trễ.”

“Con vào phòng rửa tay chút.” Cậu có chút mót, vội vã đi vào phòng rửa tay, mới vừa kéo khóa quần, điện thoại di động liền vang lên, cậu không thể làm gì khác hơn là kéo lại khóa quần, nghe điện, dĩ nhiên là La Thiếu Thành, giọng cực kỳ lo lắng.

“Em bây giờ ở nơi đâu!”

“Phòng rửa tay.” Thẩm Thận Nguyên cảm thấy càng sốt ruột hơn.

“Thẩm Tuyễn có ở cùng em không?”

“Không. Ông ấy vẫn chưa tới, em đang ở cùng mẹ.”

La Thiếu Thành hạ giọng nói: “Em và bác trước hãy vội. Anh có việc gấp cần nói với hai người.”

“Nhưng...”

“Nghe lời.” Hoàn toàn là giọng điệu dỗ trẻ con.

“... Có thể giải quyết vấn đề xong rồi trở về được không? Em có chút mót.”

“Mau.”

“...”

Đạo này ngay cả đi vệ sinh cũng phải tranh thủ từng giây rồi.

Thẩm Thận Nguyên gác điện thoại di động lên nhanh chóng giải quyết vấn đề, sau đó nghe phía sau có tiếng bước chân đi tới, sau đó là một ông lão tóc bạc trắng đứng ở bên phải cậu, từ từ cởi quần.

Nhin người ta đi vệ sinh là không lễ phép.

Thẩm Thận Nguyên xoay người rời đi.

“Cậu là đại minh tinh phải không.” Ông lão đột nhiên mở miệng.

Thẩm Thận Nguyên đang rửa tay, cười đáp: “Tôi chỉ là diễn viên.”

“Tôi đã xem phim cậu diễn, diễn rất hay.”

“Cảm ơn.”

“Có thể chụp ảnh lưu niệm cùng tôi không?”

“...Ở đây sao?”

Đối phương cười cười, “Ở cửa cũng được.”

Thẩm Thận Nguyên: “...” Đối diện với ba chữ vệ sinh nam sao?

Có đi ài người lớn tuổi như vậy mà mê điện ảnh cũng không nhiài, cậu vẫn quyết định thỏa mãn yêu cài của ông ta. Hai người đi ra ngoài cửa, hướng về phía cửa chính tách một cái, dùng di động chụp hình.

Làm nhân vật của công chúng, Thẩm Thận Nguyên đặc biệt kiểm tra một chút hiệu quả quay chụp, có chút mỉm cười, “Nếu thêm chút ánh sáng nhu hòa thì đẹp hơn.”

Ông lão nói: “Tôi chỉ giữ cho mình xem.”

“Ngài tuy lớn tuổi nhưng trông vẫn rất có tinh thần.” Cậu nịnh một câu.

Ông lão nói: “Không chê, gọi tôi một tiếng lão phụ (bố) là được.”

“Lão phụ?”

“U. Tôi họ Phó.”

“Phó lão tiên sinh.”

Ông lão cười cười, “Cậu có việc phải không, vậy chúng ta chia tay ở đây thôi.”

Thẩm Thận Nguyên trong lòng chợt dao động, không biết sao, lại nảy sinh một cảm giác không nỡ. Có thể là do ông lão trông có vẻ vừa hòa ái vừa cơ trí, khiến cho cậu đặc biệt muốn thân cận. Cậu do dự một chút nói: “Hay là, chúng ta lưu số điện thoại? Khi nào rảnh rồi hẹn ngài cùng ăn cơm.”

Đây tuyệt đối không phải là tác phong ngày thường của cậu, hãy nhìn ông lão, cậu nói ra một cách rất tự nhiên, mà không có chút hối hận hay không tình nguyện gì.

Ông lão nói: “Điện thoại di động loại đồ vật này, tôi không dùng đến.” Nói xong, chuông điện thoại di động trong túi áo ông vang lên.

Ông lão mặt không đổi sắc rút điện thoại di động ra gọi điện thoại, tay khác vẫy tay chào từ biệt cậu.

Thẩm Thận Nguyên: “...” Cậu thế này được coi là muốn làm quen nhưng bị uyển chuyển cự tuyệt phải không?

Cậu đứng yên tại chỗ, nhìn ông lão từng bước đi ra cửa lớn, hoàn toàn biến mất ở trong bóng đêm.

Khâu Mỹ Quyên thấy cậu ngẩn người nhìn mãi ra ngoài cửa, tò mò đi tới, “Sao thế?”

“Không có gì, quen được một ông lão.”

Khâu Mỹ Quyên “Ồ” một tiếng, sau đó thấy một nhân viên phục vụ đi tới hỏi cô có phải hay không bà Khâu hay không, nói rằng có một vị Thẩm tiên sinh gọi điện thoại tìm cô.

Thẩm Thận Nguyên nhìn cô đi nghe điện thoại, trong lòng dâng lên một dự cảm kỳ quái, hôm nay mẹ không gặp được cha rã.

Quả nhiên, không bao lâu Khâu Mỹ Quyên chau mày trở lại, ấp a ấp úng nói: “Cha của con có việc...”

“Không sao, lần sau sẽ có cơ hội.” Cậu thấu hiểu cười cười, “Chúng ta trở về đi thôi.”

Khâu Mỹ Quyên nhìn cậu, chậm rãi thở dài, “Ừ.”

Trên đường trở về, trong xe an tĩnh đi nowhere.

Khâu Mỹ Quyên lái xe, ngẩn người.

Thẩm Thận Nguyên cầm lấy điện thoại di động, tiếp tục gửi tin nhắn cho La Thiếu Thành báo cáo hành tung, nhưng tin nhắn như cũ như đá ném vào biển rộng, không một cái nào nhận được hồi đáp.

Chẳng lẽ là do mình không chào hỏi liền đi ra ngoài, khiến La Thiếu Thành giận?

Cậu hầy tưởng giọng nói của La Thiếu Thành lúc ấy nói chuyện, tựa hồ đúng là không vui cho lắm.

Lái xe đến nửa đường, đột nhiên trời mưa to.

Rầm rầm bầm bộp như hạt đậu đổ lên cửa kính thủy tinh. Trời tối như thế bị giội mực đậm, đè nén đến ngạt thở.

Khâu Mỹ Quyên vẫn kiên trì đưa Thẩm Thận Nguyên về đến nhà trước.

Thẩm Thận Nguyên từ trong xe chui đi ra tới cửa còn cách mấy bước chân, nước mưa ào ào tưới hai cái, y phục ướt một nửa. Cậu chạy nhanh vào thang máy về nhà, còn chưa vào cửa, chuông điện thoại di động lại vang lên.

Cậu không thể làm gì khác hơn là vừa nghe điện thoại vừa mở cửa.

Cửa vừa mới mở ra, một cánh tay nóng vội vươn qua kéo cậu ôm vào trong lòng.

Cửa nửa mở, trong hành lang đèn cảm ứng âm thanh dần dần tối đi, cậu đứng ở giữa ánh sáng và bóng tối, tham lam hấp thu nhiệt độ ấm áp đang ôm lấy mình.

“Người em ướt.” Cậu buông buông nói.

La Thiếu Thành kéo cậu vào, đóng cửa lại, bắt đầu cởi y phục của cậu, “Đi tắm.”

Thẩm Thận Nguyên được phục vụ chợt thấy kinh ngạc.

“Hơi, hơi quá nhiệt tình đấy.”

“Buông tay, đừng giữ dây lưng.”

“Em tự mình làm là được.”

“Nhắc chân, cởi quần ra.”

“Gấp thế à...” Thẩm Thận Nguyên thân thể cũng bị trêu chọc có chút nôn nóng.

La Thiếu Thàn giúp cậu cởi xong quần áo, kéo Thẩm Thận Nguyên trùm trùm trực tiếp ấn vào trong bụng tǎm.

“Lại trong phòng tắm?” Thẩm Thận Nguyên nằm ở trong nước, nhìn La Thiếu Thàn lấy ra một tờ hoàng phù, đốt thành tro ở trong chén, sau đó cũng đổ vào bụng tǎm... Cậu thiếu chút nữa nhảy dựng lên, “Đây là kiểu tắm ngâm mới sao?”

La Thiếu Thàn nói: “Lần sau nếu còn ra ngoài mà không nói một tiếng, thì thứ bị đốt không phải là hoàng phù nữa đâu.”

“Chẳng lẽ đốt em?”

“Đốt hương.”

“...” Tế bái cậu sao? Thẩm Thận Nguyên rất ủy khuất, “Em gọi mười mấy cú điện thoại, gửi hơn mươi tin nhắn, còn để lại tờ giấy. Rõ ràng là anh không nghe điện cũng không trả lời.”

“Không có tờ giấy, hiện tại cũng không phải là tắm nước, mà là thuyền táng.” La Thiếu Thàn xoay người đi lấy điện thoại di động của anh.

Thẩm Thận Nguyên đây tự tin lật ghi chép cuộc gọi cho anh nhìn.

“Anh nhìn đi... Ý?”

Ghi chép mới nhất không ngờ là cuộc điện thoại buổi trưa đã gọi kia!

La Thiếu Thàn khoanh tay nhìn cậu.

Thẩm Thận Nguyên nói: “Em có thể tìm mẹ em làm chứng! Nhất định là công ty viễn thông mắc lỗi rồi! Hãy tin em!”

“Ừ.”

“U’ là tin tưởng em r`ă?” Thẩm Thận Nguyên không thể tin được vận may của mình, hỏi.

La Thiếu Thàn nói: “So với công ty viễn thông, em là thỉnh thoảng lừa người, nó là thỉnh thoảng không lừa người.”

Thẩm Thận Nguyên: “...”

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 156: Tin Vui (Hạ)

Dịch: Phong Bụi

“Em gặp cha của mình rồi à?”

“Chura.” Thẩm thận nguyên ghé vào bên bờ tắm, “Ông ấy không có tới. Đúng rồi, em gặp được một ông lão rất hòa ái, là fan hâm mộ của em, chúng em còn chụp ảnh chung làm lưu niệm. Nhưng mà khi em nói muốn lưu số điện thoại, bị uyển chuyển cự tuyệt.”

La Thiếu Thân cau mày nói: “Em xác định ông ấy là fan hâm mộ của em, không phải nhận lầm người đấy chứ?”

“...” Thẩm Thận Nguyên đột nhiên nhó tới đối phương đích xác không có gọi tên cậu. Nói như vậy, cũng rất có thể. Chẳng lẽ là chụp ảnh xong mới phát hiện không giống với thiếu tượng của ông ấy, lại sợ nói ra đả kích cậu, cho nên mới đi mất không quay đầu lại?

Di động La Thiếu Thân chợt vang lên.

La Thiếu Thân lấy điện thoại di động đi vào nghe, Thẩm thận Nguyên nhân cơ hội tranh thủ thời gian tắm rửa.

“Người có biết bên ngoài trời mưa rất lớn hay không!” Người gọi đến chính là Tư Mã Thanh Khổ.

La Thiếu Thân nói: “Ông chỉ gọi điện thoại để nhắc tôi lấy quần áo vào?”

“Nếu ta nói ta ướt quần áo người bị ướt, người có tin không?”

“Phù hợp với nhân phẩm của ông.”

“... Ta nói với ngươi chính sự! Trận mưa này, không đơn giản!”

“Mưa vàng hả?”

“Không sai biệt lắm. Ta hoài nghi trận này mưa là trận mưa trong truyỀn thuyết một trận Đông Vũ (mưa mùa đông) cực lớn... Một năm bốn mùa duy đông có, vô hạn vô biên lấp thành quách.”

“Ông gọi điện thoại là muốn nói cho tôi biết bây giờ là mùa đông, và trời mưa một trận thật lớn?”

“Không, trận Đông Vũ này không đơn giản.”

“Từ giờ trở đi tính phí, vượt qua một phút đ`ang h`o, tính một trăm đ`ang.”

“Thẩm TuyỀn nêu muối đến thế giới ngoài ba mươi ba tầng trời nhất định sẽ phải bày Ngũ Hành Thông Thiên đại trận, Ngũ Hành Thông Thiên đại trận cần đặc thù Kim Mộc Thủ Hỏa Thổ, âm hàn vô căn thủy (nước lạnh lẽo không ngu`on) không phải là Đông Vũ thủy sao?”

“Ý ông là trận này mưa là do Thẩm TuyỀn gọi tới?”

“Mười ph`an chắc chắn tám ph`an.”

“Bốn loại khác là những gì?”

“Trường Sinh Mộc, Bách Luyện Cương, Hoàn Dương Thổ, Lưu Tình Thiên Hỏa.”

La Thiếu Th`an nói: ”Độ khó đạt được là bao nhiêu?”

“Bách Luyện Cương cùng Trường Sinh Mộc dễ dàng, khó khăn chính là Hoàn Dương Thổ, và Lưu Tình Thiên... Ta biết r`õ!” Tư Mã Thanh Khổ vui vẻ nói, “Ta biết nhiều người sống đời sống thực vật như vậy là do xảy ra chuyện gì r`õ! Nữ Ông lấy đất tạo người, Hoàn Dương Thổ, chính là

người! Người sống lại, những người bị rút lấy linh hồn cuối cùng nhất định sẽ được làm cho sống lại, sau đó dùng để làm đột kích Ngũ Hành Thông Thiên đại trận!”

“Loại việc này rất đáng để vui mừng sao?”

“... Ta đây là giọng điệu lòng đây căm phẫn!”

La Thiếu Thân nói: “Coi chặt bệnh viện, là có thể bắt được Lỗ Thụy Dương và Thẩm Tuyền.”

“Phải, đúng vậy. Nhưng hắn cần như thế nào mới làm ra được Lưu Tình Thiên Hỏa đây? Chẳng lẽ lấy cái cây búa đi trên mặt trăng mặt gỗ một khổi xuống?” Tư Mã Thanh Khổ một mình lầm bẩm không ngừng.

“Tôi gọi điện thoại thông báo Đô Lạc Văn.”

La Thiếu Thân ngắt tiếng lầm bẩm của ông ta, chuyển gọi cho Đô Lạc Văn, Đô Lạc Văn vừa nhận điện liền cười nói: “Vợ của anh lập công rã, căn cứ vào hai người đó, chúng tôi tìm hiểu được nguồn gốc không ít chuyện, chỉ còn chờ bắt tất cả bọn họ quy án.”

La Thiếu Thân nói: “Chuẩn bị phát tiễn thưởng bao nhiêu?”

Đô Lạc Văn tiếng cười lập tức nhăn nhó, “Cái này, cái này, cái này cần bàn bạc kỹ hơn. Ngài gọi điện thoại tới là có việc gì cần tôi cống hiến sức lực à?”

“Lỗ Thụy Dương và Thẩm Tuyền có thể đánh lén bệnh viện.”

“Đánh lén bệnh viện?”

“Mấy người thực vật kia đối với bọn họ vẫn còn hữu dụng.”

“Tôi biết rõ.” Đô Lạc Văn nói, “Chẳng trách hai tên đó lén lút không thấy bóng dáng, còn tặng tiễn cho bác sĩ, y tá của bệnh viện, thì ra là việc như vậy.”

Thẩm Thận Nguyên tắm rửa xong đi ra, liền thấy La Thiếu Thành đứng ở trước cửa sổ sát đất, lặng lẽ nhìn ra ngoài trời mưa lớn âm u tối om.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Cậu hỏi.

La Thiếu Thành nói: “Anh có dự cảm, tối nay không yên ổn.”

Thẩm Thận Nguyên từ phía sau ôm lấy anh.

La Thiếu Thành nhìn thấy trên cửa sổ thủy tinh tư thế hai người giống như nữ trước nam sau, nhíu mày, một tay bắt lấy cánh tay Thẩm thận nguyên, khom người cúi đầu, kéo cậu về phía trước, trong hai giây hoàn thành việc hoán đổi vị trí.

Thẩm Thận Nguyên nói: “Hơ...”

La Thiếu Thành nói: “Thế này tốt hơn.”

“...”

“Hát một bài nghe nghe.”

“Cha hươu đang chậm bộ...”

“Lạc điệu rää.”

“... Chứng minh không phải hát nhép.”

La Thiếu Thành đưa tay nắm cầm của cậu, quay đầu cậu lại, hôn lên môi.

Thẩm Thận Nguyên phối hợp xoay người lại ôm hông anh.

Tiếng nước triền miên vang lên khe khẽ giữa môi răng, tiếng rên rỉ trong cổ họng càng ngày càng kịch liệt, quần áo trong lúc nhiệt tình dần rộng mở. May rằng kính thủy tinh là phản chiếu đơn chiều, bằng không đúng là phim điện ảnh chân tình tràn lan bản hạn chế.

Lưng Thẩm Thận Nguyên dán sát vào thủy tinh, cảm giác lạnh thìn lình chạm phải khiến thàn trí mê ly của cậu hơi hơi tỉnh táo lại. Giữa lúc triền miên, cậu vừa thở gấp vừa hỏi: “Bác trai bác gái... Ủ, ưm... Có phải đến rã không... Ủ...”

La Thiếu Thàn hung hăng đè lên người cậu, day nghiền cắn mút bờ môi cậu, hai tay dạo chơi trên thân thể cậu, đến tận lúc Thẩm Thận Nguyên nhịn không được xin tha mới hơi buông ra.

“Em vừa hỏi gì?” Môi anh dán vào khoe môi cậu, híp mắt hỏi.

Thẩm Thận Nguyên nhỏ giọng nói: “Em không phải không chuyên tâm.”

“Hảm?” Ngón tay La Thiếu Thàn trượt trên lưng cậu, “Không phải không chuyên tâm?”

“Em là lo lắng cho sự an toàn của bọn họ.” Cái tên Lỗ Thụy Dương còn có thể nói cách khác chính là điên rồ, không có việc gì là hắn làm không được.

Bàn tay La Thiếu Thàn dừng lại, ôm cậu nói: “Bọn họ ngày một đến. Tối nay sẽ họp cùng Học Mẫn bọn họ, thảo luận về việc thay thế chiếc ghế Chủ tịch Tập đoàn TH.”

Thẩm Thận Nguyên giật mình nói: ” Chủ tịch Tập đoàn TH phải thay đổi người?”

“Ủ. Những cổ đông khác của tập đoàn TH phản bội, thêm nữa là Mã gia cùng Giản Tĩnh Niên, chúng ta chiếm ưu thế, Khải Trạch sẽ trở thành Chủ tịch mới.” La Thiếu Thàn vuốt tóc cậu, “Giải trí LB có lẽ sẽ có biến động lớn.”

Thẩm Thận Nguyên ánh mắt sáng lên, “Anh sẽ đến Giải trí LB?”

La Thiếu Thàn nói: “Không phải anh. Đối với em mà nói, có thể người kia sẽ càng khiến em vui mừng hơn?”

“Chắc lẽ là Giám đốc Cao?”

“...”

“Hay là sư huynh?”

“...”

Thẩm Thận Nguyên một lúc sau mới phát hiện ra áp khí bên cạnh càng thấp hơn.

La Thiếu Thần nắm lấy cầm của cậu, vẻ tươi cười so với mưa gió bên ngoài càng lạnh lẽo, “Ở trong lòng em, bọn họ quan trọng hơn so với anh?”

“Không phải, em chỉ là tùy tiện đoán thử... Ha ha ha... đoán thử một cách vô trách nhiệm. Đoán không đúng? Kỳ thật em cũng không quá hy vọng là bọn họ.”

“Thật sao?”

“Nếu như là Phong Á Luân?”

“Được được được!” Thẩm Thận Nguyên hưng phấn liên tục gật đầu.

“...”

Thẩm Thận Nguyên thấy La Thiếu Thần xoay người bỏ đi, lúc này mới vội nói, “Người em thích nhất là anh!”

La Thiếu Thần dừng bước.

Thẩm Thận Nguyên lấy lòng đi đến gần.

“Em có phải đóng phim thần tượng nhิều quá rã hay không?” La Thiếu Thần vẻ mặt hắc tuyến hỏi.

Thẩm Thận Nguyên vẻ mặt buồn bực nói: “Ý? Anh không cảm động sao?”

“Không dám động?” La Thiếu Thàn xách cậu lên, trực tiếp ném lên ghế sa lon, người nhào lên, giữ chặt chân tay cậu, “Vấn đề này hỏi rất hay.”

“Anh có phải hiểu lầm cái gì rã hay không...” Bởi vì đối thoại hằng ngày không có phụ đề, tuy rằng Thẩm Thận Nguyên cảm thấy có chỗ nào đó không ổn, nhưng lại tìm không ra không ổn ở chỗ nào. (“Không dám động” và “không cảm động” phát âm giống nhau)

La Thiếu Thàn kéo bắp đùi của cậu lên, bẻ gập cả người cậu, từ trên cao nhìn xuống mỉm cười với cậu nói: “Thật sự là một sự hiểu lầm xinh đẹp.”

Thẩm Thận Nguyên mặt hơi hơi đỏ, nhìn nhìn bên trái, nhìn nhìn bên phải, cuối cùng hai tay tự ôm lấy chân, nói: “Tư thế này thực mới mẻ.”

“...”

Sau khi trải qua hoạt động kịch liệt, Thẩm Thận Nguyên mèm nhũn nǎm bò trên ghế sa lon, không buồn nhúc nhích.

La Thiếu Thàn thân thể nửa đè lên, tay thỉnh thoảng vuốt ve lưng cậu, ánh mắt nhìn chầm chằm mưa rơi ngoài cửa sổ, dáng vẻ như có điều suy nghĩ.

Mưa càng rơi càng lớn, trên trời chốc chốc lại bị từng tia chớp vô tình phân cắt.

Chuông di động “Cha Hươu” vang lên.

La Thiếu Thàn nhanh nhẹn từ trên salon nhảy xuống, thân thể tràn trề đi đến bên bàn trà cầm lấy di động, nhấn nút phát loa.

Giọng nói lo lắng của Tư Mã Thanh Khổ truyền tới, “Tình huống không ổn rã! Thẩm Tuyền không giống như là đang đón âm hàn vô căn thủy, hắn căn bản là muốn phát động trận pháp. Thời gian có thể chính là một giờ rạng sáng ngày mai!”

Thẩm Thận Nguyên cùng La Thiếu Thàn đằng thời quay đầu nhìn đằng hố treo tường.

Đằng hố treo tường kim đằng hố cùng kim phút vừa lúc đứng ở mười một giờ rưỡi.

“Những người ở bệnh viện đó rất quan trọng, một người cũng không thể thiếu. Ta cùng Đỗ Thàn Thông phân biệt đi đến công trường của Tinh La thành và Trung tâm Văn hóa xem xem tình huống. Ta nếu có việc gì không hay xảy ra...”

Một luồng sét xẹt qua trên trời cao.

Phòng khách trong chốc lát trắng xanh, rã rất nhanh trở lại đêm đen.

Không khí nặng nề

“Tiền cũng không được khất của ta.” Tư Mã Thanh Khổ nói, “Một nửa cho sư đệ ta, hắn tên là Cung Cửu, một nửa cho đồ đệ của ta, hắn tên là A Bảo. Thôi bỏ đi, A Bảo không thiếu chút tí ấy, tốt hơn là gửi hết cho sư đệ của ta. Tài khoản ngân hàng chốc nữa ta sẽ gửi ngươi. Người đừng có không gửi nhé! Bằng không ta thành ma cũng không buông tha ngươi.”

Thẩm Thận Nguyên đang muốn mở miệng cam đoan, chợt nghe La Thiếu Thàn trầm giọng nói: “Yên tâm.”

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 157: Trận Lớn (Thượng)

Dịch: Phong Bụi

Điện thoại vừa ngắt được nửa phút, tin nhắn liền gửi tới.

Không ngờ rất nghiêm túc.

Sét tráng lấp lóe, tiếng sấm vang ầm ầm trên nóc nhà.

Thẩm Thận Nguyên trong lòng bực tức nói không nên lời, dường như sắp có chuyện gì xấu xảy ra lại không cách nào ngăn cản được.

La Thiếu Thàn rất nhanh nhặt nút gọi lại.

Không có phát ra loa, Thẩm Thận Nguyên không biết Tư Mã Thanh Khổ nói gì, chỉ nghe thấy La Thiếu nói: “An toàn trên hết. Nếu bọn họ nhất quyết đi, thì thả cho bọn họ đi.”

Thẩm Thận Nguyên kinh ngạc. Cậu nghĩ rằng mỗi một người trong La gia đều hận Lỗ Thụy Dương đến tận xương tủy, chỉ cần có cơ hội, nhất định sẽ không tiếc hết thảy tiêu diệt hắn!

La Thiếu Thàn để điện thoại di động xuống, mà vẫn không giã ra.

“Anh thật sự buông bỏ?” Thẩm Thận Nguyên hỏi.

La Thiếu Thàn nói: “Anh hi vọng báo thù, nhưng không điên cuồng đến mức hy sinh mạng sống người khác.”

Thẩm Thận Nguyên khẽ thở phào. Cậu và Tư Mã Thanh Khổ tuy chỉ gặp mặt vài lần, nhưng ấn tượng để lại lại hết sức tốt đẹp.

“Thế nhưng, đ`ênghi bị cự tuyệt.”

Thẩm Thận Nguyên ngẩn ra.

La Thiếu Th`ân nói: “Ông ấy nói chuyện này đã thăng cấp lên đến mức sự vụ nội bộ của tam tông lục phái, một khi thế giới ngoài ba mươi ba t`ầng trời bị mở ra, còn có thể gọi đến yêu ma cường đại, hậu quả khó lường.”

Trên đời còn có rất nhiều yêu ma cường đại?

Thẩm Thận Nguyên lúi lưỡi nói: “Em có thể bình an sống nhiều năm như vậy thật sự là không dễ dàng.”

La Thiếu Th`ân nói: “Đã đói bụng chưa?”

“Hả?”

“Ăn khuya chút gì đi.” La Thiếu Th`ân nhìn thời gian trên đ`ồng hồ treo tường, “Dù sao không thể ngủ sớm.”

Bữa ăn khuya là mì trộn d`ầu vùng, không cần kỹ xảo gì, tùy tiện trộn một lúc cũng rất thơm.

La Thiếu Th`ân mở một chai Champagne, cùng Thẩm Thận Nguyên đang cần bát mì ng`ă ở trước cửa sổ sát sàn, vừa ăn mì, vừa uống Champagne. Ngoài cửa sổ mưa sa gió giật, sấm sét ầm ầm, hoàn toàn không ảnh hưởng đến sự an bình trong phòng.

Thẩm Thận Nguyên ăn một miếng lại nhìn đ`ồng hồ treo tường một lần.

Thời gian quả thật rất chậm, lại quả thật rất mau.

Cậu vừa muốn nhanh đến một giờ công bố kết quả, lại sợ thời gian quá nhanh, Tư Mã Thanh Khổ bọn họ không kịp làm gì.

Mười hai giờ mười lăm phút, bọn họ ăn mì xong cùng nhau rửa bát.

La Thiếu Thàn thưa dịp Thẩm Thận Nguyên lau bát, mở ti vi, kênh điện ảnh đang phát lại 『Hắc bạch chi gian』, Thẩm Thận Nguyên ở bên trong diễn vai phụ khách mời, chết rất nhanh. Lúc mở ti vi, đã chết rã.

Thẩm Thận Nguyên từ trong phòng bếp đi ra, ánh mắt tỏa sáng, “Đại thàn!”

La Thiếu Thàn khoan thai đổi kênh.

“Hơ.”

“Nghe nhạc đi.” Màn hình chuyển tới kênh MTV, một cô gái thanh thuần men theo con đường vừa đi vừa hát, than sắc tiêu điệu. Ngã từ đường màu sắc ảm đạm, người qua lại con đường mặt không chút thay đổi, lạnh lùng như rỗi gỗ.

Thẩm Thận Nguyên khom lưng dựa vào sô pha, “Đặng Duyệt. Cô ấy là đêđê của anh phải không?” Tuy rằng cậu không mấy quen thuộc giới ca nhạc, nhưng cái tên Đặng Duyệt cậu cũng đã nghe qua. Quãng thời gian cô nổi tiếng nhất, địa vị chẳng khác gì Trương Giai Giai trong giới ca nhạc, chỉ cần ra album, nhất định đạt giải thưởng, đạt kỷ lục tiêu thụ đĩa. Có thể nói, cha đỡ đầu âm nhạc tên này của La Thiếu Thàn có một nửa là công lao của cô.

La Thiếu Thàn nói: “Trước kia xem như.”

“Trước kia?”

“Cô ta đi ăn mảng khác.” Trước khi anh rời khỏi EF.

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Cô ấy vì sao phải đi ăn mảng khác?” Tình thàn tám chuyện rực rịch.

La Thiếu Thàn nhíu nhíu mày, tựa hông muối nói.

“Thực sự là vấn đề tình cảm?”

“Em biết?”

“Em đã xem qua tin tức này. Nghe nói là do anh phản đối cô ấy cùng Lưu Suất yêu nhau, nói không chia tay liền phong tỏa hoạt động, cô ấy chịu không nổi liền huỷ bỏ hợp đồng, bỏ đi.” Thẩm Thận Nguyên tò mò nhìn bên mặt của La Thiếu Thần, không ngờ anh còn có lúc bảo thủ như vậy.

“Không phải.” La Thiếu Thần lạnh lùng bật ra hai tiếng. Truyền thông ăn xăng nóianey anh có thể mặc kệ, nhưng đối với người mình yêu, anh nhất định phải làm rõ.

Thẩm Thận Nguyên nói: “Hơ, vậy thì là cách nói thứ hai rồi. Anh thích cô ấy, ghen tị...” hai chữ Lưu Suất còn chưa kịp nói, đã bị ánh mắt phi đao của La Thiếu một kích tát sét.

La Thiếu Thần sợ cậu càng nói càng thái quá, quyết định giải thích, “Vào sinh nhật của cô ấy, cô ấy hỏi anh có muốn ở cùng không, anh nói không, một tháng sau, cô ấy bỏ đi.”

“... Anh nói thẳng là không à?”

La Thiếu Thần nhíu mày hỏi: “Bằng không thì sao? Nói Cút?”

“... Có thể uyển chuyển một chút.”

“Thí dụ nhu?”

“Anh cảm thấy anh không xứng với em gì gì đó.”

La Thiếu Thần nở nụ cười, nguy hiểm cực độ, “Em cảm thấy anh không xứng với cô ấy?”

Thẩm Thận Nguyên muốn lui về phía sau, lại bị La Thiếu Thần nắm cầm, cười khan nói: “Chỉ là đề nghị có thể tung ra lá bài người tốt một cách thích hợp.”

“Em phát ra bao nhiêu lá bài người tốt rồi?”

“Ha ha a... Không có không có.”

“Mắt nhìn vào anh.”

“... Không nhớ rõ.”

“Tức là rất nghi êu.”

“Không đúng không đúng.”

“Mắt.”

“... Em sai r ồi! Em cảm thấy anh trả lời câu “Không” quả thực là pháp bảo độc nhất vô nhị để cự tuyệt tỏ tình, chặt đứt tình đơn phương hiệu quả. Không còn câu nào có thể tốt hơn câu này!”

La Thiếu Th ần nói: “Cho nên em sau này cũng đáp như vậy?”

“Nhất định!”

La Thiếu Th ần gật gật đ ầu.

Thẩm Thận Nguyên thầm nghĩ nguy hiểm thật, mới vừa thở phào nhẹ nhõm chợt nghe La Thiếu Th ần chậm rãi nói: “Xem ra em đối với việc trêu hoa ghẹo nguyệt trong tương lai đã có quy hoạch.”

Thẩm Thận Nguyên: “...” Lời này sao nghe thế nào cũng đ ầu thấy nơi nơi là cạm bẫy?

MTV của Đặng Duyệt chấm dứt, ngay sau đó là Thẩm Thận Nguyên.

Thẩm Thận Nguyên mặc một bộ áo gió sẫm màu đi ra từ trong đống hoang tàn, sau đó ng ồi xổm xuống, dùng sức nhảy một cái, nhảy đến trên nóc nhà, nâng tay làm tư thế Tôn Ngộ Không trông về phía xa.

La Thiếu Th ần nói: “Đây là đang tìm chỗ cho Cao C ần hoá duyên à?”

Thẩm Thận Nguyên: “...”

Hai người dựa vào nhau xem MTV một lát, lại xem phim một lát, thời gian vừa qua mười hai giờ năm mươi.

Thẩm Thận Nguyên ánh mắt liên tiếp dừng ở trên đằng hõ treo tường, cái mông bất an vặn vẹo.

La Thiếu Thân cầm lấy tay cậu, tựa hõ đang xem tv, nhưng nhìn kỹ con ngươi của anh có thể phát hiện, ánh mắt chính là dại ra, hoàn toàn là nhìn vào chừng không.

“Cha Hươu đang chạy bộ...”

Tiếng chuông thình lình vang lên khiến Thẩm Thận Nguyên thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

La Thiếu Thân bắt máy cực nhanh.

Đầu bên kia điện thoại vẫn ào rào rạo, một lúc lâu mới phát ra giọng nói của Đỗ Lạc Văn.” Hai người kia đều bắt được rã... Đầu đến bệnh viện bắt cóc người thực vật, vào một cái tóm gọn. Nói cho anh biết một tiếng, đừng lo lắng. Tư Mã đại sư nói với tôi rã, không có Hoàn Dương Thủ, không bày được Ngũ Hành Thông Thiên đại trận.”

“Bạn hắn có thể tìm người khác hay không?”

“Cảnh sát luôn luôn chú ý chặt chẽ các bệnh viện lớn và phòng khám, trước mắt không có người thực vật đặc biệt khả nghi.”

“Có tin tức của Lâm Lâm không?” La Thiếu Thân đột nhiên hỏi.

Đỗ Lạc Văn nghen lời, ấp úng nói: “Vẫn đang cố gắng.”

Lúc này bọn họ đều nghĩ đến một vấn đề La Lâm Lâm có khi nào cũng bị làm thành người thực vật hay không.

La Thiếu Thân cúp điện thoại.

Thẩm Thận Nguyên tha thiết chờ mong nghe anh gọi điện tiếp.

“Hoàn Dương Thổ có hạn chế gì không? Thí dụ như nam nữ, hoặc là thời gian.” Thẩm Thận Nguyên lóng ngóng đưa ra đủ loại giả thiết, “Hay là chúng ta gọi điện cho Tư Mã đại sư hỏi một chút?”

La Thiếu Thân ngón tay ở trên màn hình điện thoại di động vuốt phẳng một chút, liền thấy trong phòng đột nhiên sáng lên, tựa như toàn bộ đèn đều được bật, tựa như lập tức từ đêm tối chuyển sang ban ngày. Bên cạnh anh, Thẩm Thận Nguyên trợn tròn mắt, khiếp sợ nhìn ngoài cửa sổ.

La Thiếu Thân quay đầu lại, chứng kiến trên trời đột nhiên vọt lên một luồng ánh sáng trắng hình trụ thô dài.

Mây đen trên trời bị chọc ra một cái洞 lớn.

Mưa như trước, tia chớp hội tụ gần động lớn, như tổ chim, lẹt xẹt lóe sáng không ngừng.

Thẩm Thận Nguyên đứng lên, dán vào cửa thủy tinh, sợ hãi lẩm bẩm: “Trận pháp, thành rã sao?”

Phía sau cậu, La Thiếu Thân mặt trầm như nước.

Chính giữa ánh sáng trắng.

“Ha ha ha ha...” Lỗ Thụy Dương cất tiếng cười to. Tình cảnh hắn nằm mơ bây giờ đã diễn ra trong hiện thực. Những gì bỏ ra mấy năm nay cuối cùng cũng có thu hoạch và hiệu quả! Hắn quay đầu nhìn Thẩm Tuyên đang khom người bố trí trận pháp, trong lòng thoáng qua một chút an ủi.

Hắn trời sinh tính đa nghi, cũng không dễ tin người bên ngoài, nhưng lúc này đây, hắn tự đáy lòng cảm thấy, may là mình đã tin.

Thẩm Tuyên tựa hồ cảm giác được ánh nhìn chăm chú của hắn, ngẩng đầu lên.

“Còn phải đợi bao lâu?” Hắn hỏi.

Thẩm Tuyền tăm mắt từ mặt hắn chuyển đến cổ hắn, lạnh nhạt nói:
“Còn cần hai thứ.”

“Lúc này sao?” Lỗ Thụy Dương nhíu mày, “Là gì?”

“Hoàn Dương Thổ cùng Lưu Tình Thiên Hỏa.”

Lỗ Thụy Dương nói: “Là cái gì? Chưa từng nghe, ở đâu có?” Hắn tuy rằng không biết là cái gì, nhưng trực giác khiến hắn bất an. Tay phải hắn chậm rãi cho vào túi áo, cầm chặt súng.

“Ngươi hiện tại có.”

“Ta?”

“Tro cốt của ngươi và mảnh vụn Thiên Hỏa trên cổ ngươi.” Thẩm Tuyền mặt không chút thay đổi nói, tự nhiên giống như đang mượn một đằng tiễn.

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 158: Trận Lớn (Trung)

Dịch: Phong Bụi

“Ngươi không phải nói mấy cái người thực vật bên kia mới là Hoàn Dương Thổ sao?”

Thẩm Tuyền nói: “Từ âm tào địa phủ trở về dương thế mới gọi là hoàn dương, bọn hắn chẳng qua bị rút lấy linh hồn, sao có thể tính là Hoàn Dương Thổ? Ta thấy người phù hợp điều kiện, cho tới bây giờ chỉ có ngươi.”

“Ta hiểu rõ, ngươi thực vật chỉ là để điều đi sự chú ý của cảnh sát và truy binh phải không.” Ngón tay Lỗ Thụy Dương đặt ở trong túi áo móc lấp cò súng, ra vẻ không chút để ý hỏi: “Ngươi từ khi nào bắt đầu tính kế?”

“Tính kế cái gì? Ngươi sao?” Thẩm Tuyền cười cười, tràn ngập châm chọc, “Ta chưa từng tính kế. Ta chỉ là thả mồi câu, là ngươi tự nguyện cắn câu.”

Lỗ Thụy Dương giận quá ngược lại cười, “Tương lai ngươi hứa hẹn thì sao?”

Thẩm Tuyền nói: “Ta đã nghe ý đến thế giới ngoài ba mươi ba tầng trời sẽ có phần của ngươi, vừa khéo Ngũ Hành Thông Thiên đại trận cần tro cốt của ngươi, không tính nuốt lời.”

Lỗ Thụy Dương hoàn toàn tuyệt vọng đối với người này, “Vì kế hoạch chó má của ngươi, ta không tiếc hết thảy tiếp cận La gia và Giản gia, trước sau hy sinh trợ thủ đắc lực nhất của ta và bạn làm ăn, thế nhưng cuối cùng, đây là kết quả ngươi cho ta? Muốn mạng của ta?” Hắn ha ha cười lạnh, nâng tay nhắm ngay đầu Thẩm Tuyền bắn một phát.

Tuy rằng hắn thân ở địa vị cao rất ít động thủ, nhưng dù sao cũng xuất thân hắc đạo thế gia, nên những gì cần học đàu không hề yếu kém. Cho dù là một phát bắn vội vàng, hắn cũng cực kỳ nắm chắc sẽ bắn trúng!

Nhưng, Thẩm Tuyền cho tới bây giờ vẫn luôn ở ngoài lề thường.

Viên đạn bắn tới trước mặt hắn, dừng lại đây quỷ dị, sau đó “Đinh” một tiếng rơi xuống mặt đất.

Thẩm Tuyền nhìn vẻ mặt vặn vẹo của Lỗ Thụy Dương, thản nhiên nói: “Nơi này là Ngũ Hành Thông Thiên đại trận, ta là chủ trận, trừ phi ta tự sát, bằng không không có bất kỳ vật gì có thể xâm phạm tới ta.”

Lỗ Thụy Dương nhìn hắn chằm chằm, đột nhiên cười, “Ngươi cảm thấy ngươi thắng rã sao? Kỳ thật ngươi thua rã, thua hoàn toàn.”

“Vậy sao?”

“Ngươi nghĩ rằng ta không biết ngươi mấy ngày này đi tìm Giản Tĩnh Niên sao? Ngươi cho rằng bên ngoài của ngươi thay đổi ta sẽ không biết ngươi là ai sao? Ngươi cho là những chuyện trước kia của ngươi ta thật sự một chút cũng không biết sao?”

“Biết thì thế nào?”

“Ta chỉ là muôn khuyên ngươi...”

Thẩm Tuyền nói: “Khuyên ta rằng những gì ta theo đuổi chẳng qua chỉ là hoa trong gương trăng dưới nước, mà những điều tốt đẹp chân chính lại tùy tay vứt bỏ sao?”

Lỗ Thụy Dương nghe lời.

“Vậy cá với tay gấu, ai không muốn cùng có được? Bên nhẹ bên nặng, đã rõ ràng. Ta chọn con đường này, thì sẽ không bao giờ hối hận. Cho dù có quyền luyến, cũng chỉ là quyền luyến trong tình cảm, tuyệt sẽ không

ánh hưởng đến phán đoán cùng hành động của ta.” Hắn nói xong, từ trong túi áo lấy ra một tấm hình.

Hai gương mặt trong hình, một người cười hiền lành, một người cười rất hình thức. Một người ngay tại trước mắt, một người mặc dù đang ở nơi khác, nhưng đối với Lỗ Thụy Dương mà nói, lại hết sức quen thuộc.

Ngón tay Thẩm Tuyền đặt tại giữa hai người, chậm rãi xé rách, xé ngang, xé dọc, xé ngang... Cho đến khi không thể xé nữa mới thôi.

Hắn giơ cao tay, mảnh vụn bay lên, bay tới giữa không trung, bị gió cuốn, biến mất không còn tung tích.

Lỗ Thụy Dương buông súng, ha ha cười nói: “Có nỗi ái thú ghi tạc trong lòng, người xé ảnh chụp không có nghĩa là xé rách bóng dáng trong lòng người.”

“Đúng thì sao nào?”

“Người không sợ tâm ma sao?”

“... Người đọc tiểu thuyết nỗi ái quá rõ.” Thẩm Tuyền nói, “Chúng ta không có khái niệm tấu hỏa nhập ma.”

Bạch quang đột nhiên khuếch tán.

Thẩm Tuyền ánh mắt lập tức trở nên sắc bén, “Đến lúc tiên người lên đường rõ.”

Lỗ Thụy Dương thở dài, chậm rãi nhắm mắt lại, “Người tối đi.”

Thẩm Tuyền đưa tay, nắm vào hư không.

Yết hầu của Lỗ Thụy Dương bị nắm gắt gao, thân thể không tự chủ được bay tới trước mặt hắn. Sợi dây đỏ trên cổ từ trong quần áo nhảy ra, phía trên cột một khối đá đen sì, dưới tác dụng của trận pháp chốc chốc lập lòe phát sáng.

Thẩm Tuyền giơ tay trái lén nắm lấy khối đá.

Đột nhiên — —

Lỗ Thụy Dương vốn đang nhắm mắt lại mở to mắt, ngón tay trái rút một tờ hὸng phù từ trong tay áo ra, dùng hết khí lực cuối cùng của thân thể, ra sức ném về phía Thẩm Tuyền.

Hὸng phù rời tay, như nhận được lực dẫn, tự động dán lên Thẩm Tuyền.

Thẩm Tuyền cả người chấn động, khóe miệng một tia máu đỏ thẫm chảy xuống, tay vốn nắm khối đá giữa đường chuyển hướng, ngón tay quệt khóe miệng một chút, dính giọt máu điểm lên chính giữa hὸng phù.

“Xèo xèo...”

Hὸng phù phát ra tiếng gào thét nhỏ, sau đó thủng một lỗ, mầm nhũn rơi xuống.

Làm xong tất cả chuyện này, hắn ngẩng đầu nhìn Lỗ Thụy Dương bị túm đến hối hả, mỉm cười nói: “Ngươi làm ta bị thương.”

“Hụ... Hụ...” Lỗ Thụy Dương con mắt sung huyết, một câu cũng nói không nên lời.

“Ta giết ngươi. Thế là hòa.” Thẩm Tuyền lẩm bẩm nói.

Nếu Lỗ Thụy Dương bây giờ có thể nói ra lời, nhất định sẽ ném lại câu này vào mặt hắn. Có giỏi thì đảo ngược công thức ngang hàng này xem!

Thẩm Tuyền ngón tay hơi hơi dùng sức.

Lỗ Thụy Dương cỗ vô lực gục xuống.

Hắn gỡ vùn đá Thiên Hỏa xuống, bỏ vào trung tâm trận, chờ đợi.

Trung tâm trận tỏa ra một luồng ánh sáng đỏ, tiếng xì xì không dứt.

Đợi ước chừng năm phút đóng hồ, hắn lại ném Lỗ Thụy Dương vào trung tâm trận, trung tâm trận bùng lên một ngọn lửa lớn, bao bọc lấy thi thể.

Luồng ánh sáng trắng dần dần lóe ra ánh kim, ẩn ước có cầu vồng quanh quanh.

Thẩm Tuyền vui mừng vô cùng, ngẩng đầu nhìn lên trời, chỉ thấy trên bầu trời chỗ cửa động có áng mây màu sắc vờn quanh, từng vòng từng vòng cuồn cuộn lượn xuống.

“Haizz.”

Trong trận pháp đột nhiên vang lên một tiếng than nhẹ.

Áng mây đã lượn xuống một nửa chợt dừng lại, lượn vòng vòng tại chỗ.

“Ai?” Dù là Thẩm Tuyền trời sinh tính kiên nhẫn, phải lúc giặc mộng sắp đạt tới bị người cản trở cũng nhịn không được tái người.

“Chúc mừng ngươi.” Trong luồng sáng trắng, mơ hồ có một bóng dáng kỳ quái nửa người nửa trâu.

Có người có thể xâm nhập vào Ngũ Hành Thông Thiên đại trận hắn bày ra sau khi trận hoàn thành?

Thẩm Tuyền vô cùng kinh sợ.

“Có gì đáng chúc mừng?” Một giọng nói khác đột nhiên xuất hiện từ phía sau hắn.

Thẩm Tuyền vội lùi lại, chiếm cứ một góc khác, hình thành thế kình ba chân với hai giọng nói quỷ dị kia.

Quái vật nửa người nửa trâu tựa hồ không phải nói chuyện với hắn, vẫn hướng về phương hướng vừa rồi nói: ”Trận pháp Ngũ Hành Thông Thiên đại trận ngươi tổng cộng tung ra năm bản, đợi nồi lâu năm như vậy, rõt cục

cũng có thu hoạch. Con đường thông thiên ngay tại trước mắt, tâm nguyện ngàn năm sắp đạt được, không đáng mừng sao?”

“Vốn rất đáng mừng, thế nhưng...” ngữ khí người nọ rầm đột nhiên trở nên âm độc, “Nhờ ngươi, hiện tại chẳng những không đáng mừng, vẫn còn rất đáng tiếc.” Hận ý nồng đặc trong lời nói không thể nào che giấu nổi.

Quái vật nửa người nửa trâu thản nhiên nói: “Sao lại nói vậy?”

“Ngươi đã giấu hồn phách A Thủy ở nơi nào?”

“Ngươi cảm thấy ta có khả năng giở trò trước mặt ngươi sao?”

“Có thể.”

“... Ta nâng không nổi áng mây rầm.”

Áng mây đón người phi thăng đình trệ không xuống quả nhiên là trò quỷ của quái vật nửa người nửa trâu!

Thẩm Tuyền trong lòng kinh hãi tới cực điểm!

Trong hư không, đột nhiên một cánh tay trong suốt vươn ra, chậm rãi bay ngang qua trước mặt Thẩm Tuyền, vươn vào trung tâm trận.

Cho dù Thẩm Tuyền biết nén ngăn cản hắn, thế nhưng hai chân như bị rót nước thép, vừa nóng vừa nặng, một bước cũng không nhúc nhích được. Bàn tay trong suốt kia bối trong đám tro cốt mây cái, lấy ra được mảnh vụn Thiên Hỏa.

Áng mây đột nhiên tiêu tán.

Bạch quang vẫn còn, nhưng cầu vàng và kim quang lại dần dần nhạt đi.

“Không!”

Thẩm Tuyền rõ cục kêu ra tiếng!

Tâm huyết vài thập niên mắt thấy sắp có kết quả, trong chớp mắt lại tan biến theo mây khói, đổi lại là ai cũng khó có thể chấp nhận. Ngũ tạng lục phủ vốn đã bị hòng phù làm trọng thương, lúc này kích động tổn thương càng thêm nặng, hắn há mồm liền phun ra một búng máu.

“Ngươi đi đi.” Cánh tay kia nắm mảnh vụn Thiên Hỏa, vung lên giữa không trung, bạch quang lập tức tiêu tán.

Mưa to chuyển mưa nhỏ.

Thẩm Tuyễn nhìn quanh đống hoang tàn, đặt móng ngã ngã trên mặt đất.

“Hắn không thể đi.” Quái vật nửa người nửa trâu rốt cục hiện ra nguyên hình, thì ra là một người cưỡi trên một con trâu.” Hắn lén dung túng Lỗ Thụy Dương ra khỏi Địa phủ, Diêm vương còn đang phát cáu kìa, ta phải dẫn hắn trở về báo cáo kết quả công tác.”

Đứng ở bên kia là một người đàn ông dáng người cao ráo, tóc dài, mặc thường bào kiểu cổ, khuôn mặt anh tuấn, ánh mắt âm hàn, mắt liếc nhìn qua, lạnh như băng, “Ngươi bây giờ dường như không phải là đối thủ của ta.”

Quỷ sai cưỡi ở trên lưng trâu thoải mái thừa nhận, “Nếu ngươi một mực không chớp mắt theo sát hắn, thì ta đúng là chẳng có cách nào.”

Đáy mắt người đàn ông hiện lên một tia giận tái đi, nhếch miệng cười, nhưng so với không cười còn lạnh hơn, “Ta có thể giết ngươi.”

“Chuyện này hắn là không dễ dàng như vậy.” Quỷ sai thân mật vuốt đầu trâu, “Phải không?”

Trâu ngẩng đầu phun khí, vênh váo tự đắc.

Tiếng còi cảnh sát từ xa gần lại.

Người đàn ông nói: “Mạng của hắn, ta bảo vệ rỗi.”

Quỷ sai nói: “Ngươi muốn bàn đi àu kiện? Ta chưa chắc sẽ đồng ý... Được rồi, ngươi đã có thái độ khẩn thiết như vậy, ta sẽ cố làm dễ dàng một chút. Đi àu kiện chính là... Hứa với ta bất kể như thế nào cũng không được mở lại đại môn thông đến thế giới ngoài ba mươi ba tầng trời nữa!”

Người đàn ông liếc mắt nhìn xe cảnh sát dừng ở ngoài công trường, vung tay lên, tạo ra một thế giới u tối riêng biệt.

Quỷ sai nói: “Ngươi muốn nói chuyện lâu dài? Cầu ta cũng vô dụng, đi àu kiện này ta sẽ không nhượng bộ.”

“Ta có thể đồng ý đi àu kiện này, nhưng, ngươi phải nói cho ta biết, bên ngoài ba mươi ba tầng trời đến tận cùng có cái gì.”

Hắn vừa nói như thế, ngay cả Thẩm Tuyền ngã dưới đất đà khôi phục vài phần thẫn tháo, tờ mờ nhìn quỷ sai.

Ngoài ba mươi ba tầng trời là nơi chúng thần quy ẩn. Vô số truyen thuyết miêu tả qua nơi đó, quỳnh lâu ngọc vũ, Dao Trì cam tuyền... (tháp vàng tháp ngọc, nước rượu ngọt lành trong bể Dao Trì) Đó là nơi toàn bộ người tu đạo đều muốn hướng tới, ngay cả tiên gia trên Thiên Cung cũng không ngoại lệ. Không có Thiên kiếp, không chịu luân hồi, thoát khỏi tam giới, vĩnh viễn tiêu dao.

Quỷ sai lắc đầu thở dài, “Dù sao cũng không phải là bộ dạng trong tưởng tượng của các ngươi.”

Người đàn ông hỏi: “Ngươi sao biết trong đầu ta nó có bộ dạng gì?”

“Rất đẹp rất đẹp, nhưng đi àu như vậy đi.”

“Vậy ngươi nói xem nó nên là bộ dạng thế nào?”

Quỷ sai sau khi trầm ngâm một lúc lâu, mới nói: “Nếu nhất định phải hình dung, vậy bốn chữ, liệu àu chết tranh giành.”

Người đàn ông và Thẩm Tuyền đầu sưng sít.

“Ngươi đang nói giỡn?”

Quỷ sai mặt không chút thay đổi nhìn hắn.

Người đàn ông nói: “Lấy tên Hằng Uyên thề, lời này không ngoa.”

Quỷ sai nói: “Ngươi đã hứa với ta không mở Thiên Môn nữa, ta cần gì phải lừa ngươi. Ta nếu muốn lừa ngươi, lời thề như vậy có năng lực gì làm khó được ta?”

Nam tử lặng lẽ nhìn hắn, đã lâu mới gật đầu nói: “Ta tin ngươi một lần.”

Quỷ sai nói: “Ngươi ngươi có thể mang đi, nhưng ta muốn hắn thả một người.”

Thẩm Tuyền chậm rì rì đứng lên nói: “Không cần, ta đi với ngươi.”

Quỷ sai nhìn người đàn ông, lại nhìn hắn, cười nói: “Ngươi có biết đi theo ta có ý nghĩa thế nào không?”

“Sau khi chết chịu nổi khổ dưới mười tám tầng Địa Ngục.” Thẩm Tuyền đáp thản nhiên.

Quỷ sai xòe tay với người đàn ông.

Người đàn ông thế nhưng không tức giận, chậm rãi nói: “Nói với Diêm vương, tha cho hắn một lần, nói là ý của ta.”

Quỷ sai nhướng mày, vẫy tay về phía Thẩm Tuyền.

Thẩm Tuyền hồn phách thoát thế.

Quỷ sai cầm lấy hồn phách của hắn, “Í” một tiếng, ngẩng đầu nhìn người đàn ông, chợt nói: “Thì ra là như vậy. Người đã từng giúp hắn tiếp dương thọ một lần?” Cũng chỉ có thủ pháp của người đàn ông này mới có thể khiến ngay cả Địa phủ cũng chẳng hay biết gì.

Người đàn ông nói: “Lúc ấy hắn đang thu thập Bách Luyện Cương, Trường Sinh Mộc cùng Thiên Hỏa Toái Thạch, cách Ngũ Hành Thông Thiên đại trận chỉ có một bước, ta mới phá lệ cứu hắn.”

Quỷ sai đột nhiên cười to, “Nếu không phải hắn đã tìm được Lỗ Thụy Dương, mà ngươi lại không có lòng lên trời, giờ phút này ngươi trở thành Hoàn Dương Thổ có thể chính là bản thân hắn.” Quan hệ giữa người đàn ông và Thẩm Tuyền, Thẩm Tuyền và Lỗ Thụy Dương tương tự nhau.

Người đàn ông nói: “Đối với bọn họ mà nói, trừ phi đi đến thế giới ngoài ba mươi ba tầng trời, hoặc là biến thành cương thi, bằng không cuối cùng sẽ có một ngày rơi vào trong tay Địa phủ, sống không bằng chết.”

Quỷ sai nói: “Sinh tử thiên định, sao phải chấp nhất?”

“Bởi vì ta đã Thắng Thiên!” Người đàn ông phất tay áo, thân ảnh chợt lóe rã biến mất.

Quỷ sai thu hồn hồn phách Thẩm Tuyền vào trong tay áo, xoa xoa đau trâu nói: “Đi thôi, về nhà.”

Trâu liền giật giật chân, chui vào trong đất, nháy mắt không còn bóng dáng.

Công trường một mảnh đồng hồn độn, trong chốc lát, cảnh sát nôii đuôi nhau mà vào.

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 159: Trận Lớn (Hạ)

Dịch: Phong Bụi

Bầu trời u ám vẫn khiến lòng người khó yên tâm hơn bầu trời sáng lóa.

Thẩm Thận Nguyên nâng Champagne trên tay, không có chút tâm tư nào uống rượu, chỉ là không ngừng lắc, lắc, “Anh nói...” Câu nói mới vừa mở đầu, liền không nói tiếp.

La Thiếu Thần nhìn chằm chằm di động, “Nhớ là bậc tiểu học đã từng học một câu tiếng Anh.”

“Hello?”

“Câu này nhà trẻ dạy rõ thì phải?”

Ngẫm nghĩ, dường như nhà trẻ La Lâm Lâm học đích xác đã dạy những câu tiếng Anh cơ bản nhất. Thẩm Thận Nguyên lại nghĩ tới một tiếng Anh cực kỳ có màu sắc của bậc tiểu học, “I am Han Meimei.”

“Nam là không là Lý Lôi sao?” (Bụi: Hàn Mai Mai và Lý Lôi là hai nhân vật học sinh trong video dạy tiếng Anh của tiểu học TQ)

“... Nhưng cùng giới tính không phù hợp với phương hướng chú ý của thiếu niên.”

La Thiếu Thần nhíu mày, hàm ý trong đáy mắt không cần nói cũng biết.

Thẩm Thận Nguyên biết điều gì nói: “Hơ, cho nên bây giờ không phải là thiếu niên nữa rõ.”

“Không có tin tức chính là tin tốt lành.” La Thiếu Thàn vừa dứt lời, di động liền vang lên.

Thẩm Thận Nguyên vẻ mặt sầu khổ nhìn di động, “Chúng ta hay là thử bịt tai trộm chuông?”

La Thiếu Thàn mở loa ngoài.

“La Thiếu hả? Là La Thiếu hả?” Đâu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói run rẩy.

“... Tư Mã đại sư?”

“Ồ, có thể lái xe tới cục cảnh sát một chuyến hay không, ta gọi không được xe.”

Tuy rằng đây một bụng nghi vấn, nhưng La Thiếu Thàn vẫn lập tức đồng ý.

Thẩm Thận Nguyên tích cực mặc áo khoác và giày vào, đứng ở huyên quan chờ anh.

La Thiếu Thàn nói: “Một mình anh đi là được.”

“Em cũng nghĩ như vậy, nhưng em biết anh nhất định sẽ không đồng ý.” Thẩm Thận Nguyên tay cầm nắm cửa, đưa áo khoác cho anh.

La Thiếu Thàn cười cười, nhận áo.

Sau khi mưa to, người và xe cộ ở ngã tư đường đều thưa thớt, chỉ thỉnh thoảng mới thấy đèn xe lóe lên. La Thiếu Thàn lái xe suốt dọc đường thông suốt. Tới cửa cục cảnh sát, xe cảnh sát thỉnh thoảng ra vào, còn náo nhiệt hơn ban ngày.

La Thiếu Thàn nhìn dựa vào đèn xe tìm người, không thấy Tư Mã Thanh Khổ, đang muốn gọi điện thoại, liền thấy cảnh vệ đi tới, gõ cửa kính xe, hỏi: “Anh họ La phải không?”

La Thiếu Thàn nói: “Phải.”

“Từ cảnh quan cho anh đi vào, lầu hai tòa nhà màu xám kia.” Cảnh vê khoát tay cho đi.

Thẩm Thận Nguyên nói: “Hắn là Từ Húc.”

La Thiếu Thàn gật đầu, lái xe vào chỗ đỗ xe, sau đó cùng Thẩm Thận Nguyên xuống xe lên lầu.

Trong tòa nhà không có người, trống rỗng, đèn ánh sáng trăng chiếu hành lang dài, vắng vẻ tiêu điệu.

Hai người lên lầu hai, đang nghĩ xem làm thế nào để tìm được biển số phòng, chợt nghe đến Tư Mã Thanh Khổ hô lớn: “Thế chẳng phải là quá dễ cho hắn rã sao!”

Thẩm Thận Nguyên theo giọng nói, đi đến một phòng làm việc cửa hé mở. Tư Mã Thanh Khổ và Từ Húc đều ngồi ở bên trong, mỗi người một ly trà sâm, mặt mày hồng hào, bộ dạng hết sức khỏe khắn.

Tư Mã Thanh Khổ thấy bọn họ đến, chân bắt chéo, đắc ý hỏi: “Các người tới rã?”

La Thiếu Thàn một tay đút trong túi quần, tinh bợ hỏi han: “Tiền thù lao là căn cứ hợp đồng lúc trước trực tiếp giao cho ông, hay là căn cứ di chúc của ông gửi vào tài khoản sự đê ôn?”

Tư Mã Thanh Khổ lập tức giống như bị đập phải đuôi, nhảy dựng lên, “Đương nhiên là trực tiếp đưa cho ta!”

“Xem ra di chúc không dùng đến được.”

La Thiếu Thàn ngữ khí rất bình thản, thế nhưng vào tai Tư Mã Thanh Khổ lại nghe như có chút gì đó tiếc nuối.

“...” Tư Mã Thanh Khổ khổ sở nói, “Thẩm Tuyên trốn tránh ta, ta có cách nào?”

Thẩm Thận Nguyên hiếu kỳ hỏi: “Thẩm Tuyền vì sao phải trốn tránh ông?”

Tù Húc nói: “Tư Mã đại sư pháp lực vô biên, đối phương bị dọa vỡ mặt phải không?”

Lời này rõ ràng là vừa rã Tư Mã Thanh Khổ tự mình nói, thế nhưng từ miệng người khác nói ra thì ý vị lại có chút không phải như vậy. Tư Mã Thanh Khổ cúi đầu húp trà, che giấu xấu hổ.

Thẩm Thận Nguyên nói: “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Vì sao Tư Mã đại sư lại ở đây cảnh sát?” Nhân tố hóng chuyện trong thân thể ào ào nhảy ra. Cậu không khống chế nổi tò mò, kéo cái ghế ngồi xuống trước mặt ông, tha thiết mong chờ nhìn Tư Mã Thanh Khổ.

Tù Húc nói: “Tôi ở đây đợi lệnh.” Anh ta giải thích phẫn mình, còn lại tất cả dành cho mình Tư Mã Thanh Khổ giải thích.

Tư Mã Thanh Khổ thấy mình không tránh thoát, vội ho một tiếng nói: “Cũng không có gì. Thẩm Tuyền gây ra động tĩnh lớn như vậy, là một trong những chưởng môn của tam tông lục phái, ta đương nhiên phải đi xem đến tận cùng. Nào biết tới nơi, đã bị một đạo kêt giới chặn lại, hơ, cứ như vậy đi.”

Thẩm Thận Nguyên gấp đến độ gãi má, “Như vậy là như thế nào?”

La Thiếu Thành nhìn quần áo của Tư Mã Thanh Khổ, nói: “Tư Mã đại sư lúc trước mặc hình như không phải bộ này phải không?”

Ngươi mắt làm bằng gì mà tinh vạy?

Tư Mã Thanh Khổ tức giận quay lại trừng anh, không cam lòng đáp: “Kết giới kia hết sức lợi hại, ta xông vào lần, bị thương nhẹ.”

Tù Húc nói: “Bộ y phục này là ta cho Tư Mã đại sư mượn.”

Tư Mã Thanh Khổ thấy tránh không được, dứt khoát nói rõ toàn bộ, “Lần cuối cùng ta xông vào kêt giới, ngất đi trong kêt giới. Sau khi tỉnh lại liền thấy một đám cảnh sát xông vào, sau đó ta bị đưa đến cục cảnh sát này.”

Tù Húc nói: “Tư Mã đại sư lúc ấy có thấy người nào hay không? Lệnh đõđâu?”

Tư Mã Thanh Khổ hàm hồn nói: “Đồ đệ của ta không khỏe, không đến đây. Bạch quang lớn như vậy lấp lánh như vậy, nếu như có người nào đó ẩn nấp ở bên trong ta cũng không thể nhìn thấy.” Trong lòng ông nghĩ, Ngũ Hành Thông Thiên đại trận có thể dẫn dụ thần quang thuần chính nhất từ Thiên Ngoại Thiên, lực sát thương đối cương thi rất lớn. Cho dù Khâu Cảnh Vân là thi tướng cũng khó bảo đảm chịu đựng được.

Ông nghĩ những chuyện này hoàn toàn nằm ngoài phạm vi hiểu biết của loài người, cho nên đã không ai nghĩ đến cũng không có ai muốn biết, chuyện này cứ như vậy mà qua đi.

Tù Húc tiếp tục đèn tài nói: “Chúng tôi đã phát hiện hai thi thể ở trong luồng sáng, một thi thể rất đầy đủ, một thi thể đã bị đốt thành tro. Bước đầu suy đoán, thi thể đầy đủ kia hẳn là Thẩm Tuyền, thi thể bị đốt thành tro kia vẫn đang so DNA.”

Thẩm Thận Nguyên cũng không biết sao, đột nhiên bật thốt lên nói: “Tôi có thể xem xem thi thể của Thẩm Tuyền không?”

Tù Húc nghi hoặc nhìn cậu, “Vì sao?”

La Thiếu Thành trong lòng căng thẳng, tinh bợ nói: “Tên hắn và cha cậu ấy phát âm giống nhau.”

Tù Húc cười nói: “Nếu là như vậy, cậu không cần lo lắng gì hết. Tuổi thọ của thi thể này không tám mươi thì cũng bảy mươi tuổi rưỡi, trừ phi cha cậu kết hôn muộn, già mới sinh con, bằng không không thể nào. Cậu muốn xem cũng được, dù sao cũng không người nhận lãnh thi thể, nói không chừng sau khi cậu xem có thể có thêm manh mối.”

Một ông già bảy tám chục tuổi?

La Thiếu Thàn trong lòng hơi kinh ngạc, không phản đối nữa.

Tư Mã Thanh Khổ mệt mỏi cả đêm, tuy nói chẳng làm thành công cái gì, nhưng sức lực bỏ ra cũng không khác gì đại chiến một hồi, thấy La Thiếu Thàn bọn họ trong thời gian ngắn không thể quay vèngay, dứt khoát hỏi mượn Từ Húc một tấm thảm lông, không ngại ngùng mở điềm hòa, nằm ngay trên ghế sa lon, chỉ bảo bọn họ trước khi vèđánh thức ông.

Từ Húc dẫn Thẩm Thận Nguyên đi nhìn di thể.

Thẩm Thận Nguyên nghe nói Thẩm Tuy ên tuổi đã hơn bảy tám chục, cảm thấy hơn phân nửa không có liên quan gì đến cha mình, nhưng trong lòng vẫn nhịn không được muốn gặp một chút.

Lúc bọn họ đến xem, pháp y vẫn chưa động thủ. Chuyện ánh sáng trắng bốc tận trời như vậy, cả cục cảnh sát đều bị kêu trở lại tăng ca.

Pháp y nói: “Các cậu tới sớm rã, bằng không bên trong bên ngoài đều có thể xem thấy hết.”

Thẩm Thận Nguyên tưởng tượng đến sắc mặt trắng bệch, nếu không có La Thiếu Thàn ở sau lưng đỡ cậu, phỏng chừng phải tìm cái ghế ngồi xuống. Cậu vạch vải trắng lên, liếc một cái, lập tức giật mình.

Từ Húc vốn không hi vọng gì, thấy vẻ mặt cậu tim đập mạnh và loạn nhịp mới lắp bắp kinh hãi, “Thật sự quen sao?”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Tôi đã gặp qua ông ấy ở quán ăn, chúng tôi còn chụp ảnh chung. Ngay tại đêm nay!”

Từ Húc lẩm bẩm nói: “Điều này cũng thật khéo.” Anh đột nhiên vỗ đùi nói, “Cậu nói cậu chụp ảnh chung với ông ta, có phải bối cảnh là một WC hay không?”

Lần này đến phiên Thẩm Thận Nguyên nghi ngờ, “Làm sao anh biết?”

“Chúng tôi tìm được một vài mảnh vụn ảnh chụp ở hiện trường, đang tìm người chơi ghép lại ảnh nữa ấy chứ, thế là được rầm, biết là cái gì thì không cần lãng phí thời gian nữa.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Ông ấy là Thẩm Tuyền thật sao?”

Tử Húc nói: “Cái này phải đợi người của Thông Thân phái đến nhận thi thể mới biết được.”

Thẩm Thận Nguyên thấp giọng nói: “Nếu cuối cùng không ai nhận xác ông ấy, anh liền cho tôi biết, tôi sẽ nhận.”

Tử Húc cau mày nói: “Không tốt lắm thì phải?” Anh lập tức từ hình thức cảnh sát tiến vào hình thức người đại diện, “Nếu như bị phóng viên đào ra, lại ôm ào huyên náo.” Anh nhìn về phía La Thiếu Thân, hi vọng anh ta khuyên vài lời.

Ai ngờ La Thiếu Thân nói: “Cậu ấy không tiện ra mặt, thì để tôi ra mặt.”

Tử Húc: “...” Thánh phụ loại tính chất đặc biệt này cũng sẽ lây nhiễm sao?

Tử Húc nói: “Tôi sẽ cố gắng thuyết phục Thông Thân phái lau mông sạch sẽ.”

La Thiếu Thân nói: “Đồ Lạc Văn đâu?” Theo lý, lúc này anh ta hẳn là phải trấn thủ ở đồn cảnh sát.

Tử Húc nói: “Nơi này xảy ra chuyện lớn như vậy, cấp trên đang chờ người báo cáo, thuận tiện nói một chút về thành quả gần đây. Không ai thích hợp hơn anh ta. Chúng ta bây giờ chỉ đợi kết quả DNA, nếu thi thể kia thật là Lỗ Thụy Dương...” Anh duỗi lưng một cái, “Thì tất cả chuyện này đúng là hết thảy đều kết thúc rồi!”

Thẩm Thận Nguyên vốn đoán Lỗ Thụy Dương cùng Thẩm Tuyền đấu tranh nội bộ mới có thể khiến hiện trường xuất hiện hai thi thể, nhưng là

bây giờ ngãm lại lại cảm thấy rất không có khả năng. Làm sao lại khéo như vậy, hai người đều chết cả. “Nếu thi thể là Lỗ Thụy Dương và Thẩm Tuyền, vậy ai đã giết bọn hắn?”

Tù Húc nói: “Đợi thu thập chứng cứ hiện trường xem có thể tìm được điều mõi gì hay không. Nhưng những chuyện liên quan đến ma quỷ thường thánh, hơn phân nửa là sẽ bị bỏ mặc.”

Bọn họ đi ra từ phòng pháp y, Thẩm Thận Nguyên nhịn không được quay đầu lại.

Tù Húc nói: “Sao còn lưu luyến không rời? Không phải là nhìn trúng tiểu ca pháp y của chúng tôi đây chứ?”

La Thiếu Thành nói: “Hảm?”

Tù Húc vội vàng nói: “Tôi ngày mai liền cho tiểu ca pháp y của chúng tôi đi xem mắt!”

Thẩm Thận Nguyên do dự nói: “Tấm hình kia nếu ghép lại được, có thể sao ra cho tôi một bản không?”

Tù Húc lập tức đồng ý.

La Thiếu Thành đứng ở phía sau Thẩm Thận Nguyên, lặng lẽ thở dài.

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 160: Con Tin (Thượng)

Dịch: Phong Bụi

Thẩm Thận Nguyên đi vệ sinh, La Thiếu Thàn thấp giọng hỏi tung tích của La Lâm Lâm.

Tù Húc lắc đầu thở dài.

La Thiếu Thàn đôi mắt buôn bã, im lặng không nói.

Ba người đi ra khỏi tòa nhà, đột nhiên nghe thấy ầm ào.

La Thiếu Thàn và Thẩm Thận Nguyên cảm thấy giọng nói rất quen, đi tới nhìn, phát hiện ra là La Khải Trạch. Hắn khoác áo ba-đờ-xuy, chỗ cổ áo và tay áo lộ ra vải ô vuông của áo ngũ, hiển nhiên là từ trên giường vội vàng tới đây, ngay cả quần áo cũng không kịp thay.

“Con gái của tôi đâu?” Anh ta túm lấy áo một cảnh sát rít gào.

Những cảnh sát khác đều đang khuyên giải.

Tù Húc đi lên, tách ngón tay của anh ta ra nói: “Vụ án của lệnh thiên kim là do tôi phụ trách.” Lời còn chưa dứt, cổ áo đã bị túm lại.

Thẩm Thận Nguyên định qua hỗ trợ, bị La Thiếu Thàn lảng lảng chặn đường. Tuy rằng Tù Húc từng giúp Thẩm Thận Nguyên rất nhiều, nhưng vẫn đe dọa La Lâm Lâm, lập trường của La gia hiển nhiên là giống nhau.

“Nghe nói các người đã bắt được Lỗ Thụy Dương và Thẩm Tuyên? Người đâu? Con gái của tôi đâu?” La Khải Trạch vừa dùng lực, khớp ngón tay trực tiếp chèn vào cổ họng Tù Húc.

Tù Húc thân thể ngửa ra sau, mặt không đổi sắc nói: “Bộ phận kỹ thuật đang tìm kiếm manh mối từ trên thi thể.”

“Anh có biết con bé năm nay mấy tuổi hay không? Anh không biết nó rất nhỏ, nó rất sợ tối sợ ma sợ lạnh sợ đói sợ công! Anh để nó một mình cô đơn ở một nơi xa lạ, nó sẽ rất sợ hãi!”

“Cô bé năm nay bảy tuổi. Tôi đâu biết. Chúng tôi ở đây không ai không muốn cứu cô bé trở về” Từ Húc gõ tay anh ta ra, thuận thế còn giúp anh ta sửa sang lại cổ áo, “Chúng tôi vẫn luôn tìm kiếm tung tích của cô bé, kể cả lúc anh còn đang nằm mơ.”

“...”

La Khải Trạch phẫn nộ quát: “Tôi mấy ngày nay tổng cộng ngủ có sáu tiếng đồng hồ!”

Tù Húc gật đầu nói: “Tôi hiểu, vẫn còn một chút thời gian thay áo ngủ.”

La Khải Trạch: “...” Anh ta không thay áo ngủ không ngủ được, được không? Là người không thể có chút thói quen nhỏ của mình sao?!

Tù Húc chủ yếu là bênh vực cho đồng nghiệp vừa rã của mình, cho nên sau khi trào phúng một chút, cũng biết không nên làm quá đà, cho nên thấy đủ rã liền nói: “Anh yên tâm đi, hiện tại người của chúng tôi còn ở bên ngoài không ngủ không nghỉ tìm cô bé, có tin tức sẽ lập tức thông báo cho anh.”

La Khải Trạch cũng biết mình vừa rã có chút quá đáng, nhịn lại tính nóng nảy, nhìn về phía La Thiếu Thành, “Các chú sao lại tới đây?”

La Thiếu Thành đẩy Tư Mã Thanh Khoả đang đứng ngủ gà ngủ gật ra, “Tư Mã đại sư pháp lực cao cường, nhất định có thể tìm ra tung tích của Lâm Lâm.”

Tư Mã Thanh Khoả bị anh đẩy, lập tức tỉnh táo lại, vừa nghe lại là La Lâm Lâm, miệng chưa nhúc nhích, mặt đã nhăn nhó.

La Khải Trạch ở trên thương trường nhìn quen đủ loại hình thái con người, nhìn đến đây sao có thể không hiểu, ngửa đầu thu lại nước mắt thiếu chút nữa tràn mi mà ra.

Tư Mã Thanh Khổ thấy thế cũng rất áy náy. Mình tiễn nhận được không ít, nhưng đến bây giờ chuyện nên làm vẫn chưa cái nào được hoàn thành. Vốn ôm quyết tâm liệu chết quyết một trận tử chiến cùng Thẩm Tuyễn, ai ngờ kết quả là lại là người đóng vai phụ.

Ông ta nhở giọng nói: “Hay là, ta xem xem cho người một quẻ?” Ông thấy La Thiếu Thành mắt quét qua, vội nói, “Lần này không thu tiễn.”

La Khải Trạch cảm thấy không có hy vọng gì nhưng có còn hơn không, đang định gật đầu, chợt nghe Thẩm Thận Nguyên nói: “Tôi biết Lâm Lâm ở đâu rồi.” Những người khác đều nhìn về phía cậu.

Thẩm Thận Nguyên cầm di động nói: “Y tá đó nhắn cho tôi một tin nhắn, bảo tôi vào trong đó đón Lâm Lâm, nhưng cô ta chỉ cho một mình tôi đi.”

La Thiếu Thành lập tức nhặt mặt.

La Khải Trạch liếc nhìn La Thiếu Thành một cái, đưa tay bắt lấy bả vai Thẩm Thận Nguyên nói: “An nguy của Lâm Lâm liễn nhờ cậu rồi.”

Tử Húc tâm tư kín đáo, đưa ra nghi vấn: “Cậu nói y tá đó chính là cô y tá đã từng chăm sóc La Lâm Lâm phải không? Sao cô ta biết số di động của cậu?” Tuy rằng Thẩm Thận Nguyên là nghệ sĩ, nhưng số điện thoại di động là tuyệt đối cơ mật, chỉ có số ít thân bằng hảo hữu biết.

Thẩm Thận Nguyên cũng rất buồn bức, “Gặp mặt, hỏi một chút sẽ biết.”

Tử Húc nói: “Cậu nói cho tôi biết địa chỉ, tôi chuẩn bị một chút. Chúng tôi đảm bảo an toàn của La Lâm Lâm, cũng phải đảm bảo an toàn của cậu.”

Thời gian rất cấp bách.

Thời gian y tá hẹn là bốn giờ sáng, hiện tại đã sắp hai giờ 45, còn lại một giờ 15 phút.

Thẩm Thận Nguyên mặc áo chống đạn, đeo máy nghe trộm cùng chíp theo dõi ngã đợi ở trong ôtô.

La Thiếu Thân ngã nghiêng ở bên cạnh cậu, sau lưng dựa vào cửa kính xe và lưng ghế, yên lặng nhìn thấy cậu.

Thẩm Thận Nguyên nắm lấy tay anh, nhẹ nhàng vỗ vỗ, “Em có dự cảm, lần này không nguy hiểm chút nào hết.”

La Thiếu Thân rút tay từ trong lòng bàn tay cậu ra, “Em có gặp nguy hiểm không cùng với việc anh có lo lắng cho em không là hai chuyện khác nhau.”

“Không nguy hiểm có gì phải lo lắng?” Đây chẳng lẽ không phải cùng một chuyện?

La Thiếu Thân nói: “Anh lo lắng là bởi vì em chạy ra khỏi tầm mắt của anh.”

Thẩm Thận Nguyên điệu chỉnh tư thế ngã, ngã chầm hốm ở ghế xe, nhẹ giọng nói: “Cảm giác được người khác trân trọng thật tuyệt.” Cậu khi tám tuổi rời khỏi mẹ, ở cùng bà ngoại. Bà ngoại lớn tuổi, mặc dù đối với cậu không tệ, nhưng không thể nào mọi thứ chu đáo giống như cha mẹ, chăm sóc từ thân thể đến tâm linh, cho nên thời thiếu niên cậu là một đứa trẻ tự làm mình vui mà sống qua ngày. Loại kinh nghiệm bên người có một người không lúc nào là không chú ý đến mình, quan tâm đến mình đối với cậu mà nói vừa xa lạ lại vừa tốt đẹp.

La Thiếu Thân nói: “Anh lại cảm thấy cực kỳ không ổn.”

“Anh muốn rút trở về sao?” Thẩm Thận Nguyên cười, giống như đang nói giỡn, đáy mắt lại toát ra nét căng thẳng và để tâm.

“...”

Câu trả lời của La Thiếu Thân chính là kéo cậu qua, hung hăng hôn.

Hai người ở trong xe hôn đến động tình, thiếu chút nữa liền bén lửa.

Lúc Từ Húc gõ cửa kính xe, nút áo khoác của Thẩm Thận Nguyên đã mở, quẩn áo bên trong cùng cũng bị vén lên, nếu không có áo chống đạn đè, có thể tình tiết đã nhảy đến cấp độ bị hạn chế.

Đối mặt với ánh mắt bất mãn của La Thiếu Thân, Từ Húc đuối lý, “Tôi cam đoan, các anh sau này sẽ có rất nhiều thời gian làm mấy trận chấn động xe.”

Thẩm Thận Nguyên vội vội vàng vàng mặc quần áo.

La Thiếu Thân thấy cậu quá kích động, ngay cả nút áo cũng không cài hết, bất đắc dĩ bỏ tay cậu ra, giúp cậu sửa sang lại quần áo.

Từ Húc nói: “Thì ra La Thiếu còn có lúc hiền thực như vậy.”

La Thiếu Thân nhướn mày.

Từ Húc khuôn mặt nghiêm chỉnh, “Cương nhu cùng có, khí phách mười phán!”

Tư Mã Thanh Khổ đi tới, lấy ra một tờ hoàng phù, không đợi Thẩm Thận Nguyên phản ứng liền dán lên trán của cậu, đãi ngón tay ngưng ra một ngọn lửa nhỏ, thiêu hủy hoàng phù.

Thẩm Thận Nguyên từng có một lần kinh nghiệm, cho nên cũng không hoảng sợ, không nhúc nhích chờ hoàng phù cháy sạch.

Tư Mã Thanh Khổ nói: “Có hiệu lực ba ngày, chắn một lần nguy hiểm. Miễn phí!”

Từ Húc nói: “Thứ này như thế là có thể so được với áo chống đạn rã! Có thể cung cấp với số lượng lớn không?”

“Một tờ mười vạn, giá bán sỉ.”

“... Mười vạn tết là tôi có thể dán thành một tấm áo dày toàn tờ một trăm tết, cũng chống được đạn.” Từ Húc oán hận nói.

Tư Mã Thanh Khổ nói: “Của ta còn có thể chắn địa lôi!”

“... Nhìn thấy địa lôi tôi sẽ không giẫm lên!”

Tư Mã Thanh Khổ nói: “Ta đẩy ngươi.”

Từ Húc nói: “Tôi nhảy qua!”

Thẩm Thận Nguyên: “...”

La Thiếu Thành nói: ” Tiêu chuẩn nhập môn của cảnh sát và pháp sư đê thấp như vậy sao?”

Từ Húc vội ho một tiếng nói: “Tôi giỡn ông ấy thôi.”

Tư Mã Thanh Khổ: “...”

Đồng nghiệp mai phục phía trước gửi tin đã bối trí thỏa đáng.

Thẩm Thận Nguyên ngồi trên xe xuất phát.

Địa điểm hẹn cũng không quá heo hút, ngay tại một quảng trường cách Tinh La thành và Trung tâm Văn hóa không xa. Nếu ban ngày, người nhất định rất nhiều, nhưng bây giờ, quảng trường vắng vẻ thưa thớt, ai hướng về nơi đó đều sẽ là nhân vật mục tiêu. Cảnh sát đến bối trí cũng chỉ có thể tìm chỗ để ẩn nấp.

Trước khi đi, Từ Húc nghiêm mặt nói: “Tôi đã sắp xếp tay súng bắn tỉa. Đến lúc đó tôi sẽ thông báo chỗ đứng của cậu, chẳng may có tình huống phát sinh, không cần sợ hãi.”

Thẩm Thận Nguyên giọng nói khẽ khàn, “Phải bắn chết cô ấy sao?”

Từ Húc nói: “Vạn bất đắc dĩ... phải vậy.”

“Tôi sẽ khuyên cô ấy.”

“Hy vọng vậy. Cô ta vào thời điểm này hẹn cậu ra, lại không có thêm điều kiện gì, nói không chừng là biết Thẩm Tuyền đã chết, cho nên muốn trả La Lâm Lâm trở về” Từ Húc nói là nói như vậy, trong lòng lại không nắm chắc chút nào. Nếu y tá đó muốn thả La Lâm Lâm, trực tiếp đưa đến La gia là được rồi, nói không chừng còn có thể lấy được một khoản tiền, hành động một mình hẹn Thẩm Thận Nguyên ra ngoài lại không đề cập tới điều kiện thật sự làm cho người ta cảm thấy khó hiểu.

Quảng trường quả nhiên giống trong tưởng tượng của bọn họ, không một bóng người.

Thẩm Thận Nguyên hai tay đút túi quần, hứng gió lạnh xào xạc đi đến trung tâm quảng trường.

Sáng sớm sau khi mưa to, cực kỳ cực kỳ lạnh.

“Cậu đến sớm rồi.”

Sau lưng cậu đột nhiên vang lên một giọng nói.

Từ Húc và những người mai phục khác đều cảm thấy căng thẳng.

Nhiều con mắt như vậy, thế nhưng không ai nhìn ra được y tá xuất hiện từ nơi nào!

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 161: Con Tin (Trung)

Dịch: Phong Bụi

Ánh đèn bên rìa quảng trường hắt tối từ phía sau lưng người y tá, màu cam u ám, quầng sáng nhàn nhạt, chiếu sáng mái tóc bị gió thổi rối tung của người y tá, như một bức tranh tĩnh. Nếu miệng không cử động, Thẩm Thận Nguyên gằn như cho rằng cô ta là tượng sáp...

Thế nhưng điệu quỷ dị nhất là, cô ta vẫn mặc đầm phục y tá...

“Lâm Lâm đâu?” Cậu lo lắng bước lên trước một bước...

“Ba tay súng bắn tỉa.” Y tá rút tay phải từ trong túi áo ra, chỉ về ba vị trí khác nhau ở các phía Đông, Tây và Tây Nam.

Thẩm Thận Nguyên lòng trầm xuống...

Không chỉ cậu, tay súng bắn tỉa mai phục và Từ Húc lòng đều lạnh toát. Bởi vì phương vị người y tá chỉ chính là vị trí mai phục của các tay súng bắn tỉa.

Thẩm Thận Nguyên nói: “Cô muốn gì?”.

Người y tá ngã xuống đất, “Chúng ta tâm sự đi.”.

Cô ta vừa ngã xuống, tay súng bắn tỉa phía tây và phía tây nam đều bị thân thể Thẩm Thận Nguyên chắn hoàn toàn...

Từ Húc trầm giọng nói vào microphone: “Nghe theo cô ta.”

Thẩm Thận Nguyên ngã xổm xuống...

Mới vừa mưa, trên mặt đất ẩm và lạnh, người y tá dường như không cảm giác, “La Lâm Lâm không sao. Chờ sau khi tôi rời khỏi, cô bé sẽ tự mình đi ra.”.

Thẩm Thận Nguyên nói: “Làm sao tôi tin được cô?”.

“Nếu như tôi không tìm cậu, cậu cả đời cũng không tìm được tung tích của La Lâm Lâm.”.

Tử Húc nói với Thẩm Thận Nguyên: “Hỏi cô ta tìm cậu làm gì.”.

Thẩm Thận Nguyên vẫn chưa mở miệng, chợt nghe người y tá nói: “Tôi tìm cậu là để nói cho cậu biết những chuyện cậu không biết.”

Thẩm Thận Nguyên lập tức hỏi: “Lâm Lâm ở đâu?”.

Y tá nói: “Vấn đề này cho dù có hỏi ngàn lần, đáp án cũng sẽ không thay đổi. Dù sao sau khi tôi đi, cô bé sẽ tự mình đi ra.”

“... Cô muốn nói cho tôi biết chuyện gì?”

“Nói ví dụ, quán bar nổ tung cậu lại bình yên vô sự.”

Thẩm Thận Nguyên kinh ngạc hỏi: “Chẳng lẽ có ân tình?”

“Lỗ Thụy Dương cẩn mảnh đất trung tâm văn hóa kia, Giản Tĩnh Nhiên không chịu. Trước khi sắp đặt vụ nổ, Lỗ Thụy Dương vài lần tìm Giản Tĩnh Nhiên đều bị cự tuyệt, hắn dưới cơn thịnh nộ không chút lưu tình, quả bom đó chính là nhắm vào cậu.”

Thẩm Thận Nguyên ngạc nhiên nói: “Chú Giản chưa từng nói.”

“Hắn người này tự cho mình siêu phàm lại nhát gan như chuột, sẽ không thừa nhận liên lụy cậu ở trước mặt cậu.”

“Vậy tại sao tôi lại... A! Cô biết lúc ấy trong thân thể Lâm Lâm là tôi sao?” Chẳng trách!

“Bom cách người quá gần, bùa hộ mệnh lại qua hạn, thân thể cậu bị thương nặng. Tuy rằng kịp thời ăn Tái tạo kim đan, nhưng nỗi đau đớn trùng sinh máu thịt người thường không thể nào chịu đựng được. Đúng lúc hồn phách La Lâm Lâm bị Cát Phụng lấy đi... Linh hồn của cậu đã được tạm thời gửi trong thân thể La Lâm Lâm.”

Thẩm Thận Nguyên đờ người ra nhìn cô ta...

Y tá: “...”

Y tá nói: “Có chỗ nào không hiểu?”.

“Tôi chỗ nào cũng không hiểu. Bùa hộ mệnh quá hạn ở đâu ra?”.

“Người khác tặng cho cậu.”

“Cô sao?”

“Không phải tôi.”

“Vậy là ai?”

Y tá nói: “Thẩm Tuyền.”

Thẩm Thận Nguyên trong đầu dùng một tiếng, hai lỗ tai ử ử, ánh mắt nhìn miêng y tá khép mở tựa hồ đang nói cái gì, thế nhưng đầu nghe không thấy bất cứ gì nữa. Hai chữ Thẩm Tuyền không ngừng lặp đi lặp lại ở trong đầu. Còn cả thi thể tóc hoa râm, mặt tái nhợt, không có chút sức sống nằm trên bàn giải phẫu kia.

Y tá vỗ lên đầu cậu một cái...

Tiếng vỗ thực vang...

Tù Húc đang muốn nhắc nhở Thẩm Thận Nguyên cẩn thận, bên cạnh liền vụt thổi qua một trận gió, La Thiếu Thành mở cửa trực tiếp nhảy xuống xe. Nếu không phải Tù Húc ôm đùi đúng lúc, La Thiếu Thành có lẽ đã vọt tới trước mặt y tá liền mình với cô ta rầm...

“Bình tĩnh.”

La Thiếu Thàn cúi đầu nhìn anh ta, lạnh lùng nói: “Tôi chỗ nào không bình tĩnh.”

Tù Húc: “...”

“Thẩm Thận Nguyên có phản ứng rää.” Đặng nghiệp của Tù Húc nói.

Thẩm Thận Nguyên hít một hơi thật sâu nói: “Bùa hộ mệnh ông ấy đưa cho tôi lúc nào?”

Y tá ngửa đầu. Đầu trời đêm nặng trĩu bị những tòa nhà cao tầng chung quanh quảng trường che khuất, giới hạn ở trong một khoảng nhỏ.
“Ánh mắt của người, kỳ thật rất giản đơn. Cho nên lòng người, không cần quá lớn.”

Thẩm Thận Nguyên nóng lòng, “Cô có phải có lời gì muốn nói với tôi hay không?”

Y tá cúi đầu nhìn cậu, “Thẩm Thận Nguyên.”

“Hảm?”.

“Fan cuồng của cậu đã tạ thế rää.”

“Hơ... Hả?”.
“Thẩm Tuyên là fan cuồng của cậu, đã từng xin chữ ký của cậu.”

Thẩm Thận Nguyên cõi gắng nhớ lại.

“Bùa hộ mệnh cho cậu chính vào lúc đó.”

Thẩm Thận Nguyên mờ mịt lắc đầu, lại như có suy nghĩ gì nói: “Tôi có cảm thấy giọng nói của ông ấy dường như đã từng nghe qua ở đâu đó. Tái tạo kim đan là cái gì?”

“Linh dược. Ông ấy có sở thích sưu tầm.” Bàn tay của y tá vươn vào túi áo.

Thẩm Thận Nguyên nghe thấy Từ nhắc nhở mình Húc trong tai nghe, “Lui về sau.”

Y tá lấy ra một chiếc chìa khóa cùng tờ giấy, “Đây là địa chỉ, đây là chìa khóa cửa phòng. Bên trong là đồ sưu tầm của ông ấy, tặng cậu.”

Thẩm Thận Nguyên giật mình hỏi: “Tôi sao?”

“Làm điều kiện trao đổi, cậu nhận xác cho ông ấy.”

“...” Thẩm Thận Nguyên nhìn chìa khóa, lắc lắc đài nói, “Không cần thứ này, tôi cũng đã có ý sắp xếp hậu sự cho ông ấy.”

Y tá bọc tờ giấy bên ngoài chiếc chìa khóa, “Giấy rơi vào nước, sẽ tan hết. Địa chỉ tôi không nhớ, nếu cậu muốn lãng phí tâm ý của ông ta, thì lãng phí vậy.” Cô ta thuận tay ném cả chìa khóa và giấy đi.

Thẩm Thận Nguyên liền phi ra, cả người ngã vào trong nước.

Đồ vật rớt ngay trên lưng cậu.

“... Động tác của cậu khoa trương quá rõ.”

Thẩm Thận Nguyên cầm lấy tờ giấy cùng chìa khóa, đứng lên.

Y tá nói: “Những gì tôi nên nói đã nói xong rồi, đi đây.”

“Đợi một chút!”.

“La Lâm Lâm ở trong cao ốc đối diện! Tôi nói với cô bé bốn giờ rưỡi xuống tầng.” Y tá không kiên nhẫn nói.

Từ Húc nghe lén lập tức phất tay ý bảo cảnh sát phía sau hành động...

Thẩm Thận Nguyên không chịu thôi chạy theo sau truy vấn: “Vì sao lại bắt Lâm Lâm? Chỉ vì muốn công trường Tinh La thành đinh công, nhường vị trí lại? Đây là bắt cóc! Hơn nữa là bắt cóc một đứa trẻ mới có bảy tuổi!”.

Y tá xoay người, “Lỗ Thụy Dương mua chuộc được cảnh vệ La gia. Hắn mới gọi là bắt cóc. Khi đó Thẩm lão không muốn trở mặt với hắn, nhưng biện pháp an ninh của La gia thật sự làm cho người ta không biết nói gì, cẩn đêm xem đứa trẻ mới bảy tuổi này đã trải qua mấy lần bị bắt cóc sao? Tôi là tạm thời bảo quản giúp.”

Tù Húc nhìn La Thiếu Thành, “Nhà các anh hẳn là phải kiểm điểm lại cẩn thận.”

La Thiếu Thành mặt đen lại

Thẩm Thận Nguyên nghẹn lời.

“Đừng đi theo nữa.” Cô ta nhíu mày, “Cảnh sát sắp kèm nén không được xông lên rầm, cậu như vậy sẽ ngăn trở lộ tuyến bọn họ đi tới.”

Thẩm Thận Nguyên: “...”

Tù Húc: “...” Nghi phạm chu đáo biết bao. Thật muốn bắt vặt mỉ tâm sự.

“Cô và Thẩm... Lão là quan hệ gì?” Thẩm Thận Nguyên hỏi.

Y tá nói: “Tôi thương yêu ông ta.”

Thẩm Thận Nguyên chấn kinh.

“... Là không thể nào.” Y tá nói, “Tôi là người chăm sóc tư nhân, ông ấy trả tiền, tôi đi làm, chính là như vậy.”

“Người chăm sóc tư nhân cũng bao luôn vấn đề linh hồn xuất khiếu và bắt cóc sao?”.

“Thời đại đang tiến bộ, hàng hoá đơn nhất thì chỉ có thể bị thị trường đào thải thôi.”

Thẩm Thận Nguyên: “...”

“Bọn họ đuổi đến rìa, nhưng tôi không muốn đến cục cảnh sát. Chuyện đã hứa với tôi đừng quên, nếu như làm không được, tôi sẽ khiến cậu hàng đêm đày gập ác mộng.” Y tá vỗ tay với cậu, “Khi nhận được giải thưởng hãy nhớ đến fan của cậu một chút.”

“Hả?”

Y tá từng bước từng bước lùi về sau.

Thẩm Thận Nguyên mắt nhìn chăm chăm cô ta, không hề chớp, nhưng cô ta vẫn cứ... biến mất?!

Cảnh sát mai phục từ bốn phương tám hướng đánh bọc về phía này.

Tử Húc vừa chạy vừa hô: “Tìm được La Lâm Lâm rìa, bình an vô sự! Người đâu rìa?!”

Thẩm Thận Nguyên sau khi ngây người một lúc lâu mới nói: “Tôi cảm thấy... Hình như cô ta vừa mới thi triển khinh công Bát bộ cản thiền trong truyềnthuyết.”

Tử Húc: “...”

“Đi tám bước liền không thấy tăm hơi rìa.”

“... Sao không cho cô ấy ăn hàm tiêu bán bộ điên?” (Bụi: Một loại mè được dùng để cưỡng gian phụ nữ, điên: gục)

Thẩm Thận Nguyên: “...” ...

La Lâm Lâm bình an trở về, mây đen trên bầu trời La gia rốt cục tiêu tán. Việc cảnh vệ bị mua chuộc khiến cho La Định Âu nổi trận lôi đình, La

Học Mẫn cùng La Khải Trạch ngoan ngoãn đứng trong thư phòng nghe chửi ước chừng ba tiếng đàng hố

Thẩm Thận Nguyên và La Thiếu Thân ngồi ở trong phòng khách đài có thể thấy rõ tiếng gầm gừ trên lầu...

“Sức khỏe của ông lão tốt thật.” Thẩm Thận Nguyên vui mừng.

La Thiếu Thân ôm cậu nhắm mắt dưỡng thân, ngón tay buông quo vuốt ve tóc cậu.

Bọn họ trở về từ quảng trường, trước tiên liền đưa La Lâm Lâm đến bệnh viện làm kiểm tra cùng La Khải Trạch, sau đó đến La gia báo tin tức, cả đêm không ngủ, thân thể và tinh thần đều đau mệt mỏi tới cực hạn.

Thẩm Thận Nguyên đi vào chỉnh tư thế một chút, đều dựa vào hõm vai La Thiếu Thân, bàn tay cầm lấy bàn tay kia của La Thiếu Thân, ngừa đau ngủ gật.

Lúc vợ chồng La Định Mỹ vào cửa liền chứng kiến được một hình ảnh ám áp như vậy.

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 162: Con Tin (Hạ)

Dịch: Phong Bụi

La lão thái ánh mắt dừng ở hai bàn tay đang nắm lấy nhau, mày khẽ nhăn lại, đang muốn nói gì đó với bạn già nhà mình, chợt nghe thấy bạn già lớn giọng quát: “Hai đứa nằm ở đây làm cái gì?”

Thẩm Thận Nguyên bị hét tỉnh trước tiên, thấy là vợ chồng La thị lập tức giật nảy mình, cả người bật dậy khỏi người La Thiếu Thành, “Cháu, chúng cháu...”

“Không sợ cảm lạnh à.” La Định Mỹ đối với trẻ con nhà người ta vẫn luôn tỏ vẻ hiền từ hơn so với trẻ con nhà mình, “Cậu là bạn bè của nó hả?”

Thẩm Thận Nguyên vẫn chưa hoàn hồn, cẩn thận đáp: “Bác trai chào bác, cháu là bạn của La Thiếu.”

La Định Mỹ nghi hoặc hỏi: “Cậu biết ta à?”

Thẩm Thận Nguyên lúc này mới nhớ thân thể này của mình lần đầu tiên gặp mặt La Định Mỹ, vội nói: “Cháu gọi theo tuổi tác của bác.”

La Định Mỹ hỏi: “Ta nhìn trông rất già sao?”

La Thiếu Thành tỉnh lại một lúc rã, sau khi len lén thưởng thức vẻ ngập ngừng ấp úng quần bách của vợ mình, cuối cùng nhặt lại lương tâm, đứng lên nói: “Ba mẹ, sao ba mẹ cũng tới?”

La lão thái thái đi tới, có vẻ như lơ đãng chen vào giữa Thẩm Thận Nguyên và La Thiếu Thành, nắm tay La Thiếu Thành nói: “Ngã chuyến xe lửa sáng sớm tới. Vốn đã muốn đến từ lâu rã, nhưng cuống rốn của A

Hàng không ổn định, ba mẹ không yên tâm, đợi tình trạng của nó ổn định mới qua đây. Thế nào rã? Tìm được Lâm Lâm rã sao?"

La Thiếu Thàn nói: "Tìm được rã, đang ở trên lầu."

La lão thái thợ phào một hơi thật dài, miệng không ngừng niệm a di đà Phật, Bồ Tát phù hộ, dắt tay La Định Mỹ lên vui mừng đi lên trên.

Thẩm Thận Nguyên nhìn bóng dáng hai ông bà biến mất ở cửa cầu thang, kiệt sức ngã nhũn trên ghế sa lon.

La Thiếu Thàn đưa tay sờ sờ đỉnh đầu cậu, "Căng thẳng?"

"Căng thẳng, chột dạ, áy náy, lo lắng, sợ hãi..."

"Sợ hãi cái gì?"

Thẩm Thận Nguyên trầm mặc, lúc lâu không đáp.

"Chúng ta sẽ chia tay?" La Thiếu Thàn nói ra trước lời cậu muốn nói.

Thẩm Thận Nguyên hai tay che mặt, vốn muốn quét quét mặt, nhưng khi tay chụp lên mí mắt, mới phát hiện mình đích xác cần một thứ có thể che lấp tất cả ánh sáng, giấu bẩn thân mình vào góc nhỏ tối tăm.

Tay La Thiếu Thàn rời khỏi đỉnh đầu cậu.

Thẩm Thận Nguyên cả người chấn động, bỏ tay ra, lại thấy La Thiếu Thàn ngã xổm trước người cậu.

"Chúng ta nói sự thật." La Thiếu Thàn nói hết sức giản đơn.

Thẩm Thận Nguyên ngây người.

La Thiếu Thàn nói: "Như vậy là không cần phải lo lắng nữa."

"Như vậy càng lo lắng." Thẩm Thận Nguyên cực kỳ có kinh nghiệm phân tích nói, "Bước ngoặt trong kịch truyền hình từ ấm áp đến cầu huyết

chính là ở lúc nói tất cả sự thật!”

La Thiếu Thàn nói: “Nếu ba mẹ anh bảo anh lấy vợ thì phải làm sao?”

“...” Thẩm Thận Nguyên cúi đầu, khẽ mím môi, dùng thái độ tự cho là không rõ ràng kỳ thật rất rõ ràng nói cho đối phương biết tâm lý của chính mình.

La Thiếu Thàn nói: “Chúng ta đâu đã độc lập cả rồi.” Kỳ thật anh cũng không phải rất rõ ràng tâm tình lúc này của Thẩm Thận Nguyên, nếu như nói cẳng thẳng và chột dạ anh còn có thể hiểu được, nhưng sơ hãi thì hơi quá rồi. Anh tôn trọng ý kiến của cha mẹ, nhưng cũng không tỏ vẻ sẽ bị ý kiến của bọn họ ảnh hưởng đến hành động của mình.

Thẩm Thận Nguyên thấp giọng nói: “Cha mẹ rất quan trọng.”

“Đương nhiên. Nhưng người yêu cũng rất quan trọng.”

Thẩm Thận Nguyên ngẩng đầu, mang theo ngũ khí có chút không xác định hỏi: “Anh thật sự không hối hận sao?”

“...”

La Thiếu Thàn nhìn cậu thật sâu, mặt âm trầm nói: “Anh rất chắc chắn anh không hối hận, nhưng em sẽ phải hối hận sớm thôi.”

Thẩm Thận Nguyên: “...”

Sự xuất hiện của vợ chồng La Định Mỹ giải phóng La Khải Trạch và La Học Mẫn đang bị giáo huấn đến không ngẩng nổi mặt, thành công hướng sự chú ý về phía La Lâm Lâm. Không thể không nói, ở phương diện chăm sóc trẻ nhỏ, cô y tá đó rất có nghề La Lâm Lâm rời khỏi La gia lâu như vậy, thế nhưng không hề nảy sinh một chút cảm xúc tiêu cực gì, sau khi trở về cũng ăn ngon ngủ ngon, nếu nói là có di chứng gì, chính là cô bé không hề bám dính vú Triệu, mà bắt đầu tìm Y tá, làm hại vụ Triệu đến tận tuổi này rồi còn phải mặc chồng phục y tá đỡ cô bé.

Bọn họ sau khi luân phiên nhìn qua La Lâm Lâm còn đang say ngủ, La Học Mẫn và La Khải Trạch lấy cớ đi làm, chuồn mất.

La Định Mỹ thấy La Định Âu dáng vẻ mệt mỏi, liền thúc giục ông về phòng ngủ.

La lão thái thái nhìn La Định Âu muối nói lại thôi.

La Định Âu nhẫn lực thế nào thông minh thế nào, vừa thấy bộ dáng của bà trong lòng liền đoán được tám chín phần mười, hỏi: “Em đâu có phải là có lời muối nói với tôi hay không?”

La lão thái thái nghĩ nên nói như thế nào để hàm súc một chút, “Chính là chuyện tìm bạn gái cho Thiếu Thân. Anh lần trước nói, nó có suy nghĩ của chính mình, rõ cuộc là suy nghĩ gì?”

La Định Mỹ không kiên nhẫn nói: “Chuyện này lúc nào nói chẳng được, nhất định phải nói bây giờ sao?”

Kỳ thật vấn đề này La Định Âu thật sự không dễ trả lời. La Thiếu Thân là cháu của ông, không phải con trai, cách một tầng, rất nhiều việc cũng không tiện quản. Nhưng nói lại, La Thiếu Thân cha mẹ không ở bên, mình là trưởng bối duy nhất bên cạnh nó, nó đi vào đường nghiêng, bản thân mình ít nhiều cũng có trách nhiệm.

“Lúc tuổi còn trẻ, có ai không có suy nghĩ kỳ quái.” La Định Âu cười gượng.

La lão thái thái mặt trắng bệch, “Ý anh là nói, nó thật sự cùng... thanh niên kia ở cùng nhau?”

La Định Âu nói: “Chuyện này, em tự mình hỏi nó thì tốt hơn.”

La Định Mỹ lúc này rốt cục cũng tiêu hóa ra chuyện không đúng, “Cái gì cùng thanh niên kia ở cùng nhau?”

La Định Âu và La lão thái thái đều không biết nói gì, nhìn ông.

Một lát sau.

“Ranh con! Mày quay lại đây ngay cho ông!”

Tiếng rít gầm từ lâu hai truyền ra, thẳng hướng lên trời cao.

Thế nhưng người bị rít gào đã vênhà ngủ bù.

Thẩm Thận Nguyên và La Thiếu Thân đi đến nửa đường, mắt thấy đã sắp về đến nhà, lại nhận được điện thoại của Giản Tĩnh Nhiên, nói là Khâu Mỹ Quyên vào bệnh viện. Vì thế con sâu buôn ngủ của Thẩm Thận Nguyên vất vả lắm mới chạy về lại bị dọa tỉnh lại, cùng La Thiếu Thân chạy tới bệnh viện.

Giản Tĩnh Nhiên ở trong điện thoại nói rất hậm hồ, chỉ nói Khâu Mỹ Quyên té xuống từ trên cầu thang.

Thẩm Thận Nguyên đọc theo đường đi không ngừng tưởng tượng hình ảnh Khâu Mỹ Quyên ngã trọng thương, hết sức hoảng sợ, ai ngờ vừa tới cửa phòng bệnh chợt nghe thấy tiếng Khâu Mỹ Quyên quát rầm: “Anh nghĩ rằng tôi không biết sao? Anh căn bản có tình cảm không bình thường với nó!”

Tay Thẩm Thận Nguyên vươn ra đẩy cửa bị La Thiếu Thân kéo lại. Đối phương làm tư thế “suyt” với cậu.

Nói thật, La Thiếu Thân trong lòng vẫn luôn canh cánh chuyện Giản Tĩnh Nhiên. Không phải anh muốn hoài nghi, mà là, năm đó biểu hiện của Giản Tĩnh Nhiên thật sự quá làm cho người ta hoài nghi.

Giọng nói Giản Tĩnh Nhiên tuy rằng cố ý hạ thấp rã, nhưng phẫn nộ lại đè nén không được, “Em nói hưu nói vượn cái gì?”

“Tôi nghĩ lúc rất nghi ngờ, anh rõt cuộc là yêu tôi, hay là yêu người đã cướp mất tôi. Thật chí, yêu ai yêu cả đường đi, anh đối với Nguyên Nguyên còn có ý nghĩ không an phận! Nó năm đó còn nhỏ như vậy, anh quả thực không bằng cầm thú!”

Giản Tĩnh Nhiên khống chế không nỗi, rít gào nói: “Cô điên rää! Cô th`ân kinh à! Cô đang nói cái gì.”

“Không có ý nghĩ không an phận anh lại thường xuyên đi làm được nửa buổi, một mình chạy đến nhà trẻ nhìn lén nó sao?”

“Chuyện này cô muốn tôi giải thích bao nhiêu lần. Tôi khi đó thích cô giáo nhà trẻ của nó! Tôi thừa nhận tôi ngoại tình tinh th`ân. Là tôi không đúng, nhưng chuyện đó không liên quan gì đến Thẩm Thận Nguyên.”

“Anh thích cô giáo nhà trẻ lại trộm c`âm qu`ân lót của Nguyên Nguyên ngửi sao?”

“...”

Một quả bom nổ tung triệt để!

Thẩm Thận Nguyên đờ người ra đứng nguyên tại chỗ, cả người giống như bị quả bom này nổ tung lên chín tầng mây, linh h`ồn bay qua bay lại không có điểm dừng chân.

Không biết qua bao lâu, cậu mới cảm giác được mình ngää ở trong hành lang bệnh viện, thân thể được một cánh tay mạnh mẽ ôm chặt.

“La Thiếu?” Cậu vô ý thức gọi.

Cánh tay ôm cậu thít chặt thêm, La Thiếu Th`ân đưa một lọ sữa cho cậu, “Có muốn uống một chút hay không?”

Thẩm Thận Nguyên cúi đầu nói: “Em vừa rää là nằm mơ phải không?”

“Em cảm thấy là mơ thì chính là mơ.”

“...”

La Thiếu Th`ân thản nhiên nói: “Chỉ là hai kẻ đáng thương yêu cùng một người, không có gì đáng để ý.”

“Đừng nói như vậy. Bà ấy là mẹ em.”

“Vậy thì một kẻ.”

Thẩm Thận Nguyên nhận lấy sữa, ừng ực ừng ực uống liền hai ngụm lớn, hít sâu một hơi đứng lên nói: “Đi thôi.”

La Thiếu Thần nói: “Nếu không muốn đi, thì chờ miễn cưỡng.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Đó đâu là những chuyện rất lâu trước kia rồi. Em không sao.”

Cậu xoay người trở lại cửa phòng bệnh, bình tĩnh đẩy cửa phòng bệnh ra.

Giản Tĩnh Nhiên đã đi ra ngoài, chỉ có Khâu Mỹ Quyên một mình ngẩn người nhìn ra cửa sổ, thấy cậu tiến vào mới cuống quít lau nước mắt trên mặt, gượng cười nói: “Sao con lại tới đây?”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Chú Giản nói mẹ ngã từ trên tầng xuống.”

“Lớn tuổi rồi, mắt mũi không tốt, giẫm vào không, không có chuyện gì to tát cả.” Khâu Mỹ Quyên nói, “Con hôm nay không phải quay phim sao?”

“Có, con chốc nữa đi.”

Hai người nói chuyện tào lao vài câu.

Khâu Mỹ Quyên đột nhiên nói: “Ba của con lại đi rồi.”

Thẩm Thận Nguyên ngẩn ra.

“Ông ấy để lại phong thư cho mẹ, nói muốn đi một nơi rất xa, có thể phải mươi mấy hai mươi năm.” Cô nói rồi nói, hốc mắt hơi hơi đỏ, “Ông ấy vốn nói muốn ở lại phát triển, lại nói dối.”

Thẩm Thận Nguyên giơ tay lên, nhẹ nhàng vỗ bả vai của cô.

“Kỳ thật mẹ hắn nên quen rã mới phải.” Cô cười khổ.

Từ trong phòng bệnh đi ra, Thẩm Thận Nguyên yên lặng theo La Thiếu Thần đi được một đoạn đường, nói: “Em muốn xin nghỉ.”

“Được.” La Thiếu Thần đáp không chút nghĩ ngợi.

Thẩm Thận Nguyên nói: “Em muốn đón di thể Thẩm Tuyền từ cục cảnh sát trở về an táng.”

“Có thể không nhanh như vậy.”

Thẩm Thận Nguyên có chút mỉm cười.

La Thiếu Thần nói: “Ông ấy không phải có để lại một chiếc chìa khóa và một tờ giấy ghi địa chỉ cho em sao? Em có muốn thừa dịp hôm nay đi xem hay không?”

“... Vâng.”

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 163: Hạnh Phúc (Thượng)

Dịch: Phong Bụi

Từ sau khi người mới rời khỏi, tiến độ quay phim của đoàn làm phim nhanh hơn, Khổng Sâm Học tâm tình âm u chuyển rạng rỡ, đối với việc diễn viên xin nghỉ phép cũng rất rộng lượng, chỉ nhắc nhở cậu l`ân sau xin phép phải báo trước từ sớm.

Thẩm Thận Nguyên lập tức bày tỏ l`ân sau nhất định sẽ báo sớm.

Khổng Sâm Học hài lòng cúp điện thoại, lại cảm thấy không đúng. Sao ông lại cỗ vũ diễn viên đoàn làm phim mình xin nghỉ phép?

Đ`ài kia, La Thiếu Th`ân nhìn địa chỉ, híp mắt nghĩ ngợi một chút, lại nhìn Thẩm Thận Nguyên. Thẩm Thận Nguyên cho anh một cái lắc đ`ài hết sức kiên định.

Hai người gửi xe ở trong bệnh viện, tùy tiện mua chút đồ làm đồ ăn sáng ăn trưa, gọi taxi đi.

Lái xe là người địa phương, lượn cả buổi sáng không được chuyến nào, miệng đang rỗi phát sợ, vất vả lắm mới kéo được một chuyến, lập tức thao thao bất tuyệt. Trước tiên là kẽ chỗ này hẻo lánh như thế nào như thế nào, trước kia nghèo đói như thế nào như thế nào, còn kẽ hiện tại phát triển như thế nào như thế nào.

Thẩm Thận Nguyên lầm miệng hỏi một câu làm sao anh biết.

Lái xe hào hứng kể: “Tôi chính là ở chỗ đó, trước kia có th`ầy tướng số nói nơi đó âm khí rất nặng, người không ở được. Tôi ở lại vô sự. Thời gian trước ông th`ầy tướng số đó lại tới l`ân nữa, l`ân này ông ấy lại nói

này được bảo vật dưỡng, là phúc địa vậy. Ha ha, thầy tướng số há miệng, nói nam liền là nam nói bắc liền là bắc, thật sự là không thể tin.”

Thẩm Thận Nguyên nghe thấy có bảo vật, trong lòng dao động, tay cầm chìa khóa khẽ nắm chặt lại.

“Nếu thật sự có bảo vật, sao ông thầy tướng số kia đi lòng vòng cả ngày cũng không tìm thấy?” Lái xe nói.

La Thiếu Thành hỏi: “Ông ta đi lòng vòng rất lâu sao?”

“Suốt một tuần lễ, còn ở lại nhà của tôi, ăn ở không trả tiền nha. Vợ tôi chính vì chuyện này mà đã càm tôi mấy cái liền!”

La Thiếu Thành nói: “Ông ta có khi là muốn ăn ở không phải trả tiền ấy chứ?”

Lái xe nói: “Vợ tôi cũng nói y như vậy.”

Xe đi trên con đường nhỏ gập ghềnh xóc nảy gần nửa giờ, rốt cục cũng thấy cuối đường chân trời hiện ra một khu nhà ở cao sáu bảy tầng mới xây.

Lái xe nói: “Nhà này chất lượng nói chung là tốt, chỉ có đi xa quá, mua đồ cũng không tiện.”

Xe rẽ ngoặt, chạy vào đường rộng rãi, sau năm sáu phút liền đi vào một khu dân cư nhỏ.

La Thiếu Thành sợ trong chốc lát đi ra không có xe, liền bao hết xe của anh ta, lái xe đương nhiên hết sức vui mừng.

Thẩm Thận Nguyên từ trên xe bước xuống, hít vào hai cái, cảm thấy tinh thần tốt hơn nhiều. Cậu đi lên men theo cầu thang, đi một mạch đến trước cửa phòng 602. Cửa lớn là cửa gỗ bình thường nhất, hình như còn chưa có người vào ở, nhưng nhìn kỹ dưới chân cánh cửa có thể phát hiện một ít bụi màu xám và màu vàng, cạnh cánh cửa còn có một chút bụi nhàn

nhạt, xem thoảng qua thì thấy loang loang lổ lổ, kỳ thật là câu thầm chú được vẽ vô cùng tinh xảo.

La Thiếu Th่าน thấy cậu nhìn cửa nghiên cứu cả lúc lâu, nhưng không đi vào, không nhịn được đưa tay nhận lấy chìa khóa trong tay cậu.

Thẩm Thận Nguyên đột nhiên trở tay nắm lấy cổ tay anh, thấp giọng nói: “Em tốt hơn là... không đi vào nữa.”

La Thiếu Th่าน mà trái nhướn lên.

Thẩm Thận Nguyên nắm lấy chìa khóa, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve hai cái, “Đây đã là kỷ niệm rất đẹp rã.”

La Thiếu Th่าน nhìn cậu một cái, cầm tay cậu, đưa đến sự ủng hộ không tiếng động. Có lẽ trong căn phòng kia cất giấu rất nhiều đồ vật đối với Thẩm Tuyền mà nói trân quý thầm kỲ gÌ đó, nhưng đối với Thẩm Thận Nguyên mà nói, sẽ chỉ là phiền toái.

Thẩm Thận Nguyên thở ra một hơi dài, “Đi thôi.”

Hai người một trước một sau đi xuống dưới lầu, không chút lưu luyến, không chút do dự. Thẩm Thận Nguyên không hỏi lại La Thiếu Th่าน thân phận Thẩm Tuyền, La Thiếu Th่าน cũng không hỏi cậu có phát hiện ra điều gì hay không.

Khi một người học được đào hố đồng thời cũng nên học biết dùng thang để đi ra khỏi hố sâu, nếu như chìm xuống quá sâu không thể tự dứt ra, sẽ biến thành Ếch ngã đáy giếng vĩnh viễn không tới trời xanh lồng lộng.

Đi đến tầng cuối, Thẩm Thận Nguyên rốt cục quay đầu lại nhìn một chút.

Một con người, một câu chuyện, hoặc là nói một câu chuyện có khả năng sẽ xảy ra, cứ như vậy bị giam ở trong căn phòng này, lắng chờ đợi cơ hội mở ra lần sau.

La Thiếu Thàn gọi cho lái xe xong, quay đài nhìn Thẩm Thận Nguyên đứng nguyên tại chỗ làm dáng vẻ con cốc ăn thịt thiên nga, trầm mặc thật lâu, nói: “Khi nào em muốn đến, lúc nào cũng có thể đến.”

“... Vâng.”

Thi thể Thẩm Tuyền sau khi được Đỗ Thàn Thông xác nhận liền thông báo cho Thẩm Thận Nguyên nhận về

Cậu chưa từng làm tang lễ, hoàn toàn không biết làm gì, chỉ biết cầm di động tìm tin tức có liên quan ở trên mạng, may mắn có La Thiếu Thàn ở bên giúp đỡ, lại có Lang Nam chân chạy, cuối cùng cũng làm xong.

Tro cốt được lưu giữ trong tháp tro cốt rất có tiếng tăm ở địa phương, Tư Mã Thanh Khổ trước khi đi còn tự mình đến xem qua, nói là phong thuỷ rất đẹp.

Thẩm Thận Nguyên sau khi làm xong việc này lại đi đón Khâu Mỹ Quyên ra viện, thuận miệng nhắc tới việc có người bạn vừa qua đời, hỏi cô hắn là nên tặng chút gì đó cúng bái.

Khâu Mỹ Quyên mấy ngày nay đang chiến tranh lạnh với Giản Tĩnh Niên, trong lòng đang phiền, thuận miệng bảo người giúp việc trong nhà chuẩn bị một ít đồ tế giao cho Thẩm Thận Nguyên. Thẩm Thận Nguyên cùng ngày liền đưa qua luôn.

Lúc rời đi trời đột nhiên mưa to, cậu đứng ở dưới mái hiên, nhìn thấy trời ào ào đổ mưa, không tự chủ nhớ tới đêm hôm đó.

Lần đầu tiên nhìn thấy người kia, tóc trắng xoá, khuôn mặt hòa ái, cảm thấy vô cùng thân thiết.

Không ngờ đó là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng gặp mặt.

Tiếng chuông điện thoại di động đột ngột xen vào tiếng mưa ào ào giã vào mặt đất.

Cậu cầm lấy di động, là Từ Húc.

Thân phận thi thể của Lỗ Thụy Dương đã được xác nhận, toàn bộ chứng cứ phạm tội cũng chỉ dừng ở hắn, cho nên vụ án này xem như hoàn toàn chấm dứt. Từ Húc trở về đội cảnh sát, người đại diện của cậu hiện tại sẽ thiêu, đang chiêu mộ. Công ty sắp xếp người đại diện của Lâm Tử Khiếu dẫn cậu một thời gian, dù sao hai người hiện tại ở cùng một trường quay, cũng không phiền toái.

Đây là cú điện đầu tiên từ sau khi Từ Húc bỏ đi thân phận người đại diện: “Tôi nghĩ cậu có lẽ muốn biết tin tức này, cho nên gọi điện báo cho cậu.”

“Tin gì?”

“Người sống đòi sống thực vật trong bệnh viện vào rạng sáng hôm nay... Toàn bộ tử vong.”

“...”

“Cậu đang ở đâu?”

“Núi Hòa Văn.”

“Chỗ tôi trời mưa rầm.”

“Chỗ này cũng vậy.”

“Trời đất đang tiễn đưa bọn họ.”

“...”

Thẩm Thận Nguyên suy sụp bỏ di động xuống, khí lực cả người bị rút đi hết sau một cú điện thoại ngắn ngủn.

Trời mưa càng nặng hạt.

Sau khi La gia nhị lão trở về, Thẩm Thận Nguyên liền lâm vào trạng thái khủng hoảng bất cứ lúc nào cũng có thể bị bắt giam. Để tránh để La gia nhị lão khi đến nhà La Thiếu Thần bắt gặp cậu, cậu chuyển về căn phòng trọ giải trí LB thuê cho mình.

La Thiếu Thần mấy ngày nay cũng bận, mặc dù ở trong điện thoại biết tin tức này, nhưng không có phản đối rõ rệt, chỉ dặn cậu nghỉ ngơi cho tốt.

Nhưng bây giờ đối với Thẩm Thận Nguyên mà nói, nghỉ ngơi cho tốt chính là một nguyện vọng xa xỉ.

La Khải Trạch sau khi tiếp nhận chức vụ chủ tịch tập đoàn TH mệnh lệnh thứ nhất truyền đạt xuống chính là di chuyển tổng bộ. Từ xưa đến nay, dời đô đâu là đại sự. Không ít cổ đông há hốc mồm, bán mạng kháng chỉ, chỉ thiêu chún nữa thà chết can gián ngay tại chỗ. TH tập đoàn không phải công ty nhỏ bình thường, vài người thương lượng không thành vấn đề mang hành lý đi là có thể đi khắp nơi, trong tập đoàn TH có nhiều người già sống bám rễ gần nơi làm việc, một câu di chuyển có thể tạo thành sự kiện biến động nhân sự cực lớn! Nhưng không biết Lỗ nhị công tử ăn nhầm phải thuốc gì, giữ im lặng trước việc này, Mã gia và Giản Tĩnh Niên lại cùng La Khải Trạch cùng một guộc, những cổ đông nhỏ khác vô lực xoay chuyển trời đất, chỉ có thể ngày ngày thở ngắn than dài trước mặt La Khải Trạch để tạo ra cảm giác tồn tại.

Sự tình cuối cùng vẫn cứ quyết định như vậy.

La Khải Trạch cũng không bạc đãi bọn họ, sau khi dời đến thành phố D chuyện thứ nhất làm chính là hào phóng mua nguyên hai tòa chung cư đảm bảo vấn đề nhà ở cho bọn họ, mặc dù là thuê ở, nhưng tiền thuê so với thị trường thấp gần hai phần ba, cực kỳ tiết kiệm. Không ít công nhân sau khi nhìn kết cấu bên ngoài bên trong, cũng đã dao động. Vốn nghỉ một nửa nhân số, đến cuối cùng chỉ nghỉ mất có một phàn năm.

Sau khi tổng bộ tập đoàn TH di chuyển, giải trí LB còn chưa kịp ăn mừng những ngày tốt đẹp trong núi không có hổ, liền nhận được thông báo của bộ phận nhân sự rằng Tổng giám đốc mới sắp nhậm chức. Vì thế, phái những nhân viên cũ cõi thủ ở lại với Lưu Đạt Vũ cầm đầu để tranh thủ biểu

hiện trước mặt Tổng giám đốc mới, không ngừng thúc giục tiến độ quay phim của 『Thần Long giáp』.

Vì thế, Khổng Sâm Học bi kịch, đoàn làm phim bi kịch, Thẩm Thận Nguyên đương nhiên không hề nghi ngờ cũng bi kịch theo.

Vốn trong đoàn làm phim còn thường xuyên có người hỏi sau khi kết thúc công việc đi chỗ nào xả hơi, hiện tại những người đó đều đang phải đặt mua túi ngủ trên mạng cả.

Túi ngủ La Thiếu Thần cho Thẩm Thận Nguyên đã sắp trở thành túi ngủ công cộng. Trong đó Lâm Tử Khiếu ngủ nhẹ nhất. Phó đạo diễn thậm chí hay nói giỡn: "Túi ngủ này nếu cầm đi kiểm tra DNA của nước miệng, khẳng định một nửa là của cậu."

Lâm Tử Khiếu nói: "Cùng lăm tôi ra một nửa tìền. Có điêu đến lúc đó cậu phải xé một nửa cho tôi."

Những người khác huýt sáo, nói ngủ túi là tín vật đính ước của bọn họ.

Thẩm Thận Nguyên lúc ấy đang quay phim, không biết nội dung nói chuyện của bọn họ, chờ đến lúc cậu biết...

Toàn thế giới đều biết.

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 164: Hạnh Phúc (Trung)

Dịch: Phong Bụi

Diễn đàn Biển rộng trời cao chính thức treo lên một tổ hợp CP mới.

Viên Lâm. (Viên đồng âm với Nguyên)

Chỉ có Viên Lâm, không có Lâm Viên. Trách chỉ trách khi treo CP Viên Lâm lên, chủ thớt có up lên một tấm ảnh chụp trong đoàn làm phim. Trong tấm ảnh Lâm Tử Khiếu nằm nghiêng trong túi ngủ, khóc miện chảy ra chất lỏng khả nghi.

Các thành viên trên diễn đàn luôn duy trì nguyên tắc công khai không thể mờ ám như vậy, công khai để thương như vậy, công khai để không cản giác như vậy v.v, nhất trí cho rằng Thẩm Thận Nguyên mới là người ở phía trên. Mặc dù có một bộ phận nhỏ thành viên đưa ra bộ dạng thu của Thẩm Thận Nguyên ở trước mặt đám người Phong Á Luân, Kiều Dĩ Hàng làm căn cứ, nhưng hòn đá nho nhỏ vào nước lập tức chìm, chung quy không thể ngăn cơn sóng dữ.

Vì thế, CP này cứ như vậy ngã ngũ.

Lại nói, diễn đàn Biển Rộng Trời Cao hàng năm đều có rất nhiều rất nhiều hoạt động, trong đó có một hoạt động chính là giải thưởng lớn bình chọn CP hàng năm. Giải thưởng không giới hạn giới tính, không giới hạn tuổi tác, không giới hạn quốc tịch, thậm chí không giới hạn chủng tộc.

Trương Giai Giai cũng từng bị ghép đôi cùng một con chim đóng phim cùng. Lý do là, bọn họ không thể thừa nhận tên đàn ông đáng khinh trong phim kia. Chim so với hắn còn đầy khí khái anh hùng hơn!

Thi Đại Minh cũng từng lên bảng xếp hạng, nửa kia là một người nước ngoài chính bản thân của hắn còn chưa từng nghe qua. Lý do là bọn họ ngoại trừ màu da và màu tóc ra, thì gần như giống nhau như đúc, là tướng khuôn mặt vợ chồng vượt qua chủng tộc và biên giới.

Vì thế, Thi Đại Minh khóc suốt một tháng trên tiết mục, ngày ngày đàu kêu phải phẫu thuật chỉnh sửa lại khuôn mặt. Lý do không ngoài gì khác, là do CP của hắn là một bà béo nước ngoài tuổi ngoài 70.

Tóm lại, sự kiện có tính chất bao dung cực cao như vậy đương nhiên sẽ không thể bỏ qua Thẩm Thận Nguyên và Lâm Tử Khiếu cặp đôi mới này. Trên thực tế, Nhan Túc Ngang và Phong Á Luân làm vương vương đã được đê danh năm năm, giật được một lần giải Bạc một lần giải Đồng, nếu như không có gì ngoài ý muốn, lần này nhất định sẽ tiếp tục xung kích về phía giải Vàng. Phong Á Luân cùng Kiều Dĩ Hàng năm trước được vào danh sách bình chọn một lần, nhưng thi rớt.

Vì chuyện này, Trương Tri rất nghiêm túc quan sát Kiều Dĩ Hàng và Phong Á Luân một tuần lễ, cố gắng tìm ra nguyên nhân bọn họ bị ngộ nhận là CP. Thẩm Thận Nguyên lúc ấy còn vui sướng khi người gặp họ, tám chuyện, không ngờ, nợ tháng sáu, trả thật mau, năm nay liền đến phiên cậu.

Cái gọi là núi không dời nước dời.

Thẩm Thận Nguyên vèn nhà, La Thiếu Thàn cùng vètheo, thuận tiện hỏi một câu CP trên diễn đàn là chuyện như thế nào.

Thẩm Thận Nguyên kinh ngạc hỏi: “Anh cũng biết sao?”

La Thiếu Thàn rất bình tĩnh hỏi han: “Anh không nên biết sao?”

“Chuyện này chỉ là hiểu lầm!”

“Bởi vì hắn ngủ túi ngủ của em.”

“Hơ, mọi người đàu là đàng nghiệp...”

“Gián tiếp chung giùng r`ă.”

“... Không nghiêm trọng như vậy đi?”

La Thiếu Th`ân nói: “Ngày mai em quay cảnh gì?”

“Cảnh đánh nhau!”

“Đạo diễn của em đã từng nói xin nghỉ phép phải báo sớm phải không.”

Thẩm Thận Nguyên căng thẳng nắm thắt lưng, “Không được! May mắn nay chúng em đang đuổi tiến độ!”

“Yên tâm đi, sau ngày mai tiến độ liền không gấp như vậy nữa đâu.”

“Vì sao?”

“Tổng giám đốc mới đến r`ă.”

“Là ai?”

Ánh mắt La Thiếu Th`ân quét lên thắt lưng cậu, “Xem biểu hiện của em.”

“... Em không muốn biết.”

“Muộn r`ă.”

Đánh nhau kịch liệt tới nửa đêm.

La Thiếu Th`ân trong lúc Thẩm Thận Nguyên mơ mơ màng màng ghé vào tai cậu nói một câu.

Con sâu ngủ của Thẩm Thận Nguyên lập tức bị thổi bay.

“Anh nói ai Anh nói ai? Anh là nói...”

“U.”

Thẩm Thận Nguyên hưng phấn mặt đỏ rần, đẩy La Thiếu Thàn ra, kéo chăn qua trùm kín mình, “Em muốn ngủ thật ngon, nghỉ ngơi cho tốt, sáng mai đến công ty cho sớm!”

La Thiếu Thàn bị đẩy ra: “...”

Thẩm Thận Nguyên thuận tay tắt đèn, “Anh cũng đi ngủ sớm một chút đi.”

...

“Xem ra, tinh thản của em còn rất tốt.”

“Hơ...”

“Chúng ta có thể trực tiếp làm đến hùng đông, tránh cho ngày mai em không kịp đến công ty.”

“...”

Tin tức Nhan Túc Ngang gia nhập vào ban lãnh đạo Giải trí LB tựa như một viên bom nặng cân, làm cho cả giới giải trí đìu nổ tung!

Gia thế Nhan Túc Ngang người hơi để tâm một chút đìu biêt. Lúc trước Duệ Trí Trùng Thiên của Nhan Duệ làm ăn rất kém, ký hợp đồng đìu là những nghệ sĩ mới ra nghề, không tài không danh tiếng, nhận được đìu là những công việc có liên quan đến Nhan thị, vất vả lầm mới đào được từ Giải trí LB một người đại diện qua, không bao lâu liền cùng Củng Văn Hiểu bọn họ dính líu đến vụ án dùng ma túy. Cho nên giới giải trí đại đa số mọi người đìu đoán Duệ Trí Trùng Thiên này cuối cùng sẽ giao cho Nhan Túc Ngang đìu ngăn cơn sóng dữ, không những người ngoài nghĩ như vậy, ngay cả Nhan gia cũng từng lộ ra ý định như vậy. Mẹ kế Nhan Túc Ngang càng nhì đìu lòn gọi điện thoại cho Nhan Túc Ngang tỏ vẻ hi vọng hai anh em bọn họ có thể cùng nhau tạo dựng sự nghiệp. Ai ngờ cuối cùng Nhan Túc Ngang thế nhưng lại muốn đến Giải trí LB vốn đã thối không người nổi!

Nhất thời, toàn bộ truyệ̀n thông đà̄u chen chúc đến cổng Giải trí LB giành tư liệu nóng hổi.

Nhan Túc Ngang tổ chức một buổi họp báo nhỏ trong phòng họp, buổi họp chủ yếu biểu đạt một điều rằng, anh rất xem trọng Giải trí LB, tin tưởng sâu sắc đối với sự phát triển của nó.

Thế nhưng đáp án qua loa kiểu này không thể nào thỏa mãn sự hiếu kỳ của các phóng viên, câu hỏi liên tiếp bay về phía Nhan Túc Ngang.

“Nghe nói anh ở Mĩ phát triển rất tốt, vì sao lại đột nhiên chạy về đây? Có phải muốn ổn định lại hay không?”

“Vì sao anh không đến Duệ Trí Trùng Thiên? Nghe nói Nhan Duệ là em trai của anh, nếu như anh gia nhập Duệ Trí Trùng Thiên cũng đà̄u có thể làm Tổng giám đốc mà?”

“Giải trí LB trước đây truyệ̀n ra rất nhiều tin tức tiêu cực, anh đối với lần này thấy thế nào?”

Nhan Túc Ngang khoát tay nói: “Đáp án chỉ có một, tôi coi trọng Giải trí LB.”

Những lời này nhìn như không đà̄u không đuôi, nhưng tỉ mỉ suy nghĩ, dường như trả lời cả ba câu hỏi phía trên, vì thế phóng viên vui mừng, các loại đà̄u đèm mới mẻ xuất hiện — —

《Bước về âu trời của đỉnh cao sự nghiệp》

《Đại thần không coi trọng Duệ Trí Trùng Thiên》

《Thần tích làm cho Giải trí LB khởi tử hãi sinh?》

...

Lâm Tử Khiếu hỏi phó đạo diễn: “Anh có cảm thấy gần đây Thẩm Thận Nguyên quay phim rất nhập tâm hay không?”

Phó đạo diễn nói: “Cậu ấy ngày ngày đều rất nhập tâm.”

“Gần đây đặc biệt nhập tâm!”

“Có sao?”

“Có! Tôi lúc trước thuộc sai lời thoại, cậu ta thế nhưng trùng tôi!”

“Đó là cậu ta trước kia đối với cậu quá ôn nhu.”

“...”

Sự thật chứng minh, biện pháp đề cao hiệu suất không phải chỉ có duy nhất một con đường tạo áp lực, uy lực của ánh tụ tinh thần cũng có thể đi kèm động tính tích cực của công nhân. Dưới ánh quang chói lọi của Đại thần, đoàn làm phim ngoài dự liệu đóng máy trước nửa tháng!

Sau đó Thẩm Thận Nguyên và Lâm Tử Khiếu bắt đầu đi khắp thế giới làm tuyên truyền, nữ diễn viên chính Lâu Văn Văn ngược lại bị bỏ mặc một bên. Hiện tượng này góp phần làm tăng thêm khả năng giành giải thưởng lớn CP của Viên Lâm.

Có một ngày, Lâm Tử Khiếu hết sức nghiêm túc hỏi Thẩm Thận Nguyên: “Cậu muốn lấy giải thưởng sao?”

“Muốn chứ.” Thẩm Thận Nguyên trả lời xong mới hỏi, “Giải thưởng gì?”

“Giải thưởng lớn CP!”

“... Không muốn.”

“Vì sao? Điều đó chứng minh chúng ta nhân khí vượng đấy!”

Thẩm Thận Nguyên nghi ngờ hỏi: “Điều đó không phải chứng minh hai chúng ta quan hệ không thuần khiết sao?”

“...”

Từ đó về sau, Lâm Tử Khiếu không còn đề cập đến vấn đề này nữa.

Suy xét đến sức cạnh tranh tự thân của bộ phim điện ảnh, nội bộ công ty chủ trương tránh ra mắt vào thời gian đỉnh điểm của thời kỳ phát sóng, nhưng như vậy, giải thưởng Kim Hoa năm nay xác định chắc chắn là không kịp. Khổng Sâm Học vẫn luôn không có gì hứng thú với giải thưởng, không biết chạm phải dây thần kinh nào, thái độ khác thường chạy đến văn phòng Nhan Túc Ngang, hai người mật đàm suốt một buổi chiều, cuối cùng, bộ phim điện ảnh này được chiếu sớm.

Bộ điện ảnh này đúng như dự đoán, thế bắt đầu rất mãnh liệt, dần dần bình ổn, sau đó vô lực tiếp tục... Số lượng vé bán không cao không thấp, không tốt không xấu, không lỗ không lãi, nói chung cũng coi như tạm tạm. Nhưng danh tiếng phân hóa thành hai cực.

Nội dung vở kịch bị chê bai không ngót, nhất là việc dùng chỉnh sửa dung nhan để che giấu việc thay diễn viên lập tức trở thành trò cười. Còn người mới kia thì càng thảm hơn, từ lúc hắn ra nghìn lần đến lúc đóng phim từng ly từng tí đều bị thăm dò rõ ràng. Cuối cùng khán giả nhất trí cho rằng, bộ phim điện ảnh này có điểm gây cười lớn như vậy hoàn toàn là nhờ công hắn ta, bởi vì hắn diễn thật sự quá giống diễn.

Còn về Thẩm Thận Nguyên thì trước sau như một đều nhận được khen ngợi. Hơn nữa có người mới làm so sánh, kỹ thuật diễn của cậu càng tỏa ra hào quang万丈.

Lâm Tử Khiếu bị đánh giá là diễn xuất bình thường, khuôn sáo, nhưng nhờ bộ điện ảnh này mà cuối cùng khiến cho Lâm Tử Khiếu cùng Thẩm Thận Nguyên đoạt được giải Đồng CP, vô số “kỹ sư” Viên Lâm đều bày tỏ rằng điều không hợp lý nhất trong bộ điện ảnh này chính là — nó có nữ diễn viên chính.

Đoàn làm phim giúp Thẩm Thận Nguyên đăng ký tranh giải nam diễn viên chính xuất sắc nhất. Đây không phải lần đầu tiên cậu được đăng ký, cho nên không để ý, khi danh sách có triển vọng được đưa ra, cậu có tên, đây cũng không phải là lần đầu tiên cậu có tên, cũng không để ý. Trên thực tế, sau khi cậu ra nghìn chín là khách quen được đưa tên nhì lần của giải

Kim Hoa, có truyền thông thậm chí đoán mây năm tiếp theo, cậu có thể sẽ trở thành Ông Vua không ngai của giới Điện ảnh. Nghĩa là toàn bộ thế giới đều biết anh có kỹ thuật diễn tốt, anh diễn được đấy, nhưng mà, anh chính là không may mắn, không giành được giải thưởng.

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 165: Hạnh Phúc (Hạ)

Dịch: Phong Bụi

Nhưng cậu không nhớ có người giúp cậu nhớ.

Ngày danh sách có triển vọng được đưa ra, La Thiếu Thàn đặc biệt bao cả nhà hàng tổ chức ăn mừng cho cậu.

Thẩm Thận Nguyên hết sức ngại ngùng, “Em cảm thấy em hồn là nên mặc trang phục nữ giới ngã ở chỗ này.”

“Nếu như em hi vọng vậy, anh không ngại.” La Thiếu Thàn nói, “Hoặc là nói, anh rất chờ mong.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Em là sợ phóng viên.”

“Chuyện của Cao Càn và Phong Á Luân không phải đã được dẹp yên rã sao?” Còn có Nhan Túc Ngang cùng Tần Bạch, Kiều Dĩ Hàng cùng Trương Tri, phóng viên không phải không biết, chính là biết cũng không thể làm gì mà thôi.” Cậu chúc cho em đoạt được Giải Kim Hoa.” La Thiếu Thàn nâng chén.

Thẩm Thận Nguyên chợt căng thẳng, “Anh không phải... Nguyên tắc ngầm rã đây chứ?”

La Thiếu Thàn nói: “Em cảm thấy anh có thể thao túng Giải Kim Hoa sao?”

“Hơ.”

“Giải Thiên Thanh còn có thể.”

“Hơ.”

“Nhưng mà cổ họng của em quá thiếu sức thuyết phục.”

“...” Thẩm Thận Nguyên câm miệng.

“Anh chỉ là phân tích một chút đối thủ của em, cảm thấy cơ hội lần này rất tốt.” La Thiếu Thành nói, “Hơn nữa, lần này Khổng đạo diễn cũng rất xem trọng em.”

Thẩm Thận Nguyên kinh ngạc hỏi: “Khổng đạo diễn?”

La Thiếu Thành nói: “Nhan Túc Ngang nói, Khổng đạo diễn cho rằng bộ điện ảnh này vẫn đe dọa lượng tiêu thụ vé nhất chỉ là không lỗ mà thôi, nhưng giành giải thưởng thì vẫn có hi vọng.”

“Không ngờ đạo diễn xem trọng em như vậy.” Thẩm Thận Nguyên cảm động.

La Thiếu Thành nhìn nhìn đĩa thức ăn chưa hề được đụng tới của cậu, lau miệng đứng lên, đi đến trước mặt cậu, đưa tay về phía cậu nói: “Nếu như em không đói bụng, thì chúng ta khiêu vũ một bài đi.”

“Hình ảnh hai người đàn ông ôm lấy nhau khiêu vũ rất kỳ quái.”

“Có cần anh cho em một chút thời gian đi thay trang phục nữ giới không?”

“... May là ngoại trừ chúng ta ra không có ai nhìn.”

La Thiếu Thành ôm cậu.

Thẩm Thận Nguyên không tự nhiên đưa tay đặt lên bờ vai của anh.

Sau đó...

Hai người cùng nhau lui về sau.

“...”

“...”

“Em chỉ biết nhảy bước nhảy của nam.”

“...”

“Hay là em thích ứng một chút?”

“Ừ.”

Hai giây sau.

“Hơ, hết sức xin lỗi! Em thực sự chỉ biết nhảy bước nhảy của nam.”

“Tiếp tục.”

Lại mười giây sau.

“Hết sức xin lỗi.”

...

Một phút đồng hồ sau.

Hai người trở lại bàn ăn tiếp tục ăn cơm.

“Đúng rồi, bác trai bác gái...” Thẩm Thận Nguyên thật cẩn thận nhắc tới đế tài này. Mấy ngày nay cậu tuy rằng bắt buộc mình không được nghỉ总之, nhưng mà mỗi khi nhìn không thấy La Thiếu Thành, trong lòng cậu vẫn luôn cảm thấy trống rỗng phát sợ, cho đến tận khi nhìn thấy La Thiếu Thành đồng thời xác định thái độ của anh đối với mình trước sau như một mới có thể an tâm. Cậu cảm thấy mình tiếp tục tránh né, đại khái sẽ trở thành Lâm Đại Ngọc kế tiếp, cho nên cắn răng hỏi.

La Thiếu Thành nói: “Bạn họ hôm qua đi về rồi.”

“Vậy thái độ của bọn họ là..” Thẩm Thận Nguyên cảm thấy rất áy náy. Không c`ần nghĩ cũng biết mấy ngày nay La Thiếu Th`ân nhất định phải nhận áp lực thực lớn, thế nhưng mình chỉ biết trốn tránh. Ôi, cậu thật muốn c`ầm đao đâm chết bản thân mình của mấy ngày nay!

La Thiếu Th`ân nói: “Em chỉ c`ần chú ý thái độ của anh là được r`õ.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Chúng ta ngày mai cùng nhau v`ề nhà đi?”

“Chúng ta ngày nào không cùng nhau v`ề nhà?”

“Em không phải nói ý này. Ý em là nói, đi gặp bác trai bác gái. Nếu bọn họ không đ`ồng ý chúng ta ở bên nhau, em sẽ quỳ đến khi bọn họ đ`ồng ý mới thôi.”

La Thiếu Th`ân nói: “Ba của anh có súng lục.”

Thẩm Thận Nguyên: “...”

“Yên tâm đi. Đây là một vấn đề, nhưng không là một vấn đề hủy thiên diệt địa. Lỗ Thụy Dương cũng đã chết r`õ, thế giới này còn có việc gì không thể giải quyết.”

Thẩm Thận Nguyên: “...” Vì sao cậu cứ cảm thấy sự so sánh này là lạ?

La Thiếu Th`ân thấy cậu lo lắng đến độ cả cơm cũng ăn không vô, an ủi cậu: “Bác trai bọn họ đ`ều sẽ giúp chúng ta thôi.”

Thẩm Thận Nguyên ngẩn ra, “Tại sao?”

La Thiếu Th`ân nói: “Bởi vì giống như em nói đó, chúng ta là tình yêu đích thực.”

Thẩm Thận Nguyên mặt lập tức đỏ bừng.

Giải Kim Hoa là sự kiện trọng đại của diễn đàn Điện ảnh, ngày đó, tất cả những nhân vật tai to mặt lớn của Giới Điện ảnh đều có mặt. Nếu không

được nằm trong danh sách được trao giải, thì chính là đến trao giải, nếu không phải đến trao giải, thì cũng có thể đến để xem.

La Thiếu Thàn nằm trong hàng ngũ người xem. Thế nhưng anh lợi dụng một chút quan hệ, vị trí liền chuyển tới sau ghế của Thẩm Thận Nguyên. Bên trái phía trước anh là Lâm Tử Khiếu.

Lâm Tử Khiếu khi nhìn thấy La Thiếu Thàn liền giật nảy mình, nhất thời chột dạ. Chuyện CP tai tiếng gấp phải CP chính quy thật sự là một trong những chuyện khó xử nhất trong đời người, hơn nữa CP tai tiếng còn giànhan được giải Đặng của Giải thưởng Lớn CP.

La Thiếu Thàn sắc mặt như thường, “Nghe nói túi ngủ của tôi từng được quan tâm chăm sóc, đa tạ.”

Lâm Tử Khiếu: “...”

Thẩm Thận Nguyên giải vây nói: “Kỳ thật cậu ta không phải lần nào ngủ cũng chảy nước miếng.”

Lâm Tử Khiếu: “...” Mi đây là nói giúp hay là lửa cháy đổ thêm dầu?

La Thiếu Thàn ánh mắt đảo qua phía cậu, không nóng không lạnh nói: “Em quan sát tỉ mỉ thật.”

Thẩm Thận Nguyên: “...” Cậu đây xem như dẫn lửa thiêu thân.

Lễ trao giải bắt đầu, như mọi lần, MC nói chuyện ngoài lề pha trò làm nóng không khí, khách quý trao giải vừa nói những lời giới thiệu nhạt như nước ốc vừa phát từng giải từng giải một. Thẩm Thận Nguyên cảm giác mình giống như trở lại lần đầu tiên được vào danh sách trao giải, trong lòng lại căng thẳng một cách lạ thường.

Còn tưởng rằng đã từng thất vọng nhiều lần như vậy, mình đã học được cách tê liệt cảm xúc và che dấu, nhưng không biết có phải là do La Thiếu ở phía sau hay không, cậu lần này lại khát khao giành được giải thưởng một cách lạ thường.

Cậu đột nhiên hiểu được cảm giác sư huynh hồn nhẫn trên bục nhận giải. Thời khắc đạt được vinh dự này, tất nhiên hi vọng có thể chia sẻ cùng người mình yêu nhất!

“Kế tiếp là thời khắc kích động lòng người nhất, xin mời khách quý trao giải Kiều Dĩ Hàng cùng Phong Á Luân công bố giải thưởng Nam diễn viên chính xuất sắc nhất cho chúng ta.”

MC nói xong câu đó thì ống kính không phải trực tiếp chuyển tới khách quý trao giải, mà là chuyển lên người Thẩm Thận Nguyên. Người có cảm giác mẫn tuệ cũng đã nhìn ra một ít manh mối trên người khách quý trao giải.

Phong Á Luân nói: “Cậu ấy lại bị cho vào danh sách.”

Kiều Dĩ Hàng đạo: “Thậm chí tôi cũng ngại khi gọi điện thoại chúc mừng cậu ấy lúc cậu ấy được vào danh sách.”

“Cậu cảm thấy lần này chính là cậu ấy sao?”

“Tôi lần nào cũng đều cảm thấy cậu ấy rất có hi vọng.”

“Lần này thì sao?”

“Đối thủ rất mạnh, nhưng tôi hi vọng là cậu ấy.”

“Chúng ta trước tiên hãy xem đối thủ đi. Xin hãy nhìn lên màn hình lớn.”

Hình ảnh vừa chuyển, Tư Mã Xung do Thẩm Thận Nguyên sắm vai xuất hiện ở trên màn ảnh.

Tư Mã Xung cúi đầu, ngón tay gắt gao nắm chặt cổ áo Lữ Thắng Nghĩa, thẫn sắc phẫn nộ nhưng lại khó nén được sự mê mang trong đáy mắt, “Vì cái gì? Rốt cuộc là vì cái gì?”

Ống kính cắt chuyển, Lữ Thắng Nghĩa do Thẩm Thận Nguyên sắm vai chê cười nhìn hắn, ngũ quan giống hệt nhau lại nhìn không ra là cùng một

người.

“Bởi vì, ta hận người.”

Hắn nói xong, lại cười rộ lên.

Hình ảnh chuyển đến bộ điện ảnh khác.

Phong Á Luân đưa phong thư cho Kiều Dĩ Hàng, “Chỗc nǚa cậu đọc đi.”

Kiều Dĩ Hàng nói: “Tôi cảm thấy lần này sẽ là.”

Phong Á Luân cười nói: “Tôi cũng cảm thấy thế.”

Trên màn ảnh những đoạn phim ngắn được cho vào danh sách đã phát xong.

Phong Á Luân nói: “Mau công bố đáp án đi, tôi đợi không nổi nữa rồi.”

Kiều Dĩ Hàng mở phong thư, rút đáp án ra, trên khuôn mặt hơi căng thẳng chót nở ra một nụ cười thật tươi.

MC ở sau bức MC cười nói: “Tôi cảm thấy Thẩm Thận Nguyên có thể tự mình đi lên được rồi.”

Kiều Dĩ Hàng dựng thẳng ngón cái về phía Thẩm Thận Nguyên, ”Thẩm Thận Nguyên 《 Thần Long giáp》.”

Thẩm Thận Nguyên đứng lên, đài trong nháy mắt trống rỗng, thân thể lại đột nhiên bị một vòng tay mạnh mẽ ôm lấy. Nhiệt độ cơ thể quen thuộc khiến cậu rất nhanh liền phản ứng lại người đứng phía sau là ai. Cậu không chút chần chờ xoay người lại ôm lấy anh.

Lâm Tử Khiếu nhìn hai người ôm đến mức không thể tách rời, lén thở dài một hơi, nghĩ thầm, thế này cũng là quá không hàm súc rồi. Để đánh yểm trợ, cậu ta chỉ có thể nhào qua cùng ôm lấy, những người khác trong đoàn làm phim cũng học theo ôm thành một cụm.

MC nói: “Tôi lần đầu tiên nhìn thấy La Thiếu ôm người khác. Không ngờ quan hệ của Thẩm Thận Nguyên với La Thiếu cũng tốt như vậy.”

Lúc này, Thẩm Thận Nguyên đã tinh táo lại khỏi sự kích động, hưng phấn mà xông lên bức lĩnh thưởng, lại cùng Phong Á Luân, Kiều Dĩ Hàng ôm thành cụm.

Kiều Dĩ Hàng tận tay trao cúp cho cậu, “Chúc mừng cậu.”

Thẩm Thận Nguyên hít một hơi thật sâu, đứng ở trước bức lĩnh thưởng, chần chờ trong chốc lát mới nói: “Kỳ thật, năm nay tôi không có chuẩn bị bài cảm nghĩ khi lĩnh thưởng, bởi vì năm ngoái năm kia và năm kia nữa, tôi đã có ba kế hoạch có thể lựa chọn.”

Phía dưới phát ra tiếng cười thiện ý.

“Khi chưa giành được giải thưởng tôi vẫn luôn nghĩ, tôi phải càng cố gắng hơn nữa mới được, nhưng khi giành được giải thưởng này tôi mới phát hiện nó rất nặng, nó không phải một mình tôi có thể nâng lên được. Xin cảm ơn toàn bộ diễn viên cùng nhân viên công tác của đoàn làm phim, cảm ơn đạo diễn, cảm ơn Ban tổ chức giải Kim Hoa... Cảm ơn hai vị sư huynh, cảm ơn mọi người vẫn luôn ủng hộ niềm đam mê điện ảnh của tôi. Không có mọi người, tôi vĩnh viễn không nỗi giải thưởng này. Còn có, cuối cùng xin cảm ơn... Người đầu tiên khi tôi nhận giải trao cho tôi cái ôm – La Thiếu, anh đã cho tôi cảm thấy, tôi không phải đang nằm mơ, tôi thật sự vô cùng hạnh phúc. Xin cảm ơn!”

ĐẠI HỒ TIỂU MUỘI

Tô Du Bính
dtv-ebook.com

Chương 166: Phiên Ngoại

Dịch: Phong Bụi

Bụi: Một bộ tiểu thuyết mà không có phiên ngoại thì sẽ không tròn vẹn.
Mình hy vọng chị Bơ raнибудь phiên ngoại của Đại Hồ hơn nữa, vẫn ít T_T

Phiên ngoại 1

“Thần Long Giáp” những hạng mục giải thưởng khác đều không giành được, ngay cả giải thưởng thiết kế trang phục đẹp nhất lúc trước đã nhắm cũng bị một bộ võ hiệp khác giật mất, chỉ duy có Thẩm Thận Nguyên giành được giải thưởng lớn tất nhiên phải gánh trọng trách mòi toàn quân ăn mừng.

La Thiếu Thần đã đặt trước mười bàn tiệc rượu tại khách sạn, trừ nhân viên đoàn làm phim ra, Giải trí LB và cả Y Mã Đặc đều bị gọi đến, mười mấy chiếc xe nghênh nghênh ngang ngang lên đường.

Chung Nghiêu chỉ là qua chúc mừng một tiếng, cũng bị kéo lên xe.

Hắn quần áo xốc xếch ngồi ở trong xe thiếu chút buông bực khóc nãc, “Bạn gái tôi còn đang chờ tôi trở về ăn đêm.”

La Thiếu Thần nói: “Gọi điện thoại bảo cô ấy tới.”

Chung Nghiêu không biết nói gì, “Đây là Thẩm Thận Nguyên mòi khách phải không?”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Không sao! Thuận tiện, lệnh tôn lệnh đường nhạc phụ nhạc mẫu tương lai đều có thể gọi đến.”

“...” Chung Nghiêu nói, “Chúng ta đây là ăn mừng việc của cậu hay là uống rượu mừng của tôi thê?”

La Thiếu Thàn liếc Thẩm Thận Nguyên một cái, đây thâm ý nói: “Coi là uống rượu mừng cũng được.”

Chung Nghiêu nghe không hiểu ý trong lời nói, vẫn đắm chìm trong suy nghĩ của mình, đột nhiên kích động, “Có lý! Tôi dứt khoát nhân dịp hôm nay cầu hôn cô ấy! La Thiếu, anh tìm một tiệm châu báu để tôi xuống xe! Tôi đi mua nhẫn.”

La Thiếu Thàn, Thẩm Thận Nguyên: “...”

Đáng tiếc lúc này quá muộn, cửa tiệm trên đường cũng đóng cửa gần hết, không gặp được một tiệm châu báu nào.

Chung Nghiêu không thể làm gì khác hơn là hủy bỏ kế hoạch.

Đến khách sạn, mấy người không lạ lẫm gì rượu trắng rượu vang mở ra mấy bình, đang rót rượu từng người từng người một, thấy chủ nhân bữa tiệc đi vào, mặc kệ nguyên nhân lý do gì, trước cứ một người một ly thay phiên xông lên mời rượu.

Thịnh tình khó chối từ, Thẩm Thận Nguyên mới vừa định liều đi lên, liền nghe La Thiếu Thàn nói: “Muốn mời rượu hẳn phải là Thận Nguyên kính các vị, trước bắt đầu từ đạo diễn Khổng đi.”

Những người khác nghe anh đưa đạo diễn Khổng ra, không thể làm gì khác hơn là ngừng công kích.

Thẩm Thận Nguyên ngược lại cũng biết điều đó, đi tới chỗ ngồi rót cho mình ly rượu vang, định đi kính Khổng Sâm Học, bị La Thiếu Thàn kéo lại.

“Em đi đâu?”

Thẩm Thận Nguyên ngạc nhiên hỏi: “Không phải kính đạo diễn Khổng sao?”

La Thiếu Thàn gấp chút thức ăn lót dạ cho cậu, “Lót dạ chút đã.”

“Ồ.” Thẩm Thận Nguyên ngoan ngoãn ngẩng xuống ăn.

Khổng Sâm Học thích rượu, lúc bọn họ chưa tới đã tự nhiên nhấp trước mấy ly, nghe Thẩm Thận Nguyên muối mời rượu, đang giơ ly chờ, vừa nhìn một cái cậu ta lại ngẩng xuống, trong lòng nhất thời có chút không thoải mái, dứt khoát tự cắn ly tới.

“Tiểu Thẩm à.”

“Ummm, đạo diễn Khổng.” Thẩm Thận Nguyên ngậm miếng thịt vịt đứng lên.

Khổng Sâm Học lập tức cảm thấy nửa bên phải mặt mình bị hai luồng ánh mắt lăng trì, “Cậu từ từ ăn, tôi không gấp, tôi không gấp.”

Thẩm Thận Nguyên bỏ thịt vịt lại vào đĩa thức ăn, luống cuống tay chân lau tay nâng ly, “Đạo diễn Khổng, tôi chúc ngài.”

“Cậu chúc tôi gì nào?”

“Thân thể khỏe mạnh.”

“...”

Thẩm Thận Nguyên thử thăm dò nói: “Con cháu đây nhỉ?”

“...”

Cậu luống cuống, “Từng bước lên chức?”

Khổng Sâm Học nói: “Cậu không thể nói chút có liên quan đến điện ảnh sao?”

Thẩm Thận Nguyên chợt hiểu ra nói: “Sang năm giành giải thưởng lớn, năm sau nữa giành hai.”

“Thật ra thì có thể giành giải thưởng hay không, tác phẩm nào có thể giành giải thưởng, trong lòng tôi biết rất rõ.” Khổng Sâm Học nói, “Giống như cậu lần này, tôi biết nhất định có thể giành giải thưởng.”

Thẩm Thận Nguyên ngượng ngùng nói: “Cám ơn đạo diễn Khổng dẫn dắt và tin tưởng.”

“Lần này cậu chó cám ơn tôi, muốn cảm ơn thì cảm ơn cái người mới kia, không có hắn, cũng không có giải thưởng này đâu.”

Thẩm Thận Nguyên ngạc nhiên: “Ý ngài nói là... So sánh?”

“... Không. Kỹ thuật diễn của cậu về mặt kỹ xảo mà nói, là không có bất cứ vấn đề gì. Có thể nói, ở phương diện này cậu so với một số người xuất thân từ trường lớp điện ảnh còn tốt hơn một chút. Nhưng mà cậu đối với việc xây dựng nhân vật còn chưa đủ toàn diện, diễn viên giỏi ngoại trừ việc giải thích tinh tế bộ phim ra, còn phải hiểu thấu đáo những điều bên ngoài bộ phim. Lữ Thắng Nghĩa nhân vật này cho cậu cơ hội nghiên ngẫm. Người mới giúp cậu tạo nên một phần Lữ Thắng Nghĩa, cậu vì không để cho nhân vật trước sau không khớp, nên ở trên nhân vật của hắn cậu đã cố gắng nhào nặn cho ăn khớp, vừa phải thích ứng với cách diễn của người mới, lại phải thêm vào sự hiểu biết của mình, cho nên nhân vật này trở nên rất phong phú. Có diễn viên bỗng nhiên nổi tiếng là bởi vì hắn đã đưa bản thân mình vào trong nhân vật, nhưng loại diễn viên này diễn nghiệp thì sẽ ngàn phim như một. Nếu muốn nữa tiến xa hơn trong Showbiz, một phần thiên phú sáu phần cố gắng ba phần may mắn. Tôi thấy cậu thiên phú cố gắng điều có, may mắn thì...” Khổng Sâm Học ánh mắt quét qua La Thiếu Thành một cái, “Có quý nhân tương trợ, cho nên cậu thành công là vấn đề thời gian, phải dần tích lũy mới có thể thành công. Tôi thấy, mấy năm trước cậu chưa giành được giải thưởng là chuyện tốt, cậu cần mài dũa và lắng đọng, cuối cùng, phút chốc nổi tiếng, trưởng thịnh không suy!”

Thẩm Thận Nguyên mặt lộ ngạc nhiên, nhưng trong lòng còn kinh ngạc hơn nhiều. Cậu cho tới bây giờ chưa từng nghĩ Khổng Sâm Học lại ôm kỳ

vọng lớn như vậy đối với cậu!

“Ly này, tôi kính cậu! Tân ảnh đế.” Khổng Sâm Học vừa nói, vừa cạn sạch.

“Thầy!” Thẩm Thận Nguyên kích động nâng ly lên giữa đài uống cạn.

Lần này La Thiếu Thân không có ngăn cản.

Có Khổng Sâm Học dẫn đầu, làn sóng phía sau làm thế nào cũng không ngừng được, một đám người cảm ly thay phiên nhau lên.

La Thiếu Thân biết loại chuyện này không thể tránh khỏi, liền ở bên cạnh khoanh tay đứng nhìn.

Thẩm Thận Nguyên uống được thứ hai ly liền bắt đầu choáng váng, đến ly thứ ba người không còn thăng bằng, thứ tư ly trở đi, người trực tiếp ngã xuống.

Những người khác nhìn trọn mắt hốc mồm. Ly bọn họ uống cũng không lớn mà.

La Thiếu Thân đỡ cậu đứng lên, “Trên đất lạnh.”

Thẩm Thận Nguyên ha ha ha bắt đầu cười ngây ngô.

Những người khác thấy vậy, không thể làm gì khác hơn là tìm đối thủ khác.

Khổng Sâm Học nhìn chằm chằm Thẩm Thận Nguyên cau mày hỏi: “Cậu ta không phải là giả bộ chứ?”

La Thiếu Thân nói: “Ông nhìn cậu ấy lần này có linh hồn hay không?”

Khổng Sâm Học: “...”

Kiều Dĩ Hàng cùng Phong Á Luân vốn là định chờ Giải trí LB cùng đoàn làm phim hai tốp qua đi mới tới chúc, bây giờ nhìn, trực tiếp không

c`ần qua chúc nǔa r`ăi.

Phong Á Luân nói: “Có La Thiếu ở đây, sẽ không có việc gì đâu, tôi đi v`ề trước.”

Ki`ều Dī Hàng nhìn trái phải một cái, “Dù sao một bàn này cũng không có những người khác...”

Tiệc rượu đặt nije`u, cho nên mọi người cũng tự động phân loại. Phong Á Luân cùng Ki`ều Dī Hàng coi như là hai nghệ sĩ Y Mã Đặc duy nhất, cực kỳ bình thường lạc đàm.

“Gói chút đ`ồ ăn khuya v`ềthôi.”

Trừ ra bàn này của bọn họ, còn có bốn bàn trống không, cho nên không c`ần lo lắng không đủ ăn.

” Được.” Phong Á Luân tán thành.

Hai người gọi phục vụ viên tới, chọn mấy món thức ăn có vẻ ngon bỏ túi, sau đó ra chào La Thiếu Th`àn, Nhan Túc Ngang, liền người nào người nấy v`ềnhà tìm “nội trợ ở nhà” ăn đêm.

Sau khi bọn họ đi không bao lâu, La Thiếu Th`àn cũng mượn cơ đưa Thẩm Thận Nguyên v`ềnhà.

Toàn hội trường chỉ còn lại Nhan Túc Ngang chống đỡ. Anh vừa bị chuốc, vừa gởi nhẫn tin tố cáo với Tầng Bạch, nói với cậu rằng những người khác không nghĩa khí biết bao biết bao.

Tầng Bạch nhẫn tin trả lời: Uống nije`u r`ăi ở lại khách sạn đi.

Nhan Túc Ngang:!!! Đừng lo lắng! Buổi tối anh nhất định sẽ trở lại!

Tầng Bạch: Chẳng may uống ói ra, sẽ làm bẩn sàn nhà.

Nhan Túc Ngang: ...

Không bao lâu, cuối cùng một trụ cột cũng chun mất.

Đang uống cao hứng mọi người không cam lòng bốn phía tìm kiếm, rõ t cuộc tìm được Chung Nghiêу đang đứng ở góc tường nấu cháo điện thoại cùng bạn gái.

...

Phiên ngoại hai

Album ca hát của La Thiếu Thàn cùng Thẩm Thận Nguyên rõt cuộc ra lò.

Mượn gió đông của Tân ảnh đế, Album ca hát vừa được đẩy ra thị trường liền đưa tới phản ứng lớn. Đại thàn cùng Kieu Dĩ Hàng lên sóng tiết mục không quên hỗ trợ đánh bóng, ngay cả Đặng Duyệt yên ắng đã lâu cũng chạy đến nói ủng hộ tiểu sư đệ.

Theo lý thuyết, dưới sự ủng hộ của nhiều nguời như vậy, lượng tiêu thụ của Album ca hát này hẳn phải không ngừng tăng lên mới đúng, thế nhưng trên thực tế lượng tiêu thụ của Album ca hát này là một đường lao xuống, ngày đầu tiên ra mắt chính là đỉnh cao tiêu thụ.

“Trần Duyên chưa dứt” Diễn đàn Trời Cao Biển Rộng lại lần nữa nóng lên với CP này. (Bụi: Chữ Duyên đồng âm với Nguyên, chữ Trần 尘 có bộ trên cùng là chữ Thiếu 少, cũng đồng âm với Thàn)

Các thành viên nhao nhao bày tỏ, đối với khả năng ca hát như vậy của Thẩm Thận Nguyên, La Thiếu còn có thể không buông không bỏ giúp cậu ra Album ca hát, đây tuyệt đối là tình yêu đích thực.

Có lúc, chân tướng ngay tại dân gian!

Đối với lần này, Thẩm Thận Nguyên rất biết tự mình an ủi: “So với Album trước, lần này bán ra nhiều hơn một ngàn hai trăm tấm đấy.”

La Thiếu Thàn: “...” Thế nhưng lần này tâm huyết anh bỏ ra cũng nhiều hơn lần trước.

Thẩm Thận Nguyên an ủi anh nói: “Anh phải tin tưởng, trên thế giới này thật sự có gỗ mục.”

La Thiếu Thàn cầm một quyển nhạc phổ ném cho cậu.

Thẩm Thận Nguyên ngạc nhiên nhận lấy, “Gì thê?”

” Album ca hát mới của em.”

“...”

“Anh tin tưởng sẽ luôn có một con đường thích hợp với em.”

“Cái này là...” Thẩm Thận Nguyên không biết nói gì nhìn những bản nhạc ngắn nhỏ, “Nhạc thiếu nhi?”

La Thiếu Thàn vuốt cầm nói: “Nếu như nhạc thiếu nhi không được, lần sau liền thử RAP xem xem?”

Thẩm Thận Nguyên: “...”

Phiên ngoại ba

Thử qua đủ các loại biện pháp cũng không thể khiến cho các cụ nhà mình chịu đặng ý, La Thiếu Thàn cuối cùng xuất đòn sát thủ. Anh gọi điện thoại cho Trương Phục Huân, ám hiệu đơn giản một chút tình hình, sau đó mời hắn cùng phu nhân cuối tuần tới nhà làm khách.

Xuất phát từ tâm địa xấu vi diệu không thể để cho con trai nhà mình đơn độc come-out, Trương Phục Huân vui vẻ đặng ý.

Cuối tuần, trời trong nắng ấm.

Vợ chồng La Định Mỹ cứ theo lẽ thường tới nhà La Định Âu tống khố, La Định Âu cứ theo lẽ thường xem báo uống trà, Trương Phục Huân cùng

phu nhân mang quà đến cửa.

La Thiếu Thàn trước đó đã nói qua với La Định Âu, cho nên sau khi chờ song phương ngã xuống làm quen, La Định Âu tìm một cái cớ lên lầu, để không gian nói chuyện lại cho bọn họ.

Vợ chồng La Định Mỹ ngã với vợ chồng Trương thị có chút lúng túng. Bọn họ kinh doanh võ quán, đối với đê tài quan tâm của đối phương hiển nhiên không phải cùng đường, nhưng cũng một nửa được coi như chủ nhà, lại không tiện lạnh nhạt thờ ơ bọn họ.

Ngay tại lúc bọn họ vắt óc suy nghĩ tìm kiếm đê tài, Trương Phục Huân giành trước nói về Nhị nữ kinh, trước tiên là kể con trai cả và con dâu cả bọn họ hiểu thuận biết bao biết bao, còn nói cháu gái nhỏ đáng yêu biết bao biết bao.

Vợ chồng La Định Mỹ vội vàng nói tiếp con dâu cả của bọn họ cũng đang mang thai, đoán chừng bảy tháng nữa là có thể bế cháu nội.

Bốn người một phách lập tức hợp, nói đến thao thao bất tuyệt, hết sức hợp ý.

Trương Phục Huân nhìn thời cơ chín muồi, đúng lúc nói ra vấn đề con trai nhỏ come-out.

Vợ chồng La Định Mỹ lập tức trả lời mặc.

Trương Phục Huân mắng con trai mình một hả, còn nói con dâu mình cũng không tệ lắm. Anh tuấn tiêu sai, thông minh tài giỏi, có thể ra phòng khách, lại có thể vào nhà bếp, ca hát giành được giải thưởng, diễn xuất cũng giành được giải thưởng, nhân phẩm tốt khí chất cao, thật là đốt đèn lồng cũng không tìm được.

Vợ chồng La Định Mỹ nghe xong thấy không thoải mái, trong đầu nghĩ bọn họ đã đi đâu tra qua, của nhà bọn họ cũng không kém đâu. Nếu không phải là bởi vì người này không tệ, nhìn thế nào cũng giống như là bị con trai nhà mình bắt cóc, La Định Mỹ đã sớm cảm súng qua bắn bỏ đối

phương! Phải biết là con trai mình còn lớn hơn đối phương mấy tuổi, nghe thế nào cũng giống như là trâu già gặm cỏ non.

Trương Phục Huân còn nói, hắn còn thích giúp người làm niềm vui, thường xuyên giúp cất nhắc sự đê mê, hiện người sự đê kia sự nghiệp cũng không tệ.

La Định Mỹ còn có thể nhịn được, La lão thái thái có chút không chịu, tinh bọ phản bác đó là người sự đê đó thiên phú tốt, lại cõi gắng, bàn về kỹ thuật diễn bàn về nhán phẩm cũng không thể bắt bẻ.

Trương Phục Huân ha ha cười nói, chỉ có điệu ca hát quá tệ, có La Thiếu hỗ trợ cũng không khởi sắc.

Vốn báu không khí còn hòa hài sau khi tên của Kiều Dĩ Hàng và Thẩm Thận Nguyên xuất hiện từ từ thay đổi mùi vị, bắt đầu so sánh hơn kém.

Thẩm Thận Nguyên ngồi ở bên góc tường tầng trên nghe trọn mắt hám mâm.

La Thiếu Thản hài lòng gật đầu nói: “Những buổi tụ họp như vậy hẳn nên làm nhiều lần.”

Thẩm Thận Nguyên kéo áo anh hỏi: “Chúng ta lúc nào ghi âm nhạc thiếu nhi?”

La Thiếu Thản nghi ngờ nói: “Em không phải là không muốn ghi âm sao?”

Thẩm Thận Nguyên kiên định nói: “Em phải cho bác trai bác gái nở mày nở mặt!”

La Thiếu Thản: “...”

Phiên ngoại bốn

Vườn trẻ.

La Lâm Lâm trở lại vườn trẻ đã ba ngày, suốt ba ngày.

Ba ngày là bao nhiêu giờ chứ?

Kiều Anh Lãng xòe ngón tay cõi gắng tính, nhưng phát hiện độ khó tính toán vượt ra khỏi phạm vi mình có thể thực hiện được.

Được rồi, đó chính là rất lâu rất lâu.

Kiều Anh Lãng phẫn hận nghĩ, nhưng tại sao cô ấy vẫn không nói chuyện cùng mình? Chẳng lẽ bởi vì mình bị mẹ mang về từ vườn trẻ thành phố A sao? Nhưng cậu khi đó đã xin mẹ tranh thủ một ngày để chờ cô ấy, rõ ràng là chính cô ấy không xuất hiện!

Cậu cảm thấy La Lâm Lâm người đàn bà này quá vô tình.

Cậu bỏ đi ý nghĩ chủ động nói chuyện với cô ấy, quyết định chờ với cô ấy một thời gian.

Tan lớp.

Lại một ngày sắp trôi qua.

La Lâm Lâm lặng lẽ thu thập đồ đạc xong, đi ra ngoài cửa.

“La Lâm Lâm!” Kiều Anh Lãng tức giận túm lấy cô ấy.

La Lâm Lâm lặng lẽ dừng bước.

Trần Văn Lê bất mãn xông lên, “Anh lại đi tìm nó, anh cái đố cù cải mè gái!”

Kiều Anh Lãng không nhịn được gạt cô ra, “Chuyện của đàn ông, cô bớt can thiệp vào.”

Trần Văn Lê bị gạt ngã ngã xuống đất, lập tức oa oa khóc ùm lên. Cô giáo vội vàng xông lại đỡ cô bé.

Ki`êú Anh Lãng kéo La Lâm Lâm chạy, bỏ lại sau lưng tiếng khóc càng xa càng thê lương.

“La Lâm Lâm, tôi bây giờ hỏi cô, cô có muốn gả cho tôi hay không?”
Câu chất vấn.

La Lâm Lâm cúi đ`âu nhìn mũi giày mình.

Ki`êú Anh Lãng nói: “Cô phải suy nghĩ kỹ!”

La Lâm Lâm như cũ không nói lời nào.

Ki`êú Anh Lãng giận điên lên, cậu quyết định làm ngơ người đàn bà này một lúc, ngày mai hỏi lại. Có đi`êú cậu vừa bước chân ra, tay li`êñ bị La Lâm Lâm kéo lại.

“Cô đây là ý gì?” Ki`êú Anh Lãng cảm thấy tự tin trở lại.

La Lâm Lâm kéo tay không nói lời nào.

Ki`êú Anh Lãng đã quen với sự tr`âm mặc của cô bé, đột nhiên đưa tay túm lấy, hôn cho cô bé nước miếng đ`ầy mặt, “Sau này phải ngoan ngoãn nghe lời, biết không?”

La Lâm Lâm nước miếng đ`ầy mặt nhìn cậu bé, lặng lẽ gật đ`âu.

Ki`êú Anh Lãng hài lòng gật đ`âu, chỉ vào mặt cô nói: “Sau này phải thường xuyên rửa mặt.”

“Oa!”

Tr`ân Văn Lê lảo đảo chạy theo nhất thời khóc lu bù.

Phiên ngoại năm

Chớp mắt một cái, đã nghỉ hè r`ă.

Hi nháo giang h`ô lại bắt đ`âu người ra vào tấp nập.

Kiều Dĩ Hàng gửi một tin nhắn cho Thẩm Thận Nguyên, nói rằng Cự Linh Thần lại sắp kết hôn rã, chạy khắp nơi kêu anh dự lễ.

Thẩm Thận Nguyên nhớ lại đủ những việc ác hãi trước làm với Cự Linh Thần, đồng ý vô cùng dứt khoát. Nhưng đến ngày dự lễ, cậu phát hiện tài khoản mình lại bị khóa! Hai nhân vật của cậu đều ở cùng một tài khoản, tài khoản bị khóa, cả hai cái đều không vào được!

Thẩm Thận Nguyên đau đớn không biết làm sao, không thể làm gì khác hơn là chạy đi xin ID mới, dù sao Đại Kiều cũng đi, đến lúc đó mượn chút tiền mừng là được. Nhưng khi cậu ghi danh mới phát hiện...

“Bại Kim thôn” đã dừng chức năng người dùng mới đăng ký.

...

Đối với loại tình huống nhà dột gập mưa suốt đêm này, Thẩm Thận Nguyên đã có thể rất bình tĩnh.

Cậu gửi tin nhắn hỏi Kiều Dĩ Hàng có dư tài khoản hay không, tùy tiện cái gì cũng được, tốt nhất trong tài khoản có chút tiền, cậu lên mạng chúc mừng một chút.

Tin nhắn gửi đi rất lâu mới nhận được trả lời, tài khoản mật mã đều đủ, còn bảo cậu để trong tài khoản cứ dùng tùy thích.

Thẩm Thận Nguyên thấy sắp đến giờ, cũng không nói nhiều, trực tiếp đăng nhập.

Ngay sau đó, cậu thấy một nhân vật đẳng cấp cao mặc trang phục người mới xuất hiện ở trên màn ảnh, đây không phải là điểm chính, điểm chính là, nhân vật có một ID kim quang lòe lòe——

Hàng Thiên.

...

Đây không phải là ID số huynh bị người khác nổ trang bị bị hacker hành hạ sao?

Thật may cách nhì èu năm, cơn sóng cuồng nhiệt tìm Kiêu Dĩ Hàng đã qua, cậu cưỡi ngựa đến hiện trường hôn lễ một đường không bị người khác nhận ra. Nhưng vì lý do an toàn, cậu quyết định sau khi tìm được Cự Linh Thần chúc mừng xong lập tức rời đi.

Ở hiện trường hôn lễ tìm chú rể cũng không phải là một chuyện khó, dù sao chỗ có nhì èu pháo hoa nhất là đúng rã.

Thẩm Thận Nguyên xen lẩn trong đám người, vừa gởi tin nhắn cho Cự Linh Thần vừa đưa tì èn mừng.

[Mật]

Hàng Thiên: Chúc mừng!

Cự Linh Thần: Cám ơn.

Cự Linh Thần: 0.0 ngài vị kia.

Cự Linh Thần:!!!!

Cự Linh Thần: Kiêu Dĩ Hàng?

Hàng Thiên: Không phải, tôi là Đại Hồ, tài khoản này là tôi đi mượn. Tài khoản của tôi bị khóa rã, tài khoản mới lại không thể danh.

Cự Linh Thần: Thì ra người là Kiêu Dĩ Hàng.

Hàng Thiên: ...

Hàng Thiên: Không phải, tôi thật sự là Đại Hồ

Cự Linh Thần: Không trách nhân phẩm người kém như vậy, bị người nổ trang bị, thì ra người đi khắp nơi đùa bõn tình cảm của người khác sao!

Hàng Thiên: ...

Cự Linh Th`ân: Người có rãnh rồi thì học tập sự đệ của người một chút.
Ta ủng hộ Thẩm Thận Nguyên! Người có rãnh rồi giúp ta xin chữ ký cậu
ấy đi!

Hàng Thiên: ... Thật ra thì tôi là Thẩm Thận Nguyên.

Cự Linh Th`ân: ...

Cự Linh Th`ân: Kì`ài Dĩ Hàng, ta nhìn l`âm ngươi r`ă! Thẩm Thận
Nguyên cũng nhìn l`âm ngươi r`ă.

Hàng Thiên: ...

Kì`ài Dĩ Hàng đang xem hôn lễ rất vui vẻ đột nhiên nhận được một cái
tin nhắn.

Thẩm Thận Nguyên: Sư huynh, hết sức xin lỗi! TAT

Tác giả có lời muối nói: Báo cáo, 『Đại H`ô Tiểu muội』 chính thức
kết thúc, cảm ơn sự ủng hộ của mọi người từ trước tới nay.